

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.

TOMUS V.
Adnotationes ad lib. I — IV.

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

HERODOTI

MUSAE

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM

DENUO RECENSUIT

LECTIONIS VARIETATE

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

ADNOTATIONIBUS

WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.

ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCB.

TOMUS QUINTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS.

APUD TREUTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.

MDCCCXVI.

KE 30373

~~Leh 44/160~~

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM PRIMUM.

PROOEM. Lin. 1. Ἡροδότου Ἀλικαρνησσοῦς) *Aristotelis* aetate [in nonnullis certe *Historiarum Herodoti* apographis] Ἡροδότου Θουρίου ἢ ἱστορίας ἀπόδειξις legebatur, *Rhetor.* lib. III. 9. [aliis cap. 5. sect. 1. sic in ed. Oxon.] neque deinceps defuerunt, qui, inducto Ἀλικαρνασσοῦς titulo, Θουρίου maluerunt apud *Plutarchum de Exil.* p. 604. et de *Malign. Herodoti* p. 868. Addiderat se Herodotus colonis, qui Thuriarios in magnam Graeciam abierant: qua in urbe cum hoc opus absolverit, Θούριον nominare se potuit, sicuti haud pauci adpellarunt, *Strabone* teste lib. XIV. p. 970. [p. 656. ed. Casaub.] In his Imp. *Julianus*, cuius λεγομένον Θούριον, [i. e. *Historiarum Scriptorem Thurium*] *Oratorem Thurium* cum imprudenter *Bourdelotius* explicuisset, poemata doctia viris dedit ad *Lucian.* Quom. Scrib. *Histor.* c. 29. Scripti libri, quorum quidem notitia est, *Malicarnasseum* summa consensione vocant, ancipites tamen in vocabuli seriptione. Ἀλικαρνησσός, Ἀλικαρνησός, Ἀλικαρνησσός, Ἀλικαρνησσός, Ἀλικαρνησός reperiuntur lib. I. 144. II. 178. III. 4. VII. 99. Par etiam discordia alibi. Vid. *Wasse* in *Thucyd.* lib. VIII. 42. Equidem Ἀλικαρνησσόν et Ἀλικαρνησῶα, uti in MSS. *Archiepiscopi* Cantuariensis et *Vindobonensi* saepe numero, praeferrem, nisi ipsimet *Halicarnassenses* obsisterent, geminatam sibilantem litteram in numis ostentantes. At quid ἱστορίας ἀπόδειξις, et quo vertendum modo? *D. Heinsius* ad *Hesiodi Interpr.* p. 108. nihil esse aliud censuit ac ἱστορίαν sive *historiam*, cui ego sententiae non accedo. *L. Küsterus* in *Bibl. Vet. et Recente Io. Clerici* p. 386. Tom. V. *Gronovianum curae demonstratio* acerbissime ta-
Herod. T. V.

xavit, reiectisque Vallae et Stephani opinionibus, rerum curiose observatarum specimen hoc est, vertit. Est sane *ιστορίη* rerum inquisitio. *Ἱστορίησι* Φάμεινοι εἰδέναι παρ' αὐτοῦ Μενέλαω, *adfirmantes inquirendo sese ex Menelao intellexisse* lib. II. 118. Et 119. τούτων δὲ τὰ μὲν *ιστορίησι* ἴφασαν ἰστῆσθαι. Est ἀπόδειξις ἔργων operum, quae absoluta fuerunt, specimen lib. II. 101. et 148. Ἀπόδειξις itaque *ιστορίης inquisitionis rerum*, ab Herodoto institutae, specimen erit atque argumentum. Cura, nisi accuratam in quaerendo vir clarissimus, quod opinor, intellexerit, *ιστορίης* vim non aequiparat, nec digna tamen acerbior exprobratione erat, neque erit fortasse *historicae inquisitionis specimen*, quod malui. *Plutarchi ιστορικὸν ἀποδεικτικὸν* T. II. p. 243. paullo diversius abit. WESS. — *Ἱστορία*, sive ionico idiomate *ιστορίη*, non modo inquisitio rerum est, ut ait Vir doctissimus; verum etiam (per metonymiam antecedentis pro conseq.) intelligitur notitia vel doctrina, contemplando, percunctando, inquirendo comparata; II. 29, 4. VII. 96, 6. qua notione id vocab. h. l. accipiendum, sicut in titulis librorum *Aristotelis* et *Theophrasti*, qui Ζώων *ιστορία* et Φυτῶν *ιστορία* inscribuntur: quo pertinet quod etiam geometria a Pythagora (teste Iamblichō in eius Vita p. 74.) *ιστορία* vocata est. Tum vero ἀπόδειξις, sive (ut Iones efferunt) ἀπόδειξις, non specimen significat; quod graece *ἰσίδειξις*, δῆγμα aut ἐπίδειγμα sonat: quo modo *Archestratus* apud *Athen.* lib. I. cap. 7. *ιστορίης ἐπίδειγμα*, doctrinae specimen, dixit. Quenam autem vis sit vocabuli ἀπόδειξις, ex usu verbi ἀποδείκνυσθαι vel ἀποδείξασθαι intelligitur, quo nullum in Herodoti Musis frequentius. Atqui γνώμην ἀποδείξασθαι, ut hoc utar, non significat specimen edere suae sententiae, sed sententiam suam edere, promere, exponere. *μεγάλα ἀποδείξασθαι ἔργα*, non est specimen edere praeclare factorum, sed praeclara facta ostendere, id est, edere: qua notione ipsum etiam nomen ἀπόδειξις ἔργων μεγάλων I. 207, 39. occurrit. Similiterque in locis a Wesselingio citatis, II. 101, 1. et 148, 7 seq. ἀπόδειξις ἔργων non est specimen operum, sed sunt ipsa opera et monumenta prodita, in publicum edita, nempe publice exstructa et oculis hominum exposita. Denique, quod hīc ait Herodotus, *ιστορίης ἀπόδειξις ἦδε*, haud dubie hoc dicit, se hisce libris ea, quae inquirendo cognovit, in publicum

edere. Quam fere in sententiam iam olim *Laur. Valla* locum hunc interpretatus erat, *Herodoti Halicarnassei historiae explicatio haec est.* Et *H. Stephanus* in ora suae editionis latino - graecae: *Historia ab Herodoto Halicarnasseo edita, haec est.* Caeterum consuluisse iuvabit quae in hunc locum erudite, ut solet, *Wytttenbachius* commentatus est in *Selectis Principum Historicor.* pag. 338 seqq. S.

l. 2. *ὡς μᾶτε τὰ γινόμενα etc.*) In his adquiescunt scripti editique omnes, et longe omnibus priores, *Dionysius Halic.*, *Aristides*, *Lucianus Quom. Scrib. Histor.* c. 54. Tamen *St. Berglerus* in *Act. Lipsiens.* MDCCXVI. pag. 379. levi ad speciem mutatione, τὰ λεγόμενα ἔξ ἀνθρώπων quae ab hominibus dicuntur, ne δις ταυτὸν ἡμῖν ὁ σοφὸς Ἡρόδοτος, corrigit: esse enim τὰ γινόμενα nihil aliud ac ἔργα, et τὰ ἔργα ac γινόμενα. Ego vero id scriptum nollem. Sunt, fateor, ἔργα μεγάλα τι καὶ θαυμάσια ingentia atque admiranda opera γινόμενα; vicissim minime. Memini quoque γίνεσθαι ἔξ ἀνθρώπων homines perhiberi, cum mortalium numero eximantur, nec propterea τὰ γινόμενα ἔξ ἀνθρώπων res dici, quae ex hominibus evanuerunt. Namque Herodoti more hominum facta expriment, ut pulcre *Tan. Faber* lib. I. *Epist.* 8. Ἐκ τῶν Σαμίων γινόμενον, quod Samii designarant lib. III. 48., quemadmodum τὰ πρὸς τὰ ἐν Μιτυληναίων lib. I. 160. Hoc amplius, si τὰ λεγόμενα scripsisset, vulgi fabulas et rumores operis principio spectasset, quod merito inconcinnum atque absurdum *I. Ph. D'Orvillius*, nuper nobis litterisque ereptus, arbitratus est ad *Chariton.* lib. I. p. 9., [p. 202 seq. ed. Lips.] *Bergleri* audaciam strenue retundens. Ceterum Herodotea haec quodam modo aemulatus est *Basilus Seleuc. Vit. S. Theclae* lib. I. p. 4. *WESS.* — *Conf.* III. 14, 32. VI. 13, 1. S.

[l. 5 seq. τὰ τι ἄλλα, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐπολέμησαν ἀλλήλοισι.) Ad verbum: et reliqua, et qua de caussa inter se (Graeci et Barbari) bella gesserunt. Quae verba non debere ad proximae praecedentia referri in aprico est: nam ea, quae causam mutuis Graecorum et Barbarorum bellis praebuerunt, non erant profecto magna et admiranda facinora, quae merita non fraudari laude voluit Herodotus. Itaque aut ad ista paullo remotiora, ne oblivione deleantur, referenda erunt; aut,

quod mihi visum erat, ad prima illa Ἡροδότου Ἀλικ. ἱστορίας ἀνωδεξίς ἴδε, ut haec sit scriptoris sententia: *quum reliqua*, quae de rebus inter homines gestis, ac praesertim de bellis inter Graecos et Barbaros gestis, hisce in libris traduntur, *tum quae de causa illorum bellorum disputantur, sunt expositio eorum quae Herodotus inquirendo cognovit.* Quod autem verba ista in fine periodi posuit, id eo fecit, quo his ipsis verbis transitum sibi ad ipsam argumenti sui tractationem pararet: est enim perinde ac si dixisset, *et primum quidem exponam quanam fuerit dissidii inter Graecos Barbarosque causa.* Scilicet Homeri aemulator Herodotus, quemadmodum universum suum opus, quo et multas alias res memorabiles exponere, et victorias maxime Graecorum de potentissima lateque dominante Persarum gente celebrare voluerat, velut unum aliquod et illustre drama, multis quidem interspersis episodiis, pertexuit: sic et in hoc Poëtam est imitatus, ut, quemadmodum ille in ipso carminis principio, iram Achillis caussamque dissidii Pelidae cum Atrida se expositurum, professus est, sic et Historicus noster in ipso operis exordio profiteatur, se, quum propositum habeat bella exponere Graecos inter et Barbaros gesta, ab eo facturum esse initium, ut dissidiorum primam causam et originem declaret. Itaque postquam statim e vetustiorum temporum memoria (cap. 1-4.) semina quaedam dissidiorum inter Graecos Barbarosque, ex Persicorum Historicorum persona, repetiit; mox c. 5. suo nomine Croesum tamquam *primum iniuriarum Graecis inflatarum auctorem* designat. Caeterum, quod Ptolemaeus Hephaest. ait, (lib. III. p. 314. ed. Galei) totum istud exordium non ab ipso Herodoto, sed ab eius amasio et bonorum haerede Plesirrhoo esse adiectum, id et per se lubrico nititur fundamento, et ob arctam Exordii huius cum ipso narrationis principio connexionem neutiquam probabile est, denique ab homine profectum videri debet priscae illius simplicitatis ignaro, qua librorum auctores in ipso principio et nomen suum et scribendi argumentum simillima ratione profiteri solitos esse novimus Hecataei exemplo, (referente Demetrio περὶ Ἑρμην. sect. 12.) tum Thucydidis, Timaei Locri, aliorumque. S.]

CAP. I. Lin. 1. Περσέων μὲν γὰρ οἱ λόγοι) Quod Th. Gale

τὸν λόγον Plutarchum hic olim legisse monuit, id vero foret simile, si liber de Herodoti Malignit. [in cuius cap. 10. locum hunc excussit, T. XII. ed. Hutt. pag. 290 seq. Edit. Wechel. p. 856.] semper bonae fidei esset, quod longe secus habet. Legerit tamen; vulgatum valde adserunt Ptolemaeus Hephaest. in Codic. Photii CXc. p. 478. [lib. III. p. 314. ed. Gal.] Pollux lib. II. 122. et Thomas Magister. Oī Περσίων quoque λογιστάτοι et μάλιστα λογιώτατοι his in libris frequentes. Vid. Iac. Gronov. in lib. II. 3. et adnotationes meas ad Diodori Siculi lib. II. 4. Alia vir doctus in Miscell. Observ. Vol. II. p. 152. WESS.

l. 2 seq. ἀπὸ τῆς Ἑρυθρῆς καλεομένης θαλάσσης etc.) De Phoenicibus a Rubro mari in Palaestinam transgressis iterum lib. VII. 89. et Dionysius Perieges. vs. 906. Herodoti, ut saepe, vestigia legens. WESS. — Eandem rem ex aliis auctoribus Trogi Pompeius accepisse videtur; ex quo Iustinus lib. XVIII. c. 3. haec habet: *Tyriorum gens condita a Phoenicibus fuit; qui terrae motu vezati, relicto patrio solo, Assyrium stagnum primo, mox mari proximum littus incoluerunt.* Conf. Michaëlis Spicilegium Geographiae Hebraeorum exterae. (Gött. 1769.) pag. 168. et quae ad Hesych. voc. Σάδονι a viris doctis adnotata sunt. Herodoti in hac re fidem labefactare frustra conatus erat Bochartus, Geogr. Sacr. P. II. lib. 1. cap. 43. ἥδε ἡ θαλάσση, mediterraneum mare, familiaris Herodoto formula; de qua consuli posunt quae olim ad Appianum adnotavimus, T. III. p. 110. S.

l. 14. κατὰ τὸ αὐτὸ, τὸ καὶ Ἕλληνας) Iac. Gronovius, vir clarissimus, deque Herodoto praeclare meritus, cum legem sibi de schedis Mediceis sequendis dixisset, immutavit quod Aldus dederat et MSS. plures prae se ferebant; neque consilio defuerunt exempla, sed eiusmodi, quae librariis, Herodoti dictionem toties totiesque invertentibus, transcribi pleraque debent. Satis mihi quidem exploratum est, nullum usquam Herodoti exemplar exstare, ab hac labe immune; quamquam sparsim Ionici commatis plura latent, quae revocari possunt et postliminio reddi scriptori debent. Erat is quondam τῆς Ἰαδὸς ἄριστος κανὼν, Dionysio, optimo huius rei arbitro, teste. [in Epist. ad Cn. Pompei. T. VI. ed. Reisk. p. 775. Ed. Wechel. p. 130 med.] Nunc vero, quantum mutatus ab illo Hectore. WESS.

L. 15. Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου) Vide quae dixi ad secundum Apollodori. Vide et Parthenium cap. 1. Sed Iasi filiam fuisse veri est similius. Vide Strabonem lib. 14. et 16. TH. GALE. — Scripsisse videtur Herodotus, Ἰοῦν: sciolus adiecit postea, τὴν Ἰνάχου. Iasi fuerit, an Inachi filia, nihil huc faciebat: Regis Argivi filiam fuisse noverant Περσέων οἱ λόγοι, (Polluci quoque memorati II. 122. πολυστορεῖς Moeridi, et Thomae:) ad Phoenicum naves venisse narrantes, praeter ceteras, τοῦ βασιλέως θυγατέρα: τὸ δὲ οὐνομα εἶναι (κατὰ ταῦτό τὸ καὶ Ἕλληνες λέγουσι) Ἰοῦν: addi non potuit ab Herodoto τὴν Ἰνάχου. Similiter ex eorumdem narratione memorat cap. seq. τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Εὐρώπην, et τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Μυδῆην. Europam rapuisse dicebant Ἕλληνας τινάς: οὐ γὰρ ἔχουσι (sic scribit Herod.) τοῦνομα ἀπηγήσασθαι. VALCKENAR. — Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου vidit hic Plutarchus de Malign. Herod. p. 856. D. et Libanius T. I. p. 207. A. WESS. — Pluribus argumentis Larcherus in Chronol. Herod. cap. 10. sect. 2. probatum ivit, non fuisse Io Inachi filiam, sed Iasi, unius ex Inachi posteris. Verumtamen vulgo a Graecis, atque etiam a tragicis poetis, Inachi filiam dictam fuisse satis notum est. cf. Apollodor. II. 1, 3. Quidquid vero sit, non satis idonea caussa fuit, cur duo verba, quae Herodotei libri et hodie omnes agnoscunt, et iam olim agnoverunt, a recentioribus Editoribus eiicerentur. Miram vero huius loci scripturam nuper Creuzerus noster (in Praepar. ad Plotin. de Pulcro, p. LXXXII.) ex Hortis Adon. excitavit; ubi memoratur, Herodianum Grammaticum τὴν Ἰναχοῦν hic scriptum legisse, tamquam a recto casu ἢ Ἰναχώ. Nempe corrupta et mutilata Grammatici verba sunt, qui monuerat legi apud Herodotum Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου, a recto casu ἢ Ἰώ; sicut apud eundem Βουροῦν, a recto casu ἢ Βουρώ. S.

CAP. II. 2. οὐκ ὡς Ἕλληνες) Aldinum οὐκ ὡς Φοίνικες, quod praeter Venetum schedae Britannicae, mihi spectatum missae, adfirmant, St. Berglerus, cuius ad Herodotum collectanea inter manus habeo, vulgato longe praeponit, nec, uti opinor, iniuria. Duae nobis de Iás in Aegyptum accessu exponuntur sententiae: Persae a Phoenicibus raptam, Phoenices sponte se avehendam dedisse adseverabant: quibus uberius explanatis, ταῦτα μὲν νυν, inquit

cap. 5, Πέρσαι τε καὶ Φοίνικες λέγουσι. De Graecis nihil; neque necesse erat in re tota gentis regione decantatissima. Haud equidem ignoro, Pausaniam a Th. Galeo patronum receptae lectioni advocari, cuius si lib. II. 16. evolveris, in alia omnia ibis. Sed suum cuique iudicium. Ἕλληνας sedibus evertere nolui; neque enim omnia Herodoti editori licent. WESS. — Ex Pausaniae verbis, II. 16. quid h. l. Herodotus scripserit, in neutram partem certo definiri potest. Recte vero H. Stephanus scripturam Ἕλληνες, in quam cum Valla meliores omnes codices consentiunt, in contextum recepit, altera ad oram reiecta. Dixerat modo Scriptor, in nomine cum Graecis Persas consensisse; nunc illos in reliqua narratione ab eisdem dissentire ait. In aprico res est; quo magis miror in diversa abiisse doctos viros. S.

7. ἴσα πρὸς ἴσα σφί) Fortasse non satis consulto unis ex membranarum haec mutata fuerunt, indigna tamen, cum plures suffragentur, quae turbas cierent. Rever. Pet. Horeus Observat. Herodot. cap. 1. verborum ordinem commutatum indignatur. Saepe tamen numero, ut Gronovius maluit, seu metro postulante, seu scribentium arbitrio, huiusmodi structura placuit. Herodotus IX. 48. ἴσοι πρὸς ἴσους ἀριθμὸν μαχισόμεθα. Sophocles Antig. vs. 146. ταχέιντες ἴσοι πρὸς ἴσους. et Philoct. vs. 695. ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ. Mitto Lycophronem Alex. vs. 1302. haec Herodotea imitatum. WESS.

[11. ἀπίκατο) Monuerat Reiskius, Animadv. ad Graecos Auctores Tom. III. p. 81. aut servandum vulgare ἀπίκοντο, aut ἀπικίατο scribendum pro ἀφικνέμενοι ἦσαν. At ἀπικίατο est ionica forma aoristi aut imperfecti, idem valens ac ἀπίκοντο. I. 15, 5. 152, 1. 169, 3. ἀπίκατο autem est ipsum plusquamperf. cui hic proprius locus erat. cf. IV. 140, 17. VII. 153, 1. ibique Var. Lect. VII. 157, 1. VIII. 46, 13. S.]

13. τὸν Κόλχον) Profiteor, non alienum me a probanda futuro lectione, quam Archiep. et Vindobon. habent, κίμψαντα δὲ τὸν Κόλχον εἰς τὴν Ἑλλάδα, si comites alii accederent. Adsolet τὸν Λυδὸν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Πέρσιν lib. I. 80. III. 7. VII. 117. [et frequenter alibi.] Lydorum, Arabum, Persarumque regem adpellitare. Τὰς δίκας τῆς ἀρπαγῆς hinc sumtas explicat Eustathius in Homer. p.

415, 43. WESS. — *Eustath. Iliad. pag. 351, 21. ed. Bas. Vocab. βασιλῆα ad τὸν Κόλχον ex glossa olim accessisse, non modo reliquus Herodoti usus, sed h. l. etiam lectionis varietas et idem vocab. pauca ante verba suo loco recte positum evincit. S.*

CAP. III. 7. τοὺς δὲ, προῖσχομένων ταῦτα, προφέρειν) *H. Stephano προῖσχομένοις inputatur, [in Gronovii Notis,] sed invito: προῖσχομένους margini adlevit, adscientibus mssis, quamquam paucis, ipso quoque Eustathio p. 405, 18. [p. 307, 16. ed. Bas.] ut docti viri significarunt. Vulgatum haud male post Gronovium tuetur Rev. Horreus, implicatius, quam vellem, commentatus, Observat. Herodot. c. 1. Philostratum addo, quantumvis haud parili verborum serie, ὡς ἡ τῶν Μισσηνίων ἀπολογία κατὰ ξυγγνώμην ἴσταιται, τὸν Ἀλέξανδρον προῖσχομένων καὶ τὸν ἐκείνου φόβον. de Vit. Soph. II. 15. WESS. — Tales ἀνακολουθίας in sermonis structura, ac praesertim in participiorum usu, non modo non repudiavit Herodotus, verum etiam amasse videtur. Simillimum huic exemplum Gronovius ex III. 31, 15. citavit, Εἰρομένου οὖν τοῦ Καμβύσιω, ὑπικρίνοντο αὐτῷ. Cf. I. 90, 4 seqq. IX. 51, 14. 58, 14. etc. Similiter h. l. in proxime sequentibus ἰκδόντες ἀπαιτιόντων ait, ubi ex latini sermonis normā ἀπαιτῶνται, in tertio casu, dicendum erat. Quo et pertinet I. 91, 8. et 10. ex codicum Arch. et Vind. scriptura, quam haud praeter rationem ibi secuti sunt Schaeff. et Borh. S.*

CAP. IV. 9. εἰ μὴ αὐταὶ ἰβουλίατο) Mallem αὐταὶ, ipsae, cum Berglero. [Vide Var. Lect.] Plutarchus non sine quadam loligine haec traducit de Malign. Herod. p. 856. Nolentibus Leuctri filiabus et Cassandreae vim oblatam ait. Quis negat? Raptas plerumque rapi gestiisse, in dubio non est. Nostra certe aetas plures vidit, quae εἰ μὴ αὐταὶ ἰβουλίατο, οὐκ ἂν ἠρπάζοντο. Valet in hoc genere, in fraudem licet sanctissimarum legum, Euripideum,

Ἐρῶν ἰρῶσαν ὥχετ' ἐξαναρπάσας.

Iphigen. in Aulid. vs. 75. WESS. — Poterat Plutarcho responderi, ex Persarum sententia haec tradere Herodotum: sed fere non est dubium, (quod etiam Plutarchus innuit) ex Persarum persona suam illam sententiam dixisse. S.

16. ἔθνα βάρβαρα οἰκισῦνται οἱ Πέρσαι) *L. Valla verterat sibi necessitudine coniunctas putant, pro quibus sibi iunctas*

tenent maluit Gronovius. Aliud voluit: τούτων γὰρ ὧν τὴν ἔξυρσιν οὐκ οἰκησύντας Λυδοί, horum inventionem sibi non vindicant Lydi, huius libri c. 94. Persae suum esse ferebant, sibi quae omnem Asiam, armorum iure a maioribus occupatam, vindicabant. τὴν Ἀσίην πᾶσαν νομίζουσι Πέρσαι ἐωυτῶν εἶναι, lib. IX. Confer doctissimum Abresch Dilucidat. Thucyd. p. 145. WESS.

CAP. V. 3 seq. In οὐκ ὁμολογίῳσι Πέρσῃσι οὕτω exeidisse arbitratur diligentissimus Reiskius λέγουσι, quod nescio, an Herodotus admissurus sit. Solet aliter lib. IV. 154. etc. WESS. — Nempe Πέρσῃσι οὕτω λέγουσι Reiskius desideraverat, Persis ita dicentibus. Equidem οὕτω γενέσθαι malueram: at potest γινέσθαι e superioribus h. l. subintelligi. S.

10. οὐκ ἔρχομαι ἐρίων) Per quidem hoc frequens. At ἐρίων hic esse ἐρινήσων, ζητήσων, in opinionem venit Io. Iac. Reiskio, legi etiam posse ἐριίνων. De posteriore dicam nihil. ἐρίων inquisitionem notare posse, haud inficior, eorum non oblitus, quae Schol. Apollonii Rhod. I. 1354. Herodotum vero id spectasse, dubito: minime certe homo Lucianeus, bellum Romanorum et Parthorum stilo Herodoteo scripturus, ἔρχομαι ἐρίων περὶ Ῥωμαίων καὶ Περσέων Quom. Scrib. Histor. c. 18. Inepte quidem ille, sed a vocabuli usu minime aberrans. Bene Lucian. Dea Syr. c. 1. Lege P. Victorii Var. Lect. IX. 4. Mox idem vir clarissimus, τὸν δὲ οἶδα αὐτὸς ἀκούσας, ut I. 19. II. 52. Verum id haud perpetuum. Exsequitur praeterea non ea duntaxat hac scriptione, quae auditione accepit, sed et aliunde intellecta. Add. Lucian. Dea Syr. c. 49. WESS.

CAP. VI. 3. μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων) Demiror coniurasse mssos in Σύρων titulo, neque Strabonem, Dionysium, atque alios hilum discrepare. Solet hos Συρίους nuncupare. Docte Iac. Gronovius in lib. II. 104. In Schol. Apollon. Rhodii II. 948. quibus Herodoti nomen, prorsus ad sententiam necessarium, abest, omnia eadem. De amnis Syrios hos sive Cappadocas, et Paphlagonas distinguentis cursu lis est. Arrianus Peripl. Pont. Euxini p. 17. οὐκ ἀπὸ μεσημβρίας, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου, non a meridie, ut Herodotus, sed ab ortu solis labi perhibet. At quid si ille ortum solis hibernum in animo habuerit? WESS. — Duos fuisse cognomines fluvios, alterum influentem in alterum,

et alterum quidem ab oriente decurrentem, alterum vero a meridie, post Danwillium monuit Larcher ad h. l. De Syris sive Syriis, qui hic memorantur, conf. l. 72. ubi ipse docet Herodotus, eosdem esse qui alias Cappadoces nominantur. S.

[4. ἔξιν) Scil. ἑαυτὸν, vel potius, τὸ ρεῦμα, usitatā in hoc verbo ellipsi. S.]

11. τὸ γὰρ Κιμμερίων στρατόνυμα) Strabo lib. I. p. 12. et III. p. 222. [p. 6. et p. 149. ed. Casaub.] multo priorem, et circa Homeri aetatem, aut citius paullo, Cimmericum hunc incursum facit. Potior Herodoti sententia, quippe antiquioris et expeditionem eam suis temporibus accuratissime dividētis atque adligantis, l. 15. IV. 12. etc. Mecum sentit Amplissimus Bouherius Dissert. Herodot. c. 5. p. 55. WESS.

CAP. VII. 5 seqq. Ἀγρων μὲν γὰρ ὁ Νίρου etc.) Vere Henr. Valesius ad Nicol. Damascenum p. 68. et Gronovius ex Mediceo, cui tot masti cum suppetias ferant, [vide Var. Lect.] quis oblyctabitur? Si tamen, quod vix opinor; auxilio occurret Pollux IX. 12. opportune a Berglero in Actis Lipsiens. MDCCXVI. p. 417. excitatus, nec minus defensusurus, (quibus citra caussam Ill. Scaliger [Can. Isag. lib. III. p. 327.] offensus fuit, et librariorum nonnulli.) Agronis patrem avumque, origine Heraclidas, sed ἐκ δούλης Ἰαρδάνου ex Iardani ancilla, non Omphale, eius sive uxore seu filia potius, prosemīnatos. Abeunt ab ea Herodoti sententia, quod Palmerius principio Exercitat. in Gr. Auctor. conmonescit, recentiorum plures, quibus cur ille concedere debeat, caussa defit: Herculi, Omphalae servienti, ex ancilla natum filium fuisse, agnoscit Diodorus lib. IV. 32. nec negat Hellanicus, etsi in filii nomine, quemadmodum et Diodorus, discors, in Stephani Ἀκίλη. Optime omnium Dio Chrysostomus, qui Berglerum non fugit, Orat. XV. p. 236. de Hercule, regii generis inter Lydos auctore, ὃς οὐδὲ τῇ Ἰαρδάνου δούλῃ συγγενέσθαι ἀπηξίωσεν, ἐξ ἧς ἐγένοντο οἱ Σαρδίων βασιλεῖς. Nati ergo ex Iardani ancilla reges sunt, qui Sardibus deinde imperarunt, neque adeo opus erit, ut aut cum Tan. Fabro lib. I. Epist. 13. ἐκ Ὀμφάλης τῆς Ἰαρδάνου, aut ἐκ Λυδῆς τε τῆς Ἰαρδάνου cum amico corrigamus. WESS.

[14. ἐπὶ δύο τε καὶ εἴκοσι γενεάς ἀνδρῶν) Loco duarum et

viginti generationum, quas libri omnes praeferunt, praeter ius et fas, quum nulla satis idonea corrigendi caussa subesset, circumspectior alioqui *Larcherus* non nisi *quindecim* posuit; castigatus eo nomine a *Volneyo*, in *Chronol. d'Herodote*, Paris 1808. p. 76 seqq. S.]

CAP. VIII. [4. ἢν γὰρ οἱ etc. Vide Adnot. ad. I. 24, 17. S.]

8. χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γινέσθαι κακῶς) Placuit dicendi genus Scriptori II. 161. IV. 79. V. 92, 4. IX. 109. eiusque aemulatori in *Lucian. Q. Scrib. Hist.* c. 18, tum *Procopio Belli Goth.* I. 4. et *Persici* I. 26. Quo magis miror, adhaesisse doctos interpretes ad haec *Lucii de Asino* c. 28. ἔχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ τῷ Κανδαύλῃ καὶ μοι γινέσθαι. Adde, quod ille voluit intellectum, κακῶς, et expedita omnia erunt. *Agathiae Epigr.* χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ παθεῖν κακῶς belle *Opso-paeus* correxit *Anthol.* III. 7. [Anal. *Brunckii* T. III. p. 63. n. 79.] Τὰ σπουδαιότατα τῶν πραγμάτων [lin. 6.] bene habent, stabilita testimonio *Eustathii* in *Odyss.* p. 1441, 16. [p. 89, 45. ed. Bas.] Nam σπουδαιότερα *Archiep.* erranti librario debentur, neque sunt Atticae aut Ionicae formationis, quod in opinionem venisse *Th. Gale* demiror. Tu vide *Etymologum* p. 31. et *Gronov.* I. 133. [vid. *Var. Lect.* I. 133, 15.] In *Heliodori Aethiop.* VII. 1. dederant *Basileenses* τῆς ἐπὶ τὴν Μίμφιν ὁδοῦ σπουδαιότερον εἶχοντο. *Xylandri* et *Falkoburgii* *schedae* σπουδαιότερον, non male, nec pulcrius tamen *prisco*, si σπουδαιότερον [ut habet doctissimi *Corayi* editio] scribatur. *WESS.*

11. ὅσα γὰρ τυγχάνει etc.) Et huic, ex populari usu derivato, sua gratia. Laudat *Philo Iud. de Iudic.* p. 719. D. Auctorque *Homiliae* inter *Chrysostomi Oper.* T. VIII. p. 209. B. Sitne vero generatim et semper verum, in controversia versatur. *Strabo* lib. II. p. 178. [p. 117. D. ed. Casaub.] iudicium aurium ad scientiam parandam oculis longe praestare censuit: ἥτις πρὸς ἐπιστήμην, inquit, ὀφθαλμοῦ πολὺ κρείττων ἐστὶ. Ab *Herodoto* plures stant; utrimque, quod *Casaubonus* docuit, haud absurde. Quae oculis subiecta fidelibus sunt, agnoscuntur clarissime; sed non admodum ea multa sunt. πρὸς ἐπιστήμην, seu ad acquirendam rerum variarum notitiam, aptior saepe commodiorque ἀκοή. Quod quidem ad animum si revocasset *Theodoretus*, *Orat.*

X. *ad Graec.* p. 151. parcior in Herodotq taxando fuisset: in cultu sane religioso suum auribus est officium, suum quoque oculis, Iobo indice c. XLII. 5. WESS. — Dicto isto Herodoti usum etiam esse *Lucianum*, de Saltat. c. 78. monuit ad h. l. *Gronovius*. S.

13. ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας codicum consensu tutum est et Scholiastae *Hermogenis* p. 407. cui Aeolicae videtur mone-tae. WESS. — Cf. III. 38, 20. VII. 18, 3. II. 121, 71. S.

15. ἅμα δι' κιδῶνι ἐκδυομένη etc.) Spectavit haec *Clemens Alex.* *Paedag.* II. 10. III. 5. neque Graecos eius Scholiastas latuit: tetigit etiam *Theodoretus Or. ad Graec.* IX. p. 130. memoriae tamen peccato lapsus. Si *Plutarchum* audis T. II. p. 139. c. οὐκ ὀρθῶς Ἡρόδοτος εἶπεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἅμα τῷ χιτῶνι ἐκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ· τοῦναντίον γὰρ ἡ εὐφρων ἀντιδύεται τὴν αἰδῶ. Cui quidem de casta et modesta femina nullam fortasse litem *Herodotus* movebit, de procace merito, similibusque aliis. Bene *Ennius*, etsi de maribus,

Flagiti principium est nudare inter civis corpora, in *Ciceronis Qu aest. Tusc.* IV. 35. Melius idem *Plutarchus* p. 37. c. Porro σκοπεῖν τινα τὰ ἑωυτοῦ non moveo, quam-tumvis *Georgius Raphaelius* σκοπεῖν magis Ionicum habuerit in *Paulli Ep. ad Philipp.* II. 4. Vide cap. 32. et *Musonium* in *Stobaei Serm.* 67. p. 425. WESS.

CAP. IX. 3. ὁ δὲ ἀμείβετο ταῖσδε) Ita praestat, ut c. 35. et 38. atque alibi; nec dissentit *Dionysius*, qui et ως πειρώμενος λόγῳ λόγον, egregie concors cum vetustis *Codd.* quibus *Archiep.* schedas *Th. Gale* accensens lectores fru-stratur: πειρώμενον λόγῳ praeferunt clarissime. Verum istis vir doctus non usus semper est, uti oportuit. WESS.

8 seq. ἐγὼ γάρ σε --- ὅπισθε τῆς θύρης θήσω) Legendum ar-bitror: ἀγαγὼν γάρ σε εἰς τὸ οἶκημα, ἐν τῷ κοιμώμεθα, ὅπισθε τῆς θύρης στήσω: collocabo, ex *Dionys. Halic.* II. p. 6, 25. Ionica quidem ille convertit in Atticam loquendi formam; verba quoque σκοπεῖν in ἑρᾶν· παρίξει in παρίσται· στιῆν in πορεύη-ται. Sed ista sic scripta legerat, ni fallor, *Dionysius. He-rodotus* infra, c. 10, 3. ἄγαγε τὸν Γύγεια εἰς τὸ οἶκημα. lib. I. c. 132. εἰς χώρον καθαρὸν ἀγαγὼν τὸ κτῆνος καλεῖ τὸν θεόν. III. 85. ταύτην ἀγαγὼν εἰς τὸ προάστιον κατίδουσι. VALCK. — Impru-dens *H. Stephanus Aldinum* scriptorumque *Codicum* στήσω mutavit atque aliis exemplum, quod inconsulte imitaren-

tur, prae-buit, *Kustero* haud iniuria indignante in Io. *Clerici* *Bibl. Vet. et Rec.* T. V. p. 388. Non dissimile negligentiae indicium erit VII. 214. Nunc inspicie hoc *Sophoclis Oedip. Colon.* vs. 1407.

Ὡςτ' ἐν δόμοισι τοῖσι τοῖς στήσω ε' ἄγων,
στήσω δ' ἑμαυτόν. ———

Mox ἐς κοῖτον servavi. Noti sunt οἱ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος sive cubiculi praefecti ex *Arrian. Diss. Epict.* IV. 7. et *Artabanus* *σιταχθεὶς* ἐς τὸν κοιτῶνα apud *Diodorum* XI. 69. At illud *Herodotus* maluit VII. 17. Tale et *Parthenii Erotic.* c. 8. εἰς δὲ ἐς κοῖτόν ποτε ἀπεργάπετο. WESS. — Verbo ἀγῶνων, quod hic desideraverat *Valckenarius*, nil erat opus. S.

13. *ἱππῶν δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου στιχῶν*) Haud repugno membranarum. *στιχῶν* *Medic.* defendi alio debuit modo, ac factum a *Gronovio* est: a *στιχῶν* non venit, nec formari potest. Solent *στιχούρας* et *στιχοντας* amanuenses commutare III. 76. IX. 11. Legitimum praeterea est, indice *Dionysio*, μή σε ὄψεται. Quo de genere argutam et uberem disputationem dabit *Horreus Observat. Herod.* cap. 3. WESS.

CAP. X. 2. ἢν ἱτοῖμος) Quia nihil interserit *Herodoteis*, praeter dialectum οὐδὲν ἄλλο περιγραφάμενος, hic quoque legisse videtur *Dionysius* *ἱτοῖμος ἢν ποιεῖν ταῦτα*, vel saltem, *ποιεῖν ἢν ἱτοῖμος*. Verbum sic collocatum a praecedenti facilius potuit absorberi. Nuspiam apud *Herodotum* ἢν ἱτοῖμος simpliciter invenietur; semper *ποιεῖν* vel simile quid adiectum: *Gronovii*, quam sequor, Editio praebebit exempla: p. 16, 26. [I. 42, 8.] *ποιεῖν εἰμὶ ἱτοῖμος ταῦτα*. p. 190, 21. [III. 75, 1.] *Φαμένου δὲ ταῦτα ἱτοῖμου εἶναι ποιεῖν*. Simillima p. 328, 37. 428, 22. 528, 1. VALCK. — At nude ἔσαν ἱτοῖμοι habes I. 70, 4. *ἱτοῖμοι ἔσονται*, V. 31, 20. et simillima alibi. S.

6. *ἱθνήτο*) *ἱθνήτο* in *ἱθνήτο* mutat *Mediceus*: ego non muto, ubi mutare non opus. *θνήσθαι*, *θναίεσθαι* est in *Suida*: in *Herodoto* lib. IV. 85. *ἰζόμενος ἱθνήτο τὸν πόντον*. quod non nego expulsum esse; sed quo iure? *Θνητὴρ* est in fragmento *Perictionae* apud *Stob.* *Serm.* LXXXIII. p. 488. Vide lib. III. 24. WESS. — At IV. 85, 6. *ἱθνήτο*, tamquam a *thematē* *θνήμαι*, optimi quique praeferunt libri; in eademque verbi formam I. 68, 4. et VII. 56, 2. ad unum omnes consentiunt: quo et pertinent *ἱθνήντο*, et *θνήμεινος*.

et similia coniugata. Nec obstat locus III. 42, 2. ad quem Vir doctus provocavit: nam ἰθὺς αὐτοῦ, quod ibi legitur, quemadmodum etiam nomen θηπέτης, ab eodem themate θηόμεαι legitime formatur. conf. mox c. 11, 14. Inanem autem falsamque Suidae subtilitatem, docentis θηέσθαι valere θαυμαζέσθαι, θηέσθαι vero θιωρεῖσθαι, ignorat Herodotus. S.

12. εἰς αἰσχύνην μεγάλην φέρει) Haud refert addatur an auferatur praepositio. Adstruxit eandem vir doctissimus [Gronov.] lib. III. 133. ex membranis Florentinis, ubi aliae τῶν ὅσα αἰσχύνην ἐστὶ φέροντα. [conferri iussit Gron. I. 120, 12. et IX. 33, 14. quae tamen nonnihil differunt.] Tale Sophoclis Trachin. vs. 65. τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ ἔστιν, αἰσχύνην φέρει. Tale Platonis Sympos. p. 184. E. ἐπὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι - - καὶ τῷ ἐκπατωμένῳ αἰσχύνην φέρει. Quod vero Vindob. et Arshiep. significarunt, omnibus barbaris, si mares nudarentur, turpe visum, in eo nimii fuerunt: de plerisque verum fuit. Recte Plato Politic. lib. V. p. 452. c. haud multum, inquit, temporis praeteriit, ἐξ οὗ τοῖς Ἕλλησιν ἰδοῦναι αἰσχρὰ καὶ γελοῖα, ἅπτερ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς ἄνδρας εἶδέναι. Adiunge Philostrati lib. I. Icon. c. 30. p. 818. WESS.

CAP. XI. [11. οὕτω, sic. Videtur digito monstrasse satellites, ad obtruncandum, si conditionem recusaret, paratos. S.]

16. ἀπειθώμασι) Invitus cum Cl. Gronovio dissentio: sed parendum codicum imperio est, tum certe, si nihil a sermonis ingenio alienum prae se ferunt. Nolo θαμάζιν et θῶμα, si illi conspirent, in exilium mittere; nec alteri, pari lege, bellum indicere. Saepe illud, quod pristinam sedem recipere, recurret. Tuetur et Luciani Dea Syria, et verissimum istud Eusebii philosophi οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς μεγάλα χρήματα ἔχοντας - - τιμῶσι τε καὶ τιθωμάνας in Stobaei Serm. IV. p. 58. WESS. — τιθωμάνας absque punctis diaereticis apud Stobaeum scribitur, sicut equidem adsuevi: sic et θῶμα et θῶματα apud Lucian. Caeterum passim in sequentibus θῶμα et θαμάζω simplici vocali edidi, ubi plures, quorum notitiam habui, codices praeiverunt. S.

[20. αἰρέται αὐτὸς περιεῖναι.) Nisi supra ἄλλ' ὥς ἄρα legatur, h. l. saltem coniunctivam particulam expectasses, αἰρέται ὦν. Sed amat subinde ita ἀσυνδέτως loqui Scriptor noster. Vide ad c. 59, 14. S.]

CAP. XII. 2 seq. οὐ γὰρ μετρίω δ' ὁ Τύγης) Solae, et sine fulcro, schedae *Mediceae*: nam *ἐμμετρίω* c. 114. quod proscribunt, auxilio esse non potest. Memini pulcre, in huius verbi formationibus varium videri Herodotum; nec tutum tamen existimo, uni libro, nisi sermonis indoles exposulet, ita se addicere, ut ceteri tanquam umbrae volitent. Vide quæ *Cl. Abresch* commentatur *Dilucid. Thucyd.* p. 666. Id quaerere libet, vero-ne simile sit, quod de Gyge, reginae artibus post mariti necem, ad regnum evecto perscriptum est: non enim constat inter veteres. *Plato* lib. II. de Rep. p. 259. si pastorem Gygis conditionem (quamquam *Croesus* in *Xenophontis* *Cyropaed.* lib. VII. p. 183. c. servilem agnoscit) et fabulosum annulum, ut oportet, secernas, in *Candaule* nece conspirare poterit. Longius abeunt *Plutarchi* *Quaest. Graecae* p. 302. de civili bello, copiis auxiliariis *Arselis* regis, interemtoque armorum iure *Candaule* memorantes: quae quidem cum sine locuplete testimonio tradantur, *Herodoto* priores non nego, in *Lydiae* vicinia nato. Consistit pro eiusdem partibus *Abbas Sevinus* in *Comment. Acad. Inscript. T. VII.* p. 400. WESS.

9 seq. τοῦ καὶ Ἀρχιλοχός etc.) Omnia haec de *Archilochō* in rationes librarii transscribo. *Herodotus* huiusmodi scriptorum testimoniis uti recusavit. Constat praeterea atque egregie inter se apta oratio est, his amotis. Augent opinionem membranae *Venetae*, eorum plura negligentes. Sint tamen *Herodoti*; minime propter ea reprehendi debuerat, uti taxatus est ad *Eusebii* *Chron.* p. 57. *Ed. Opt.* ab illustri viro, ac si futili argumento coniecisset, *Archilochum* floruisse sub Gyge, quia in trimetris suis eius regis meminisset. Nihil simile in his scriptoris verbis. *Archilochi* trimetra nota sunt, et leguntur ibidem. WESS. — De *Archilochi* aetate consuli possunt quae ad h. l. *Larcherus* congegit testimonia veterum. Cur vero *ροβτίας* damnamus haec, quae de hoc poeta obiter hic memorantur, causam equidem nullam prorsus vidi. Qui *Homeri*, *Hesiodi*, aliorum poetarum testimonia passim refert Scriptor noster, (vide II. 53. II. 116. III. 38. IV. 29. IV. 35. VI. 52, 1. VII. 6. VIII. 77. etc.) cur idem dedignetur *Archilochum* testem advocare? Sed ne testem quidem illum *Herodot.* T. V.

advocat: nil ait aliud, nisi *Gygem*, de quo hñc agitur, eundem esse cuius *Archilochus* in suis senariis mentionem fecit. Pari certe ratione idem Noster, lib. V. c. 102. postquam in *Eualcidae* mentionem incidit, monet esse hunc eum quem *Simonides* carmine illustravit: et V. 113. mentione *Philocypri* facta, *Solensium* regis, monet hunc esse quem versibus suis *Solon* celebravit. Senarium *Archilochi*,

Οὐ μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρύσου μέλει,

habes in *Analect. Brunckii*, T. I. p. 42. n. x. ad quem conf. quae notavit *Iacobs*, *Animadv.* T. I. p. 155. Caeterum imprudenti mihi, quum *Var. Lect.* ad h. l. conscriberem, accidit, ut cum *Reizio* (Praef. p. xx.) adnotationem istam, quae *Wesselingii* est, *Valckenario* tribuerem. Nempe alioqui *Valckenarius* is erat, qui multas Scriptoris nostri pericopas, haud satis idonea semper ratione usus, in νοθείας suspicionem conatus est adducere. S.

CAP. XIII. 4. καὶ ἐν ὅπλοις ἦσαν) Optime hoc instauratum est. *Heliodorus* lib. IX. p. 428. καὶ γυμνῶν τοὺς ἐν ὅπλοις κωλύειν ἀδυνατούντων: ubi itidem τοὺς ἐνόπλους mss. *Palatinus* et *Xylandri*. Simile est *Sophocleum Oedip. Tyr.* 570. τότε οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ. Mitto ἦκειν ἐν τοῖς ὅπλοις, apud *Procopium* aliosque frequens: potius erit addere, *Salmasium* multis ante *T. Fabrum* lib. I. Ep. 39. annis *Iungermanno*, τοῦ Γύγου στασιῶται scriptum olim fuisse, probasse, idemque *Palatino* Codice stabiliri, ad *Pollucem* lib. VIII. 153. illo teste. WESS.

10. ἐς τὸν πέμπτον ἀπόγονον) *Croesum*, ut lib. I. 91. WESS.

CAP. XIV. 3 seq. ὅσα μὲν --- πλεῖστα) Errantem *Vallam* comiter vir clarissimus [*Gronov.*] in viam reduxit. Nihil dictione tritius. *Lucius* in *Asino* c. 21. κομίζοντες σκεύη πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Quo de genere docte *Rittershusius* in *Oppiani Halieut.* IV. 191. WESS.

9. οὐ Κορινθίων τοῦ δημοσίου) *Strabo* de opibus templi Delphici, δηλοῦσι δ' οἵ τε θησαυροί, οὓς καὶ δῆμοι καὶ δυνάσται κατισμεύαταν. lib. IX. p. 641. [p. 419. ed. Cas.] Pravum-ne ergo Κορινθίων τοῦ δήμου? [vide *Var. Lect.*] Equidem non adseveraverō: praesertim *Herodoto* in usu posterioris sibi quodammodo placente. Nec moveo tamen receptum. Tangit eandem hanc rem *Plutarchus* in *Sapient. Conviv.* p. 168.

Ceterum Κυλλίου, quod scripti saepe dabant, [cf. c. 20. et 23.] dudum proscripserunt viri praeclari, *Casaubonus* et *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* I. 94. WESS.

12. μετὰ Μίδην τὸν Γορδίου) Fortasse Midas est, quem *Eusebius* Olymp. X. 4. Phrygiae regnum obtinuisse adfirmat. Vidit ea regio plures Midas et Gordios, quos praeter *Henr. Dodwellum* de Cyclis p. 909. certiore serie descripsit *Ampl. Bouherius Diss. Herodot.* c. 8. Primum autem barbarorum Gygem Delphis dona aurea et argentea dedicasse, agnoscit *Athenaeus*: ante eum regem pauper Pythius erat, sive ἀνάργυρος καὶ ἄχρυσος, lib. VI. p. 231. WESS. — *Athen.* T. II. p. 390. nostrae edit. S.

17. καλείται Γυγάδας) Illustravit *P. Leopardus* lib. XIII. Emendat. c. 9. ex *Pollucis* III. 87. et VII. 98. *Himerius* in *Excerpt.* p. 63. Edit. *Steph.* ὁ δὲ ἡμέτερος πλοῦτος, οὐ χρεστός τις Γυγάδας ἢ Λυδίας: quorum duo postrema, nisi Scholion sint, quod opinor, redundant Rhetoris orationi tribuenda erunt. WESS.

21. δυν δόντα) Non praecepto *Suidae* δυν, quantumvis liber *Archiep.* suffragetur. *Herodotus* I. 94. ἐπ' ἔτια δυν δόντα ἱπποσι. IV. 89. ἀναπλώσας — δυν ἡμετέρων πλόον. Adde *Gronovium*, lib. III. 131. WESS. — *Nempe* etiam III. 131, 9. δυν dabant meliores libri, et IV. 1, 8. quem locum ibi *Gronov.* citavit. S.

CAP. XV. 4. Κιμμέριοι ἐξ ἡθίων -- ἐξαναστάντες etc.) De *Cimmeriis* gemina *Arrianus*, forte in *Bithynicis*, apud *Eustath.* in *Homer.* p. 1671, 26. [*Odyss.* p. 416, 14. ed. Bas.] haec *Herodotea* non oblitum. *Strabo* testimonio *Callisthenis*, *Sardes* primum a *Cimmeriis*, deinde a *Treribus*, gente *Cimmerica*, occupatas docet, lib. XIII. p. 930. [p. 627. et dein p. 647 seq. ed. Cas.] sequente vero libro p. 958. illis non dissimilia ex *Archilocho* et *Callino*; qui cum paene parcs fuerint et *Gygi* aequales, meminisse, videre etiam potuerunt provectiore aetate, *Sardes* a *Cimmeriis* interceptas: ut necesse haud videatur, impressionem *Cimmericae* nationis, contra ac *Herodoto* placet, multo antiquiorem perhibere. De *Callino* vise *Clementem Alex.* *Stromat.* lib. I. p. 398. WESS.

CAP. XVI. 4. Οὔτος δὲ Κυαξάρης etc.) Vide I. 74. Aetas conpctit. *Phraortes*, *Cyaxaris* pater, *Ardis*, avi

Alyattae, tempore in Media regno praefuit apud *Pausaniam* I. 24. WESS.

6. τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν) Clariss. Reiskius, τὴν αὖτε Κολοφῶνος, quod Herodoto Halicarnasseo Smyrna ultra Colophonem Boream versus posita fuerit: id si displiceat, atque ἀπὸ aut ὑπὸ bene habeat, Colophonem non urbis, sed viri, et conditoris quidem, nomen videri. Par *Corn. de Pauw* opinio. Melius *Palmerius*, finita, qua tenebatur, haecitatione *Exercit.* p. 3. Si tamen scripsit *Herdotus* Κολοφῶνος, intellexit credo, Colophonem fuisse Smyrnae metropolin, et urbem ipsam pro incolis posuit *synecdochice*. Iustum profecto est ἀπὸ Κολοφῶνος. Colophonit̃ Smyrnam colonis suis, exactis Aeolensibus, occuparunt, ut est I. 150. et in *Strabone* XIV. p. 940. [p. 634. Cas.] Nec morari consensum poterit κτισθῆναι, in deductis coloniis vulgatissimum, I. 149. 167. etc. WESS. — In vocabulis ἀποικία, ἀποικος, et in verbo ἀποικίζω, praepositioni ἀπὸ eadem vis inest, quae huc in illa phrasi, ἀπὸ Κολοφ. κτισθ. S.

CAP. XVII. 5. ἱστρατιῦν δὲ ὑπὸ συρτήγων etc.) Reprehendit Alyattae luxum barbaricum, quod, praeter concinentes fistulatores et fidicines, feminas etiam tibicinas in exercitu atque in procinctu habuerit, *A. Gellius Noct. Att.* I. 11. At de feminis Herodotus, quem testem advocavit, nihil, nisi αὐλοῦ γυναικίου vocibus inclusas censueris. Dictionis genus passim obvium in *Arriani Ind.* c. 5. *Plutarch. Is. et Osir.* p. 364. F. Tale Sophocleum *Elect.* vs. 633. Οὐκ οὐν ἰάσους οὐδ' ὑπ' εὐφήμεν βοῆς θῦσαι με. Alii saepe ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνῳ, de quibus *Cl. Reitzius* ad *Lucian. de Saltat.* c. 16. Ego vero ex *Suida* Herodoto suum, hoc est Ionicum, reddidi. WESS. — Nempe muliebres tibiae non sunt quae a mulieribus inflantur, sed quae molliorem quemdam et acutiorem sonum edunt. In variis tibiatarum generibus, quae ab *Athenaeo* lib. IV. c. 79. et lib. XIV. c. 36. itemque a *Poluce* IV. 80 seq. recensentur, γυναικίῳ non memorantur αὐλοῖ, sed παρθένιοι, virginales; nempe, quarum ad cantum virgines saltabant, ut *Pollux* ipse interpretatur. Conf. *Aristoxenum*, *Harmon.* p. 20. S.

9. ἴα δὲ κατὰ χώραν ἱστάναι) Nolo diffiteri, Aldi totque msstorum ἱστάνεσθαι me ferme expugnasse, ut bonis avibus revocaretur. Scio simile infinitum, ut vocant, nunc

libris Herodoti negari: at habent eiusmodi *Aretaeus Cappadox*, *Lucianus* atque alii, qui Herodoteam, sive Ionicam dialectum, probarunt. Putabimus-ne, tot exempla casu in unum conspiratum ivisse, indoctosque, ut plerique adprime erant, librarios Ionicum istud hic deposuisse? Mihi quidem vero non fit simile: reliqui tamen ex *Mediceo* et *Suida* derivatum, criminationem de mutandi pruritu veritus. Id adiungo, dare *Aldum* c. 76. similis monetae *ἰπυῶτο* - - *ἀπιστάμεναι*, ubi alii omnes *ἀπιστάναι*: et *Pausaniam*, ut saepe numero solet, Herodotea haec culte aemulatum fuisse in simili Spartanorum negotio lib. IV. 7. WESS. — In Gronovii honorem multa passim tenuit *Wess.* quae alioqui mutaturus fuerat. Nos et hic et cap. 76, 13. priscam formam, quam ibi cum *Aldo* quatuor etiam e nostris mssis servarunt, auctori restitui-mus. Quod paulo ante legitur, *οὔτε θύρας ἀπίσπα*, conf. III. 159, 3. S.

CAP. XVIII. 3. ἔν τι Διμενήφ) Large *Celeb. Gronovius* pro *Mediceo* ἔν τι ἐν Διμενήφ disputavit, sed locis haud profecto adsimilibus, ut bene *Rev. Horreus Observ. Herod.* c. 4. Differunt usu sermonis ἐν δι et ἔν τι: illud absolute et sine casu locari solet, non item hoc. Noster lib. III. 38. πολλοῖσι τι καὶ ἄλλοις τεκμηρίοις πάρεστι σταθμώσασθαι, ἐν δι δὴ καὶ τῷδε. Inculcatur his [a Gronov. in Notis ad locum in quo versamur] et iteratur ex coniectura praepositio: at ipse Herodotus c. 15. eiusdem libri πολλοῖσι μὲν νυν καὶ ἄλλοις ἴσθι σταθμώσασθαι - - ἐν δι δὴ καὶ τῷδε: quibus si odiosam [nescio an otiosam scribere voluerit] vocem inserueris, debilitabitur loquendi bellum genus. Tale, ut uno utar lib. VII. 214. τοῦτο μὲν γὰρ τῷδε χρὴ σταθμώσασθαι. Sic enim legi oportuerat ex scriptis. Itaque, nisi librarii culpa in *Florentinis* membranarum repetita sit praepositio, quod suspicari licet, refingi posset, ἔν τι ἐν Διμενήφ - - καὶ ἐν (aut ἐν ἐν) *Μαιάνδρου πιδίφ*, quod Latina *Vallae* exprimunt: quae doctissimorum virorum *I. Iac. Reiskii* et *Pet. Horrei*, quamquam in ea non constantis, opinio. Mihi tutius visum codicibus adhaerescere. WESS. — Quum vero in aliis etiam libris nonnullis (ut in *Var. Lect.* dictum) eadem scriptura, quae in *Mediceo*, occurrat; poterit ἐν Διμενήφ ex prisco scribendi usu idem

valere ac ἑλλμενηίῃ, ut ἑλλμενηίον intelligatur fuisse loci nomen, (sive proprium, sive commune) ubi pugnata illa pugna est; quam in cogitationem ante me, *Reiskium* video incidisse, *Animadv. ad Graecos auctores* T. III. p. 82. S.

CAP. XIX. 4. Ἀθηναίης, ἐπίκλησιν Ἀσσησίης) Laudat, ut *Th. Gale* admonuit, *Stephanus* in Ἀσσητοί. In *Polyaeno* lib. VI. 47. optimo iure docti viri *Minervae* titulum restituerunt. Haud vero decerno, viri-ne an oppidi nomen sit in isto *Alexandri Aetoli*, Ἀσσητοῦ βασιλῆος ἐλευσεται ἔκγονος Ἀρθείς, inter *Erotic. Parthenii* c. 14. [p. 372. in *Galei Historiae poëticae Scriptorib.*] **WESS.**

9. καὶ αὐτῷ ἴδοξε πέμψαντα etc.) Confer *Gronov.* in lib. IV. 81. [ubi ille ad IV. 81, 22. de hoc structurae genere, *Nostro* familiari, monuit.] Supra lib. I. 3. τοῖσιν Ἑλλοσι δοῦσαι, πρῶτον πέμψαντας ἀγγέλους ἀπαυτίειν. *Apollonius Rhod.* I. 440. Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θιῶν χρεῖά τι περῆσαι Ἐνθαῖδε κῶας ἔχοντας: ubi *Critici veteres* alia, et *Raphelius* ex *Nostro* in *Act. Ap.* xv. 22. et *Epist. ad Galat.* II. 6. **WESS.** — Simile est quod *Gronov.* l. c. ex V. 109, 6. adfert, ὥρῃ αὖ εἴη ὑμῖν, ἐκβάαντας etc. Cuius quidem structurae ratio haud aegre intelligitur. S.

CAP. XXI. 4. ὁ μὲν δὲ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν) In motu significando πάριμι quidem adhibetur aliquoties, sed quantum commemorari, non item εἰμί. Corrigendum itaque suspicor ἐς τὴν Μίλητον ἦε, *Miletum* abiit. Hac quoque structura frequentatur ἦτε *Herodoto*: p. 47, 26. ἦτε ἐς πόλιν: p. 85, 22. ἦτε ἐς Πέρσας: p. 304, 25. ἦτε ἐς τὰ οἰκία: p. 297, 22. ἀπῆτε ἐς Μίλητον. [Leguntur ista lib. I. 113, I. 210. V. 50. V. 32.] Potuit et ab *Herod.* scribi: ἐς τὴν Μίλητον παρῆν, venerat *Miletum*: quod verbum sic usurpavit lib. VI. c. 24. ἐκ δὲ ταύτης παρῆν ἐς τὴν Ἀσίην, advenerat in *Asiam*: lib. I. c. 9. παρίσται --- ἐς κοινῶνα. *Thucydides* VI. c. 62, 20. c. 88, 58. παρῆσαν ἐς τὴν Λακεδαιμόνα. VII. c. 50. init. παρῆσαν ἐς τὰς Συρακούσας. In *Xenophontis Κύρου Ἀναβ.* I. p. 145, 28. *Parisini Codicis* est lectio, παρῆσαν εἰς Σάρδεας: qua ratione legitur in *Eiusdem* Ἑλλ. III. p. 294, 58. παρῆναι εἰς Ἀλῖατρον. et VII. p. 373, 21. **VALCK.** — Non displicet elegans iunctissimi viri coniectura. Vide tamen, etsi nonnihil diversum, hoc de *Phidippide* lib. VI. 106. δευτερεῖος ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἀστὴς ἦν ἐν Σαράτῃ: secundo die, postquam *Athenis*

exierat, Spartam pervenit. Tum de Aristagora V. 38. δεύτερα αὐτοῖς ἐς Λακεδαιμόνα τριήρει ἀπόστολος ἐγένετο: quo quidem loco navigando eum Lacedaemonem delatum, docemur: de Alyattae nuncio eiusque itinere maritimo, quod Gronovius opinatus fuit, nihil hic simile. Scio τὸν ἀπόστολον de classe, τὸ ἀπόστολον de navi poni, idque alibi opportunum videri. Confer elegantes Ruhnkenii adnotationes in Timaei Lexic. p. 31. WESS. — In constanti librorum consensu lubrica res est, talia (quale istud ἦν) ire mutatum. Recte utique Valckenarius fecit, quod dubitationem suam in Adnotatione significavit: an idem vir doctissimus, si Herodotum edidisset, refragantibus codicibus omnibus, coniecturam in contextum fuerit recepturus, etiam atque etiam dubito. Caeterum videndum, ne ἐς h. l. idem ac ἐν valeat; quemadmodum IX. 6, 5. pro ἐν τῇ Βοιωτίῃ εἶναι, plures iique probati codices ἐς τὴν Βοιωτίην praeferunt: et omnes III. 80, 12. σπάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν, pro ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ: similiaque alia. Ruhnkenii adnotatio, quam laudavit Wess., legitur p. 43. edit. sec. nec tamen ad hunc Herodoti locum spectat. S.

10. κόμῳ χρεῖσθαι) Sequor libros, Ionicum hoc amplexos. Noster I. 187. τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρεῖσθαι. Eusebius Philosophus in Stobaei Serm. XVI. p. 154. εἰδὸς τι ἰὼν αὐτοῖς χρεῖσθαι. Esse in Plutarcho ἐχρῶντο κόμοις καὶ παννυχίαι T. II. p. 77. E. vere adscripsit St. Berglerus. Non addo, neque enim obscurum est, de Biante et Prieneis paria ferme a Diogene Laërtio tradi lib. I. 83. WESS.

CAP. XXII. 7. ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, δι' οὐδὲν ἄλλο etc.) Luxata haec et egregie prava doctissimo Reiskio, in cuius ad me litteris οὐδὲν μᾶλλον ἐγένετο ἢ διαλλογή. Namque Herodotum velle, tunc temporis quidem et protinus pacem inter Alyatten et Milesios haud coisse; nihilo tamen magis animorum reconciliationem deinde contigisse. Contra ea Fr. L. Abreschio Diluc. Thucyd. p. 672. copula deficere videtur, καὶ ὡς πυνθάνομαι, ut in Vallae Latinis, aut ὥς τι ἐγὼ πυνθάνομαι. Sic certe mollius oratio labetur, nisi tu malueris maiore inciso ab anterioribus haec avellere. WESS. — Nodum in scirpo quaesiverunt doctissimi viri. In plano sunt omnia; nec ulla mutatione est opus. ὥς - - - οὐ καὶ - - - ἀπῆλθε ἐς τὰς Σάρδεις, δι' οὐδὲν ἄλλο ἐγένετο ἢ διαλ-

λαγῇ, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι. *Inducias* solummodo in tempus aliquod pacisci Alyattes voluerat, nempe exactis induciis bellum instauraturus: nunc vero, postquam nuncius, quae Mileti viderat, ei renunciavit, illam ipsam ob causam *amicitiam* etiam et *societatem* cum Thrasybulo contraxit. S.

CAP. XXIII. [1. Περίανδρος) De *Periandro* plura infra, III. 48 seqq. et V. 92. Nunc paullo ante (cap. 20.) eo tantum consilio mentionem eius inieciisse Scriptor noster videtur, quo sibi aditum pararet ad hanc de *Arione* fabulam, antiquitus celebratam, narrandam; cui fabulae etiam monumentum aliquod, quod Herodoti adhuc aetate visebatur, (cap. 24 extr.) fidem in vulgus faciebat. S.]

5. Ἀρίωνα τὸν Μεθυμναῖον etc.) Cui non dictus *Hylas*, inter *delphinas Arion*? [Virg. Ecl. VIII. 56, et Georg. III. 6.] Id monuisse satis erit, *Dionem Chrysostomum* Or. XXXVII. p. 455. haec Herodoti planissime expressisse; nec de *dithyrambo*, quod *Galei* editioni adpositum, [scil. ab *Arione inventum esse*,] dissentire Criticos veteres ad *Pindari Olympion.* XIII. 25. WESS. — De *dithyrambo* et poetis *dithyrambicis*, praeter viros doctos qui ex professo de Poësi veterum scripsere, consuli possunt quae ad hunc locum a *Larchero* disputata sunt. De *Arione*, *Delphini* dorso per mare transvecto, confer *A. Gellium* XVI. 19. aliosque quos laudavit *Harduinus* ad *Plin.* IX. 8, 8 extr. quibus adde *Plutarch.* in Sept. Sap. Conviv. p. 160. et seq. S.

[9. διδάξαντα) Sicut dicunt δρᾶμα διδάσκουσιν, VI. 21, 11. *fabulam docere*, id est, *agere, peragere, exsequi.* S.]

CAP. XXIV. 9. τὸν δὲ, συνέγρα τοῦτο) Nihil novant Codices. Alibi συνέγρα VI. 2. συνέγρα I. 205. ex *Medic.*, συνέγρα V. 92, 7. et συνέγρα V. 80. e *Florentino*. At συνέγρας V. 92, 3. et συνέγρα eiusdem lib. cap. 19. quamquam ibi mss. συνέγρα. Par discordia apud alios. Equidem συνέγρα melius opinor. Vide *Io. Davisium* ad *Iustin. Mart. Apol.* I. p. 441. WESS. — Ego vero, cur praesentis temporis participium aoristo nunc maxime praeferrem, nullam potui causam ex-
putare. S.

12. ὡς δὲ ταφῆς ἐν γῇ τύχη) Salebrosa haec atque intellectu difficilia viro docto [Reiskio] in *Miscell. Lips.* Nov. vol. VII. p. 612. mihi satis expedita. Spem nautae *Arioni*,

si ipse sibi manus conscisceret, sepulturae fecerunt: hoc verba prae se ferunt. Non dissimilia Fr. L. *Abresch Diluv. Thucyd.* p. 430. WESS.

16 et 21. *στάντα ἐν τοῖσι ἰδωλοῖσι*) Animi pendeo, Herodotus - ne ἰδωλοῖσι, an ἰδωλοῖσι dederit, ut *Aeschylus* VII. c. *Theb.* 461. *Coëph.* 69. tum *Euripid. Helen.* 1587. *Sophocles Aiac.* 1295. atque alii de hac officina; quorum quidem auctoritate scriptorumque numero librorum standum si fuerit, id profecto maluit: nam singulare quiddam atque exquisitius in altero spectasse, unde noverimus? Favet ἰδωλοῖσι, neque diffiteor, *Lexicon Herodoteum*. At *Suidas* eodem usus, transcripsit enim paene universum, ἰδωλοῖσι, neque dissentit *Hesychius*. WESSEL. — ἰδωλοῖσι ex *Mediceo*, pro more suo, adoptaverat defenderatque *Gronov.* Pro vulgata vocabuli forma (quam revocavit *Wess.*) cum aliis facit etiam *Etymologus*, quem vide p. 317. l. 5 seqq. Denique *Harpocrationem* si inspicias, vix dubitabis mendosam ibi esse vocem ἰδωλοῖσι, et ἰδωλοῖσι scripsisse lexicographum. S.

[17. καὶ, τοῖσι ἰσθλῆν γὰρ ἡδονὴν etc.) Quum vulgo in omnibus editionibus continuo tenore, nullā post καὶ distinctione interpositā, καὶ τοῖσι ἰσθλῆν γὰρ scriberetur, vitii suspectum hunc locum habuit *Hemsterhusius*, in *Adnot. ad Luciani Dial. Mort.* XXV. i. Nempe non recordatus erat vir longe doctissimus loquendi genus, quum aliis priscis scriptoribus, tum *Herodoto* inprimis familiare; cuius exempla apud Nostrum habemus I. 8, 4. 82, 38. 85, 11. 114, 11. 119, 5. 121, 3. 124, 5. etc. apud *Homer. Iliad.* β. 803. η. 328. etc. apud *Thucyd.* III. 70. III. 107. etc. Sed propriam generis huius vim rationemque aliis etiam Viris, in graecarum notitia literarum consummatissimis, haud satis perceptam fuisse video. Nec enim *Clarckius* probari potest, (Not. ad *Homeri* loca cit.) in eiusmodi locutionibus ellipsin quamdam statuens: cum quo *Hermannus* facit, (Not. 301. ad *Viger.*) Nostri locum I. 124, 5. respiciens; ubi idem Vir doctus haud immerito quidem, sed iusto durius, *Wesselingium* reprehendit, particulam γὰρ pro οὖν, certe, cum *Abreschio* accipientem. Nec *Ernestus* facit satis, (ad *Iliad.* η. 328.) abundare γὰρ particulam, aut pro μὲν positam, censens: cum quo hactenus *Heynius*

sentiebat, (Observ. ad Homer.) quod γάρ in eiusmodi locutionibus tantumdem ac μὲν, δὲ, et similia, valere censuit. Denique, quid ad explicandum Herodoteum istud et Homericum structurae genus valeat Platonica formula τί γάρ; cum qua illud *Wytttenbachius* contulit, (Annot. ad Herodot. I. 121, 3. in Selectis princip. Historicor. p. 352.) haud adparet. Quanto fuerat simplicius, cum *Dion. Longino* περὶ Ὑψ. sect. 22. et cum *Eustathio* ad Iliad. β'. 803. (p. 264, 36. ed. Bas. p. 394. ed. Rom.) particulae γάρ in eiusmodi locutionibus propriam notionem *causalem* vindicare; et *hyperbaton*, ut grammatici vocant, id est *traiectionem* agnoscere; nempe *causam* enunciatam, ante rem cuius redditur ratio. Ita nempe fit, ut in huiusmodi sermonis constructione particula γάρ eandem vim ac ἐπεὶ vel ἐπεὶ, *quum, quia, quoniam*, habeat: de quo praeter *Eustath.* l. c. uterque etiam Poëtae Scholiastes a *Villoisone* editus monuit. Possis vero etiam usitatissimam voculae γάρ vim, *nam, namque*, tenere; et id quidem duobus modis. Primo, si cogitando permutes inter se duarum propositionum sedes; quod ex professo *Longinus* l. c. in exemplo ex *Herodoti* lib. VI. c. 11, 4 seqq. petito ostendit. Altero modo, si eam propositionem, quae causam continet particulam γάρ indicatam, tamquam in parenthesi positam eogites: qua ratione subinde Editores, adpositis *parentheseos* signis, difficultatem omnem, quae videri poterat orationi inesse, sustulerunt. Nos promiscue, vel *parentheseos* signis adpositis, vel idoneo loco nonnisi *commate* incisa oratione, levavimus difficultatem. *Valckenarium* quidem non praeterierat structurae huius ratio; cuius vide Adnot. ad *Nostri* lib. VIII. 137, 9. De eademque commode monuit *Damm*, in *Lexico graeco etymologico* p. 316. nec neglexit eam *Aug. Matthiae* in uberiore *Grammatica graeca*, Lipsiae 1807. edita, p. 906. Hoc loco, in quo versamur, magis usitata sermonis structura haec foret, καὶ τοὺς ἀναχωρῆσαι ἐκ τῆς πύμνης, ἐπεὶ γὰρ αὐτοῖς ἡδονὴν etc. Sed, verum si quaerimus, naturae convenientiorem eam structuram reperiemus qua usus est Scriptor noster, quoniam per rerum naturam causa praecedit effectum. S.]

29. ὡς δὲ ἄρα παρῖναι αὐτοῦς) Vir doctiss. [*Reiskius*] ὡς δὲ ἄρα, *quum autem videret*, aut ὡς δὲ εἶπε, *quum autem conpe-*

risset, offensus fortasse infinitivo, quo capitur delectatur-que Herodotus. [nempe in oratione obliqua quae vocatur.] Sic II. 139. ὡς δ' ἄρα οἴχεσθαι τὸν Αἰθίοπα ἐξ Αἰγύπτου, ut *Aethiops ex Aegypto abiit.* et VIII. 94. ὡς δὲ ἄρα Φεύγοντα γίνεσθαι κατὰ τὸ ἱερὸν. Mitto lib. I. 86. WESS.

30. ἱστορίεσθαι εἴ τι λέγουσι) *Ἱστορίαν* frequentanti *Herodoto* nuspiam alibi fuit adhibitum *ἱστορίεσθαι*: fortasse ne hic quidem, ubi, si quis Codex antiquus faveret coniecturae, praeoptarem *εἰρωτίεσθαι*, verbum certe Herodoteum, obvium VI. 3. et lib. II. c. 32. *εἰρωτωμένους, εἴ τι ἔχουσι πλὴν λέγειν περὶ τῶν ἐρήμων τῆς Λιβύης, Φάσαι.* qua structura hoc in loco posuisset: ὡς δὲ ἄρα παρῆναι, αὐτοὺς κληθέντας *εἰρωτίεσθαι, εἴ τι λέγουσι περὶ Ἀρίωνος.* Gellio, scribenti XVI. c. 19. *navitas requisitos* — dissimulanter interrogasse, *ecquid audissent* — super *Arione*, verbum *εἰρωνεύεσθαι* videri posset obversatum; nisi sua quaedam reliquis etiam Herodoteis immiscuisset: nihil iuvat, ubi hac etiam in historia *Herodoti* vestigia premit, *Dion Chrys. Or. XXXVII. p. 455. c.* Sed *Gellii* paraphrasin felicior forte coniecto utiliter comparabit ad ista, quae supra leguntur [l. 17. huius cap.] καὶ τοῖσι ἱσθλθεῖν γὰρ ἥδονήν, vitii suspecta *Ti. Hemsterhusio ad Lucian. p. 432. VALCK.* — Verbum *ἱστορίεσθαι* activa notione usurpatum nusquam utique, nec apud Nostrum, nec apud alium Scriptorem reperiri arbitror. Sed quidni, quemadmodum *εἰρωτίεσθαι* in locis a Viro docto citatis, sic et h. l. *ἱστορίεσθαι* passiva notione accipi possit? Nihil certe, quod impediatur, adparet: nec adiecto pronomine αὐτοῦς erat opus. Passivum τὰ ἱστορημένα, paullo quidem diversa notione, habes II. 44, 19. De ista loquendi forma, καὶ τοῖσι ἱσθλθεῖν γὰρ ἥδονήν, paullo ante suo loco dictum est. S.

35 seq. ἀνάθημα χαλκεῖον οὐ μέγα etc.) Meminerunt donarii *Pausan. Lacon. c. 25. Aelianus Nat. Anim. XII. 45.* sed nihil de eius magnitudine, quam Codicum quidam, deleta negatione, adaugent: non item *Dio Chrysostom. Or. XXXVII. p. 455.* Ἀρίων δὲ οὐ γὰρ Περιανδρος, ἀλλ' Ἀρίων ποιησάμενος μίμημα χαλκοῦ οὐ μέγα ἀνέθηκεν ἐπὶ Ταϊνάρου: No-astro prorsus conspirans, atque epigramma explodens, quo *Periandro* doni dedicatio contribuitur *Florileg. [Anthol. ed. Wech.] lib. IV. 16. p. 488. [Anal. Brunck. T. II. p. 154.]* Dat aliud, et verum, ut opinor, melius certe, *Aelianus*:

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα, Κύκλονος υἱόν,
 ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε. WESS. — Vide
Aelian. l. c. et *Analecta Brunckii*, Vol. III. p. 328. num. 2.
 Carmen, quod cecinisse fingitur ipse Arion, ex *Aeliani* loco
 cit. exhibet idem *Brunck* T. III. p. 327. de quo conf. *Iacobus*
Animadv. Vol. I. P. I. p. 179 seqq. Pro scriptura μέγα,
 absque *negatione*, stat utique plurium probatorum codi-
 cum consensus: facile tamen patiar, si cui probabilius
 videtur, temere ab his omissam esse *negantem particulam*,
 quam ab aliis adiectam. S.

CAP. XXV. 5. ὑποκρατηρίδιον σιδήρεον) Sic *Hegesander*
 apud *Athen.* lib. V. 13. [T. II. nostr. ed. p. 309.] ex *Hero-*
doto, et *Philostratus* VI. *Vit. Apoll.* c. 11. p. 247. In *Plutarcho*
Defect. Orac. p. 436. nunc ἐπικρατηρίδιον, sed olim, ut in
Herodoto, teste *Turnebiano* libro. Ὑποκρατήριον in *Eusebio*
 lib. I. *adv. Marcellum* c. 3. cuius ex verbis *Th. Reinesius*,
 vir longe doctissimus, lib. III. *Observ.* c. 6. non citra ratio-
 nem conficit, vocabulum iniuria a doctis interpretibus
 in diminutivorum numero censi: nam haud exiguum
 hoc ὑπόθημα τοῦ Ἀλυσάττου κρατῆρος fuisse ex *Pausan.* X. 16.
 et *Hegesandro* abunde liquere. ΚΡΗΤΗΡΑ ΚΑΙ ΤΠΟΚΡΗ-
 ΤΗΡΙΟΝ, craterem cum sua basi, habet quoque *Sigea* in-
 scriptio, p. 34. WESS.

8. σιδήρου κόλλησιν ἱεῖν) Ferri inter se glutinum excogitavit
 vertit *Hieronymus* in *Eusebii Chron.* Olymp. XXV. 4. Id
 vero quale fuerit, an simile ferruminationi, qua ad-
 hibito aeris genere fabri ferrarii defunguntur, finire
 non puto necesse. *Pausanias* tamen innuit: μόνη δὲ πόλλα
 συνέχει τε καὶ ἔστιν αὕτη τῷ σιδήρῳ δεσμός. Solum glutinum ba-
 sin, sive τὸ ὑπόθημα τοῦ κρατῆρος, ligat, estque hoc ferro vin-
 culum. De *Glaucio* plura *Fr. Iunius* in *Catalogo Artific.* p. 92.
 WESS. — De *Glauci* arte haec *REISKIUS* adnotavit; „Κολ-
 λητὸν est quod Latini coelatum seu stellatum appellant;
 hoc est, eiusmodi opus, quo diversi generis metallum in
 alio infixum est, et quod maculis quasi aut stellulis, ad
 coeli instar, nitet; ἐμβληματικόν. *Livius* [IX. 40.] arma,
 ait, auro argentoque coelata, hoc est, interstincta.“ — Haec
 ille, cum quibus conferri possunt quae *Larcherus* ad
 h. l. disputavit. Sic nempe λυθοκόλλητον opus, est gemmis
 distinctum; χρυσοκόλλητον, auro (adglutinato) distinctum,

aurorae coelatum. Istud autem ὑποκρηνηΐδιον sua adhuc aetate Delphis exstitisse, ait Athenaeus l. c. vere dignum spectatu propter coelatas in eo varias animantium figuras, et alias insectorum plantarumque. S.

CAP. XXVI. 6 seq. ἔστι δὲ μεταξὺ --- ἑπτὰ στάδιοι) T. Fabri coniecturam [ἔστι δὲ τὸ μεταξὺ legendum suspicantis] Iac. Gronovius valere iussit; ἑπταστάδιον, ut oratio constet, refingens: stabit eadem, si ἑπτὰ στάδια cum St. Berglero malueris; neque incondita erit, si εἰς δὲ reperiatur. Noster VI. 36. εἰς δὲ οὗτοι στάδιοι ἑξ τε καὶ τριήκοντα τοῦ ἱσθμοῦ. Tum, de ipso hoc templi ab Epheso intervallo, Xenoph. Ephes. I. p. 2. ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερὸν στάδιοι δὲ εἰσὶν ἑπτὰ. Itaque optio est. De belli huius occasione atque eventu Aelian. V. H. III. 26. et Polyæn. Strateg. V. 50. WESS. — Nil opus erat constantem sollicitare librorum scripturam: satis sibi oratio constat, subintellecto nomine τὸ διάστημα, quod menti Scriptoris obversabatur. S.

11. αὐρίων) Nullum sine patrocínio vitium, in re diversi generis Seneca ait. Αὐρίων, τούριων etc. Ionum sunt, huius dialecti scriptoribus frequentata. Iensium vide in Luciani Astrol. c. 1. Mediceae membranae in horum usu variae: modo probant, modo improbant, ut I. 135. 142. 143. etc. quae mihi mobilitas non adridet. Suum Herodoto reddam, quoties occasio feret. WESS. — Nempe αὐρίων h. l. Gronovius suo e codice, quem ipsius Herodoti genuinam repraesentare scripturam putaverat, adscivit. Noster cod. F. in masc. et neutr. gen. tantum non constantissime αὐρίων et τούριων, in foem. vero αὐρίων, τούριων praeferit. Herodotum ipsum in masc. et neutro gen. constanter αὐρίων, τούριων, scripsisse nec negare equidem nec adfirmare ausim. Illud profiteor, saepe mihi obortam esse suspicionem, a viro docto qui Aldinae praefuit editioni, multis locis invectas esse ionicas verborum formas, quas nullus codex mstus exhibebat: quibus in locis ex silentio eorum hominum, qui in gratiam Editorum alios codices conferunt, et multa saepe, quae ipsis minutiae esse videntur, negligere solent, non continuo colligi potest, codices illos cum Aldina scriptura consentire. S.

CAP. XXVII. 15. εἰκότα ἐλπίζων) Sic lib. V. 10. VII. 5. etc. Medicei εἰκότα melius non est: adplauderem si εἰκό-

τα foret, quod I. 157. 155. etc. rectissime edit. *Cl. Reiskius* ante haec existimat deesse, ἡα βραδύως ὑπαγάγη αὐτούς: modo tamen certum sit, Herodotum Isocrateo more cola sibi aequalia et respondentia voluisse fingere, quod ego certum esse minime mihi persuadeo. WESS. — Vide *Var. Lect.* Scripturam οἰκότα, quae in nostris excerptis Parisiensibus non nisi ex uno *Pb.* enotata est, perinde in codd. *Pa. Pb.* et *Pd.* reperiri docuit *Larcher* in Notis ad h. l. *S.*

17. λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδούς ἐν θαλάσῃ) Quod *Steph.* vulgavit, λαβεῖν ἀρᾶσθαι Λυδούς, id *Codd.* auctoritatem secutus fecit: tueri quoque factum potest, quod ἀρώμενοι lenem orationem nonnihil turbent. Quare tollendum ἀρᾶσθαι *Cor. de Pauw* decrevit. *Reiskius* revocandum censuit, aut in ἀράμεναι, [*P*] quod Ionum ore idem, vertendum. Equidem consensui tot msstorum non obnitur. Vide *Gronovium*. WESS. — Monuerat *Gron.* speciosum esse *Stephani* ἀρᾶσθαι, sed obluctari msstis. Iam compertum quidem habemus, sic scriptum in codd. nonnullis: sed utique speciem hoc habet correctionis ex coniectura docti cuiusdam hominis profectae, qui corruptum esse intellexisset, ἀρώμενοι, quod in vetustis codd. hic legebatur. Blandiri egregie posset, ni a librorum scriptura nimis recederet, ingeniosa *Toupii* (*Epist. Crit.* p. 64 seq. ed. Lips. p. 79. ed. Lond.) coniectura αἰωρομένους, qua lepide opposita forent ista duo, ἰππευομένους λαβεῖν ἐν ἡπείρῃ, et λαβεῖν αἰωρομένους ἐν θαλάσῃ. conf. *Herod.* VII. 116, 6. Quam coniecturam secutus, sed simul a veteris scripturae vestigiis minus discedens *Werferus* in *Actis Philologor. Monac.* T. I. p. 74. αἰωρεύμενοι corrigit, intelligens insulanos scientia navali αἰωρομένους (id est *elatos, confidentes*, coll. VIII. 100, 7.) superaturos se sperasse imperitos adversarios. Equidem suspicatus sum, ἀειράμενοι scripsisse *Herodotum*, (coll. VIII. 56, 5. 94, 3. et I. 165, 20. 170, 6.) quod primum in ἀράμενοι, ac dein in ἀρώμενοι fuisset mutatum. *Reiskius* ἀράμενοι ea notione coniectaverat, qua λαβεῖν ἀράμενος dicitur ille qui medium sublatum, sublimem gerens, tenet, eumque ad solum adfligere minatur. Ne quem vero turbet permutatio casus, αειράμενοι, quod ad praecedens ἡσιώτας referri debebat; opportune *Werferus* l. c. simillimas ἀνακα-

Λυδίας adnotavit apud Nostrum occurrentes, I. 56, 2 seq. IV. 15, 8-10. IV. 137, 7 seq. Eiusdem generis est I. 63, 13. S.

CAP. XXVIII. 5. Αὐδοί, Φρύγες etc.) *Lydorum* minime opportuna hic ponitur mentio, siquidem eos non domuit, sed a maioribus accepit, imperio subditos: reliquas nationes Lydis rex addidit, προσεπικτωμένου Κροίσου Αὐδοῖσι, uti sequitur. Vidit et hoc *Corn. de Pauw*. Thraces Europaeos Croesus non subegit, sed Asiae incolas, *Thynos* et *Bithynos*, ex *Thracia* progressos. Bene *Claudianus* II. in *Eutrop.* vs. 247.

Thyni Thraces erant, quae nunc *Bithynia* fertur.

Adde infra VII. 75. WESS. — *Lydorum* nomen, quod ad unum omnes libri hic praeferunt, delere equidem non sum ausus. *Lydos* non κατιστρέψατο quidem Croesus, sed eos tamen ὑπ' αὐτῷ εἶχε, nempe a maioribus accepto imperio: quare hos ante caeteros nominavit Scriptor. S.

CAP. XXIX. 3 seqq. ἄλλοι τε οἱ πάντες ἐκ τῆς etc.) Cur, obsecro, οἱ πάντες σοφισταί? aptius equidem hac in sede iudicarem ἐπιφανείς: ut *Sardes* isto tempore venisse dicerentur ἄλλοι τε ἐπιφανείς ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταί, - - - καὶ δὴ καὶ Σόλων. VALCK. — Membranae coniecturae robur negant. Videtur *Herodotus* illos, qui uno tempore et habiti et vocati *Sapientes* sunt, innuere. Nihil sane erat, cur *Plut. de Malign.* *Herod.* p. 857. F. σοφιστὰς eos nuncupari indignaretur, cum *Solonem* *Isocrates*, *Themistius* atque alii, quibus testimonium *Io. Meursius* in *Solone* c. 4. denuntiavit, non alio ornarint titulo, nec in contemptum tamen, uti neque *Herodotus*, cui *Pythagoras* σοφιστῆς IV. 95. et σοφισταὶ quotquot tota Graecia sapientiae fama illustres II. 49. Belle *Aristides* T. III. p. 517. οὐχ' Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κέκληκεν; οὐ Πυθαγόραν πάνιν; οὐκ Ἀνδροτίων τοὺς ἐπὶ σοφιστὰς προσέειπκε; λέγω δὴ τοὺς σοφοὺς. *Demosthenes*, (nisi *Androtion* fuerit, de quo *Aristides*,) in *Erotic.* p. 757. de *Solone*, ἐπ' οὐδενὶ μάλλον ἰσπουδάσειν, ἢ τῶν ἐπὶ τὰ σοφιστῶν ὅπως γίνηται. [*Demosth.* ed. *Reisk.* Vol. II. p. 1416.] Verum ea turbato animo *Plutarchus*; pacatior *Chilonem* τὸν σοφιστὴν T. II. p. 96. et reliquos de hoc numero σοφιστὰς salutavit. WESS.

CAP. XXX. 1 et seqq. Αὐτῶν δὲ ὧν τούτων καὶ τῆς θεωρίας etc.) Adsentitur in decennali peregrinatione, Croesique et *Solonis* congressu *Plut. in Solon.* p. 92. non infitatus fuisse

qui eum τοῖς χρόνοις ὡς πεπασμένον, sive temporum ratione commentitium, haberent: neque nostra aetate deficiunt eadem illis opinati, Solonisque cum Croeso colloquium fabulis adnumerantes, in quis *Iac. Bruckerus*, *Histor. Philosoph.* T. I. p. 444. et *Freretus Comment. Acad. Inscript.* T. VII. p. 433. Solonem aiunt Olymp. XLVI. 3. leges Atheniensibus tulisse; obiisse, nec in Lydia tamen, tyrannidis Pisistratae anno secundo sub Olymp. LIV. qua regnare Croesus inter Lydos coeperit: itaque *pergula pictorum, veri nihil*. Sed fac certum ratumque esse, quod ex *Heraclide Pontico Plut. in Solon.* p. 96. F. perhibet, Solonem συχρὸν χρόνον complures annos post occupatam a Pisistrato tyrannidem superstitem fuisse; quid impedit, quo minus in Lydiam, gemente sub unius dominatione civitate, peregre abire potuerit, quorsum et ea ducunt, quae *Diogen. Laërt.* lib. I. 90. 99. habet, tum *Libanius* T. II. p. 297. A. Atque hoc secutus est *Io. Meursius in Solone* suo c. 28. At tum *Herodotus* et *Plutarchus* cum *Proclo in Timaeum Platon.* p. 29. quibus illud iter et colloquium ante Pisistrati tyrannidem figere libuit, in errore, quem et illis exprobravit *Io. Meursius*, manifesto erunt. Fac tamen, (et quid morabitur, quo minus ponatur,) Solonem non statim a latis legibus, sed illis annorum lapsu stabilitis, itineri se tradidisse: porro Croesum Alyattae patri regni consortem fuisse, quod Noster significare videtur I. 92. eiusdemque auspiciis bella gessisse, ut apud *Suidam* in Κροῖσος: quo quidem tempore, si iuvenem principem et fortunae successibus ebrium, Sardibus Solon convenerit, nihil profecto erit, cur fabulosum hoc colloquium censeatur. ne ipsa quidem Amasis, Aegyptiorum regis, mentio. At hae coniecturae sunt; tales tamen, quae scriptoris fidem ex tanta volutatione extrahere queant. Vide et *Ampl. Bouherii Diss. Herodot.* c. 16. WESS. — Cum his contulisse iuvabit quae de Solonis aetate *Larcherus* ad h. l. disputavit. S.

12. φιλοσοφίαν γῆν πολλὴν θωρήξας etc.) Vulgatum τῆς πολλῆς iustissime *Gronovius*, quippe in sermonis indolem arietans, in exilium ire iussit; qui si et γῆν correxisset, ut in *Homer. Iliad.* ὁ. 80. ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαίαν ἐκλυθείς, locum persanasset. Amplexi id merito sunt, trium mssorum

auctoritate probe munitum, Klüsterus in *Cler. Bibl. N. et V. T. V.* p. 389., D'Orvilius ad Chariton. lib. II. pag. 160. [pag. 297. ed. Lips.] Abbas Geinoz, *Comment. Acad. Inscript.* T. XVI. p. 58. et Reiskius. Ipse Herodotus, quod sedulitatem Gronovii haud latuit, IV. 76. ἐπεὶ τε γὰρ πολλὴν διωρήσας, in re non dissimili. Tale quoque hoc Democriti apud Euseb. *Pr. Evang.* X. 4. p. 472. ἐγὼ δὲ τῶν κατ' ἑμαυτὸν πλείστην γὰρ ἐπιπληρομένην ἱστορίων τὰ μήκιστα. Neque dubium mihi est, quin *Medic.* scriptura et similis ferme *Vatic.* ex frequenti T et Γ confusione progenita fuerit: ferri tamen potuerat, si Croesus Ἀσίης τὴν πολλήν, quemadmodum in *Arriani Indic.* c. 5., memorasset, uti Λιβύης τὴν πολλήν *Ioseph. c. Apion.* I. 19. et Καρίας τὴν πολλήν *Noster V.* 103. At τὴν πολλήν, nullo regionis adposito vocabulo, quis plurimam mundi partem iure explicuerit? WESS.

19. Τέλλω, τοῦτο μὲν τῆς πόλεως εἶς.) Demiratus saepe sum, nemini leve. quod haec occupaverat vitium [vide *Var. Leot.*] suboluisse, praesertim sequentibus id manifesto prodentibus. *Medicei* quidem ope ἐς τοῦτο δὲ aliam faciem induit, nec speciosam tamen: meliorem putabat *Cl. Reiskius* οὕτω δέ. Mihi scripsisse semper visus, quod editum cum maxime est. Auctorem opinionis S. Remigii codicem habeo, ipsumque Herodotum, τοῦτο μὲν et τοῦτο δὲ toties totiesque iterantem: exemplorum affatim est in *Porti Lex.*, nec Herodoti studiosum fugere possunt. Quem autem Τέλλον adpellat, is Τέλλως *Tzetzae Chil.* I. 30. et VIII. 197. Vide T. *Hemsterhusii*, longo mihi usu iunctissimi, adnotationes in *Luciani Contemplant.* cap. 10. WESS. — Quod *Wytttenbachius* malit, (*Select. princ. Historic.* pag. 346.) τῆς πόλεως εἰς ἡκοντι, potuerat utique sic scribere Herodotus: at tunc sententia haec foret, felicem fuisse Tellum quod ad civitatem spectat, scil. hanc ei felicitatem contigisse ut patriā fuerit Atheniensis. Nunc consentientibus libris omnibus, iisque etiam vetustissimis, πόλεως εἰς ἡκούσης ait, quum prosper et florens esset civitatis status; quae nimirum haud minima pars felicitatis boni civis est, si ad vitae usque finem constanter florentem videt suam civitatem. Neque caussam video, cur εἰς ἡκων (quod idem fere ac εἰς ἔχων significat) non possit absolute poni; quum praesertim genitivus casus, si quis *Herodot. T. V.*

adiicitur, (veluti εὖ ἦκων τοῦ βίου) non a verbo εὖ ἦκων regatur, sed a subintellecta praepositione ἵνα. S.

CAP. XXXI. 1. Ὡς δὲ τὰ κατὰ Τίλλον προετρέφατο) Mutavit vir doctissimus [Reisk.] *Miscell. Lips. Vol. VII. p. 613.* ultimum in προετρέφατο, neque aliud in scripto ad me, nisi προετρέπεσθαι esse aliquem ad se convertere, attentum sibi facere: itaque, nam cetera consulto omitto, verborum sententiam videri: postquam dirisset res Telli valde beatas, eoque attentum et animi suspensum fecisset Croesum Solon. Quin credidisse olim se, τοῖς κατὰ Τίλλον praestare. Quo quidem molimine, adiumentis codicum deserto, non opus erit, modo ex consequenti ad sententiam cum Cl. Abreschio *Diluc. Thucyd. p. 332.* adsciscatur προετρέφατο ἱεροτάτην, incitavit ad porro interrogandum. In Parthenii *Erotic. cap. 1.* ἑαίνος αὐτὸν ὑποδεχόμενος εἰς πολὺν οἶνον προετρέφατο, ille hospitio exceptum multo vino provocavit. Herodoti mentem Valla bene adsecutus est. WESS. — Mihi haec visa erat sententia fuisse Herodoti, dictis illis admonitum Croesum voluisse Solonem, ut de beatitudine hominis rectius iudicare disceret. Quod Reiskius τοῖς κατὰ Τίλλ. maluerat, idem fere valet τὰ κατὰ Τίλλον. S.

4. Κλέβιν τε καὶ Βίτων) Creberrima utriusque mentio; sed, quemadmodum *Archiep. Κλέβιν* adpellitant priorem. [cf. *Var. Lect.*] Opportune monuit *Hemsterhusius*, metri necessitate hunc scribendi modum Epigramma probare in *Stobaei Serm. CXIX. p. 603.* Οἷδε Βίτων Κλέβις ἑ' ἐπὶ σώμασιν οἰκέλοισι Ζεύγλαν ζευξάμενοι etc. Sic ergo praestat. Adde *Io. Alb. Fabricium* ad *Sexti Hypotyp. lib. III. 24. p. 186.* ubi pars haec Musae Herodoteae λόγος περὶ τῆς Ἀργείας ἱερίας, et *Jo. Davisium* ad *Cicer. Tusc. Disp. I, 47.*, recte *Stobaei* μητρὸς αὐτῶν διεχμῆνης corrigentem: quod tamen non *Stobaei*, sed *Gesneri* videtur peccatum: nam in *Veneta* editione εὐχμῆνης vulgatum primitus fuit. WESS. — Epigramma istud in *Cleobin et Bitonem* latinis versibus reddidit *Grotius*, *Floril. pag. 494.* Graecum habes *ibid. p. 495.* et in *Brunckii Analectis T. III. in Lectionib. et Emend. p. 274. T. IV. p. 123. ed. Lips. S.*

9. ἴδαι πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγῃ κομισθῆναι) Iunonis Argivae sacerdotioungebatur, nec sacris per legem abesse poterat. De ea, praeter *Aeschin. Socrat. Dial. III. 10.*

Choricium Or. in Procop. Gazaem c. 33. Palaephath. Incredib. cap. ult. Servius ad Georgic. III. 532. Herodoti Historiam primam laudans. WESS. — Ut hic Argivae, sic et Athenienses mulieres ad celebranda magna Eleusinia curribus vehi solitas esse docet Schol. ad Aristoph. Plut. 1015. S.

11. ἐκκληϊόμενοι) De iisdem Cicero, Tusc. I. 47. *Juvenes hi, --- veste posita corpora oleo perunxerunt, ad iugum accesserunt: ita sacerdos advecta in fanum. Ciceronem in Herodoto legisse suspicor: ἐκδυόμενοι δὲ (veste posita) τῇ ὤρῃ οἱ νεηνίαι, ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζώνην, εἶλον τὴν ἄμαξαν.* Atque illud ἐκδυόμενοι antepono lectionibus vulgatis, ceterisque, quas ad istum Ciceronis locum excogitavit Ampliss. *Bouhierii* sollertia. VALCK. — Liberior Ciceronis narratio neminem morari debet; quum praesertim ipse non unius *Herodoti*, sed plurium etiam aliorum auctorum invocet testimonium. Bene *Valla*, ad verbum, tempore exclusi; nempe, urgente tempore prohibiti exspectare iumentorum adventum, coactique ad templum properare. Simillima formula, in re quidem diversa, *Polybius* usus est, XVII. 8, 2. βουλόμενος ἐκκλίσαι τῷ καιρῷ τὴν κατηγορίαν. Conf. *Epictet. Diss. III. 22, 70.* et Indicem nostrum Graecitatis in *Epictet. p. 306. S.*

19. τῶν νεηνίων τὴν βώμην) In mastorum dissensu eligendi arbitrium est: ego γνώμην praeferrem. Iuvenum βώμην supra adtigerat, fuitque in Bitone sane quam eximia: ὁ Βίτων ὑπὸ βώμης τε καὶ ἰσχύος ταῦτον αἰράμενος ἦνεγκε in *Pausaniae lib. II. 29.* At pium hoc iuvenum in matrem studium supra omne corporis robur conspectius erat et laudabilius. Imaginem, de qua mox, vidit et *Argis Pausanias*, an huic plane similem non dixero. Refert huc vetus marmor *L. Begerus Spicileg. Antiq. p. 146. WESS. — Numeri testium si ratio habenda, utique praeferri debebat scriptura γνώμην, quam et Larcher et Wytttenbach unice probarunt, et Schaefer revocavit. Mihi vero hoc ipsum γνώμην bono quidem consilio olim a probo quodam viro huc invectum, βώμην autem visum erat ab Herodoto profectum; qui haud obscure innuere videtur, aliud quidpiam *Argivos*, aliud *Argivas* laudasse. Iam Argivae, matrem beatam praedicantes quod tales filios haberet, quid*

aliud spectarunt, nisi filiorum τὴν γῶμην, *pium in matrem animum?* At viri τὴν βῶμην laudarunt, *robur iuvenum.* Nec obstat, quod robur eorum supra (l. 6. et 12-14.) iam significaverat Scriptor; quin potius id, quod hic ait, ad ipsum istud quod supra dixerat, manifeste referri mihi videbatur. S.

CAP. XXXII. 6. τὸ θεῖον πᾶν ἐὼν φθονερόν τε καὶ etc.) Similia his Amasis ad Polycratem III. 40. et Artabanus ad Xerxem VII. 46. Verius et de summo numine honestius Plato, ὁ θεός ἐξω τοῦ θείου χοροῦ ἵσταται, quod eius ex Phaedro dictum merito praedicant Philo Iud. Q. Omn. Prob. Lib. Tom. II. p. 447. et Maximus Tyr. Dissert. XLI. 3. Haud aegre itaque fero Plutarchi castigationem Herodoteam de Malign. p. 857. r. Scio, Homeri exemplo, modo inopia in Deum male dicta excusationem admittant, excusari ab Eustath. p. 444, 58. 946, 44. [p. 338, 15. et 922, 52. ed. Bas.] Alios praeterea de Deo nihilo prudentius ac reverentius opinatos, quos Olearius dabit ad Philostrat. Vit. Soph. lib. II. pag. 575.; neque ab hac labe immunes Christianorum esse plures, quorum imprudentiam magnus Casaubonus haud dissimulavit in Gregorii Nysseni Epist. ad Eustath. p. 70. Praeclarius Plutarchus de Deo Opt. Max. T. II. p. 1102. D. Ἀγαθὸς γὰρ ἔστι, ἀγαθῷ δὲ περὶ οὐδενὸς ἐγγίγναι φθόνος, οὔτε φόβος, οὔτε ὀργή ἢ μῖσος. Alia pro Herodoto in Apologia adversus Plutarchi criminationes Abbas Geinor, Comment. Acad. Inscript. T. XIX. p. 117. etc. sed quibus non utor. WESS. — Multa multi Viri docti huc spectantia disputarunt, quae cum fructu consuli poterunt. Lectoribus harum Adnotationum, instar omnium esse queant quae ad Nostri lib. III. c. 40, 8. Valckenarius commentatus est. Adiiciamus, quod inter alia ad h. l. Larcherus adnotavit, sententiam hanc, quam hic Solonem dicentem inducit Noster, eandem esse, quam idem Scriptor VII. 10, 58. Artabani persona, postquam dixit ἐπὶ ταν σφί, ὁ θεός φθονήσας etc. his verbis declarat, εὐ γὰρ ἐὰ φθονέειν μέγα ὁ θεός ἄλλον ἢ ἰωντόν: et ibid. paullo ante dixerat, φοιδεῖ γὰρ ὁ θεός τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν. Scilicet, solere Deum immissis gravibus calamitatibus arrogantiam castigare eorum, qui ob felicitatem, quam Ipsius benignitati debent, altos sibi spiritus sumunt et insolenter de sese gloriantur. Conf. c. 34, 1-3. S.

11 et seqq. παρίχονται ἡμέρας διμυρίας etc.) Constat ratio, si annus fuerit dierum ccclx. et menses tricenarii sive τρεκακονθήμεροι. Sequetur tamen, ut, facta alternis intercalatione, xv. dies anno adcesserint, atque ita evaserit annus dierum ccclxxv., denis auctior, quam annuo cursu sol absolvit: sequetur praeterea, ut brevi temporum lapsu aestas in autumnum, hiems in ver incurrerit, et prorsus anni modus fuerit conturbatus. Atqui intercalabatur alternis annis, ἵνα δὴ αἱ ἔσται συμβαλῶσι παραγινόμεναι ἰς τὸ δίον: ut anni tempestates opportune recurrerent sibi**que** responderent. Hoc vero quid aliud erit, quam vineta sua cadere, et ipso remedio malum adaugere. Ioseph. Scaliger eiusmodi id esse scribit, ut non solum propter absurditatem explodendum sit, sed etiam tanquam temere pronunciatum praetereundum, extremo lib. I. de Emend. Tempor. Vehementer id displicuit, cui raro Scaligerana placent, D. Petavio lib. I. Doctr. Temp. cap. 38. Nec probare se potuit L. Allatio de Mens. temp. c. 15. Et hic quidem veteres, dum hac intercalatione cursum solis exaequare studerent, mirum quantum ab eo exorbitasse agnoscit: qua quidem confessione id, quod in Scaligero damnabat, admittit ultro. Ille vero auctiori per intercalationem anno dierum aliquot exemptione atque omissione fortasse intercalarium, ut ad metas suas revocetur, succurrit. At nihil de dierum exemptione Herodotus; qua quoque recepta, quod neglectum demiror, summa dierum in annis lxx. et intercalaribus xxxv. mensibus minime congruet. Durant proinde anni huius inconmoda, quibus mederi conatur Vignolius, Chronolog. lib. VI. 5. p. 838. sed manu minime leni et Herodoto noxia. Salubrius auxilium paravit Stanisl. Græpsius de Multipl. Siolo etc. in Fasciculo secundo Rotterdam. p. 452.; annum, quo de agitur, dierum fuisse ait cccl., cui alternis intercalationibus dies xv. adiecti fuerint, ut cursui solis adconmodaretur, sic aequasse dies ccclxv. Paria Iulius Pontedera, Rom. et Graec. Antiq. Epist. xv. p. 176. Sed valide refragatur utrique adgregata dierum summa: neque negant docti viri, utramque a sciolo et harum rerum inperito, cum solum ccclx. dierum anni formam recordaretur, inmutatam videri et corruptam: fuisse olim ἡμέρας πεντακσίας καὶ τετρακισχίλιας καὶ διμυρίας, viginti quatuor millia et quingen-

tos dies ex annis LXX.; tum additis intercalariis, πενήκοντα
 καὶ πεντακοσίων καὶ πεντακισχίλων καὶ δισμυρίων, viginti quinque
 millium, quingentorum et quinquaginta. Quae, si Lydis anni
 dierum CCCL. ratio probata fuerit, et Solon, posthabitis
 suae civitatis moribus, eam spectarit, haud mala erunt.
 Vellem tamen liquidius conprobatum, talem anni habi-
 tum in Lydorum fuisse usu. Herodotus nonnisi dierum
 CCCLX. memorat lib. III. 90. Vellem quoque aliquid ex msstis
 praesidii; quamquam de eo facile transigerem, si prius
 planissime liqueret: salva tum Herodoti, quem enormi-
 ter in re satis obvia aberrasse, ad credendum difficile
 est, fides. WESS. — Quod ad firmandam sententiam sibi
 probatam desideraverat Wesselingius, id non modo ipsum,
 sed aliquanto etiam amplius et magis ad rem pertinens,
 repertum hodie confectumque haberemus, si in plano
 istud esset quod haud ita pridem a nescio quo Viro do-
 cto in Novellis Literariis Halensibus monitum legere me-
 mini; nempe, ex Plutarchi libello *de Animae procreatione quae*
in Timaeo Platonis describitur intelligi, prisco aevo ex ipso-
 rum etiam Graecorum ratione annum nonnisi CCCL. dierum
 fuisse; eandemque rationem firmari quoque Ovidii ver-
 sibus illis, *Iupiter antiqui contraxit tempora veris*, etc. Me-
 tamorph. I. 116 seqq. Mihi vero, quamquam nondum
 contigit vel apud Plut. vel apud Ovidium id quod ibi Vir
 doctus vidit, liquido reperire, tamen etiam nunc nulla
 probabilior ratio solvendae Herodotei huius loci difficul-
 tatis occurrit, quam ea ipsa quae Wesselingio se proba-
 verat: nisi plane statuere velimus, crassiore quadam ra-
 tione haec Solonem Lydo Croeso dicentem induci ab He-
 rodoto. Nec enim Wytttenbachii probare possum rationem;
 qui, tenens id quod in vulgata huius loci scriptura pri-
 mum ponitur, nempe LXX. annos conficere dies XXXV. CC.
 intelligensque adeo singulos annos CCCLX. dierum, deinde
 in sequentium numerorum notatione suspicatur multi-
 plices errores esse invectos. Igitur, ne funditus turben-
 tur tempestatum rationes, quarum conservandarum causa in-
 ventos esse menses intercalares significat Herodotus, vulga-
 tam scripturam ex ipsius Herodoti mente sic corrigendam
 Vir doctissimus censet, ut mox pro τοῦτον τῶν ἰρίων,
 (L. 13.) τοῦτον τῶν ἰρίων legatur, id est, sextum quemque

annum, tum ut loco intercalarium mensium xxxv, ponantur xi. cum $\frac{2}{3}$, nempe δώδεκα δίωτος τριτημορίου: porro, loco die-
rum κλ, dies ccll; denique, in universa summa, loco die-
rum xxvιm. ccl, dies xxvιm. dl. Quae quidem ratio, quan-
tumvis et erudita et ingeniosa, Larcheri etiam suffragio
comprobata, fieri tamen non potest quin nimis violenta
debeat videri. Taceo, quod, quemadmodum hoc loco, sic
et lib. II. 4, 6. diserte Scriptor noster docet, Graecos ter-
tio quoque anno mensem intercalarem adiecis-*se*. S.

22. πᾶν ἴστί ἀνθρώπος συμφορῇ.) Si πᾶς malueris, quo mo-
do Aldinum emendavit Chytræus in *Adnotat. Herodoteis*,
et Codicum nonnulli cum *Clemente Alex.* et *Theone* leger-
unt, nihil est, quod offendant: omnis utique homo aerum-
nosus est. Tale Alexandrinorum Interpretum Iobi xxv.
6. πᾶς ἀνθρώπος σαπρία. et Scythae cuiusdam πᾶς γὰρ μέτωπόν
σιμι in *Aeliani Var.* VII. 6. tum *Democriti* in *Hippocratis*
Epist. ad Damagetum p. 229. *Ed. Ald.* ὅλος ἀνθρώπος ἐκ γενετῆς
νοῦσος ἴστί. At plures cum *Stobaeo* mssti πᾶν ἴστί ἀνθρώπος
συμφορῇ. Pro quo vir quidam doctus, citra caussam tamen,
ad marginem Aldinae meae πᾶν ἴστί ἀνθρώποις συμφορῇ,
Idem in opinionem venit Cl. Reiskio, fatenti tamen, om-
nia stare posse, modo κατὰ ad structuram adsciscatur;
tendit et huc desiderium Cel. Gesneri ad *Luciani* *Asin.*
c. 56. neque longe deflectit in larga disputatione P. Hor-
reus, *Obs. Herod.* c. 6., varius tamen, ut solet. *Lud. Kü-*
sterus versionem Gronovii et distinctionem, igitur, univer-
sum est, homo calamitas, taxat, suffectis his, ita igitur,
o Croese, homo totum casus est: neque enim verum esse,
omnes homines calamitosos esse; ipsum fateri Solonem in
hac adlocutione, quosdam felices videri. Quod equidem
non infitior, nec συμφορῇ contra scriptoris morem casum
puto. Gaudemus mortales prospero saepe rerum successu;
at quot non incurrunt, quae felicitati isti fraena iniici-
unt, manifestantque, ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἶδωλ',
ἴσοι περ ζῶμεν, ἢ κουφὴν σκιάν, ut in *Sophocl. Aiac.* 125. Si-
ve ergo universum Gronovii, sive totum Küsteri praetule-
ris, ad summam res eodem deveniet. Mihi tamen, ne
dicam dolo, aequius meliusque videtur, omnino homo ca-
lamitas est, sive calamitosus, uti *Valla*.

Ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορᾶ'

alia in re Euripid. *Alcest.* 802. WESS. — In istam sententiam calamitatem mortalium deplorat apud Nostrum Artabanus, VII. 46, 11 seqq. et ipse Iupiter apud Poëtam, *Iliad.* ε'. 445. Sed hoc quidem loco, si connexionem spectes disputationis, videtur utique συμφορὴ in eam sententiam intelligenda, quam in latina versione expressi. Quod si constanter in malam partem acceptum vocab. συμφορὴ posuisset Herodotus, non opus fuerat adiecto epitheto ἄχαρις συμφορὴ, quo utitur I. 41, 3. VII. 190, 11. Bene habet πᾶν adverbialiter accipiendum, ut supra L. 22. quemadmodum vulgo compositum πάμπαν. S.

23. πλουτίειν μὲν μέγα φαίνεται) Voculam μὲν, elisam a vicina, Stobaei praebet Florilegium pag. 564, 47. πλουτίειν μὲν μέγα φαίνεται: necessariam monstrant sequentia, ἐκείνῳ δέ. In vicinis nonnulla quoque Stobaeus habet vulgatis meliora: τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον, [L. 28.] quod Codices firmant Anglicani. δυοῖσι προίχῃ τοῦ εὐτυχίου μούνοισι, [L. 32.] pro μούνον. ὦ βασιλεῦ. [L. 49.] Ibidem ἄπιμος male vulgatum, ut hic, [L. 37.] ante alios dudum correxit Dan. Heinsius. VALCK.

28. πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον) Rectissime Gronov. ἔχοντα recepit, a quo vellicando consultius fuerat manus abstinere. Structurae exempla si requirantur, sumi ex lib. VI. 7. et 13. VIII. 100. et 111. etc. possunt. Ego vero εὖ, quod Valla in suo habuit, Stobaeusque et Britannici libri edunt, sua in sede collocavi: postulabant iteratae locutiones καλῶς, εὖ et εὐχερῶς τὸν βίον τελευτῆσαι, tum orationis habitus. Neque enim ad perfectam felicitatem satis est iucundus bonorum cumulus, si molesta decessio accedat. De Polycrate Amasis lib. III. 43. ὅτι εὐκ' εὖ τελευτῆσιν μέλλει εὐτυχίῳ τὰ πάντα. Haec, quae sub manu sunt, imitatus est Dionysius tyrannus in Stobaei Serm. xciii. p. 560. WESS.

37. ἄπιμος δὲ ἔστι) Quod olim ex coniectura D. Heinsius, indice Iungermanno ad Polluc. II. 61. tum Kiisterus, Abbas Geinozius, et Reiskius, id certum praestat Vaticanus codex. ἄπιμος, quidquid dicatur, valere non potest: addi debuerat, cuius rei expertus esset, ut infra I. 207; nec latuit hoc H. Stephanum, qui expertus autem est malorum: at ita ἄπιμος idem erit ac ἀπαθὴς κακῶν, quod et ille propter-

ea in Latinis neglectui habuit: perperam profecto. Natum ἄπιρος est ex soni adfinitate, quae in Aldino c. 196. ἱμπιρος ex ἱμπερος progenuit: Reiskius admonuit, ἄπηρος membris omnibus integrum dixisse Gregor. Nyssen. Epist. ad Eustath. p. 10; vocarunt et alii. Naevus plane similis vi-tiavit haec Libandi T. II. p. 665. D. ἡ γὰρ οὐδὲν ἐχέοντο ἀν, ἡ κομιδὴν τινὰ εὐαρίθμητα, αὐτὰ οὐδὲ ἄπειρα. Sententia oratoris postulat ἄπειρα. WESS.

49. ὁ βασιλεὺς) Difficiles habere explicatus ὡς βασιλεὺς et longe arcessitos, doctissimorum Virorum Gronovii et Horrei defensiones ostendunt. Si ex Stoa Solon loqueretur, cui dives, qui sapiens est, Et sutor bonus, et solus formosus et est Rex, non abnuerem. Planissima Stephani est plurimumque aliorum coniectatio, quam Stobaei patrocini-o protectam, non repudiavi. Ipse plus vice simplici in hac oratione, ὁ βασιλεὺς. In celeberrimo, quod consequitur, dicto [σκοπεῖν δὲ χρὴ etc.] Aristoteles haesitat Ethic. Eudem. II. 1. et Nicomachic. I. 10; non item Sophocles Euripides-que, ad cuius Andromach. vs. 100. Ios. Barnesium vide. WESS.

CAP. XXXIII. 1 seqq. Ταῦτα λέγων τῷ Κροίσῳ etc.) Scabra haec et salebrosa Abbati Geinozio, cui ex scriptura Paris. et Remig. adlubuit ταῦτα λέγοντι Κροῖσος οὐκ ὄντι ἐχαρίζετο, haec dicenti Croesus nihil neque gratificabatur etc. At satis tum inportunum ἀποτίμπται, transeunte, ut aiunt, potestate, et sine suo casu, ne de nimia mutatione memorem. Reiskius, nisi mox ἀμαθὴς legatur, pro οὐκ ὄντι mallet οὗτος, ultro agnoscens, minime Herodoteae facilitati respondere omnia: contra ea Vallae Latina, saneque est visus indoctus, laudat St. Berglerus, ἀμαθὴς ad eorum exemplum refingens; quod et mihi, auctoritate libri Britannici munitum, se probavit. Sic certe omnia plana. Plutarchus eundem ferme in modum ἤδη μὲν ἀλλόκοτος (Solon) ἰδοῦναι εἶναι τῷ Κροίσῳ καὶ ἄγροικος in Solon. pag. 93. B. WESS. — Locum istum cum Valla (cuius in latina versione nihil huc vel ab H. Steph. vel Gronov. vel a Wess. mutatum est,) sic vulgo interpretantur: Haec Solon, neque assentando Croeso, neque ullius eum momenti faciendo, loquutus dimittitur: saneque visus est indoctus, etc. A qua sententia, ne Larcherus quidem, quamquam me-

liora a populari suo Geinozio edoctus, vel latum unguem discessit. Iam pridem vero Io. Matth. Gesnerus (in Chrestom. Graeca p. 9.) perspecte viderat, longe commodiorem huic loco inesse sententiam huiusmodi: *Haec cum diceret Croeso Solon, neque benigne illum tractavit Croesus, neque ullo eum loco habens a se dimisit, vehementer incitum hominem ratus*, etc. Iamque olim in eandem sententiam locum hunc Aem. Portus in Lexic. Ion. voce λόγος, interpretatus erat. Nempe hi ambo δόξας ἀμαθίας εἶναι cum edd. ante Wess. et msstis tantum non omnibus recte legebant: nam ἀμαθής, quod ex uno Arch. Wesselingius recepit, et post eum alii tenuerunt, vix dubitari potest quin ex imprudente correctione natum sit. Quod autem importunum Wesselingio visum est verbum ἀποπίμπεται activa notione (dimittere, a se dimittere) accipiendum; non recordatus erat vir doctissimus vel ex Xenophonte notum hunc verbi usum, Cyrop. I. 3 extr. et Memor. III. 1 extr. Iam iidem, quos paullo ante nominavi, Portus atque Gesnerus, quo sententia ista, quam dixi, verbis Herodoti inesse intelligatur, nihil prorsus mutandum censuerunt: nempe in illa dictione, Ταῦτα λίγων τῷ Κροίσῳ, aliquod ἀνακολουθίας genus agnoscentes, non alienum ab Herodoti stylo, quum nominativus participii absolute ac veluti pendens ponitur, cui in reliqua verborum structura nihil ad amussim responderet; cuius generis exempla et alibi passim apud Nostrum et VIII. 83, 3. et 87, 7. coll. vs. 9. exstant, Et in hac ratione adquiescere forsitan poteramus, ni duo codd. mssti, Wesselingio etiam citati, vestigia prodere nobis visi essent veteris scripturae λίγων τῷ Κροίσοις, quam partim ex his ipsis codicibus partim ex Geinozii coniectura, (Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XVI. p. 59 seq.) adoptavimus. Caeterum in editis a nobis Herodoti graecis commodius post οὐδενός delebitur comma; quo clarius adpareat, pronomen μιν non minus ad verbum ποιησάμενος, quam ad ἀποπίμπεται, referri. S.

CAP. XXXIV. 6. ἢ γὰρ δὴ καφός) Vide infra c. 85. et Diodor. Sicul. T. II. p. 553. ubi Maximi Tyrii μνημονικὸν ἀμάρτημα tetigimus, et Valer. Maxim. somnium Croesi hinc describentem lib. I. 7. ext. 4. WESS. — Monuit Eustathius, (ad Od. i. p. 230, 8 seq. ed. Bas. pag. 1539 extr.

Rom.) prisco sermone graeco κωφόν *mutum* intelligi, recentiore *surdum*. conf. Nostrum I. 47, 14. et Adnot. ad c. 38, 10. Hippocrati κωφοὶ omnino dicuntur οἱ ἀμυνοὶ καὶ ἀσθενεῖς (*hebetes et debiles*) interprete Galeno in *Glossar. S.*

11. καταβρωδῆσας) Semper *Herodotus καταβρωδῆσας* et *καταβρωδῆσαι*: quod et hic olim fuisse existimo. In *Luciani Dea Syr.* c. 19. 21. etc. βρωδῆειν et c. 29. βρωδῆν, quae nisi librariis accepta referantur, Nostri Ionismus proscribet. WESS. — Nempe, quod in *Var. Lect.* adnotare neglexi, scripturam *κατοβρωδ.* cum superioribus edd. tenuerat *Wesselingius*, praeter librorum auctoritatem non ausus ionicam formam auctori restituere. *καταβρωδ.* primus edidit *Reiz.* eamque scripturam nostri codd. Pa. Pc. firmant. S.

CAP. XXXV. 6. ἔστι δὲ παραπλησίη ἡ καθάρσις etc.) Vide de lustrandi consceleratos Graecorum ritu *Euripid. Orest.* 511. et *Iphig. Taur.* 950. et Schol. ad *Iliad. Ω.* 480. WESS.

10. ἐπίσιος ἡμῶν ἐγίνα) Scholiastes *Apollon. Rhod. ἐπίσιον*, ἐπὶ τῇ ἐστὶν ἔντα, recte: IV. 747. Supplex est, ad focum pro more adsidens. Vide *Des. Heraldum* in *Tertullian. Apolog. I. Digression. 26. pag. 252.* Iterum *Apollon. IV. 703. μέγ' ἀνυπολύν, εἴη τ' ἀπολυμαίνονται Νηληϊεὺς ἱκέται, ὅτ' ἐπίσιος ἀντιδωσιν. Aeschylus Eumenid. 580. ἔστι γὰρ δόμων ἱκέτης ὃς ἀνὴρ καὶ δόμων ἐπίσιος ἡμῶν.* Scio et domesticum adsignificare ex Criticis ad *Apollon. I. 909.*, non hic. WESS.

12. Γορδίῳ μὲν τοῦ Μίδεω εἰμὶ παῖς) Errantem *Vallam* bene in ordinem coëgit *Gronovius*. Gordius eius *Midæ* filius fuisse videtur, de quo supra c. 14. Neque opinari absurdum erit, *Phrygiae*, sed *Croeso* tributariae, regno praefuisse. Conf. *Ampl. Bouherii Dissert. Herodot. cap. 8. pag. 85.* WESS.

18. μένων ἐν ἡμέτερον) Sic VII. 8, 4. τὰ τιμωτάτα νομίζονται ἐν ἡμέτερον, nec sine msstorum discordia, quae et in his *Heliodori* lib. VI. pag. 265. ὢν, ὡς εἶμαι, *Φιλανθρώπων* ἐν ἡμέτερον πιπίρασθε: namque *Xylandri* scriptus ἐν ἡμέτερον. Paullo diversum, obportunum tamen, uti admonuit *St. Berglerus*, Poëtae H. in *Mercur. vs. 370. ἦλθεν ἐς ἡμέτερον διζήμενος εὐλόποδας βοῦς.* Barnesii certe audacia, corrigentis ἡμέτερον, excusari non debet. WESS.

CAP. XXXVI. 2. σὺς χρέμα γίνεται μέγα) Φαίνεται, quod olim docto viro adriserat, spretum recte fuit. Imi-

tatur *Athenaeus* in leone, quem Imp. *Adrianus* consecravit, μέγα χρῆμα ὄντα καὶ πολλῷ χρόνῳ κατανημνέντα πᾶσαι τῇν Αἰβύνην lib. VIII. p. 677. v. et Schol. *Homeri Iliad.* l. 525. Haud vero scio an adscribenda sint *Heliodori* loca, satis cognita, quae *St. Berglerus* male conversa animadvertit. *Aethiop.* lib. VIII. p. 364. ubi βασιλείου αὐλῆς praeceptat. lib. V. p. 233. et p. 246. de *Chariclea*, ἔστι γὰρ τι χρῆμα σοφώτατον, καὶ καιρὸν διαλέσθαι δευσιτύχης: est enim sapientissima, et sollers ad utendum occasione. Copulam de suo, nec male, addidit. Copiose et erudite de hoc genere *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 71. WESS. — Notum illud *Xenophontis*, *Cyrop.* I, 4, 8. de cervo, καλὸν τι χρῆμα καὶ μέγα. S.

15. ταῦτά οἱ νῦν μέλει) Proxime praecessere, νεότατος τε γὰρ ἐστὶ. *Phidippidem* lib. VI. c. 105. dicit ἡμεροδρόμον τε καὶ τοῦτο μελετῶντα. Nonnihil hinc distant in *Luciani Prom.* [c. 5.] T. I. p. 189. ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρίσως μεμελέτηται αὐτῷ: quaeque dantur similia. VALCK. — ταῦτα, sc. τὰ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXVII. 7. νῦν δὲ ἀμφοτέρων με τούτῳ ἀποκλήσεις ἔχεις) Vallae exclusum me tenes necessarium negat *Berglerus*: satis fuisse exclusisti me, ut in *Aristophan. Eccles.* 355. ἀχράς τις ἐγκλίσσε' ἔχει τὰ σιτία, pyrum quoddam silvestre inclusit in alvo cibum. Atticos sic solere, praeterque ceteros *Sophoclem.* Quod verissimum. Exempla olim dedi *Observ. Var.* I. 24. Nec multum referet tamen, *Laurentium* ne sequaris, an *Berglerum*. WESS. — Nec vero prorsus perinde est. Periphrastico tali praeterito (cuius generis plura ex *Herodoto* exempla *Portus* in *Lexic. ion.* voce ἔχω collegit) maiorem quamdam, quam simplici, vim inesse, facile intelligitur. Vide modo ex. gr. I. 27, 19. 41, 4. 73, 7. c. S.

8. οὔτε τινὰ δειλὴν μοι παριδῶν etc.) His *Herodoteis* respondet quodam modo *Sophocleum*, *Oedip. Tyr.* 544. δειλὴν ἢ μωρίαν ἰδὼν τίν' ἐν ἑμοί, ταῦτ' ἐβουλεύσω παῖν; Confer lib. I. 108. et *Paull. Leopardum Emend.* VII. 11. WESS.

9. νῦν τι τέτοις με χρὴ ὁμμασι etc.) Scribendum puto: νῦν τοι τέτοις με χρὴ ὁμμασι --- φαίνεσθαι; Te (patrem) quibus me oculis oportet intueri? *Sophocles Aiac.* 462. Καὶ ποῖον ὁμμα πατρὶ δηλώσω φανὲς Τελαμῶνι; Plurima huius generis ad *Ciceron.*

Or. pro Rabir. sub finem congeffit *Nio. Abramus*. VALCK.

Ibid. νῦν τι τίσσι etc.) Sic [pro eo, quod olim scribebatur] *Portus*, *Berglerus*, *Reiskius*, quibus auscultavi. Noster II. 82. τίσις ἰγκυρήσει ex Florentino, hoc est τίσι, quibus? et IV. 155. τίς δυνάμει, πόλῃ χεῖρ; quae copia? quaeve manu? *Homerus Iliad.* Ω. 387. τίων δ' ἔξ ἑσσι τοκῆων; qui te genuere parentes? WESS.

CAP. XXXVIII. 7. ἐπὶ τὰ παραλαμβάνόμενα) Non male *Laurentius*, ad ea quae suscipiuntur, sive quae Mysi urgent, ut te duce in manus sumantur et peragantur. Coniecturae doctorum virorum παραβαλλόμενα, παρεμβυλλόμενα, παρακαλόμενα nimiae sunt. *Plato*, sed alia forma, in *Critia* p. 109. D. τὰ δὲ ἔργα, διὰ τὰς τῶν παραλαμβάνόντων φθορὰς καὶ τῶ μήκει τῶν χρόνων, ἠφανίσθη. *Adi Abresch. Dilucid. Thucyd.* p. 665. et 679. WESS. — Ut παραλαμβάνειν ἀρχὴν est suscipere magistratum, et παραλαμβ. λόγον sermonem suscipere; (cf. *Lexic. nostrum Polybian.*) sic haud incommode παραλαμβ. ἔργον dixeris, opus vel negotium suscipere. S.

[10. τὸν γὰρ δὴ ἴτερον, δυσβαρμένον τὴν ἀκοήν) Duo postrema verba primus non modo in suspicionem νεδείας adduxit, sed omnino tollenda censuit *REIZIUS* in Praefat. ad *Herodot.* p. xxii seq. „Si non tantum (inquit) mutus, „ut I. 85. dicitur, verum etiam, ut h. l. significatur, „surdus erat ille *Croesi* filius, quo modo unquam fieri „potuit, ut is loqui disceret? Annon *Herodotus* I. 85, 2. „diserte ait eum duntaxat mutum, ceteroquin autem integrum „fuisse? Verba τὴν ἀκοήν adscripserat lector aliquis, notare sibi volens quonam sensus vitio *Croesi* filius laborasset: qui lector, cum esset recordatus illum dici ab „*Herodoto* I. 34, 7. κωφόν, id vocabulum ea significatione „acceperat, non qua id scriptores antiquiores adhibuerunt, sed qua recentiores.“ Eodem argumento inductus *Larcherus* verba ista e gallica *Herodoti* versione exulare iussit. Et speciosa utique ratio est, quae dubitationem quidem gravem poterat iniicere: nec tamen ita certa, ut spreto librorum omnium communi consensu prorsus eliminari verba ista debuerint. Denique nihil impedit, quo minus credamus utroque vitio laborasse hunc iuvenem; et quoniam surdum, idcirco mutum fuisse; nec tamen prorsus aurium usu caruisse. aut successu temporis ita

levatum fuisse id vitium, ut vocem loquentium percipere aliquatenus ille potuerit, nec tamen prius ipsum articulatam vocem edidisse, quam ea occasione quae infra cap. 85. refertur. Nec vero usquam Herodotus ait, praeterquam quod *mutus* puer fuerit, caeterum *sensus omnes integros* habuisse: nam vocab. *ἰπικῆς*, quo c. 85, 2. utitur, haud dubie non ad *corporis facultates*, sed ad *ingenium et ad mores* refertur. S.]

CAP. XXXIX. 4. ἀλλὰ λέλθῃ σε τὸ ὄνειρον) Offendit et legentem moratur τὸ ὄνειρον hoc quidem loco: si abesset, revocandi nulla foret causa gravis; vix certe locum tuebitur, nisi adscitā ad sententiam voculā κατὰ. Necum sentit Corn. de Pauw opinio, coniectantis insuper τοῦ ὄνειρου, nec dissidet Reiskius. WESS. — In τὸ ὄνειρον consentiunt libri omnes; nec adparet quid inducere quempiam olim potuisset, ut ista verba, si abfuissent libris, adiceret. Potest vero aut κατὰ τὸ ὄνειρον intelligi, aut (quod mihi magis adridet) καὶ κατὰ τὸ (i. e. καὶ ὃ) λέλθῃ σε τὸ ὄνειρον. S.]

[8. ὑπὸ ὀδόντος τοι εἶπε. Foedum erratum h. l. graeca a nobis edita invasisse video, quod nescio an omnia huius editionis exempla occuparit: εἶχε, pro εἶπε. S.]

CAP. XL. 4. μετήμι τί σε ἵεναι) Galeus μέτῃσι ex Cod. Arch. vero propius ait: mihi in excerptis eius libri, quae accuratissima inter manus sunt, nihil simile obfertur. Fuerit tamen; genio sermonis non congruit; clarum errantis librarii specimen. Nam πολλάς εἶχε ἐλπίδας μετήσσεσθαι ἐπὶ θάλασσαν, V. 35. quo vir eximius male descripto nititur, praesidio non est. Id enim legitimum, μετήσσεσθαι futile. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐγὼ σε συμφορῇ πεπληγμένον ἀχάριτι, τὴν τοι οὐκ etc.) Aldinum ἀχαρί τι τοι οὐκ ὀνειδίζων ἐκάνθηρα, ego te procul obprobriis amaris lustravi, mutatum noluerunt Berglerus, in Act. Lips. mcccxvi. pag. 419., Horreus, Reiskius, alii; quibus quo minus calculum addam, consensu schedarum mssorum impediōr. Pleraeque omnes συμφορῇ ἀχαρί, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω: et si quae ἀχαρίτην edunt; gemino tono, ut secandam innuant in duas vocem, ornant. Ita Paris. B. fors quoque Mediceus. Namque ἀχαρίτην ea notione, quam viri doctissimi [Gronovii] voluntate ade-

ptum est vocabulum, haberi posse, vereor ut inpetretur. Quid ergo? Abbas Geinoz T. XVI. *Acad. Inscript.* p. 61. de schedarum lectione nihil demutat, συμφορῇ πεπληγμ. ἄχαρι, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω, ἐκάθηρα, ego te calamitate percussum ingrata, quam tibi non exprobro, purgavi: per utique conmode, si ἄχαρι eo casu Ionum ore usurparetur. Malui, uti mos fert, συμφορῇ πεπλ. ἀχάρτι, secutus ex parte quadam Aldum. Qua quidem in re audacior si videar, non deerit venia. Συμφορῇ ἄχαρις, τιμὴ ἄχαρις recurrent VII. 36. et 190. Obportune Euripides *Alcest.* 855.

Ὅς μ' εἰς δόμους εἰδέατ', οὐδ' ἀπήλασε,

καίπερ βαρὶα συμφορᾷ πεπληγμένον.

Per vero humaniter, atque uti oportet, addit rex τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω. Namque, uti vere Plutarch. de *Adul.* p. 64. πᾶσα ὀνειδισμένη χάρις ἐπαχθὴς καὶ ἄχαρις. WESS. — Vide *Var. Lect.* Merito vero Wess. dubitaverat, ἄχαρι dativo casu usurpari Ionum more: at nec ἀχάρτι scriptum oportebat. Unice verum erat ἀχάρτι, tono in penult. posito, ob ultimam syllabam productam. Sic ἀπόλι VIII. 61, 4. ultimā syllabā ex ἀπόλι contractā, quod ionicum est, pro communi ἀπόλιδι: item Ἰσι II. 40, 5. ex complurium librorum scriptura, ex Ἰσι contractum, quo lones utebantur pro communi Ἰσιδι, sicut Ἰσιος II. 41, 4. pro Ἰσιδος, et Θέμιος II. 50, 6. pro Θέμιδος vel Θέμιτος, et id genus alia. S.

Ibid. ἄχαρι τί τοι οὐκ ὀνειδίζων) Triste quid tibi non exprobrans, sive calamitatem, in quam invitus incidisti: quodvis malum ἄχαρι dicitur Herodoto, apud quem οὐδὲν παθεῖν ἄχαρι saepe recurrit: non equidem dubito, quin olim vulgata lectio melior sit Medicea: ἀχάρτιν τοι οὐκ ὀνειδίζω. Ista tamen si sic scripta Codex exhiberet antiquus: ἐγὼ σε συμφορῇ πεπληγμένον ἀχάρτιν, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω, ἐκάθηρα: ego te tristi pressum calamitate, quam tibi non exprobro, lustratum expiavi, haec genuina iudicarem: ἀχάρτι ponere non ausim; ἀχάρτιν scribatur an ἀχαρίστῳ nihil interest; nisi quod Codices Herodotei praebent ἀχαρίτα παθήματα p. 83, 36. [I. 207, 7.] et ἀχαρίστων p. 431, 31. [VII. 156, 20.] Utrumque fuit in usu, sicut ἀθίμοτος et ἀθίματος. Tristis calamitas, Herodoto dicitur ἄχαρις συμφορῇ, VII. 190. Alterum illud, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω, harum rerum peritis facile posset adprobari: Andocides p. 20, 18. ταῖς ἡμῶς συμ-

φορὰς ἐπὶ παντὶ ὀνιδίζιν. Demosthenes c. Androt. p. 397. §. 108. [ed. Dion. Lambini.] τὰς ἰδίας συμφορὰς ὀνιδίζεν καὶ προφέρειν ἐκείτω: quod homine indignum facinus merito iudicabat in Or. pro Cor. p. 182. §. 431. ἐγὼ δ' ὅλως μὲν, ὅστις ἄνθρωπος ὦν ἀνθρώπων τύχην προφέρει, πανταλῶς ἀνόητον ἡγοῦμαι. Aeschines c. Ctesiph. p. 64, 40. οὐ τὸ δυστύχημα ὀνιδίζω. VALCK.

9. πρὸς δὲ τοῦτο) Nuspiam alibi reperietur apud Herodotum; nonnunquam legitur, πρὸς ταῦτοις: quinquagies minimum πρὸς δέ. Corrigo: πρὸς δὲ, ἐς τοῦτο καὶ σὶ τοι χρεώσ' ἐστὶ ἵναί, ἵνα ἀπολαμπρύναι τοῖς ἔργοις: in quibus ἀπολαμπρύναι haud equidem mutaverim multo deteriore Codicum lectione Galeo probata. Demaratus inter Lacedaemonios dicitur ἔργοις τι καὶ γνώμῃς ἀπολαμπρυνθεὶς lib. VI. c. 70. Ἐργοῖς ἀπολαμπρύνεσθαι perparum distat a locutione obvia III. 134. Φαίνεσθαι τι ἀποδικνύμενον. ἐς τοῦτο - - - ἵναί, dixerit Croesus: respondet Adrastus, [c. 42, 2.] ἄλλως - - οὐκ ἂν ἦτα ἐς αἶθλον τοιόνδε. Lib. II. c. 15. ἐς διάπειραν ἵναί, Tandem πρὸς δὲ, praeterea, Herodoti certe lector sibi non postulabit exemplis adfirmari. VALCK. — Ni πρὸς δὲ τοῦτο cum Reiskio scripseris, certissima erit superior coniectura. WESS. — Reiskii coniecturam librorum nostrorum auctoritate firmatam in Var. Lect. vidimus. S.

CAP. XLII. 5. πολλαχῇ τι ἀνίσχον ἰμειντόν) ἀνίσχον ex Aldo et Remig. instauravi. Multis me, inquit, modis continuissem. WESS. — Mihi plane id dicere voluisse visus erat, quod in versione lat. expressi, saepe me (scil. in huius modi occasionibus) continui. Nunc, ubi animadverti, quod ineunte cap. 35. refertur, nuperrime demum hominem hunc Sardes venisse, intelligo minus commodam esse istam interpretationem, et Wesselingii sententiae ultro accedens, corrigi in Graecis nostris ἀνίσχον velim. S.

CAP. XLIII. 5. καθαρθῆς) Bene Arch. liber. Neque enim dialecti indoles, ut καταρθῆς scribatur, permittit. καθαρεῖς, κάθαραι, καθαῖραι, quae passim hic reperiuntur, scripturam firmant. Contra peccatur c. 46. ἐν πίνθει μεγάλα καθῆστο, quod κατήστο fuisse, κατήμιος et hoc de genere alia ostendunt. Vide III. 83. Quae vero de infelice Adrato produntur, in Luciani animo fuerunt Iovem Confut. exhibentis c. 12. WESS.

8. τοῦ ὀνείρου τὴν φήμην) *Eustathius in Homer.* p. 1965, 62. [immo p. 1956. ed. Rom. et p. 828, 38. ed. Bas.] ἰν δὲ τῷ, χαλεπὴν φῆμιν ὄπασσε, (*Odys.* Ω. 200.) φανερῶς ἡ φῆμις ἰστὶν Ἰωνικῶς, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ. Confer in *Iliad.* pag. 799, 10. [p. 716, 38. ed. Bas.] Cuius decreto si obtemperamus, nihil verius *Arch.* τοῦ ὀνείρου τὴν φῆμιν. Idem III. 153. πρὸς ταύτην τὴν φῆμιν Ζωπύρῳ ἰδόκει ἀλώσιμος εἶναι ἡ Βαβυλῶν, sed solus. Discrimen exiguum, non negligendum tamen. WESS. — Optandi cuique libera potestas: et longe equidem absum, ut ionicam formam φῆμιν asperner. Sed et communi φήμην uti licuit *Herodoto*, sicut V. 72, 14. φήμη habemus, nullā codicum discrepantiā. S.

CAP. XLIV. 4. et 6. Καθάρισον --- Ἐπίστιόν τι etc.) Tetigit et haec *Eustath.* in *Odys.* p. 1562, 33. [ed. Bas. p. 262. sub fin.] Notissimi Iovis tituli sunt, expliciti a *Dione Chrys.* Or. I. p. 8. D. et XII. p. 226. A. uberiusque a Cl. Ioann. Taylor ad *Lysiae Or. Parental.* p. 35. WESS. — Conf. veteres Interpretes ad *Aristoph. Eq.* 498. et ad *Euripid. Hec.* 345. quos ad h. l. *Larcherus* laudavit. S.

CAP. XLV. [12. θιῶν κοῦ τις) Sic accentum signat noster cod. F. Editi vulgo omnes, θιῶν κοῦ τις. Commode θιῶν κοῦ τις codd. Pa. et Pe. θιῶν κοῦ τις Pc. S.]

14. Κροῖσος μὲν νυν ἔθαψε ὡς εἰκὸς ἦν etc.) Noli mastis reniti; quibus οἰκὸς, quorsum *Medic.* ducit, si placuisset, cupide adsensus fuisset. Haud scio vero, sperni-ne oporteat *Arch.* Κρ. μὲν νυν ἔθαψε, ὡς εἰκὸς ἦν θάψαι τὸν ἰωῦτοῦ παῖδα. Convenit scribentis mori abundans illa repetitio, ut VI. 109. IX. 11. etc. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. ἐπὶ τι ἡσυχίη --- περὶ τὸ σῆμα) Et hoc, et mox ἡεῖδε servo. Posterius ob *Homeri Iliad.* χ'. 280. Ἐκ Διὸς ἡεῖδεις τὸν ἐμὸν μόνον. et *Odys.* ι. 205. οὐδέ τις αὐτὸν ἡεῖδεις δμῶν. [At, ob hoc ipsum ἡεῖδεις, videtur apud Nostrum ἡεῖδεις scriptum oportuisse, quomodo *Schaeferus* edidit.] Illud, quoniam sententiae rei que ordini melius congruit. Non bene mihi apta nexaque videntur παρὰ τὸ σῆμα --- ἰωῦτὸν ἐπιμασφάζει τῷ τύμβῳ. Ita enim δις ταυρόν. Verum in frequentissima harum praepositionum conmutatione suum cuique, sine acerbitate tamen, iudicium esse debet. De *Adrasto Diodorus* T. II. p. 553. [in Excerpt. *Peiresc.*] ὁ δὲ οὐδὲν ἤτρον κατ' ἰδίαν ἐπὶ τὸν Ἄττος τάφον πορευθεὶς *Herodot.* T. V.

ἑαυτὸν κατίσφαξιν. *Plutarchus de Stratone Narrat. Amat.* p. 772. ὁ δὲ Φανερῶς ἐπικατίσφαξιν ἑαυτὸν τῇ παθύνῃ. *WESS.*

21. ἐν πένθι μεγάλῃ καθῆστο) Citasse haec *Eustathium* monuit *Portus*. Tristitiae indicium, et apud alios poenitentiae, habitus iste erat. *Iosephus Ant. Iud.* XIX. 8, 2. ἡ πλὴθὺς αὐτίκα -- ἐπὶ σάκκου καθισθεῖσα τῷ πατρὶ νόμῳ τὸν θιόν ἱέριον. Verum hoc illi nationi Syrisque paene sollemne. Male certe mutat *Arch.* cum *Vind.* *WESS.* — Nusquam hunc *Herodoti* locum citavit *Eustathius*; nec hoc *Portus* ait. Sed respexerat *Portus* (in *Lex. Ion.* voce *Καθῆστο*) ea quae de hoc verbo *Eustathius* disputavit ad *Iliad.* α. 569. p. 113. ed. Bas. et quae idem *Eustath.* ad *Iliad.* δ. 412. p. 374, 15. adnotavit, ubi ἦστο ait idem valere ac διαγιγνώμην. Scripturam *κατῆστο*, quam et h. l. cum *Schaeff.* et III. 83, 14. cum eodem et cum *Reizio* adoptavi, commendaverat *Wess.* ad c. 43, 5. iterumque ad III. 83, 14. Vereor autem, ne cauti *Wesselingii* potius, quam audaciorum aliorum doctorum virorum, sequi vestigia debuerim. Nam in *κατῆσαι* quidem per τ scriptum III. 134, 5. consentiunt libri omnes, itemque in *κατήμενος* VIII. 90, 19. IX. 56, 4. et alibi. At in *καθῆστο* scrupulum iniicere debebat, quod et h. l. et III. 83, 14. ne unus quidem ex omnibus codicibus, qui adhuc excussi sunt, *κατῆστο* praeferat, communi consensu omnes scripturam per θ teneant, Nam quod in *Var. Lect.* ad III. 83. scripturam *καθῆστο* ita adposui, ut videri possit solum cod. F. illam exhibere, oblitus eram ibi diserte adiacere F. cum aliis mssis omnibus et edd. ante *Reiz.* Quare, ut quidem nunc stat sententia, sicut veterem scripturam in contextu mutare *Wesselingius* non consultum duxit, sic et ego utroque loco *καθῆστο* rescriptum velim. Nam, quod in *Var. Lect.* ad h. l. de scriptura dixi, quam cod. F. lib. III. c. 83. exhibeat, id incauto exciderat. Deleta ibi (p. 42. l. 5.) velim ista: „Sed quoniam III. 83.“ et quae sequuntur; eorumque loco adscripta haec; „Adhibui tamen cum *Schaeff.* formam „verbi, quae reliquo *Herodoti* usui consentanea videbatur. Sed vide *Adnotat.* ad h. l.“ S.

CAP. XLVI. 1. Ἀρτυάγιστος) Melius fortasse Ἀρτυάγιω, quo modo *Archiep.* plerumque semper, rarius *Ask.* et *Vindob.* semel *Aldus* l. 111. quod ex *Mediceo* Ἀρτυά-

γινος constanter edente, mutatum fuit. Ego Ionum consuetudini, cui Κναξάρω, Καμβύσιω et huius formae plura debentur, adscribo. WESS.

5. καταλαβεῖν) Male Gronovius audit ob Medicei καταλαβεῖν probatum, quod tamen aliae schedae ratum habent atque obportunum est. Nondum id animo rex versabat, ut gliscentem Persarum potentiam obprimeret ac prorsus everteret: accisam et coërcitam desiderabat. Itaque legatis, ut sciscitarentur, iniunxit, εἰ στρατεύονται ἐπὶ Πέρσας καὶ εἰ τινα στρατὸν ἀνδρῶν προσθήσονται, an in Persas expeditionem susciperet et aliquem virorum exercitum adscisceret; c. 53. Quod utique omnibus in more est, qui ex aucto vicinorum et magis crescente imperio rebus suis formidant, ut bene S. Pufendorfius VIII. 6; 5. Iur. Nat. et Gent. Ut vero intellexit ex oraculo, in fatis sibi esse μεγάλην ἀρχὴν καταλῦσαι, tum demum cupido incessit et spes evertendi Persarum Cyrique regni, καταλῦσαι τὴν Κύρου βασιλείαν. Haec Noster clarissime. Καταλαβεῖν coërcendi et conspescendi notionem non recusat. Suidas, κατέλαβεν· ἐπέλαβεν, ἐπίσχε τῆς ὁρμῆς, additis Herodoti verbis V. 21. quibus respondent III. 36. et 52. VII. 9. ne alia adnumerem. Conf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 509. WESS.

CAP. XLVII. 4. ἑκατοστῇ ἡμέρᾳ χρῆσθαι τοῖσι χρηστέροις) H. Stephanus vulgatae lectionis (ἑκατοντῇ) faber est, parens schedis suis. Offendit eum, neque inmerito, ἑκαστος hac vocum in serie: ἑκαστον maluit; nec quidquam de vitio suspicatus, reiectis prioris interpretis Latinis, vertit, singuli eodem die oraculum consulerent, τῇ ἡμέρᾳ interpretatus ac si esset τῇ αὐτῇ vel ταυτῇ ἡμέρᾳ. Placuit hoc doctis viris, Horreo Obs. Herodot. c. 12. Elsnero Schediasm. Critic. c. 6. et aliis. At finitus a rege dies fuit, κυρία τῶν ἡμερῶν, c. 48. quo legati omnes, postquam Sardibus profecti erant, oracula sciscitarentur. Itaque, clanculum a Croeso illis dictum constitutumque fuisse, ne ad oraculorum praesides eius notitia manaret, Elsnerus adseverat, tametsi finitionis eius in scriptore et re ipsa vestigium nullum, vola nulla. Cui enim bono clandestina ista diei determinatio? Satis utique regi erat, ne nuncii, illive, ad quos amandabantur, rei, quam animo agitabat, scientiam haberent. A Stephani opinione nonnihil defle-

ctit D. Heinsius, ἑκατόν ἡμερῶν, id est, eodem die, corrigens, monente Iungermanno ad Polluc. I. 67. Verum, quae supra posita sunt de constituto ab rege consultationis signatoque die, et hanc suspicionem urgent, sicuti quoque Georg. Arnaldi Animadv. in Herodot. c. 29. μὴ ἡμέρῃ. Non addo, ἡν̄ν usurpasse Herodotum nusquam, atque ab eius loquendi more discrepare. Longius abit Cl. Reiskii ἑκατόν ἡμερῶν, quasi singulis statutus consulendi dies fuerit; non, quorsum Nostri oratio pertinet, omnibus unus atque idem. Πρὶν ἡμέρῃν sive κυρίῃν fuisse agnosco, neque inprobo Scholiasten Luciani Ion. Trag. c. 30. ἔταξεν αὐτοῦ ἡμερῶν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι. Sed quotus ille fuerit, in controversia manet. Gronovius ex Medic. ἑκατόν τῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι, quique ista die oraculis uterentur. Qua quæso? Eane, qua legati Sardibus proficiscebantur? Id quidem, si nunciis alas aptasset Croesus, inpetrari haud potuit. Solloccum praeterea, ut lenissime dicam, ἡμερολογίοντας --- ἑκατόν --- ἐπιπρωτῶντας, cui similem bonae notae scriptores structuram ignorant. Habet, nec me fugit, vir eximius gemina, uti opinatur, exempla, quae, si sedulo excusseris, aliena adparebunt. Abstineo cum maxime ab ea opera, quod otium mihi fecerit Küsteri diligentia in Clerici Biblioth. Vet. et Rec. T. V. p. 396. Küsterus ipse, Stephani versionem sententiamque collaudans, excidisse coniecit notam numeralem K'. vel A'. aut aliam quamvis, qua Herodotus τὴν κυρίῃν τῶν ἡμερῶν designaverit: cui facile adstipulor in numerato die et clare a rege expresso: miror tamen, neque eum, nec quemquam, quod sciam, praeter St. Berglerum in Herodoteis illum animadvertisse. Aldi, Medic. Paris. C. ἑκατόν τῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι signant adnumeratum diem liquidissime, modo una ommissa litera ἑκατοστῇ ἡμέρῃ centesima die reponatur. Haec κυρίῃ τῶν ἡμερῶν, qua legati deorum ingrederentur templa, Croesus culinam. Ἐκατοστὴν dixisse et statuuisse videtur, quod eorum alii in Graeciae ultimos fines, alii in intimas Libyae arenas oraculorum caussa penetrare deberent. Ut ut illud fuit, gloriam instaurati feliciterque sanati loci Steph. Berglerus aufert. Vide Aet. Lipsiens. anni MDCCXVI. p. 421. WESS.

14. καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω) Docta Grammaticorum

natio uno fere ore καὶ οὐ λαλίοντες ἀκούω, *Ammonius*, *Suidas*, *Eustathius*, atque alii, a *Valkenario* laudati ad *Erannium Philon.* [cum *Ammonio* editum,] p. 170. Consentit *Apollonius* in *Glossis Herodoti* apud *Etymolog.* [v. Κωφός.] p. 552, 7. tum *Aristides*, *Oenomaus* in *Eusebii Praep. Evang.* [V. 39.] et *Porphyrus Vit. Plotini* c. 22. [item *Lucian.* de *Salt.* c. 62.] Scripti codices in vulgato adquiescunt, nec non et lapidis monumentum, Delphis a *Cyriaco Anconitano* visum, *Inscript.* p. 28. Neque ego obluctor. Grammaticorum οὐ λαλίοντες ex interpretamento venit. WESS.

15. Ὀδμή - - κραταιρῖνοιο χιλώνης *Fr. Vigerii* [ad *Euseb. Praep. Evang.* lib. V. c. 21.] et *Gronovii* praesidio munita satis est. Testudo oraculi κραταίρινος, ex duriore testa, λυθόβινος *Empedocli* est in *Plutarchi Sympos.* I. p. 618. de quo eius titulo docte *Piersonus Verosimil.* lib. II. 2. Id dissimulare nefas, inclementius *H. Stephanum* [a *Gronovio*] exagitari. Auctor non fuit spretae scripturae κρατειρήν οἶα χιλώνης. Dedit quod in Codice repererat, et in marmore *Cyriaci* legitur. Adde *Muratorium Thesaur.* T. II. p. 587, 3. sed memoriae peccato errantem. WESS. — Κρατειρῖνοιο, quod nullis machinis tuearis, relictum fuit in *Schol.* ad *Lucian.* II. p. 676. [ad *Iov. Trag.* c. 30.] licet et in eisdem *Scholii* p. 637. [ad *Iov. confut.* c. 14.] alterum genuinum legeretur. Quod alibi reperitur Ὀσμὴ δ' ἐς Φρίνας ἤλυθ' ἐμν, positum a tali videtur, cui fuit ignota vetus et HomERICA loquendi ratio, *Alcaeο* restituenda apud *Athen.* III. p. 85. v. παίνοι σε Φρίνας ἃ θαλασσία λιπάς. *Aeschyl.* *Pers.* 161. καὶ με καρδίαν ἀμύσσει Φροντίς. *Suppl.* 384. φόβος μ' ἔχει Φρίνας. *Eurip.* *Or.* 606. ὥστε μ' ἀλγῆσαι Φρίνας. Grammaticis ista scribendi figura vocatur ὅλον κατὰ μέρος. VALCK.

17. χαλκὸν δ' ἐπίεσται) In *Suidae* Κροῖτος, χαλκός δ' ἐπίεσται, cui *Galeus*, *Paulus*, alii, primas dant contra tabulas et marmor. Non ego. Portus ex ἐπίω sive ἐπίνυμι recte propagavit. Cui testudini substratum quidem aes, verum aes quoque induta est; χαλκίον ἐπίθημα mox adpellat. WESS. — ἐπίεσται penacutē, ut nos membranas secuti edidimus, sic et apud *Suidam* l. c. scribitur, recte, secundum Grammaticorum canonem ab *Eustathio* traditum ad *Iliad.* α. p. 113, 32. ed. Bas. (p. 150. ed. Rom.) nempe a prima pers. ἴσμαι, ἐπείσμαι; ut ἤσμαι, καθῆσμαι; ἤσμεν, καθῆσμεν, unde καθῆστο. S.

CAP. XLVIII. 5. τῶν μὲν δὲ οὐδὲν προσέειπέ μιν) Latina [Gronovii], quorum quidem nullum admittebat eum, non intelligo: quanto clarius prior interpres, quorum quidem nullum probavit. Positum est καὶ ὑπαλλαγήν. Vulgus dixisset τῶν μὲν δὲ οὐδὲν αὐτὸς προσέειπε, uti Portus admonuit. Sic Aristophanes Equit. 358. ἔν δ' οὐ προσέεται με τῶν πραγμάτων. Quod his subditur, ὁ δὲ - - αὐτίκα προσεύχετό τι καὶ προσεδίξατο, Reiskio olim vitii reum fuit ac mutandum: nunc minime, ob c. 60. προσεύχοντο τὴν ἀνθρώπων. Esse enim idem atque εὐλογία πρὸς αὐτὸ εἶπε, praeclara et honorifica de eo dicebat. Non opinor. Uterque Nostri locus adorationem ponit. Croesus, turpi superstitione dementatus, oraculi responsum, ut vidit, adoravit, prorsus ac Ciliciae praefectus accepto oraculo: ὁ δ' ἡγεμὼν ἐκείνῳ ἐξεπλάγη καὶ προσκύνησε, in Plutarcho de Defect. Oracul. p. 434. E. WESS.

CAP. XLIX. 6. μαντήϊον ἀψευδὲς ἐκτῆσθαι) Eustath. in Homer. p. 759, 41. [Iliad. p. 662, 39.] τὸ ἐκτῆσθαι Ἀττικὸν ἴσται καὶ αὐτὸ, καὶ Ἰωνικὸν δὲ, ἀπαβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς ἀνῆσιως. Itaque non repudio. Florentinus liber inconstantia laborat; mutat hic et cap. 155. 170. retinet III. 100. IV. 190. etc. Proxime [l. 5.] οὐ γὰρ ὦν οὐδὲ τοῦτο λέγεται, reponit vir doctus οὐδὲ τούτου vel οὐδὲ περὶ τούτου. Non sequor. Αἰγιν utraque in forma id locutionis genus non renuit. WESS.

CAP. L. 2. κτήνη - - πάντα τρισχίλια) Gronovium vide. Qui veri fidem hunc victimarum numerum excedere decernunt, non recordantur liberalissimae Salomonis pietatis in templi Hierosolymitani dedicatione I. Reg. VIII. 63. nec Graecanicae superstitionis, qua saepe, uti Theodoretus ait Orat. VII. ad Graec. p. 104. καὶ ἑκατόμβας καὶ χιλιόμβας κατέθουν, καὶ ποίμνια κατέσφαττον καὶ βουκόλια. Genio Croesi prodigum id non fuit. WESS. — Post Is. Casaubonum docuerat Gronov. ad h. l. πάντα idem valere ac ἑκάστου γένους, de quoque genere. Conf. Wess. et Valck. ad Nostri lib. IV. c. 88, 3. S.

5. νήσας πύρην μεγάλην) Fui in ambiguo, refingerem-ne νήσας ex S. Remigii schedis; sed praestat parco esse. Περιηῆσαι bis obvium est II. 107. Apollonius Rhod. III. 1033. αὐτῷ πυρκαϊὴν εὐ νήσας, et vs. 1207. νήσει σχίζας. Adde Eustath. Homer. p. 741, 59. [Iliad. p. 638, 10 seqq. ed. Bas.] Quod

additur de Lydis [l. 7.] θύειν - - ὃ τι ἔχει ἕκαστος, victimas utique spectat atque ad sententiam verborum requirit, ut intelligas τιμωτάτον, ut Reiskius, sive θύσιμον, ut ego malo. Quis enim putet, imperatum fuisse, ut quidquid haberent, inmolarerent? WESS. — Quod adiicitur τούτῳ, facile intelligitur τούτῳ τῷ θεῷ. Sed et, si abesset τούτῳ, per se intelligebatur, sacra ista Delphico deo fieri voluisse Croesum. Mori autem Scriptoris nostri convenire videtur id quod noster cod F. praefert, τοῦτο ὃ τι etc. quod videntum ne et alii dent libri, neglectum ab his qui illos excusserunt. Vallam certe in suo exemplari vocem τούτῳ non reperisse, ex illius versione colligitur. S.

[9. ἡμιπλίνθια etc.] Diodorus Sicul. XVI. 56. aliique auctores, qui ab Hemsterhusio ad Luciani Contempl. c. 12. nominantur, πλίνθους, lateres vocant, quos Noster dimidiatos lateres, ἡμιπλίνθια: quasi latine semilateres vel semilateria dicas. Nempe illi latiore quadam notione voc. πλίνθος acceperunt; Herodotus vero, quum πλίνθοι plerumque intelligerentur lateres formam exacte quadratam et quatuor latera aequalia habentes, satis declarat cur ipse ἡμιπλίνθια nominet; mode rationem illius recte interpreteris. Nam, quod ait ἐπὶ μὲν τὰ μακρότερα, ποίῳν ἑξαπάλαιστα, etc. id qui (ut vulgo ab interpretibus factum video) sic interpretantur, ut alios lateres fuisse longiores intelligant, alios breviores; hi profecto egregie falluntur. Lateres sive semilateres, quos dicit Scriptor, pari figurā mensurāque omnes fuere, nempe formā non usquequāque quadratā, sed oblongā; et quidem in longiorem partem, ἐπὶ τὰ μακρότερα, (scilicet μέρη; sicut in illis dictionibus ἐπὶ τὰδε, ἐπὶ δαίτερα, ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερά) sex palmas metiebantur, in breviorē tres palmas; ita ut duo talia ἡμιπλίνθια, alterum iuxta alterum posita, unius integrae πλίνθου figuram referrent. Praeclare etiam olim (ut ex Larcheri ad h. l. adnotatione discimus) illustris Itinerum minoris Anacharsidis Auctor viderat, de triplici dimensione, in longum, latum, et profundum, quod aiunt, hic agi: sed idem, difficultate ea impeditus, de qua mox dicam, in Larcheri aliorumque interpretum sententiam concedens, longiora alia ἡμιπλίνθια, alia breviora, statuit; longiora nempe ea, quae ex albido auro confecta fuisse Herodotus ait; breviora

quatuor illa, quae ex auro perpurgato. Vide *Voyage du jeune Anacharsis*, T. II. p. 431. ed. in form. oct. S.]

10. ἱεκατάιστα) Habuisse Nostrum ex doctrina, vel more patriae, aut alia consuetudine, ἱεκατάιστα, τριπάλαστα etc. fallax [Gronovii] suspicio est. Τῶν ποδῶν μὲν scribit ipse II. 149. τετραπαλαίστων ἰόντων, τοῦ δὲ πῆχους ἱεκαπαλαίστου, nullā Codicum discordiā. Minime παλαστήν damno. Phrynichus, [p. 130 ed. Nunnesii,] παλαστή τὸ μέτρον καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἄνι τοῦ ι. Neque nescio criticorum veterum contentiones de Homérico τὸν δὲ παλαστήσασα *Odyss.* A. 252. Sed amo, haberi si possit, scriptio in Herodoto consensionem. WESS. — Monuit Schneiderus in Lexico critico Linguae graecae, etiam in *Chandleri* Inscrip. Attic. p. 2. n. 1. plus semel παλαστήν absque iota scribi. Suspiciari vero licitum erit, scripturam istam non nisi vulgari usu, brevitatis caussa, obtinuisse: nam quod apud Phrynichum legitur, homines indoctos παλαστήν cum iota scribere, id quidem vel ipsius Grammatici culpā, vel librariorum, turbatum videtur. S.

12. ἀριθμὸν δὲ, ἑκτακαίδεκα καὶ ἑκατόν) In πλίνθων sive ἡμιπλινθίων numero *Diodorum Sicul.* ab *Herodoto* discrepare nota res est: adnumerat cxx. lib. XVI. 53. [immo cap. 56.] ubi in *Adnotationibus* plura. WESS. — Nempe rotundo numero usus est *Diodorus*; qui nec ita subtiliter, ut *Noster*, materiae et ponderis diversitatem memoravit. S.

[13. ἀπίφθον χρυσῷ) Consentiant interpretes omnes, purissimum aurum hoc nomine intelligi: sed in explicanda nominis ratione in partes abeunt contrarias. *Larcherus* cum *Salmasio* (*Exercit. Plin.* p. m. 762 et 791. cui etiam *Niclas* suffragatur in *Notis ad Aristot.* *Mirab. Auscult.* p. 88.) ἀπίφθον aurum idem intelligit quod alias ἄπυρον vocatur, scilicet quod absque coctione statim perfectum et purum reperitur. At hanc interpretationem nec usus sermonis nec analogia admittit. ἀπίφθον enim aurum Graeci dixere τὸ πολλάκις ἰφθόν, ὥστε γινέσθαι ἄβρυζον, saepius excoctum, quo fiat obryzum; ut perspicue *Suidas* cum vetere *Thucydidis* Interprete ad II. 13. docet. Quibus *Etymologus* adsentitur, loco a *Wess.* in *Var. Lect.* citato, monens ἀπίφθον aurum ab *Herodoto* dici fere ut ab *Hesiodo* πάνιφθον, ἀπὸ τοῦ ἰφθός. Nempe non est hic τὸ ἄ στερητικόν: sed ex ἀπὸ et ἰφθός com-

positum vocabulum ἀπιθός, decoctus, percoctus; quemadmodum etiam a verbis ἔψω et ἐψίω fiunt composita ἀφίψω et ἀφεψίω. Itaque recte faciunt qui cum Laur. Valla ἀπιθόν χρυσόν aurum intelligunt excoctum, id est, igne bene purgatum: quo de vocab. in eandem sententiam diligenter Aem. Portus in Lexic. Ion. disputavit. conf. Pollucis Interpp. ad III. 87. Pari ratione in Alexidis versiculo apud Athen. III. 122. f. aqua decocta, quae crudae opponitur, ὕδωρ ἀπιθόν vocatur.

Iam ab excocto illo purioreque auro mox (l. 14.) distinguitur λευκός χρυσός, id est, candidum sive (ut commode Valla reddidit) albidum aurum; nempe, quod minus fuerit perpurgatum, multumque argenti habuerit immixtum: nam omni auro (ut Plinius ait, veteres auctores secutus, lib. XXXI. sect. 23.) inest argentum vario pondere. Et apud nullum quidem alium scriptorem λευκόν χρυσόν (hoc ipso nomine) memoratum legimus: sed, quoniam de cxvii. hemiplinthiis nonnisi quatuor ex puriore auro confecta ait Noster, reliqua omnia ex albido auro, consentaneum est ut albidum aurum minus purum intelligamus, quum praesertim nonnisi baseos vice fungi debuerint ista ἡμιπλίνθια, cui basi leo ex purissimo auro conflatus insisteret.

At quod de pondere hemiplinthiorum utriusque generis vulgo apud Nostrum adiicitur, ἀπίθον χρυσοῦ τέσσαρα, τρία ἡμιτάλαντα ἑκάστον ἔλκοντα· τὰ δὲ ἄλλα - - σταθμὸν διτάλαντα, id quidem, si verum illud est quod de pari omnium hemiplinthiorum mensura paullo ante diximus, mirum utique et absurdum debet videri; pondus hemiplinthiorum ex puro auro factorum quartâ parte minus fuisse quam eorum quae argentum auro mixtum habuerunt! Nam τρία ἡμιτάλαντα non, quod Valla in versione expressit, duo talenta cum dimidio significat, sed unum cum dimidio. (conf. Polluc. IX. 55. et Lexic. nostrum Polybianum, voc. ἡμιδακτύλιον, ex Polyb. VI. 23, 11. tum voc. ἡμιπόδιον, et ἡμιστάδιον.) Neque ignorasse Herodotum putabimus, gravius aurum esse argento. Quam difficultatem non aliter levâri posse viri doctissimi existimarunt, nisi statuerent hemiplinthia ex puro auro facta multo breviora fuisse reliquis. At hoc quoniam non modo gratis sumitur, sed etiam superioribus Herodoti verbis manifeste repugnat, alia quaerenda

medela erat. Intelligi par erat, non τρία ἡμιτάλαντα h. I. scripsisse *Herodotum*, sed id ipsum quod *Valla* sive ex felici coniectura hic expressit, sive in suo graeco exemplari repererat; nempe τρίτον ἡμιτάλαντον, quod duo talenta cum dimidio significat, prorsus sicut apud eundem Nostrum ἑβδομον ἡμιτάλαντον sunt sex talenta cum dimidio, et τέταρτον ἡμιτάλαντον, tria talenta cum dimidio. Atque haec pluribus abhinc annis ita in commentariis meis scripseram, quum eandem huius loci emendationem a viro de bonis literis praeclare merito Fr. Chr. Matthiae propositam vidi in *Programmate*, Francofurti ad Moenum anno 1810. vernaculo sermone edito. Eandem vero, quam auctori restituius, scripturam haud dubie olim in suis *Herodoti* codicibus veteres Grammatici repererant. Certe, quum *Polux* IX. 54. ait, priscos auctores τρίτον ἡμιτάλαντον et ἑβδομον ἡμιτάλαντον ea quam dixi notione usurpasse, utique videri debet *Herodoti* hunc locum et paulo inferiorem (L. 20.) in animo habuisse: quodque idem adiicit πέμπτον ἡμιτάλαντον, fortasse memoriae lapsu sic scripsit pro eo quod est τέταρτον apud Nostrum. Paria *Etymologus* habet p. 744. et *Didymus* apud *Priscian.* p. 1350. et p. 1347. diserte auctorem *Herodotum* citans. Adnotare obiter liceat, (quod et *Priscianus* et *Didymus* locis citatis monuerunt) ex simillima loquendi formula derivatum esse latinum nomen *Sestertius*, quod idem valet ac *semis tertius*, scil. *assis*, id est, duo asses cum dimidio. S.]

[15. λέοντος εἰκόνα) Forsan in leonis illius memoriam, de quo Noster infra, cap. 84. Conf. *Creuzeri* *Historicor. Graec. Fragm.* p. 103 seq. Aliam huius donarii rationem *Pignorius*, finxerat ad Tab. Isiac. p. 23. referente *Gronovio* ad h. l. S.]

17. κατεκείτο ὁ ἐν Δελφοῖσι νηός.) De templo Delphico *Pisistratidarum* tempore deflagante, II. 180. WESS.

19 seq. ἔλκων σταθμὸν ἑβδομον ἡμιτάλαντον) Vide *Gronov.* [at is quidem hic nihil docet] doctosque interpretes *Polucis* IX. 54 seq. Usus praeter alios his est *Didymus*, cuius in *Prisciani de Ponder.* Commentario p. 1350. [ed. Putsch.] verba sic scribenda videntur: Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ τὰ δύο ἡμισι, ἡμισι τρίτον φασί, καὶ τὰ ἑξ ἡμισι τάλαντα, ἑβδομον ἡμιτάλαντον, καθάπερ φασὶν Ἡρόδοτος. Quae adduntur, nihil ad Nostrum,

nec vera omnia sunt, sed vitio temporum turbata. Lege Commentar. ad Marm. Sandvicense Clar. Io. Taylor. p. 32. WESS. — De ista loquendi formula paullo ante dixi. Quod vero huc Wesselingius ait, *Quae apud Priscianum adduntur, nihil ad Nostrum, etc.* in eo memoriam sefellisse doctissimum virum observavit nuper (de quo me per literas Boissonadus meus monuit) alius Vir doctus in *Diario classico*, quod in Britannia editur. (*Classical Journal*, N°. 10. Vol. 5. p. 334.) Scilicet post verba ἑβδομον ἡμιτάλαντον a Wessel. relata, haec vulgo leguntur: καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμισυ πήχεις, πέμπτῃ ἡμισπιθαμῇ, καθάπερ Φησὶν Ἡρόδοτος προβεῖς τὸ ἑνδεκάτους. Ἰάδης ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς. Ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον. Quae utique nonnihil corrupta sunt: nempe πέμπτῃ ἡμισπιθαμῇ imperitus aliquis librarius sive etiam editor huc invexit, pro eo quod Didymus scripserat, πέμπτῃ σπιθαμῇ, respiciens Herodoti locum II. 106, 9. docensque πέμπτῃ σπιθαμῇ idem valere ac τέσσαρας ἡμισυ πήχεις, id est, *quatuor cubitos cum dimidio*, sive (quod eodem redit) *quatuor cubitos cum una spithama*, ut equidem ibi in versione latina posui priusquam Didymi auctoritas mihi innotuisset. Iam quae deinde apud eundem Didymum sequuntur verba, ea ad Herodotum utique non spectant, sed prava distinctione laborant. Post Φησὶν Ἡρόδοτος interpungenda erat oratio, quae dein sic procedit. Προβεῖς τὸ ἑνδεκάτους Ἰάδης ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς, ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον. S.

CAP. LI. 3. μεγάθει) Movit controversiam vir celeberrimus τῷ μεγάθει, quod Florentiae μεγέθει reperiatur et hic et alibi: nusquam ergo Herodotum videri μέγαθος scripsisse. Aliud visum Gr. Corintho; [Dialect. ion. §. 59.] τὸ μέγεθος, ait, μέγαθος λέγουσιν Ἴωνες. Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἱστοριῶν II. 76. πρόσωπον - - μέγαθος ὅσον κρέξ. Quo tamen loco Arch. μέγεθος. At is hoc in vocabulo varius est, sicuti et Vind. Saepe hoc, saepe illud probatur. Μεγάθεια, μέγαθος I. 202. 203. II. 92. III. 107. IV. 52. etc. uterque. Par discordia in Remig. et Ask. Retineamus vulgatum, donec aliunde certius adfulgeat. Dictio ipsa tuta et protecta est. Μεγάθει συμκροῖ II. 74. IV. 52. μικρές γὰρ μάκρος οὗτος Aristoph. Acharn. 909. κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνη σοφῆς Theophrastus in Athen. XII. 2. p. 563. A. WESS.

9. χωρίων ἀμφορίας ἐξακοσίων) Scythici aheni par capaci-

tas, IV. 81. WESS. — Quod ait ἐπὶ τοῦ προηγουμένου τῆς γωνίας, sic rursus VIII. 122, 7. Nescio vero cur τῆς γωνίας adiecto articulo dicat, nec tamen adiiciat ad dextram-ne, an ad sinistram. S.

10. Θεοφανίσιοι) Dum scriberentur qui supersunt codices Herodotei, notissima fuerunt Θεοφάνεια. Festum Delphicum hoc velut proprio nomine dictum fuisse, haud opinor. Fortasse scripserat Herodotus Θεοξενίους. Delphis Θεοξένια celebrata, quod Castellanus et Meursius ignorarunt, aestimare licet e Plutarcho T. II. p. 557. r. et Polemone apud Athen. IX. p. 372. a. Utrobique narratis congruit grandis ille Croesi κρητήρ, quo Delphos hoc die festo scribit usos Herodotus. VALCK.

16. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, φαιμένων εἶναι ἀνάθημα) Optime distinxit Gronovius. Prior interpretes male verterat, dederatque occasionem I. Corn. de Pauw negligentiae istius corripiciendae. Quod statim consequitur de homine, Delphis oriundo, qui gratificatus Lacedaemoniis fuerit, Ptolemaeus Hephaestio adripuit, ut nugaretur, in Photii Biblioth. Cod. CXC. p. 481. [p. 321. ed. Gal.] WESS.

[22. ἀνάθηματα οὐκ ἐπίσημα) Latinum interpretem secutus Larcherus, minoris pretii donaria intelligebat. Sane simulacrum aureum tricubitale, quod mox memoratur, non adeo vilis erat pretii. S.]

25. τὸ Διῶφαι τῆς ἀργυρόπου - - - λέγουσι) Habet hinc Plutarchus, addita dedicationis caussa, T. II. p. 401. z. [scil. quod per mulieris illius fidem servatus fuisset, quum venenato pane interfectum voluisset noverca.] Dedit et Croesus τὰ ἀπὸ τῆς δειρῆς, sive monilia, collo-uxoris detracta, ne quid Apollini negasse videretur: avarus enim ille et hominum credulitati illudens hoc genus dona captabat. Menelao anxio et sciscitanti

Πάγχρυσεν θέρε κόσμον ἰλῶν ἀπὸ σῆς ἀλόχοιο
δειρῆς, - - -

propterea apud Athen. VI. p. 232. Eadem Eustath. Homer. p. 1697, 44. [Od. p. 453, 23. ed. Bas.] monente Berglero. WESS.

CAP. LII. 4. τὸ ξυστόν τῆσι λόγχῃσι ἐὼν ὁμοίως χρύσειον) Ex Mediceo iure instauratum belleque explicatum est. Λόγχη hastae spiculum est. Noster VII. 69. αἰχμὰς εἶχον, ἐπὶ

δι κείρας δορκάδος ἐπὶν ὁξὺ, πεποιημένον τρόπον λόγχης: et cap. 77. αἶχον - αἶχμα δὲ σμικρὰς, λόγχαι δὲ ἐπὶσαν μεγάλαι. Quae his ferme geminae sunt. Mitto itaque *Bacchylidae* ἔγχλια λογχωτά ex *Stobaei Serm.* LIII. p. 367. *Strabonisque* ἀκόντιον λολογχωμένον σιδήρῳ μικρῷ lib. III. p. 255. v. [p. 168. A. ed. Cas. Vocab. ξυστὸν ex h. l. citavit *Ammonius* p. 100. nec vero absque macula, de qua vide *Valck.* ibid. et in *Animadv.* p. 170. Conf. infra et II. 71, 7.] Potius erit inquirere, iure-ne C. *Barthius*, ad *Papinii Statii Theb.* I. 399. p. 137. reposuerit [l. 5.] κείμενα ἐν θήκησι *Θηβαίων* ἐν τῷ νηῷ τοῦ Ἰσμηνοῦ Ἀπόλλωνος. Habet ex *Stephani* margine θήκησι, opinatus, uti arbitror, τὰς θήκας thesauros rerumque sacrarum esse fassis: hinc copula exulare quoque debuit. Non laudo. Aliud veteribus θήκη. *Chrysothemis* patris *Agamemnonis* loculum bustumque θήκην πατρός in *Sophoclis Elect.* vs. 899. memorat: frequens *Nostro* θάψαι ἐν ἱερῇσι θήκησι II. 67. 69. Dabit etiam τὴν θήκην τοῦ Ὀρίστου I. 67. quam σοφὸν loculum interpretatur. Cultius *Reiskii* καὶ *Θηβείων*, etsi non districte necessarium: passim scribentium audientiumque peccato *Θηβαίων* receptum, ubi *Θηβείων* verius fuerat. Vide II. 9. *WESS.* — De confusione literarum β et κ saepius olim ad *Polyb.* et nuper ad *Athenaeum* monui, quum alibi, tum *Animadv.* T. II. p. 395 seq. S.

CAP. LIII. 9. τῶν ἐξευρημάτων) Exputare non valeo, quamobrem [*Gronovio* iudice] plebeium nimis sit, ἐξευρημάτων inventa interpretari. *Croesus* ut oraculi vires et divinationem periclitaretur, ea commentus erat, quae inventu ac cognitu per erant difficilia, ἐπινοήσας τὰ ἢ ἀμύχανον ἐξευρεῖν τε καὶ ἐπιφράσασθαι, cap. 48. Invenit personatus *Apollo* atque explicuit, quod fieri posse rex ambigebat. Sed nolo in re clara operam abuti. *Vallae* abesse deinde mentio debet. Defuerunt eius libro eadem omnia, quibus mssos plures defectos esse indicavi. *WESS.* — De *Valla* vide mox extremam *Adnot.* ad cap. 54, 7. S.

14. μεγάλην ἀρχὴν μιν καταλύσαι) Potuisset καταλύσειν sedem tueri, sicuti c. 91. ni *Codicibus* placuisset aliud; neque illi tamen hoc in genere sibi constanter, saepissime in dubium vocantes, quid scriptor ipsemet voluerit. Haec vero celeberrima illa sors est,

Croesus Halym penetrans, magnam pervertet opum vim.

Qua de Cicero de *Divin.* II. 56. et *Davisius* ibidem. WESS.

CAP. LIV. 4. πίμψας αὐτίς ἐς Πυθῶ, Δελφοὺς δαρίτται)
 Diu ante *Gronovium*, interpretis prioris lapsu damnato,
 locum expedit Cl. *Lamb. Bos*, *Obs. Critic.* c. 2. Bene in
Iliad. i, 405. Πυθῶ, πόλις Φωκίδος, ἧς οἱ οἰκήτορες Δελφοί, *Cri-*
tici Graeci. WESS. — Perperam olim neglexerant inter-
 cidere orationem inter voces Πυθῶ et Δελφούς. S.

7. προμαντήν καὶ ἀτελείην) Ionice scripsit προμαν-
 τήν καὶ ἀτελείην, prouti recte legitur lib. III. c. 67. ἀτε-
 λείη τε καὶ προεδρία iterum occurrit lib. IX. c. 72. Ista talia
 censerem equidem uno eodemque modo semper exaran-
 da. VALCK. — Ἀτελείην sermonis indoles postulat. Dispu-
 tatur, utrumnam *Valla* ἀτελείην sive ἀτελήν, quod *H. Ste-*
phanus adseveravit, hic legerit, idque eius ex Latinis co-
 gnosci queat? De *Valla*, ut significavi, cessare lis debet.
 Prioris interpretis, sive is *Pet. Phoenix* seu *Conr. Heres-*
bachius fuerit, res enim liquida non est, Latina fuerunt:
Delphi vicissim Croeso Lydisque donarunt primas in consu-
lando oraculo partes, primumque in sedendo locum, atque im-
munatatem et ius perpetuum cuique etc. Quae ἀτελείην, etsi
 vocabulum sedem migraverit, vertisse eum clamant, at-
 que ex coniectura quidem: nam de membranis apud
 utrumque silentium. Lectio ipsa dubio caret, demiror-
 que *Corn. de Pauw* προμαντήν καὶ προαγγέλην reposuisse.
 Delphorum in hoc genere gratum erga bene de oraculo
 meritos animum testantur formulae complures. Addo de-
 scriptis a *Gronovio* ex lapidibus *Cyriaci Anconitani* pag. 50.
 ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΦΙΛΙΠΠΩ ΚΑΛΥΜΝΙΩ ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΕΚ-
 ΤΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟ-
 ΔΙΚΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ. Aliam *Cyriacus*
 excerpserit ἐπιγραφὴν corruptissimam p. 27. iteravitque *L. A.*
Muratorius Thes. p. DLXXXIX. facili opera, modo cura haud
 defuerit, ex priore sanabilem. WESS. — Simillimam ex
Wheclero et *Sponio* inscriptionem adposuerat *Gron.* aliam-
 que ex *Marmoribus Oxoniensibus*: conferrique iussit *No-*
stri locum, IX. 73, 14. Quod ad scripturam vocabuli spe-
 ctat, ἀτελείην utique III. 67, 8. editum est, ubi quidem
 ἀτελήν quatuor codices dabant; quo modo etiam h. l. in
 eis codicibus, qui in ἀγγέλην deflexerunt, scriptum olim
 fuisse videtur; sed IX. 73, 14. in ἀτελείη consentiunt om-

nes. Quarum formarum nulla est, qua non uti potuerit Herodotus: neque enim adhuc mihi persuaserunt viri docti, eadem constanter formam idem verbum ab illo scriptum fuisse. Sin certum etiam exploratumque esset hanc illum sibi legem scripsisse, tamen lubricum institutum foret Editoris, qui quoque in loco (quod Schaefero, Musas edenti, initio constitutum fuerat) *expulsis verborum formis communibus*, etiam tum cum codices tacerent, Ionicas sufficere vellet. Sed, quod idem Vir doctissimus, abiecto mox illo consilio, professus est in Praef. ad suum Herodotum, id et ego diligenti observatione mihi videor intellexisse: *Plane cognovi*, inquit ille, *Herodotum perinde, ac ceteros Scriptores graecos, dialectum ad grammaticam ἀκριβῶς non ea exegisse qua vulgo creditur constantia atque perpetuitate.* Qua de re ut in *Var. Lect.* saepius a me monitum est, sic in *Adnotationibus* hisce semel monuisse sufficiat. Caeterum facile crediderim, variandi studio Herodotum h. l. diversis duorum nominum terminationibus προμαντιήν et ἀτελίην scripsisse. De *Valla* quod in *Adnot.* ad h. l. et ad 53, 9. *Wesselingius* monuit, errorem suum ipse in *Addendis et Emendandis* professus est. „Quae de *Valla* et graeco eius codice „dixi, a vero abire serius deprehendi, nactus exemplar „Venetum anni 1474. benevolentia amplissimi *Meermann-* „ni. In eo nullus hic hiatus, qualis in cod. *Arch.* cuius „cum *Valla* in plerisque consensio errandi hanc causam „praebuit. ἀτελίην *Laurentius* *immunitatem* vertit.“ — Hoc verbum *immunitatem* dein *H. Stephanus*, licet caeteroquin *Vallae* versionem ubique sine mutatione exhibens, e versione eiecit, in ora tamen monens ἀτελίην legere *Vallam* pro ἀγγελίην. Denique, quod et in eadem ad h. l. *Adnot.* et in *Dissert.* Herod. c. 8. p. 77. idem *Wesselingius* in dubitationem adduxerat, quisnam auctor esset veteris latinae versionis in eis sectionibus huius primi libri, quae codici *Vallae* defuerant, etiam hunc errorem Vir egregius ingenue retractavit in *Praef.* p. v. interpretem istorum supplementorum non alium, nisi *Conr. Heresbachium*, agnoscens. S.

CAP. LV. 7. Ἀνδὶ ποδαβρῖ, πολυληφίδα πρὸ Ἑρμον) *Hezychio* ἀβρὰ βαίνων est τρυφερόβιος, neque discrepat ποδαβρός. *Themistius* recte *Or. XIX.* p. 226. D. ἀλλὰ τρυφῆς ἦν καὶ ἐν

ἀρετῆς ὁ ποδᾶβρὸς ἱππονομία. Convenit etiam Euripideum ἄγιν ἀβρὸν πῶδα, *Troad.* 506. De tono vocis πολυπλοκῶδα disquirat *Eustath.* *Hom.* p. 26, 35. et 1473, 53. [*Iliad.* pag. 20, 25. *Od.* ed. *Bas.*] atque utrobique πολυπλοκῶδα [conf. *Var. Lect.*] παρ' ὄρμον φεύγειν, quasi fuga ad navium stationes commendaretur. Nihil simile mssti. *Hermi* quoque obportuna mentio. Vid. c. 80. *WESS.* — De mulo, quem dicit oraculum, vide c. 91. *S.*

CAP. LVI. 10. τὸ μὲν οὐδαμῇ καὶ ἐξεχώρησι) Supra, οὐδαμᾶ βασιλεύσιν, ubi *Galeus* οὐδαμῇ ex *Arch.* maluit, nullo successu; utrumque promiscue ponitur. [At οὐδαμᾶ nunquam et neutiquam significat; οὐδαμῇ, nusquam, nullam in partem.] Verum leve hoc. Inquirendum est, qua de natione haec praedicentur, Hellenica-ne, an Pelasgica? *Cel. Gronovius* ad Hellenicam transtulit, altera vertens Pelasgica, altera Hellenica, quarum haec nunquam ex illo solo excessit, illa valde multumque est vagata; sed iniuriā, praeterque scriptoris opinionem. Docet, Athenienses originis esse Pelasgicae, Lacedaemonios Hellenicae: illos sedibus suis non migrasse; *Dores*, quo cum genere Spartani mixti fuerunt, multum pervagatos et diu fuisse. Omnia quae subiunguntur, hanc sententiam expostulant; imprimis καὶ ἐκ τῆς Δρυοπίδος οὕτως ἐς Πελοπόννησον ἰλθόν, Δωρικὸν ἐκλήθη, innuunt *Doriensem* et *Heraclidarum* in *Peloponnesum* introitum. Atque hi πολυπλάντοι: neque fugit *H. Stephani*, sine causa spreum. *Stephanus Byz.* [voc. Δώριον] clarissime: Ἡρόδοτος ἐν τῇ α'. περὶ τοῦ Δωρικοῦ γένους φησὶ, πολυπλάνητον αὐτὸ καλῶν καὶ δεικνὺς οὕτω, additis *Nostri* verbis. Par de Hellenibus aliorum narratio. *Lesbonax* *Protrept.* p. 175. [in *Reiskii* *Oratorib.* *Graec.* T. VIII. p. 22.] οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἕλληνες ἐκ τῆς σφετέρως αὐτῶν μεταστάντες εἰκοῦσιν ἕκαστος αὐτῶν, ἐξελάσαντες ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐξελασθέντες ὑπ' ἑτέρων. Athenienses vero nunquam sua regione migrasse, neque alios inde expulisse: οὕτω γὰρ ἐξηλάθητε, addit, ὑπὸ (ἀπὸ) τῆς σφετέρως αὐτῶν ὑπ' οὐδαμῶν ἀνθρώπων κ. λ. Ipsi de se Athenienses gloriose ad *Gelonem*, [apud *Nostrum*] VII. 161. ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρσχόμενοι, μούνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται Ἕλλήνων. Non equidem nescio Pelasgorum vagationes, multifariam susceptas et absolutas: *Straboni* ea propter πολύπληκτον esse ἔθνος καὶ ταχὺ πρὸς ἱπποναστάσει; lib. XIII. p. 922. [pag. 625. ed. *Cas.*] neque

dissimilia litteris mandasse *Dionysium Ant.* lib. I. pag. 14. At *Herodotus* de universa natione non loquitur, sed de Atheniensibus, inde genus suum ducentibus. Id porro memorabile accidit, doctam hanc de Pelasgis, Doribus, Atheniensibus, Spartanis, et Ionibus dissertationem, XIII. ferme sectionibus inclusam, pluribus ex schedis exulare, absentiaeque eius causam a doctissimo inter Italos viro [*Assemanno*; conf. *Wess.* Diss. Herod. p. 76. et *Gerbr. Bruining* in Actis Soc. Traiect. T. II. p. 160. et T. III. p. 310.] in scholio quaeri: neque enim *Herodoti* esse: antiquum scholiasten nimia sedulitate adscripsisse suo exemplari; hinc illis abesse libris, his adesse. Non placet commentum. *Herodoto*, ne longius evager, *Dionysius*, *Strabo*, *Plutarchus*, *Athenaeus*, *Stephanus Byz.*, ut Grammaticos praeteream, disquisitionem istam constanter adiudicant, estque doctior multo quam pro scholiastae ingenio. Neglecta a librariis videtur, ut suavissima rerum *Croesi* narratio lenissime decurreret atque inter se aptior cohaereret. Habetur ad fine lacunae exemplum c. 131. *WESS.* — Plura ad hanc et ad proximas duas sectiones spectantia dabit *Larcher*: multaque praesertim huc facientia erudite disputarunt *Parisienses Academici* in Actis Acad. Inscr. T. XIV. XVI. XXIII. et XXV. *Atheniensium originem Pelagicam* rursus tangit *Noster* II. 51. VII. 94. VIII. 44. Fuisse vero Athenienses origine Pelasgos, praecise negat idem *Larcher* in Chronol. Herod. pag. 262 seqq. At nimirum cum priscis Ionibus Atticam incolentibus coaluerat olim numerosa stirps Pelasgica, et linguam eorum moresque adoptaverat, unumque cum illis populum confecerat: quod et ipse *Herodotus* c. 57. et seq. haud obscure significat. Conf. *Heyne* ad *Iliad.* N. 625. p. 388. S.

CAP. LVII. 1. Ἦν τινα δὲ γλῶσσαν ἴσαν οἱ Πελαγοὶ etc.) Torsit haec *Nostri* disputatio doctissimorum virorum ingenia. *H. Stephani* et *Ph. Cluverii* in arbitraria vocum transpositione audaciam, cui imprudenter adstipulatur *Ampl. Bouherius* Diss. Herod. c. IX. pag. 109., recte conspicerunt *Gronovius* et *Geinozius*. Sunt quoque spectabiles et temerariae *Illust. Maffei* in *Origin. Etruscis Histor. Diplom.* pag. 242. machinationes. Interpunctio loci turbas dedit; cuius, uti opinor, haec genuina sententia. De bar-
Herod. T. V. E

baro Pelasgorum sermone coniecturam, si fas sit, sumi posse ex eorum reliquiis, Crestonem supra Tyrrhenos incolentibus, qui quondam Doribus, Thessaliam tum temporis habitantibus, fuerant finitimi. Haec aperta cuivis. De *Crestone* et *Tyrrhenis* dubitatur. Cl. Reiskio probabile non fit; Pelasgos adeo fuisse evagatos, ut derepente ex Graeciae oris in Etruriam transmiserint; nedum Herodotum eam rem sic nude fuisse elocuturum: nusquam praeterea tota Italia urbem Crestonem inveniri. Itaque, Τυρρηνῶν loco, Τυρρῶν reponendam, supra quam Macedoniae urbem Crestonica Thraciae regio fuit; cui quidem suspicioni, msstis nihil iuvantibus, tanquam nimiae, non adsurgo. Mihi *Creston* et regio Crestonica visa olim fuit satis hic obportuna. *Tyrrheni*, Pelasgicae gentis propago, Lemnum olim Imbrumque insederunt, occuparunt dein varia Chersonesi atque ad Hellespontum loca; tum ad montem Atho, testibus *Thucydide* lib. IV. 109. et *Conone* XLI. Supra hos in Thraciae finibus natio fuit Crestonica, forsitan et urbs *Creston*, Thucydidis aetate paene barbara et δῆλωςτος, cuius et *Noster* VII. 124. VIII. 116. meminit. Quae cum bene habeant, possunt pro veris putari. Quoniam tamen Tyrrhenos Etruriae passim Herodotus memorat, non intercedam valde, si ex *Dionysii* auctoritate [cf. *Var. Lect.*] *Corton* seu *Cortona* Etruriae intelligatur, modo ne Κρηστώνη πόλιν moveant. WESS.

7. καὶ τὴν Πλακίην) Iungit haec artissime *Corn. de Pauw* praecedentibus, omnia ab οἰκισιν δὲ usque in μετίβασι parenthesi includens: par Reiskii sententia, sed post Σκυλάκη terminum parenthesi statuentis. Quo modo barbari Pelasgorum sermonis in Placianis nullum argumentum, quod sequentia manifesto postulant. Arbitror articulum decesse, adsciscendum certe ad verborum structuram, καὶ τῶν τὴν Πλακίην, et ex illis Pelasgorum, qui Placiam et Scylacem in Hellesponto condiderunt, et quae alia Pelasgica oppida sunt, quae nomen mutarunt: his interseritur, istos ex eo Pelasgorum numero esse, qui Atheniensibus olim adfines fuerunt, de quibus VI. 137., sicuti de oppidis istis *Thucydides* IV. 109. Et haec plana videntur. Praetuli cum *Corn. de Pauw* οἰκιστῶν. Caussam dabit *Mela* I. 16. [I. 19.] Post, *Placia* et *Scylace*, parvae Pelasgorum coloniae, qui-

bus a tergo imminet mons Olympus. Quid nunc facies Illustri Maffeo, Placiam urbem ad Hellespontum Propontidemque nusquam fuisse adfirmante? Nostri verba Scholion aut redolere, quod fuerit καὶ τὴν Πακτίην κατὰ Σκύλακα, et Pactyen secundum Scylacem, scriptorem videlicet Periplus, aut in Placianis latere Picenos. Praeclarius de Herodoteis meritis est doctissimus Abbas Geinoz, mihi in plerisque consentaneus, T. XVI. Comment. Acad. Inscript. p. 62. WESS.

[9. ὅσα ἄλλα Πελασγικά etc.) In latina vers. scriptum oportebat, sive quae sunt alia Pelasgica oppida. S.]

14 seq. οὔτε οἱ Κρησιωνῆται - - - οὔτε οἱ Πλακηνοί.) Non sollicitantur a me Κρησιωνῆται, tametsi in Dionysio Κρησιωνῆται. Vulgavit Bouharius Diss. Herod. c. x. lapidis inscriptionem, Placiae, eius ex opinione, depositi, in qua τῆς μητρὸς Πλακισιανῆς sive Cybeles memoria, barbari nihil. Fuerunt fortasse inscripti marmoris tempore Placiani, si tamen illorum ea ἐπιγραφὴ, ut Pelasgicae gentis lapsu temporis plures, διγλωσσοί. At non est. Venit Cyzico, quae vicini oppidi matrem Placianam honoris cultu dignata fuit. Vide Comitis Caylus Antiq. T. II. p. 198. WESS.

CAP. LVIII. 6. καὶ ἄλλων ἐθνέων βαρβάρων) Delendam ἐθνέων vocem Corn. de Pauw censuit: sine caussa. Passim ἔθνη βαρβάρων in hoc scriptore. Vocabuli iterationi punctio succursum est. WESS. — Nempe ante ed. Gronov. post πληθὺς et post αὐτῶν comma intersertum erat, non post πολλῶν. Sed et, ut nunc distinguitur. scabra et vix sana oratio videri debet. Denique prope absimile ut existimem recte olim distinctam fuisse orationem, hac sententia: Hellenica gens, quamdiu discreta fuit a Pelasgica, infirma fuerat: postquam vero maior pars Pelasgicorum populorum, et multi alii populi barbari, cum illa coaluerunt, in magnitudinem crevit: contra illi ex Pelasgis, qui manserunt barbari, nulla incrementa fecerunt. S.

7. ὥς δὴ ὧν ἐμὸι τε δοκίμῃ οὐδὲ - - - ἀνέστηναι) Reiskius πρὸς ὧν δὴ aut πρὸς δὴ ὧν, a quibus nempe mihi videtur. Tu Gronovium adi. WESS. — Istam notulam Reiskius, cum multis aliis, privatim per Wesselingium miserat. Deinde vero in editis ad h. l. Notis idem REISKIUS haec posuit: „Aut ὧν legendum pro ὧν, - - - aut standum a vetusta lectione

„ὡς δὲ ὦν, id quod ego malim.“ Nempe facilitate quidem sua blanditur scriptura πρὸς, quam suo e codice (cui etiam alii suffragantur) adscivit Gron. alique post eum Editores tenuerunt. Sed vulgatam olim scripturam, quae difficiliorem videri poterat explicatum habere, tuetur Scriptoris nostri usus. Est autem elliptica locutio, in qua subintelligitur repetitum verbum δοῦναι. Simillima exempla habes I. 65, 20. IV. 5, 1. VI. 137, 13. ubi repetitum intelligitur verbum λέγουσι. IV. 76, 24. ubi ἤκουσα repetendum. II. 8, 8 seq. repetendum ἐπινθανόμεν. Quod loquendi genus minus commode expedivit subtilissimus alioquin Hermannus, Not. 177. ad Viger. p. 737. et seq. S.

CAP. LIX. 2. καὶ διαποσμένον) H. Stephanus, in Prolegomenis, in καὶ διαποσνόμενον mutatum voluit. Satis audacter. Διαπόσυνος, διαποσύνη Graecorum usu valent; at quis διαποσύνεσθαι dixit adhibuitque? Rectum est κατεχόμενον τε καὶ διαποσμένον. Namque et Pisistrati dominatione continebantur premebanturque Athenienses, et divulsi in partes erant, Alcmaeonidis, et quotquot eiusdem erant factionis, domo profugis, ut docetur cap. 64. et V. 62. WESS.

8. Χίλων) Ex Florentino, cui consentit Aldus, Χίλων receptus est. Alibi ex eodem Χίλων VII. 235., tum Χίλων VI. 65. Memini Pausaniae ac Plutarcho Χίλωνα probari, Χίλωνα Diogeni Laërt. In uno eodemque scriptore talis discordia cessare deberet. WESS. — In scribendo proprio nomine constare sibi Scriptor utique debet. Nos cum Wess. ubique Χίλων restituimus. Pro vocali ι, ubi producitur, frequenter ιι poni a librariis nota res est. S.

9. συμβούλινι) Verum hoc. In cod. Med. συμβούλινι lenitas Ionica frustra invenitur. Mox c. 71. συμβούλινισι Κρόισφ ταῖς. VIII. 101. νῦν τε συμβούλινον: quibus locis Medic. a scribendi peccato sibi cavit. Quam vero [l. 10.] γυναῖκα τεκνοποιὸν hic et V. 40. adpellat, ea aliis παιδοποιός et τεκνογόνος, Euripidi prine. *Andromachae*, Aeschilo VII. *Theb.* 935. Sophocli *Elect.* 590. WESS.

[13 seq. οὐκ ὦν, sive οὐκ ὦν, --- πίθεσθαι θίλειν) Intellege φασί, λέγουσι, vel λέγεται. Sic et alibi apud Nostrum, c. 86, 13. ac deinde in eodem cap. saepius. Tum deinde γινέσθαι οἱ ex abrupto et per asyndeton dictum, cuius ge-

neris exemplum ad I. 11, 20. notavimus: simile habes c. 72, 13. conf. *Var. Lect.* ad III. 12, 9. *Exspectasses καὶ γινίσθαι οἱ etc.* aut *πίθεσθαι θύλοντι τῷ Ἰππικράτῃ γινίσθαι μετὰ ταῦτα etc.* S.]

18. *καταφρονήσας τὴν τυραννίδα*) *Affectandi meditandique* hinc in Lexicis nova verbo *καταφρονεῖν* attributa fuit significatio, quam certe poscit huius loci sententia. Pisistratus Athenis *regnum appetens*, qualis alias *ἱρασθεὶς τυραννίδος* Herodoto dicitur, et *ἔρωτα σχῶν τύραννος γινίσθαι*. Hic ex vulgari verbi notione potius dici potuisse videretur οὐ *καταφρονήσας τὴν τυραννίδα*: loquendi ratione satis usitata, qua οὐ *καταφρονεῖν*, non *temnere*, et Homericum οὐ *φιλεῖν*, *detestari*, sunt opposita. Sed secundum *Aem.* Portum apud Ionas peculiaris viguit in verbo *καταφρονεῖν* existimandi vel arbitrandi significatio: in duobus, quae mihi quidem innotuerunt, Herodoti locis obtinet quidem *opinionis potestas*, vel *arrogantis* potius de se suisque viribus *persuasionis*, sed *quam* aliorum vel *parit* vel *comitatur contemptus*. *Thucyd.* II. 62. *ἵνα τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσει, μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι*. Apud *Herod.* I. 66. *καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρείσσαντες εἶναι* praegnans est locutio: *Arcadibus, quos contemnebant, se praestantiores arbitrati Lacedaemonii*. VIII. 10. *καταφρονήσαντες ταῦτα*, *ista cum contemptu considerantes*. Dum liquido constiterit, nulla habita *contemptus* ratione, *καταφρονεῖν* pro *φρονεῖν* vel ἄγαν *φρονεῖν* a veteribus (recentiorum abusus corrigit *Ammonius* in voc. *φρονεῖν*) usurpatum; suspicabor equidem pro *καταφρονήσας* leni mutatione corrigendum hoc in loco καὶ *φρονήσας*. Dum in Attica civitate Megacles et Lycurgus suae quisque factioni, cuius erat caput, tantum studebat; Pisistratus, καὶ *φρονήσας τὴν τυραννίδα*, etiam tyrannidis occupandae studiosus, τρίτην ἤγειρε στάσιν. *Aristophanes Vesp.* vs. 505. αἰτίαν ἔχω ταῦτα δεῖν ξυνωμότης ὧς, καὶ φρονῶν τυραννίδα: vulgato ὧν *voculam ὧς* isto versu substituendam censeo. VALCK. — At non satis causae fuit, cur constans librorum omnium scriptura, quae etiam *Prisciani* testimonio firmatur, sollicitaretur. Quidni, quemadmodum *καταδοκεῖν* idem ac simplex *δοκεῖν* valet, sic et olim *καταφρονεῖν* eadem notione atque simplex *φρονεῖν* usurpari potuerit? Sane et VIII. 10, 8. *καταφρονήσαντες ταῦτα* nihil aliud, nisi haec cogitantes sonat. Sic igitur hic

ait, *de regno cogitans, regnum meditans*. Conf. Adnot. ad cap. 66, 6. S.

20. τῶν ὑπερακρίων προτάς) Gronovium vide, et Marsham Can. Chronol. p. 647. edit. Franeq. WESS. — Servatum graecum nomen *Hyperacriorum* voluerat Gronov. qui Διακριοὶ a Plut. nominantur, in Solone p. 85. et 94. et Διακριῖς vel Διακριῖς apud Steph. Byz. et Hesych. Intelligi autem montanos, et ipsum nomen, et oppositi litorales campestrisque ostendunt, et Dionis Halic. verba a Gron. citata ex Ant. Rom. I. 13. ἀρχαῖκόν τὸ φιλοχωρεῖν ὄρισιν ὡς ὑπερακρίους τινὰς Ἀθήνησι. S.

26. Νίσαιάν τε ἰλῶν) De hac Pisistrati in Megarenses expeditione Aeneas Tactic. c. 4. Νίσαια an Νισαία rectius pingatur, Grammatici quaerunt apud Cl. Dukerum in Thucyd. I. 104. WESS.

54. ἐπὶ τι τοῖσι κατιστιῶσι ἔνεμε τὴν πόλιν) Aldi ἔμετε longe praefert Reiskius. Favere videtur Plutarchus in Solon. pag. 96. ἐφύλαττε γὰρ τοὺς πλείστους νόμους τοῦ Σόλωνος, ἐμμένων πρῶτος αὐτὸς καὶ τοὺς φίλους ἀναγκάζων: sed diversum longe est. Nostro illud placuit: adstruo exemplis, a Gronovio in unum conductis ex lib. V. 71. ὅπερ ἔνεμον τότε τὰς Ἀθήνας. Sic enim ibi Arch. et Vind. De intervallo temporis, quod abiit ab obpressis prima vice Athenis ad eversam priorem Pisistrati tyrannidem multa Bouherius, sed minime constituta, Diss. Herodot. c. xiv. Tu confer Eduardi Corsini Faistor. Attic. T. III. pag. 101. WESS. — Conf. Nostrum V. 29, 11. 71, 7. 92, 20. S.

CAP. LX. [7. περιλαυνόμενος) Proprie, circumactus; id est, *fatigatus*, ut commode H. Steph. nec ita male Valla, *satagens*: poteras etiam *vezatus* intelligere, ut apud Basilium interpretatus est Budaeus, Comment. Ling. Gr. p. 429. Nec enim Gronovianum *obsessus* placet, quod Wess. etiam tenuit. S.]

12 seq. τοῦ βαρβαρικοῦ [βαρβαρίου] ἔθνος τὸ Ἑλληνικόν) Sive hoc, quod reposui, seu Medic. malueris, verum manebit, Hellenicum genus a barbaro fuisse seiunctum, et vicissim. At Aldum si sequare, oratio constabit pulcherrime, ex Florentino vehementer conturbata. Qua enim Ἑλληνικοῦ, ἰδὼν, διξιώτερον, ἀπῆλλαγμένον, concordia coibunt, uti necesse est? Athenienses quidem συνέσι οἰκίει τὸ Ἑλληνικόν ὑπερβάλλοντο,

uti scribit Pausanias IV. 35.; Barbari nunquam. Novi patrociniū Mediceo quaesitum sedulo fuisse, verum debile, et, si consideretur, alienum. Geminati genitivi ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβάρου ἔθνος, ambiguitatem quandam parientes, librarios, ut mutarent, permoverunt. Mecum sentit Steph. Berglerus Act. Lips. MDCCXVI. p. 421. WESS.

17. τῇ οὐνομα ἦν Φύη) Qua ostentata cives decepit Pisistratus, fuisse dicitur [l. 19.] ἰνιδής. Phylarchus Athenaei XIII. p. 609. c. τὴν κατὰγουσαν Πεισίστρατον ἐπὶ τὴν τυραννίδα, ὡς Ἀθηναῖς πείραν εἶδος ἔχουσαν, καλὴν φησι γυγόναι. Insanabile Casaubono vulnus non attigit in Pisistr. c. 19. Meursius: meo quidem arbitrato conmode corrigi poterit, ὡς Ἀθηναῖς σωτήρας εἶδος ἔχουσαν. Ἀθηναῖς τῆς σωτήρας meminit Lycurgus c. Leocr. p. 150, 5. [in Reiskii Or. Gr. Vql. IV. p. 148.] Locum adhibuerunt Meursius in Cecrop. c. 27. et plus una vice Ez. Spanhemius: eiusdem Minervae et alibi fit mentio, et in Antipatri epigr. quod vulgavit L. Küster ad Suid. in Φυγοδέμιος. Phya tum ad habitum Deae reducens ipsum in arcem formata fuisse traditur Valerio Max. l. c. 2. VALCK. — Nos nuper, Viri docti monitum secuti, Athenaeo suum restituimus. Conf. Hesychii Interpp. ad voc. Σώματα. S.

20. προδίδαντες σχῆμα δὸν τι etc.) Fuit, qui προσάφαντες refingeret: ego olim προσδήσαντες ex IV. 195. VI. 119. Nunc repudio. Hesychius, προδίδαντες, προδίδαντες haud dubie hoc ex loco. Ostentarunt ergo magnificam illam speciem, ut incautos fallerent. Polyaeus hanc fraudem non neglexit lib. I. 21, 1. ubi καὶ τὴν τυραννίδα τῶν Ἀθηναίων κατέσχευ cum Berglero si scripseris, suum auferet iste. WESS. — Larcher vertit, parée de tout ce qui pouvoit relever sa beauté. Mihi persuasum est, eam esse Herodoti sententiam, quam in lat. versione expressi. S.

29. καὶ [οἱ] ἐν τῷ ἄστυ πειθόμενοι) Ut mulierem pro dea adorarent, incessere animos persuasio debuit divinitatis. Πειθόμενοι natum est ex eo, quod restitutum. Simile amanuensium delictum lib. III. 78. Δαρίος δὲ πειθόμενος ὥστε τὸ ἐγχεῖν, ubi cui Darius obtemperans etc. vertit Valla, qui quidem πειθόμενος, quo modo Codd. plures, in suo habuit. Facit mecum Reiskius. De Phya Athenaeus ex Clidemo lib. XIII. p. 609. et Critici in Comici Equit. vs. 447. varie errantes. Vid. Io. Meursii Pisistrat. c. 16. WESS.

CAP. LXI. 4. λεγομένων ἐναγών εἶναι etc.) Tituli causam explanat Scriptor lib. V. c. 70. WESS.

11. τοῖσι στρατιώται) Vide Paull. Leopard. Emend. VII. 7. ubi Aldinum στρατιώται prudenter corrigitur. Est in Herodoti scriptis Codd. frequentata harum vocum confusio, efficitque [interdum] ut electio in ambiguo sit. Sic I. 59. III. 144. V. 104. IX. 2. etc. WESS.

14. Ἰππίω δὲ γνώμῃ νικήσαντος) Opinor ex schedis S. Remigii in marginem Stephani venisse γνώμῃ: videor enim animadvertisse, mirum harum membranarum inter et Stephani excerpta consensum intercedere. Amplectuntur Galeus, Pavius, Reiskius, alii, eam Remig. lectionem, estque comoda satis. Αὐτὸς — βουλόμενος κορυθαῖος εἶναι, γνώμῃσι τε νικᾶν scribitur III. 82. Nec propterea tamen unice vera. Aristophan. Nub. 431. ὥστε τοιοῦτόν γ' — — ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδαὶς νικήσει πλεονας ἢ σύ. Aeschines in Ctesiph. p. 63. ἐνταῦθα ἴτερον ψήφισμα νικά Δημοσθένης: et p. 80. ἢ μὴ γὰρ ὁ τὸ ψήφισμα γράφας καὶ νικήτας Ἀρχῖνος. [ed. Reisk. p. 457. et 576.] Haec gemina sunt. Valet in praeliis, νικᾶν μάχη et μάχην, πολέμου etc. Conf. ad Diodori XI. 26. adscripta. WESS. — Sic et νικᾶν Ὀλύμπια, et similia. S.

16. αἱ τινὲς σφι προήδικοί κού τι) Sic Regior. unus et Remig. consentiente fere Mediceo. Ex προήδομαι repetitum ivit Gronovius, additis Latinis, quae ipsis nonnihil ante placuerant, sed verbo isti non respondentibus. Προαιδέσθαι Herodoteo sermone non aliud est, ac reverentiam, ob acceptum ante beneficium, et gratum animum testari; ut III. 40. καὶ τίς ἐστι Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεύμαι, νιωστὶ μὲν τὴν ἀρχὴν ἔχων: cui ego reverentiam ante debeo, non male interpreas. Certe ut ea exscripta hic sunt, ita masti complures. De verbi formatione ut conmenter, necesse non est; qui Herodotum novit, hanc non ignorat: addi oportet, doctissimum Geinozium eadem mecum fuisse opinione. Reiskius προιδόντο, aut προκηδόντο κού τι: qui prospiciebant quodammodo et factum volebant: nisi malueris προιδάτο loco προιδόντο, prius obligati beneficiis erant. Non muto sententiam. WESS.

CAP. LXII. 4. τοῦτω τῷ χώρῳ) Nescio quos duo Codices, in quibus χρόνῳ, Galeus designavit. Schedis Arch. omnia haec desunt. Ergo-ne Etonensem, editumque Aldinum? quos quidem imprudenter duces legit, quippe errantes,

Marathonis mentio rei que series τῷ χώρῳ postulant. Similis menda vitiauit lib. IX. 69. aliàs detergenda. Id bene, quod οὕτω δὴ βωθίοντι infra [L. 11.] maluit ex Ionum more et specie. Equidem sine ullo offensionis metu, si vel unus Codex praeiret, id reponerem. Nam, genuinum et Herodoteum esse, ex Eustathio in Homer. p. 288, 16. [Iliad. p. 218, 10 seq. ed. Bas.] atque aliunde demonstrabitur lib. VIII. 14. et 72. WESS.

14. Παλλήνιδος Ἀθηναίης ἱερὸν) Δίας πάριθε παρθένου Παλλήνιδος, cadaver suum humanum praedicat Eurystheus in Eurip. Heraclid. 1031. ubi vs. 849. leguntur ista: Παλλήνιδος γὰρ τιμὸν ἐκπερὼν πάγον Δίας Ἀθάναις. Templi forsitan donaria, quaeque illis inscripta fuerint cognoscere, si Theophrasti ad nos pervenisset ἢ Παλλήνιδος. vid. Athen. VI. pag. 234. F. 235. A. Polyaeus I. 21. §. 1. Πεισιστράτης, inquit, ἀπ' Εὐβοίας ἐστράτευεν εἰς Ἀττικὴν ἐπὶ Παλλήνιδος. His in Palles demo locum dare potuisset Meursius. VALCK.

17. Ἀμφίλυτος ὁ Ἀκαρναν) Vates atque id genus hominum ferebat Acarnania et vicina Leucas. Qui sacros hos exercituum comites in primis studiosissime commemorat, ab ingenio Thucydidis hac etiam in parte multum diversus. Herodotus Μεγιστήν habet Ἀκαρνήνα, VII. 221. et Hippomachum Λευκάδιον ἄνδρα, IX. 37. Acarnani quoque, quod fatendum est, non disconvenit Amphilyti nomen: Κύνητα τὸν Θεωλίου Acarnanis nominat Thucyd. II. cap. 102. Sed multo tamen plures Attici nobis, nec mirum, innotuerunt χερσὶ μαλόγῳ. Quando itaque qui bene ominatus accessit Pisistratum Amphilytus, Platonis Socrati dicitur in Theage p. 124. D. (quod Paull. Leopardus iam animadvertit Em. VII. c. 7.) ὁ ἡμιδαπὸς Ἀμφίλυτος: Ἀθηναῖος autem Clem. Alex. Strom. I. p. 398, 21. ubi notat Hudsonus; his ego quidem testibus fidere malim, quam descriptoribus Codicum Herodoti; suspicatus Acharnensem fuisse Amphilytum, atque adeo dedisse Nostrum Ἀμφίλυτος ὁ Ἀχαρνεύς, aut si quis illud ob morem praeferat Ionicum, ὁ Ἀχαρνεύς. Inventum Eustathio et βέλτακος παρὰ τῷ Ἴωνι Ἡρόδοτῳ, ad Od. H. p. 271, 46. [p. 1570. ed. Rom.] alia quaedam idem habet huius formae rarissima. Ἀκαρναν et Ἀχαρνεύς et alibi permutata sunt a librariis, et in Luciani Ἐταιρ. Διαλ. VII. T. III. p. 297. ubi conflatum e duplici lectione, quod

libri praebent scripti, Ἀχαρνανεύς et Ἀχαρνανεύς. Bene momenti *Guiceto* debuerat obtemperari: vera enim est procul dubio lectio, ὁ γεωργὸς ὁ Ἀχαρνεύς, qui Acharnis a patre missus in urbem ὄντι τιμὴν ἀπειλήφαι: sic corrigo vulgatum οἶνον: noti sunt Ἀχαρνικοὶ ὄνοι. VALCK. — *Gronovium* vide, et *Themistium* Or. III. p. 46. WESS. — Ἀχαρνάν, sive ionico idiomate Ἀκαρνάν, perinde ac Ἀχαρνεύς, de Atticae populo olim dici solitum censuit *Gronov.* provocans etiam *Senecae* Tragici *Hippolyt.* vs. 22. S.

19 seq. Ἐρετρίται δ' ὁ βόλος etc.) Responsum harioli *Aeliani* se memoriae obtulit, cum thynnorum piscationi, cultissime descriptae, subderet *Histor. Anim.* XV. 5. εὐκοῦν - - - καὶ Ἐρετριῖς ἴσασι ταῦτα καὶ Νάξιοι, κατὰ κλίος τῆς θήρας τῆς τοιζύτης; παθόντες, ὅσα Ἡρόδοτός τε καὶ ἄλλοι λέγουσι. Norunt haec et testantur tum *Eretrienses*, tum *Naxii*, hac piscatione insignes, ut *Herodotus* et alii testantur. Sic *Gillius* et *Gesnerus*, minime eius sententiam, ut dicam lenissime, adsecuti. *Eretriensibus*, ait, *Naxiisque* et *Atheniensibus* ex fama eiusmodi thynnorum capturae usu venisse, quae *Herodotus* atque alii litteris prodiderint. *Atheniensibus*, inquam, qui excidisse videntur, nisi si scribentis oblivione sint neglecti. Hoc obiter. WESS. — Perspecte *Schneiderus* ad *Aeliani* locum citatum monuit, respici verbum σαγηνεύειν, quod de populis dicitur, qui thynnorum instar quasi verriculo capiuntur. Conf. *Valck.* ad *Herod.* III. 149. S.

CAP. LXIII. 1. συλλαβῶν τὸ χρηστότερον) συλλαβῶν optime vir clariss. [*Gronov.* contra *Galeum*, συμβαλῶν corrigentem] defendit, quem ad *Arriani* *Exped. Alex.* I. 19. consulere opportunum erit. WESS. — Conf. *Herod.* III. 64, 23. ad quem locum *Gron.* provocavit. S.

4. τετραμμένοι ἦσαν) Leve videbitur, notandum tamen; sollemne Ionibus esse ἶσαν, idque hoc in libro nonnunquam, veluti c. 31. 71. etc. sed frequentius ἦσαν scribi; in aliis prius esse crebrius. Quae mihi discrepantia amanuensium, non scriptoris arbitrato accidisse visa semper fuit. WESS. — At, quod *Homero* licitum fuit, augmenta verborum modo adiicere, modo negligere; eandem, puto, veniam sibi sumere *Herodotus* potuit. S.

13. καὶ ἀπίνκι ἔκαττος) *H. Stephanus* veterem scripturam,

ut oratio lenior curreret, mutavit. In *Parisino* ἵκατον librarius, supra scripto *sigmate*, idem fortasse atque ille arbitratus, aut certe scriptionis peccatum esse corrigendum. Salva res erit, modo infinitivi, quae Gronovii opinio, imperantium vicem fungantur. Saepissime hoc genus noster amavit, lib. IV. 126. σὺ δὲ στάς καὶ παντάμενος πλάνης μάχεσθαι: sic libri mss̄ti et Eustathius, e quibus et VII. 159. σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν refingendum erit. Küsterum in Clerici *Bibliotheca*, alia omnia amplexum, ardor obloquendi a vero avertit. WESS. — At adiectum h. l. verbum κελύοντις non sinis nos nunc de infinitivo notione imperativi posito cogitare. Quin potius agnoscamus hic idem ἀνακολουθίας sive enallages genus, de quo supra ad cap. 27, 18. diximus. S.

CAP. LXIV. [7 seqq. εἰς Νάξον καὶ γὰρ ταύτην etc.) Commodius in hunc modum distinguetur oratio: εἰς Νάξον. καὶ γὰρ ταύτην ὁ Πεισίστρατος κατεστρέψατο - - - Λυγδᾶμι' πρὸς γι (sive πρὸς τε) ἔτι τούτοις τὴν νῆσον Δῆλον, (scil. κατεστρέψατο, καθήρας (scil. αὐτήν) ἐκ τῶν λογίων. Ad haec etiam *Delum insulam* (subegerat,) quam ex oraculi responso purgavit. S.]

10. καθήρας δὲ ὧδε) Io. Meursium correptum [a Gronov.] nollem: Eadem scripsit in *Pisistrato* cap. 8. quae Noster. Eleganter atque ad hunc locum obportune *Thucydides* III. 104. ἐκάθηρε μὲν γὰρ καὶ Πεισίστρατος ὁ τύραννος πρότερον αὐτήν, εὐχ' ἄψσαν, ἀλλ' ὅταν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφεωρᾶτο τῆς νήσου. Verbis discrepat; in lustrandae insulae ritibus et modo discordia nulla. WESS.

15. μετὰ Ἀλκμαιωνίδω) Vetus interpres Ἀλκμαιωνίδων ex coniectura, quae absurda minime est. *Alcmaeonidae* omnes Athenis ob Pisistratidarum tyrannidem excesserunt, civumque plures secum traxere, sicuti lib. V. 62. uberius commemorat. Ducem non nego *Megaclem* fuisse, universae tamen gentis potior mentio. Praeclare *Plutarchus* in *Solone* extremo: ὁ μὲν Μεγακλῆς εὐθύς ἔφυγε μετὰ τῶν ἄλλων Ἀλκμαιωνίδων. WESS.

CAP. LXV. 4. ἐπὶ γὰρ Αἰόντος) Confer *Pausaniam* lib. III. 3. Nostrum aemulantem, nec dextre tamen suis partibus functum. WESS. — Quem *Hegesiclen* Herodotus nominat, is Spartanis *Agesicles* erat, pater *Aristonis*, qui c. 67, 3. memoratur. S.

9. ξένοισι ἀπρόσμικτοι) *Peregrinis intolerabiles* Interpres. Ἄμικτοι, ἀνεπίμικτοι, ἀπρόσμικτοι omnes illi, qui peregrinos iure commercii excludunt, eorumque consociationem atque adiutum recusant. De Britannia Diodorus V. 21. αὕτη δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀνεπίμικτος ἔγινετο ξενικαῖς δυνάμει. Hinc ἄμικτοι ἄνθρωποι Lucian. H. V. II. 27. et ἄμικτα ἔθνη καὶ θηριώδη Phil. Iud. Leg. ad Cai. p. 1013. c. homines gentesque, omne familiaritatis genus detrectantes. Polybii ἀνεπιμιξία τῶν ἰθαῶν de neglecto commercii usu et accessu *Excerpt.* p. 1023. [lib. XVI. 29, 12. nostrae ed.] huc pertinet, sicuti ἐπιμιξίη πρὸς τοὺς Τρυφίτας infra c. 68. et 185. in aliam partem. WESS. — Conf. Lexic. Polyb. in Ἀμιξία. S.

14. Λυκόοργος) Potuisset vir clariss. aliud robur *Cod. Florentino* addere ex *Apollon. Rhod.* I. 162. τὸν μὲν βα πατήρ Λυκόοργος ἔπιμπε: et ex principe Poëta, a criticis veteribus ibi laudato, *Iliad.* H'. 144. ac Z'. 130. In oraculi versu tertio. [L. 16.] ἡ ἄνθρωπον iustum est. *Themistius* sibi non constat, fortasse aliorum culpa. Tametsi *Orat.* XIX. principio, nunc quidem ἡ καὶ ἄνδρα scriptum invenitur, in sequentibus bis terve οὐκ ἂν ἰδίῃτασα, εἰ θεὸς ἡ ἄνθρωπος ἦν. Fuit autem *Pythiae* id responsum multo celeberrimum, et, si *Plutarcho* adv. Colot. pag. 1116. f. fides, ἐν ταῖς παλαιωτάταις ἀναγραφαῖς insertum apud *Spartanos*. WESS.

[20. ὡς δ' αὐτοὶ Λακιδ. etc.) Vide *Adn.* ad c. 58, 7. S.]

21. ἐπιτροπεύσαντα Λαωβώρειω) Laborant haec premunturque insigni difficultate, etsi *Pausanias*, lib. III. 2. haud aliter, ac nos cum maxime, legerit. *Labotas*, sive *Leobotes*, ex regia *Eurystenidarum* familia, fratris *Lycurgi* (quippe *Proclidae*, atque ex alia gente) filius non fuit: si sororis filium dixeris, oberit *Labotae* aetas, qua suae is tutelae erat, cum hic nasceretur. Praeterea *Charilli*, sive *Charilai*, fratris *Polydectae* filii, tutelam *Lycurgus*, magno scriptorum consensu, administravit. Haec atque alia *Io. Meursius* *Herodoto*, uti censet, manifeste erranti, obiicit *Regn. Laconici* cap. 9. et *Miscell. Lacon.* II. 5. Sequitur *Meursium* et amplius centum annis inter *Labotae* obitum et *Lycurgi* legislationem intercessisse contendit *Bouherius*, *Diss. Herodot.* c. 13. Cui equidem largiri debeo, si *Apolodori*, *Clementis Alex.*, *Africani*, *Eusebii* rationes constant, id verum videri. Ergo - ne Noster erravit? Fieri potuit:

quamquam si consideretur accurata utriusque regiae familiae recensio, VII. 204. VIII. 131. res ea ad credendum fit difficilis. An *Χαρίδου* cum viro Amplissimo refingendum, culpaque in librarios, qui nimis scioli *Λιωβώτιω* correxerint, est referenda? Sic profecto in vado res erit, et Herodotus ab errore immunis: vitium vero antiquissimum et *Pausania* prius; neque id mirandum, cum suo iam tempore *Philemon* apud *Porphyrium Quaest. Hom.* VIII. [Vol. I. *Homeri Barnes.* pag. xcii.] de corruptis Herodoti exemplaribus querelam moverit. *Marshamus Can. Chronol.* p. 452. aliam, et forte planiorem, ingressus medelae viam fuit: mutata vocum sede fuisse censet *Λυκ. ἐπιστολ. ἀδελφίδου μὲν ἰωνοῦ, βασιλ. δὲ Σπαρτιητίων Λιωβώτιω*, cum esset tutor filii fratris sui, *Leobotas* autem *Spartanorum* rex. Sunt sane huiuscemodi vocabulorum transpositiones non insolitae, neque oberit multum *Leobotae* *Lycurgique* aetas. Certum est, de tempore legum latarum vitaeque *Lycurgi* vèro principio antiquos scriptores discordiis distineri; id ne operosius ostendatur, otium *Meursius* fecit. Constat praeterea, *Eunomum*, legislatoris patrem, et fratrem *Polydectem* breve regni spatium habuisse: vixisse *Leobotam* diutissime, *Doryssum* atque *Agésilauum*, filium nepotemque, exiguo intervallo, et rege *Agésilao* leges *Spartanis* perlatas ex *Pausania* III. 2. Quae utique constare posse videntur: opus enim minime est, ut *Apollodori* temporum rationibus *Noster* adsentiat, neque ut scripsisse censeatur, rege *Leobota* componendis legibus operam impendisse *Lycurgum*: ad eius regnum tutela pertinet, quam *Creticum* iter excepit deinde, quo de praeter alios *Strabo*. WESS. — *Larcherus*, in priore editione *Herodoti* in *Gallicum* sermonem conversi interpretationem *Marshami* secutus, in posteriore editione plane *Charilli* nomen in locum *Leobotae* vel *Labotae* substituere non dubitavit: cuius consilii rationes in *Cronol. Herod.* cap. xvii. p. 489. seqq. exposuit. S.

25. ἰνωμοτίας καὶ τριπλάδης) Utrumque Glossae *Herodotae* explanant; unde *Suidas*, sed non sine peccato, descripsit, ut ad Glossatorem suo tempore docebitur. [Conf. *Koen.* ad *Gregor. Dial. ion.* §. 93.] Bene *Polyaenus* de *Lacedaemoniis κατὰ λόχους καὶ μοίρας, ἰνωμοτίας καὶ εὐστρία*

στρατοπεδούντες lib. II. 3, 11. Ephoros, a Lycurgo Spartānis fuisse inpositos, *Marshamus* infitatus fuit imprudenter. Nostri patrociniū docte professus Clar. est *Iac. Perizonius* ante laudabilem *Gronovii* operam ad *Aelian.* V. H. III. 17. Ceterum *μισέσθαι τὰ νόμια πάντα Cod. Remig.* si νόμια fuerint, cupide probarem: *more*s atque instituta indicant. Vide III. 99. et de *Lycargi* post obitum divinis honoribus *Nic. Damascenon* Exc. p. 449. WESS.

CAP. LXVI. 4. ἀνά τ' ἑδραμον αὐτίκα) Sic VII. 156. αἱ δὲ παραπλῖν' ἀνά τ' ἑδραμον καὶ ἔβλαστον. Et *Diodorus* V. 12. καὶ τοῖς τε βίοις ἀνέδραμον καὶ ταῖς δόξαις πύξθησαν: qui eum in modum saepe alias, ut ibi ostensum fuit. Adde *Paull. Leopardum* Emend. VII. 7. WESS.

6. καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρίσσεις εἶναι) Imitatur *Abydenus* de turris Babylonicae structoribus, καὶ δὲ θιῶν καταφρονήσαντας ἀμείνονας εἶναι in *Eusebii Pr. Euang.* IX. 14. Putabam καταφρονεῖν, *Erotiano* praeunte, Ionibus tantundem fuisse ac κατανοεῖν considerare, opinari, non sine contemtu quodam. Nec alia mens doctissimo *Reiskio*. Ansam dedit *Herodotus* VIII. 10. et huius libri c. 59. ubi *Valckenarii* animadversionem expende. WESS. — At accedentem contemtu notionem ignorat *Erotianus*. Conf. Adnot. ad cap. 59, 18. S.

15. οἱ δὲ, πίδαξ φερόμενοι) Ita multo post Carthaginenses, sed pari eventu, in *Diodori* lib. XX. 13. Suscepta infelix haec et temeraria expeditio fuit rege *Charillo*, docente *Pausania* III. 7. et VIII. 49. Calamitatem vero captivorum *Laconum* alia in re *Libanius* tetigit *Prosphonet.* ad *Iulian.* p. 179. A. ὥσπερ γὰρ ἦν ἵτιμον Σπαρτιάταις γῆν Τριχαιῶν, ταύτην εἰργάζοντο τοῖς νικηκόσι, χοίνικας ἔχοντες: i. e. si interpretem audis, modios tenentes. At noli auscultare; χοίνικας nihil aliud ac Nostro πίδαξ, isto quidem oratoris loco. WESS.

22. τῆς Ἀλείης Ἀθηναίης) Bene *Minervae* hunc titulum instauravit *Gronov.* etsi in vocis origine error inest. Constanter Ἀλίαν adpellat *Pausanias*, regique *Aleo* acceptum refert, oblitus Homericum *Iliad.* χ'. 301. In *Strabone* VIII. pag. 595. [p. 388. d. ed. Cas.] Ἀλαίης nomen habet ex doctorum coniecturis. De conpedibus, quae inter templi donaria *Pausaniae* aevo durabant, ipse lib. VIII. 47. WESS. — Conf. Nostrum IX. 70, 17. S.

CAP. LXVII. 11. *ἰγνίετο*) Herodoteum hoc, ex Ionum more. Florentinus dialecti rationem non duxit, mox quoque *τουρίων*, *ορίων* aliaque inmutavit, quae tangenda non fuerant. Sustuli praeterea *τὴν*, cui sedem inter αὐτὶς ἔξ θιόν concesserat. Nam turbat orationem, neque praesidium accipit ex cap. 153. *τὴν πρώτην εἶναι*, quippe plane diverso. Reiskius, retineri si debeat, mavult *ἔπιμποι* τὴν αὐτὶς ἔξ θιόν, et *πομπὴν* ad structuram adsciscit: posset geminum videri Sophocleum *Trachin.* 665. *πρὶν ἢ τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσσεια*, nisi discreparet recte expensum. WESS. — Ad τὴν ἔξ θιόν nullo incommodo ἰδὸν intelligi poterit, sive *πομπὴν* malueris, nomen ex cognato verbo repetitum. Conf. quae ad I. 109, 2. monemus. S.

15. *Τεγίη λευρῷ ἐνὶ χώρῳ*) Cl. Pauw *Τεγίη λευρῷ ἐνὶ χώρῳ*: cui Reiskius consentit, *λευρῷ* tamen scribens. Aliter Poëta *Odyss. H'. 121.*

*τῆς ἑτέρον μὲν θειλόπειδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
τίσσεται* — WESS.

17. *καὶ τύπος ἀντίτυπος*) Rixantur nimis quam fuerat ex usu Gronovius et Kiisterus; in adnotationibus ille, hic Clerici in *Bibl. Vet. et Rec. T. V. p. 405.* Cui bono? Scriptor ipse [c. 68, 18.] *τὸν ἄκμονα καὶ σφύραν*, *incudem et malleum*, esse *τὸν τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον* ait, quod malleus incudem feriat, et incus vicissim malleum repellat, id fieri solere, officinae ferrariae adspectu omnes et sono edocent; et utrumque H. Stephanus et Chytraeus dudum monuerunt. *Τύπος* in oraculi ambagibus atque ex vi quadam originis *malleum* non male; *ἀντίτυπος*, quia eius ictum repellit, *incudem* exprimere aptus est: *πῆμ' ἐπὶ πῆματι*, *ferrum*, quod malleo super incude tunditur. Qua in explicatione ab Herodoti sententia non deflexit Pausanias III. 3. p. 210. WESS.

19. *Τεγίης ἐπιτάρβεος ἔσση*) Corn. de Pauw reponerat *Τεγίης ἐπιτάρβεον ἔσση*, *Tegeae auxiliatorem habebis tibi*, de auxiliatore, cuius tamen notitia requirebatur, ipso tacens. WESS. — Auxiliatorem Pavius Orestem intellexerit. At hunc non *Tegeae*, sed *contra Tegeam*, auxiliatorem desiderabant Spartani. Itaque *Aem. Portus* in *Lex. ion.* versionem *Vallae* secutus ait: „*Ἐπιτάρβεος* apud Herodot. non pro „*auxiliatore* (ut passim apud Poëtam) accipitur, sed pro

„victore.“ Nec ita male. Nempe verbum *ἐπιήβολον*, indeque derivatum nomen *ἐπιήβολος*, eique geminum *ἐπιράμβολος*, mediam habet significationem, cum strepitu accedere, adstrepere, ut in fragm. Sophoclis apud *Athen.* VII. 277. b. Itaque, fere ut *βουβύλον*, de eo dicitur qui cum strepitu et impetu adest, sive ad opem ferendam amico, sive ad depellendum hostem; quemadmodum et de eo qui vel adplaudit amico, vel insultat hosti. Caeterum, quum et verbum istud, et nomen, cum dativo casu potius, quam cum genitivo construatur, rectius fortasse *Τρύβης* scribetur: quo ducit scriptura codicis Vossiani apud *Steph. Byz.* in *Τίγχα*. Nam oppidi huius nomen non solum in singulari numero efferebatur, verum etiam in plurali. Sic certe *ἱ Τρύβας* ait *Archestratus* apud *Athen.* III. 112. b. S.

[20. ἀπειχον τῆς ἐκτελείας οὐδὲν ἔλασσον etc.) Haec Gronov. sic convertit, *nihilominus inventione abstinerunt*, absurde prorsus: quam interpretationem miror a *Wess.* absque notatione servatam esse. Recte ad sententiam *Valla*: *nihilominus inventione frustrabantur*. Ad verbum *H. Stephanus*: *nihilominus ab inventione aberant*. *Larcherus* vertit, quasi in Graecis esset, *ἵτι μᾶλλον ἀντίχοντο τῆς ἐπιτυχίας*. S.]

21 seq. *ἐς οὗ δὴ Λίχης, τῶν ἀγαθοεργῶν*) Proscribitur a *Pavio* et *Reiskio* *ἐς οὗ*: praestare aut *ἕως οὗ*: aut *ἐς ὅ*. Sic enim usu receptum esse. Contra veniunt schedae *Florentinae* IV. 12. 160. et 166. ubi Gronov. tum reliquae omnes V. 51. Ellipsis defectui mederi potest. De Spartanorum *Agathoërgis*, *Ruhnkenius* ad *Timaeum* et doctorum alii ad *Hesychium*. *WESS.* — In *ἐς οὗ* ellipsin *Aem. Portus* statuit huiusmodi, *ἐς ἑαυτὸν τὸν χρόνον οὗ*, ad illud tempus quo. Quidni dicamus, *ἐς* in ista formula pro *ἕως* usurpari, adeoque regimen huius particulae aemulari. Quidquid sit, de *Herodoti* usu dubitari non debet. Locis a *Wess.* citatis adiici poterunt III. 31, 11. V. 86, 14. etc. S.

26. *ἐκρούειν*) Sic lib. VIII. 71. καὶ ἐκρούειν οὐδὲνα χρόνον: at VII. 56. *ἐκρούεας οὐδὲνα χρόνον*, discordibus mssis et litteram iteratam recusantibus, *Suida* non dissentiente. *Hippocratis* Codd. in Ignico verbo abeunt in partes itidem, uti *Foësius* conmonstravit. Vide *Apollonii Rhod.* I. 589. interpretes, et *Paull.* *Leopardum* *Emend.* lib. I. 24. *WESS.* — Conf. *Koen.* et *Schaeff.* ad *Gregor.* *Dial. ion.* §. 92. S.

CAP. LXVIII. 6. ὁ χαλκεύς) *Faber aerarius* vetus interpres; *Heresbachius ferrarius*, insecutique editores. *Grönov.* sine caussa *aerarium* praetulit. Dudum est, cum *Pausanias* III. 3. doceret, officinam ferrariam fuisse, in quam *Lichas* penetraverit, minime neglecta notionis eius ratione. Patefacit id quoque res ipsa eiusque series. *Pollux* VII. 106. χαλκεύειν δὲ καὶ τὸ σιδηρεύειν ἔλεγον, καὶ χαλκίας, τοὺς τὸν σιδηρὸν ἰργαζομένους, quorum ultima sunt *Aristotelis* de *Poëtic. Art.* cap. 25. p. 256. Confer *Fragmenta Pythagor.* p. 706. *Ed. Gal. Schol. in Apollon. Rhod.* I. 430, et *Aemil. Portum* ad *Xenophontem* p. 1178. et de *Orestis* corpore, cubita longitudinis habente septem *Philostratum Heroic.* I. 2. p. 668. tum *A. Gellium* N. A. III. 10. cui *Noster* propter illud litteris, tametsi ex *Spartanorum* sermonibus, proditum, homo fabulator. **WESS.**

7 seq. Ἡ κου αἶν - - - ἰθὺς μαζι) Haec minus sincere scripta prostant in *Etymolog. M.* p. 434, 28. **VALCK.**

11. μὴ μὲν γινίσθαι) Si faverent codices, praeferrem *μηδαμὸς γινίσθαι* *μηδαμᾶ μέζοντας ἀνθρώπους τῶν νυν*, nullos uspiam fuisse. lib. II. c. 91. μὴδ' ἄλλων *μηδαμᾶ μηδαμῶν ἀνθρώπων*. *Opinio* non absurda fabri ferrarii *Tegeatae* nitebatur ea propemodum ratione, quam *Celsi* verbis apud *Origen.* IV. p. 207. exprimas: τὰ αὐτὰ αἶτι καὶ γυγόναι καὶ εἶναι καὶ ἴσασθαι. Simillima dantur *Epicuri*: istam ἀπιστίαν, valde probatam *Palaephato*, expugnare nititur *Plutarchus* T. II. p. 732. **D. VALCK.** — At recte in vulgatam consentiunt libri. In ista formula μὴ μὲν, particula μὲν *Herodoteo* more pro vulgata μὴν ponitur: de qua particula idem *Valck.* cui h. l. suspecta fuit, recte praecepit ad III. 99, 7. ubi ἀπαρὸς ἴσσι μὴ μὲν νοσέειν: parique modo III. 66, 14 seq. ἔξαρτος ἢ μὴ μὲν etc. Caeterum conf. III. 15, 5. ibique notanda. **S.**

20. πῆμα ἐπὶ πῆματι) *Aldinum* ἐπὶ πῆμασι *Sophocles* verum praestaret *Antig.* vs. 605. ἀρχαῖα - - - πῆματα φθιμένων ἐπὶ πῆμασι πίπτοντα, nisi alia in re occuparetur, et in formulae usu variarent veteres. *Responsum Pythiae* apud *Aelian.* Var. Hist. III. 43. καὶ πῆμα δόμοις ἐπὶ πῆματι βαίνει. *Manetho* V. 57. Ἐνδ' ἀνατασταςίας καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι δεινῷ. Refer huc, ut alia praetereantur, *Iuvenalis* Sat. XV. 165.

Herodot. T. V.

F

*Ast homini ferrum letale incude nefanda
produxisse parum est. - - WESS.*

26. ἐμισθοῦτο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος) Reiskio, si ἐκδιδόναι hic significet locare pro certa mercede, negans particula visa fuit supervacanea. Non accedo. Vetat enim Pollux, haec eadem citans I. 75. Ἐμισθοῦτο, *conducere cupiebat et conabatur*. Quo modo saepe cultissimus quisque. Noster III. 53. ὁ μὲν Περικλῆς ἐστράτευτο εἰς τὴν Κερκύραν. et cap. 139. ἐπαύμνησι τῆς χλανίδος, καὶ αὐτὴν προσελθὼν ὤνιστο. Utroque conatus et voluntas [pro ipsa actione] indicatur, sicuti et cap. seq. χρυσὸν ὤνιστο. [et c. 165, 2.] Vide Io. Taylor ad *Lysiam* p. 146. *Valkenarium* in *Euripid. Phoeniss.* vs. 1406. et *Paull. Leopardum Emend.* VII. 7. WESS.

CAP. LXXIX. 2. ἔπεμπε εἰς Σπάρτην etc.) Hinc Messeniorum exprobratio in Lacedaemonios, a Croeso, Graecos Asiae incolas premente, donis illectos, et primos omnium, Κροίσῳ τε αὐτοῖς δῶρα ἐπιστείλαντι, γενέσθαι φίλους βαρβάρων πρώτους in *Pausaniae* lib. IV. 5. Addunt alii, missum et Eurybatum fuisse ad milites conducendos, sed ad Cyrum omni cum pecunia perfide transiisse apud *Suidam* in *Εὐρύβατος*. WESS.

11. δι' ἀγγέλων ἐπικηρυκνέτω) Aberrat liber *Archiep.* Infra c. 99. δι' ἀγγέλων δι' πάντα χρεῖσθαι. VII. 203. λίγοντες δι' ἀγγέλων ὡς etc. *Aleidas* Or. *Ulyss.* p. 185. πῆμποντες διὰ τοῦ οὐτοῦ εἶδους, καὶ μὴ δι' ἀγγέλων. *Strabo* XV. p. 1040. B. τοῖς δὲ βασιλεῦσι συντεῖναι δι' ἀγγέλων. Sed desino. WESS.

[16. χρυσὸν ὤνιστο) Vide ad c. 68, 26. notata. S.]

18. ἐν Θόριναι) Hoc de Laconicae monte et Apolline Pythaeo, Croesique auro, *Pausanias* III. 10. WESS.

CAP. LXX. [5. ζώδιον) ζώδια hic non modo animalia dicuntur, ut vulgo intelligunt; sed cuiuslibet generis figurae, animalium, florum, fructuum, etc. Sic ζῶα, I. 203, 11. et 12. et alibi. Sic idem ζώδια apud *Athen.* V. 197. b. S.]

7. ἀμφορίας χωρίοντα ἄγον) De eodem cratere III. 47. τὸν ἄγον Κροίσῳ. *Aldus* dederat ἄγον hoc loco, quemadmodum c. 166 et 170. Mutavit *Stephanus* aut scriptum secutus *Cod.* aut Ionum haud esse arbitratus; quod utique secus habet. Neglectae αὐξήσεως cumulum congestit *Portus*. WESS. — *Aem. Portus* in *Lex. ion.* sub voce αὐξήσεως. S.

16. ἐς τὸ Ἡραῖον) Verum est iustumque. [conf. Var. Lect.] Vide IV. 88. et 152. *Apuleius Florid.* p. 350. Enimvero fanum Iunonis antiquitus famigeratum: id fanum secundum litora, si recte recorder, viginti haud amplius stadiis oppido abest; ibi donarium deae perquam opulentum. Sic ille de Samiorum Heraco. WESS.

CAP. LXXI. 7. Ὡ βασιλεῦ) Minutae voces, Herodoteae tamen, forsitan e codicibus, ex *Athenaeo* certe III. p. 78. z. restitui poterunt: Ὡ βασιλεῦ, εὐ δὲ ἐπ' ἀνδρας τοιούτους στρατιεύσθαι παρασκευάζαι; Similiter lib. VII. c. 10. εὐ δὲ, Ὡ βασιλεῦ, μέλλεις ἐπ' ἀνδρας στρατιεύσθαι πολλὴν ἀμείνωνας ἢ Σπύθας; Nostro loco, εὐ fuerat elisum a proxime praecedentibus literis. VALCK.

11. χώρην ἔχοντες τρηχέην) Fatentur Persae, γῆν γὰρ ἐκτὴ μετὰ ἐλίγην καὶ ταύτην τρηχέην, magis ex Ionum consuetudine, lib. IX. 121. Qua etiam de caussa ἱππονομάτα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χώρης τρηχύτητα *Xenophonti Cyropaed.* VII. p. 197. z. Quod *Athenaeus* vero excrispsit πρὸς δὲ, νῆ Δι', οὐκ οἶνω χρίονται, id illi privum est et relinquendum. Variat et alia, atque adversos experitur Codd. omnes. Noster autem sibi contrarius non est, quando c. 133. οἶνω δὲ κάρτα προσκίταται, vino Persae addictiores sunt. Olim pauperes erant et tenui victu contenti: Cyri et insecutorum principum victoriae potentiam et divitias; opes, ut fit, luxum pepererunt. *Leges Strabonem* XV. p. 1068. [p. 735. ed. Cas.] WESS.

CAP. LXXII. 9. ἴθιν μὲν Συρίους Καππαδόκας ἀπέρχου) Sic *Eustathius*, mssis consentiens. *Corn.* tamen de *Pauw* aut *Συρίους* aut *Καππαδόκας* erasos mallet. Potuerat profecto alterutro Noster defungi, ut c. 76. Nunc praegnans ratio nulla delendi est. Tractum illum, quem in Pontum demergens Halys radit, Συρίαν, Ἀσσυρίαν, Λευκοσυρίαν saepe adpellitant *Apollon.* *Rhod.* II. 947. 966. ubi docte Critici Graeci, *Dionys. Perieg.* vs. 733. *Adi et Gronov.* II. 104. [At ibi nihil quod huc spectet reperitur.] Mox *Reiskius* πάντα τῆς Ἀσίας τῆς κάτω. WESS.

13. ἐστὶ δὲ αὐχὴν οὗτος τῆς χώρης ταύτης ἀπώσεως) Bene *Io. Fr. Gronovius* [referente *Iacobo* filio, in *Nota* ad h. l.] haec parenthesis includenda, aut maiore distinctionis nota ab insequentibus seiungenda, arbitratus fuit. Αὐχὴν, cervix, angustus meatus Nostro est, et terrae etiam angustior tractus.

cervicisque instar porrectus. De Bosphoro Thracio IV. 85. μήκος δὲ τοῦ στεώματος, ὃ αὐχὴν, τὸ δὲ Βόσπορος κύκλαται. Consimiliter Istri, antequam in ostia scinditur, tenor, τοῦ ποταμοῦ αὐχὴν ibid. c. 89. Alibi αὐχίνα τῆς Χερσονήσου adpellat Isthmum ab urbe Cardia ad Pactyam protensum, lib. VI. 36. et τὸ εὐρύτατον τοῦ αὐχένος, Thermopylarum angustias, [VII. 223, 9.] ubi paullo erant laxiores. Adderem Euripidis *Elect.* 1288. quaeque in Scholiis leguntur ad Sophoclis Oedip. Colon. 688. si in obscuro res maneret. Ruit certe doctissimi Waltheri correctio, qua citra necessitatem ἴσσι δὲ αὐχὴν οὐρος τῆς χώρας in *Observat. Histor. et Critic.* refinxit. Non agitur de termino Asiaticae eius regionis, sed quo illa situ sit, ubi raditur ab amne Halye, et quam anguste a Ciliciae finibus in Pontum extendatur. Idem Cl. Reiskius pulcre vidit, stabiliturque his Scymni Chii, Asiae ad Amisum Ponti urbem σχιδὸν στενότητος αὐχὴν ἴσστιν εἰς τὸν Ἰσσηϊκὸν κόλπον διήκων. [Quibus cunctis in locis graecum αὐχὴν commodissime latinum vocab. *fauces* reddet.] Mox D. Heinsius μήκος δὲ ὁδοῦ εὐζώνῳ etc. teste *Iungermanno* in *Polluc.* II. 214. haud absurdè quidem. In ipsa tractus longitudine, tametsi repetatur lib. II. 34. nonnihil adhaerescō: sive enim diurno itineri stadia CL. uti lib. V. 53. seu CC. quemadmodum IV. 101. contribueris, Asiae illa cervix in angustias, oppido arctas, concludetur. Neque latuit hoc Scymno Chio, qui VII. dierum itinere Asiae has angustias, sive Pontum ab ora Ciliciae maritima disiungi ubi admonuerat, continuo Ὁ δ' Ἡρόδοτος εἰκάζει ἀγνοεῖν, λέγων Ἐκ τῆς Κιλικίας πίντε ἡμερῶν ὁδὸν εἰς Πόντον. WESS. — Vide Scymni Chii Fragmenta cum Holstenii Notis ad Steph. Byz. a Ryckio edita, p. 380. extr. et 382. et in Hudsonii Geogr. Min. Vol. II. p. 54. Scylax quidem in Periplo maris mediterranei, cap. de Cilicia, (p. 97. ed. Gron.) Herodoto adsentitur: Eratosthenes vero, teste Strab. II. p. 68. ed. Cas. tria millia stadiorum numerabat; Plinius lib. VI. c. 2. ducenta M. P. Caeterum consuli possunt quae in hunc Herodoti locum commentati sunt Academici Parisienses, *De la Barre*, T. VIII. p. 352 seqq. et *De la Nauze*, T. XXXVI. *Hist. de l'Acad. des Inscr.* p. 65. Particulam δὲ, quam desideraverant viri docti, ignorant libri. Vide ad c. 59, 13 seq. notata. S.

CAP. LXXIII. 8. εἴλη ἀνδρῶν) Parum refert, εἴλη

praeoptes, an ἴλη. In membranis perpetua est discordia. Ἐἴλη tamen, si originem consideres, vetustior. Dixi ad Diodor. XVII. 33. dixerunt et alii. In ἀνδρῶν vocabulo latere regis titulum, cuius obsequium fugitivi Scythae detrectaverint, Reiskius coniicit. Mihi tali nomine rex Scythae cognitus minime est. Scytharum νομάδες ἄνδρες non alii sunt ac νομάδες lib. IV. 19. uti ἄνθρωποι νομάδες Arriani Indic. c. 29. Recurret alias ἀνὴρ αὐλητής et ἀνὴρ βασιλεύς etc. WESS. — At equidem h. l. τῶν νομάδων non tam cum ἀνδρῶν, quam cum Σκυθῶν iunctum intelligam: nempe εἴλη ἀνδρῶν, quae εἴλη ἀνδρῶν fuit (ἐκ) Σκυθῶν τῶν νομάδων. S.

13. παῖδας σφι παρδῶκε) Ita vetus interpres ex coniectura, Galeus, Barbeyracius Histor. Foed. Part. I. p. 46. Corn. de Pauw, Reiskius et Abbas Geinoz T. XVI. Conn. Acad. Inscript. p. 66. et merito: nam quae Noster [l. 21.] subiungit, plures postulant pueros. Indignor itaque, coecum inpetum illis [a Gronovio] in pactum, quibus puerorum multitudo, ipso scriptore viam monstrante, potior visa fuit, Mssti, quorum auctoritas desiderabatur, adsunt. WESS.

17. κεινῇσι χρεῖ) Sic decuit. Κεινὰ χράματα lib. IX. 84. et κεινούς ἀμφορέας VII. 28. veteres schedae, postulante sermonis usu, dabunt. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam excusum „κίησι nostri omnes:“ pro eo quod oportebat, κεινῇσι. S.

18. ὀργὴν οὐκ ἄκρος) Qui poterit hoc esse verum? Is ὀργὴν ἄκρος censetur, qui iracundo animo est, sive in iram pronior. De Sulla Appianus, ὁ δὲ κατὰ τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τε καὶ πόλεων ἄκρος ὀργὴν γενόμενος: tum de Sertorio, καὶ γελήτης ὀργὴν τε ἄκρος δι' ὑπονοίας ποικίλας, Bell. Civil. lib. I. p. 692. et 700. [cap. 104 et 113. Alia loca, ubi idem Scriptor, Herodotei styli aemulus, eadem formulā utitur, dabit Index noster Graecitatis in Appian. voc. ἄκρος.] Accedit Dio Cassius ex Cl. Reiskii indicio, T. I. p. 59. Edit. Noviss. θυμοῦ τι ἐπληρώθησαν ὄντες καὶ ἄλλως ὀργὴν ἄκροι, furore succensi sunt, alioqui in iracundiam etiam proni. Itaque ὀργὴν οὐκ ἄκρος, qui irae minime indulget; qualis profecto, uti res declarat ipsa, Cyaxares non fuit. Memini gominum videri lib. V. 124. ἦν γὰρ δὴ, ὡς διδίδει, Ἀρισταγόρης ψυχὴν οὐκ ἄκρος vertique, non erat compos mentis. At discrepat; nec Latina bene procedunt. Aristagoras mentis quidem compos erat,

sed in agendis rebus forti ac magno animo defectus, sive *ψυχὴν οὐκ ἄκρος*. Ne longum faciam, cum Cyaxares iram frenia conpescere haud valuerit, supervacanea videtur negans vox et tollenda. Mecum sentit Abbas Geinozius. WESS. — Negativæ particulæ, quam equidem cum Schæf. eiicere non dubitavi, patrocinium (referente Larchero in Notis) suscepit doctissimus Coray, *ἐργὴν* ut in Aeschyli Prometh. 378. pro *ψυχὴν* accipiens, hominemque pusillo intelligens ingenio: cui Werferus suffragatur in Actis Philol. Monac. Vol. I. p. 77. vocab. *ἐργὴν* apud Ionicos inprimis scriptores et poëtas de ingenio et indole frequentari monens, pluribusque prolatis exemplis demonstrans. Schæferus ad Gregor. Dialect. p. 532. in sua sententia, delendam esse negativam, perstans, ortam esse voculam *οὐκ* suspicatur e duabus literis *ακ* a quibus incipit vocab. proxime sequens. Vir doctus in Actis Seminar. Philolog. Lips. Vol. II. P. II. p. 281. provocans ad V. 112, 2. *ἐργὴν οὐκ ἄκρος* interpretatur, iram non vincens, iræ non temperans. Id vero graece foret *ἐργῆς οὐκ ἐγκρατῆς*. S.

20. *ἰβουλευσάντο τῶν περὶ σφίσι etc.*) Restitui, quod citra caussam inmutatum fuerat. Vid. VII. 11, 4. [voluit, puto, VII. 10, 45. seqq.] VIII. 101. Neque displicuit *Κυαξά-μει δούναι φέροντι* ex Parisino. Habebat *φέροντας* quod illo verborum ordine displicere poterat. WESS. — Usitatus atique *βουλευέσθαι* dicitur, verbo medio, deliberandi notione: sed quoniam promiscue activo etiam verbo Herodotus utitur, conf. I. 120, 2. praesertim ea notione quae hic obtinet, *re deliberata decernere*, (veluti III. 84, 7. et 10. tum VI. 52, 11. saepiusque alibi:) activæ verbi formæ primas dedi, nautiquam quidem spernens alteram scripturam. S.

CAP. LXXIV. [5. *ἐν δὲ, καὶ νυκτομαχίην*] *ἐν δὲ*, scil. *ἐν ταῖς ἄλλαις μάχαις*, vel *ἐν δὲ ταύταις ταῖς μάχαις*. Quam verò *νυκτομαχίην* dicit, ea ipsa pugna est, de qua mox uberius verba facit. S.]

8 seq. *συνήναι* - - - *τὴν ἡμέραν ἑκαπίνης νόκτα γινέσθαι etc.*) Vulgi more satisque populariter Noster, quoties de solis eclipsibus sermo est. Ἀντὶ ἡμέρας νόξ ἐγένετο, VII. 37. ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἐν τῷ οὐρανῷ, IX. 10. Moverunt ea H. Dodwellum, ut Herodoto omnem sideralis scientiæ notitiam detraheret; quod ferri utenque, etsi sine iusta ratione propositum;

poterat: verum grassatur ulterius, *Thaletique* peritiam astronomiae aufert, et, quem praedixerat solis defectum, talem fuisse infitiat: *tenebras subito obortas fuisse, quas Thales e regionis tempestatisque exhalationibus observatis praedixerat*, in *Addend. ad Diss. de Cyclis* p. 912. Qua re dum Thaleti astronomiae usum et scientiam adimit, adauget eiusdem cognitionem rerum naturalium adeo, ut neminem eo in genere parem habuerit, habeatve. Quis enim regionem aliquam ingressus complures ante menses indicavit, indicabitve, quali vaporum exhalatione aëris coelique habitus obscurandus obnubilandusque stato die sit? Ita porro fides *Eudemo* apud *Clementem Stromat.* lib. I. p. 354. [ed. Pott. p. 221. ed. Sylb.] in *Historia Astronomiae*, *Ciceroni*, *Plinio*, *Diogeni Laërtio*, *Apuleio*, et aliis pluribus, qui uno ore perhibent, Thaletem solis hanc eclipsin multo ante significasse, quam contigit, negatur. Verum constet ea *Herodoto* ceterisque, uti oportet. De anno, quo deliquium istud sol passus fuerit, maior contentio et controversia. *Plinius* lib. II. *Histor. Nat.* c. 12. in annum Olymp. XLVIII. 4. refert: *Clemens Alex.* in Olymp. L. circiter, ex coniectura. Utriusque sententiae officit rex *Cyaxares*, qui vitam in illos Olympiadum annos non prorogavit. *Cicero* I. *Divinat.* c. 49. solis a Thalete praedictam defectionem, *Astyage* regnante factam fuisse ait; idem alii dixerunt, contra *Nostri* descriptam rerum seriem, et liquidissimum *Eudemi* testimonium. Seriore aevo viri doctissimi *Scaliger*, *Calvisius*, *Petavius*, *Ricciolus*, *Usserius*, *Newtonus* defectionis tempus et indagarunt et suas secuti temporum rationes variis annis adligarunt. Examinauit dissidentes horum opiniones *Vignolius* T. II. *Chronol.* p. 254. etc. accurate, diemque defectioni ex arbitratu constituit. In alia abiit, *Vignolii* repudiata, neque citra causam, opinione, *Bouherius* *Diss. Herod.* c. 4. Amplexus alia quoque est T. S. *Baierus* in *Memor. Scythicis*, insertis T. III. *Commentar. Acad. Petropolit.* p. 328; cuius eximii viri quaestionis huius examen, cum cura institutum, minime displicuit; animi tamen pendeo, ad quos me adiungam, in tanto computantium dissensu, neque patitur adnotationum brevis uberiores excursus. WESS.

— Plura quaedam *Larcherus* exhibet, qui istam solis de-

sectum cum *Petavio*, *Harduino*, *Marshamo*, *Buherio*, et *Corsino*, ad Olymp. XLV. 4. id est, ad annum ante C. N. 597. refert. Ad annum ante C. N. 585. retulit *Reizius* in sua *Herodoti* editione; ad annum 610. refert *Franc. Baily* in *Philosoph. Transact.* MDCCCXI. p. 269 seqq. ut nuper ex *Novellis literar.* Goetting. intellexi. Diligenter perpensis collatisque cunctis momentis, quae ad illorum temporum rationes ineundas conducentia ab *Herodoto* passim memorantur, Vir multis nominibus illustris *Volney* in *Chronologie d'Hérodote conforme à son texte* p. 4 seqq. demonstratum ivit, agi hic de eo Solis defectu, qui in *Pingrei* Tabulis ad diem tertium mensis februar. anni ante C. N. 625. refertur. S.

16. Σύνεσις τε ὁ Κίλιξ, καὶ Λαβύντος) Verum est, quod *Stanleius* in *Aeschyli Pers.* 326. et *T. Faber* lib. I. *Epist.* 39. docuerunt, Cilicum reges *Syennesis* titulo omnes olim appellatos fuisse. Vide V. 118. VII. 98. et ad *Diodorum Siculum* XIV. 20. *Labyneti* nomen in *Babylonis* regibus itidem frequens, uti mox c. 77. et 118. Ille, qui pacis arbiter et sequester *Medos* inter et *Lydos* fuit, est *Nabuchodonosorus*, qui et *Nebucadnezar*: congruunt temporum rationes. Γάμων ἐπαλλαγὴν, uti mox, [l. 18.] de consociata adfinitate lones probasse videntur. De *Abderitis* et *Democrito* *Simplicius* de *Coelo* lib. III. pag. 150. τὴν συμπλοκὴν οἱ Ἀβδηρίται ἐπάλλαξαν, ὥστε καὶ ὁ Δημόκριτος. Iunge *Cl. Alberti* scholia in *Hesychii* Ἐπαλλάξαντες. WESS.

24. εἰς τὴν ὀμοχροῖν) *Damnanda* temeritate Editor *Genevensis* MDCCXVIII. *Stephani*, *Chytraci*, *Porti* aliorumque conjecturam secutus, αἰμορροῖν publicavit. Vulgatum mssorum auctoritate munitum est, illis praeterea, quae viri doctissimi *Is. Vossius* et *Iac. Gronovius* in medium deposuerunt. Ἐξ ὀμονοῖν *Corn. de Pauw* aequè pravum. Sola durat controversia, quid ὀμοχροῖν? *Ios. Scaliger* *Castigat.* in *Hippocrat.* de vulneribus capitis, principio, Hic, inquit, ἡ ὀμοχροῖν est curvatura interior brachii, qua contingunt se duae partes interiores brachii, cum angulum faciunt. Quae ibi adduntur ex medicorum principe, illam non stabiliunt vocabuli notionem, sed superficiei quamdam aequabilitatem. ἡ ὀμοχροῖν ὁστίου calvariae laevis est superficies, ut bene *Foësius*. In *Aeschinis* *Dialog.* III. 15. εὐδὲ ἀπὸ τῆς ταύτης

ταῖς ὁμοχρεῖας, bene redditur, neque attingunt haec superficiem. Ad quem modum si cum Rev. Horreo ἐπιτάμωται ἰς τὴν ὁμοχρεῖαν verteris in summa cute, seu cutis superficie, uti equidem interpretandum censeo, cessabit; si quae morata fuit, difficultas. Tacitus simili in ritu Ann. XII. 47. *levi ictu eruorem eliciunt*. Alia Vossius ad Melam, II. 1. [p. 668.] alia Gronovius, quae ipsis relinquo. WESS. — Utique Gronovio et absurdam interpretationem, et rustica convicia in viros doctos h. l. coniecta, relinquamus! S.

CAP. LXXV. 5. *ἡ στρατιὴται ἐπὶ Πέρσας) ἱερῶν*, quod his liberaliter adstructum fuit, recte abest. Vide Gronov. [immo Var. Lect. vide,] et Adnotat. ad Diodor. XIV. 112. WESS.

[9. *κατὰ τὰς ἰούσας γιφύρας*] Pro eo quod in versione posui, *pontibus eis qui ibi erant*, rectius fuerat, *qui ibi sunt*, vel, *qui nunc ibi sunt*, ut Larch. et Wytttenb. (Select. Historic. Graec. p. 350.) intelligebant, collatis vicinis verbis *ὡ γὰρ δὴ εἶναι* — *τὰς γιφύρας ταύτας*. S.]

10. *ὡς δὲ ὁ πολλὸς λόγος Ἑλλήνων*) Etsi Noster Graecorum hunc rumorem spreverit, amplexi dein eum alii sunt, uti Apollodorus in Diogene Laërt. I. 38., Lucianus Hipp. c. 2. [T. III. pag. 68. ed. Amst.] aliique, de quibus pro Herodoto ad eum Samosatensis locum Cl. Gesnerus erudite. WESS.

[15. *ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς Ἰόνου*] Scilicet adverso fluvio, quo commodiorem ad traiciendum locum invenirent, littus legentes, fluvium a laeva habuerunt. S.]

[18. *ὅπως, ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρ. κατὰ γούρου λάβοι, etc.*] Wytttenbachium secutus eram, qui *commate post ὅπως* interposito (quod ignorant alii) orationi consultum existimaverat, hac sententia: *ut fluvius, si a tergo sumeret* (i. e. praeterlaberetur) *castra eodem loco manentia, (ἰδρυμένα,) hac parte superiore (ἄνωθεν) se convertens in fossam etc.* De sententia equidem nihil repugno: sed de distinctione inter ὅπως et ἂν interserta, nollem factum. Nusquam, quod meminerim, particulam ἂν notione coniunctionis si usurpat Noster; quae illi ἦν, si vel ἰάν est. Arcte iunctae particulae ὅπως ἂν, cum coniunctivo vel cum potentiali modo constructae, ut I. 99, 9. et saepius alibi, nude ut significant: neque ad sententiam alia particula hīc desideraba-

tur. Structura enim orationis, abiecto post ὅπως complate, in hunc modum procedens facile intelligitur, ἵνα ὁ ποταμὸς, ταύτη --- ἐκτραπέμενος ἐκ τῶν ἀρχαίων μέθρων, λάβῃ τὸ στρατόπεδον κατὰ τοῦτον, καὶ αὐτὸς ἐσβάλλῃ εἰς τὰ ἀρχαῖα, παραμειβόμενος τὸ στρατόπεδον. Quare nec opus fuit, inserta τι particula fulcire orationem, quod Schaeferus fecit, sic edens: ὅπως ἂν τὸ στρ. ἰδῇ. κ. ν. λάβῃ, ταύτη τε κατὰ τὴν διαφ. etc. S.]

CAP. LXXVI. 4 seq. κατὰ Σινώπην --- μάλιστα κη κειμένην) κειμένην praestaret. Praedicatur de regione Pteria, quae in finibus Sinopes ad Pontum. Steph. Byz. ἔστι καὶ Πτερία πόλις Σινώπης, ex hoc, opinor, Nostri loco. Pteriorum urbis mox mentio erit. WESS. — Adoptare viri docti emendationem non dubitavi. Quid deceperit librarior, κειμένην scribentes, facile adparet. Nec vero in finibus Sinopes sitam Pteriam Herodotus ait, sed ex adverso, e regione fere Sinopae. S.

11. πρὶν δὲ ἐξελαύνειν ὀρμῆσαι τὸν στρατὸν) Est, cui ἐξελαύνειν glossatoris videtur, me dissentiente: putes simile esse lib. VIII. 106. ὡς δὲ τὸ στρατεύμα --- ὄρμα ὁ βασιλεὺς ἐπὶ εἰς Ἀθήνας: discrepat tamen, ut quisque videt. Hoc spectat, VII. 105. πρότερον ἢ περὶ ὀρμῆσαι στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Restitui ex schedarum consensione κήρυκας. Plures Cyrus misit, sicuti c. 141. traditur, ubi ultro Iones postulant, quod hic negant Cyro. WESS.

17. πεισόντων ἀμφοτέρων πολλῶν) Media vox perperam praeteritur. Vide c. 82. et illud III. 11. ubi plenius, καὶ πεισόντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων πλήθει πολλῶν: nam praepositionem quod Arch. et Vind. omittant isthic, caussa caret. WESS.

CAP. LXXVII. 1. Κροῖσος δὲ, μισθῶς etc.) Latina, Croesus reprehensus propter suas copias, non probo. A quo enim reprehensus? Immo vero ipse semet incusabat, quod copiarum numero longe inferior congressus cum Persarum rege esset. Melius Stephanus et Portus, postulante verbi usu, caussatus exercitus sui paucitatem, sive potius, semet reprehendens ac incusans. Statim οὐκ ἐπιμᾶτο ἐπιὼν Reiskii iussu ἐπιμᾶτο corrigendum foret, nisi si valide Noster resisteret. Ἐπιμᾶτο ἐπιὼν non aliud illi ac ἐπιέναι. Ecce tibi VII. 5. ἐπιμᾶτο κατιὼν ὁ Ἰστιάδης: et cap. 50. ὡς δὲ ἐπιμᾶτο συλλαμβάνων. Consimiliter VII. 172. et IX. 52. tum I. 84.

ἐπαυτο προβαίνων. WESS. — Μεμφθῆς non passiva aut reciproca notione dicitur, sed activa, ut III. 13, 16. VII. 146, 8. Itaque h. l. accusativum regit, τὸ στρατόπεδον: ut sententia ad verbum haec sit, *damnavit, improbavit exercitum suum propter paucitatem: id est, conquestus est de suo exercitu, non quod minus fortiter pugnasset, sed quod numero longe inferior fuisset hostibus. S.*

10. Λαβύνης) Regum Babyloniorum ultimus, Croeso ad coercendam Cyri adaugescentem potentiam foedere iunctus, et belli huius fortasse occasio. *Beroso apud Iosephum Ναβόννης lib. I. cont. Apion. c. 20. Par caussa Amasin Aegyptium, has in partes ut transiret, impulisse videtur. Lege Xenophontem VIII. Inst. Cyr. pag. 183. WESS. — Commode Larcherus monuit Labyneti nomen a Nabonnedo nonnisi literarum l et n permutatione, alias etiam haud infrequente, differre. Caeterum cf. c. 74. et Xenoph. Cyrop. VI. 2, 10. S.*

CAP. LXXVIII. 3. Φοιστόνης) Ut alibi saepius, hic etiam obliteravit Gronov. ionicam scribendi rationem; et cap. 96. ἰφοίστιον e libro Flor. in ἰφοίστων transiit; cum paulo post ἐπιφοιστόντες intactum relinquatur; alibi διαφοιστόντες et ἐπιφοιστώσι. Hic vero scribi malim: οἱ ἴπποι, μετίντες τὰς νομαῖς νέμισθαι, ἰσφοιστόντες (nempe τὸ προάστιον) κατήσθιον. Verbum adhibuerunt Euripides et Lysias. VALCK.

5. ἐς τοὺς ἰξνητίας Τελμησσίων) Dubium est, praestet-ne Τελμησσίας an Τελμησσίας, cum sermo de his coniectorebus est. Cicero Divinat. I. 41. *Telmessus in Caria est, qua in urbe excellit haruspicum disciplina. Habet et Strabo Τελμησσίας, sive Τελμησσίων ἄκραν lib. XIII. p. 935. [pag. 630. ed. Cas.] Arriano, qui de hariolis et coniectorebus his diligentissime, Τελμησσίας Exp. Alex. II. 5. item Stephano Byz., Suidae atque aliis. Infra c. 84. eadem scripturae diversitas. Non addo plura. S. Bochartus in Chan. lib. I. 6. et Ezech. Spanhemius Diss. IX. de Usu et Praest. Numism. p. 563. abunde facient satis. Verum τοὺς ἰξνητίας mutatos nolo. Non nescio, ἐς τῶν ἰξνητίων qua aliunde arcessita voce, defendi queat: ut cur contortam sectabimur, ubi planissima et sine incilibus munita via est? Vocabuli usum ex Graecorum moribus in luce posuerunt Viri Cl. T. Hemsterhusius et Ruhnkensius ad Timaci Lexic. p. 81. [pag. 109. ed. sec.] WESS.*

— Prope me abesse, ut istud ἐς τῶν ἐξηγητῶν probem, in *Var. Lect.* professus sum; idque quum ob codicum auctoritatem, tum hoc ipso, quod paullo insolentius dictum videri poterat. S.

CAP. LXXIX. 4. εὕρισκε πρῆγμα ὅτι εἶναι) Ex usu esse. *Infra* IV. 11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶναι. VII. 12. πάλιν εὕρισκε ὅτι οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι, conperit prius sibi consultum non esse Graeciae bellum inferre. Quae Florentini imperio mox vetere possessione evertuntur, defendi non debent. WESS.

9 seq. παρὰ δόξαν --- ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκει) Dare quidem potuerat ὥς οἱ ἔσχε τὰ πρῆγματα οὐκ ὡς αὐτὸς κατεδόκει, pro- ut alibi dedit οὐκ ὡς ἤθελε. Sed ut hic, semel praeterea lo- quitur VIII. 4. ἐπὶ αὐτοῖσι παρὰ δόξαν τὰ πρῆγματα τῶν βαρ- βάρων ἀπέβαινε ἢ ὡς αὐτοὶ κατεδόκειον. VALCK.

13. ἢ δὲ μάχη σφίον ἢ ἀπ' ἵππων) Nihil in his mutari oportuit. Ἀφίππων, [quod amplecti non erubuit Gronov.] insuper habito Ionum more, ex ἀφ' ἵππων progenitum fuisse codicum alii declarant. Est illud in pugna eque- stri probatum. Poëta *Odys.* i. 50. ἐπιστάμενοι μὲν ἀπ' ἵππων Ἀνδράσι μάχεσθαι. Cuius exemplo *Philostratus Heroic.* II. 18. p. 690. καὶ Μῦσαι γυναῖκες ἀφ' ἵππων ξυνεμάχοντο τοῖς ἀν- δράσι. Sunt praeterea rei equestris rudes et inperiti ἄφρο- νοι. *Themistius Orat.* XXIII. pag. 285. A. καὶ τῷ ἀφίππῳ (οὐχ ἡδὺ ὄραν) τὸν ἵππικόν. Atqui Lydi eo in genere prae- ter ceteros excellebant, ἵππνεῖσθαι ἀγαθοί, uti *Noster*, sive *Φιλιππότατοι*, quemadmodum *Philostratus Icon.* lib. I. 17. pag. 788. ante quos omnes *Homero ἵπποκορυσταὶ Iliad.* K'. 431. WESS.

CAP. LXXX. 4. καὶ Ὑλλος σὺ βῆ ἡγνυσε) Amni ve- rum nomen reddiderunt *Glareanus* ad *Livii XXXVII.* 38. et *Leopardus Emend.* VII. 9. neque inpediunt schedae veteres. Accedat *Strabo*, *Herodoti* testimonio usus lib. XIII. p. 928. [p. 626. ed. Cas.] cum de *Hermo*, εἰς δὲ καὶ ὁ Ὑλλος ἐμβάλ- λει --- συμπίσόντες δ' οἱ τρεῖς καὶ ἄλλοι ἀσημότεροι σὺν αὐτοῖς, εἰς τὴν κατὰ Φωκαίαν ἐκδιδόνσι θάλατταν, ὡς Ἡρόδοτος φησὶν. Quae Geographi tanto sunt obportuniora, quanto certius nunc adparet, *Medic.* bellissime κατὰ Φωκαίην πόλιν offerre. *Cl. Reiskius* [et recte ille quidem] σὺ βῆ ἡγνυσε multitudinis numero pingit. WESS. — De templo *Δινδυμάνης* μητρὸς τῶν

διῶν conf. Strab. lib. XIII. p. 575. ed. Cas. et Apollon. Rhod. I. 1125. S.

19. μηδ' ἢν συλλαμβανόμενος αἰμύνται) Nimia et paene superstitiosa, qua in Medic. erat vir clarissimus, reverentia in orationem Nostri verbum, toti Graeciae ignotum, αἰμύνται invexit, citra dubitationem negligentia librarii prognatum. Αἰμύνσθαι his libris frequens; nec aliubi, ne ab ipso quidem Florent. ad eam formam scribitur. L. Küsterum, acerbius hoc de genere Biblioth. Vet. et Nov. Clerici T. V. p. 409. conquestum, missum facio. Cameli odorem et speciem equum non ferre, sed reformidare, in praelii huius enarratione Xenophon Instit. Cyr. lib. VII. [cap. 1, 27.] pag. 176. E. et Polyaeus Strateg. VII. 6, 6. non praeterierunt. WESS.

24. τῷ δὴ τὶ καὶ ἐπιῖχει ἠλλάμψθαι ὁ Λυδός) Parum refert hoc an δὴ τὶ praecoptes. [sed istud praetulerit Herodotus.] Ἐπίσθην ἠλλάμψ. placitum olim, merito vir doctus [Reisk.] repudiavit ob c. 153. ἐπ' οὗς ἐπιῖχει στρατηλατεῖν. Addere potuisset VI. 96. ἐπὶ ταύτην πρώτην ἐπιῖχον στρατεύεσθαι. Quae mihi quidem a navibus ad anchoras stantibus, ἐπιχούσαις, repetita non videntur: multo commodius τὸν πρῶτον ad dictionis complementum adsciscetur. Vide hoc Polybii Exo. Leg. pag. 1108. [lib. XVIII. 28, 11.] δῆλος ἦν, ἐπιῖχων πάσαι τοῖς κατὰ τὴν Εὐρώπην πράγμασι: et S. Lucae Evang. c. xiv. 7. ἐπιῖχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελίγοντο. In Euripidis Heracl. vs. 846. aliud requiritur. Varius enim usus. Quod autem nonnulli praeferunt libri ὁ αὐτός, manifestos ex ὁ Λυδός natales habet, prorsus uti αὐλῶν κόρας fragmenti Autocratis apud Aelian. de Animal. XII. 9. Λυδῶν κόραι genuerunt invitae, monitore I. Rutgersio Var. Lect. II. 1. WESS. — Proprius Herodoto usus verbi ἐπιῖχω sequente infinitivo. S.

CAP. LXXXI. 6. δέισθαι βοηθείην) Non probo βοηθήην, tametsi Ionicae notae. Mox c. 83. δειόμενος Κροίσῳ βοηθείην πολιορκούμενον. WESS.

CAP. LXXXII. 5. περὶ χώρου καλεσμένου Θυρίης) Vide Io. Meursium Miscell. Lacon. IV. 13. Barbeyracium Histor. Foeder. T. I. p. 30. De vocabuli variante scriptura dicere memini ad Diodor. XIV. 44., de eadem Ruhnkenius ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 74. cd. sec.] Κυθήρη νῆσος [l. 8.] Gro-

novi explicatione munita satis est. WESS. — Pro τὰ Κό-
θρα, quod proprium huius insulae nomen, I. 105. VII.
235. nunc Κυθήρη νῆσος dicere placuit Herodoto. S.

20. Ἀλκίνοωρ τε καὶ Χρόμιος) Theseus in Stob. VII. p. 92.
ἔκαστο Ὀθρυάδης μεταξὺ τῶν ἀνηρημένων Λακεδαιμονίων, μόνος περι-
λειφθείς. Ἀργείων δὲ δύο Ἀλκίνορος καὶ Χραμίου. Vitium per-
spexit Gesnerus, in corrigendo parum aberrans. Fuit; uti
hic, Ἀλκίνοωρ καὶ Χρόμιος. [Ἀλκίνοωρ καὶ Χρόμιος ex mastis edi-
dit Schoen pag. 201.] Plutarchi Ἀλκίνοωρ Meursius dudum re-
formavit. De Othryade praeclare Ti. Hemsterhusius ad Lu-
cian. Contemplat. c. ult. WESS.

25. σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς) Frequentatur his in li-
bris συνῆσαι, ubi de rogo rebusque temere congestis sermo
est. Hic, tametsi ex msstis, adridere non debet. Valuit-
ne Othryades, viribus ac sanguine defectus, in unum Ar-
givorum corpora coacervare? Belle Theseus in Stobensi,
Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας, τῶν πολεμίων τρόπαιον ἔστησε.
Non disparia Chrysermus in Plutarchi Parallel. T. II. p. 506.
WESS.

28. λέγοντες, οἱ μὲν etc.) Ut alia quaedam Sophoclis et Eu-
ripidis, quae legisse suspicor Athenis Herodotum, expres-
sit hunc locum de Phoenissis Euripidae vs. 1471 seqq. ἦν δ'
ἔρις στρατηλάταις, Οἱ μὲν etc. Verbum ἔλεγον, ἐλέγγο, suppri-
mitur haud semel in simillimo loco Thucydidis. VI. c. 35.
ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν, οἱ μὲν, ὡς οὐδενὶ αὖ
τρέπω ἔλθοιεν οἱ Ἀθηναῖοι - - - τοῖς δὲ, etc. Aliis supplementis
non indigemus. VALCK.

31. τέλος δὲ, ἐκ τῆς ἔριδος etc.) Nisi Chrysermus [apud
Plutarch. l. c.] fallit, Amphyctiones, capti arbitri, litem
secundum Spartanos dederant. Priorem tamen victoriam
sibi tribuerunt Argivi apud Pausaniam X. 9. Vindicarunt
et sibi Lacedaemonii; unde Θυριατικοὶ apud eos στίφανοι, de
quibus docti viri ex Athenaeo ad Hesychium. WESS.

37. πρὶν αὖ Θυρίας ἀνασώσωνται) Suum Herodotus recepit.
[nempe αὖ particulam.] Platone in re obvia non uteretur te-
ste, nisi eadem illi in animo atque oculis fuissent: ἔνορκον
αὖ ποιησαίμην, ὥσπερ Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν αὖ νική-
σω ἀναμαχόμενος etc. in Phaedone p. 89. c. [c. 38.] WESS.

38. οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου) Conturbare orationis
seriem γὰρ non latuit Reiskii sollertiam. [At nequiquam

turbat, modo in parenthesi posita ista verba cogites. conf. ad I. 24, 17. notata.] Non vidisse illud, saltem sprevisse, Eustathium argumento sunt, *Λακεδαιμόνιοι δὲ, νικήσαντες ἔθεν τὸν (ἑαυτοῦ voluit) νόμον, μὴ κομῶντες πρῶτον, ἀπὸ τούτου κομῶν*, ex Herodoto, in *Homer.* p. 165, 19. [pag. 125, 5. ed. Bas.] Comam-ne vero ab hac de Argivis victoria Spartani promiserint, dubia in scriptorum dissensu res est, *Plutarchi* praeter ceteros, *Nostrum*, sed clanculum, taxantis, *Vit. Lysandri* principio. Lege *Io. Meursii Miscell. Lacon.* I. 16. atque adde ex *Philostrati Vit. Apollon.* VIII. 6. p. 335. ubi Leonides κομῶν ὑπὲρ ἀνδρείας, ut amicis venerabilis et hostibus magis esset terribilis: tum ταῦτά ται καὶ ἡ Σπάρτη ἐπ' αὐτῷ καμῶ, μῖσιν οὐδὲν ἢ ἐπὶ Λυκούργῳ τι καὶ Ἰφίτῳ: h. e. idcirco se Sparta et gloriatur Leonidā non minus quam etc. Doctus interpres a vero aberravit. WESS.

42. αὐτοῦ μὲν ἢ τῇσι Θυρίται etc.) De Othryadae exitu iterum discordia. Periisse Perilai, Alcenor filii, manu Argivi ferunt in *Pausan.* II. 20. *Nicander* in culto Epigrammate cum *Herodoto* facit *Anthol.* III. 5. pag. 299. [Analect. Brunck. T. II. p. 2.] Sed partium patriaeque studio, uti nunc, plurimi olim a tramite auferebantur. WESS. — Exstat etiam in totam hanc rem Epigramma, quod *Simonidi* tribuitur, in *Anal. Brunck.* T. I. p. 130. S.

CAP. LXXXIV. 5. ὡς οὐ προχωρεῖ) *Gronovium* laudo. [προχ. edentem.] Vide V. 62. VIII. 102. *Amanuensium* in προχωρεῖν et προχωρεῖν eminent lapsus, etiam in *Thucydidis* II. 5. Arcem Sardoniam *Ti. Hemsterhusius* ea luce circumdedit ad *Lucian. Contempl.* c. 9. ut nihil supra. WESS.

10. τῇ οὐδὲ Μήλῃς, ὁ πρότερον βασιλεὺς) Et hoc bene. Πέρσης, si valeret, non primum, sed priorem Croeso regem signaret, *Scaligero* Can. *Isagog.* III. p. 320. animadvertente. *Eusebius* habet in *Chron.* penultimum Heraclidarum regiae apud Lydos gentis Melem. Sic Myrailli Candaulaeque aetatem antevertit proxime. Verum multo hoc antiquior Meles in fragmentis est Nio. *Damasceni*. Praeclare de *Dione Chrysost.* Or. LXIV. p. 598. in refingendo regis huius et Mardi nomine meritis est *Valesius* ad *N. Damasceni Excerpt.* p. 442. WESS.

[11. τὸν Ἀίοντα) Maiuscula litera Αἰοντα dabant superiores editt. quasi proprium nomen esset. Ferebatur au-

tem fabula, catulum leonis ex regis pellice natum esse. S.)

12. Τειμηστέων δικασάντων) Non erant δικασται, sed coniectores et interpretes portentorum; quae duo coniunguntur a Cicerone de Divin. II. c. 28. qui lib. II. c. 5. Est, inquit, quidam Graecus vulgaris in hanc sententiam versus; Bene qui coniciet, vatem hunc perhibebo optimum: Μάντις γ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς. Theocritus, Eid. XXI. 82. Ὅς γὰρ ἂν εἰκάξῃ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστός ἐστιν ἐνι-φροκίτας. Tametsi non ignorem, σημαίνειν, κρίνειν, γινώσκειν, in talibus etiam adhiberi ab Herodoto; una tamen mutata litera hic libenter legerim: Τειμηστέων εἰκασάντων, ὡς etc. Dio Chrys. Or. XXXIV. p. 414. c. τὰ μὲν τῶν οἰωνῶν εἰκάξιν διί. Omnis divinationo coniectura nititur, ultra quam progredi non potest: Cicerone de Div. I. cap. 14. Sunt mihi ad manum loca veterum, in quibus τοῖς δικαίοις, εἰκαῖα videantur substituenda. VALCK. — Insolens verbi usus originem suspicionibus praebet. Varias Reiskius offert, Miscellan. Lips. vol. VII. pag. 616. praeterque alias διδάξαντων, docentibus, adprobat. Mihi expedita in hoc doctorum acumine omnia non sunt. Ampliabo, donec clarior e msstis lux. Leonem circum arcis muros gestatum spectavit Apollonius Tyan. Epist. LXXV. cum rixantibus Sardonianis, ὑμεῖς δὲ, inquit, ποῖω πεποθεῖς ἄρα λέοντι πόλιμον ἀσπονδον ἤρασθε; WESS. — Verbum δικασάντων tuentur libri omnes, nec satis caussae video cur sollicitetur. Haud dissimili certe verbo ἔγνωσαν in re similima usus est Noster I. 78, 10. S.

[16. κατηλόγησε τοῦτο) τοῦτο malebat Reisk. coll. cap. 144, 11. et III. 121, 6. Sed potuit cum utrolibet casu construi id verbum, neque hic obstant sequentes accusativi, absolute positi. S.]

18. ὁ ὢν δὴ Τροιάδης αὐτὸς ὁ Μάρδος) Melius οὗτος cum Pavio et Reiskio. Confer Xenophontem VII. [cap. 2.] Inst. Cyr. p. 180. ubi nonnulla diversitas. WESS. — Mireris nullo e cod. msto οὗτος citari. Sic sane solet Noster. τοῦτον δὴ ὢν τὸν Ἄττον, I. 33, 8. οὗτος δὴ ὁ καθαρθείς, I. 53, 5. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄθωνος, I. 85, 15. et frequenter alias. Pronomini autem αὐτὸς non erat hic locus. S.

18 seq. τῶν τινὰ Λυδῶν) τὸν τινὰ Λυδῶν prave Florentino ascribitur. [quem secutus est Gronov.] De Nostri more abunde testabuntur exempla collata in cap. 85. ab [co-

dem] Gronovio: accedent progressu operis ex msstis plura. WESS. — Vide c. 85, 11. 109, 17. 124, 17. etc. S.

[22. καὶ κατ' αὐτὸν ἄλλοι) Blandiri poterat μετ' αὐτὸν quod et Valla expressit, et post eum alii. Sed vetat librorum auctoritas. κατ' αὐτὸν Gronov. interpretatus est ad eius exemplum. Non repugno: sed videbatur mihi ita dictum, ut istud, μεταδιώκει δὲ, --- ἀποστείλας τριῆρεϊ κατ' αὐτὸν, III. 4, 11. S.]

CAP. LXXXV. [2. τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικῆς, ἄφρωνος δέ.) Vide supra ad I. 38, 10. notata. S.]

3. ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὐετοῖ) Alii codd. formam dant usitatam εὐετοῖ: inusitatam sui Codicis admirabatur Gronovius. Herodoteam hic fuisse suspicor εὐετού, et in Glossario Herod. primitus scriptum: Εὐετού, (pro Εὐεστή, ἢ εὐήμερία, εὐετηρία. --- Διογενιανὸς ἀνιτ τοῦ σ γράφει: nempe εὐετού, quod habet Aratus Diosem. vs. 358. Ὁφρα τις εὐετού χαίρῃ ποτιδύμενος ἀνὴρ. Schol. τῇ εὐετηρία. Formas istiusmodi nominum Iones adamarunt praesertim: Ἰώνων istum σχηματισμὸν exemplis adfirmat Eustathius Iliad. τ'. pag. 1245, 39. [p. 1180. ed. Rom.] Ultimum eorum est ἡ κτιστός: κτιστὸν, inquit, Μολύτου Φησὶν Ἡρόδοτος. Leguntur ista lib. IX. c. 96. ληίστους lib. V. 6. τὴν καταπλάστυν IV. 75. subministravit, ut alia multa pereximia, Mediceus iste Codex. Prae ceteris Poëtis ista talia frequentavit Callimachus, in cuius paucis reliquiis inveniuntur ἀεπακτὺς, διωκτὺς, γελαστὺς, μαστὺς, ἀλητὺς, οἰστευτὺς. Horum nonnulla meus attigit Hemsterhusius ad Lucian. [Dial. Mort. VI. 3.] pag. 354. multo plura huius classis praebet Hesychius, quaedam etiam mendosa: Ὠρητὺς vox est nauci, Antimachea fuit παρητὺς. Ἑσκλητὺς probabiliter scribendum, ubi legitur Ἑσκλητὺς, ἢ τῶν ἐξόχων ἀθροισίς ἐν Συρακούσαις. Ceterum, si vel Herodoteum est εὐετὺς, fatendum tamen multo frequentius dici εὐετώ vel εὐετοιῦν. Democriteam esse vocem omnes norunt [saltem ex Diog. Laërt. IX. 45.] qui has literas tractant; illud non omnes, vocem in tres male distractam apud Stobaeum perperam in verbis legi Democriteis p. 278, 53. τὰ ἀδικίοντα (τῶν ζώων) ἀθῶος ὁ κτείνων· καὶ πρὸς εὐετὶ οὖν τοῦτ' ἴδριεν μᾶλλον ἢ μή. Scribendum, πρὸς εὐετοιῦν. Κανετοιῦν interpretatur Hesychius κακὴν κατάστασιν, ἢ ἀπαργίαν. Aeternitas Antiphonti dicta Ἀμωτώ, teste Har-
Herodot. T. V. G

pocr. ἡ εὐεία, *Ἐστὶν Archytæ Stobæi Ecl. Phys. p. 81. vs. 8.,*
 ἡ ἀπεδημία *Callimacho apud Suidam Ἀπιστῶ.* Ubi vulgatur
 in *Herodoto IX. 84. τῇ ἀπιστοῖ τῆς μάχης*, olim legebatur,
 me iudice, ἀπιστῶ *Hesychius: Ἀπιστὺς, ἡ ἀπεχώρησις.* For-
 mam in ὦ, quod commemini, nullam præbet *Herodotus.*
 Sed hæc, fateor, modum excedunt, argutis istis Graeco-
 rum auctorum emendatoribus breviloquis displicitura.
 VALCK. — *ἐν τῇ -- εὐείστοι*) Sequor schedas *Ask.*, alias
Mediceis consentaneas. In *Glossis Herodoti* variatur. In scrip-
 ptis *Remig. εὐείστον, εὐήμελον*: aliae *εὐείστον, εὐείστη*: cui discor-
 diae commodior dabitur locus. Non esse ab Ionum usu id,
 quod amplexus sum, alienum, *Democriti apud Stobæum*
 verbis stabilire in animo fuerat. At illa persanata sunt.
Clemens Alex. Stromat. II. pag. 498. Δημόκριτος μὲν ἐν τῷ περὶ
τοῦ Τίλους, τὴν εὐθείαν, ἣν καὶ εὐείστον προσηγόρευεν. Non
 illi itaque idem atque aliis notavit: sua enim sibi Philo-
 sophus vocabula habuit. *Nostro congruit Aeschylus VII. c.*
Theb. vs. 192.

μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐείστοι φίλῃ
 ξύνοικος εἶπεν. - - -

ubi Critici *εὐδαιμονία, εὐτερπία.* Quo usu et *Maximus de*
Elect. vs. 534. WESS. — *Maximi philosophi de Electionum*
auspiciis carmen, quod dicit vir doctus, editum ex-
 stat in *Fabricii Biblioth. Gr. T. VIII. p. 415 seqq. Vocab.*
εὐείστον apud Aeschylum iterum habes in Agamemn. 878. S.

12. *ἀλλογνώσας Κρείστον*) *H. Steph.* coniectando iustam
 huius loci scriptionem adsecutus fuit in *Voc. Herodotear.*
recensione p. 722. [ubi de verbo *ἀναγνωσκω* agit: et iterum
 aliquanto post.] et 739. Certam præstant masti, et *Hesych.*
Ἀλλογνώσας, ἀγνοήσας. Neque abit multum *ἀλλογνοῶν* in *Galeni*
Gloss. Hippocratis, quo de doctissimi Viri ad *Hesych.*
 et *Foësius in Oeconom.* neque, alia in compositione, *ἀλλοφρο-*
νίων, ἀλλοφρόσων etc. *WESS.*

15. ὁ δὲ παῖς εὖτος ὁ ἄφρων) *Cicero Divin. I. 53. eiusdem*
generis etiam illud est, quod scribit Herodotus, Croesi filium,
cum esset infans, locutum. Prodigiousum certe, modo verum.
Noster non ἄφρων tantum, quemadmodum Xenophon, Nic.
Damascenus et Dio Chrysost. atque alii, sed διεθαρμένον τὴν
αἰκοήν, captum auribus c. 38. et κωφόν c. 34. fuisse prodidit.
 Possunt-ne ergo ab ipsa natalibus surdi articulatæ voces

edere? praesertim nullo divino beneficio, verum ἐπὶ δαίης καὶ κακοῦ, uti scribit. Merito hoc reprehendit Corn. de Pauw. Habet Plinius N. Hist. lib. XI. 50. semestrem Croesi filium, in crepundiis locutum, quo prodigio totum Lydiae regnum conciderit. At alius is fuit, atque ab hoc diversus, ut belle Harduinus, nisi si tamen in portento describendo inter veteres haud constiterit. WESS. — Conf. ad I. 38, 10. notata. S.

CAP. LXXXVI. 7. δις ἐκτὰ Λυδῶν - - - παιδᾶς) Sic consimilia Nic. Damascenus Excerpt. p. 457. in hac pyra tragoedians, sed culpam inhumanitatis a Cyro in Persas amoliens. Ctesias nihil de rogo, admiscet tamen prodigio-
sa multa. Nihil quoque Xenophon. Quae mihi suspicio-
nem adaugent, ex vulgi, mira captantis, fabellis haec
profluxisse. Στῶν ἐντροπῇ, quod sequitur, reddendum Aby-
dono apud Euseb. Pr. Eu. IX. 41. WESS.

[14. καὶ περ ἐν κακῷ ἰόντι τοιούτῳ) Incongrua senten-
tia est, in quam verba ista vulgo interpretantur: *etsi*
in tanta calamitate posito, tamen etc. Quasi vero mirum
videri deberet, quod in ea calamitate Croesus dictorum
Solonis meminerit! Nihil profecto magis consentaneum
erat, quam ut tunc maxime haec cogitatio animo miseri
occurreret. Itaque, quum in καὶ περ consentiant libri,
videndum est ne alia notione particula illa hīc fuerit
accipienda; v. gr. *cum maxime tanta in calamitate ver-*
santi. S.]

16. μηδένα εἶναι τῶν ζώντων ὀλβιον) Restitui, quod exilio
traditum erat, εἶναι, schedis iubentibus. Vide c. 32. et
hoc Plinii verissimum N. Hist. VII. 40. Si *verum iudicium*
facere volumus, ac repudiata omni fortunae ambitione decer-
nere, mortalium nemo est felix. WESS.

17. ὡς δὲ ἄρα μιν προστῆναι τοῦτο) Potuerat παραστῆναι
locum tueri, quem et illi Reiskius relictum voluit, nisi
mstorum concordia obnixa fuisset. Vide Gronovium.
WESS. — Commode Gronov. citat I. 119, 24. ubi vul-
gatum olim προστάτης idem ac παραστάτης valet. Sic vero
et προτάς olim I. 129, 1. i. q. παραστάς. Quibus duobus po-
sterioribus in locis sicut σ literam geminavi, sic et h. l.
προστῆναι scribi debuit: quemadmodum etiam V. 51, 4.
pro vulgato olim προιστήναι, recte προιστήναι libri nostri

dedere. Construitur autem hoc verbum aliàs, ubi de corpore agitur, cum dativo casu: nunc, ubi de mente, cum accusativo. Intelligo autem, minus commode me ista verba his latinis reddidisse, *Hoc ergo sibi proponens*. Rectius *Valla*: *Quod dictum ubi subiit Croeso. S.*

18. ἐκ πολλῆς ἡσυχίης) Memoratam Stephano lectionem, quia dabat et Med. codex, recte restituit Gronovius: niti quoque potuerat Eustathio, qui ad Od. Θ'. p. 319, 23. [p. 1604. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, inquit, ἐκπλαγίς δι τούτοις ἐπὶ χρόνον ἀφθογγος ἦν, μόγῃς δὲ τι ἀνενεχθεὶς εἶπεν. καὶ πάλιν ἀνενεγκάμενόν τι καὶ ἀναστεινάζαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης. Horum priora leguntur I. 116. Quod hoc loco vulgabatur olim, λειποψυχίης, fluxit, opinor, ex interpretamento lectionis non absurdae ἀψυχίης: censeri certe potuit Croesus ante passus animi deliquium, quam ad se redeuntem subierit Solonis dictum. ἡ λειποψυχία, locis a Foësius designatis, saepe dicta fuit ἀψυχίῃ Hippocrati: in locum ἀψυχίης, saltem in πεινίης, facile mutari potuit ἡσυχίης, quod genuinum iudico. VALCK. — Non audeo damnare tutum tot Codicum et Eustathii propugnaculo. Puto et Nic. Damascenum in Nostro reperisse. Σιωπῆς δὲ γινομένης, ait Excerpt. p. 461. στυνάζας μέγα, εἰς τρεῖς ἀνακαλεῖται πάλιν Σόλωνα. Explicationem certe seu paraphrasin huius loci ea praebent. Ἐκ πολλῆς ἡσυχίης, postquam altum erat silentium, sive σιωπῆς γινομένης. Stabilire praeterea Nicolaus lectionem Arch. poterit, sicuti et Aelianus in Eustath. p. 1404, 45. [Od. α. p. 38, 41. ed. Bas.] haec planissime aemulatus: ὁ δὲ ἀνενήκατο ἄρα, [ἤγουν ἐκ βάθους ἐξεβόησε] καὶ εἰς τρεῖς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα. [Eadem habes apud Suid. in Ἀνενήκατο.] Adde aliam eiusdem Aeliani, quam adscripsit Berglerus, imitationem Var. Hist. IX. 41. WESS. — Verbum ἀνενεγκεῖν et ἀνενεγκάσθαι apud Suid. in Ἀνενεγκών, et Hesych. in Ἀννήχθη, exponitur ex animi deliquio (ἐκ λειποψυχίας) se recipere, et vocem edere. Qui verbi usus videtur esse sequioris aetatis: (conf. Indicem nostrum Graec. in Appian.) unde fortasse apud Nostrum λειποψυχίης pro vocab. ἡσυχίης irrepsit. Apud veteres et Ionicos praesertim scriptores nihil fere aliud, nisi, vocem vel gemitum (ex imo pectore) proferre. Vide Heynium ad Iliad. τ'. 314. Apollon. Rhod. III. 463. et 635. IV. 1748. Sic rursus apud Nostrum I. 116, 6. S.

27. ὡς ἦλθε ἀρχὴν ὁ Σόλων) Cl. Reiskius ὡς ἦλθε Σάρδεις ὁ Σόλ. Verum ἀρχὴν notat olim hic atque alibi. Vide II. 27. et Lud. Abresch Dilucid. Thucyd. p. 714. WESS.

28 seq. ἀποφλαυρίσει οἱ. αὐτὸ δὲ εἶπας τῇ αὐτῷ πάντα ἀποβιβήκει οἱ τῇ περ etc.) In οἷα si hae literae [οἱ et αὐτὸ] coalescerent, huius quidem loci mihi facilius videretur intellectus ista ratione scripti: οἷα δὲ εἶπας, τὰ αὐτῷ πάντα ἀποβιβήκει τῇ περ ἐκείνος εἶπε. τῇ tantum in τὰ fuit mutatum: sed fortasse Codices hic vulgatis meisque coniecturis meliora suppeditabunt. VALCK.

Ibid. ἀποφλαυρίσει οἷα δὲ εἶπας, ὥστε αὐτῷ πάντα ἀποβιβήκει οἱ, τῇ περ ἐκείνος εἶπε) Varie haec fuerunt tentata. Cl. Abresch sola distinctione veteri scripturae medetur, ante τῇ περ ἐκείνος interpungens. Reiskius aut αὐτὸ δὲ εἶπας, εἶπε αὐτοῖς ὡς πάντα etc. aut αὐτὸ δὲ εἶπας, ἔφη, ὡς αὐτῷ πάντα ἀπ., τῇ περ etc. Laudem merentur, etsi opera male cesserit, viri egregii. Premo mssorum vestigia cum Abbate Geinozio, [Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XVI. p. 69.] cuius ἀποβιβήκει, cum coniecturae [et ei quidem parum felici] debeatur, carebimus sine damno. Potius foret, si necessitas urgeret, Cod. Ask. ἀποβιβήκει. Verum αὐτῷ -- οἱ per tmesin, ut alias, pro ἰωῦτῷ depositum fuit. Vide Abresch dicto loco, et Gronovium. WESS. — Abreschii libro aegre careo. Quae autem Gronovius pro vindicanda scriptura ἀποβιβήκει οἱ protulit exempla ex II. 175, 2. VI. 68, 2. III. 55, 9. III. 72, 28. VII. 125, 2. in eorum duobus prioribus abundat quidem dativus pronominis οἱ, sed nec in his ipsis, nec in ullo ex reliquis, αὐτῷ οἱ idem ac ἰωῦτῷ valet. Nempe h. l. terminationi verbi ἰποβιβήκει olim superne adscriptae literae αἰ indicabant legi in aliis codicibus ἀποβιβήκει, quam scripturam equidem probavi. Nec vero sperno ἀποβιβήκει: pro quo non est cur ἀποβιβήκει quispiam desideret. Amat Noster plusquamperfectum ponere, ubi perfectum vel aoristum exspectasses: vide I. 84, 22. 79, 8. 122. extr. etc. Quare etiam I. 132, 2. vulgatum olim κατεστῆκει teneri potuerat. Conf. Werfer Ast. Philol. Monac. T. I. p. 239 seq. S.

33. καίσθαι τὰ περίσχεα) Obsecutus sum clarissimi viri monitis et cap. 101. lib. V. uti nunc editur. Morantur tamen et nonnihil retrahunt haec c. 191. huius libri, τῶν

περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλεως ἐαλωκότων. Liberum itaque optandi arbitrium. WESS. — Male τὰ περὶ ἔσχατα olim edebatur: quod et Gronov. incaute, ut ipse fatetur, tenuerat. Nec vero retrahere nos debet alter locus I. 191, 28. ubi οἱ περὶ τὰ ἔσχατα οἰκίσοντες idem valet ac οἱ τὰ περίσχατα οἰκίσοντες. S.

39. καλεῖται εβενύναι) H. Stephano insultare [quod a Gron. factum] recuso: vidit opinor cod. Rem. cui et pauci alii consentiunt, maluitque lenitèr fluentem orationem; fortasse iniuria. Solet enim Noster in eo genere varietatem sectari, sicuti saepe numero alii. Conf. V. 103. et Davis. in Ciceron. Tuscul. Disp. I. 24. et Raphel. Obs. ex Herodot. in Ep. ad Galat. 2, 6. ubi tamen aliena quaedam. WESS. — Amat, novimus, Herodotus insolitè et subitè subinde constructionis mutatione animum percellere lectoris: sed durior haec utique et vix ferenda ἀνακολουθία, cuius nulum simile exemplum mihi occurrit. Nam istud quidem, quod ex lib. V. cap. 103. citatur, commoda orationis distinctione haud parum mollium videbimus. At enim, si orationis insolentiam merito miramur, haud minus mira nobis videri debuit optimorum quorumque codicum, ac tantum non ad unum omnium, in salebrosam istam scripturam, quae adeo facile caveri poterat, coniuratio. S.

CAP. LXXXVII. 3. δυναμένους δὲ οὐκίτι καταλαβεῖν) Portus καταβαλεῖν, ut in S. Remig. inest, corrigebat, citra urgentem causam. Si qui tamen ita voluerint, non pugnabo. Facit scriptionis adfinitas, ut verborum saepe oritur confusio, de qua superius c. 46. Haud raro quoque vim patiuntur. Nic. Damascenus Excerpt. p. 449. οἱ δὲ θηράτωρ ἐπὶ τὸν δόρυ (ὄρμησι) καὶ καταλαβὼν ἐσπάραττι. Salmasius ad libri sui oram καταβαλὼν, quo Nicolaus nec clarius distinctiusve loquetur. Mitto alia. WESS. — At verbo καταλαβεῖν, inhibere, coërcere, quod alii omnes libri agnoscunt, proprius hic locus; et alienum foret καταβαλεῖν. Conf. ad I. 46, 5. notata. S.

4. εἴ τί τί κεχαρισμένον ἐξ αὐτοῦ ἰδωρήθη) Simile Aristophanis, uti bene Berglerus, Pac. vs. 385. εἴ τί κεχαρισμένον χωρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ κατεδιδουκώς. Ambo imitantur Poëtam, Iliad. A'. 39. Ceterum S. Remig. κεχορήγηται placere posset, modo Herodotei commatis foret. Tritum usu est Aristotelis, Strabonis, atque aliorum, quemadmodum ad Diodori lib. I. 15. adscripta ostendunt. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. *κάτισι τι ἰγγὺς ἰουτοῦ*) Scrip-
tor Florentinus erroris reus est. Nusquam in his libris
κατίσι, tametsi verbi neque obscurus nec infrequens usus.
Quae continuo succedunt, *ἀπθούμαζ τι ὄριον*, Homeri exem-
plo venerunt 'Ιλ. Ω'. 629. *Πρίαμον θαύμαζον Ἀχιλλεύς ἱστορέων*
etc. WESS.

12. *χρήματα τὰ εἰς διαφέρει*) Sic oportuisse, iam dudum
docuit P. Leopardus Emend. VII. 9. Propagatum ex Aldino
vitium est, saepius ad hoc vocabulum offenso V. 75. VII. 10.
Qui Nostrum versavit, nihil hic desiderabit. WESS.

CAP. LXXXIX. 11. *κάτισον τῶν δορυφόρων*) Solita-
rium incedit Arch. *θάβησον*. Galeus operam in eius patro-
cinio abutitur: *θάσσειον* imprudenti excidit. Hesychius
θάσει, *κάθισον*, quod ex *θάσσει*, quo de Eustathius in Hom.
p. 1008, 47. [p. 1008, 36. ed. Bus.] contractum. Mutuum
Cyri Croesique sermonem Xenophon Inst. Cyri VII. [cap. 2.]
p. 181. suo more descripsit. WESS.

CAP. XC. 4. *ἀναρτημένου σὺν ἀνδρὶ etc.*) Pareo Codici-
bus et dialecti consuetudini. Ipse VI. 88. *μαθὼν - - ἀναρτη-
μένους ἴδεν Αἰγυπιάδας κακῶς*. Eiusdem sunt speciei *ἀργίται*,
ἀρτηται etc. Mox Cl. Reiskius βασιλείως χρηστοῦ ἔργα, coniectu-
ra fortasse arbitraria. WESS. — De orationis ἀνακολουθία
dictum est ad I. 3, 7. S.

12. *ἐπανηλόγησι*) Aliena viri doctissimi comminisce-
bantur: legendum *ἐπαλλόγησι*. Sed hoc dudum praecepit
accuratissimus P. Leopard. et quidquid ad illud firman-
dum dici poterat, Em. VII. c. 9. Atque ita legit hoc in
loco Pollux II. 120. nam non ἀπίgit τὸ ἐπαλλόγητο, e lib. I.
c. 118. VALCK. — In Leopardi partes etiam Reiskius ivit,
optimo consilio. Ἐπαλλόγησι, repetiit, eademque ipsa expo-
suit, quae supra c. 37. etc. atque ita Pollux. Nam ἐπανηλόγησι,
quod illi et Nostro instaurat Cl. Adr. Heringa Obs. Crit. c. 5.
p. 25. non convenit et longius deflectit. Bene Philo Iud. de
Fortitud. p. 738. D. εἰρηκῶς δ' ὅσα δίδωσιν ὁ καιρὸς, παλλόγησιν
οὐ δικάειον. WESS. — Adsurgo docto Virorum choro ἐπα-
λλόγησι hic corrigentium; sed in eorumdeme partes con-
cedere nunc quidem non possum. In constanti librorum om-
nium scriptura ἐπανηλόγησι, nisi obstat visa esset Pollucis
auctoritas, nihil magnopere inerat quod suspectam illam
nobis reddere debuisset; nisi fortasse ἐπανηλόγησι maluisset.

Nam, ut ἀναλογίζεσθαι significat *secum repetere, secum reputare et recensere*; (vide, praeter exempla a Schneidero citata, Athen. IX. 382. d. ubi video in lat. vers. a me omitta esse verba ista: hic, ille; omnes nominatim recensui:) sic ἀναλογίζειν, active, recensere, repetere, particulatim exponere; velut apud Philonem, (de Mundo, p. 1169. ed. Francof.) ubi ait, τοὺς ἐκείνων (μύθων) χρόνους ἀναλογίζαντες, si singularum fabularum tempora recenseamus: atque idem fere valebit compositum verbum ἐπαναλογίζειν. Sed quidni perinde, alia verbi terminatione, ἐπαναλογεῖν eadem notione dicere Herodotus potuerit? Sic in ἐπανηλόγησι vocalis η, in media voce, fuerit geminatum augmentum, ut in ἤμελλον, ἤθελον, ἠδυνάμην, et similibus. Fortasse vero in praesenti etiam tempore ἐπανηλογεῖν, per vocalem η pro α, dixerit Noster; quemadmodum κατηλογεῖν pro καταλογεῖν, III. 121, 6, cuiusmodi usus vocalis η pro α etiam in communi Graecorum sermone in verbo κατηγορέω superest, ex κατὰ et ἀγορέω composito. Atque ita, nisi satis firmatam, ferendam certe, neque temere mutandam, codicum h. l. scripturam habemus. Nec vero scripturae huic Pollucis auctoritas, solummodo vulgata apud eum lectio, obstat: mss̄ti codices firman̄t eam potius, quam evertunt. Nam quod cod. Iungerm. dabat, ἐκαλληλόγησι, non differt a nostra scriptura, nisi quod N perperam in AA sit mutatum; quod genus confusionis Bastius, olim noster, adtigit ad Gregor. Dial. p. 921. Quod vero optimus alioqui cod. Falckenb. habebat, ἐπαντιλογήσι, id ex alia satis prona confusione natum erat, nempe ex H factum TI. Taceo, ne satis aptum huic loco fore verbum ἐκαλληλόγησι. Hoc enim significaret iterum dixit, repetiit quae ante dixerat. (conf. I. 118, 5.) Atqui Herodotus quidem ista in superiori narratione exposuit; non vero Croesus eadem Cyro iam ante dixerat. S.

24. εἰ ἀχαρίστοις νόμος εἶναι) Ineptiunt cum suo ἀχαριστεῖν scribae veteres, obliti iteratissimae locutionis. Satis hoc Thucydidis erit, VII. 35. οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι διὰ τῆς σφῶν τὸν στρατὸν εἶναι. Similia ex Tacito et Sallustio stipavit P. Leopardus Emend. IV. 23. habet et huc pertinens Abresch Diluc. Thucyd. p. 749. Egrege Clemens Alex. Protrept. p. 38. ὦ Κροῖστ, - - ἀχαρίστός ἐστιν, ὃν προσκυνῆς, et plura hinc derivata. WESS.

CAP. XCI. 5. *πέμπτου γονίος*) *Praeclare Medicus.* Idem ob sequentem articulum coniectando adsecutus fuerat *Steph. Berglerus*; mirumque accidit, haesitasse in re obvia interpretes. Vide c. 13. et quae docte commentatur *Gronovius*. [Monuit *Gron.* γονία non modo patrem, sed et generatim progenitorem dici; quem idem Noster γονίον, VIII. 157. 1.] Vellem is etiam mox δόλω -- ἐπισπόμενος scripsisset, quod mssti certum praestant et sermonis indoles expostulat. *Homer.* Od. Γ'. 215. ἐπισπόμενοι θεῶν ὁμῶν. *Sophocles Elect.* 973. ἀλλ' ἡ ἐπίσπη τοῖς ἰμοῖς βουλευμάσι. Verum scripturae haec aberratio in aliis et Nostro saepe se obferret, uti c. 103. III. 14. 31. 54. etc. *WESS.* — De progenitoribus commode a *Bellangero* ad h. l. monitum *Larcherus* retulit, ex Graecorum more ita eos numerari, ut pater censeatur secundus, avus tertius, quartus proavus, quintus abavus. Fuit autem Gyges abavus Croesi, hac successione: Gyges. Ardys, Sadyattes, Alyattes, Croesus. S.

10. οὐκ οἶόν τε ἐγένετο) Nihil demuto; οὐκ οἶον, οὐκ οἶα, οὐκ οἶος, in simili re usus sunt frequentis. Supra c. 67. IV. 152. VI. 130. Post pauca [L. 14.] *Reiskius* ὅστιμον τρισὶ ἔτισι τούτοις: quod Codices si praeberent, adtentionem mereretur; nunc edito inhaereo. *WESS.*

23. εἴπει τὰ εἴπει Λοξίης) Neminem offenderent ista si sola legerentur: de Phallo agens, ποιῦσι, αἶτ, τὰ ποιῦσι Ἑλληνες. II. 49. Nostro tamen loco si prius εἴπει Codicibus abesset, ob sequentia censerem adiectum, pristinamque scriptiōnem hanc fuisse: τῷ καὶ τὸ τελευταῖον χρηστήριαζομένῳ (I. c. 55.) τὰ εἴπει Λοξίης περὶ ἡμίονου οὐδὲ τοῦτο συνίλαβι. Postremum Herodoteum est, ut et illud: οὐδὲ τοῦτο, --- τὰ εἴπει. Sic I. 89. Κύρῳ δὲ ἐπιμελὲς ἐγένετο, τὰ Κροῖσος εἴπει: hoc, si bene memini, (nam librum inspicere hercle non vacat) corrigi vult *Reiskius* lib. II. c. 51. ἰρὸν τινα λόγον περὶ αὐτοῦ ἔλεξαν, τὰ — δειλῶται. *VALCK.*

24. ἦν γὰρ δὴ ὁ Κύρος οὗτος ἡμίονος) *Abydenus* ex regis Babylonii oraculo de Cyro, ἔξει Πέρσης ἡμίονος, in *Euseb. Pr. Eu.* IX. 41. Explanatius, verum ex Nostro, *Oenomaus*, Apollinem vanitatis et mendacii arguens, ὁ μὲν γὰρ ἡμίμηδος ἡ ἡμιπέρσης Κύρος, ἡ ὁ μῆρόθεν μὲν ἐκ τυρανικοῦ, πατρὸθεν δὲ ἐξ ἰδιωτικοῦ γένους ἡμίονος ὧν ἐν τῷ αἰνίγματι, παρεμφαίνει μὲν τὴν ἱκτυφὸν Μοῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄμαντιν μαντικὴν. Namque Hero-

doctea innui, Musae iniecta mentio testatur, quam *ἑρυνθου* fumi plenam et insolescentem invidiose taxat, in Eiusdem *Pr. Euang.* V. 21. Bene de se *Apuleius* *Apolog.* p. 289. Non video quid mihi sit in ea re pudendum, haud minus quam *Cyrops* maiori, quod genere mixto fuit, *Semimedus* ac *Semipersa*. WESS. — Quod modo praecessit, οὐδὲ τοῦτο συνίλαβε, sic recte συλλαβὴν l. 21. non συμβαλὼν. Conf. c. 63, 1. ibique notata. συμβάλλισθαι, non συμβάλλειν, coniectare sonat; et ne hoc quidem satis aptum huic loco foret. S.

CAP. XCII. 5. ἐν δὲ Προμηθεὺς τῆς ἐν Δελφοῖσι) Laudatissime, verborum asperitatem si praetervideas, et verissime *Iac. Gronovius*. *Minervae protemplaris* sive vestibularis inter Delphorum numina celebratissima est memoria, quamquam in titulo saepius peccatum. Memini quaedam adponere ad *Diodorum* XI. 14. plura *Io. Taylor* ad *Demosthenem* in *Aristogitonem* p. 517. [in *Reisk. Appar. ad Demosth.* Vol. I. p. 822 seqq.] WESS. — Conf. VIII. 37, 7. ibique not. S.

6. ταῦτα μὲν καὶ ἔτι etc.) Cl. *Reiskius* τῶν τὰ μὲν, facili sententiae decursu. Mirum illud oppido est, concordiam Codicum [l. 8.] constare in Βραγχίδῃσι τῇσι Μιλησίων, neque dissidere II. 159. Locus uterque doctorum disputationibus iam olim examinatus est, docente ex *Symmictis* *Philemonis* *Porphyrio*, [Quaestion. *Homer.* c. 8. Vol. I. *Homeri* *Barnes.* p. xci seq.] nec negligente *Gronovio*. Vaticinata quondam illic mulier fuit, ἡ ἐν Βραγχίδασι γυνὴ χρησμωδὸς *Iamblichus* de *Myster.* II. 11. p. 74. quae insolentiori [apud *Nostrum*] articulo nihil prodest. Invenimus *Iamblichum* apud *Stob.* *Serm.* LXXIX. p. 471. ἀδελφαὶ δὲ τούτων καὶ ὁ ἐν Βραγχίδῃ θιὸς ἐκφαίνει. Dederat ἐν Βραγχίδῃσι, ut *Noster*, aut sicuti ipsemet cum *Strabone* et *Pausania* ἐν Βραγχίδασι. WESS. — *Philemon* in *Συμμικτοῖς* apud *Porphyrium* l. c. ait: „quum apud *Herodotum* h. l. ἐν Βραγχίσι (sic apud *Porphyr.* in ed. *Barn.* editur, ἐν Βραγχίσι in ed. *Bas.* 1551. utrobique perperam, puto, pro Βραγχίδῃσι) τῇσι Μιλησίων legisset, gnarum se multis librariorum mendis inquinatos esse quum aliorum veterum auctorum tum *Herodoti* codices, in eo fuisse ut cum *Alexandro* *Cotyensi* τῇσι Μιλησίων (sc. χώρης vel γῆς) corrigendum censeret, quoniam graecus nullus scriptor τὰς Βραγχίδας in foem. genere di-

cere auderet; postquam vero in eiusdem Herodoti libro II. (c. 159, 10.) simili ratione ἱς Βραγχιδας τὰς Μιλαρίων scriptum reperisset, intellexisse se, *Herodotum* Ionum more (quemadmodum illi ἡ Ἀθῆς, ἡ ἰών, ἡ Μαγδαλὼν dicunt) foeminino genere, pro masculino, in isto nomine usum esse. Sic ille. Cui opponere quispiam posset, apud eundem tamen *Nostrum* I. 158, 2. codices omnes in τοὺς Βραγχιδας consentire, itemque cunctos I. 46, 11. τῆς Μιλαρίων ἱς Βραγχιδας dare: itaque verisimile esse, etiam h. l. et II. 159, 10. τῆς Μιλαρίων scripsisse *Herodotum*, et librariorum culpā in utroque horum locorum revera corruptos codices esse. Quod si quis ita statuit; fuerint utique perantiquae istae codicum corruptelae; nec tamen fuerint ex tanta vetustate repetendae, quantā si *Villoisonum* audimus. Huic enim, nescio quo casu, excidit, ut *Philemonem* illum, e quo ista *Porphyrius* retulit, *Alexandro Magno* coaevum faceret. (vide *Villois. Anecd. Graec. T. II. p. 137. et Proleg. in Homer. p. xxxiv. itemque Indicem in Anecd. voce Philemon, et voc. Herodot.*) At ex ipsis verbis a *Porphyrio* prolatis abunde adparebat, aequalem illum fuisse aut etiam paullo iuniorem *Alexandro Cotyensi* Grammatico, (de quo *Fabric. in Bibl. Gr. IV. p. 379.*) adeoque secundo post C. N. seculo vixisse. De *Branchidis* multa *Larcherus* collegit ad *Nostri* V. 36. et VI. 19. Ad id quod spectat de quo h. l. quaerebamus, ita se res habere videtur. Recte ἱς τοὺς Βραγχιδας scribitur I. 158, 2. quatenus *Branchidae* familia fuere sacerdotum, qui templum et oraculum curabant, quod *Didymis* erat in agro *Milesiorum*. Recte vero etiam fortasse et h. l. et II. 159, 10. Βραγχιδας in foem. gen. dicuntur; quoniam ex eo, quod vulgo breviter dicere consueverant ἱς Βραγχιδας πῖμπιν, (ut apud *Nostrum* I. 46, 12. et I. 159, 1.) usus invaluisse videtur, ut ipse locus, ubi oraculum erat, Βραγχιδας diceretur, nempe αἱ Βραγχίδαι, ut αἱ Ἀθῆναι et similia. Ita quidem *Pompon. Mela* l. 17. Oraculum *Apollinis*, ait, dictum olim *Branchidae*: cui congruit quod idem templum perinde τὸ ἱρὸν τὸ ἐν Διδύμοις, et τὸ ἱρὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃς nominatum legimus V. 36, 15. coll. VI. 19, 15. similiterque apud *Strabonem* IX. 421, c. coll. XIV. 634. c. Denique apud eundem *Strab.* XVII. 814. A. iunguntur ἐν Δελφοῖς καὶ Βραγχίδαις, prorsus tamquam duorum locorum nomina. S.

14. ἀντιστασιώτης κατεστήκει) Iure Gronovius ita; in usu tamen verbi, quod sensu activo sumi posse putavit, vere lapsus. L. Küsterus, male dictorum non inmemor, parem illi gratiam reddidit in *Clerici Bibl. V. et Rec. T. V. p. 407*. Taedet haec scribi potuisse. De *Pantaleonte*, Serinus in *Stob. Serm. XLV. p. 313*. quaedam innuit. WESS.

20. ἐπὶ κνάφου ἔλκων) Confidenter hoc suam in sedem reposui: auctores habeo Scholiasten *Herodoti*, qui κνάφος, ut codex mstus ostendit, hic invenit; *Plutarchum*, cuius ἐπὶ κνάφου huc ducit; tum *Hesych.* et *Suidam*, hoc ex loco ἐπὶ κνάφου ἔλκων explicantes. [Suidam vide in *Κνάφος*, et Ἐπὶ κνάφου.] Non addo, κναφίου, in *fullonis officinam*, nec recte verti, nec loco satisfacere. Cur tandem interimendum in *fulloniam officinam* traxit? Nullus-ne ad eadem locus commodior? Bene hoc perspexit, locumque persanavit *Steph. Berglerus Act. Lips. mdcxvi. p. 423*. tum *T. Hemsterhusius ad Hesychii Ἐπὶ κνάφω. Κνάφος, carduus sive spina est, qua fullones radere vestimenta solent: praeterea tormenti seu carnificinae genus, clavis aculeisque oblectum, ad miseros crudelissime enecandos: Ὀργανόν τι, ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσι, Suidas et Timaeus. [in Lexic. Plat. p. 160.] Pertinet huc Platonis X. de Rep. p. 762. ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες, super tribulis laceraantes, ut viri egregii docuerunt. WESS.*

CAP. XCIII. 8. αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι) Haec et seqq. respicit antiquus *Sophista*, qui *Dissertationes aliquot Ethicas* conscripsit, inter *Fragmenta Pythagor. vulgatas p. 714*. Λυδοῖς τὰς κόρας πορνευθεῖσας καὶ ἀργύριον ἐνεργήσασθαι, καὶ οὕτω γάμασθαι καλὸν δοκεῖ εἶμεν. Hinc etiam manifestum est, cur ad istam παιδισκείων mentionem narrationi suae quaedam de more *Lydiaco* interiecerit *Herodotus*; qui vocem, adiectam a *Sophista*, ἀργύριον, lectori subaudiendam relinquit, quam in simili loco adposuit lib. II. c. 126. eo *Cheopa* scribens devenisse pravitatis, ut filiam voluerit tamquam *prosedam* πρῆσσισθαι ἀργύριον ὁκόσιν δὴ τι. Corpore quaestum facientes, πιπράσκουσαι τὴν ὥραν παντὶ τῷ βουλομένῳ, *Origeni c. Cels. V. p. 260*. ἐπὶ μισθῷ (χρημάτων *Xenoph. Symp. p. 523, 7*.) τὴν ὥραν ἀπεμπωλοῦσθαι *Eusebio Προκ. IV. p. 162. B. Commodè* dicuntur ἐνεργαζόμεναι, id est, corpore vel ἐν ταῦταῖς ἐργαζόμεναι: aliter cepit *Clar. Abresch, Dil.*

Thucyd. p. 763. [*Abresch* quomodo ceperit nescio: mihi videbatur ἐν οἰκῆματι ἐργάζεσθαι coll. II. 121, 99. et 126. 3. ubi quidem ἐν οἰκῆματος.] Ἐργάζεσθαι, ἐργάτις, ἐργασία, ἐργαστήριον, de eadem occurrunt opificina. Auctor Orat. c. Ncaeram p. 730, 44. ἐταίραν suam nolunt ὄρεσθαι ἐν Κορίνθῳ ἐργαζομένην, εὐδ' ὑπὸ πορνόβοσκῳ οὖσαν et p. 731, 57. [*Demosth.* Reisk. T. II. p. 1354, 22.] Quae venit ob istum quaestum in Aegyptum, venisse dicitur Rhodopis κατ' ἐργασίην Herod. II. 135. Secundum grammaticos et *Eustathium* ad Ἰλ. 5. p. 1453, 45. [p. 1329. ed. Rom.] *Archilochus* istius generis mulierem Ἐργάτιν dixerat: sed ab istis dissentit *Hemsterh.* ad *Hesych.* in Ἐργάτις. τὸ πορνεῖον est Ἐργαστήριον in Attica Lege apud *Demosth.* p. 736, 105. [p. 1367. ed. Reisk.] et in *Alciphronis* Epistola, quam vulgavit *Abresch.* in Addend. ad *Aristaen.* p. 115. παιδισκαῖον dixit *Nicias*, Athen. X. p. 437. r. memorans etiam τὰς δημοσίας παιδίσκας. In *Isaei* Or. V. p. 58, 13. [p. 134. Reisk. Vol. VII.] *Euctemonis* ἀπειλευθῆρα ἐναυκλήρι συνοικίαν ἐν Πειραιεῖ, αὐτοῦ καὶ παιδίσκας ἔτριφε, meretriculas alebat conciliatrix: in Orat. c. Neaer. p. 728, 28. [p. 1351. Reisk.] *Charisii* liberta *Nicarete* ἐπὶ τὰ παιδίσκας ἐκ μικρῶν παιδίων ἐκτήσατο. VALCK. — *Lydias*, de quibus agitur, puellas non ex corporis quaestu pecuniam contulisse; sed praeter istum quaestum opus etiam mercede fecisse, quo maiorem sibi dotem compararent, monuit *Heyne* in Commentar. Götting. T. XVI. p. 35. Similem isti *Lydorum* morem apud *Cyprios* notavit *Iustin.* XVIII. 5. Conf. *Clearchum* apud Athen. libro XII. cap. 11. ubi videndum an pro τῶν ἄλλων, quod ibi, p. 316. l. 5. nostrae edit. legitur, τῶν δούλων cum *Larchero* (in Notis ad Herodot.) corrigendum sit. Caeterum apud Nostrum mox l. 13. ὁ Λυδῶν δὴ ἡ μὲν non tam *populus Lydorum*, quam *plebs*, reddi debuerat; et sic in lat. vers. rescriptum velim. conf. I. 196 extr. Et ἀγοραῖοι ἄνθρωποι (l. 8.) rectius *circumforanei homines*, quam *forenses*. cf. II. 141, 20. S.

16. καὶ δύο πλῆθρα) *Gronovio* scribendum videtur καὶ δύο πλῆθρα τὸ μῆκος: neque enim latitudinis mentionem abesse posse, nec πλῆθρα de ambitu recte poni. Contra ea *Georg. Arnaldus* venit *Animadv.* c. 29. *plethri* mensuram altitudini, longitudini, et latitudini saepe admoventi commonstrans: nullam quoque iustae proportionis in viri doctissimi emenda-

tione rationem haberi: quod sane vero convenit. Haud scio tamen, an sana hic omnia sint. De stagno *Gygæo* Poëta 'Ιλ. Β'. 865. et *Strabo*, [XIII. p. 626. B. et 627. B.] quo teste *Coloën* postea cognominatum novimus. Referunt huc *παλαιὸν Γύγαϊο τι σῆμα* in *Nicandri Therias.* vs. 633. Critici veteres, forsitan male. WESS. — Nulla subest caussa, cur de integritate huius loci dubitemus, si baseos figuram oblongam cogitemus: nempe τὸ ὕψος nunc intelligit longiorum laterum mensuram. Altitudinem monumenti tantam fuisse ait *Clearchus* apud *Athen.* lib. IX. c. 31. ut ex quibuslibet *Lydiae* partibus conspici potuerit. Nam, quod monumentum a *Gyge* amasiae suae erectum *Clearchus* narrat, quodque *Nicander* etiam l. c. spectasse videtur, illud nullum aliud esse recte *Larcherus* monuit, nisi hoc ipsum de quo hic *Herodotus* loquitur, et ex eo *Strabo* l. c. Cuius monumenti reliquias hodieque superesse, ex *Chandleri* Itinerario idem *Larcherus* adnotavit. Conf. *Heyn.* ad 'Ιλ. Β'. 865. S.

CAP. XCIV. 2. τὰ θήλα τέκνα καταπορνύουσι) *Vitam meretriciam* agant erat in Latinis. Verius *Thomas*, ἐπὶ πορνείαν δίδωσι, uti infra c. 196. πᾶς τις - - καταπορνύει τὰ θήλα τέκνα. Numos a *Lydis* repertos *Xenophanes* in *Pollucis* IX. 83. itidem prodidit. Adde *Eustathium* ad *Dionysium* vs. 840. WESS.

[9. ἐπὶ Ἄτυς) Conf. c. 7, 9. et VII. 74. Adde *Adnot.* ad IV. 45, 16. De *Mane* conf. *Dionys. Hal. Ant. Rom.* I. 27. S.]

Ibid. εἰσροδῆν ἰσχυρὴν) *Herodoti* εἰσροδῆν. (sic recte scriptum legitur supra, c. 22.) ἀφορίαν καρπῶν interpretatur *Dionysius Halicarn.* A. R. I. p. 21, 33. ubi vs. 38. pro διανύμαντας restituendum videtur, διανύμαντα Ἄτυν ἅπαντα τὸν δῆμον διχῇ κλήρους ταῖς μοίραις ἐπιβαλεῖν, ex *Herodoto*, tradente τὸν βασιλῆα αὐτῶν (*Atyn*) δύο μοῖρας διλόντα Λυδῶν πάντων κληρῶσαι. *Herodotea* se *Dionysius* enarrare profitetur; e rerum *Lydiacarum* scriptore probabiliter, quae *Galei* suspicio est, derivata. VALCK.

12. ἄκτα δίζησθαι) Etsi non magnum videbitur operae pretium, hoc ex msto elegi: non possum in animum inducere, placuisse *Nostro* continuam scriptionis et soni in δίζησθαι et δίζησθαι, nulla praesertim metri lege cogente, discordiam. Quod recepi, *Homeri* et *Ionum* est. Habet

Eustathius in *Odyss.* p. 1774, 31. [p. 564, 50. ed. Bas.] διζή-
ται ex *Herodoto*, quod nunc II. 38. διζέται. Consentiant
Grammatico tamen *Codices Ask. et Arch.* Graviter et vere
Democritus, διζημένοισι ταῖναθὰ μόλις παραγίνεται, τὰ δὲ κακὰ
καὶ μὴ διζημένοισι, ex *Stobaeo* in *Poësi Philosoph.* p. 176.
WESS.

13. τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων) Corripitur *Noster* ab
Athenaeo I. 15. [lib. I. c. 35. nostrae ed.] p. 19. A. ob ludo-
rum haec inventa *Atyis* regis tempore: esse enim ludos
istos multo antiquiores, probatos usurpatosque belli *Troia-*
ni tempore. De pilae et talorum lusu nota ex *Homero* res
est: at ubi apud eum *tesserarum* τῶν κύβων, aut κυβείας aut
κυβείων mentio? Quarum cum nusquam meminerit, seriori
tempori inventum debetur. Docuit hoc egregie *Thomas*
Hyde *Histor. Aleae* p. 112. et *Hemsterhusius* in *Polluc.* IX. 97.
WESS.

15. πλὴν πισσῶν) Nullum hic scriptoris *lusu* [cum
Gronov.] agnosco. Πισσούς et πισσὰ usu terunt, non *πιστός*.
Semper-ne in amanuensium peccatis abscondita ruspabi-
mur? Negatur horum origo *Lydis*, quod ea *Palamedis* con-
tribueretur abs omnibus. *Sophoclis*, *Alcidamantis*, *Gorgiae*,
Philostrati hanc ad rem atque aliorum loca *Hemsterhusius*
antestatus est. Sint-ne vero *πισσοὶ* calculi tantum, an *calculi*
tesserarii, animose ante non multos annos disputaverunt
Io. Corn. de Pauw *Diatrib. de Alea Vet.* p. 57. et *Vanni* *Cri-*
ticae p. 270. doctus Auctor. WESS.

25. ἰωτὸν τὸν βασιλᾶ προτάσσειν) *Cl. Reiskius* προτάσσειν.
Tu vide III. 89. VII. 65. *Dionysius*, his usus, de suo libe-
raliter adstruxit plura: *Lydum*, *Atyis* filium, uni parti
a patre adsignatum, alteri *Tyrrhenum* ait, *Rom. Ant.* I.
[c. 27.] p. 21. Λαχούσης δὲ τῆς ἅμα *Λυδῶ* μοίρας τὴν αἰμίνω
τύχην, μὴ ἐκχωρῆσαι. ἐκχωρῆσαι δὲ τὴν ἰτίραν, ἀπολαχούσαν
τῶν χρημάτων τὰ μέρη. Sic, puto, scribere voluit. Venerint-
ne in *Italiae* oras, atque *Etruscorum* genti originem *Lydi*
dederint, quod *Nostrum* secuti plures litteris tradiderunt,
in magna versatur controversia; de qua *Theod. Ryckius*
Diss. de Prim. Ital. Colon. [edita cum *Holstenii* *Notis* in
Steph. Byz.] c. 6. et *Scipio Maffei* *Hist. Diplom.* p. 228.
atque alii. WESS. — Confer quae ad h. l. *Larcherus*
commentatus est. S.

CAP. XCV. 6. καὶ τριφασίας ἄλλας λόγων ὁδοῦς) Vere dixit. Cyri initia et illustria facta diversis modis per Orientis plagas celebrata fuerunt. *Ctesias*, uti Persicorum fragmenta condocefaciunt, aliam ac *Noster* trivit viam, fateturque *Photius*. Quid *Xenophon* sectatus fuerit, in omnium est memoria. Forsan et suum sibi narrationis genus habuit *Aeschylus* in *Persis* vs. 770. Itaque optio datur. WESS.

8. ἐπ' ἔτι καὶ εἴκοσι καὶ πεντακόσια) Haec et quae succedunt *Diodorus* adripuit lib. II. 32. sed minus prudenter et considerate, sicuti ibi conmonstratum est. WESS. — *Herodotum* cum *Ctesia* aliisque, qui Assyriorum imperio (referente *Diod. Siculo*) durationem 1306. annorum tribuunt, in concordiam redigere, post alios doctos viros, (quorum nonnullos etiam *Harlesius* ad *Fabr. Bibl. Gr. T. II. p. 742* seq. laudavit) *Larcherus* studuit in *Notis* ad h. l. Conf. eiusdem *Chronologiam Herodot.* p. 144 seqq. scilicet statuens, *Ctesiam* antiquitatem huius imperii a primis regni primordiis, intra artos limites conclusi, repetisse; *Herodotum* vero ab eo tempore quo totius Asiae imperio reges Assyriae potiti sunt. *Volney* contra, post longam disputationem, qua *Herodoti* fidem historicam cum ea quae *Ctesiae* tribuenda est, contendit, (*Chronol. d'Herodote*, p. 83 seqq.) ad extremum colligit, (ib. p. 189 seqq.) perquam verisimile esse, consulto *Ctesiam*, quo Persis gratificaretur, durationem Assyriaci imperii, cuius in iura Persae successerunt, immanem istum in modum auxisse. Novi quidpiam hic molitus est *G. Bruining* in *Actis Societ. Traiect. T. II. p. 162* seq. (*Lugd. Bat. 1795.*) qui, *Ctesiae* mendaciorum nullam prorsus rationem habendam censens, tantum abest ut iusto minorem existimet numerum 600 annorum, quem hic habent *Herodotei* libri, ut multo etiam maiorem esse sibi persuaserit. Scil. pro certo sumens, *Semiramidem* illam, quam *Noster* c. 184. quinque generationibus ante *Nitocrin* vixisse ait, fuisse primam Assyriae reginam, *Nini* uxorem, regni conditoris; quo secum ipse concilietur *Herodotus*, statuit numerum annorum, qui h. l. durationi regni Assyriaci tribuitur, per librariorum sive errorem sive temeritatem quadringentis annis auctum fuisse; scripsisse *Herodotum* ἔτι καὶ ΗΔΔ, id est, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, annos cxx; inde illos fecisse ἔτι

ἩΔΔ, id est, annos DXX. Cuius quidem inventi laudem non invidemus auctori. S.

CAP. XCVI. 4. εὖτος ὁ Δηϊόκης) Deiocem non praeteriit Polyaeus Strateg. VII. 1. verum vestigiis aliorum insistens. Quaerunt docti viri idem-ne fuerit ac Arphaxadus, cuius in Iudithae historia c. 1. memoria durat, an Phraortes potius, Conringius, Montfauconius, Prideaux; de qua lite Schroëerus Orig. Assy. sect. IV. 5. etc. et Leon. Offerhaus Spicileg. Hist. Chronolog. p. 145. egregie. WESS.

13. ἰθὺς τε καὶ δίκαιος ἦν) Ecce tibi observationem docti viri, Petri Fontein, cui Theophrasti Characterum cultiorem editionem brevi debebimus. Quum de iudice sermo sit, idem est ac, ἰθὺς ἰδικαῖς: eadem ratione Homerus, ἰθὺς, et, ἔς μέσση ἀμφοτέρωσι, μὴδ' ἐπ' αἰρωγῇ, δικάζων, Iliad. Ψ. 574. et 580. Si vero animadvertis, pro ἰθὺς Atticos hoc sensu dixisse ἴσος, vix dubium erit, quin Herodotus in mente habuerit illud Solonis, τὸ ἴσον πόλεμον εὖ ποιεῖ, laudatum Plutarcho in eius Vit. pag. 85. D. Huc nimirum spectant, quae, paullo ante, [l. 10.] de eodem Deioce, habet, ἐπιστάμενος ὅτι τῷ δίκαιῳ τὸ αἰδίων πολέμιόν ἐστι: ex quibus tamen verbis vitium, quod illis inhaeret, tollendum est. Quum enim Herodotus manifesto significet, hunc δίκαστῃν, probe gnarum cives, ab iniustus iudicibus vexatos, iisdem reddi infensos, iustitiam observasse eum in finem, ne quis erga se, ad regnum aspirantem, odium conciperet; liquet, me quidem arbitro, legendum esse, ὅτι τῇ ἀδικίᾳ τὸ αἰδίων πολέμιόν ἐστι. Neque aliter, in argumento fere pari, Euripides, et ipse Solonis dicti haud immemor, Phoeniss. v. 541. τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον, vel potius κοινὸν, ἀνθρώποις ἴδον· τῷ πλείονι δ' αἰὲν πολέμιον καθίσταται τοῦλάχιστον. Quinimo, huius sententiae ea est cum Historici observatione, modo verba sicuti scopus eius postulat legantur, similitudo, ut in altera exemplar alterius tantum non agnoscas: certe hoc, τῷ πλείονι δ' αἰὲν πολέμιον καθίσταται τοῦλάχιστον, ipsum illud est Herodoti, τῇ ἀδικίᾳ τὸ αἰδίων πολέμιόν ἐστι. Haec erudite ille in litteris ad me, sed quibus membranae auxilium negant. WESS. — Nec vero etiam membranae auxilio correctoris indigebant. S.

CAP. XCVII. 5. ἰνάπερ πρότερον προκατίζων ἰδικαῖς) De iudicibus, sive illi reges seu privati fuerint, hoc sollemne. Supra c. 14. Midas ἀνέθηκε τὸν θρόνον, ἔς τὸν Herodot. T. I.

προκαίρων ἰδικαῖα. et V. 26. Additur dixisse Deiocem, οὐ δικάζον ἔτι, se non ultra iudicaturum: non aliud enim ac δικάσειν, quemadmodum doctissimi viri Sylburgius in Grammat. Ctenardi p. 431. et H. Stephanus de Dialect. pag. 140. monuerunt dudum. In fragm. Philosophi Eusebii apud Stobaeum Serm. XLIII. pag. 310. καίτοι περ χρὴ εἰδέναι πάντα τὸν μέλλοντα ἀνθρώπου καταδικᾶν, ὅτι καὶ etc. perperam et sine ratione Gesnerus καταδικάζειν corrigi iussit. Praeclare Glossae Sangermanenses: Δικάζν, ἀντὶ δικάσειν. Ἡρόδοτος δ. οὐ φησι δικάζν ἔτι. WESS.

13. ἐτήσωμεν ἡμῶν αὐτῶν βασιλεία) Voculam ἵνα suspicabar absorptam a literis proximis, quam solet in talibus adhibere Herod. p. 169, 32. [III. 25.] ἵνα σφείων αὐτῶν. pag. 192, 21. 194, 23. [III. 80. et 85.] δι' ἵνα γὰρ τινα ἡμῶν βασιλεία γνίσθαι: atque ita scripsisse hoc loco, ἐτήσωμεν ἵνα ἡμῶν αὐτῶν βασιλεία. VALCK.

CAP. XCVIII. 14. τὰ νῦν Ἀγβάτανα κέκληται) Demiror dilectissimis membranarum haud auscultasse Gronovium, quibus recte obsecutus fuit c. 110. et 153. minime vero III. 64. 92. Non placet id consilii incertum. Optime codex Florent. cui alias plures schedae consentient. Medorum regiam hanc urbem veterum conplures, in quis et Ctesias, Ἀγβάτανα, teste Stephano Byz. adpellarunt. Nunc quidem in illius Persicis ἔδωκε Κῦρος - Βαρήνην, ἐγγὺς Ἐκβατάνων: ipse dederat Ἀγβατάνων, sicuti in Stephani Βαρήνη legitur. Opinor latere idem vocabulum in Aeschyli Pers. vs. 927. nam quae de Agdabatis, gente Persica, a Criticis adscripta sunt, fide carent. Sam. Bochartus tituli originem in Arabum sermone invenit et eleganter illustravit Phaleg. III. 14. Culte vero de Aristotelis obscurioribus libris Themistius πλείοσι περιγεγραμμένοι εἰς περιβόλους, ἢ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις βασίλεια, Or. XXVI. pag. 319. D. WESS.

18. καλωνὸς ἐν) Videtur Diodorus II. 13. in urbis situ dissentire, ἐν πεδίῳ, in planitie structam scribens. Ambitum idem XVII. 110. stadiis cl. absolvit, et hac parte discors. Athenarum enim amplitudo atque ambitus stadia cc. aequabat, teste Dione Chrysostomo Or. VI. p. 87. c. et illi tamen, ex Nostri finitione, Ecbatanorum magnitudo conveniebat. Quod editur κατὰ τὸν Ἀθηναίων κύκλον, pravum

est. Ἀθηναίων oportuerat; qui quidem naevus in his libris nimis frequens. WESS.

27. δύο δι' οἱ τελευταῖοι, *ἰσὶ etc.*) Platoni, horum fortasse recordato, tale aedificia templaque variis coloribus distinguendi genus βαρβαρικὸν εἶδος est. Sic de Neptuni in Atlantide templo: εἶδος δὲ τι βαρβαρικὸν ἔχων πάντα δι' ἔξωθεν περιελαιψαν τὸν τοῦ ἀργύρου, πλὴν τῶν ἀκρωτηρίων. τὰ δὲ ἀκρωτηρία χρυσοῦ. Critiae p. 116. Pertinent huc, quae Auctor de Mundo eleganter commentatus est, c. 6. p. 195. Ed. Vulc. WESS? — Omnino structuræ genus isti simile hodieque in multis apud Sinenses et apud Indos oppidis reperiri monuit Caylus in Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XXXI. p. 42. S.

CAP. XCIX. 5. δι' ἀγγέλων δι' πάντα χρῆσθαι) Vide c. 69. Regiam apud Medos Persasque maiestatem, illique debitam a civibus reverentiam abunde explanavit B. Brisonius de Regn. Pers. I. 27. et II. 91. WESS.

CAP. C. 9. καὶ κατήκοι) Saepe numero vocabulum in Musis recurrit de subditis imperio ac dicto audientibus, rarum hac notione. Ecce tibi imitatore Dionem Cassium lib. XLII. 17. p. 315. Ed. N. καὶ γὰρ κατὰ σκοποὶ σφῶν καὶ κατ' ἡχοῖ -- πολλοὶ περιμένοντες. Aliis sunt ὠτακίνοισι, ut in libello de Mundo, cuius interpres Apuleius non sine quadam cultus elegantia: Sed inter eos aures regiae et Imperatoris oculi [conf. Nostrum, I. 114, 7.] quidam homines vocabantur: per quae officiorum genera rex ille ab hominibus deus esse credebatur, cum omnia, quaecumque ibi gererentur, ille Otacustarum delatione discebat. Ceterum scribi debebat, quod bene vidit Reiskius, καὶ οἱ: est enim dandi casus. WESS.

CAP. CI. 1. τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνίστησι) Interpretatio Vallae, Deioes -- solam Medicam subegit nationem, eique imperavit, illa homines etiam perdoctos in historia veteri tradenda decepit. Galeus pro συνίστησι legi scribit in msto συνιστρίφατο, atque ita loqui solere Herodotum: obversabatur eruditissimo viro κατιστρίφατο, subegit, veterum nulli adeo frequentatum quam Herodoto; apud quem nusquam invenietur συνιστρίφατο, usurpantem τὸ συνιστρίφασι no to significato IX. 18. πάντῃ συνιστρίφαντες (mutari non debuerat) ἰαυτοῖς καὶ πυκνόναντες ὡς μάλιστα. Hoc apud alios frequentius dicitur ξυστραφέντες vel συστρεφόμενοι. Dubium nullum est, quin hoc loco συνίστησι notet in unam contraxit: Deio-

ces τό τε Μηδικόν ἔθνος συνίστρεψε, μόνου τε τούτου ἤρξει: (sic ista leviter refingenda suspicor;) Medos in unam gentem contraxit, atque huic soli imperavit. Ex hac vera, ni fallor, interpretandi ratione [quam quidem perinde vulgata etiam scriptura admittit,] primum manifestum est, cur his continua diversa memorentur Medorum genera, e quibus unam ille fecerit gentem; deinde, quamobrem de filio Phraorte paulo dicat inferius: οὐκ ἀπεχρήτο (Suidas explicat, ἀρκεῖν ἤγειτο:) μόνων ἄρχειν τῶν Μηδῶν, ἀλλὰ στρατιωτάμινος ἐπὶ τοὺς Πέρσας κ. τ. λ. Pater Deioeces, callidus ille iustitiae satelles, pacis amans, et solos regere Medos contentus, simul atque iustitiae fruendae causa (Cicero de Off. II. c. XII. init.) rex fuerat constitutus, locatim dispersos cives suos adegit ἐν πόλισμα ποιήσασθαι, καὶ τοῦτο περιστέλλοντας τῶν ἄλλων ἥσσαν ἐπιμίλῃσθαι. Herod. p. 41, 5. et p. 42, 3. [c. 96, 6. et 98, 11.] Condidit itaque Ecbatana. His denarratis subiungit: Διόδοκος μὲν νυν τὸ Μηδικόν ἔθνος συνίστρεψε. Hoc aliis in re simillima saepius dicitur συνέμισσι, vel συνήγαγε. Notae sunt imperantium artes, Thesei, Gelonis, similiumque: de Gelone, unis Syracusis omnia posthabente, Herodotus lib. VII. c. 156. VALCK.

CAP. CII. 10. Ἀσσυρίων τούτους οἱ Νῆον ἔχον) Qui ἔσχον voluerit, etsi urgens ratio desideratur, praesidio non carebit. Assyrios laxiore significatione Noster usurpat, illis ipsos comprehendens Babylonios. Assyriorum itaque alii Ninum, Babylonem alii possidebant, uti c. 178. 185. etc. WESS. — De Nino urbe, ad Tigrin sita, conf. c. 193, 11. et II. 150, 17. S.

CAP. CIII. 4. ἐλόχισι κατὰ τέλει) Turmatim. Adscripserat his Scholiastes: κατὰ τέλει τὰ ἀναλώματα, καὶ τὰ συνδρια ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ τὸ συντελεῖν εἰς τάγμα. Habet ex eo Suidas. [in Κατὰ τέλ.] Ultima huc refer, cetera aliorum deferenda. Καὶ κατὰ τέλει καὶ παντοίως προσβάλλοντες VII. 211. et IX. 20. et 22. WESS.

[8. ὅτε νύξ ἢ ἡμέρα ἐγένετο) Vide supra, c. 74, 8. S.]

15. βασιλεὺς ὁ Σκυθίων Μαδύης) In obscuro res Scythicae loco sunt: de gentis excursionibus in Asiam plura Iustinus II, 4. 5., quae partim conveniunt, aliena partim sunt. Μαδύος Σκυθικοῦ expeditiones et peregrinationes tetigit obiter Strabo I. pag. 106. [pag. 61. ed. Cas.] sed nescio quo au-

cfere eundem *Madyem* regem *Cimmeriorum* fuisse adfirmat. WESS. — Confer *Nostrum* cap. 15. et praesertim IV. 11 seq. S.

GAP. CIV. [1 - 3. "Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς λίμνης τῆς Μαιώτιδος --- ἐς Κόλχους τριήκοντα ἡμερῶν εὐζώνῃ ὁδός.) Iusto maior videri possit iste numerus *triginta dierum*; quum praesertim eum terrae tractum, quo inferior Asia cum superiori iungitur, intra *quinque dies* ab homine εὐζώνῃ permeari posse supra dixerit, cap. 72 extr. At hīc non de ea parte *Macotidis paludis* agitur quae *Colchidi* proxima est, sed de ostio *Macotidis*, et quidem de ulteriore ora illius ostii, ubi *Cimmeriorum* olim sedes fuerant. conf. IV. 11 seq. Caeterum meminerimus, ubi de eisdem regionibus agitur, quas *Scythae* dein habitarunt, diurnum iter ab eodem *Nostro* ducentis stadiis aequiparari, IV. 101, 8. S.]

8. ἐν δεξιῇ ἔχοντες τὸ Καυκάσιον ὄρος) Eadem, sed distinctius, IV. 12. VII. 20. *Cimmerii* legerunt oras *Ponti* et per claustra *Caucasea* in *Asiam* iruperunt; *Scythae*, dum profugos insequuntur, a via aberrarunt, perque *Caspiae* portas in *Mediam*, regionem a fugitivis aversam, devenerunt. Lege *Th. Sig. Baierum*, *Comment. Acad. Petrop. lib. III. p. 318.* WESS.

CAP. CV. 2. Φαμμίτιχος) Ita hīc. At Φαμμήτιχος lib. II. 2. 28. 30. nec constanter tamen. Recurrit prior scriptura II. 151. VII. 7. Quae quidem discrepantia ex pronuntiationis vicinia nata fuit. *Scythicam* expeditionem *Hieronymus* adtigit in *Fabiolae* Epitaphio: *Hanc gentem Herodotus refert sub Dario Medorum rege viginti annis Orientem tenuisse captivum, atque ab Aegyptiis et Aethiopibus annum exegisse vectigal*; non sine erroribus, de quibus *Scaliger* in *Eusebii Chron. p. 83.* Τοπροσώτιω [l. 4.] non ex genio *Herodoti*, uti visum *Gronovio*, sed e *Grammaticorum* vetere scribendi more venit. Servavit ipse τὸ προσώτιω III. 138. sicuti alibi τὸ πρόσω, τὸ λοιπὸν, τὸ πρῶτον, quae emendatius utique scripta. Conduxit de genere hoc conplusscula *Io. Wasse*, addita in *Dukeri* praefationem *Thucydidis*. WESS.

9. πάντων ἀρχαιότατον ἱπῶν etc.) *Pausanias* I. 14. primos omnium mortalium *Assyrios* Venerem *Coelestem* colere ingressos perhibet, ab illis *Paphios* in *Cypro* et *Phoenices*

in Palaestina religionem eius accepisse; hinc venisse ad Cytherios: abduxit doctissimum scriptorem a vero Venus Mylitta, quam ab Assyriis cultam ex Nostri I. 131. et 199. didicerat. Nam quo pacto ab Assyriis, a mari remotissimis, ea superstitio ad Cyprios penetrare potuit? Uraniam istam Venerem Syri *Dercetun* vocitabant in Diodori II. 4. WESS.

15. ἰνδονχλαὶ ἢ θιός θήλειαν νοῦσον) Ita dederat, uti rei series et Longinus testantur. Scio animose ὁ θιός a Gronovio defendi; quo modo, si qui velit, omnibus naevis patrocinium parabitur. Θήλεια νοῦσος quae fuerit, quaesitum ambitiose fuit. Ampl. Bouherius totum illi cap. 20. Dissert. Herodot. inpendit, spretisque plurium coniecturis, quas recensere nihil adtinet, decernit cum Tollo ad Longinum atque aliis, θήλειαν νοῦσον convenire contaminatis morbo turpium virorum, ut Horatius alicubi, [lib. I. Od. 37.] sive pathicis. Verum est, Philonem Iud., Dionem Chrysostomum, Herodianum, Clementem Alex., Eusebium, Scholiasten Thucydidis, quibus adiungi poterit Criticus ad Hephraestionis Enchirid. p. 41. circuitu θήλεια νοῦσον id genus descripsisse: neque absurdum erit, si profitearis, Longino honestam eam turpis flagitii descriptionem admirabilem atque αἰνιγματικὴν fuisse visam, qua est sententia vir Amplissimus. Haud parum tamen metuo, ut Noster Scythias id inputarit. Alibi certe, cum non dissimile quidpiam exponere vult, hac verborum circuitione abstinet I. 135. usus, uti opinor, si aperte loqui nollet: huc adde, in Seythiam delatis, uti adfirmat, morbi illud muliebris genus statim fuisse manifestum, quod in pathicis utrum liquido omnibus adpareat extemplo, non habeo dicere. Accedo potius ad Hieron. Mercurialis opinionem Var. Lect. III. 7. Hippocratem et Nostrum comparantis. Ille de iisdem Scythias de Aër. Aq. et Loc. p. 293. [sect. 106. et 109. ed. Coray.] ἰνδονχλαὶ γίνονται καὶ γυναῖκες ἐργάζονται, καὶ ὡς αἱ γυναῖκες διαλέγονται ὁμοίας. Caussam morbi incolas acceptam referre deo, [ait ibid. Hippocr.] sed errare: habere eum suas sibi, verum naturales, caussas. Porro, qui malo tentantur isto, ἰνδύονται στελεὴν γυναικίην, κατὰ γένεσιν ἰσχυρίων ἀναισθησίην. γυναικίζουσι τε καὶ ἐργάζονται μετὰ τῶν γυναικῶν, ἢ καὶ ἰσχυρίων. Denique νοῦσον adpellat, qualis profecto est, et ma-

ribus turpissimus. Atque haec senex divinus eodem fere, quo *Herodotus*, commentatus est tempore; ut dubium non sit, quin eandem uterque rem signaverit. Noster *νόσον θήλειαν* vocat; ille, qui morbi eius feminei effectus, quaeque indoles fuerit, declarat. *Herodotus* iratae Veneri, sicuti Scythae irae Deorum, morbi initia contribuit. *Hippocrates* ex artis suae disciplina, superstitione dissipata omni, mali causam vestigat et explanat. Qui quidem dissensus ferendus et magni non est momenti. WESS. — Perspecte vir eximius. Plura si quis desiderat, dabunt nonnulla *Larcherus* ad h. l. et *Corayus* ad *Hippocr.* l. c. Exstat etiam singularis *Heynii* commentatio de *Maribus inter Scythas morbo effeminatis*, quos ille cum *hermaphroditis Floridae* contulit, in *Commentationib. Societ. Goetting.* Vol. I. P. 3. p. 28 seqq. Sed, quod maxime ad rem facit, comperitum est nostra aetate, morbum illum, quem muliebrem commodissime *Herodotus* nominat, eodem prorsus modo, quo ab *Hippocrate* descriptus est, in eisdem regionibus, quae *Scytharum* olim fuerant, hodieque (quamquam haud ita frequenter) obtinere. Vide *Reineggs topographische Beschreibung des Caucasus*, Goth. et Peterab. 1796. T. I. p. 269 seq. *Histoire primitive des Peuples de la Russie*, par le Comte *Jean Potocki*, Petersb. 1801. p. 175. *Klaproth*, *Reise in den Caucasus* etc. Halae et Berol. 1712. p. 283 seqq. In *Var. Lect.* ad h. l. adnotare oblitus eram, pro *θήλειαν* ad Ionismi normam *θήλειαν* corrigendum censuisse *Koenium* ad *Gregor.* *Dial. ion.* §. 41. atque sic h. l. edidisse *Schaeferum*. Et sic alibi quidem brevi vocali *ι* in medio scribitur hoc vocab. ut III. 85, 16. et 20. sed simul per *α* in terminatione primi et quarti casus: *ἡ θήλαια ἵππος*, III. 86, 5. *τὴν θήλειαν κάμηλον*, III. 102, 17. — Ista iam non modo scripta a me, sed typothetae etiam tradita erant, quum a *Boissonado* meo, Viro clarissimo, qui incomparabili studio, quidquid ad ornandum *Herodotum* nostrum valere videretur, id mecum communicare, aut de eo me monere conuevit, per literas transmissa Notula, ad id de quo hic agitur spectans, mihi traditur, his ipsis verbis concepta: „Παρά δὲ Ἡρόδοτον, ἐνέσκηψεν ἡ θεὸς θήλειαν νόσον, „αὐτὶ τοῦ, ἐποίησεν ἀνδρογύνους ἢ κατὰ γότας. *Tiberius Rhetor*, „de *Figuris*, cap. 35. de *Periphrasi*, inedito adhuc, brevi „edendo.“ S.

18. τοὺς καλέουσι Ἐναρίτας οἱ Σκύθαι) Ampl. Bouherius *ἱναρίτας*, *piaculo contaminatos*, correxit. Factum non laudo. Obstant membranae. Repugnat scriptor ipse IV. 67. Contra etiam veniunt Scholiastae Ἐνάρις, οἱ ὀπλίται: cuius explicatio, etsi sit erronea, deceperitque G. *Corinthum*, vetat mutationem. Amplius robur *Hippocrates* adderet, modo scripsisset, ut *Tollius* ad *Longinum* habet, καλεῦνται δὲ οἱ τοιοῦτοι Ἐνάρις: verum ea *Mercurialis* est correctio speciosa: Ἀναδριμῆς praeserunt veteres editi. Confer P. *Leopardum Emendat.* VII. 10. WESS. — In vulgatum h. l. Ἐναρίτας, et in Ἐναρίης IV. 67, 7. consentiunt fere libri: a quo parum abest ἀνδριμῆς, quod apud *Hippocr.* (teste *Corayo* in *Notis*, p. 331 seq.) in cod. Reg. 2146. et in ed. Ald. legitur. Quod si, ut probabiliter *Wesselingius* iudicavit, (in *Notis* ad *Glossas Herodoteas*) *Scythicum* verbum est, frustra sunt viri docti, qui illud ex graeci sermonis norma vel interpretari vel corrigere conantur. S.

CAP. CVI. 4. χωρὶς μὲν γὰρ Φόρων) Reisk. χωρὶς μὲν γὰρ, Φόρον, et mox τὸν ἐκάστοις: aut Φόρον, ob ea quae statim iterantur. Mihi transitus a plurali ad singularem numerum non displicet. Saepe numero ita utriusque linguae scriptores. Lege *Davisii* adnotationes in *Ciceron.* I. 59. de *Nat. Deor.* WESS. — Ne me quidem transitus a plurali numero ad singularem offendit, sed reliqua sermonis structura: in qua ne illud quidem necesse est, ut τὸ in τὸν mutetur; sed, hoc quod quibusque imposuerant, est idem illud *tributum*, quod exigebant. Nempe structuram orationis non aliter percipere possum, nisi ita, ut per adpositionem iuncta intelligantur haec duo, Φόρον, et τὸ ἐκάστοις ἰστίβαλον, (nam sic cum ms. F. pro ἐτίβαλλον scribendum,) et ad horum utrumque referatur verbum ἱππεύον. Quare non magis χωρὶς μὲν γὰρ Φόρον, quam Φόρων, legi velim: cuius posterioris coniecturae idem *Reiskius* in *Notis editis* merito nullam fecit mentionem. S.

10. καὶ τὴν τι Νῖνον εἶλον) *Hieronymus* in *Chron.* *Cyaxares Medus subvertit Ninum*: ad quae *Scaliger* N^o. MCCCCLX. p. 85. Fortasse in Graeco conceptum fuit: Κυαξάρης ὁ Μῆδος τὴν Νῖνον αἰρῖ, capit, expugnat. Nam procul dubio non subvertit. Quis ergo? Scribit *Noster* c. 178. Νῖνον ἀναστάντων γενόμενης, *Babylonem* gentis regiam et metropolin fuisse: additur

c. 183. *eversam* [certe *expugnatam*] esse a Medis. Quae quidem in Cyaxarem melius congruunt, quam in *Astyagem*, uti *Bouherius* voluit *Dissert. Herodot.* p. 240. [Quod mox ait, ἐν ἑτέροις λόγοις δηλώσω,] *Assyriorum* historiam, λόγους Ἀσσυρίους, composuisse *Herodotum*, credibile fit. Meminit eorum c. 184. altera vice. Perierunt cito. Nihil inde servatum, nisi unum fortasse apud *Aristotelem* fragmentum, *Hist. Anim.* VIII. 1. Nam alia, quae inde arcessuntur, perperam in hunc censum vocantur. Perierunt autem, ut innumera alia, temporum iniuriā. Qui socorditer atque inepte digestos eos fuisse commentarios, et propterea neglectos, cum *Vignolio Chronolog.* IV. 4, 6. etc. adseverant, talia confidenter obtrudunt, quorum rationes reddere nequeunt. Verum de his in nupera *Dissert. Herodotea* c. 1. disputatum uberius fuit. WESS.

CAP. CVII. 5. ὑποθίμενος δι τῶν μάγων τοῖσι etc.) *H. Stephanus* [in *Prolegom. de Herod. vocab. et loq. gen.*] ὑπερθίμενος, quod c. 108., longe praefert; a cuius iudicio non dissideo. Ὑπερθίσθαι hoc usu in Musis frequens, non illud. Τούτῳ τῷ Γύγῃ καὶ τὰ σπουδαιότατα τῶν πραγμάτων ὑπερτίθετο, cum *Gyge* communicabat, I. 8. tum V. 24. VII. 8, 1. Statim μὲν ante *Μανδάνην* [I. 7.] induxi, obsecutus membranis. WESS.

11. οἰκίης μὲν ἰόντα ἀγαθῆς) οἰκνῆς alibi recte legitur; sed hic ferri nequit, si vel in Codicibus bonis inveniretur. οἰκία, familia, non potuit οἰκνῆ dici; semper Ionice scribitur οἰκία. *Herodot.* I. 90. ἰόντες οἰκίης ἐν Φλαυροτέρης. lib. IV. 76. VI. 35. Lib. II. c. 172. *Amasin* primum habebant despiciatui, αἳ δὲ δὴ δημότην τὸ πρὶν ἰόντα, καὶ οἰκίης οὐκ ἐπιφανέας. Eundem *Hellanicus Athenaei* XV. pag. 680. B. antequam ad regnum perveniret, fuisse scribit ἰδιώτην καὶ τῶν τυχόντων. VALCK.

CAP. CVIII. 7. ἐπίτοκα εὔσαν) Revocavi quod *Al-
dus* eumque secuti expresserant, idque licitum in mssorum dissensu putavi, praesertim ubi scriptor ipse viam monstravit cap. 111, 4. Memini *Damasium* apud *Photium* p. 561. novae scripturae auctoritatem conciliare videri, ἐπίτοκα εὔσαν τὴν γαμήτην συνεπῆγιν. Sed dubia et controversa lectio est, et defendi, nisi metaplasmo declinationis in subsidium vocato, nequit. Nihil simile ἐπίτοκα, quo

Hippocrates pluresque alii fuerunt usi, requirit. Vide doctam T. Hemsterhusii adnotationem ad Thom. M. voce Ἐπίτιξ. WESS.

17. σὺ ἰωυτῷ περιπίπτεις) Dubium est, hocce, an σὺ ἰωυτῷ περιπ. adscisci debeat; quamquam ego non multum eo distrahor. Varie ponere solent. *Aeschin.* de Legat. Fals. p. 47. Ed. Ald. [p. 311. ed. Reisk.] ὡς ἐγὼ τοῖς ἱμαντοῦ λόγους περιπίπτω. Io. Chrysostomus T. V. p. 24. B. ἀλλ' ὁ μῦθος αὐτὸς ἰωυτῷ περιπίπτει. et T. VII. pag. 831. C. πανταχοῦ ἢ πλάνη ἰωυτῷ περιπίπτει. Par ratio prorsus est in μηδαμῶς, quod viro Cl. [l. 15.] tantopere placuit. Ecquis enim mortaliū, in ea schedarum discordia, Herodoteum illud esse praestabit? Μηδαμᾶ habet cap. 68. III. 65. atque aliās, μηδαμῇ quoque. Mox [l. 18.] ἐς σιωτοῦ servavi, non ignarus defendi veterum locis ἰωυτοῦ posse, patronumque habere in *Miscell. Observ.* T. III. p. 142. WESS. — Quod modo praecessit, ἄλλους ἰλόμενος, id commode *Wyttēb. Select.* p. 351. confert cum illo *Xenophontis*, *Hellen.* III. 1, 2. Κύρον ἀντ' ἰκσίον ἡρημένοι ἦσαν. S.

CAP. CIX. [2. ὡς οἱ παριδόθη τὸ παιδίον κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ) *Valla* ad verbum, *quum ei puer traditus esset ornatus ad necem*: ubi quum haud adpareret, quid hoc esset, ornatus ad necem; clarius H. *Stephanus* reddendum censuit, *quum ei puerulus cum ornatu traditus esset ad necem*: et in eandem sententiam *Gronov.* *quum ei puerulus ornatus esset traditus ad necem*; quam versionem et *Wesseling* tenuit, et *Larcherus* his verbis suo idiomate reddidit, *on remit l'enfant couvert de riches ornemens entre les mains d'Harpagus, afin qu'il le fit mourir*. Quae interpretatio (ut iam olim *Aem. Portus* in *Lex. ion.* v. θάνατος monuit) satis bene haberet, si παριδόθη ἐπὶ θανάτῳ, non κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ, legeretur. Nempe tradebatur Harpago puerulus eo cultu ornatus quo regios liberos mortis causa (id est mortuos, aut iam iamque morituros) ornari moris erat. conf. c. 111, 16 seq. et 24 seq. rursusque c. 112, 15 seq. et 113, 6. Itaque ad τὴν articulum, cum eodem Porto, intelligendum στολὴν, sive potius κόσμῳ, scil. nomen ex cognato verbo, quod in proximo est, repetendum. Sic VII. 34, 2. ἐγεφύμεν -- τὴν μὲν -- τὴν δ' ἐτίσαν, scil. γίφουσαν. VII. 62, 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἰσταλμένην, sc. στολὴν, id est

σκυήν, quo vocab. continuo dein utitur. VII. 84, 3. τὴν αὐτὴν (sc. σκυήν) ἰσχυασμένοι. Pro quo VII. 72, 6. αἰτ τὴν αὐτὴν ἔχοντες: ubi, quoniam ἔχοντες eo loci idem ac ἰσταλμένοι aut ἰσχυασμένοι valet, pariter στολήν aut σκυήν intelligitur. In *Aristoph. Ran.* 192. ναυμάχῃς τὴν περὶ κριῶν, sc. μάχην. Sic κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. κρίσιν vel δίκην, et similia multa apud optimos quosque auctores. Sic vero rursus apud Nostrum, quoniam δῆσαι ἐπὶ θανάτῳ IX. 37, 6. sonat vincere mortis causa, in vincula coniicere supplicio destinatum, similiter etiam ἔδωκε (σφίλας) τὴν ἐπὶ θανάτῳ (scil. δέσιν) habemus III. 119, 10. et τοὺς ἄλλους κατέδωκε τὴν ἐπὶ θανάτῳ, nempe δέσιν, V. 72, 23. Neque me fugit, ad τὴν articulum aliās etiam subinde nomen ὀδὸν intelligi; nempe cum verbis praesertim quae mittere, ducere, aut proficisci significant: (conf. I. 67, 12.) sed non idcirco equidem dixerim, in verbis ex V. 72. modo citatis praegnans esse verbum κατέδωκε, intelligendumque κατέδωκε ἀπάγοντι τὴν ἐπὶ θανάτῳ ὀδὸν, quod Viro docto excidit in utilissimo libello scholastico, quem *Attica* inscripsit, p. 341. ed. sec. S.]

3. ἐς τὰ οἰκία) Verum id est: ut ἦτε ἐς τὰ οἰκία cap. 119. Saepe tamen operarum delicto depravatur, quem ad modum principio eiusdem capituli ἦτε ἐς τὰ οἰκία, ubi *Arch. οἰκία*. II. 129. εἶναι ἐν ταῖς οἰκησίαις τέκνον. III. 148. προῆλθον ἐς τὰ οἰκία. Quae quidem et alia similis generis ad eandem formam ex mssis redire debent. Vide Gronov. II. 66. WESS. — Nempe II. 66, 17. recte Gron. οἰκίσαι ex ms. *Med.* restituit, cui et alii libri adsentiuntur. S.

[11. συγγινῆς ἰστίῳ) Adhaesit, litera e superioribus edd. Rescriptum ἰστί velim, ut alibi: et sic h. l. noster cod. *Pa.* Conf. *Var. Lect.* ad Prooem. l. 4. S.]

CAP. CX. 3. νεμαίς τε ἐπιτηδεωτάτας νέμοντα) Multum se hic aestuasae fatetur Cl. Reiskius, tandemque huc venisse, ut ἀνεπιτηδεωτάτας, pascua maxime horrida, reponeret. Pepererunt fortasse hos fluctus montes θηρωδέστεροι, qui utique boum pasturae minime conveniebant. At pascua erant ad montium radices, ut statim traditur: ad eas autem plerumque herbidi irriguique agri, bubus pascendis egregii: hinc et pagus illic, hominum celebritate notabilis, c. 114. Posses, si innovatione locus indigeret, ἐπιτηδεώτα-

τα ex Aldo recipere et bubulci sollertiam intelligere. *Hesychius*, Ἐπιτηδείως ἐπιμελῶς. Vide II. 153. WESS. — Quidni pascua intelligamus ad id, de quo nunc agebatur, maxime idonea? S.

8. τὴν γὰρ κύνα καλίουσι Σπάκα Μῆδαι) Eadem-ne Medorum et Persarum fuerit dialectus, non liquet. In reliquiis Persicae linguae nihil doctissimi viri G. *Burtonus* et *Hadr. Relandus* invenerunt congruum. Confer huius *Diss. de Vet. Ling. Pers.* p. 245. et illius *Ἀσίψ. Ling. Pers.* pag. 97. *Iustinus* l. 4. de caussa nominis Spaco lepidas admittitur fabellas, ex Trogi libris derivatas. WESS.

12. πρὸς Σαρπίρων) Credo Florentiae non aliter scriptum, etsi super ea re silentium. Codex *Ask.* et *Valla* idem obtulerunt. *Σαρπίρων* Aldi et *Edit.*, si littera detrahatur, Σάπιρας dabit, quos Colchis confines, memorant *Orpheus Argon.* vs. 753. et *Apollon. Rh.* II. 397. atque ex illis *Stephanus Byz.* In Nostri Musis modo *Σαρπυροί* III. 94. modo *Σάπιρας* IV. 37. contra tabulas tamen. Melius I. 104. VII. 79. WESS.

20. ἱεροῦν -- διατίταγμαί ἰγώ.) Nimium tribuitur Medico. Quia de militibus eorumque acie διαταχθῆναι frequentatur, propterea-ne uni negabitur? *Apostolus Paulus*, οὕτω ἢ διατιταγμένοι, *Act. Ap.* xx. 13. *Servus* ἰποῖσι τὰ διαταχθέντα αὐτῷ *Luc. Evang.* xvii. 9. Haec sufficiunt. Alii in composito amplius quam simplici esse adfirmabunt, neque illis pertinaciter obloquar. WESS. — De re, quae hic agitur, conf. c. 112, 6. 113, 11 seq. et 116, 23. S.

CAP. CXI. 4. ἐπὶ τὴν ἰούσα πᾶσαν ἡμέρην prave explicatur quae per totam diem parturierat, pulcre monente Cl. *Abresch Diluc. Thucyd.* pag. 583. WESS. — Recte vero Vir doctus, cuius partus in dies expectabatur: et aut sic, aut de die in diem, in lat. vers. repositum velim. Sic VII. 203, 5. προσδοκίμοι πᾶτάν εἰσι ἡμέρην, quotidie (sive, in proximum quemque diem) expectantur: et plena dictione, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην, VII. 198, 5. S.

8. ὅτι οὐκ ἰσθῶς ὁ Ἀρπαγὸς μεταπέμψαί το) Recte post pauca [L. 10.] hunc in modum *Gronovius*; sequor exemplum, schedarum parens imperio. Est autem omnis haec oratio cultissima et rusticae simplicitati mirabiliter apta. WESS. — Utrobique edd. ante *Gron.* μεταπέμψατο dabant;

idque priori loco (l. 8.) tenuit Gron. ubi cum plerisque mastis μεταπέμφατο primus Wess. edidit. Posteriori loco, (l. 10.) de quo in Var. Lect. oblitus eram monere, idem Gronovius, suum codicem, ut ait, secutus; μεταπέμφατο primus edidit, idque tenuit Wess. ubi quidem (ut idem Wess. adnotavit) codd. Ask. Arch. et Paris. duo (nostri Pb. Pc. Pd. et cod. F.) in μεταπέμφατο cum vet. edd. consentiunt. S.

9. ἐξ αἰλπτου ἰδοῦσα) Appianus Punic. p. 104. [c. 104, 3.] καὶ αὐτὸν ἡ στρατιὰ μακρόθεν ἰδοῦσα ἐξ αἰλπτου. Similiter pag. 117. [c. 116, 13.] Sophocles aliter Aiace. 727. ἐξ αἰλπτων Ἀίας μεταγενώσθη. Aeschylus quoque Suppl. 362. Hesychii Ἐξ αἰλπτῆς hinc docti viri corrigunt, sed frustra, uti bene in litteris ad me Cl. Alberti. Legendum enim ἐξ αἰλπτῆς, quo Archilochus apud Heraclid. Pontic. p. 412. Ed. Galei utitur. WESS.

13. ἐς δισπότιας τοὺς ἡμέτερους) Cogor saepe minuta venari. Quid facias, ubi talem se silva dat? Abigunt Florentiae hinc et c. 112. δισπότιας, et retinuerunt τὸν δισπότιαν c. 11. Non sibi constant, fateor, in productione vocis descriptores, sed culpa ipsorum est. ἐξηγητῆς vidimus cap. 78. Manarunt eodem ex fonte Ἀρισταγόρης, Ἀρισταγόρει, Ἀρισταγόρεα: Καμβύσης, Καμβύσιω, Καμβύσεια, quod in Ἀστυάγῃ codex Arch. sollicitè observat. WESS. — Cap. 129 extr. in δισπότας consentiunt libri omnes. S.

CAP. CXII. 10. εἰ δὲ πᾶσα γὰρ ἀνάγκη) Ita adsolet: πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶ ὕσας II. 22. et 35. IV. 179. V. 52. etc. Sophocles Elect. vs. 1527. Plato in Phaedro p. 243. d. πολλὴ ἀνάγκη in Eutyphr. p. 7. d. Itaque γὰρ interpositum pluribus in mssis citra sententiae damnum resecatur a Viro Clarissimo recte. Saepe tamen apud alios πολλή γ' ἀνάγκη, ποῦτας in primis, de quibus Valcken. in Euripidis Phoeniss. 1668. WESS. — Equidem, cur abiiceretur particula et perapta huic loco, et plerorumque ac probatissimorum codicum auctoritate firmata, non satis caussae vidi. S.

CAP. CXIII. 9. τῶν τινὰ πρόβοσκων) Hinc in Aem. Porti aliorumque Lexica receptum fuit πρόβοσκος. Usitata vox αἰγοβοσκῶν facile potuit in illam deflecti. VALCK. — Per utique rarum est πρόβοσκος de pastore, sicuti et πρόβοσκημα, quod in Philon. Iud. Legat. p. 993. d. Verum hoc

naevo obsitum atque in προδόσμημα vertendum docuit Kühnius ad Diogen. Laërt. Praefat. Illud movere non audeo. Accedit proxime αἰγροβορῶν vocabulum; sed metuo, ut ταῖς βουκολαῖς bene conveniat. WESS.

CAP. CXIV. 6. οἰκίας οἰκοδομεῖν) Una mutata litera οἰκονομεῖν refingit Cl. Pauw: neque enim eum, qui sibi δορυφόρους atque ὀφθαλμὸν eligebat, οἰκονόμους omisisse: habuisse praeterca Persarum reges μελεδαντοὺς τῶν οἰκίων III. 61. quibus aedium et rei domesticae cura erat. Hoc verum; notum quoque οἰκοδομεῖν, οἰκοδομίαν, et οἰκονομεῖν permisceri apud Philon. Iud. de Fortitud. p. 740. c. et in Paullina ad Timoth. priore c. 1, 4. et saepius aliàs. Neutrum tamen adigit, ut eam in sententiam catur. Ludus puerorum describitur, quorum esse

Aedificare casas, plostello adiungere mures,
ludere par impar, ---

monuit Horatius II. Sat. III. 247. et experientia testatur. WESS.

8. τὰς ἀγγελίας ἐσφίρειν) Difficilis electio. Φέρειν et ἐσφίρειν ἀγγελίας usus admittit: illud latius se porrigit; hoc eius proprie, cui in aula ἐσαγγελίος titulus, quique ad regem deferrebat quae nunciabantur. Vide Lucianum Deae Syr. c. 25. Heliodorum X. p. 491. et Gronov. [Commode ad III. 77, 7. provocat Gron. Et verisimilius est, a nonnullis huc omissam fuisse praepositionem, quam ab aliis suo arbitratu adiectam.] Βασιλεὺς ὀφθαλμὸν multa in luce posuit Brissonius Regn. Pers. I. 190. WESS. — Conf. Adnot. ad c. 100, 9. S.

14. περίεσι) Nihil demuto. [Vide Var. Lect. ibique ubi iterum Arch. nominatur, Ask. corrige.] Voluit Arch. scriba περιῖπει, ut supra c. 73. quo de P. Leopardus Emend. VII. 8. Bene etiam [L. 15.] habet μετέβη, ubi in Arch. insignis adparet aberratio, nec ab ea immunis Vindob. cui in animo μετέχθη fuisse videtur. WESS.

CAP. CXV. 7. αἰκίη τοῖςδε περισπίιν) Sic I. 73. et III. 160. ubi αἰκίη, uti hic, Arch. ex scholio, e quo et id descendit, quod in Vindob. Placere potest Aldi αἰμίη, ut προμηθίη I. 88. III. 36. in Vindob.; verum Aldus in isto vocabulo varius est. Statim [L. 9.] malui ἐγὼ δὲ ex Arch. quippe significantius. Plutarchus in Praecept. Reip. ger. p. 811. α.

ὅγῳ δὲ ἀνάπαλιν - - οὐκ ἔμαυτῷ γέ φημι ταῦτα οἰκονομεῖν, ἀλλὰ τῇ πατρίδι: ita enim dederat, non οἰκονομεῖν. WESS.

[15. ὧδ' τοι πάριμι.) Videndum ne in aliis etiam codicibus, sicut in nostris, ὧδε τοι scriptum reperiatur: quod gallice diceret, *me voici tel que je suis*. S.]

CAP. CXVI. 1. τὸν Ἀστυάγια ἰσῆμι) Ad eum modum VII. 46. ἰσῆλθε γὰρ με λογισάμενον: namque ita Io. Stobaeus et scripti codices. Verum isto de genere uberrime docti viri, T. Hemsterhusius in *Lucian*. T. I. p. 26. et *Valken.* ad *Euripid. Phoeniss.* p. 464. Satis vero demirari non queo Gronovii acumen, quo προσφίεσθαι ἰδ. ἐς αὐτοῦς [l. 3.] tanto paratu defenditur. Potest-ne hoc pertinere ad Cambysem et Mandanen? qui longe aberant, nec quorum ulla in Cyri hac agnitione praevertit mentio. Bonus Astyages toto corporis filo et vultus lineamentis sibi puerum respondere opinatus est. Qua quidem in re et *Iustinus* [I. 5, 4.] adsentitur, et sibi pater quid dedit. Redeat ergo suam in sedem, unde deiecta vetus est lectio. Mox [l. 4.] cum *Reiskio* mallet *ἐλευθερωτῆρην*, homine ingenuo magis quam servo dignior. Atque ita *Portus* quoque. WESS.

9. ὥστε σὺ καὶ τὸν παῖδα etc.) Optime Gronovius ex *Medic.* cui solens paria facit *Ask.* Quam longe vero abs recto illud *μυνόθεν*! [l. 13.] Paene succenseo schedis *Florent.* quae imprudentem in haec praecipitia truserunt. Si quid mutandum, *μυνωθέντα* δὴ ex eo libro et *Arch.* sumi levi auxilio poterit. WESS. — Immo, si quid mutandum, *τε* equidem, quam δὴ vel δὲ, mallet. S.

13. *μυνόθεν ταῦτε*) Nonnunquam dubites, serio-ne Gronovius de membranis loquatur *Med.* an lectoribus illudat: sed nimis frequentia clarissimi viri peccata avitis meritis sunt compensanda. Hoc quidem considerandum non est; ferri-ne possit *μυνόθεν*: nam nihil est absurdius cogitatu: verum illud, an forte scripserit *Herod.* non *μυνωθέντα ταῦτε*, verum, quia brevis est quaestio, *μυνωθέντα* δὴ αὐτὸν εἶπετο δ' Ἀστυάγης, καὶ οὐκ αἰδοίτο τὸν παῖδα καὶ τίς εἴη παραδοῦς; VALCK.

19. ἀγόμενος ἐς τὰς ἀνάγκας) *Diodorus* τοῦ Δάμωνος ἀπαγορεύει πρὸς τὴν ἀνάγκην T. II. p. 555. [in *Excerpt. Peiresc.* p. 245.] ad supplicium. Τὰς ἀνάγκας, tormenta, quibus bubulco verum exprimere constitutum erat, vocat *Noster*. Quo usu saepe *Polybius*, *Philo Iud.*, *Iosephus*, et, ne alios adiungam, *Diodorus* III. 14. ubi adnotata vide. WESS.

[21. κατίβαιναι εἰς λιτάς τε, καὶ συγγνώμην ἰουτῆς κελεύων ἔχει αὐτόν.) Priusquam κελεύει Schaeff. edidisset, similiter *Wyttenb.* (Select. p. 351.) aut ἐκέλευεν corrigendum censuerat, aut κελεύειν tenendum. „Recepto κελεύων, inquit, antecedens τε καὶ delendum, certe repudiandum.“ λιτάς τε καὶ οἰμωγὰς coniectaverat Reisk. Immerito vero doctos viros offendit istud κελεύων, in quod optimi quique codd. consentiunt. Verbum καταβαίνω ista notione constanter cum participio construitur, I. 90, 15. 118, 5. IX. 94, 5. Igitur repetitum intelligendum verbum, καὶ κατίβαιναι κελεύων. S.]

CAP. CXVII. 6. τίψ δὴ μόρῃ τὸν παῖδα etc.) *Aladinum* τρόπῳ praesidium habet V. 47. Δοριεύς μὲν νῦν τρόπῳ τοιούτῳ ἐτελεύτησε, sed infirmum. Non adsurgit ad vim atque elegantiam vocis dudum probatae, plurimumque munificae auctoritate, et statim [l. 25:] iteratae. In superioribus nonnulla auctum et mutatum ivit Cl. Reiskius, quae peti ex *Miscell. Lips.* T. VII. p. 618. poterunt. WESS.

20. ἢν μὴ ταῦτα ἐπιτελία ποιήσῃ) Non infrequens illud. Tale Hippocrateum in *Iureiurando*, Ὅρκον οὖν μοι τόνδε ἐπιτελία ποιοῦντι -- εἴη ἐπαύρασθαι καὶ βίειν etc. et *Melissae* in *Epistol.* ad *Cleareten* inter *Pythagor.* *Fragm.* p. 749. *Galei*, ἀρίσκειν τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ, ἐπιτελίας ποιῶσαν τὰς ἐκείνῳ θελήσεις. Sunt in *Procopio* non dissimilia, quibus hunc locum nego. At abstinere haud queo ab his *Pempeli* apud *Stob.* *Serm.* LXXVII. p. 460. Πᾶς δὲ νόον ἔχων -- διδύτω γονίῳ εὐχὰς καὶ κατάρως, εἰδὼς πλεονεῖσι πλεονάειν ἐπιτελίας συμβιβηκίως. Sunt enim officii in parentes plenissima. Quod vero in *Arch.* legitur [l. 23.] καὶ ἐῖδον, illi patronus foret *Homerus* 'Il. Γ'. 408. καὶ ἐφύλασσε, i. e. αὐτόν. et crebro aliàs, nisi in metu essem, ne imprudenti exciderit librario. Hic quidem ad sententiam non requiritur, egetque alio fulcro. WESS.

CAP. CXVIII. 2. κρύπτων τὸν οἱ ἐνείχει χόλον) An hic forte legerat *Eustath.* πείζων -- χόλον? alibi certe nusquam occurrebat locus, cui congrueret illud, quod ad 'Il. α'. p. 40, 50. Ἡρόδοτος, αἰτ, τὸ, χόλον καταπίψαι, χόλον πείσαι φησίν. VALCK. — Advertit olim H. Stephani animum ἐνείχει, neque inmerito: maluit ἐνείχε, ut VI. 119. [Steph. in *Proleg.* de *Herod.* voc. et loq. gen. p. 2.] cui et ego primas darem, si per *Codd.* liceret. Venit quidem insolenti vocabulo *Portus* auxilio, nec opem negavit

Gronovius. Si tamen verum amamus, ἀποβιβήκει, κηχώρηκε, ἐγγόνει etc. nihil iuvant, quippe temporis alius. Hortus Adonid. in ἐπιτύφειν: οἱ Ἴωνες τὴν τοῦ ὑπερσυντετακτοῦ τῆς διφθογγῆς ἐν τρίτῳ προσώπῳ εἰς τὴν διαλύουσι. WESS. — Si proba est scriptura ἐνέχκει, fuerit olim rarior quaedam verbi forma ἐνεχέω, idem valens ac ἐνέχω vel ἐνεχέω. Similiter quidem et συμβαλλέω dixit Noster pro συμβάλλω, et σινίομαι pro σίνεμαι, aliaque talia. S.

9. οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ἐπειύμην) Arch. ἐλαφρῶς scholion est. Dio Cass. XXXIX. p. 114. Pompeius οὐκ ἐν ἐλαφρῷ τὸ πρᾶγμα ἐποίησατο: et LVIII. p. 714. ὁ Τιθήριος οὐκ ἐν ἐλαφρῷ τὸ πρᾶγμα ἐποίησατο. Quod post pauca [h. 13.] ex Med. inculcatum est πᾶρισθί μοι, non antecellit pristino. Reliqui tamen. WESS. — Mihi hoc praestare videbatur alteri. S.

CAP. CXIX. 12. εὐτυκτα δὲ ποιησάμενος, εἶχε ἱτοῖμα) Opinor in his ἱτοῖμα abundare. Non me fugit ex lib. III. 123. καταδήσας δὲ τὰς λάρινας, εἶχε ἱτοίμας. Sed eius alia ratio. Hic satis utique erat εὐτυκτα. Suidam audiamus. Εὐτυκτα παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ἱάδια, ἱτοῖμα, εἰργασμένα, καλῶς κατασκευασμένα. Quae ille mutua sumsit ex Nostri Scholiaste. Hesychius praeterea Εὐτύκισον, εὐτυκτον εἶχε, ἱτοῖμον: cui quidem illud adlubuit ipsum, quod ob oculos est, visumque est non aliud ac ἱτοῖμον. At quid multa? rem certam praestat Codex Arch. suspectum vocabulum exilio damnans. WESS. — Potuit scriba codicis Arch. (nam sic etiam in nostra Var. Lect. scriptum oportuit, ubi nescio quo casu Pass. irrepsit) vocab. ἱτοῖμα, quod abundare censeret, omittere; potuit vero etiam fugitivo calamo praetervolare. Scholiastae vero idem vocab. ex hoc ipso loco adscivisse videntur. Utut sit, exilio damnatum nolim vocabulum huic loco peraptum: in promptu, in parato habuit. Neque copia sermonis offendere nos in Herodoto debet: similiter c. 123, 11. αἶτ, καταεργασμένου δὲ τούτου, καὶ ἰόντος ἱτοῖμου. De accentu huius vocabuli, ex Ionum et veterum Atticorum usu, dictum est in Var. Lect. ad c. 10, 2. Conf. Bast ad Gregor. Dial. p. 21. S.

Ibid. ἐπὶ τὴν ἰustum est. Gronovium vide ad II. 52. [ubi ille ad II. 134, 16. et III. 25, 9. et ad Porti Lexic. ion. provocavit:] et Eustath. in Homer. p. 1158, 39. WESS. — Quem locum ex Eustathio citat vir doctus, (qui est ex Herod. T. V.

p. 1215, 33. ed. Bas.) is huc nihil facit. Nam ibi quidem monetur, pro *εἶτα* et *ἔπειτα*, quae deinde sonant, ionice *εἶτα* et *ἔπειτα* dici: at *εἰς* τε, quod huius loci est, per pleonasmum τε particulae, idem quod *εἰς*, postquam, valet. Vide Gregor. Dial. ion. §. 26. ibique Koenium. S.

15. *τράπεζαι ἐπιπλῖαι*) Bene msssti; sicuti et *μηλείων κριῶν*. Solet certe Hippocrates, quoties ovillae carnis requiritur usus, non aliter loqui. Loca, si desiderentur, signabit Foësi *Oeconomia*. Ceterum inmanibus his et plane Thyesteis epulis ex Herodoto locum dedit Theophilus ad *Autolyc.* lib. III. p. 282. Ed. Wolf. a Fello prudenter redintegratus. WESS.

[24. *προσστάντες*) Vide ad c. 86, 17. notata. S.]

29. *καὶ ἀρσενὸν εἶναι πᾶν etc.*) Quod adsentator apud Comicum, [Terent. Eun. II. 2, 20.] Quidquid dicunt laudo: id rursum si negant, laudo id quoque, illud habent aulae mores. Insigne in Harpago specimen: ὁ δὲ τὴν γνώμην οὐδαμῶς ἡλλοιώθη τῇ διᾷ, πᾶν εἰρηκῶς ἀριστὸν ὑπάρχειν αὐτῷ τὸ δοκοῦν τῷ βασιλεῖ, Nostri vestigia premens, Choricius Or. in Procop. *Gazaecum* c. 31. Quo quid miserabilius? WESS.

CAP. CXX. 12. *ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν*) Non erit ex Rem. incongruum *ἔχιν*, neque destrictè necessarium. Utrumque eodem tendit. Oraculum ἐς τοὺς Ἀργίλους φέρον et ἐς αὐτοὺς ἔχον permutantur VI. 19. Veniet tempus, quando illi verbo commodior locus, sicuti V. 81. VIII. 144. ex mssstis. WESS. — Quod modo praecessit, *διατάξας εἰχε*, de eo loquendi genere, Nostro familiari, conf. notata ad I. 37, 7. S.

17. *καὶ τὰ γε τῶν ἐνείματον ἐχόμενα*) Quae annexa sunt somniis in Latinis Gronovii, non bene capio. Tu mecum ipsa insomnia intellige ex scriptoris adsuetudine. De frugibus ciboque, *καρπῶν ἐχόμενα* I. 193. *σπίων ἐχόμενα* III. 25. tum τοῖσι οὕτε χρυσοῦ ἐχόμενόν ἐστι οὐδὲν, οὕτε ἀργύρου V. 49. et, quod notabilius, *καὶ τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετῶν ἐχόμενα*, servi domesticique, VIII. 142. WESS. — Τὰ τούτων ἐχόμενα proprie sonat id quod latine dicimus et his finitima, id est, et his similia, quae de hoc sunt genere. S.

[18. *τελὸς ἐς ἀσθενὲς ἔρχεται*) Ἔρχεται nunc idem fere valet ac *ἐξέρχεται*, quo verbo in simillimo argumento utitur Noster VI. 82, 6. et VI. 107 extr. pro quo mox h. l. *ἐξήκειν*. Eadem notione ἀποσκήψαντες ἐς φλαῦρον ait infra,

I. 54. Similiter I. 16. παρὰ σμικρὰ κειώρηκε, ubi παρὰ (ut saepe apud Nostrum) idem ac πρὸς vel ἐς valet. S.]

27. ἐς τὸν παῖδα τοῦτον περιῖοῦσα) Vel absque Codicibus fuisset hoc reponendum. Herod. II. 120. οὐ μὴν οὐδὲ ἡ βασιλήϊα ἐς Ἀλέξανδρον περιήϊε. Regnum vel imperium sic dicitur in aliquem περιελθεῖν. περιχωρεῖν, περιέναι, περιήκειν, Herod. I. 187. et 210. III. 65. et 140. VI. 111. Xenophonti K. II. IV. p. 67, 5. Luciano T. II. p. 557. III. p. 386. VALCK. — Verissime Valckenarius. Futile vulgatum erat atque indolē sermonis pugnans: succurrebat Reiskius, περιέναι ex ἴω, pro quo εἰμι deinde receptum, refingens. Melius scripti libri, quibus obedientiam hic non detrectandam admonuit Geinozius Conment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 116. Ed. Paris. WESS.

[30. σέο δ' ἐνιστεῶτος βασιλῆος) Possis cum Valcken. ad III. 66, 13. ἐνιστεῶτος intelligere τῷ θρόνῳ. Sed et simpliciter ἐνιστεῶς idem ac καθιστηκῶς vel ὦν valere potest. Nempe quemadmodum ἐνιστάμενος est incipiens, instans: sic καθιστεῶς (in praet. temp.) significabit qui iam adest, qui iam nunc est, qui est. S.]

35. ἐς Φλαῦρον) Hoc, an Φαῦλον ex Med. et aliis probaveris, nihil admodum intererit, quamquam Herodotus prius videtur maluisse. Certe Gronovius in hoc vocabulo saepe sibi contrarius est: modo scriptori valide adserit, modo aufert. Specta I. 99. VII. 8, 1. Φαυλοτέρους dabit inferius c. 126. etc. WESS. — Ionibus magis proprium vocab. φλαῦρος. Monuit etiam Erotian. in Gloss. Hippocr. S.

CAP. CXXI. [1. σὶ γὰρ ἔγω etc.) Conf. Adn. ad I. 24, 17. S.]

CAP. CXXII. 6. ὁ δὲ σφί ἔλεγε, φάς etc.) Videtur Laurentius invenisse [ut est in nostris codd. Pb. et Pd.] σφίτας προτῷ μιν, quorsum et Arch. Vind. quodammodo ducunt. Latina Vallae haec erant, Hic se vero ait eos antea non novisse: sed minime bona. Cyrus interrogantibus parentibus, quo tandem modo servatus esset, reponit, se id antea non novisse, sed in itinere demum cognovisse. Ἐλεγε φάς convenit Herodoteis ἔφη λέγων, V. 36. et 49. vel ἔφησε λέγων, quod in Arch. I. 114. atque in Edd. VI. 137. WESS.

11. ἥτις τε ταύτην αἰνέων διὰ παντός) ἥτις hic videtur minus commodum: εἴη repertum in duobus Codd. teste Galeo:

voculâ interiectâ legi posset: ὡς εἴη τε ταύτην αἰνίαν διαπαντός, ἥν τι οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ. Ex Herodoteis hoc accedit proximum e lib. III. 157. πάντες Ζώπυρον εἶχον ἐν στόμασι αἰνιόντες: paulo post, πάντα δὴ, inquit, ἥν ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις Ζώπυρος. VALCK. — Utique placere hic ἥν non potest. Ut autem nihil expeditius, sic nihil certius videtur, quam ἥν esse corrigendum; qua verbi forma, pro communi ἥν, alibi etiam utitur *Noster*. Solennis vero eidem periphrasis eiusmodi, εἰμὶ cum participio. Sic praeter exemplum in *Var. Lect.* adlatum, habes ἥν γινόμενα, pro ἐγίνοντο, I. 146 extr. ἔστι ἰούσα σοφῇ, III. 108, 5. et similia. Quod continuo adiicitur, ἥν τε οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ, id latine fere reddidi ut praevit *Hermannus* ad *Viger.* Adnot. 95. num. x. Videtur autem τὰ πάντα h. l. idem sonare ac διὰ παντός vel αἰεί. S.

CAP. CXXIII. 5. Κύρον δὲ ὀρίων ἐπιτρεφόμενον) *Valla* verterat, sed *Cyrum* cernens adultum. Dubito an bene. Cl. *Abresch* *Diluc. Thucyd.* p. 209. ἐπιτρεπόμενον, nimirum τὴν βασιλείαν aut ἀρχὴν, ut II. 121. et I. 7. atque alibi, reponit, cernens Persarum illi traditum imperium. Cui coniecturae verba ἰωντοῦ ἰόντος ἰδιώτῃ robur quoddam [sed illud quidem oppido exiguum] addunt. Equidem, uti eam non prorsus repudio ob tantam mssorum consensionem, *increascentem*, *adaugescentem*, reddere malo. WESS. — Recte vero, et nihil aliud magnopere desiderabatur; quamquam possis cum *Wytttenbachio* ex proximo vocabulo τιμωρίην intelligere ἐπιτρεφόμενον τιμωρόν, in spem vindictae servatum ac succrescentem. S.

8. ἰόντος τοῦ Ἀστυάγους πικροῦ) Stabilius omne imperium, benivolentiâ quod paratur, quam vi et crudelitate. διὰ τὴν πικρότητα suum *Astyages*, quemadmodum c. 130, perdidit. Neque hoc admonere Syracusanos suos neglexit senex *Nicolaus* in *Diodori* XIII. 22. neque ipse *Diodorus*, multa de *Astyagis* acerbitate et crudelitate memorans in *Excerptis* T. II. p. 553. Mox Cl. *Reiskius*, καὶ ἰόντος παντός ἐτοίμου aut ἰόντων ἐτοίμων, scilicet *Medorum* proceribus, multo fore suavius et verius opinatur. Tu vide ultima cap. 124. WESS.

16. λαγὸν μηχανησάμενος) Ionum est ὁ λαγός, λαγοῦ, docente *Athenaeo* IX. p. 40q. et, eum secuto, *Eustath.* in *Homer.* p. 1554, 14. Et tamen in *Musis* id persaepe negli-

gitur, nulla *Herodoti*, sed scribarum culpa. Tulit id aegre *H. Stephanus* atque ubique instaurandum decrevit, de *Dialect.* p. 148. Parebo doctori, et vetustis membranis. WESS.

17. οὐδὲν ἀποτείλας) Vetus ἀποτείλας ansam *Gronovio* novae explicationis novique verbi [ἀποτίλλω] fingendi prae-buit. Cl. *Abresch Animadv.* in *Aeschyl.* lib. I. c. 26. p. 184. damnato isthoc conatu, οὐδὲ ἀποτείλας vertit nec quidquam ultra voce mandans, quasi ἀποτείλας positum sit loco ἀπο-στέιλας. [quod ipsum h. l. habet noster cod. Pa.] Laudare id possem, nisi mstus aliud et melius, me quidem arbi- tro, daret: idem *Portus* coniectando extuderat; nec erat dignus tamen, qui propterea alapas [a *Gronovio*] aufer- ret. Est III. 32. λαβοῦσαν θρίδακα τὴν γυναιῖκα περιτίλαι. Media. περιτίλαι, simili atque hic errore, etiam alibi obvio. Non addo, τίλλειν, ἀποτίλλειν in avibus et brutorum aliis, qui- bus plumae pili-ve evelluntur, usu teri. *Harpagus* lepo- ris artificiose tractati ventrem scidit, nihilque pilorum vellens, prout erat, ita indidit libellum. Hoc Graeca volunt, uti quisque videt. Adi et *Polyaenum* VII. 7. WESS. — Satis notum est, pro vocali ι, ubi producitur, frequenter ei ponere librarios. S.

CAP. CXXIV. 5. Ὡ παῖ Καμβύσῳ, εἰ γὰρ θεοὶ etc.) Venit Cl. *Reiskio* in opinionem, post Καμβύσῳ aliquid ex- cidisse, et quidem ἢ μάλλον θεῶν τιν: haud dubie ob ea, quae continuo sequuntur: in quibus, si γὰρ tantumdem valet ac οὖν certe, ut saepe valet, cadūca explendi ratio erit, uti bene *Abresch Diluc. Thucyd.* p. 36. WESS. — Vide quae ad I. 24, 17. monuimus. S.

16. Στρατηγὸς ἀντίστασι) Adest patronus, quem quoque *Berglerus* advocavit, *Aldino* et *Arch.* ἀντήσται *Homer.* Ἰλ. π'. 423. Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Verbi paullo rarior stru- ctura turbas ciere ad mutandum potuit. οὐ πάνυ συνήθης οὐδὲ κοινὴ ἡ τοῦ ἀντῆν αὐτῇ σύνταξις ἢ μετὰ γενικῆς scribit *Eus- tathius*. Nihil tamen de recepto, satis utique elegante, detraho muto-ve: secus in sequentibus, ubi τοι suum ex mstis locum inpetravit. WESS.

CAP. CXXV. 12. ἐξ ὧν ὅλλοι πάντες ἀρτίεταται Πέρσαι) *Herodoteum* hoc est. Enumerat *Persicae* gentis na- tiones sive tribus, et omnes ait ex *Persis* pendere, *Pasargadas*, *Maraphios* etc. [Dicamus potius: Enumerat *Persicae* gentis

nationes sive tribus omnes; ac primum quidem ex illis eas, quas Cyrus, a se convocatas ad deficiendum a Medis sollicitavit, scilicet Pasargadas, Maraphios et Maspios; a quibus reliquos Persas omnes ait pendere.] Πέρσαι universam gentem significant, non tribum: ἀρτιάται Ionum est, Graecorum aliis ἤρτηται. Loquendi genus consimile III. 19. καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός: tum VI. 109. ταῦτα ὧν πάντα εἰς σὺν τείνεις, καὶ ἐκ σὺν ἤρτηται, sic mssti. Est et aliud V. 31. quod huc arcessi potest. [Adde IX. 68, 2.] Constat ita et rectissime procedit, antea horridior, scriptoris sermo. At contra venit Stephanus [Byz.] in Ἀρτιάται et Μάσπιοι: Ἀρτεάται, γένος Περσικόν hoc ex loco recensens. Quid si falsus ille fuerit, atque ex insolentiore verbi formatione gentile nomen formaverit? Herodotus crebro alias Persicae gentis nationes memorat, Ἀρτιάτας nusquam, Ἀρταίους quidem VII. 61. qua re Stephani culpa evadit manifestior. Mecum sentit, doctissime in his versatus, Abbas Geinozius *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 119.* Μιράφιοι et Μάσπιοι Stephano restituti a Berkelio sunt, leviter in paucis lapsio. Critici in Ἰλ. γ'. 175. Ἑλένης καὶ Μενελάου παῖδες Δίαθρος καὶ Μορράφίων ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μορράφίων γένος ἐν Πέρσαις ex Porphyrio: corrigit priore parte Μορράφιος Barnesius. Melius multo Eustathius p. 400, 32. [p. 303, 29 seq. ed. Bas.] Μαράφιος et Μαράφίων. WESS.

14. καὶ Ἀχαιμενίδαι εἰσὶ Φρήτην) Miror tam late propagari Aldi errorem, [Φήτην] si tamen error sit, potuisse. Hesychius Φάτραι, εὐττήμα. Φατρία, σύνταγμα, εὐστήμα. Hinc Φατριάκαὶ Ψηφοφορίαι in Dionysii Halicarnassei IX. p. 598. pluraque alia, quibus usus est Cl. Reiskius *Miscell. Lips. T. VIII. p. 300.* Malui membranas sequi, et de Φρήτης voce quae conduxit Eustath. in Ἰλ. β'. p. 239, 23. [p. 181, 23 seqq. ed. Bas.] missa facere, sicuti et Stephani in nationum Persicarum titulis aberrationes. De Achaemenidis et vocis origine Th. Hyde *Histor. Relig. Persar. p. 416.* Γερμάνιοι non alii censentur ac Καρμάνιοι, sicuti Stephanus scribit. Tribuit Γερμανοῖς Sextus Philosoph. III. Hypotyp. p. 178. αἰθνομυξίας, quos cum his componit Io. Alb. Fabricius, nescio an recte. Id paullo imprudentius, quod Germanos nostros Persicae originis statuerunt nonnulli, quoniam in Persis Γερμάνιοι. Errantes comiter in viam deduxerat Ph. Cluverius

Germ. Ant. lib. I. p. 30. et supersunt, qui frugibus reper-
tis glande vesci malunt. WESS. — Nempe hi cognatio-
nem antestantur, quae Teutonicae linguae cum Persica,
haud exigua ex parte, intercedere videtur. S.

CAP. CXXVI. 10. ὡς διζόμενος) Sequor Gronovium.
[Vide Var. Lect.] Sic Amyntas, instructa laute coenà, ἔδ-
ετο τοὺς Πέρσας V. 18. et VII. 119. ὡς δὲ δέλπου γίνεται ἔρη, οὐ
μὲν διζόμενος ἔχουσιν πόνον. Mox Cl. Reiskius [in Notis msstis,
non in editis] ὡς ἐπιπλιστάτοις uberrimis refingit, quem
non sequor. WESS.

20. βουλευμένοις μὲν ἐμὲ οὐκ ἐπιθεῖν) Rarum hoc structurae
specimen: alibi casum tertium adiungit I. 170. [et paullo
ante, c. 124, 12. item V. 39, 16.] Portus auxilio advocavit
Homeri Ἰλ. κ'. 57. κίονος γὰρ καὶ μάλιστα πῶλοιο, foretque
validum profecto, modo illi scripturae concordia consta-
ret. Ut ut est, hic [et quidem ter deinceps, namque iterum
l. 22. iterumque l. 24.] schedarum constantissima consensio
est; cui, si hoc genus ferri nequeat, succurret praepositio
ἐπὶ intellecta. Sed servari potest et debet, monitore Cl.
Abresch Dilucid. Thucyd. p. 728. cuius indicio Plato III.
Rep. p. 391. A. ὅτι οὐδ' ὅσιον ταῦτά γε κατὰ Ἀχιλλῆως φάναι,
καὶ ἄλλων λεγόντων ἐπιθεῖν. In ἀπειθεῖν simile Xenophon-
tis IV. Inst. Cyr. p. 106. B. Μῆδοι ἀκούσαντες τοῦ ἀγγέλου, ἐσί-
γησαν, ἀπορούντες μὲν πῶς χρὴ καλοῦντες ἀπειθεῖν etc. WESS.
— At haec duo quidem ex Plat. et Xenoph. adlata exempla
ad id, de quo hic agitur, nihil faciunt. In his enim geni-
tivi, ἄλλων λεγόντων, et καλοῦντος, non a verbis ἐπιθεῖν et
ἀπειθεῖν reguntur; sed sunt genitivi participiorum absoluti
ex eo genere, cuius complura exempla ad I. 3, 7. adlata
sunt. Nihilo vero minus in salvo res est: licet apud alios
scriptores vix reperias hanc constructionem, Herodotus
certe verbum ἐπιθεῖν non modo cum tertio, sed etiam cum
secundo casu construere amat. Praeterquam quod ter h. l.
in scripturam ἐμὲ libri omnes consentiunt, rursus eodem
consensu V. 33, 20. ἐμὲ οὐκ ἐπιθεῖν habemus: et VI. 12, 21.
quinque probatissimi libri ἐπιθώμεθα αὐτοῦ, pro olim vul-
gato αὐτῷ, dedere; et V. 29, 14. sex codices τοῦτων ἐπιθε-
σθαι, non τούτοις: eademque scriptura haud dubie in aliis
etiam nonnullis codicibus, si recte excussi fuerint, repe-
rietur. Quare etiam videndum, ne Iliad. κ'. 57. vera sit

scriptura, *κείνου* - - *πίθο(α)το*: quemadmodum et ad Od. *ἀ.* 414. pro *ἀγγελίας ἔτι πίθεμαι*, etiam in genit. sing. *ἀγγελίας* (intelligendo *ὑπὸ ἀγγελίας*) legi posse ait *Eustath.* p. 69. (p. 1427. ed. Rom.) Quamquam hoc quidem non urgeo, quoniam nusquam alibi apud Poëtam cum isto casu constructum id verbum reperitur. Caeterum apud Nostrum, sicut in omnibus paene verbis quae cum genitivo casu construuntur, elliptica utique loquendi forma est: quam expletam habemus apud *Sophocl. Electr.* 410. *ἐκ τοῦ φίλων πισθίστα*. Rursus vero absque praepositione *Euripides* usurpavit, *πίθεισθαι γὰρ εἶθισμαι εἶθιν*, *Iphig. in Aul.* 731. nisi cum *Marklando* ibi *εἶθισμ' ἐκ εἶθιν* legas, aut *εἶθισμαι ἢ εἶθιν* cum *Porsono*. Sed ibidem in dubium vocari poterit, utrum plerisque in codicibus praepositio *ἐκ* temere fuerit omissa, an in nonnullis ex scholio in contextum invecta. Caeterum ex *Porsoni Adversariis* p. 253. (nam eiusdem instaurata editione *Marklandiana* *Iphigeniae* careo) lubens intelligo, quod de exemplis a *Wess.* ex *Platone* et *Xenoph.* citatis supra dixi, similiter de eisdem *Porsonum* etiam iudicasse. *S.*

28. *ὡς ὧν ἔχόντων ὦδε*) Recurrit *ὡς οὕτω ἔχόντων* *VIII.* 144. In *Sophoclis Aiac.* 915. *ὡς ὦδε τοῦτ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα*. At *Elect.* 1193. *ὡς ὦδε ἔχόντων*: [?] quomodo *Aiac.* 996. atque *Aeschylus Agam.* 1401. *WESS.*

CAP. CXXVII. 10. *ὡς δ' οἱ Μῆδοι* - - - *Πέρσῃσι συνίμεγον*) *Συνίμεγον*, quod ex duobus *Codd.* enotatum, invenit *Gronovius* *Florentiae* VII. 40. iocosamque professus fuit litterarum transpositionem, quae ferri possit. Similis I. 185. et VI. 14. in schedis *Vind.* atque *Ask.* an tolerari possit, non definio. Potius erit, quod ex *Xenophonte* adponam. Perhibuit is lib. VIII. *Cyropaed.* p. 228. A. [c. 5, 19.] *Cyaxarem* *Cyro* filiam uxorem collocasse, insuper in dotem addidisse *Μηδίας τὴν πᾶσαν*, sive totum *Mediae* regnum; *socero* proinde sine bellorum tumultu *Cyrus* in *Medorum* principatu successit, neque diffitentur *Xenophontis* amici. Atqui idem ille lib. III. *Exped. Cyri* p. 308. de *Larissa* ad *Tigrim* urbe tradit, obsessores *Persas*, cum *Medorum* imperium acciperent, nullo eam modo expugnare valuisse: praeterea non longo intervallo oppidum fuisse *Mespila*, in quod regis *Medorum* coniux, *Media* nomine, fugerit,

Persis dominationem Medorum genti auferentibus, Quae utique sine vi et armorum strepitu haud evenerunt. Non nescio, quid de auctore τῆς Ἀναβάσεως Κύρου rescribi queat. Quicumque fuerit, in partes Herodoti concedit. WESS. — Si σμίσγω pro μίσγω vel μίγνυμι usurparunt Graecorum nonnulli, (conf. *Var. Lect.* ad h. l. et ad I. 185, 33. et VI. 14, 3. et VII. 40, 5.) potuit id ex vulgari et plebeia literarum in pronunciando transpositione ortum ducere; nisi forte pro vetere verbo μίσγω per prosthesin literae σ olim etiam σμίσγω in usu fuit, sicut σμικρός pro μικρός. S.

CAP. CXXIX. 4 seqq. καὶ εἵρητό μιν - - - ὅ τι εἴη etc.) Coniecturam super hoc loco proponam, quae forte partem dabit sincerae lectionis. Corrigebam: καὶ δὴ καὶ εἵρητό μιν πρὸς τὸ ἰωυτοῦ δεῖπνον, τῷ μιν ἐκείνος σαρξὶ τοῦ παιδὸς ἰθύνῃσι, εἴ τι ἡσθεῖν τῇ ἐξ ἐκείνου δουλοσύνῃ ἀντὶ τῆς βασιλείης. Interrogabat illum praelerea propter epulas, quibus ipsum filii mactati carnibus exceperat, numquid delectaretur illinc orta servitute regni loco. Primum ad ista quadrat Astyagis responsum: εἰ ἰωυτοῦ ποιεῖται τὸ Κύρου ἔργον; Praeterea, quod reponendum suspicor, atque in ὅτι εἴη degenerasse, εἴ τι ἡσθεῖν, nititur illud supra narratis c. 119. ubi, cum inscius filii membra devorasset Harpagus, Ἀστυάγης εἵρητό μιν, εἰ ἡσθεῖν τι τῇ θούῃ. Acerbissimum dictum hic Harpagus, si vera suspicor, in auctorem retorsit. Propter ista posuit hic, ni fallor, ἰθύνῃσι, pro ἐνέχῃσι vel ἔδαισι. Harpagus infra cap. 162. memoratur, τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε. VALCK. — Defluxisse atque excidisse hinc aliquid, Reiskii opinio quoque est: videri Herodotum scripsisse: „Interrogabat Harpagus Astyagem adiurans per illas „dapes, πρὸς τοῦ δεῖπνου, quas ipsi olim devorandas proposuerat, „sui filii carnes, ἰθύνῃσι, εἰ πιστεύει ὅτι οἱ εἴη ἡ ἐκείνου etc. „crederetne, ipsius captivitatem sibi regnum valere, aequae gratiam esse, quam si regnum ipsum accepisset.“ Haec ille. Equidem doctissimorum virorum amplector conatus et studium probo; nec paria facio. Refert Noster VI. 67. Leutychiden Spartanum, misso servulo, ἐπὶ γέλωτι τι καὶ λίσσῃ, deridendi et insultandi caussa, rogasse τὸν Δημάρετον, ἰκαῖόν τι εἴη τὸ ἄρχεῖν μετὰ τὸ βασιλεύειν; qualis esset ea praefectura post regnum? Idem Leutychidae et Harpagi

consilium, nec interrogatio dispar, modo [pro vulgato *ἔτι*] *ὅ, τι*, voce dissecta, legas. Ille Demaratum, regno deiectum, ob praefecturam, hic Astyagem, itidem eversum regno, de *servili conditione*, aequae ac ille iniurius, interrogat, *qualis illa prae regno videatur?* Quae quidem acerbissima exprobatio, et vere *δυμαλγής*, praesertim ab administris ore progressa. WESS.

CAP. CXXX. 1. *ἔτια πέντε καὶ τριήκοντα*) Literae E et Θ quia facillime potuerunt inter se commutari, pro E', sive *πέντε*, corrigendum arbitror Θ', id est *έννέα*. Paulo post Medi dicuntur imperium *τῆς ἄνω Ἑλυσ ποταμοῦ Ἀσίης* per annos tenuisse 128, *παρεῖξ ἡ ὅσον οἱ Σκύθαι ἤρχον.* Scythae *τῆς ἄνω Ἀσίης ἤρξαν ἔτια δυν δέοντα τριήκοντα*, IV. i. et I. 106. Vel ex horum locorum priore manifestum est, de summa annorum 128. hos 28. detrahendos esse: firmat illud usus vocularum *παρεῖξ ἡ ὅσον*, similiumve, Herodotus: II. 32. *πλὴν ὅσον.* II. 77. *χωρὶς ἡ ὁκόσοι σφι ἰσὶ ἀποδιδέχεται.* II. 111. *πλὴν ἡ τῆς τῷ οὐρῷ νηλεάμενος ἀνέβλεψε.* IV. 82. *χωρὶς ἡ ὅτι.* lib. VI. c. 5. *πλὴν ἡ ὅσοι.* Reliqui itaque sunt anni duntaxat 100, non imperii Medorum; (anni enim essent 153) sed imperii Medorum *τῆς ἄνω Ἀσίης*, sive *τῆς ἄνω Ἑλυσ ποταμοῦ Ἀσίης*. Flumen *Halys* Medorum Lydorumque imperii fuit limes, *Herod. I. 72.* Distinguit *Herod. τῆς Ἀσίης τὰ κάτω*, et *τὰ ἄνω αὐτῆς*, I. 71. et 177. Atque ita passim alii: *Asia maritima* est *ἡ κάτω Ἀσία*. Quod *Dion Chrysost.* pag. 566. A. Agesilaum dicit *κρατήσαντα πάσης τῆς κάτω Ἀσίας*, dixerat de eodem imperatore *Isocrates* p. 70. D. *τῆς ἐντὸς Ἑλυσ χώρας ἀπάσης ἐκράτησε.* Croeso devicto, primus Cyrus οὕτω πάσης τῆς Ἀσίης ἤρξε, *Herod. I. 130.* Assyrii secundum *Herod. (I. 95.)* per annos 520. imperium tenuerunt *τῆς ἄνω Ἀσίης*. Ab Assyriis primi defece- runt Medi, nec tamen hi successerunt in dominationem Assyriorum; ne Regem quidem nacti Deiocem. Hic, sola Media contentus, de subiugandis Assyriis ne cogitavit quidem. Non itaque, hoc regnante, dici potuerunt Medi *ἄρξαι τῆς ἄνω Ἀσίης*: atque adeo anni 53., per quos regnasse dicitur Deioces, hic mea quidem opinione prorsus in censum venire nequeunt. Hoc constituto, facillimus erit annorum 100. computus. Deiocis filius Phraortes, imperio paterno non contentus, (I. 102.) primum Persas aggrea-

sus sibi subiecit; deinceps κατιστρέφεται τὴν Ἀσίην, ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλο ἰὼν ἔθνος. Itaque sub Phraorte dici potuere Medii superioris Asiae obtinuisse imperium: regnavit is per annos 22. Si anno imperii secundo sibi subiecit Persas ceterasque superioris Asiae gentes, exceptis Assyriis, Phraortis anni numerandi sunt 21.

Cyaxares Assyrios etiam devicit, atque adeo hic primus est, ὁ τὴν Ἄλυν ποταμὸν ἀνω Ἀσίην πᾶσαν συνεστήκας ἰωυῶ, Herod. I. 103. Hoc vivente, per annos 28. penes Scythas summa fuit imperii. Cyaxares moritur (cap. 106.) βασιλεύσας τισσέρακοντα ἔτια, σὺν τοῖσι Σκύθαις ἤρξαν. 40.

Astyages nostris in exemplaribus per annos regnasse dicitur 35.; si vera est coniectura supra proposita, anni fuerunt 39.

Atque adeo anni Medorum istius imperii fuere . . . 100.

Si Scytharum anni 28. de 40. Cyaxaris fuissent detrahendi, dixisset, opinor, Herodotus [cap. 106 extr.] βασιλεύσας τισσέρακοντα ἔτια, ἐν τοῖσι Σκύθαις ἤρξαν. Sic loquitur II. 128. ταῦτα ἔξ τε καὶ ἑκατὸν λογίζονται ἔτια, ἐν τοῖσι etc. Alterum, σὺν τοῖσι, monstrare videtur, regnasse quidem Cyaxarem per annos 40. non ante tamen mortuum, quam a Scythis per tot annos occupatum recuperasset imperium. Tandiu vitam protraxisse Cyaxarem nihil est cur miremur; siquidem avus Deioces per annos regnaverit in Media 53., quum regnum ipsi fuit delatum, iam aetatis maturae, et ἀνὴρ σεφός: I. 96. et 97. Reges μακροβίους et recentior historia praebeat et vetus. VALCK.

4. ἔτια τρισήκοντα καὶ ἑκατὸν δυὼν δέοντα) Spectatissima exstat eruditorum hominum ad hunc locum opera: vix ullus, qui antiqui temporis rationes iniit, atque Assyriorum, Medorum et Persarum imperii principia ac ambitum finivit, eum neglectui habuit; ut paene indigner, tanto silentio in novissima editione fuisse transmissum. Agam paucis: Herm. Conringio anni Medorum principatus a primordio his verbis terminantur: Crescunt illi, additis xxviii. Scytharum dominationis, in numerum clvi. Cum vero Deioces regnavit annos liii., Phraortes xxii., Cyaxares xl., Astyages xxxv., qui anni collecti tantum sunt cl., necessum est, sex reliqui fuerint ἀβασίδευ-

ros. *Advers. Chronol.* cap. 3. Elegans ea explicatio, et tanto commodior, quod nullam vim Nostri inferat orationi; a qua alii sibi haud temperarunt, naevos in numerorum notis vestigantes. Io. *Harduinus* annis xxviii., quibus Scythae Asiae imperarunt, senos abscindit, *Chronol. V. Test.* p. 549., adplaudente *Schroeëro* *Histor. Assyri.* sect. iv. pag. 247. Id vero vetat *Herodotus* et temeritatis damnat, illos xxviii. annos toties sine variatione repetens, l. 106. IV. 1. *Vignolius*, cui ista displicuit violentia, ut clvi. anni rotundentur, Deiocis regni intervallum adauget, additis liberaliter vi. annis, in *Chronolog.* lib. IV. 5. p. 237. *Praeses Bouherius*, ne quid illi concederet, vitium scrutatur in spatio, quod Phraortes regnando absolvit c. 102. Scriptum ibi fuisse, ἀρχας ἔτια ὅκτω τε καὶ εἴκοσι: non, uti omnibus in membranis, ἔτια δύο τε καὶ εἴκοσι: *Dissert. Herodot.* c. 4. Tot turbas atque aestus cierunt anni sex Conringiani ἀβασιλευτοί; quos utique, si plausibilis ea fuerit opinio, uti visa haud paucis est, non respuit ἀναρχία Medorum ante Deiocem designatum regem. Ecce aliud: necdum enim hi fluctus posuerunt. *Rev. Kalinsky*, ingenio supra theologorum vulgus erectior, universum regni Medorum intervallum annis cxxviii., inclusis xxviii. Scytharum imperii, circumscribit: Regi Deioei aufert annos xxii., residuos xxxi. annis Phraortis xxii., Cyaxaris xl., et Astyagis xxxv., quo anni cxxviii. consummentur, aggregat: *Comment. in Vaticinia Chabacuci et Nahumi* cap. 5. p. 70. Quae quidem manifesta audacia est, tantoque damnosior, quod Nostri dictio κατὰ τὴν ὁδὸν exclusionem Scythicae potentiae sibi expostulet. Exempla dedit *Valckenarius*, neque iterari debent. Hi fructus ex praeiudicatis opinionibus large succrescunt: ut hypothesi fiat satis, trahendi in partes inviti scriptores sunt; si recusent, admovenda falx est. Mihi multis de causis *Conringiana* explanatio videtur potior. Erudita sunt, quae in superiore adnotatione conspiciuntur: morantur tamen nonnulla ad sensum meum, quibus alius fortasse locus erit. WESS.

[In unam summam collatis numeris annorum, qui regnis singulorum e quatuor Medorum regibus in libris *Herodoteis* tribuuntur, (c. 102, 3. 102, 14. 106, 13. et 130, 1.) prodeunt utique anni 150; a quibus si detrahas 28 an-

nos, quibus penes *Scythas* imperium fuit, (c. 106, 1. et IV. 1, 8.) manent anni 122, quae summa utique 6 annis minor ea, quae hic traditur. Itaque, nisi statuere velis, secum ipsas pugnare *Herodoti* rationes aut illorum Persarum quos ille secutus est, duplex via iniri ad levandam hanc difficultatem potest. Aut enim cum *Bouherio*, cui *Larcherus* adsentitur, dicendum est, lapsos esse librarios, regnum unius ex illis quatuor regibus sex annis iusto brevius facientes; verbi causa, in annis regni *Phraortis* (cap. 102, 14.) scripsisse 22, quum 26 debuissent: aut cum *Conringio* et *Wesselingio* (quibus *Volney* accedit, in *Chronol. d'Herodote* p. 116 seq.) statuendum, initium imperii Medorum hic ab illo inde tempore repeti, quo ab Assyriis Medi defecerunt, et populari statu per sex annos usi sunt priusquam *Deiocem* regem nominassent. S.]

8. κατιστράφθσαν) Optime *Medic*. Amant *Iones* veteresque *Attici* asperiores has formas. Vide *Eustath.* in *Iliad.* p. 519, 41. [pag. 393, 26 seqq. ed. Bas.] WESS. — Vide *Nostrum* II. 81, 8. VII. 228, 1. II. 2, 15. et conf. *Porson* ad *Eurip.* *Phoeniss.* vs. 986. Adde etiam quae notamus ad I. 168, 7. S.

[13 seq. Post τούτων, rursusque post ἀδίκης, levi inciso commode distinguetur oratio. S.]

CAP. CXXXI. 1. ἀγάλματα μὲν καὶ θεοὺς) *Thom. Hyde* *Histor. Relig. Persar.* pag. 90. et 97. non esse haec absolute vera criminatur, usus coniecturis et recentium scriptorum iudicio. *Cicero*, *Strabo*, atque alii, quibus *B. Brissonius* *Regn. Pers.* II. 28. etc. testimonium denuntiavit, *Nostro* suffragantur. Adde VIII. 109. WESS.

4. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖ) Hoc malui. *Gronovius* modo hoc, modo δοκεῖν laudat et inculcat, uti I. 152. IV. 168. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

Ibid. ἀνθρωποειδής) *Valla* verterat ex hominibus ortos: substituta est [a *Gronov.*] *Stanleii* opinio [ex illius *Notis* in *Aeschyli Pers.*] humanae formae esse, quales *Herodoto* ἀνθρωποειδής θεοὶ II. 142. At Persae, qui nec imagines statuasve deorum nec templa probabant, eodem humanae quoque originis et ex hominibus in deorum numerum transcriptos negabant. Conf. *Wilh. Warburton* *Divin. Legat. Moisi* II. sect. 1. p. 95. WESS.

8. Δία παλόντες) *Hesychius* Δίαν legisse videtur, Δίαν με-
γάλαν ἢ ἑνδοξον τὸν οὐρανὸν Πέρσαι: quorum ultima huc per-
tinere clarum est. Scio a Cl. *Relando* correctione adiuvari
Grammaticum, *Dissert. de Veter. Ling. Persar.* pag. 175.
qua carere possumus. Vide Cl. *Alberti* adnotationes. Quae
autem *Gronovius* in *Io. Clericum* asperius iecit, ab hoc re-
pulsae sunt *Biblioth. Antiq. et Recent.* T. V. p. 416. *WESS.*

12 seq. Μύλητρα Ἀράβιος δὲ, Ἀλίττα) Eruditissimi viri,
Scaliger, *Seldenus*, *Bochartus*, *Vitringa*, *Millius*, has voces
copiose, etsi eandem viam non ingressi semper, illu-
strarunt. Vide *Hesychium* voc. Μύλητρα, et quae ibi ami-
cus meus singularis *Io. Alberti*. Quod adnectitur, [l. 13.]
Πέρσαι δὲ, Μίτραν, id male ac per errorem scriptum quam
plurimis visum fuit: Solem enim Persis esse *Mithram*, non
Venerem. Unum nominabo *Ph. a Turre*, *Monument. Vet.*
Antii p. 175. Nequit profecto *Mithras* Persis auferri, tot
veterum testimoniis et monumentis expressus; *Herodoti*
vero aut *Cyri* potius aetate, an eo titulo Sol cultus ab ea-
dem gente fuerit, dubium facit disputatio doctissimi *Fre-
reti* *Comment. Inscript.* T. XVI. p. 270. Equidem *Mithram*
illis relinquam, nec patiar *Nostri* fidem labefactari. Ad-
sentitur *Ambrosius* lib. II. contra *Symmachum* p. 840. *Coe-
lestem Afri*, *Mithram Persae*, plerique *Venerem* colant, pro
diversitate nominis, non pro numinis varietate: quae *Mitram*
Venerem eandem in Persarum superstitione testantur.
Praeterea Persarum prisco sermone *mihir*, *mihir*, amor in-
dicatur, fatente *Th. Hyde*, *Hist. Rel. Pers.* c. 4. pag. 107.
Hinc *Mίτραν*, *Venerem Coelestem*, casti amoris auctorem et
praesidem, recte dixerunt et formarunt. Hoc amplius:
differunt scriptura *Μίττρα*, et *Μίθρας*, quod *Gronovius* vere
monuit: discrepant quoque genere; hic Sol, illa Venus.
Iam si *Vrania* sive *Coelestis dea*, non alia in veterum fue-
rit theologia ac Luna, *Μίτραν* utique Persae habere aequae
ac *Mithram* potuere. Coluerunt certe omnes, qui sacris
Mithriacis initiabantur, uti ex *inscriptis lapidibus* apud
Anton. van Dale, *Dissert. ad Antiq. Marm.* p. 16. et *Ph. a*
Turre, *Monum. Vet. Antii* pag. 160. adparet. Verum myste-
ria illa non urgeo, quippe recentioris aevi. Id mihi ab-
unde est, constare *Herodoto* auctoritatem et fidem. Plura
Freret et *Moshemius* V. Cl. ad *Rhad. Cudworthi Systema*
Intell. p. 527. pro *Herodoto*. *WESS.*

CAP. CXXXII. 5. οὐ στίμμασι) Scripserat, opinor, οὐ πέμματα. Nam, ut ait *Herodotus*, [l. 7.] etiam Persa, dum sacra faciebat, erat ἱερεῖον φανωμένος τὸν τιάρην μυρσίνη μάλιστα: et suis victima corollis erat exornata. De Persis *Strabo* XV. p. 1065. A. [pag. 732. ed. Cas.] θύουσιν, inquit, --- παραστυπόμενοι τὸ ἱερεῖον ἱετισμένον. Verba *Strabonis*, et *Xenophontis* ex K. Π. III. p. 48, 33. repetita *Brissonius* attulit de Reg. Pers. Princ. II. pag. 223. in *Herodoteis* nihil vitii suspicatus; in quibus bene convenire οὐ πέμματα, οὐκ οὐλήσι, monstrant ista lib. I. c. 160. οὔτε οὐλὰς κριθῶν πρόχυσιν ἐποίητο θεῶν οὐδενί, οὔτε πέμματα ἐπίσσετο καρποῦ τοῦ ἐνθιῦτεν. VALCK.

[*Ibid.* θύειν θίλει) Quis θίλει? Nempe ὁ θύων. Sic frequenter apud *Nostrum* verbum tertiae personae absque nominativo ponitur, ubi vel pronomen τις subintelligendum, vel potius nominativus participii ex eodem vel ex proximo verbo repetendus. S.]

7. τὸν τιάρην) Optime *Medic.* hactenus: τήρησεν scripserat *Herodotus*. [Conf. VIII. 120, 5.] *Xenophon*, *Strabo*, *Lucianus* et plures alii τὴν τιάρην dederunt. In *Aeschylis* Persis βασιλείου τιάρη mentio vs. 663. *Philostratus* Icon. I. 30. p. 808. βλέπει δὲ ἡδὺ καὶ μετώρον, ὑπὸ τοῦ τιάρη ἐπισοβεῖν, ἢ, οἶα etc. quo una manu largitur, altera recusat. An voluit ὑπὸ τοῦ --- ἐπισοβῶν οὔ, οἶα λιβάδης etc.? Debuit profecto aut hoc, aut genere sequi. Paulo supra [l. 5.] τῷ δὲ ὡς ἑκάστῳ, cui autem quisque numini alius alii sacrum facere velit, corrigit atque explicat *Reiskius*. Quod vero statim subditur [l. 9.] ὁ δὲ πᾶσι Πέρσῃσι κατεύχεται --- καὶ τῷ βασιλεῖ, rectissime contenditur cum *Marci* XVI. 7. εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πέτρῳ. Verba ipsa nec manca neque luxata sunt; namque ista, ἐν γὰρ δὴ τοῖσι --- αὐτὸς γίνεται, non tangunt regem, sed sacrificantem, cui non licebat ἰδίῃ μόνῳ ἀρᾶσθαι ἀγαθὰ. De Iudaeorum aliarumque nationum in hoc precum genere moribus praeclare *Philos.* de Monarch. p. 825. B. WESS.

11 seq. ἐπὶ αὐτὸν δὲ διαμυστίλας --- ἐψήσῃ τὰ κρέα) Ita-ne vero coquebant carnes, atque elixas, herbis prius mollibus impositas, domum asportabant? Ita quidem cepit *Brissonius* pag. 225. Sed ignis hisce sacris nullus aderat: praeterea minus placet τὸ διαμυστίλας. Felicioribus mea forte

proderit coniectura legentis: ἐπιὰν δὲ ἄλλ, (ἀλός alibi meminuit:) μιστύλας κατὰ μέρος τὸ ἱεῖον, ἐπιπάσῃ τὰ κρέα, ὑποπάσας ποιῆν ὡς ἀπαλατάνην, --- ἐπὶ ταύτης ἴθιμι δὲ πάντα τὰ κρέα: postquam sale victimae in partes sectae carnes conspersit. ὑποπάσας affirmatur a Gronovio. Γάλα ἐπιπάσσοντις Herodoteum est, IV. 172. διαπάσας legitur lib. VI. c. 25. Carnes αἰσὶ διαπάττων dixit Comicus apud Athen. IX. pag. 399. f. Menander in 'Ἐπιτρέπουσιν' 'Ἐπίπασ' ἐπὶ τὸ τάρχεος ἄλας. Homereum μιστύλλειν, a μίω formatum, notat, in minuta concidere. VALCK.

Ibid. διαμιστύλας --- ἐψήσῃ τὰ κρέα) Mutavi διαμιστύλας ex schedis Ask. non nescius controversae apud grammaticos scriptionis, qua de viri praeclari Ezech. Spanhem. et Tib. Hemsterh. ad Comici Plut. vs. 626. Maioris momenti res, quae memoratur, videtur. Quia Persae οὔτε βομῶν ποιῶνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι sacris operantur, qui convenit ἐψήσῃ τὰ κρέα, carnes elixarit? An sine foco accenso? Valckenarii coniectura supra deposita est. Ante quem de la Barre, V. Cl. T. V. Histor. Acad. Inscript. Ed. Amst. pag. 270. non dissimili de caussa aut ἔψῃ ex ἔπω maluit, et, ubi carnes curaverit, explicuit, aut, si parum id adriserit, ἐπιὰν ψήσῃ, ubi carnes ossibus detraxerit. Quibus de emendationibus placet tacere. Nisi ego aberro, salva res est. Non omnem sacris his ignem negat Herodotus, sed aris: hoc postulant verba οὔτε βομῶν ποιῶνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι. Caesam victimam et in partes minutatim sectam quin elixarent, nihil inpediebat. Vide haec de Scythis, IV. 59. ἀγάλματα δὲ καὶ βομῶν καὶ τοὺς οὐ νομίζουσι ποιῶν: quae Persarum moribus respondent planissime: tum de hostiae inmolandae more c. 60. οὔτε πῦρ ἀνακαίουσας, οὔτε καταρξάμενος, οὔτε ἐπισπίσας, --- τράπεται πρὸς ἔψῃ. Quid ista aliud volunt, quam in altari nullum fuisse ignem, minime autem defuisse, ubi coquenda victimae caro erat? Mox πάντα τὰ κρέα Reiskius quoque, me non invito. WESS. — Reiskium, ait, etiam τὰ πάντα corrigere, nempe sicut Valckenar. Scilicet (quod in Var. Lect. me praeterierat) in ed. Wess. et in superioribus omnibus nude πάντα κρέα, legebatur; nec aliter, quoad equidem novi, in mssis. Primus Reizius, a Valck. et Reisk. monitus, inseruit τὰ articulum, quem tenui. S.

15. παρστρεως ἐκασίδι θεογονίην) Vellicat haec Th. Hyde Relig. Pers. c. 3. p. 99. Scribere sibi contraria Herodotum. Supra dixisse, Persas existimare, deos ex hominibus genitos non esse, et θεογονίην tamen Graeco more gentis sacris admiscere. Sed non pugnant illa. Theogonia Graecorum, de qua Il. 53., in censum hic venire non potest. Persae, ut plura variique generis numina profitebantur, videntur eadem alia atque alia origine, etsi minime humana, statuisse. Cogita de Gnosticorum Aeonibus et emanationibus, ex Zoroastri et Chaldaeorum Theologia arcessitis, et res in vado erit. Adiunge Hecataei testimonium in Diogenis Praefat. sect. 9. WESS.

CAP. CXXXIII. 8. καὶ οὐκ ἀλῆσι) Nihil hoc verius; et vidit Gronovius, sed serius. Hoc significat, Persas bellariis uti quam plurimis, sed minime confertis. Inferebant videlicet Persae in mensam cupedias et bellaria multa, sed non confertim omnia. Ἀλλ᾽; toties in Musis repetitur; infra c. 196. IV. 184. atque alibi, locis a Porto signatis, ut maxime mirum accidat, tam turpiter se dedisse librariorum. Discimus hoc specimine, quid Herodoto hominum et temporum iniuria usu venerit. Addi his possent emendationes Geinozii et Reiskii, sed cui bono? Verum praestant mssti, quod suam in sedem remigravit tandem. WESS.

14. τὰ σπουδαιότατα τῶν πραγμάτων) Vide supra cap. 8. Athenaeus σπουδαίότατα αὐτῶν πραγμάτων: in msto, Mureto monitore, recte τῶν πραγμάτων. Apud eundem ὁ στεγίαρχος male opinor. Melius Pollux X. 20. WESS.

15. τῶν πραγμάτων) αὐτῶν πρήγματα legisse videtur Athen. IV. p. 144. B. tum στεγίαρχος pro στέγαιχος: et εἰ δὲ μὴ, μεταίσι. Sed τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων similiter memorat Herod. I. 8. VALCK. — Vide Animadv. nostras ad Athen. T. II. pag. 475. S.

CAP. CXXXIV. 1. Οἱ συντυγχάνοντες) Non repudio: nihilo tamen peius [immo haud dubie melius, ἐντυγχάνοντες.] quod aliis in Codicibus. Morem hunc gentis expedit B. Brissonius, Regn. Pers. p. 11, 178. Addi potest Zenobius, Cent. Proverb. V. 25. et Scholiastes in Dionis Chrysost. Or. VII. in adnotationibus Morelli p. 28. WESS. — Ἐντυγχάνοντα malit Benedictus, vir doctus, in Herodot. T. V. K

Actis Seminar. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 283. in accusativo casu, qui a verbo διαγνῆναι regatur. Sed, ut omit- tam librorum omnium in terminatione vulgata consen- sum, familiaris *Nostro* est nominativus participii abso- lute positus: et ne est quidem h. l. absolute positus, sed commodissime refertur ad id quod sequitur, εἰ ὁμοῖοι εἴσι. S.

[18. προέβαινε γὰρ δὴ τὸ ἔθνος ἄρχον τε καὶ ἐπιτεπειῶν) Video me non ex auctoris mente verba ista in *Lat. versione* red- didisse, quum non animadvertissem, τὸ ἔθνος, adiecto ar- ticulo, necessario ad *Persas* referri, non ad *alium atque alium populum*. Rectius igitur *H. Steph.* in ora suae editio- nis: *Late enim progrediebatur illa gens imperans et prae- fecturas oblinens. S.]*

CAP. CXXXV. 2. Μυδικὴν ἐρβήτην) Dictum de ea ad Diodori II. 6. Habet *Brissonius* loricae *Aegyptiam* et *stola* Medicam illustrantia conplura, a quibus abstineo. **WESS.**

6. Πασὶ μίλογονται) Aegre *Plutarchus* fert de *Malign. He- rod.* p. 857. a. scelus hoc a Graecis ad *Persas* propagatum perhiberi: contra enim evenisse. Sed pugnat suspicioni- bus, testes eius rei omittit. Non fuisse *Persas* a turpi hac macula innumes, *Sextus Philosophus* significat, *Hypotypos.* l. 14. p. 38. Aevo tamen *Ammiani* Persae puerilium stupro- rum expertes erant lib. XXIII. 6. Paria fere, uti *Valesius* adscripsit, *Curtius* X. 3. **WESS.** — *Herodoti* testimonio usus est *Athenaeus*, lib. XIII. c. 79. S.

CAP. CXXXVI. 4. τὸ πολλὸν δ' ἡγίαται ἰσχυρόν εἶναι) Vere Persae. Quanto civium maior copia, tanto civitatis amplius robur. Legum latores propterea utilissimum cen- suerunt τὸ πλεονεξῆσαι τοὺς τῶν πολιτῶν οἴκους, βλαβερώτατον δὲ, τὸ μειοῦσθαι, quae verba *Musonii* in *Stob.* Serm. LXXIII. p. 450. Hinc πολυτεκνίας praemia et apud Persas et aliis in gentibus, de quibus *Heineccius* ad *L. Iuliam et Pap.* lib. I. c. 2. doctissime. *Cl. Reiskius* coniecitabat, τὸν τοιοῦτον δ' ἡγία- ται, talem autem, qui multos liberos procreat, existimant robustum esse: aut τὸ πολλοὺς - ἰσχυροῦ εἶναι. **WESS.** — At nulla hic locus coniectura indigebat. Ad rem quod pertinet, aliud fortasse *Herodotus* h. l. spectavit; nempe de immani hominum multitudine cogitans, in qua robur exercitus ponebant Persae: qua multitudine gloriantem

confidentemque Xerxem eiusque duces saepius ille in his Historiis inducit. S.

5. ἀπὸ πινυταίριος ἀρξάμενοι) Plato haec paullo diversius Alcibiad. I. p. 121. E. in regionum liberorum educatione. Strabo consentit XV. p. 1066. B. [p. 733. D. ed. Cas.] Nescio autem qui factum sit, ut ἀλθινύσθαι Brissonius, his usus Regn. Pers. II. 83. et 103. scripserit: si ex coniectura, prave. WESS. — Ad πινυταίριος intelligo παιδός. Sic frequenter Noster a plurali numero ad singularem transit, et vice versa. S.

10. μηδεμίην ἄσπην) Fui in dubio, revocarem ἀπὸν, an Gronovii exemplo expellerem. Vicit Med. et Ask. auctoritas. Ἄσπην librarius Arch. et Vind. bene explicat βλάβην ἀπὸν. In Clementis Alex. Paedag. III. 9. pro διὰ τὴν ἄσπην, aut ad marginem Codicum aut ipso in contextu, διὰ τὴν ἀπὸν dederunt ex interpretamento. Moeris, Ἄσπην Ἀττικῶς, ἀπὸν Ἑλληνικῶς, ubi plura Cl. Io. Pierseus. Atque haec testatur de Criticorum eorum more. Non sum nescius, Democritum κακοδοξὴν κακὴν in Stob. Serin. XXII. pag. 189. usurpasse, alios hoc de genere alia: posse etiam pro damnato pugnari, quemadmodum in Horrei Observ. ad Herodot. p. 112. At omnibus, ut in gustu, non sapiunt eadem. Spectavit haec Valerius Max. II. 6, 16. WESS. — τριφόμενος, scil. παρὰ τῇσι γυναίξιν, dum apud mulieres educatur. S.

CAP. CXXXVII. 10. ἥτοι ὑποβολιμαία ἰόντα) Haud sit hinc Nicolaus Damascenus: Πέρσαις δὲ μὴ ποιῶν ἔξιππην, οὐδὲ λόγουσιν· εἰς δὲ τις πατέρα κτείνῃ, ὑπόβληται αὐτὸν οἰοῦνται. Eadem patris eius suspicio, qui cum a filio necti sibi insidias conperisset, nec inducere in animum posset, ut verum sanguinem ad hoc sceleris progressum crederet, seductam uxorem suppliciter rogavit, ne se ulterius celaret, sed diceret, sive illum adolescentem subiecisset, sive ex alio concepisset, apud eundem Valerium V. 9, 4. WESS. — Ὑποβολιμαία et μοιχιδία metonymice dixit, pro ὑποβολιμαίων ἢ μοιχιδίων ἔργα. S.

CAP. CXXXVIII. 4. μάλιστα δὲ ἀναγκάσθην φασί) Is. Vossius adleverat codici suo ἀναγκάσθην, quo non indigemus. Ἀναγκάσθην usus et Herodoti sermo tuetur II. 182. IV. 180. De aere alieno et mendaciorum hinc pullulante gerimine Plutarchi et Appiani ad Persarum opinionem verba exscripsit B. Brissonius R. Pers. II. 94. WESS.

10. πολλοὶ ἐξαλύνουσι ἐκ τῆς χώρας) *Sylburgius* ad *Brisson.* R. Pers. II. 180. πολλὸν proponit, ut sit, *procul abigunt a sua regione.* *Reiskius* οἱ πολλοί. *Ruhnkenius* elegante mutatione πομποί. Illi sunt, qui aliorum alios deducunt, supra I. 121. [Vide nostram *Var. Lect.*] *Lepra* vero et *vittiligne infectos*, non Iudaei soli, sed plerique per orientis regiones vitabant studiose. Μάλιστα οἱ Βάρβαροι τὰς ἐπιλευκίας καὶ λέπρας δυσχεραίνουσι, *Plutarchus* Symp. IV. p. 670. f. Tamen *Artaxerxes* *Atossam*, filiam coniugemque, etsi vitiligo eius corpus depasceretur, ἀλφοῦ κατανεμηπίντος αὐτῆς τὸ σῶμα, aversatus non fuit, eodem teste T. I. p. 1023. b. Verum illi, quod libuit, barbarico more, legitimum fuit visum. WESS.

CAP. CXXXIX. 3 seqq. τὰ οὐνόματά σφι - - - τελευτῶσι πάντα ἐς τὸντὸ γράμμα etc.) Satis confidenter ταῦτα μὲν ἀτρεκέως ἔχω - - εἰδὼς εἰπεῖν ait initio cap. seq. repetiturque hoc cap. 148. Falsum aiunt *Scaliger*, *Th. Hyde*, *Relandus*, et plures alii. Contra eos venit *Corn. de Pauw*, temere aiens doctos viros ex recentiore Persarum lingua criminari: verissimum fuisse, quod hic de terminatione nominum Persicorum, vetere gentis sermone: neque enim tanta adseveratione *Herodotum* potuisse defungi, nisi re bene cognita atque explorata. Fateor in dialectis lapsu temporis innumera mutari, cadere verba ut folia, surgere nova, prisca adscisci iterum. Nec expedit me tamen ex acie, quam contra Nostrum instruxit *Th. Gatakerus* *Advers.* c. 22. p. 661. Quod autem aiebat τὸ Δωριεὺς μὲν Σάν καλέουσι multorum testimoniis cognitissimum est. Quis tandem ignorat variantes doctissimorum hominum explicationes et emendationes, *Scholiastae* in *Comici* *Nub.* vs. 23. *Scaligeri*, *Salmasii*, *Bentleii*, *Bouherii*, cuius *Dissert. de Prisc. Graecor.* Litteris p. 570, [ad calcem *Palaeographiae Graecae Montefalconii*,] consuli poterit. Σάν κίβδηλον in *Pindari* fragmento exposuit *Casaubonus* in *Athen.* X. 21. [ad lib. X. p. 455. c.] WESS. — Per epistolam ex *WILKENIO*, viro clarissimo, Persici sermonis in primis gnaro, quaerenti mihi, quid de hoc *Herodoti* loco sentiret, perhumaniter ille *Heidelbergā* rescripsit, videri sibi vere iudicare eos, qui Graecis nominum Persicorum terminationibus deceptum Nostrum scripsisse istud autumant de nominibus omnibus Persicis in litteram

sigma desinentibus. Quod si ita est, eo minus mirum videri debet, quod ea res, ut ait idem *Noster*, *latuerit Persas*: quamquam alioqui haec verba, ἔλθοι Πέρσας, significare poterant, *Persas ad hoc animum non advertisse.* Quod ad ista verba spectat, τὰ οὐνόματα σφι ἰόντα ὁμοῖα τοῖσι σώμασι καὶ τῇ μεγαλοπρεπείῃ, incertus aliquantisper haeseram, *propriae hominum nomina dixerit, an omnino verba aut vocabula Persici sermonis*: tum σώματα τῶν ὀνομάτων quaesieram an fortasse opposuerit *terminationi*, (τῇ τελευτῇ) ut *corpora vocabulorum* (id est, *vocabula ipsa*, quatenus a *terminatione distinguuntur*) dixerit esse *magnifica et grande sonantia.* Sed eisdem verbis, τὰ οὐνόματα - - - μεγαλοπρεπείῃ, eam fere sibi videri *sententiam inesse* professus est idem doctissimus *Wilkenius*, quam hisce gallicis *Larcherus* reddidit: *Leurs noms sont empruntés, ou des qualités des corps, ou de la dignité des personnes.* Caeterum uberiores etiam nunc lucem locus hic videtur desiderare. S.

CAP. CXL. 5. πρὶν ἂν ὑπ' ὀφθαλμοῦ ἢ κυνὸς ἐλκυσθῇ ναι.) Bene vetusti libri. Is. *Vossius* coniecerat, ὑπ' ὀφθαλμοῦ ἢ γλῆναι ἀφαισθῇ, quam ab alite pupilla oculi extrahatur, *advocato ad morem hunc cognoscendum Teizera*, qui mihi ad manus non est. [Ad oram sui olim *Herodoti* istam coniect. adscripserat *Vossius*. Vide *Albertum* ad *Hesych.* voc. Γλῆνη.] De ritu isto multa *Th. Hyde* *Rel. Pers.* c. 34. *Emendatio necessaria non est, nec latuit doctissimum virum*; siquidem paria prorsus de *Persarum sepultura* *Procopius* *Bell. Pers.* I. 12. et *Agathias* I. p. 43. Ed. Venet. WESS.

7. κατακηρώσαντες) Convertitur ab *Heilmanno* in καταπνέσαντες, postquam cadaver membris mutilarunt. Vetat *Cicero*, his *Nostri* usus, *Tuscul. Disp.* I. 45. *Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora.* Vetat *Strabo* XV. pag. 1068. [p. 735. A. ed. Cas.] καὶ περιπλάσσοντες τὰ σώματα. Adde *Cl. Io. Alb. Fabricium* in *Sexti Hypotyp.* III. 24. p. 185. WESS.

13. πτείνοντες ὁμοίως μύρμηκας etc.) Consimilia de *Magis* *Plutarchus* T. II. p. 537. A. Sunt autem ex ea disciplina, qua et posteriores *Persarum* *magi* *Arimanium*, mali omnis auctorem, sicuti pulcri et boni *Oromasdem*, statuerunt: inde festus dies κακῶν ἀνάσεις, quo summo ardore in serpentes aliasque feras et nocentes bestias irruebant

apud *Agathiam* II. pag. 45. Confer *Plutarchum* in *Isid.* et *Osir.* p. 369. et *Th. Hyde* Rel. Pers. c. 22. *WESS.*

[15. ἀρχὴν, omnino, revera, verum si quaeris: gallico idiomate au fond vel dans le fonds diceres. Conf. II. 28, 1. S.]

CAP. CXLI. 2. κατεστρέφατο) Ionum est κατεστρέφατο, uti ἀπιστρέφατο I. 166. Supra c. 27. ὡς δὲ ἄρα οἱ --- Ἕλληνες κατεστρέφατο. Itaque mutari non iniuria posset, sicuti et mox mutatum est τὰ περισχόντο. Sic solet, c. 164. III. 137. De piscibus, qui cantu illiciuntur, *Aelianus* de Anim. I. 39. *WESS.* — Ex *Reiziano* exemplo κατεστρέφατο tenui; et in *Var. Lect.* adnotare neglexeram, in ed. *Wess.* et superioribus κατιστρέφατο scribi, quam ad scripturam nihil nec e nostris *Paris.* nec ex aliis *Wesselingii* codicibus notatum est. Est autem, si quid video, prorsus vitiosa haec verbi forma. Ferri utcumque potuerat κατιστρεφίετο codicis *F.* tertia plur. imperf. ut ἀπικίατο, ionice pro ἀπίκοντο. Sed plusquamperfectum hic desiderabatur: quare unice verum puto κατιστρέφατο, quod Ionum est, pro κατετρεμμένοι ἦσαν. S.

[11. ἐμὸ αὐλόντος etc.) Qui sacras literas curant, recordabuntur verborum Servatoris apud *Matth.* xi. 17. ubi hic quidem *Herodoti* locus effugit *Wetstenii* diligentiam. S.]

14. δευθέντος δι' ἀγγέλων) Vide *Gronovium* [sui codicis fidem advocantem] et supra c. 76. et 99. *WESS.* — δι' ἀγγέλων in alia re habes I. 99, 5. πέμψας κήρυκας (in plur. num.) ἐς τοὺς Ἰωνας, c. 76, 12. in eadem re, de qua hic agitur. S.

[20. ἐς Πανιώνιον) Conf. c. 143, 14. et 148. S.]

CAP. CXLII. 2. τῶν ὀρέων) Sine controversia corrigi debuerat: τῶν ὀρέων ἐν τῷ καλλίστῳ ἐτύγχανον ἰδρυσάμενοι πόλιας. Haec quum de Ionibus dicantur, tollit omne dubium lib. I. c. 149. οὗτοι οἱ Αἰολεῖς χώρην μὲν ἔτυχον κτίσαντες ἀμεινὴν Ἰώνων, ὀρέων δὲ ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως: ubi recte *Valla*: ad coeli tamen temperiem nequaquam accedebat. Lib. II. c. 77. exceptis incolis Libyae, esse dicuntur Aegyptii ὑγιεινέστατοι πάντων ἀνθρώπων, τῶν ὀρέων, ἐμὸ δοκέειν, εἶναι, ὅτι οὐ μεταλλάττουσι (sic legerim): ἐν γὰρ τῇσι μεταβολῇσι τοῖσι ἀνθρώποισι αἱ νοῦτοι μάλιστα γίνονται, --- τῶν ὀρέων μάλιστα. Lib. III. c. 106. Graecia τὰς ὥρας πολλὸν τι κάλλιστα κεκραμένη; ἔλαχε. Atque in Graecia, praesertim Athenis,

ista tenuis coeli tribuitur ingeniis saluberrima temperies. In Timaeo Platonis p. 24. c. Atticam Minerva dicitur ele-
gisse, τὴν εὐκρασίαν τῶν ὥρων (sic recte corrigit vulgatam
vocem ὀρων H. Stephanus:) ἐν αὐτῷ (τῷ τόπῳ) κατιδούσα,
ὅτι Φρονιμωτάτους ἄνδρας εἴπει. Chalcidius: *electo salubri subti-
liumque ingeniorum et prudentiae feraci loco*. Idem argumen-
tum in Critia latius persequutus Plato pag. 111. E. [T. X.
ed. Bipont. p. 45.] ubi memorat ὑπὲρ τῆς γῆς ὄρας μετριώτα-
τον κεκραμένους. Eam in rem multa dixerat Aristophanes ἐν
"Ωραις. vid. Athen. IX. p. 372. et Casaubon. Anim. IX. c. 3.
[nobis cap. 14.] Euripidea, ex deperdito dramate petita,
dabit Plutarchus de Exilio p. 604. E. Insignis in eam rem
loci sic feruntur ultima: "Α δὲ Ἑλλάς Ἀσία τε τρέφει κάλλι-
στα, τῆς γε δέλιαρ ἔχοντες συνθηρεύομεν. Grotius in Excerpt. p.
433. participio ἔχοντες substituit ἰναυῖθα. Corrige, sodes:
"Α δ' Ἑλλάς Ἀσία τε κάλλιστα τρέφει, Γῆς τῆςδε δέλιαρ ἔχοντες οὐ
θηρεύομεν. Singula possent ut Euripidea adfirmari. VALCK,

Non dubium est, quin recte docti viri, Chytræus, Gei-
nozius, Reiskius, Heilmanus ὥρων, rescripserint. Viam mon-
stravit Noster c. 149. tum Pausanias VII. 5. "Ἰωσι δὲ ἔχει μὲν
ἐπιτηδείοτατα ὥρων κράσις ἢ χώρα. Frequens est confusio ὀρων
et ὥρων sive ὥρων et ὥραιων in schedis, de qua aliàs. Id per-
mirum, coniurasse plerosque in οὐρών vocabulo librariorum.
WESS.

[9. τρέπους τέσσαρες παραγωγίων) Vaila: *Lingua
utuntur non eadem, sed eius quatuor proprietates ducunt: in-
commode et obscure. Gronovius: sed quatuor derivatio-
num modis; quam interpretationem intactam reliquit
Wess. Mire vero Larcher: leurs mots ont quatre sortes
de terminaisons. Multo commodius rectiusque H. Stepha-
nus, „ad verbum; inquit, sed quatuor modos deductionum
usurparet, id est, eā (linguā) utuntur in quatuor modos
et proprietates deductā.*“ Agitur de quatuor diversis for-
mis (χαρακτῆρας vocat Noster in fine huius cap.) in quas
prisca lingua abiit. Has diversas formas nunc παραγωγὰς
nominat, id est, deflexiones, mutationum genera, varietates;
quatenus παράγειν significat a recta via abducere, seducere,
in diversum ducere, mutare: quemadmodum l. 91, 10. πα-
ραγαγεῖν τὰς μοῖρας est in diversum flectere, mutare fata. Ea-
dem notione παρατροπὰς dixit Iohannes Grammaticus, cuius

verba Koenius adposuit ad Gregor. Dial. ion. §.79. ubi in ipsius Gregorii verbis, ἡ ἀρχαία Ἰὰς μετέπεισε παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπὴν, rectius fecisset Koenius, si veterem scripturam παρατροπὴν tenuisset, Iohannis auctoritate firmatam; tum vero et apud Gregorium et apud ipsum Iohannem, pro κατοικούντων haud dubie ἀποικούντων fuerit legendum: nempe, prisca, inquiunt, Ionica lingua (eadem vetus Attica) mutata est, quum hi qui in colonias abierunt, variis atque variis modis eam inflexerunt detorseruntque. S.]

11. Μυούρι) Myuntem Cariae itidem tribuit scholiastes Thucyd. I. 130. invito Brissonio de R. Pers. I. 151., ad quem Lederlinus recte adposuit, tempora esse distinguenda; primitus Cariae, deinceps Ioniae fuisse. Paria Dukerus in eum Scholiasten. In Epheso, Lydiae olim urbe, idem valet. Bene Ian. Rutgersius Var. Lect. II. 1. WESS.

18. Ἐρυθραῖ) Habet Stobaeus Serm. XXVIII. p. 197. veteris scriptoris fragmentum, forte Philosophi Eusebii, quod Herodoto nulla caussa adseritur, in quo Archetimus ἐξ Ἐρυθραίων τῆς Ἰωνῶν πόλεως. Quae libuit addere, ut a Plutarcho vis arceatur. Iunguntur Ἐρυθραῖοι καὶ Σάμιοι, arbitri capti in lite nobili Chalcidensium et Andriorum, Quaest. Graec. p. 298. B. Iubentur illi esse Ἐρετριαῖοι ex Euboea, quod Erythraei Boeotiae et Aetoliae longius essent remoti, in Histor. Foeder. Antiq. P. I. p. 159. Non satis consulto. Iones intelliguntur. WESS.

CAP. CXLIII. 1. ἦσαν ἐν σκίπῃ τοῦ φόβου) Prior interpretres metus praetextu: nuperrime [in ed. Gron.] in obtinendo metu. Vide usum locutionis. De Spartanis Aristides T. I. p. 476. ἐν σκίπῃ πολλῇ τοῦ πολέμου καὶ τῶν πραγμάτων εἰσὶ. Magnum habent belli ac difficultatum tegumentum, vertit Canterus: eundem in modum Libanius T. I. p. 219. B. Ambo Nostri imitatione, VII. 215. et 172. Aelianus de Animal. VII. 6. ὡς ἐν σκίπῃ τοῦ κινδύνου καὶ ἐλευθερίας γινόμενοι: tum IX. 57. pisces intra saxorum angustias recepti ἐν σκίπῃ τε τοῦ κρύους -- ἡσυχάζουσι. Quae abunde ostendunt hic indicari, Milesios habuisse metus tutamen in eo foedere, quo de agitur. WESS.

12. ἐπαισχύνεσθαι τῷ οὐνόματι) Sugillat haec solito sibi more Plutarchus, de Malign. p. 858. F. Mox Reiskius [L. 14.] ἰδρύσαντο, τῷ ἐπὶ σφῶν οὐνομα ἔθεντο etc., neque id inconmo-

dum foret, modo ne verborum alius in mssis ordo esset. Malui scriptis obtemperare. Vide Rev. Horrei Obs. Herodot. p. 109. WESS. — Nulla prorsus mutandi caussa suberat. conf. c. 142, 19 seq. S.

CAP. CXLIV. 6. τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος) Dissentit Criticus ad Theocriti Idyll. XVII. 69. ἄγεται κοινῇ ὑπὸ τῶν Δορίων ἀγῶν ἐν Τριόπῳ Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. Tu adi Cl. Salmasium ad Inscript. Herodis Attic. p. 29. et 58., et de tripodibus, in templis dedicatis, Io. Taylor in Marmor Sandvicense p. 68. WESS.

10 seq. τῶν νόμων καταλόγησι) Non displicet τῶν νόμων ex Fragm. Cod. Regii. [In Fragm. Paris. haec prorsus non leguntur: codex Pa. τῶν νόμων habet. Conf. Var. Lect. et Adnot. ad I. 84, 16.] Certe simplici ἀλογεῖν casum secundum adstruere in more habet III. 125. VIII. 46. Aliter Procopius, qui Bell. Vand. I. 3. Βονιθαΐκιος δὲ οὐκ ἀλογήσας τὰ γεγραμμένα. Corrigunt τῶν γεγραμμένων: at probat is superius, Bell. Pers. II. 5. II. 20. etc. WESS.

CAP. CXLV. [4. κατὰ πῆρ νῦν Ἀχαιῶν. De duodecim civitatibus foederatis Achaeorum conf. Polyb. II. 41. S.]

6. Πελλήνη μὲν τι πρώτη πρὸς Σικυῶνος) Strabo VIII. p. 591. [p. 385. ed. Cas.] haec expressit. Πρὸς Σικυῶνος solo ingenii remigio Is. Casaubonus [in Not. ad Strab. l. c.] et Is. Vossius [in ora, puto, sui Herodoti] restituerunt. De amne Crathi eadem Pausanias VII. 25. WESS.

11. Ὠλέως, ἐν τῷ Πείρῳ ποταμῷ μέγας) Olenum eodem genere posuit Apollodorus apud Stephanum Byzant. in voc. et Strabo, [IX. p. 386. A.] cui amnis, qui urbem radebat, Melas: haud scio, an bene. Pausaniae aeo Πείρος erat et adpellabatur, VII. 22. Δύμη optime Casaubonus et Is. Vossius, nec longe abit liber Ask. WESS.

CAP. CXLVI. 4. ἐπεὶ, ὥς γέ τι μᾶλλον) Defendit veterem scripturam Horreus Obs. ad Herodot. pag. 110. ita tamen, ut τὶ non plane recuset. Levis res est, et in dissensu Codicum ferenda. [Lubens equidem ὥς γέ τι rescribam.] Sequentia [l. 5.] ἢ κάλλιον τι γεγονέναι, aut praestantius quid gessisse prior interpretes; aut praestantius quippiam evasisse, obscure recentior. Secutus iudicium sum Abb. Geinozii Comment. A. Inscript. T. XVIII. p. 126. WESS. — Recte viri docti. καλῶς γεγονέναι, honesto loco natum esse, nobili genere esse. conf. l. 13. S.

8. Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοισι ἀναμεμίχεται) Iverunt in partes praeclari viri ad haec explicanda et constituenda. *Palmerius* Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοισι etc., invito *Gronovio*. Sequuntur tamen plures. *Ampl. Bouherius* ex *Hesychii* Μινύαι οἱ Ὀρχομενίοι καὶ Μάγνητες, scriptum voluit Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοι, καὶ Μάγνητες, καὶ Καδμείοι κ. λ., ut invidiosum ἀναμεμίχεται vitaretur; cuius ego in *Adnotation*. Cl. *Alberti* ad *Hesychii* locum correctioni, quippe audaciori neque necessariae, non accedo. *Reiskius* post Ἀρκάδες [L. 10.] excidisse καὶ, itemque post Δωριεῖς, arbitratur. At fuerunt *Arcades Pelasgi*, *Pausania* VIII. 1. *Apollodoro* II. 1. *Stephano Byz.* multisque aliis auctoribus. *Epidaurii* praeterea *Dorienses* in *Nostri* VIII. 46. Quare illa additamenta recuso. Ne longum faciam. Docet *Herodotus* „Iones [nempe illos Iones, qui duodecim civitates foederatas habuerunt, et ad Panionium congregari consueverunt] „non esse sinceriore „melioresque aliis nationibus origine: contra variorum „populorum accessione olim interpolatos; addidisse se „Abantes, admixtosque esse Minyas Orchomenios, Cad- „meos, Dryopes, Phocenses et plures alios.“ Hoc eius consilium si fuerit, ut sane fuit, belle procedit *Palmerii* sententia. Nam Minyas Orchomeniis inmixtos fuisse, nihil ad hanc disquisitionem. Firmatur praeterea Ionicae migrationis narratione. *Pausanias*: Ἰῶσι δὲ τοῦ στόλου μετασχόντες οἶδε Ἑλλήνων participes migrationis hi Graecorum erant; Θηβαῖοι sive *Cadmei*; tum Ὀρχομενίοι Μινύαι, recte enim Μινύαις mutavit *Kühnius*; tandem Φωκεῖς οἱ ἄλλοι πλὴν Δελφῶν, et *Abantes*, VII. 2. tum c. 3. Τίαν δὲ ᾤκουν μὲν Ὀρχομενίοι Μινύαι, σὺν Ἀθάμαντι εἰς αὐτὴν ἐλθόντες. Quibus accedere queunt de *Orchomeniis* consimilia ex eiusdem IX. 37. Quae quidem stabiliendae coniecturae si vir nobilissimus adstruxisset, non perspicio, quo colore abdicari potuisset: repetitum enim ἀναμεμίχεται arbitrarium est. [nempe suo arbitratu *Herodotus* illud verbum, paucis interiectis repetere potuit.] Stant ab his quoque partibus viri clarissimi, *Corn. de Pauw* et *Geinozius*. WESS.

9. Φωκεῖς ἀποδάσκει) Cur *Phocenses* hoc titulo insignes esse *Noster* voluerit, multis disputat *Gronovius*, sed ita ut immunes imprudenter amplectatur. Indoles vocis non patitur, nec usquam huius significationis exemplum. Ἀπό-

δαμος portio est, a multitudine avulsa; Abydenus Nabuchodonosorem ait ἀπόδαμον αὐτῶν (victarum gentium) ἐς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικήσαι, in Eusebii Pr. Ev. IX. 41. ἀπόδαμον τῶν Γότθων dabit Agathias II. p. 35. et τῶν Δελμιντῶν ἀπόδαμον III. p. 66. Semel ἀπόδαμον τῶν βαρβάρων V. p. 166. vitiose. Theophylacti τῶν Σαρακηνῶν ἀπόδαμον, lib. VIII. 1. exscripsit Suidas in voce. Hinc lenissime fluunt ἀποδάσμοι, a reliquis divisi et divulsi. Primus D. Heinsius, Phocaeenses tamen et Phocenses confundens, admonuit Epist. ad Iungerm. in huius ad Polluc. Comment. IV. 177. Abierunt eandem in sententiam Geinozius et Reiskius; nec dubia res est. ob Pausaniae superius excerpta, Φωκῆς εἰ ἄλλοι, πλὴν Δελφῶν. Phocenses Coloniae Ionicae sese adiunxerunt, Delphis exceptis. Vere capropter ἀποδάσμοι Φωκῆς. WESS.

12. ἀπὸ τοῦ πρυτανίου τοῦ Ἀθηναίων) Etymologus, in Πρυτανείᾳ, veterem in coloniis deducendis consuetudinem explicuit. Sacra ex metropoli secum adportabant coloni, ignemque sacrum ex patriae penetrali depromptum et accensum. Plura Henr. Valesius ad Excerpt. Polybii, p. 7. [T. VII. nostri Polybii, p. 90-92.] Plutarcho libuit et hanc admordere de Malign. p. 858. r. sine profectu. Iones Caricas mulieres, quarum patres maritosque interemerant, sibi matrimonio iunxisse, fatetur Pausanias VII. 2. p. 525. WESS.

21. αὐτῇ σὺ συνέεικον) Iure Gronovius Aldinum restituit: idem Portus decreverat Lex. Ion. voce Ἐπίτι. Naevus est, operarum peccato Stephani edito adpersus, latiusque, quam oportuerat, diditus. Pro proximo ἐπί τι [quod ibi tenuerat Wess. ubi nos ἔπειτεν posuimus, coll. Eustath. Iliad. pag. 1215, 55. ed. Bas.] ἔπειτα corrigit Reiskius. WESS.

CAP. CXLVII. 2. Γλαύκου τοῦ Ἰππολόχου) De Glauco, Hippolochi filio, Poëta Ἰλ. ἡ. 13. De Cauconibus [l. 3.] Strabo VIII. p. 531. [p. 545. ed. Cas.] WESS.

7. Ἀπατεύριχ ἄγουσι ἑρτὴν) De festo hoc notissima omnia: levis macula, quae doctissimo viro fraudi fuit, occupavit scholion in Biblioth. Coislin. p. 605. καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἑρτὴν ἐκμοθήτην (Melanthus) ἄγεσθαι, ἣν καὶ Κατιωνίαν συντελοῦσιν. Vertitur, quod etiam Cationiam vocant. κατ' Ἰωνίαν oportuerat. WESS.

CAP. CXLVIII. 2. [Post ἑρὸς e superioribus edi-

tionibus *comma* adhaesit, quod *delendum*. Sunt enim ex more *Herodoti* transiecta verba, quorum naturalis structura haec erat, *χωρος ἰρὸς πρὸς ἄρκτον Μυκάλης τετραμμένος*. Quoniam vero mox adiicit *ἐς τὴν* (scil. *Μυκάλην*) *συλλεγόμενοι*, intelligi debet, locum hunc, cui *Panionium* nomen, in ipsa promontorii radice fuisse. S.]

3. *Ποσιδιῶνι Ἑλικωνίῳ*) Ab *Helice* *Achaiae* is *Neptuno* titulus. quo de *Strabo* VIII. p. 589. [p. 384. ed. Cas.] et *Pausanias* VII. 24. copiose. Coluisse et *Apollinem* *Panionium*, docemur vetere Inscriptione inter *Pocockianas* p. 52. quae cognomina *Apollinis* varia obfert. ΠΑΤΡΩΟΥ ΠΥΘΙ-ΚΟΥ ΚΑΡΠΙΟΥ ΠΑΝΣΩΝΙΟΥ: sive, ut fuit olim, ΠΑΝΙΩ-ΝΙΟΥ. WESS.

6. ἀπὸ τῶν πολιῶν Ἴωνες) Numerum excidisse suspicor, facile restituendum: ἀπὸ τῶν πολιῶν ἑβ' Ἴωνες. VALCK. — At adiectus τῶν articulus satis indicabat, de duodecim illis civitatibus agi, quos supra nominaverat. S.

[9. κατὰπερ τῶν Περσίων τὰ οὐνόματα. Vide supra, c. 139. S.]
CAP. CXLIX. 2. *Λήρισσαι*) Hoc ex *Ald.* praetuli. Non nescio ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ numos apud *Goltzium* et *Begerum*. Θώρηξ ὁ *Ληρισσαῖος* infra IX. 1. atque ad eundem passim alii modum. Vide *Schol.* in *Apollon. Rh.* I. 40. Mox Τῆνος optime ab *Holstenio* in Τῆμνος mutata est; neque color quaeri debuerat, ut arcessitus a *Gronovio* est, pravae voci. Constat *Temnum* in *Aeolicis* fuisse civitatibus, non *Tenum*, *Cycladum* unam. Itaque Τῆμνος iure scriptori rediit. De *Cuma* *Aeolica* in *Vit. Homer.* c. 38. ubi Φρικῶτις, non sine peccato. WESS.

[3. *Αἰγινόεσσα*) Quum nusquam alibi hoc nomine memoretur civitas, nisi quod *Αἰγινούσης*, obscuri *Megaridis* oppidi mentio apud *Strab.* IX. p. 394. d. occurrit, quaeri cum *Mannerto* (*Geogr. antiq.* T. VI. p. 396.) potest, an *Elea*, (*Ἑλλίς*) hic intelligenda sit, *Aeolica* civitas; (*Strab.* XIII. p. 615. A. et *Steph. Byz.* in voce) in hoc apud *Nostrum* catalogo praetermissa. Quod nisi paullo post (l. 5.) diserte monuisset *Herodotus* (conf. c. 151, 1 et 3.) omnes has civitates in continenti (ἐν ἡπείρῳ) sitas fuisse; in promptu foret ut suspicaremur, non *Αἰγινόεσσα*, sed *Ἀργινόεσσα* hic esse legendum: satis enim constat, *Aeolicae* gentis fuisse *Arginusas* vel *Argennusas*, quae vocabantur, insulas; quarum una

cum oppido, prae caeteris, singulari numero *Arginusa* nominabatur. Vide *Cellarii Geogr. Antiq. T. II. p. 18.* Mox, quod *Αἰγαῖαι* hic nominatur oppidum, id aliis omnibus *Αἰγαί* sive *Αἶγαι* est. Vide *Cellarium ib. p. 66.* Quod *Αἰγαία* habet *F.*, similiter *Aegaea, Valla. S.*]

7 seq. ὠρέων δὲ ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως) Vide c. 142. ὠρέων εὖ ἤκουσαν *Portus* [voc. ἤκειν] habet hoc ex loco. Intelligi id sane debet: [nempe οὐκ ὁμοίως εὖ:] namque ita mos fert. Supra c. 30. τῆς πόλιος εὖ ἤκουσας, ubi *Is. Vossius*, ἔχουσας iniuria corripbat. *Dio Cassius, XLIX. p. 472.* de Pannoniis οὔτε γὰρ γῆς, οὔτε αἰέρων εὖ ἤκουσι: et *LIX. p. 755.* ἄλλως μὲν εὖ χρημάτων ἤκων, prorsus uti *Noster V. 62.* atque *Evagrius H. Eccl. IV. 7.* Desit in his *Libanii T. II. p. 262.* τοῦ γὰρ νόμου --- ἤκοντος καὶ κρατοῦντος, neque advertit *Morelli* animum. Confer *Cl. Alberti ad Hesychii εὖ ἤκων. WESS.*

CAP. CL. 1. Σμύρνην δὲ ὥδε ἀπίβαλον) *Gemina* his *Pausanias VII. 5.* Probum et Ionicae notae censeretur [*L. 2.*] si amputata litera *στάσι* in *Ask.* esset, uti τῇ πέλι *II. 67.* et 137. *WESS.*

CAP. CLI. 5. τὴν --- Ἀρίσβαν) Non aliter *Stephan. Byz. in Cod. Perusino:* Ἡρόδοτος δὲ καὶ ἰάζων Ἀρίσβαν καλεῖ, ἐν πρώτῃ: h. e. quantumvis Ionica dialecto utens. Nam quae de *Iazone* scriptore adposita a *Berkelio* sunt, imprudenti exciderunt. Notavit docti viri lapsum *St. Berglerus. WESS.*

6. ἐν τῇσι ἑκατὸν νήσοις καλουμένησι) *Diodorus XIII. 77.* τότε μὲν πύλισθη πρὸς τινὶ νήσῳ τῶν ἑκατὸν καλουμένων. Aliis ἑκατόν, qui inter *Apollinis* titulos, νῆσοι, aut ἑκατόννησοι. Lege *Caubaubon. in Strab. XIII. p. 919.* [ad p. 618. ed. *Cas.*] *WESS.*

[7. *Λαοβίσις μὲν νῦν etc.*] *Commode* ab his verbis factum foret initium novi capitis 152. Nam, post excursus de Asiaticis Graecorum coloniis, nunc continuatur narratio, inde ab extr. cap. 141. interrupta. *S.*]

CAP. CLII. 1. ἀπικίατο) Solent scribae communio-rem verbi huius formam amplecti. Ἐπεὶ τε δὲ οἱ *Ἰαίονες* ἀπικίατο, *V. 98.* et brevi post *Ald. Med.*, at *Vind. et Arch.* Ionicam notam detrahunt, prorsus uti hic *Med. et Ask.* Praestat, ut in possessione ne turbetur. *WESS.* — Conf. *Adnot. ad I. 2, 11. S.*

15. *συναμωρεῖν*) Priorem verbi partem *Med. et Ask.* bene pingunt, non mediam. *Aristophanis συναμωρουμένη, Nub.*

1066. et πάντα ἐννεμώριον VIII. 35. tum ἐννεμώριος Hippocratis et Nostri V. 92 | 7. [ubi vide Var. Lect.] (sic enim ibi mss̄ti Paris. et Scholiastes, atque ex eo Suidas) verum patefaciunt; Photius insuper, ex Herodoti I. ἐννεμώριον in Lexico deponens, ut Cl. Alberti mihi testatus est. WESS.

CAP. CLIII. 9. πάβια ἵσται ἑλλισχα) Aversor strictum in tot viros, de Herodoto non male meritos, Gronovii stilum. Portus ἑλλισχα optime reposuit, eiusque vestigia Ed. Genevensis pressit. Simillimae originis πρόλισχος Aeschyli, Suppl. 208. Λισχνοῦσα τι καὶ ἀκούουσα καλὰ Perictione in Stob. Sermon. LXXXIII. p. 448. Sic enim scripserat: certe λισχήματα habet Hippocratis Epist. p. 1285. λισχηῖ Hesychius. Ἀλισχα intensiore significatione sumebat Corn. de Pauw, ut ἀξυλον ὕλην Homerus, adpositis aliis, quae omitto. WESS.

18 seq. καὶ τοὺς Ἴωνας ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι.) Leviter ista depravata mirum in modum interpretantur, sic forte redintegrandā: καὶ ἐπὶ Ἴωνας ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι vel εἶναι. Ἐπὶ -- εἶναι et ἐπὶεἶναι in hunc usum adhiberi solent: non nescio tamen, qui color vulgatis possit conciliari: sed nostro loco simillimus est III. 134. ἐπὶ Σκύθας -- μὲν τὴν πρώτην εἶναι ἔασον -- σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι: in quibus ἔασον tantumdem fere valet ac ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιεῖσαι. VALCK.

Ibid. Graecum exemplar hic sine vitio non cerni, H. Stephanus censuit. Subvenit Corn. de Pauw, ellipsi, ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιησάμενος τὴν Φεργιίδα εἶναι πρώτην, aut τὴν ὥρην εἶναι πρώτην et Ionas non dignos reputans, quibus primam curam impenderet. Ita constaret oratio, modo dicendi genus constabilitum esset. Τὴν πρώτην snepe ponunt. Heliodorus IX. p. 409. ἀλλὰ μὴ τὴν πρώτην ἰκενὶ Φέροντις αὐτοὺς ἐνέχρησαν ex Ms. Palatino. Libanius T. II. p. 110. D. καὶ παγὶν τὴν πρώτην, ἀμετάστατον μέναι: quorum tamen structura diversior. Ego Nostri hanc sic ordinabam, καὶ τοὺς Ἴωνας τὴν πρώτην ἐν οὐδ. λόγῳ ποιησάμενος εἶναι: et Ionum nullam initio rationem habendam esse ratus. Nunc maximopere blanditur Valckenarii coniectura. WESS. — In frequenti apud Nostrum usu dictionis ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιῆσθαι, et huic similibus, nusquam alibi verbum εἶναι adiectum cernitur. Quia tamen nunc in rariorem scripturam, quae difficiliorem videatur explicatum habere, consentiunt

libri; ratio suadet, ut, si quo modo defendi illa possit, pro vero habeatur. Igitur cum *Aem. Porto* (Lexic. Ion. voce εἶναι) statuendum videtur, ex usu alioquin satis familiari *Herodoto* abundare h. l. verbum εἶναι. Cuius usus et alia multa exempla *Portus*, et *Hermannus* ad *Viger.* Adnot. 177. haec duo protulit: IV. 33, 15. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Ἰππεύχην τε καὶ Λαοδίχην: tum II. 44, 13. Ἡρακλῆος ἱππονομίην ἔχοντος Θασίου εἶναι. Nec desunt apud *Thucyd.* *Plat.* et *Xenoph.* similis abundantiae exempla. S.

CAP. CLV. 5. ὁμοίως γὰρ μοι νῦν γε φαίνομαι etc.) *Clementem*, qui *Xenophonti* memoriae vitio adscripsit, notarunt docti viri, praeterque ceteros *N. Abramus* ad *Cicer.* pro *Milon.* c. 3. *Stasini*, quod ex eo [ex *Clem. Alex. Strom.* lib. VI. p. 451. ed. Sylb.] discimus, par opinio:

Νῆπιος, ὃς πατέρα κτείνων, παῖδας καταλείπει. Eadem *Gabrielis Naudaei*, inter dominationis arcana in damnosissimis, et *Machiavello* perniciosioribus, *Considerat. Politicis* c. 3. et 4. *WESS.* — Haud dubie *Herodotus* versiculum illum in animo habuerat, quem in proverbium olim abiisse ex *Aristot. Rhetor.* I. 16. et II. 17. et ex *Polyb.* XXII. 8. intelligitur: quem versum *Homero* tribuens doctissimus Editor *Demetrii* περὶ Ἑρμην. (in Not. ad sect. 156.) alio tunc occupatum, puto, animum habuerat. S.

16. καὶ ἐγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας) Restitui expulsum pronomen. Imitatur solemni more Poëtam *Odyss.* T. 91.

— ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.

Admovit *Nostri* verba *Phaedro* V. 7, 39. celeb. *P. Burmannus*, dubius tamen, neque inmerito. Paria non sunt. Pertineant-ne huc *Ἐπίμαχτον Hesychii* nolo dernere. Quod continuo succedit, Πактыης γὰρ ἐστὶ ὁ ἀδικίων, τῷ σὺ ἐπίτρε. absurde expressum est, praesens factum *Pactyes* admisit, cui tu *Sardes* commisisti: paullo aliter prior interpretes, sed consimili sententia. Nam *Pactyae* non fuerunt a *Cyro* *Sardes* traditae, sed *Tabalo* viro *Persae*. *Pactyes* acceperat *Croesi* *Lydorumque* opes in *Persidem* avehendas, ac nactus occasionem a *Tabalo* et *Cyro* desciverat: haec superiore capite omnia. Quare ne sibi contrarius videatur *Herodotus*, adsumendum est aut τοῦτεν aut ἐκείνον ad pleniorum orationis habitum. Non fugit interpretum ea negligentia *Corn. de Pauw*, *Vir. Clar. WESS.* — Nempe intelligit *Vir doctus*,

Πακτύης ἐστὶ ὁ ἀδικῶν (τοῦτον, scil. τὸν Τάβαλον) τῷ σὺ etc. atque sic Larcher: *Pactyas a offensé celui à qui vous avez confié le gouvernement de Sardes*. Quae mihi, ut dicam quod sentio, frigida sententia et parum commoda videtur. Profecto parum convenit, ut Cyro ob defectionem Lydorum (adeoque ob facinus adversus ipsum admissum) irato (conf. c. 156, 8.) diceret Croesus: *Pactyas est, qui adversus Sardium praefectum inique egit*. Malim equidem fateri, minus adcurate huc loquentem Croesum fecisse Herodotum, dicentem *Pactyae commissas Sardes fuisse*; cui non urbis custodia, sed aurum creditum erat. Nisi forte consulto et arguta quadam ratione haec Croesum dicentem Scriptor noster induxit; scilicet, quo moneret ille Cyrum, non debuisse eum huic homini tantum auri vim committere: hoc enim perinde esse ac si ipsam urbem illi credidisset; quoniam auri ope partim milites urbem custodientes corrumpere, partim alios suo imperio parituros conducere potuerit. S.

22. κέλαι δὲ σφαις κισῶνας) Babyloniiis desciscentibus talem poenam irrogat apud Plutarchum T. II. p. 173. Xerxes. Tu vide Polyaeum VII. 6, 4. et Iustinum I. 6. WESS.

CAP. CLVI. 11. καὶ πρὸς, ἐξανδραποδίσασθαι τοὺς etc.). Est ex scripto. Καὶ δὴ πρὸς, insuper, V. 67. et creberrime in Musis. Demosthenes I. in Aphob. p. 509. καὶ πρὸς, ἐπὶ τούτων ὑβριζομένους: et in eundem p. 519. καὶ πρὸς, ὅτι ζημιῶνται κατὰ τὴν μαρτυρίαν οὐδέν. Habet alia Casaubon. ad Strabon. III. p. 218. [ad p. 147.] WESS.

CAP. CLVII. 4. ἐπ' ἰωυρὸν ἰόντα) Geinozius merito in hoc acquiescit. Eadem macula infecit VIII. 65. ἀπ' Ἐλευσίνος ἰὸν εἰς τιμωρίην Ἀθηναίοισι. Attigit et haec Plutarch. de Malign. p. 859. A. nec sine loligine quadam. WESS.

15. εἰς θεὸν ἀνῶσαι) Rem ad Apollinem Didymaeum in Branchidis referre si diceretur εἰς θεὸν ἀνοίσειν, adeo nihil hic esset insolens. Hesychius: Ἀνοίσει, ἀναφέρει: et Ἀνοίσω, ἀναφέρω. Verbi meminit οἶσω Eustath. ad Od. T. p. 728, 32. [p. 1887 extr. ed. Rom.] tanquam μέλλοντος, ἀναδραμόντος εἰς ἱεστῶτα, sed εἰς πεζολογίαν ἀχρήστου. Pro φέρε positum οἶσι legitur aliquoties apud Aristophanem, et συνίσειν apud Atticos frequentatur pro συμφέρειν. Quod legimus in Herodoto ἀνῶσαι, firmari videtur istis ex lib. VI. c. 66. ἀνωίστου

γενέμεν ἐκ προτίης τῆς Κλειμένης ἐς τὴν Πυθίην: opera Cleomenis ad Pythiam re relata: verba valde vexata hunc in sensum capienda censeo: sed et ibi praeferrem, si darent Codices, ἀνοιστοῦ: nostroque loco, συμβουλῆς περὶ ἐς Διὸν ἀνοῖσαι, vel ἀνοίσιν. Eadem structura legitur lib. VII. c. 149. περὶ μὲν σπονδίων ἀνοίσιν ἐς τοὺς πλεῖνας, de foedere quidem ad populum se relaturos. Hoc alibi dicitur ἐξενεῖναι ἐς τὸν δῆμον: quod suo more Pythia dicebat ἐς πολύφημον, Herod. V. 79. Ἀγορὴν πολύφημον dixerat scilicet Homerus, quem vates isti mercenarii libenter imitabantur. VALCK. — Poterit, puto, haud absurde statui, esse ἀνῶσαι ex ἀναοῖσαι contractum, quemadmodum ex βοασίην fit βοῶν, et similia. De Branchidis cf. Adn. ad I. 92, 6. S.

CAP. CLIX. 13. καὶ ἄλλα ὅσα ἦν νεοσσευμένα) Certum hoc praestant membranae. Porti νεοσσευμένα Genevensis editor probavit, Kühnius quoque, [at hic quidem νεοσσ. tenet, ad Aelian. Var. Hist. V. 17.] et Bochartus, hunc locum admovens illustrando Psalmo LXXXIV. 4. Part. II. Hieroz. lib. I. c. 8. Uti nunc varii generis aves in templorum muris nidulantur, sic prisco aevo. Notum illud Ionis in cognomine Euripidis fabula, vs. 170. τίς ἔδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα; Μῶν ὑπὸ θρυγκοῦς ὑναιάς Καρφεράς θήσαν τέκνοις; WESS. — Habet Hesychius, Νοσσιεύουσαι, γενῶσαι. ex graeca versione Ierem. 48. 28. ubi περισσεῖαι νοσσιεύουσαι. Idem verbum et ex Ezech. 31, 6. et ex Sirac. 1. 12. citavit Biel, in Thesaur. Philol. Vet. Test. Adde proximam Valckenarii Adnot. S.

17. τοὺς ἰκέτας μου) Huc in luculentissima Or. Rhodiaca respicit Dio Chrys. p. 338. A. ὁ Ἀπόλλων οὐκ εἶα δῆπουθεν ἐκ τοῦ περιβόλου τοὺς νεοττοὺς ἀναιεῖσθαι τὸν Κυμαῖον, ἰκέτας ἑαυτοῦ λέγων. Herodotus, ὅσα, ait, ἦν νεοσσευμένα ὀρνίθων γένεα ἐν τῷ νηφί: quomodo, litera duplicata, Hemsterhusius etiam scripsisse, liquet e notis ad Plutum Arist. p. 363. Qui in Alex. Cod. Test. Vet. νεοσσολ, in Romano passim sunt νοσσολ. Forte Codex aliquis in Herod. dabit ἐνεοσσευμένα. VALCK.

Ibid. τοὺς ἰκέτας μου) Pertinet huc Xenocratis, Platonis discipuli, misericordia; qua passerem accipitre insequente in sinum fugientem servavit et fugato raptore dimisit, ἐπιπαῶν, ὅτι μὴ ἐξιδῶκε τὸν ἰκέτην, in Aeliani Var. Hist. XIII. 31. ubi Kühnius plura, et ad eiusdem V. 17. Mox [l. 19.]

Herodot. T. V.

L

οὕτω τοῖσι ἰστροῖς, sic tuis supplicibus etc. eleganter clar. Reiskius. WESS. — Vulgatum τοῖς, tenent libri omnes, recte quidem. S.

CAP. CLX. 3. ἰς Μυτιλήνην) Non dissentio a Mediceo, cui II. 178. ἡ Μιτυληναίων, sicuti et aliis. Solent veteres in urbis nomine varii esse: ἀπὸ Μυτίλης aut Μύτῳς si titulus venerit, uti est in Steph. Byz., quod Florentiae inveniebatur, legitimum erit, stabilitum cumulo ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΩΝ numerorum. Vossium vide ad Melam II. 7. WESS.

12. τοῦ δὲ Ἀταρνίως) Infra meminit τῆς Ἀταρνίτιδος χώρης VI. 29. Regioni non spatiosae nomen dedit oppidum, passim dictum Ἀταρνύς: fuisse χωρίον ἰσχυρόν liquet e Xenoph. Ἑλλ. III. p. 286, 13. Civis dicebatur Ἀταρνίτης: quando vocatur Ἀταρνύς, hoc ab Ἀτάρῃ fluxisse statuendum est: vid. L. Holsten. ad Steph. in voce, Maussac. ad Harp. voc. Φεράβριος, atque ibi Vales. et Menag. ad Laërt. I. 80. Hermippi ἀνδρὸς Ἀταρνίτιω mentionem facit Herod. VI. 4. In historia Philippi Macedonica saepe commemoratur Hermias eunuchus, Ἀταρνίως ἄρχων. Huius nomen restituendum est Ulpiano ad Demosth. Phil. IV. p. 81. §. 46. παρ' Ἑρμίου (vel Ἑρμίου: vulgatur παρὰ ταμίου:) τοῦ ἐυνούχου, δὲ νῦν ἀνάσπαστον ἐποίησατο, ἄρχοντα Ἀταρνίως. Nomen non Ἑρμίας, sed Ἑρμίας, scribendum contendit Harp. in voc. In hunc ipsum, valde sibi probatum, cum hymnum scripsisset (ab Athenaeo nobis custoditum XV. p. 696. et Diog. Laërt. V. 7, 8.) Aristoteles, Athenis a sacro quodam sycophanta, quod genus illic etiam bonis fuit permolestum, impietatis est accusatus: in isto carmine Hermian Ἀταρνίως ἐντροφὸν vocat vir magnus; quem Hermian, genere Bithynum, non debuerant Ἀταρνία dixisse Athenaeus et Suidas. In Eunuchio Luciani T. II. p. 357. dicitur Philosophus εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμῖαν τὸν ἐυνούχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνίως τύραννον. VALCK.

Ibid. τοῦ δὲ Ἀταρνίως τούτου ἔστι χώρος τῆς Μυσίας) Χαρίον Ἀταρνία, contra insulam Chium, Diodorus vocat XIII. 65. Τὸ δὲ χωρίον ἐστὶν ὁ Χίων μισθός, eadem de Pactya tradito locutus Pausanias IV. 35. Confer Diodoro XVI. 52. adposita. WESS. — Est igitur ὁ τοῦ Ἀταρνίως χώρος, ager Atarnensis; de quo idem Noster VIII. 106. loquens, ait γὰρ τὴν Μυσίην, τὴν Χίῳ νίμονται, Ἀταρνίως δὲ καλεῖται. S.

16. οὗτε οὐλὰς κριθὼν) Reiskius οὐλαῖς, ut lenior decurrat

sermo, cui sine medela non deest cultus. Οὐλοχῦτας *Homerus*, προχῦτας *Euripides* Iphig. Aulid. 955. et 1112. (quem *Hesychius* in voc. respexit.) nuncupare solet. Multa *Eustath.* Ἰλ. α. p. 132. [p. 100. ed. Bas.] WESS.

CAP. CLXIII. 4. εὐ στεργγύλῃσι νηυσὶ) *Mos* Ionum in schedis *Ask.* observatur. Sic νηυσὶ ἐβδομήκοντα VI. 92. εἰ ἐν τῇσι ναυσὶ IX. 89. et mox c. 166. Mira ceteroqui discordia isto in vocabulo: modo νῆες, quibus primas in Ionia *Corinthus* dedit, [dial. ion. §. 19.] modo νῆες his in Musis. De *Pentecunteris* rotundisque navibus praeter *Baiffum* et *Mei-
somium*, ad *Plinii* VII. Hist. N. c. 56. *Harduinus*. WESS. — In lat. vers. temere h. l. praetermissa sunt verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed longis.*

8. εἰκοσι καὶ ἰκατόν.) *Errantes* *Lucianum* et *Phlegontem* *Trollian.* in viam revocavit *Casaubonus* ad *Strabonem* [lib. III. p. 151.] clementer. *Cicero* de *Senect.* c. 19. Fuit enim, ut scriptum video, *Arganthonius* quidam *Gadibus*, qui lxxx. regnavit annos, centum et viginti vixit. Productior haec est aetas, nec prorsus insolita. Auctor *Dial. de Orator.* c. 17. Centum et viginti anni ab interitu *Ciceronis* in hunc diem colliguntur unius hominis aetas, horum fortasse recordatus. Paria fere *Trebell. Pollio* in *Claud.* c. 2. De *Tzetze* dubium non est, Ταρτησός -- ἥς Ἀργανθώνιος ἐβασίλευσε, ζήσας ἔτη ρκ', ἀφ' ὧν ἐβασίλευσε π', ὥς φησὶν Ἡρόδοτος, in *Lycophronem* vs. 644. WESS.

15. ὁ δὲ πυνθόμενος τὸν Μῆδον -- ὡς εὐξοίτο) Placuit praeis dictionis haec forma. Σκέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος, in *Epigr. Anthol.* VII. p. 631. Αἰγισθὸν ἐνδ' ᾠκταν ἰστορεῖω πάλαι, *Sophocles* *Elect.* 1107. Qualia cum apud optimos obferantur, parco operae, et *Stephanum* advoco de *Dialectis* p. 51. *Küster.* in *Aristoph.* *Plut.* vs. 55. *Davisium* ad *Ciceron.* N. D. l. 26. Potius erit expiscari, quis *Medus* ille, cuius vires et potentiam crescere *Arganthonius* ex *Phocaeensibus* in-
audiverat? *Harpagus*-ne, qui *Medus* origine? At eum simpliciter vix ita designat. Praeterea structa videntur *Phocaeae* moenia ante *Harpagi* incursionem: id postulant, quae de obitu *Arganthonii* c. 165. perhibentur. Hoc amplius, si validissimis hoc se demum tempore sepsissent muris, fieri-ne id potuit citra ullum *Harpagi*, in vicinia haerentis, impedimentum? Immo vero adgressus urbem est, operibus munitam et propugnaculis firmam. Quae

quidem τὸν Μῆδον vehementer urgent, minime τὸν Ἀσδὺν h. e. Croesum, Ionum liberis civitatibus infestum olim c. 26. etc. Non addicunt mæsti fateor; iniusta tamen medela et suspicio non est. Habeo consentientem *Corn. de Pauw*. WESSELING. — Tum IREM in *Addendis* hæc adiicit: „Susplicatur, *κυδόμενος τὸ Μῆδον*, res et potentiam „*Medorum*, olim hic fuisse, doctissimus *A. Kluitius*.“ — Fidenter *Larcher* in gallica *Herodoti* versione *Croesum* posuit; quem eo nomine reprehendit *Volney*, (*Chronol. d'Herod.* p. 78.) *Harpagum* intelligens. At, *Harpagum* nunc dicere non potuisse *Herodotum*, satis luculenter et *Wess.* et *Larch.* demonstrarunt. Sed nihil magis in promptu erat, quam ut *Medus* hic *Cyrus* intelligeretur, qui in *Medorum* successerat imperium. τὸν Μῆδον idem est ac τὸν Μῆδον *Ξερξία*, *Medorum* regem; atqui is nunc *Cyrus* erat. Vide ad I. 2, 13. notata, et conf. etiam c. 46, 3. *Pausanias* quidem X. 8. p. 817. videri possit *Medum* hunc *Harpagum* intellexisse. S.

CAP. CLXIV. 6. καὶ οἶκημα ἐν κατιρῶσαι) Addi iubet *Reiskius* τῷ Μίρῳ, aut alterius Persici numinis nomen. Verum Persæ parietibus deos non includebant, templa damnantes et aversati, c. 131. Quem modo laudavi *Corn. de Pauw*, οἶκημα turrim esse decernit, sacrandam ac humanis usibus eximendam: hoc ut obtineret, *Lexica* adpellavit et *Glossarum* οἰκήματα πρὸ παρεμβολῆς, *Procastria*; quæ nihil adjuvant. Fallunt enim *Lexica*, et *Procastria* aliorum ferunt, sicuti *Festus* docet in *Procestria*. Sæpe doctos viros ingeniosiores experior, quam necesse erat. Iubet *Harpagus* *unas aedes* consecrari in obedientiæ argumentum et *Persicæ* dominationis: hoc intelligitur. At vestigandum est, cui deo atque usui cesserit consecratio; cur tandem? Quum de consilio constet, licebit, quod tacitum scriptor habuit, ignorare. Alioqui ex *Aldino*, levi opera, fingi poterit, καὶ οἶκημα ἐν κατιρῶσαι et unam habitationem detrahere. Sic expedita omnia. Vide *Gronovium* VII. 24. VIII. 95. WESS. — Nempe locis citatis *Gronovius* verbi *σιπῶ* eiusque compositorum plura quaedam exempla congesserat. Vide vero quam contagiosa res sit corrigendi pruritus. Modo verissime *Wesselingius* aiebat, sæpe doctos viros in interpretandis aut in corrigendis veterum auctorum locis ingeniosiores esse, quam necesse erat. Nunc, postquam alii in

expediendo hoc loco vires suas tentarunt, ipse etiam temperantissimus alioqui Vir, et a vi inferenda abstinenterissimus, ad corrigendum confugit. Atqui recte paullo ante, interpretatus ipse erat *Herodoti* verba: nihil desiderabatur, nisi ut (quod perspecte *Larcher* vidit) *Regi consecrandas aedes* intelligeret. *Aldinum* κατιῶσαι nil aliud est nisi ipsum κατιῶσαι, diphthongo *u* loco vocalis, productae posita; conf. *Var. Lect.* ad I. 123, 17. I. 73, 8. IX. 85, 4. et 6. Quidquid ad Regem pertinebat, id sacrum habebatur: ideo κατιῶσαι, consecrare dixit, pro dedicare Regi. S.

17. χωρίς ὅτι) Scribere solet in talibus χωρίς ἢ ὅ, τι p. 39, 41. p. 240, 49. p. 249, 1. [I. 94, 2. IV. 61, 6. et 82, 2.] Hic forte praestiterit posuisse: χωρίς ἢ ἔ, τι χαλκός ἢ λίθος ἢ γραφή ἦν. VALCK. — Utique ὅ τι diremtis voculis scriptum oportuit: particulā ἢ vero non opus erat inserta, quum praesertim continuo deinde eadem posita sit, et quidem diversa notione ab ea quae huc locum esset habitura. S.

CAP. CLXV. 2. οὐκ ἰβουλόντο) Vetus ἰβουλόντο exercuit *Porti* diligentiam: varia conminiscitur, quae, melioribus repertis, praetereo. Confusio illis in verbis adsi-
dua, veluti VI. 66. *Diodor.* Sic. XIV. 82. *Dion. Chrysost.* Or. IV. p. 66. A. etc. WESS. — Non ἰβουλόντο olim editum erat, sed ἰβούλιοντο, pro quo haud absurde *Portus* ἰβουλιδόντο scriptum oportuisse coniecit, ex prisca praesentis forma βουλόμεαι, unde etiam fut. βουλήσομαι. De ἀπαμείνους, quod sequitur, vide *Adn.* ad I. 68, 26. S.

7. τῇ οὐνομαί ἦν Ἀλαλία) *Diodorus* τὴν μὲν Κάδαριν Φωκίῃς ἔκτισαν V. 15. magno, si scripserit ita, errore, ut dictum alias. *Seneca* *Consol.* ad *Helv.* c. 8. ut antiquiora, quae vetustas obduxit, transeam, *Phocide* relicta, *Graii*, qui nunc *Massiliam* colunt, prius in hac insula (*Corsica*) consederunt; permiscens, ut saepe veteres, *Phocidem* et *Phocaeam*. WESS. — Repetitur apud *Nostrum* idem nomen c. 166, 13. Succedente tempore *Aleriā* nominari invaluit, permutatis (ut saepe alias) *l* et *r* literis. Quod ἀνιστήσαντο πέ-
λω ait auctor, excitarunt intelligunt omnes, id est condiderunt: et sic *Steph. Byz.* ait, Ἀλλάλια, κτίσμενα Φωκίων, nempe *Φωκαίων* voluerat. Videtur autem verbum illud proprie significare eiectis cultoribus (ἀναστάντων ποικίλων) urbe potiri. S.

14. καὶ μύδρον - - κατεπόντωσαν) Hic narrata tangit *Scholias* ad *Soph.* Antig. 270. excitans *Callimachi*, forsan ex *Ibide*; versum, Φωκίων (immo Φωκαίων) μέχρις καὶ μένῃ μέγας εἰν αἰὶ μύδρος. VALCK.

Ibid. μύδρον σιδήρεον κατεπόντ.) Prior interpret [grande saxum scribens] Latina formarat ad *Horatianum Epod.* XVI. 25.

*Sed iuremus in haec: simul imis saxa renarint
vadis levata, ne redire sit nefas.*

Res eadem, verba discrepant. *Horatius* μύδρον *massam lapideam*, uti apud *Strabonem* saepius, intellexit. Consimili iurisiurandi additamento *Aristides* ὄρκισι μὲν τοὺς Ἕλληνας, καὶ ὁμοσιν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, μύδρους ἐμβαλὼν ἐπὶ ταῖς ἀρκαῖς εἰς τὴν θάλασσαν, in eius vita *Plutarchus* p. 334. A. lunge *Turnebi Advers.* XIV. 21. WESS.

CAP. CLXVI. 3. καὶ ἄγον γὰρ δὴ καὶ etc.) Restitui in integrum, quod erat inmutatum. *Homero* utor auctore Ἰλ. β. 834. Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτου. Supra c. 70. placuit idem, sicuti et deinceps. Memini poetam ἄγον saepe ponere ob moduli rationem. In *Nostro* ea cessat. *Reiskius* maluit καὶ ἄγον γὰρ αἰεὶ καὶ ἔφερον, non ego. Quae enim arguens necessitudo? Obportunius erit de foedere addere, quod *Carthaginenses inter et Etruscos* coaluerat ad *Tyrrheni maris et vicinarum insularum tutelam*, in *Pindari Pythion.* Od. I. 139. WESS.

9. Καδμείη τις νίκη τοῖσι Φωκαεῦσι ἐγένετο) Explicant *Diodori* *Eclog.* T. II. p. 495. et XI. 12. WESS. — Conf. *Suid.* et *Paroemiographos.* *Cadmea* scilicet *victoria* dicitur, quum plus incommodi accepit victor, quam intulit. Est igitur tristis utique, sed *victoria* tamen: atqui hic quidem nullum *victoriae* adparet vestigium; nisi cogites, quod ipso etiam vocabulo νίκη significat *Scriptor*, et ipsos *hostes* cladem accepisse, et prius ex acie se recepisse quam *Phocaeenses.* conf. c. 82, 27 seqq. Non est autem (de quo commodè *Larcherus* ad h. l. monuit) confundenda haec *victoria* cum ea, quam *Phocaeenses* *Massiliam* condentes de *Carthaginiensibus* reportasse *Thucydides* I. 13. scribit. Conditam enim a *Phocaeensibus* *Massiliam* esse sexagesimo fere anno ante haec tempora de quibus nunc agitur, abunde idem doctus *Herodoti* interpret ex *Eusebio*, ex *Scymno Chio*, Ti-

maei testimonium invocante vs. 210 seq. (T. II. Geogr. Min. Huds.) ex Solino, c. 2. et ex Iustino XLIII. 3. demonstravit in Adn. ad h. l. et in Chronol. Herod. p. 437 seq. Quare nec mirum admodum videri debet, quod coloniae Massiliam ductae mentionem nullam Herodotus fecit, quippe quae res ad illius institutum nunc non pertinebat. Ne id quidem mirari debemus, quod Phocaeenses hi non Massiliam ad cognatos suos et populares se contulerunt; quoniam arctis finibus illi conclusi, et a continente barbaris ferisque gentibus cincti erant. At tempora resque diversas utique Pausanias miscet lib. X. c. 8. p. 816 seq. ubi, Massiliae obiter mentionem faciens, diserte ait, *Phocaeenses Massiliam condentes partem fuisse eorum, qui Medum Harpagum fugientes, patriam reliquerunt; hosque, navali praelio superatis Carthaginensibus, terra ea potitos esse, quam inde ab illo tempore tenuerunt.* Cui paria Ammianus Marcell. XV. 9. tradit, diserte scribens, *Phocaeensium Harpagum fugientium alios Veliam in Lucanis, alios Massiliam condidisse.* Atque etiam Seneca in Consol. ad Helv. c. 8. de Corsica loquens: *Græci, ait, qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula consederunt.* Errori ansam præbere Thucydides potuit, de Phocaeensibus Massiliam condentibus ita disserens, ut videri potuerit originem huius coloniae in Cyri aetatem ponere. Ac fieri sane potuit, ut Atheniensium multi, quippe regionum ultra Italiam sitarum rerumque ibi gestarum parum gnari, duas Phocaeensium expeditiones in unam confunderent. Sic quidem etiam Isocrates (in Archidam. p. 68. T. II. ed. Auger.) ait: *Φωκαῖς φεύγοντες τὴν βασιλείᾳ τοῦ μεγάλου δεσποτεῖαν, ἐκλιπόντες τὴν Ἀσίαν εἰς Μασσαλίαν ἀπήλθον.* Quod si tale quidpiam compertum habuisset Herodotus, is quem omnia diligenter percunctatum novimus, quique in eadem inferiore Italia, in qua hi Phocaeenses dein consederunt, sedes suas habuit, haud dubie mentionem Massiliensis coloniae h. l. facturum erat. Cum Herodoto pulcre consentit vetustus Rerum Italicarum scriptor Antiochus Syracusius, cuius testimonium Strabo sub initium libri VI. adposuit. Nam, quod ibi vulgo legitur *εἰς Κύρρον καὶ Μασσαλίαν*, unice vera certaue est Casauboni sententia, καὶ Ἀλαλίαν (aut Ἀλλαλίαν, ut est apud Steph. Byz.) scripsisse Antiochum. Atque ipsa haec similitu-

do nominum Ἀλαλία et Μασσαλία fortasse confusioni illi, de qua supra ad c. 165, 7. dixi, occasionem dedit. Caeterum de Massiliensis coloniae origine videndus *Aristoteles* apud *Athnaeum* lib. XIII. c. 36. et *Iustinus* XLIII. 5. quorum neuter primos colonos metu Medorum aut Persarum domo profectos memorat. S.

11. ἀπιστράφατο male a dialecti legibus codex *Med.* avertit. Vide supra, c. 141. WESS.

CAP. CLXVII. 1. τοὺς ἄνδρας, οἱ τε Καρχηδόνιοι etc.) Particulam τε remque ipsam monstrare haec corrupta et lacunosa esse, Cl. Reiskii sententia est: deesse enim, quid Carthaginienses cum suis captivis fecerint. De lacuna dubito; censeoque, ἔλαχόν τε (sive δὲ potius) αὐτίων πολλῶν πλείους, ad solos Tyrrhenos spectare, et commate a praecedentibus esse secernenda. Quae de *Agyllensibus* subduntur, opinionem adfirmant. Sorte plures acceperant captorum Etrusci; omnes eos, sicuti et suos Carthaginienses, lapidibus cooperuerunt. Κατέλειψαν refertur ad utrosque. WESS. — Suffragari Viro doctissimo nullo pacto possum, in eadem ῥήσει alterum verbum, ἔλαχον, ad solos Tyrrhenos spectare; alterum, κατέλειψαν, ad utrosque. Scabrosa et impedita aut defecta videri debuit oratio, si αὐτίων ad Carthaginenses refertur: at, pronomine hoc ad *Phocaeenses* relato, omnia satis commode procedere videntur. Carthaginenses Tyrrhenique plures captivos fecerunt quam *Phocaeenses*, eosque inter se partiti sunt; dein eosdem, in terram expositos, lapidibus obruerunt. οἱ τε Καρχηδ. καὶ οἱ Τυρρ. dein ἔλαχόν τε --- καὶ κατέλειψαν. Ego vero aliud quidpiam hoc loco desideraveram. Nempe in proxime sequentibus, praeter suum morem, subito et ex abrupto *Agylla* eos nominat Scriptor; quum exspectasses ut prius diceret, expositos captivos fuisse prope *Agyllam*, *Etruriae* oppidum, ibique lapidatos. S.

6. ἔμπρησται) Praeclare *Gronov.* ex *Mediceo*. Arbitror ex *Theopompi* Epitome *Herodoti* venisse, atque huc pertinere apud *Suidam* in voce: Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπρησται καὶ τέρατα· οἱ δὲ τῶν τεταλημμένων σφίσι λήθην καταχέαντες, ἦγον ἐς Διελφούς. Falli possum opinione, sunt tamen eiusmodi, ut hinc propagata deierares. WESS.

14. ἦτις γὺν ῥέλη καλείεται) *Stephani Byz.* Θύελλα, quae hinc advocatur, nata videtur ex ὈΥΕΛΛΑ male scripta

exemplaris aut 'OTEAlA, uti *Dionysio* Ant. Rom. I. p. 16. dicitur. Eiusdem *Stephani* Βύλη in voce 'Ελία similes nates habuit. Lege *Cluver.* Ital. Ant. IV. p. 1259. WESS.

[16. τὸν Κύρνον --- πτίσαι ἥρων ἰόντα) *Larcherus* ad h. l. ait, tradi a *Servio* ad *Virgil.* Ecl. IX. 30. *Cyrnum*, *Herculis* filium, nomen dedisse insulae. Mihi quidem nihil tale apud *Servium* reperire contigit: nec omnino, quis ille heros *Cyrnus* fuerit, mihi liquet: quem enim *Cyrnum* *Diodorus Sic.* V. 60. memorat, is huc non pertinere videtur. Mira vero locutio, πτίσαι --- ἥρων, condere heroem, ut vulgo interpretantur; nisi intelligas instituire heroem, et ut talem colere. *Larcherus* quidem monumentum *Cyrno* erigere intellexit. *Benedictus*, in *Actis Seminar. Philol. Lips.* Vol. II. P. II. p. 283. suspicatur, ἔλος ἰόντα scripsisse *Herodotum*; fuisseque fortasse paludibus illis, in quibus hi *Phocaeenses* (teste *Dionysio Halic. Antiq.* I. 20.) urbem 'Τίλην, quae et 'Ελία, condiderunt; nomen ὁ Κύρνος. Sed haec, ingeniosa quidem et erudita, at mera tamen hariolatio est. S.]

CAP. CLXVIII. [4. In τῆς Θρηκίης nil mutant libri. Intellige τῆς Θρηκίης γῆς: nam *Thracia* Graecis ἡ Θράκη, ionice Θρηκίη, ut IV. 99, 1. ubi quidem *Θρηκίη* codd. *Arch.* et *Vind.* S.]

5. ἐκτεταν πόλιν Ἀβδῆρα) Refer huc vulgare olim dictum, Ἀβδῆρα, καλὴ Τηίων ἀποικία, ex *Strabonis* XIV. p. 953. [pag. 644. ed. Cas.] ubi plura. WESS.

7. ἐξελαθείς) Non adstipulor *Mediceo*, vario in isto verbo. Retinet ἐξελθίντες IV. 145. et ἐξελθείς V. 97. Par aliorum, etsi prava, consuetudo: de *Pausania* testis *Sylburgius* I. 11. p. 27. Lege quae ad *Moerid.* Attic. notavit *Cl. Pierson.* p. 13. WESS. — Non dubito equidem, Atticum auctorem ἐξελθείς scripturum fuisse, absque σ ante θ, quae vulgatissima etiam huius verbi formatio est: sed, *Herodotum* constantem ista forma in hoc verbo usum esse, etiam atque etiam dubito. Utralibet formā ei licitum erat promiscue uti. Sin necesse esset, ut talibus in minutis sibi semper constantem eum fuisse statueremus, crediderim ego praelaturum fuisse istam paullo asperiores formam quae σ ante θ ponit; quemadmodum idem alias formas amat multo etiam asperiores, ubi φ vel χ cum litera θ concurrunt, quo de genere ad I. 130, 8. dictum est.

Quam enim formam hic nonnisi tres codices (quoad quidem novimus) exhibent, in eadem alibi, ut I. 173, 12. III. 46, 1. 51, 9. IV. 4, 5. V. 145, 4. et 6. plures ac tantum non omnes codd. consentiunt. Similiter vero etiam *κατεπαύσθη* (pro *κατεπαύθη*) habemus I. 130, 2. et *καταπαυσθήντος* VI. 71, 1. et id genus alia. Conf. I. 186, 13. et notata ad I. 130, 8. S.

CAP. CLXIX. [7. *ὡς καὶ πρότερον etc.*] Vide cap. 143. S.]

[9. *τὸ δεύτερον Ἰωνίη ἰδιδούλωτο*] Conf. c. 6. et cap. 28. S.]

CAP. CLXX. 14. *τὸ ἀνίκασθιν γένος Ἰόντος Φοίνικος*) *Plutarchus*, haec carpens, *τὸ ἀνίκασθιν* habet, de *Malign.* pag. 857. F. Nostro de Phoenicia Thaletis origine ex antiquissimis *Democritus*, *Duris*, *Leander*; ex minus remotis *Dio- genes Laërt.* I. 12. *Clemens Alex.* Strom. I. p. 352., *Hyginus Poët.* Astron. cap. 2. adstipulantur. *Eusebius* Pr. Ev. X. 4. rem in medio ponit, *ὁ Θαλῆς, ὡς τινες ἱστορεῦσι, Φοίνιξ ἦν ὡς δέ τινες ὑπιλήφασιν, Μιλήσιος.* Utrumque verum; maiores Phoenices fuerunt, ipse domicilii sedem Mileti fixit. Vide *Vossium* de *Histor. Graec.* III. p. 375. Iam quod ad Grammaticos *Phrynichum*, *Herodianum*que adtinet, negantes *ἀνίκασθιν* de superiore tempore Attica consuetudine usurpari, non aegre fero: *Thomam M.* inprudentiali accuso; falsum est, quod scripsit, *ὅφ' Ἡροδότου ἀπαξ εἰρησθαι.* WESS.

CAP. CLXXI. 2. *καὶ Καυνίους*) Non exputo, quid praeter errantem *Medic.* ad *Καυκωνίους* defendendos produci queat? *Gronovius* tacet. Scio a principe poeta *Ἰλ. κ'. 429.* *Cares Paeonesque* iungi, praeterea addi, *Καὶ Ἀέλεις, καὶ Καύνκιες, δίδί τι Πίλασγί:* neque nescio, Criticos ibi ex quorumdam sententia τοὺς λεγομένους Καυνίους explicare. At dubia res est, sicuti *Strabo* XII. p. 817. [pag. 542. ed. Cas.] ostendet et Scholiastes *Apollon. Rhod.* II. 358. Ipse *Herodotus* *Cauconios* ignoravit, *Caunios* Lyciis arte iterum adiungens c. 176., ubi *Florentiae* nihil mutatur. [cf. cap. 172.] Praestat sane consensui tot mssorum non reluctari. WESS.

5. *καλούμενοι Ἀέλεις*) De *Lelegibus* anceps disputatio in *Palmerii* Gr. Ant. I. 10. *Strabo* Nostri sententiam amplexatur et tuetur XIV. p. 976. [p. 661. ed. Cas.] nec de *Cæribus* discors est *Conon* Narr. 47. WESS.

15. καὶ ὄχανα ἀσπίδι) Nihil *Aelianus* de *Animal.* XII. 30. nec *Strabo* dissentit, [loco modo cit.] usus etiam *Alcaei* testimonio et *Anacreontis*, cuius in fragmento *Καρινῶν ὑπερλες ὄχανον* praestat, nisi qui maluerint *καρινεργός* cum *Eustathio* ad *Hom.* p. 707. fin. [p. 592, 13. ed. Bas.] et *Etymologo* msto *Bibliothecae Traiectinae* voc. *Καρίνας*, qui sua debet scholiis in *Ἰλ. θ.* 193. Post pauca [l. 19.] *Cl. Reiskius* aut *περιμεινέας*, videlicet *ἀσπίδας*, aut *περικειμένους* reponit. Satis erit si αὐτὰς ad sententiam advoces. WESS.

19 seq. *μὲν δὲ, τοὺς Κᾶρας etc.*) Male haec et distincta et Latina consuetudine fuerunt expressa. Non docetur, post *Caras* longo succedente tempore, *Dorienses* atque *Iones* ex insulis fuisse egressos, et sic sedes in continenti posuisse; verum longo post tempore *Dorienses* et *Iones* *Caras* ex insulis eiecisse. Series orationis et res ipsa hanc requirunt sententiam; sicuti pulcre animadvertit *Cl. Geinozius* et *Reiskius* atque ante eos *Portus*. Hoc vide, V. 14. *ἐντελλόμενος, ἐξαναστῆσαι ἐξ ἡρίων Παίονας*: iubens sedibus suis *Paeonas* everti. Decepit interpretem *μὲν δὲ*, toties in his *Musis* absolute positum, ut I. 128. etc. WESS.

27. *Διὸς Καρίου*) Neque haec *Strabo* neglexit XIV. pag. 974. [pag. 659. Cas.] bene distinguens inter *Iovem Carium*, quem *Mysi* pariter ac *Lydi*, quasi *Carum* fratres, venerabantur, et *Iovem Stratium*, de quo V. 119. *Aelianus* unum eundemque censuit, errans, de *Animal.* XII. 30. WESS.

CAP. CLXXII. 2. αὐτοὶ μὲν τοι ἐκ Κρήτης etc.) Adscribam *Strabonis* verba, ut manifestior *Celeb.* Viri evadat imprudentia, *Καυκωνίου*: invito scriptori toties obtrudentis. De *Cauniis* ita lib. XIV. p. 964. A. [p. 652. ed. Cas.] *Φασὶ δ' αὐτοὺς ὁμογλώττους μὲν εἶναι τοῖς Καρίοις, ἀφ' ἧσθαι δὲ ἐκ Κρήτης, καὶ χρῆσθαι νόμοις ἰδίοις*. Quae quidem ex *Nostro* esse repetita, monitu non eget. WESS.

[3 seq. *προσχωρήκασι* - - πρὸς τὸ *Καρινὸν ἔθνος, ἃ οἱ Κᾶρες πρὸς τὸ *Καυκινόν**) *Heynius*, vir immortalis memoriae apud omnes qui humaniores literas amant, quum ad *Iliad.* α. 117. scriberet, ἃ h. l. intelligendum esse μάλλον ἢ οἱ *Κᾶρες*, animum non adverterat ad id, quod continuo adiicit *Noster*, τοῦτό γὰρ οὐκ ἔχω ἀκριβῶς διακρίναι. Illud etiam ibidem sive fugienti calamo longe doctissimi viri excidit,

sive typothetae culpa erratum est, ut ἔθος pro ἰθὺς scriptum sit. S.]

12. μέχρι οὐραν τῶν Καλυνδικῶν) Vulgari debuerat: *ad fines usque Calyndensium*. Si montes designarentur, οὐραν esset scribendum. Vallam tamen Cellarius et alii sequuntur, turpius errantem in istis pag. 83, 16. [I. 206. 6.] ἡμίας ἀνέχιν ὄρων ἀρχοντας. Nostro loco populus insanus ad suae regionis fines usque Deos exigebat peregrinos; contra Cicero in Verr. IV. c. 35. *Segestanas*, ait, *matronas et virgines convenisse, cum Diana exportaretur ex oppido, --- thure odoribusque incensis usque ad agri fines persecutas esse*. Lecti Spartanorum Themistoclem dieuntur comitati μέχρι οὐραν τῶν Τεγεατικῶν Herod. VIII. 134. *ad Tegeaticos usque fines*. Suidas: Παρὰ Ἡροδότῃ Οὐροί, οἱ ὅροι, τὰ ὁριότρια. Aspero plerumque scribuntur spiritu tam nomen quam verbum οὐρίζιν. Lib. V. 52. legitur μέχρι οὐραν τῶν Κιλικίων. Lib. III. 90. ἐκ' οὐροισι vulgavit Gronov. pro οὐρεσι: similiter in loco vexatissimo III. c. 5. capiendum μέχρι οὐρων vel οὐρων. VALCK. — Interpres errorem excusare non potest, neque Editores negligentiam, qui Aldum et Hervagium duces recusarunt. Naevum deteraserat Casaubonus ad Strabon. XIV. p. 963. [p. 651. ed. Cas.] eluit quoque Latinis emendatis Geinozius. WESS. — Vera Ionum scriptura οὐρος et οὐρίζιν est, leni spiritu. S.

CAP. CLXXIII. 8. οἱ δὲ Μελύαι, τότε Σόλυμοι) CL. de Pauw moratum est illud τότε, quoniam Steph. Byz. Μελύαι, πρότερον Σόλυμοι. Gemina Strabo XII. p. 858. [pag. 573. ed. Cas.] imitatus Nostrum et nominatim adpellans; quod illum tamen fugit. Mavult κατὰ Σόλ. quondam Solymi adpellabantur. Non adplaudo: τότε liquido spectat τὸ παλαιόν, et manum medicam renuit. Adi inferius VII. 92. WESS. [12. ἐξελαιῖς) Vide ad cap. clxviii. 7. notata. S.]

17. οὐδαμοῖσι ἄλλοις συμφέρονται etc.) Nollem tantopere sudasset pro Medic. vir Clarissimus: συμφέρονται scribentis error peperit. Vide lib. VI. 59. Explicuit erudite hunc locum Iac. Perizonius, V. Cl. Triad. Dissert. I. p. 37., quem studiorum consortem et Academici operis collegam cur Gronovius nominare contemserit, nunc non dico. Addo Orestae dictum ex Euripidis Elect. 935. κακίαινας στυγὰ τοῖς παῖδας, ὅστις τοῦ μὲν ἀρσενος πατὴρ Οὐκ ἀνέμασται, τῆς δὲ μη-

τῶς ἐν πόλει. Athenis, teste Varrone, statutum fuit, ut nullus nascentium maternum nomen acciperet, sive μητρόθεν appellaretur, apud Augustinum Civit. Dei XVIII. 9. Adplica ad haec Suidae τῆς μητρός ὡς αἰξ καλεῖται. WESS.

18 seq. καλέουσι ἀπὸ τῶν μητρῶν ἑωυτούς, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν πατέρων) Quam Lyciorum non sanequam absurdam memorat Herod. consuetudinem, tradidit et Plutarch. T. II. p. 248. D. νόμος ἦν τοῖς Ἑανθίοις μὴ πατρόθεν ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν χρηματίζεν. Alia quaedam isti mori congrua Nicolaus addidit Damascenus in Ἐθῶν συναγωγῇ (libello, cuius excerpta collegit H. Vales. p. 510. etc., hunc fuisse titulum e Stobaei pag. 614. colligas:) apud Stobaeum p. 292, 23. Λύκιοι τὰς γυναικὰς μᾶλλον ἢ τοὺς ἄνδρας τιμῶσι καὶ καλοῦνται μητρόθεν, τὰς τε κληρονομίας ταῖς θυγατράσι λείπουσιν, οὐ τοῖς υἱοῖς. Hoc Athenis atque alibi quia fuit inauditum, Demosthenes contra Boeotum p. 577. §. 11. [p. 997. ed. Reisk.] καὶ τίς, inquit, ἤκουσε πώποτε, ἢ κατὰ ποῖον νόμον προσπαράγραφοιτ' ἄν (τὸ τῆς μητρός ὄνομα); Materno genere superbus Megacles, ὁ Κοισύρας, audit Aristophani Ἀχαρν. vs. 614. Homero prorsus inusitata (quod monuit Heraclit. Allegor. Hom. p. 417.) μητρωνυμικά. [Ab aliis] poëtis adhibentur Ἀντοίδης, Δαναΐδης, Νισβίδης: ἢ τετραῖς, numerus quaternarius, Pythagoraeis Μαιάδης dicebatur, utpote τῆς δυάδος, Μαιακταε, filiolus: Etymol. M. p. 166. VALCK.

21. ἀνανέμειται) Ionicum flexum ἀνανέμειται conservavit Ed. Aldina; genuinum, si verum est quod scribit Suidas, Ἀνανέμεσθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν positum ab Herodoto. ἀνανέμειται, Küstero probatum ad Suid., attulit Io. Iac. Wetstenius ad Marci xiv. 72. sed cum millenis aliis rectius omisisset. VALCK. — Speciosa erat H. Stephani emendatio, ἀναμνίσται, commemorat. Sed mutari vulgatum vetat et librorum consensus et veterum Lexicographorum auctoritas. Cognatus quodammodo eiusdem verbi usus cum eo qui hic obtinet, ille est, quo ἀναγινώσκουσιν, legere, significat; quem usum idem Suidas adnotavit, cum quo Hesychius consentit, in Ἀννέμειν. S.

CAP. CLXXIV. 7. τῆς Βυβαρσίνης) Is. Vossii emendatio est ad Melam I. 16, 10., merito laudata et probata Gronovio. Nihili enim Βυβλησίνης, quod in libris. Chersonesi haec regio Bubassus, apud Plinium lib. V. Hist. Nat. c. 28.

Urbs, unde nomen, modo *Βύβαρτος*, modo *Βύβαρτος*. Vide ad Diodori V. 62. WESS.

14. ἐν τῷ δὲ) Unā duntaxat literā mutata legerim: ἐκτὸς δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο: id est ἐκτὸς δὲ πᾶσα ἡ χώρα σφι ἐγένετο (sive ἦν) ἤστος: extrinsecus enim tota ipsorum regio erat insula. Paulo superius ista leguntur, ἐὺς τῆς πάσης τῆς Κνιδίης, πλὴν ἑλγυς, περιήβου. Istum quinque stadiorum Isthmum voluerunt perfodere, cui, quod non esset in aula, peninsula debebat Cnidiorum: vid. Pausan. V. pag. 440. Commode succedunt quae sequuntur apud Herodotum, in quibus ego quidem nihil desidero. VALCK.

Ibid. ἐν τῷ δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο) Quae in haec verba animadvertit vir doctus, *Miscell. Lips. Volumen VII. p. 621. et VIII. p. 298.* ostentabit. Ipse scripto ad me minore molimine, ἐγγὺς δὲ ταῦτά σφι ἐγ. parum aberat, quin opus illud ex ipsorum sententia perficeretur: aut ἐκόντως δὲ σφι ταῦτα ἐγέν. non sine causa faciebant. Coniecturae illae alacrem ingenii volubilitatem declarant. Mihi licebit esse tardiori. Docetur intra eam fossam, quam deprimebant, chersonesum [peninsulam] universam tum fuisse, atque insulae ferme instar. Eum in modum, qui confertim intra urbem aē penetrarunt, ἀθρόοι ἐκτὸς γινόμενοι, in Parthenii Erot. c. 9. et de Chersoneso Thracia obportune Noster VI. 36. ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσθμοῦ τούτου ἡ Χερσόνησος εἴσω πᾶσά ἐστι. WESS. — Haud dubie recte habet ἐν τῷ δὲ, scil. ἐκτὸς τοῦ ἰσθμοῦ: et πᾶσα intelligitur χώρα, quod vocab. proxime et praecedat et sequitur. Quare nulla ratio habenda conjecturae a Toupio ambiciosius iactatae, in Epist. Crit. p. 61. ed. Lips. ἀνένδοτος pro ἐκτὸς reponere iubente; quam tamen novationem nuper etiam Barkerum, virum doctum, (in *Classical Journal* Vol. IX. p. 490 seq.) patronum invenisse, ex Boissonadi mei literis ad me datis intellexi; sed ille quidem verba ἀνένδοτος δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο paullo inferius post τὸν ὤψιστον reponenda censet. Nec vero opus erat operoso alterius Viri docti (I. W.) molimine, vulgatam huius loci scripturam (in eodem *Classical Journal* N.º 20. Vol. X. pag. 326 seqq.) contra Barkerum ita defendentis, ut verba σφι ἐγένετο interpretetur quasi esset ἐπὶ σφι ἀν' ἐγένετο, and all within the isthmus would have become secure in their power. Planissima sententia est, quam in versione lat. expressi-

mus: *Erat autem universa illorum ditio intra isthmum: nam Cnidia terra, id est, Cnidiorum ditio, ibi terminabatur ubi isthmus ille peninsulam continenti iungebat.* S.

21 et seqq. ἡ δὲ Πυθίη σφί etc.) Senarios Apollinis Pythii exagitat Oenomaus apud Eusebium Praep. Ev. V. pag. 220. VALCK.

CAP. CLXXV. 3. αὐτοῖσι τε καὶ) Primo adspectu scribendum potius videretur, αὐτοῖσι τε, ἡ καὶ τοῖσι περιελαίσει, prouti cepit interpres: plura tamen tuentur vulgata. Mirificum autem illud ostentum, quo malum imminens Pedasensibus horumque vicinis portendebatur, hic suo loco commemoratur; infra lib. VIII. c. 104, loco, ut arbitror, satis alieno: atque adeo etiam attendenti videri poterunt ab aliena manu Herodoteis quae huc spectant illic interiecta. Verba Strabonis ad Herodoti loca iam contulerat ante Casaubonum P. Leopardus Em. VII. c. xi. p. 180. VALCK. — In lat. vers. adde: *sive ipsis, sive eorum vicinis.* S.

5. τῆς σφί τοῦτο ἐγένετο) Dicetur VIII. 104. WESS. — Strabonem conf. lib. XIII. p. 611. S.

8. Λιδῇ) Mons Cariae. cui nomen *Lide*, mihi se, quod quidem recorder, alibi non obtulit. Prior interpres *Lyde* expressit, cui congruit Ptolemaei Geogr. V. 3. oppidum Cariae Λύδαι: quod tamen nomen Geographi libri varie scribunt; in *Ulmensi* versione anni 1486. *Clyde*; *Χύδαι* *Coistin.* in codice. WESS.

CAP. CLXXVI. 4. συνήλσαν) Mihi quoque sincerum videtur. Nisi tamen ista praecessissent proxima, κατεληθίνης ἐς τὸ ἄστυ, difficulter constitui posset, utrum posuisset Herodotus συνήλσαν, an συνέλσαν, vel συνήλασαν: siquidem ista tria reperiuntur in re simillima adhibita. Pheronem scribit Herod. II. 111. mulieres ἐς μίην πόλιν — — συναλίσαντα ὑποκρῆσαι πάσας σὺν αὐτῇ τῇ πόλει. Alterum, hic merito repudiatum, legitur III. 45. ubi civium liberos et uxores Polycrates ἐς τοὺς νεωσκόους συνελίσσας εἶχε ἐτοίμους ὑποκρῆσαι. Recentioris aevi Xanthiorum simile huius facinua denarrans συνελίσσαι Philo praebet *Iud.* pag. 883. z. Attigit hanc historiam similesque commemorat Casaubon. Anim. in *Athen.* XII. c. vii. [ad p. 529. b.] VALCK.

7. ταῦτα δὲ ποιήσαντες etc.) Animosum hoc et triste in

defendenda libertate exemplum *Xanthii Alexandri Magni* et *Cassii Brutique* per *Asiam* expeditionibus iterarunt, meriti *Philonis Iud.* praeconia, *Quod omnis Prob. Liber* pag. 883., et *Appiani*, in *Harpagi* nomine aliorum culpa vitiosi, *Bell. Civ. IV. p. 1017.* [cap. 80. T. II. nostrae ed. p. 633.] qui sua *Plutarcho* debet in *Bruto* p. 998. *WESS.* — *Plutarcho* nihil debere *Appianum*, abunde alibi demonstravimus. S.

CAP. CLXXVIII. 4 seq. τῆς Νίνου ἀναστάσεως γυνάμενης) Vide supra, c. 106. Mirum vero accidit *Arch. ἀναστάσεως*. Scribae-ne in animo fuit secundus casus virilium *Κροίσεω, Βάρτεω, Πεικιστράτεω, Μερβλιαρίω* et similium? Non dixero. *WESS.* — Videri poterat ἀναστάσεως istud scioli cuiusdam temeritati ortum debere, qui, quum ionicas ubique formas restituere vellet, hoc vocabulum ita formavit, quasi primus casus ἀναστάσεως esset. Nusquam quidem alibi, nisi in propriis nonnullis nominibus, genitivus casus nominum secundae declinationis in ω formatus reperitur. S.

9. ὀγδῶκοντα καὶ τετρακόσιοι) Amplitudinem urbis iisdem stadiis circumscribunt *Plinius* N. Hist. VI. 26., *Philostatus* vit. *Apollon.* I. 25. et *Orosius* II. 6. *Ctesias, Clitarchus, Strabo, Curtius* dissentiunt, de stadiorum numero centum ferme auferentes. Itaque *Nostrum* errasse *Is. Vossius* profitetur, et confudisse nobilissimas urbes *Ninum* et *Babylonem*: illius ambitum stadiorum fuisse CCCCLXXX., non huius. *Observat. Var.* c. 8. Quae docte disputata, certa non sunt, et paene arbitraria. De *Nini* et *Babylonis* spatium *Diodorus* II. 3. et 7. *WESS.* — Varias virorum doctorum sententias super ista *Scriptorum* discrepantia retulit *Larcher* in *Adnot.* ad h. l. De vocab. ὀγδῶκοντα oblitus eram in *Var. Lect.* monere, sic cum iota sub ω scribi in edd. omnibus libris, excepto *Schaeff.* De suis codd. nihil hic adnotavit *Wess.* Noster cod. F. (qui alias frequenter iota adiicit, ubi alii negligunt) ὀγδῶκοντα scribit absque iota, sic vero et *Pa.* et alii puto mssti omnes; quos secutus sum cum *Schaeff.* Cf. *Var. Lect.* c. 163. 8. S.

15. ὁ δὲ βασιλεὺς πῆχυς etc.) *Lucianus* *Catapli* c. 16. de quodam beatulo, καὶ μονονουχὶ καλλίων καὶ ὑψηλότερος ὅλων πῆχει βασιλικῶ: in quae criticus, ὁ βασιλικὸς πῆχυς ἔχου

ὅτι τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους, prorsus ad *Herodoti* mentem. Satis adparet, *regium cubitum* Persicum intelligi: Persarum enim reges *Βασιλεῖς* dici adsolebant. Vulgaris cubitus Asiaticus est et fortasse Samius, quem II. 168. Aegyptio parem, et *ἑξαπάλαιστον* sive *sex palmorum* esse in eadem *Euterpe* cap. 149. perhibet. Atque haec de cubiti mensura. Ecce aliud animadvertendum. *Muri Babylonici* crassitudinem et altitudinem minime eandem finierunt *Herodoto* recentiores. *Plinii* ducentos celsitudinis pedes, hinc inconsiderate depromptos, examinavit *Salmasius* in *Solin.* pag. 871. Examinavit eosdem, sicuti et *Ctesiae*, *Diodori*, *Philostrati* atque aliorum aberrationes, *Olearius* in *Philostrati* vit. *Apoll.* I. 25., quos consule. *WESS.* — Adde quae *Larcherus* ad h. l. contulit. *S.*

CAP. CLXXIX. 5. *ἐκλύσαντες δὲ πλίνθους*) Nihil inest dictioni, quod ingratum sit. *Πλινθουργός*, *πλινθουλκός*, *πλινθουλκῆν* sunt in *Polluce* VII. 163. Latinis *ducendi lateres*, *ducti lateres*, *ducere lateres* usu teruntur in *Vitruvii* II. 3. *Plinii* *Hist. Nat.* XXXV. 14., Graecorum exemplo. ΠΑΙΝΘΟΥΣ ΕΙΡΥΣΑΝ in *Pyramide* latericia regis *Asychis* II. 136., cui convenit *Vatis Nahumi* c. III. 14. *ἔρυσον πλίνθον*, *trahe* sive *duc lateres*. *WESS.*

7. καὶ διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου etc.) *Salmasium* et *Fabrum*, temere haec vellicantes, coërcuit *Grunov.* beneque *τριήκοντα δόμους* expedit. *Glossarium Sangermanense*, *Δόμοι*; οὐκ ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐφ' οὗ συνήθια τὰττι. *Ἡρόδοτος* A. καὶ B., nimirum hoc loco et II. 127. [Conf. *Polyb.* X. 22, 7. et quae ibi olim notavimus.] Id male, quod *ταρσοὺς καλάμων* *alas arundinum* esse *Vir Cl.* iussit; cui quidem decreto valide *Grammatici* obnituntur, *Scholiastes* *Herodoti*, *Hesychius*, *Suidas*, *G. Corinthus*, [Gregor. dial. ion. §. 107. ubi cf. *Koen.*] quamquam non eodem omnes pacto, *crates*, *πλέγματι*, interpretati. Tum praeter ceteros *Thucydides* II. 76. ἐν ταρσοῖς καλάμου πῆλιν ἐνείλοντες: ubi Critici: *πλέγμασιν*, *ἀπὸ καλάμου πιπρημένοις*, rectissime: nam quae sequuntur, non *panculus arundinum*, sed *texta* et *crates* requirunt. Iure ergo *Salmasius* et *Reiskius* hoc probarunt. Quod autem *crates* eas *inter laterum ordines stiparint* structores, non alia fortasse causa impulsī fecerunt, quam ut bitumini essent *ligamento*; prorsus uti *Syracusani* τῶν ἰλῶν κάλαμον, *arun-*
Herodot. T. V. M

diem palustrem, adhibuerunt πρὸς τὴν εὐρίαν τῆς καλῆς, ut *calx ligaretur magis*, in *Diodori* XIII. 113. Quem quoque in usum *Vitruvius* tomicem commendat ex sparto Hispanico, arundinem Graecam, et, si eius copia non sit, palustrem, de *Architect.* II. 3. Forte quoque non omnes latericias conpages, sed imas triginta, ita constiparunt, quod structuræ series, uti hic expingitur, videtur innuere; cuius quidem instituti rationes habere potuerunt varias. Ut ut est, non laudo correctiones *Corn. de Pauw*, διὰ τριήκοντα πλίνθων δέμων ταρσοὺς καλᾶμω διχστοιβάζοντες, quippe violentas et veri colore defectus. Quis δέμων ταρσοὺς de ima murorum parte accipiet? ut alia ne tangam. WESS. — In Latinis nostris mutata hoc loco nonnulla velim. Primum, quod scripsi loco calcis, rectius fuerat loco luti. Tum, pro arundinum alis, intelligo debuisset ex *Wesselingii* observatione crates vel craticulas arundineas poni. Denique, quod istud, διὰ τριήκοντα δέμων πλίνθου, (ubi πλίνθον collective dici adparet) de tricesimo quoque laterum ordine interpretatus sum: videri debuerant utique per se græca verba eam in sententiam accipienda; in quam etiam a plerisque interpretibus (in his *Wytttenbachio*, *Select.* pag. 353.) accepta video. Sed, siquidem (ut consentaneum est) firmitati operis inservire debuit arundo cum bitumine inter laterum ordines interserta, exputari aegre potest cur nonnisi tricesimo cuique ordini interposita fuerit. Quare cum *Wesselingio*, cui in hoc *Salmasius* praeiit, (*Exercit. Plinian.* p. 1230.) triginta ordinibus laterum (nempe triginta imis ordinibus) interpositas fuisse illas arundineas crates crediderim, nec adseverarim tamen. Caeterum muri veteris descriptionem, in quo interserta inter laterum ordines strata arundinea erant, habes in *Tavernerii* Itinerario, lib. II. c. 7. T. I. p. 295. ed. in 8. S.

[11. οἰκήματα μονόκωλα] *Domunculas unius contignationis reddiderat Valla*, suffragante *Aem. Porto*. *Domunculas unius membri* posuit *Gronov.* id est, *unius conclavis*, ut idem in *Notis* ait, probante *Wytttenbachio*, *Select.* pag. 354. et *Schneidero* in *Lex. crit.* voce *Μονόκωλος*: nec multum *Larcherus* abiit, reddens *des tours qui n'avoient qu'une seule chambre*, scil. *turres ex Strabone adsciscens*, qui tamen multa in hac descriptione ab *Herodoto* dissentientia habet, lib.

XVI. p. 738. Et satis quidem commoda interpretatio ista debebat videri, si modo usquam voc. κῶλον illa notione usurpatum reperiretur. Nam, quod Nostri verba II. 126 extr. huc traxit Gronovius, quem etiam secutus Schneider l. c. unum quodque conclave pyramidis intelligit; id quidem prorsus alienum est, quum manifeste ibi ἕκαστον κῶλον unumquodque latus significet: cum quo loco si conferas II. 124, 24. videbis ibi eadem notione vocab. μέτωπον. (faciem, superficiem) poni. Neque alia notione apud eundem Nostrum IV. 62, 7. et IV. 108, 4. vocab. κῶλον usurpatur. Quare μονόκωλα εἰρήματα intelligenda putavi domunculas unum continuum latus, unam continuam superficiem offerentes, id est, contiguas et uno tenore continuatas. S.]

[12 seq. τὸ μίσην --- τιβέριππῳ περιλασιν) In ea regione ubi olim urbs Babylon stetit, vidisse se adfirmat Taver-
nier in Itinerar. lib. II. c. 8. pag. 297. muri reliquias ea crassitudine, ut sex vehiculis una fronte currentibus spa-
tium esset: lateres igne cocti denorum pedum in longi-
tudinem et latitudinem erant, trium pedum altitudine. S.]

17. Ἴς καὶ τῷ ποταμῷ τὸ οὖνομα) Etymologus mistus, de quo supra, [ad c. 171, 15.] Ἴς ὄνομα ποταμοῦ, ὡς Φοῖ-
βος Ἡρόδοτος καὶ Γύλαξ ὁ ἱστορικὸς, atque alibi iterum. An Σκύ-
λαξ est? Eustathius in Iliad. p. 877, 16. [827, 19. ed. Bas.]
habet his consimilia, sed καὶ τις δὲ Φύλαξ ἱστορικὸς, quem
non magis cognitum habeo. Adseverat S. Bochartus Pha-
leg. IV. 17. Arabibus illud flumen nunc Isa esse et dici,
non sine lapsu; aliud est, adcurate descriptum a Golio
in Alfergan. pag. 123. Nomen etiam illi multo recentius
venit ab Isa, Alis filio, Almansoris Chalifae patruo; ne-
que hoc insuper habuit Steph. le Moyne Var. Sacr. p. 136.
WESS.

CAP. CLXXX. 4. ἐξ Ἀρμενίων) Supra c. 72. ἐξ Ἀρ-
μενίου οὔρεος, quod planissime expressit Dionys. Perieg. 989.
Verum quod hic scribitur, non discrepat. Vide Procopium
Bell. Pers. I. 17. et Salmas. in Solin. p. 457. WESS.

7 seqq. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, αἱ ἐπικαμπαὶ etc.) Inpeditior
verborum ordo Cl. Pauw movit, ut τὰς ἐπικαμπὰς παρὰ χ.
in. mallet; Reiskium vero, τῇ αἱ ἐπικαμπαὶ --- ποταμοῦ, ἀλ-
μασὴ etc. cui ego adsentirer, si quid esset innovandum.
Gronovium vide, nimium tamen in rixa super τῷ ἄριστον,

de qua *Dissert. Herod.* c. 5. [Per epexegetin, sive adpositionem quam vocant Grammatici, iuncta ista esse, αὶ ἐπικαμπαὶ et αἰμασίη, monuerat Gron. citans etiam aliud exemplum, ubi alterum nomen in plur. num. alterum in sing. positum, ex *L. 205, 8 seq.* Caeterum in Nota ad h. l. idem *Iac. Gronovius*, pro sua et humanitate et comitate, diris omnibus devovit bonum *Klusterum*, quod ille ad *Suid.* voc. αἰμασίη adnotare oblitus est, pro vulgato ἡρκαζὼν ibi ἀρετῶν scriptum oportuisse.] Mox οἰκλὼν ex *Arch.* refinxissem, scriptoris consuetudini inhaerens; nisi αἰκλὼν et οἰκλῆς parili usu deposuisset *L. 114. III. 51. IV. 79.* Excusari autem non potest *Dionysius Halic.*, quum *Art. Rhetor.* c. 1, 3. ὥς πού καὶ Ἡρόδοτος περὶ αἰμασίης καὶ ἐξ αἰμασίης φησὶ εἶναι ἐν Βαβυλῶνι, si errantem memoriam in lapsus patrocinium repudiet. *WESS.*

21. καὶ τὰς ἐπικαμπίδας) Imo vero legendum καὶ ἐπικαμπίδας. Articulus in ista sede locum non invenit, definiens orationis quod dicitur subiectum: Babylon κατὰ τέμματα τὰς ὁδοὺς ἰθιᾶς τὰς τε ἄλλας, καὶ ἐπικαμπίδας τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔχουσας: in vias fuit divisa, ceteras quidem rectas, sed transversas quae ad flumen ferebant. De Syracusarum *Acradina* *Cicero* in *Verr.* IV. c. 53. ceterae urbis partes una via lata perpetua multisque transversis divisae. Ferri nequit articulus his positus apud *Herod.* lib. V. c. 77. οἱ δ' ἐπικαμπίδας: scribendumque, ἐπικαμπίδας δὲ ἐκαδόντες οἱ παχίαι τῶν Χαλκιδίων. Recte legitur lib. VII. 218. κατὰ ἡμῶν μὴ οἱ Θεαίης ἔσσι Δακρυδαίμονιοι. Lib. VIII. 26. πυνθανόμενος τὸ ἄεθλον ἐὼς στήθεσιν. Lib. IX. 11. ξίτους ἐκείλους τοὺς βαρβάρους. Credi vix potest quam frequenter in minutis hisce fuerit ab hominibus etiam Graece perdoctis peccatum. Nostro loco si scriptus Codex praeberet καὶ δὴ καὶ ἐπικαμπίδας, genuinum videretur. *VALCK.* — Vera utique Viri doctissimi de hoc genere observatio est: at nunc quidem non erat ei locus. Nec enim, ut ille sibi persuaserat, opponuntur hoc loco ὁδοὶ ἰθιᾶς et ἐπικαμπίδας; sed omnes urbis viae erant ἰθιᾶς, rectae, et ad lineam sectae, tam reliquae, αὶ ἄλλαι, quam transversae, αὶ ἐπικαμπίδας, quae ad flumen tendebant. Sed de *Valckenarii* in interpretandis istis verbis errore iam monuisse video *Schaeferum* ad *Gregor.* p. 564. De altero loco, V. 77. dicemus, ubi eo pervenerimus. κατὰ τέμματα τὰς

οὗτος idem valet ac κατατιτμημένος ἔχμ, quemadmodum paullo ante (L. 7.) τὸ -- τῆχος ἑκάτερον τοὺς ἀγκῶνας ἐς τὸν ποταμὸν ἐλάττει, i. e. ἐκλαμίνους ἔχμ. S.

[14. ἐπῆσαν) ἐπῆσαν cum iota sub η ediderat Reizius; priores ἐπῆσαν aboque iota S.]

[15. φέρονται καὶ αὐτοὶ ἐς αὐτὸν τὸν ποταμὸν) Duo verba καὶ αὐτοὶ si h. l. abessent, nemo desideraret: quae, ut prorsus inutilia, ac temerè e superioribus repetita, abicienda *Wesferus* censuit, Act. Philol. Monac. T. I. p. 83 seq. Agnoscunt ea tamen libri omnes, et tueri locum possunt: sicut viae transversae versus fluvium tendunt, sic *item* hae portulae non modo ad fluvium tendunt, sed ad ipsum fluvium *ducunt*, sub ipsis his portulis praeterlabentem. S.]

CAP. CLXXXI. 4 seq. ἐν τῷ ἦεν τὰ βασίλεια) Ad stipulor Gronovio, ἐν τῷ μὲν -- corrigenti. Hiat alioqui sententia. Confer Diodorum II. 8. WESS. — Tum IDEM in *Addendis* ait: „Ista ἐν τῷ ἦεν τὰ βασ. adiutabat doctissimus Gisb. Koenius, ἐν τῷ μὲν ἔν) — ἐν δὲ τῷ ἔν) οπε, „ra minime spernenda.“ — Hiare utique quodammodo videri poterat oratio: et commodissimae praesto sunt viro- rum doctorum emendationes. Relegatum tamen nolim *Homericum* verbum ἦεν, quod tenent uno cod. F. excepto libri omnes; et ipsum εἶεν, quod hic habet, haud dubie ex illo corruptum est. Rarior quidem apud *Nostrum* haec verbi forma; superest tamen etiam c. 196, 19. alibi fortasse a librariis oblitterata aut incrustata, ut c. 122, 11. qua ratione forsitan etiam c. 180, 14. verum erat ἐπῆσαν, ab aliis in ἐπῆσαν mutatum. Commode quidem μὲν h. l. adiceretur, sed necessaria non est particula: saepe *Noster* omittere coniunctivas particulas amat. Necessarium vero verbum praeteriti temporis ἦν vel ἦεν, cui opponitur quod mox de Belii templo ait, ἐς μὲν τοῦτο ἔτι δόν. Verbum τιτλιχσεν impersonaliter accipiendum, munitum erat, i. e. munitiones, munita loca exstructa erant. ἐν τῷ idem est ac ἐν τῷ ἰν. Ad περιβόλῃ etc. ex praecedente verbo intellige τιτλιχσμένα, nempe τὰ βασίλεια. Qua copia laborare codicem F. in *Var. Lect.* dixi, eadem et cod. *Med.* laborabat, quem imperite secutus *Gron.* sic edidit περιβόλῃ τι μεγάλῃ τι. S.

[6. Διὸς Βελίου ἱερὸν) De Belii templo consuli potest *Caylus*

in *Hist. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXI. p. 42 seq. ubi etiam icon tabulâ aeneâ expressa: et *Danville* in *Mem. de l'Acad.* T. XXXVIII. p. 255 seqq. *Solidae turris*, quae mox memoratur, reliquias vidisse sibi visus est *Niebuhr* prope oppidum *Hella*: cuius vide *Itinerar.* T. II. p. 289 seq. S.]

9. σταδίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ εὖρος) *Lapsus* prioris interpretis, sive *Heresbachii*, in Latinis crassitudine simul et altitudine, merito reprehendit *S. Bochartus* *Phaleg.* I. 13. Nihil de altitudine. *WESS.* — Hoc caput (inde a lin. 3.) et duo proxima capita desunt versioni *Vallae*. Conf. *Wess.* ad c. 183, 11. S.

11. μέχρις οὗ ὅτῳ πύργῳ) *Reiskius* mavult μέχρι καὶ ὅτῳ, citra necessitatem. *WESS.* — *Herodoteus* scribendi mos non est obliterandus. Lib. II. 19. μέχρι οὗ αὐτὶς τριπίων τῶν θεριδῶν. II. 53. μέχρι οὗ πρώην. II. 173. μέχρι ἴτου πλαθούσης ἀγορῆς. III. 104. μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος. Ionismus et in his poscit μέχρι. *VALCK.* — Et me hic μέχρι malle, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLXXXII. 1. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες) Ita prudenter [nunc quidem] et sine superstitiosa credulitate. Turpissimae fraudes veteratorum fuerunt, quibus saepius, quam proditum litteris est, simplicitati matronarum et puellarum illuserunt. Quid *Paullinae*, Imperante *Tiberio*, evenerit. notum ex *Iosepho* est, *Ant. Iud.* XVIII. 3, 4. Vide *Io. Clericum* in *Hesiodi Theog.* vs. 940. *WESS.*

4. Quatuor verba, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον inducit *Reiskius*, ne bis idem dicatur. Ego, si quid mutandum, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον praeferrem. *WESS.* — Verborum copiam, quae inutilis redundantia videri possit, non omnino respuit *Nostri* stylus: at hic tamen non prorsus otiosa videri debet repetitio. Pro ionico κατάπερ (l. 3.) est καθάπερ in *Pa.* S.

5. ποιᾶται ἐν τῷ τοῦ Διὸς etc.) *Strabo* XVII. pag. 1171. [pag. 816. D. ed. Cas.] *Iovi Thebaeo* ἐνιδιότατον καὶ γένους λαμπροτάτου παρθένον ministrare perhibet; sed talem, qualis scurrae *Petronii* *Quartilla*. *WESS.*

10. ἴσω ἐν τῷ νῆφ) *Dedi* scriptis *Codicibus*, ne negligerentur; etsi in re ipsa differitas nulla. *Iosephus* in *Paullinae* historia, ἴσδον ἐν τῷ νῆφ. De statuto tempore, quo *Apollo* *Patara* invisebat, *Servius* ad *Aen.* IV. 143. Nam constat, *Apollinem* sex mensibus hiemalibus, apud *Patara*, *Lyciae* ri-

vitalem, dare responsa, unde Pataraeus Apollo dicitur, et sex aestivis apud Delum. WESS.

CAP. CLXXXIII. 4. τὸ βάθρον rectissime Gronovius vertit gradum, exemplo Curtii; qui Diodori XVII. 66. τὸ κατὰ τὸν θρόνον ὑπέβαθρον suo sermone expressit. [lib. V. c. 2.] Vide *Brissonium* Regn. Pers. I. 76. p. 104. WESS.

11. λιβανωτῶ χίλια τέλαντα) Vallae grandis dica inpingitur [a Gronov.] ob centum millia talentorum, quae olim in Latinis: verum eius caussa melior est. Codex, quem secutus est, haec omnia, sicuti Arch. Vind., praeteriit. [Vide supra, ad c. 181, 9.] Absunt etiam a P. Phoenice, hiatus alioqui versionis Laurentianae sarciente. [In Phoenicis editione nullos suppleri Vallae hiatus, sero ipse Wess. agnovit.] Debetur peccatum Heresbachio. Atque hoc visum fuit verbo monere, ut criminatio cesset. WESS.

[14. Ἰτι τὸν χρόνον ἐκείνον) Tempore illo, quod mox definit Scriptor, scil. Xerxis aetate. Quod mox addit, ἐνδὲ μὲν οὐκ εἶδον, clare ostendit, ipsum Herodotum Babylonem vidisse. conf. c. 181, 6 seq. S.]

18. Εἰς ἧς δὲ ὁ Δαρῖος) Redux ex infelice in Graecos expeditione, auctore Arriano Exp. Alex. VII. 17. Iunge Diodorum II. 9. WESS.

CAP. CLXXXIV. [2. ἐν τοῖς Ἀσσυρίοις λόγοις) Conf. Wess. ad c. 106, 10. S.]

5. τῆς ὑστερον γενῆς πέντε πρότερον etc.) Quinque hae generationes annorum circiter CLX. in varias angustias doctissimos coegerunt viros. Ios. Scaliger, ut aliquis Ctesiam inter et Herodotum consensus esset, nec Semiramidis aetas tam sera haberetur, πέντε in πενήκοντα mutavit, in *Notis ad Fragmenta Vet.* p. 42. Camp. vero Vitringa, magnus et eruditus Theologus, alia ex causa γενῆς ἢ sive διαπέντε, Comment. in Iesaiam c. XIII. p. 484., quae quoque coniectura Galei Herodoto adscripta cernitur. Neutra opus est. Non agitur de Semiramide, Nini coniuge: Ninum certe Herodotus in Musis uxoremque eius nusquam deposuit. Describitur regina Babylonis Semiramis, quae aggeribus obiectis restagnans flumen coërcuerit. Assyriam fuisse non meminit, nedum Babylonem condidisse. Errat enim Stephan. Byzant. in Βαβυλὼν, Nostro errorem exprobrans de Semiramide, quam struxisse illam urbem perhibuerit.

Fuerunt, uti significavit, Babyloniorum reges plures: testatur eorumdem memoriam et nomina *Canon Astronomicus* sive *Ptolemaei*: sunt quoque in sacris nostris tabulis: horum uni centum et sexaginta annis ante Nitocrim *Semiramis* haec enupsit, operaque absolvit, de quibus heic loci. Plures autem reginas in Asia olim fuisse, quibus *Semiramidis* fuerit titulus, aliunde constat. Vide *Scaligerum* ad *Chron. Eusebii* A. DLXXXIII. et *Bouherii* *Dissert. Herodot.* c. 2. WESS.

CAP. CLXXXV. 2. τῇ οὐνομα ἢ Νίτωκρῆς) Vide II. 100. Quaeritur cui regum Babyloniorum, quos cognitos aliunde habemus, Nitocris uxor fuerit. Viri multo eruditissimi *Scaliger*, *N. Abramus*, *Vitringa*, *Bouherius*, atque alii, eam Nabuchodonosoro sive Nebucadnezari, elocant; fuisseque adeo aviam ultimi Babyloniorum regis Labyneti sive Nabonedi, h. e. *Beltzaris* apud *Danielem*. Mihi, omnia perpendenti, uxor fuisse Evilmerodachi, Nebucadnezaris filii, videtur; habeoque eius sententiae ex aliqua parte adstipulatorem V. Cl. H. *Venemam*, longo mihi amicitiae usu iunctissimum, in *Dissert. in Vaticinia Danielis* p. 119. Atque hoc belle (si *Beltasar* regum fuerit Babyloniorum postremus, nec diversus a *Nabonedo*, uti equidem opinor) dicto *Ieremiae* c. XXVII. 7., *Nebucadnezari*, filio, et nepoti, dicto audientes, neque ultra subactas gentes fore, conveniet: concordabit praeterea *Nostri* cap. 188., quod *Nitocrim Labyneto*, regum Babyloniorum ultimo, matrem, non aviam, quae *N. Abrami* et *Vitringae* sententia, contribuit. Neque obficit quidquam mentio [l. 7.] *Nini a Medis occupatae*; quippe revera a Medorum rege Cyaxare superioribus annis domitae ac pessumdatae, uti narratum c. 106. Necesse enim non est, nec exigunt *Nostri* verba, ut Nitocris reginae tempore subiugata urbs censeatur. Corruit proinde *Bouherii* suspicio et coniectura, Ninum bis in Medorum venisse ditionem et potestatem, primum Cyaxaris auspiciis, deinde *Astyagis*, *Dissert. Herodot.* cap. 21, 11. p. 240. Ruit etiam elegans Cl. *Pavii* emendatio, ἡ δὲ δὴ καὶ τὴν Ἰνὰ, qua de urbe c. 179. WESS.

[11. τῆς ἐκ τῶν τινὰ καμμένων etc.) Tractavit hunc *Herodoti* locum *Heeren*, in erudito opere cui tit. *Ideen über die Politik --- der alten Welt*, T. II. p. 775 seqq. Sinuosum istum

Euphratis flexum schemate depingere operae pretium duxit Larcher in Notis ad h. l. S.]

13. Ἀρδύκκῃ) Simili titulo urbs est VI. 119. verum alio situ. Scio S. Bocharto aliter visum esse, et miror: haec ad Euphratem habuit sedem, illa in regione Cissia uls amnem Tigrim. De vocabuli origine quae disputantur Phaleg. IV. 16. erudita sunt, sed controversiis obnoxia, WESS.

[14 seq. ἀπὸ τῆς θαλάσσης, a mari mediterraneo; (conf. c. 1, 3. ibique not.) id est, ab oris maris mediterranei, puta, e Ionia, Graecia, Italia: nam e mari mediterraneo navi intrari in Euphratem non posse vulgo notum. Sed istud perincommode dictum videtur, καταπλέοντες εἰς Εὐφράτην, quod significat in Euphratem navigantes. Satis adparet, hoc dicere Herodotum, qui Euphrate fluvio Babylonem proficiscuntur: at id graece sonat πλείοντες Εὐφράτην, κατὰ Εὐφράτην aut δι' Εὐφράτου, sive composito verbo, καταπλείοντες κατὰ Εὐφράτην, aut nude καταπλείοντες Εὐφράτην. Quare praepositio εἰς aut casu irrepsisse videtur ex praecedentis verbi terminatione temere repetita; aut ad imperito olim librario inferta, qui e mari mediterraneo in Euphratem fluvium navigari posse putasset. S.]

20. ἔλυσσε ἑλυτρον λίμνη) Si λίμνης malis, ipse IV. 173. dabit ἑλυτρα τῶν ὑδάτων, et Pausanias ἑλυτρον κρήνης VII. 27. et II. 27. ex iusta Sylburgii correctione. Vide vero mihi Suidam. Scholiastes ad hunc locum, ἑλυτρον, σκίπη, δέρμα, et bene, etsi parum ad rem. Ille, posthabita voce quae explananda fuerat, Σκίπη παρὰ Ἡροδότῳ, θήκη, δέρμα. Non vidi magis. WESS. — At σκίπη etiam apud Herodot. occurrit: vocem ἑλυτρον vero suo loco habet Suidas. Mireris vero ab nullo veterum Grammaticorum adnotatum esse significatum, quo et Herodotus et Pausanias hoc vocab. usurparunt, pro alveo vel receptaculo aquarum: nec enim facit satis, quod ad voc. ἑλυτρα apud Hesych. inter alios significatus πηγάι memorantur. Confer vero Nostrum cap. 186, 8 seqq. S.

30. ἔχ' τι τῶν πλέων ἐνδείκνται etc.) Haec innuere videntur, absoluta flexuosa per varios fluvii anfractus navigatione, ventum tandem fuisse in amplissimum lacum, et, eo circumnavigato, Babylonem. Quod et praecedentia, et c. 186. falsi arguunt. Prudens regina duo meditata est et peregit,

tum, ut fluvius esset σχολιός, tum ut τὸ ὄρυγμα πᾶν foret ἔλος. [conf. c. 186, 24. et 191, 14.] Prius, ut inpetus fluvii variis flexuris frangeretur, et navigantes tardius procederent: hoc, ut lacuna obiiceretur Medis amplissima et ad amnis aquas recipiendas capacissima. Quae si vera sunt, uti mihi videntur, quid illud ἔκ τι τῶν πλόων? *Corn. de Pauw*, cuius animus eadem difficultates agitarunt, in correctione remedium invenit, et quidem ἔκ τι τῶν πλείων sive πλείων, ex pluribus, ex nimietate fluvii, ut aquas lacus excoiperet ingens. Quo, qui volet, utatur: mihi non bene sapit. Quid si ἔκ τι τῶν πλόων tantumdem valeat ac ἔξω τι τῶν πλόων, et praeter navigationes istas etc.? Ita reginae consilio scriptoris oratio congruet. Sed viderint doctiores. WESS. — *Toupius*, per literas a *Larchero* consultus, intelligebat ἐκ τῶν πλόων σχολιῶν, post navigationem per anfractus fluminis intrandum fuisse in lacum. Quem secutus ille vertit: et de les forcer, au sortir de oes détours, à entrer dans un lac immense. At sic vocabuli περίοδος, quod non otiose hic positum debebat videri, nulla ratio habebatur. Mihi videbatur ea *Herodoti* sententia fuisse, quam in Latinis nostris expressi. Nempe via pedestris et maxime compendiosa (τὰ σύντομα τῆς ἐκ Μήδων ὁδοῦ, ut paullo post ait) intercepta fuit per amplissimam illam lacunam; quo, si quis vitaturus longos fluvii anfractus, exscendere navi et pedibus Babylonem ire vellet, circumire lacum illum cogeretur. Sed et lubens ego certiora a doctioribus discam. S.

CAP. CLXXXVI. [2. ἔξ αὐτῶν *Reiskio* videbatur significare post ea perfecta. Tum *Idem* pro ἰούσης l. 3. ἰόντων corrigebat. S.]

12. ἐν τῷ ἐπίμπλωτο τοῦτο) Non audio codices dialecti morem spernentes: pravum quoque, [l. 13.] quod et *Kiisterus* in *Clerici* *Bibl. Vet. et Recent.* commonefecit, ἀπεξηραμένου. *Noster* ex *Med. Vind. Arch.* VII. 109. διαβὰς -- τὸ μέτρον ἀποξηρασμένον [sive ἀπεξηρασμ.] verum ostendit. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad VII. 109, 2. et conf. *Adn.* ad l. 130, 8. et 168, 7. S.

16. ἀνοικιδέμῃσι πλίνθοις ὀπῆσι.) Simile putares *Comici* in *Pac.* vs. 99. τοὺς κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας καινὰς πλίνθοις ἀνοικοδομεῖν, i. e. ut *Scholiastes* explicat, ἀποφράζει, obstruere.

Iverunt in eam quoque sententiam docti viri, *Raiskys* et *Abresch*. Non nego, quod olim ad *Diodorum Siculum* infutiar, ἀνοικοδομῆν idem aliquando esse atque ἀποικοδομῆν sive aedificando obstruere. Conlecta ab illo loca ad hanc verbi notionem sunt in *Comment. ad Constantin. de Caerimonia*. p. 252. et ab hoc *Diluc. Thueyd.* p. 356. et possunt adcessionem augeri. Verum, hunc *Herodoti* sermonem idem requirere, non arbitror. Regina, siccato fluvii alveo, labra sive margines eiusdem lateritio opere muniit; tum quoque gradus, quibus in flumen ex vicis descensus erat per portulas, de quibus c. 180. simili lapidum genere eduxit. De obstructione aut marginum aut descensus nihil hic, neque potuit referri, nisi absurde et contra matronae consilium. Adde c. 191. et fatebere, τὸς πυλῶδας non opere caementitio fuisse obstructas, sed arbitrio et comodo civium patere et claudi solitas. WESS.

22. ταῦτα ἀπαίρεισκειν) Inprudenter littera verbo detracta est, uti et VII. 5. ποίεισκειτο, quod VII. 119. scribitur rectius. Ποιῆσαι, Φεβίσσαι, et hoc de genere plura, in usu sunt. WESS. — Quod in *Var. Lect.* scripsi, verbum ἀφαιρῆν formā activa non esse in usu, memoria tunc me sefellerat. Praesto sunt, quamquam non ex *Herodoto*, tamen ex probatissimis auctoribus, usus illius exempla. Itaque apud Nostrum ἀπαίρεισκειν lubens reposuerim; in *Var. Lect.* autem ad h. l. post illa verba „et tenuere post eum alii:“ delectis reliquis omnibus, non nisi haec adiecta velim: „ἀπαίρεισκειν tuentur nostri libri F. Pa. Pc.“ S.

24. ὥς δὲ τὸ τε ὄρυχθῆν λίμνη πλήρης ἐγγόνει) Elegans est Cl. de Pauw correctio, τὸ τε ὄρυχθῆν λίμνη πλήρης ἐγγόνει: ubi illud, quod effossum lacui erat, repletum ex flumine fuit. Geminum ἔλντρον λίμνη, superius bis usurpatum. WESS. — At correctione, si quid video, non erat opus. Naturalis verborum series haec fuerit, τὸ ὄρυχθῆν ἐγγόνει λίμνη πλήρης. Sic mox l. 27. ait τὸ ὄρυχθῆν, ἔλος γινόμενον. S.

27. ἐξάγαγε ob speciem ionicam praetuli. WESS.

CAP. CLXXXVII. 10. Οὐ γὰρ ἄμεινον) Vetus formula, qua potissimum utebantur, si quid noxium atque inutile fore, testarentur. *Hesiodus* Oper. vs. 748.

Μὴδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζην, οὐ γὰρ ἄμεινον,
παῖδα δουδικαυτῶν - - -

ubi vide D. Heinsium, et Iac. Perizon. ad *Aetiani* Var. XIII. 3. *Nostram* praeterea III. 71. et 82. WESS.

19. ἀπληστός τε ἔας) Retineri potuerat ἔης, ut III. 143. IV. 151. etc. Sed placet *Med. Noster* II. 19. πρόθυμος δὲ ἔα ταῦτα -- πωθίσθαι. *Reiskius* superius [L. 14.] corrigit καὶ αὐτῶν τὸν χρηζόντα ἐπικαλομένων, medicina arbitraria et superflua. WESS.

CAP. CLXXXVIII. 3. Λαβυρίου) Scripsit Λαβυρίου, uti c. 74. et 77. Nomen sola pronuntiandi mutatione discrepat a titulo *Nabonedi*, ultimi regis *Babyloniorum*, ut eruditi viri *Vitringa*, *Venema* atque alii ostenderunt. Opinor autem et patri, qui aliis *Evilmerodachus*, et avo *Nebucadnezzari*, honorarium hunc fuisse titulum, quales in *Medorum*, *Persarum*, *Babyloniorum* et *Aegypti* regibus varii. WESS. — Conf. ad c. 77, 10. notata. S.

9. ἄμαξαι -- ἡμιόνυαι) Constans haec *Codd.* scriptura, si levem discrepantiam *Vind.* et *Arch.* praetervideas, *Athenaci* et *Eustathii* consensu magis roboratur. Cl. tamen *Reiskius* ἡμιόλια reformat, qui currus fuerint sescupli, sive dimidio tanto maiores ordinariis plaustris: mulos enim esse tarda animalia, neque plaustris apta. Oblitus est *Homeri* 'Ιλ. Ω'. 266.

Ἐκ μὲν ἄμαξαν αἶψαν εὐτροχον, ἡμιονεῖν,
καλὴν, ---

tum τὰ ὀρκαῖα sive ὀρκαῖα ζύγη, quorum in *Platone*, *Isaco*, *Demosthene*, *Aeschine* non infrequens memoria; ne quid addam ex rebus nostrae aetatis *Hispanicis* et *Lusitanicia*. De *Choaspe* et eius aqua *B. Brissonius* *Regn. Pers.* I. 82. p. 122. copiose. WESS.

10. ὅποι ἀν ἐλαύνῃς) Scribi poterit ἔπειταί οἱ, ὅπως ἀν ἐλ. ex *Athen.* II. p. 45. v. atque ita legit *Eustath.* ad *Od.* Δ'. p. 173, 23. *Ctesias* apud *Athen.* ἱστορίαι, ὅπως ἔψεται τὸ βασιλικὸν τοῦτο ὕδωρ, καὶ ὅπως, ἰναποτιθέμενον τοῖς ἀγγύλοις, συμφέμεται τῷ βασιλεῖ. Sic corrigendum puto vulgatum φέρεται: firmant emendationem *Brissonio* notata de *Regn. Pers.* p. 80. aqua vasis recondita deportari solet quocumque se *Rex* moverit. Scripserat, opinor, *Alex. Clemens*, omissis, quae feruntur intermedia, *Paedag.* II. p. 185, 10. εἰς οἱ βασιλεῖς οἱ ἀνέγκαι, καθάπερ καὶ τοὺς φίλους, οὕτω καὶ τὸ ὕδωρ ἐπαγόμενοι: ut amicos sic et aquam secum ducentes. Ceterum ad ἐλαύνῃς mira

scribit Gronovius: flexus est Ionicus pro ἱαύνῃ: quem ab Ibyci sive Rheginorum norma scribendi distinguit Heraclides Eustathii ad Od. H'. p. 281, 22. λάβῃσι, λάχῃσι, -- καὶ ἴσα τῶαῦτα οὐ Ξηγίων εἰσὶν, ἀλλὰ Ἰώνων. Modum indicativum ita scripsisse perhibetur Ibycus: hinc Ἰβύκειον σχῆμα Lesbionacti p. 179. Etymologo p. 650, 11. Sed quia, quantum memini, nusquam alibi verbum sic scriptum legitur apud Herod. ego quidem vulgatum ἱαύνῃ non sollicitussem, nisi plures alterum Codices adfirmarent. VALCK. — Vide nostram *Var. Lect.* in qua quidem foedo errore (media pag. 133.) ἱθίλῃσι pro ἱαύνῃσι positum. S.

CAP. CLXXXIX. [2. ἐπὶ Γύνῃ. De Gynde fluvio cf. V. 52, 26. S.]

3. διὰ Δαρδανίων) Δαρνίων Chytracus, H. Stephanus, Cellarius probabiliter emendant; et favet aliquantisper Cod. Ask.; Reiskius Δαρναίων maluit. Quorum hi ex oppido Daras, illi ex Darna, quae in Ptolemaei Geogr. VI. 1. hoc locorum tractu, nomen habent. Dardani sive Dardanes in Mediae et Mesopotamiae oris ignorantur. Ἐν Ματινητοῖσι, uti in Ask. et saepe alias hoc tono, iustum esse, ex V. 52. et mox huius libri c. 202. adparebit. Non nescio Strabonem XI. p. 803. c. [p. 531. med. ed. Cas.] posteriore loco in Μαυρητῶν legisse videri, cuius tamen libri in vocabuli scriptura sibi non constant, uti Casaubonus ad p. 796. [ad p. 525. suae edit.] admonuit. [conf. Adnot. ad Polyb. V. 44, 9.] Quid dicemus [L. 4.] de Arch. Τίγγην? Solet hic annis Τίγγης in Musis scribi V. 52. VI. 20. sed patrio casu Τίγγης, Eustathio ad Dionys. vs. 976. teste. De urbe Opi quaeremus lib. VI. 20. Vide interea Strabon. [XVI. p. 739 extr. et seq.] WESS. — δι' Ἀρμενίων scripsisse Herodotum coniecit Breiger in Commentatione de Difficilioribus quibusdam Asiae Herodoteae, quae Goettingae anno 1793. prodit. S.

7. τῶν τις ἱππῶν ἱππῶν τῶν λευκῶν) Confer VII. 55. Vertit haec de Gynde et hausto eius fluctibus equo Seneca de Ira III. 21. et Orosius II. 6. cuius haec adscribere libet: Nam cum unum regionum equitum, candore formaque excellentem, transmeandi fiducia persuasum --- abreptum praecipitatumque merserat. Sic, Fabricio indice, plures msssti; in aliis, regionum equorum, quo modo ex coniectura I. Broukhusius ad

Tibulli IV. 1. 141. et sua in editione *Havercampus*. Pati id possum; sed caussae, quibus inpelluntur viri doctissimi, nihil admodum urgent. Equitem de equo *Virgilium*, *A. Gellium*, *Minutium Felic.*, *Macrobius* et *Ecclesiasticorum scriptorum* plures usurpasse, quis ignorat? Mox [l. 11.] *Sylburgius* ad *Brisson*. Reg. Pers. III. 98. legit τοῦτο ὁβριζοντι, qui istam ei fecerat iniuriam. WESS. — *Sylburgii* emendationem auctoritate nostri codicis firmatam vidimus. S.

19. ἤνετο μὲν τὸ ἔργον) Optime *Med.* et *Gronov.* Idem dabunt schedae VIII. 71. Verbi usus olim tritissimus. Lege, si lubet, *Aeschyli Choëphor.* 797. *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et Poëtam 'Ιλ. K'. 251. quaeque ibi *Eustathius*. WESS.

CAP. CXC. 9. προσέειπον στίχῳ ἰνῶν etc.) Vide *Gronovium*. [qui ad sui cod. auctoritatem provocat.] Consentit *Xenophon*, ἔχοντες τὰ ἐπιτηδία πλέον ἢ ἄλλοι ἰνῶν, de *Babyloniis* a *Cyro* obsessis, *Instit. Cyr.* VII. p. 190. [c. 5.] WESS. — Conf. VIII. 20, 3. et I. 196, 6. S.

CAP. CXCI. 13 seq. εἰσάγαγόν ἐς τὴν λίμνην, τοῦτον ἔλος) Non multum aliter *Xenophon*. Sunt et in *Ieremiae* oraculis, quae *Cyri* hoc inventum et institutum manifesto praedixerunt. Vide *H. Grotium* ad eius *Vatis* cap. 12. 32. et *Camp. Vitringam* Obs. Sac. VI. 5. p. 298. Nota vero discrimen inter τὴν λίμνην et ἔλος, quorum hoc, stagnum terra undique inclusum, et exitu aquarum carens; λίμνη, in quam aut fluvius incurrit, aut ducta fossa cum eo coniungitur, atque iterum exit. Ita *Nitocris* τὸ πᾶν ἔργον fecit ἔλος supra c. 185. et λίμνη palus est *Maeotis* c. 104. tum *Ismaris* ac *Bistonis*, quibus fluvii miscentur, VII. 109. *Στομαλίμνη*, quae ore mare excipit, in *Strabone* cum nota magni viri, lib. IV. p. 280. [p. 184. A. ed. Cas.] Neque tamen, etsi faveat discrimini *Heliodorus Aethiop.* I. p. 10. certum hoc et constitutum est. Noster ἔλος receptui etiam magnorum fluminum dat I. 203. IV. 51. lunge *Eustath.* 'Ιλ. T'. 220. WESS.

21. οὐδ' ἂν περιδόντες) *Demiror* neglectui traditum fuisse *Aldi* et *Hervagii* οὐ μὲν, cui novum ex *Arch.* robur accessit. Adscripserat *St. Berglerus* ex Poëta 'Ιλ. Δ'. 512. Οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλλεύς: ubi scholia οὐ μὲν οὖν. *Apollonius Rhod.* II. 48. οὐ μὲν αὐτ' Ἀμικὸς περιήσατο, i. e. οὐ μὲν, ut Critici

et Hesychius explicant. Adde Euripid. Phoen. 1612. et ibi Valkenarium. Equidem parum absum ab eius in integrum restitutione. WESS. — At, pro satis perspicua huius loci sententia, necessario requiri aⁿ particula videtur: particulā μὰν vero nusquam alibi ufitur Noster. Caeterum vide Var. Lect. S.

28 et seqq. τῶν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλεως etc.) Clarius exprimi non possunt cursorum verba, occupatam regi urbem nuntiantium, Jeremiae c. LI. 31. namque תְּכַזֵּב לְיָיִךְ (yirò mikzèh) divini vatis huc tendit, et τὰ περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλεως αὐτοῦ describit. De festo die, quo capta Babylon, non diversus abit Xenophon; nimius vero Aristoteles est Politic. III. 2. dum, capta iam tertium diem urbe, οὐκ αἰσθάνεται μέρος τῆς πόλεως commemorat, notatus propterea saepe. WESS.

33. οὕτω τότε πρῶτον ἀρραίητο) Videlicet a Persis, quorum rex Darius secunda eam vice occupavit, lib. III. 159. Ἀναίητο, quod in Edd. omnibus, ab hoc occupandi [capiendi, erugnandi,] usu adeo longe deflectit, ut mirer tam diu tolerari potuisse. L. Küsterus ex schedis Parisinis belle instauravit in Clerici Biblioth. Vet. et Rec. T. V. p. 409. Ecce tibi ex Musa nona c. 101. ὥς δὲ καὶ τὸ τεῖχος ἀρραίητο: et VII. 83. ἡ νοῦσω ἄλλος ἀνὴρ ἀρραίητο ex Med. Arch. Ash. quo quidem loco antea, ut hic, ἀναίητο. De verbi formatione consulto taceo: qui Herodotum trivit, in ea non haesitabit. WESS. — Quod in Var. Lect. ex Wesselingii Ad- dendis retuli. „ἀρραίητο Pass. Mediceo consentiens;“ voluerat fortasse Parisiensi consentiens. S.

CAP. CXCII. 8. ἡ Ἀσσυρίη χώρα) Cum tot schedis exsulent ἡ Ἀσσυρίη, et praeceperit ἡ Βαβυλωνίη, suspicio de emblemate non iniusta nata est. WESS. — Vide Var. Lect. ubi quod dixi terram Assyriacam et Babyloniam pro synonymis uti Nostrum, id perspicuum fit ex cap. 178. et ex cap. 193, 1. coll. l. 7. Quo minus caussa fuit, cur spectrum h. l. nomen Ἀσσυρίη haberemus. S.

11. Τριτανταίχη) Sic praestat ob Eustath. et VII. 82. ubi Valla et plures Codd. ad eum modum, et VII. 121. consentientibus omnibus atque ipso Mediceo. Sit-ne vero idem Tritantaechmes Artabani filius [ut scribitur VII. 82. an Artabazi, ut hic,] non audeo, etsi confusio in Ἀραβαίνων ej

Ἀρταβάζου titulis frequens, decernere. De Artaba; [l. 13.] Persarum mensura, ad Diodorum XX. 96. Μίδιον Noster, sicuti alii, masculina nota ponit VII. 187. WESS.

15. παρὲξ τῶν πολεμιστῶν) Sic praestat. H. Stephanus mutavit, codicem fortasse manu exaratum secutus. De Bucephalo Alexandri πολεμιστῆς ἀγαθός Strabo XV. p. 1023. [p. 698 extr. ed. Cas.] ἵπποι πολεμισταὶ Diodor. Sic. II. 41. neque ignotus est bellator equus Latini poëtae. Et haec quidem dubio carent. [Vide vero Var. Lect. πολεμιστήρια ἄρματα habes V. 113, 6.] Quid vero fiet his Eustathii in Ἰλ. Γ'. 221. ἵπποι γὰρ αὐτῶ ἦσαν δίχα φρεῖν (Herodotus) τῶν πολεμιστῶν, ἐκτακόμενοι μὲν κήλωνες· αἱ δὲ ἀναβαίνονται, ἔκαστος χίλια etc.? Ille-ne hic κήλωνες invenit? Tzetzes hac eadem in re, et his quidem, κήλωνες ἐκτακόμενοι, χωρὶς τῶν ἐν πολέμοις, Chil. IV. p. 331. Sunt sane κήλωνες iidem ac οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας. Glossae, Κήλων, ὁ ἐπιβαίνων ἵππος, Admissarius. In Hesychio ex correctione ὁ ὀχνητὴς ἵππος. Frequentius asini equas inscendentes ad mulorum feturam. Philo de Leg. Special. p. 784. β. ὄνους ὑπερμεγέθεις, οὓς προσαγορεύουσι κήλωνας, ἀνατρέφουσι. In Archilochi fragmento ὄνοι κήλωνες apud Eustath. p. 1597, 28. [Od. p. 310, 3. ed. Bas.] Ego vero Herodoto κήλωνας, quippe Eustathii et Tzetzae, etiam alia ex arbitrio demutantium, interpretamentum, nego. WESS.

CAP. CXCVIII. 6. κηλωνήϊοις) Laudo Medic. tametsi Pollux κηλώνειον hinc habeat. Cur vero de vocis diversa scriptura additum a viro Cl. nihil est? Omnes, excepto Genevensi anni mdcxviii., ἀντρίσται μὲν κηλωνήϊω praeferunt Edd. VI. 119. [sicut h. l. ο breve in medio habet ms. Pa.] cui scriptioni consentit Etymolog. M. p. 510. et Moschopulus περὶ Σχηδ. p. 57. sollicite κηλόνειον, τὸ κοινῶς γινόμενον, i. e. tollenonem, et κηλώνιον, τὸ τριφόμενον ζῶον ἐπὶ ὀχείῃ, distinguentes. Facit cum illis Libanius Declam. XXXV. p. 799. Causa differitatis in diversa vocabuli origine est, quam Etymologus in κῆλον, ligno, alii in κήλων, quo de supra, invenerunt. WESS.

11. Νῦν πόλις οἶκτο) Accedo Bocharto, Marshamo, Reiskio et aliis, hoc praeferentibus. τὸ οἶ, quam univis in mactis quibusdam, quid huic loco prosit, non exputo. [Unde hoc invectum sit, declaravi in Var. Lect.] Horrens

Aldinum οὐκ ἔστιν, tuctur, *Observ. in Herodot.* p. 116. sed exemplis alienis. Si recordatus fuisset Aldini l. 151. ἡ Τίβη δὲ μία οἰκίσταται πόλις, vidisset de praesente urbis situ agi, non vero praeterito et olim florente: verius tamen illic οἰκίσταται. WESS.

17. ἄριστα αὐτὴ ἰωυτῆς ἐνείκη) Per leve est, si tamen vile sit, quo suus veteri sermoni cultus integratur: αὐτὴ male edebatur. Noster c. 203. τῇ ἐνυτάτῃ ἰστὶ αὐτὴ ἰωυτῆς: et II. 149. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 284, 37. ταῦτα μὲν ἄριστα αἰτὰ ἰωυτῶν ἰστὶ. *Arrian.* Ind. c. 10. ἵνα περ μακροτάτῃ αὐτὴ ἰωυτῆς ᾤκηται. Alia sciens praetereo, et cupidus ad *Henr. Stephan.* de Dialect. p. 41. amando. *Strabo* de trecentesimae frugis incremento, quod ager Babylonius reddebat, lib. XVI. p. 1077. D. [p. 742. D. ed. Cas.] καὶ γὰρ τριακοσιάχια λέγουσι. [τριακοσιάχια dedit nuperus Editor Lipsiensis, T. VI. p. 269.] Voluit credo τριακόσια, uti *Herodotus*; aut, quia in mssis τριακοσιάχια, τριακοσιοντάχουν, quo usu ἡκατοντάχουν et διακοσιοντάχουν posuit superiore libro p. 1063. c. [p. 731. D.] et τριακοντάχουν VII. p. 478. [p. 311. B.] WESS.

25. καρπῶν ἰχόμενα) Sic iubent membranae, et iustissime. Vid. I. 120. [ibique ad l. 17. notata.] Novi haec varie mutari, qua opera in posterum supersedendum est. Statim [l. 25] ἐν τῶν σπασμῶν ποιῶνται qui volunt, auxiliatorem *Arch.* allegare possunt. Ego hoc patrono non utor. WESS.

28. διαρκύνουσι τὰ τε ἄλλα) Hic voces istas τὰ τε ἄλλα non videtur legisse *Athenaeus* XIV. p. 601. c. quae in verum 22. reiecta suam mihi sedem viderentur recuperasse; si legeretur: τὰ τε ἄλλα, καὶ τὰ εἰρημένα καρπῶν ἰχόμενα [Non excerpssisse illa verba *Athenaeum* adparet; non legisse, gratuita suspicio est.] Proxime sequentia hunc in modum, ex *Athenaeo* partim, restituenda iudico: τῶν γὰρ Φοινίκων, τοὺς ἔρσιναι καλίουσι, τούτων τὸν καρπὸν περιδίουσι τῇσὶ βαλάνηφόροις τῶν Φοινίκων, ἵνα πεπαίη τί σφι ὁ ψῆν τὴν βάλανον ἰσθύνων καὶ μὴ ἀπορήνῃ ὁ καρπὸς ὁ τοῦ Φοίνικος· ψῆνας γὰρ δὴ Φοίνιους ἐν τῷ καρπῷ οἱ ἔρσιναι, κατὰπερ οἱ ὀλύνθοι. [Vide *Var. Lect.*] Huc pertinent ψῆνης in *Gloss. Herodoteo*. *Hesychius*, in voc. ψνίζων, animalculum esse scribit, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὀλύνθους τῶν σύκων, καὶ πεπαίνει αὐτούς. Vid. *Suidas*, in Ἀνερπαστος. *Zenobius* II. Prov. 23. ἐνδύόμενον εἰς τοὺς σφῆνας (legerim *Herod.* T. V.

εις τοὺς ὀλύνθους ὁ ψῆν) τὸ θριψίδιον στίγμαϊ τούτῳ καὶ πιπαίνῃ. Idem verbum πιπαίνειν in eadem re Theophrastus adhibuerat, de Caus. Plant. II. c. 12. Ut hic in Edd. sic et apud Athen. legitur [nempe olim legebatur] ἵνα πιπαίνῃται, perperam: fructus alligabantur, ἵνα ὁ ψῆν τὴν βάλανον ἰσθύνων πιπαίῃ, ad maturitatem perduceret. VALCK. — Vide Athenaeum nostrum, lib. XIV. c. 65. et Animadv. T. VII. p. 599. S.

Ibid. θριψιδύουσι τὰ τε ἄλλα, καὶ φον.) Haec artius inter se aptavi, quo orationi nexus rediret, secutus iudicium Salmasii in Solin. p. 738., et qui eum exscripsit, Bod. a Stapel ad Theophrasti Hist. Plant. II. c. 9. p. 115. Idem Corn. de Pauw, et Reiskio in opinionem venit. Vide et haec, quae Bod. a Stapel corrigenda cum Salmasio censuit, neque absurde, me arbitro. Primo τούτων τὸν καρπὸν, tum ἵνα πιπαίῃ τι σφίς ὁ ψῆν τὴν etc. Quarum mutationum utraque exigua est, et ad sententiam necessaria. Et hactenus doctissimis viris libens calculum addo. Quod vero uterque Pollucem et Hesychium erroris postulant, quoniam ψῆνας, καρπὸν τῶν αἰθέρων φονίκων explicuerunt, vereor ut iusta sit actio. Theophrastus certe, illi si rei sint, in eodem luto haeret, Epist. XVIII. in amore palmarum secutus Achillem Tatium lib. I. de Clit. Amor. p. 57. neque omni a lapsu immunem. Maius est, quod Herodoto inpingitur: de culice, qui e mascula palma in feminae fructum intret, ut dactylum ad maturitatem perducatur et is tenacius haereat, monstro simile esse: quod in caprificatione usus introduxerat, id Historicum transtulisse imprudenter ad palmas: audiendum esse Theophrastum, doctum sua in arte hominem. Gravis accusatio. Ego vero Herodoto patronum dabo virum eruditum Iulium Pontederam, qui Bodaei a Stapel criminationes doctissime dispulit, ostenditque palmis per orientis plagas fructiferis, ne palmulas ante maturitatem amittant, per hos culices, sive τοὺς ψῆνας succurri. Herodotum testem fuisse oculatum, Theophrastum ex aliorum narrationibus de palmarum coniugio scriptitasse, Antholog. [sive de Floris natura, Patavii 1720.] lib. II. 32. p. 168. WESS. — Pluribus haec exsecutus est Larcher in Notis ad h. l. S.

CAP. CXCIV. 6. νομάς ἰρίης ταμόμεναι) Vide I. Brodaeum lib. I. Miscell. c. 10. et P. Leopardum Emend. XIII. 13. qui Baiffum ac Vallam comiter in viam revoca-

runt. De *sutilibus navibus culte* Antiphilus Anthol. I. 57. p. 116. [Analect. Brunck. T. II. p. 176. n. 27.] WESS.

12. Βίνους Φοινικίους κατάγ. αἶνου) Adstipulor doctis viris, qui cum *Valla Φοινικίου* corrigunt. Frequens in oriente id vini genus. Xenophon Κύρου Ἀναβ. I. p. 54. Ed. Hutchins. αἶνον ex τῆς βαλάνου πεποιημένον τῆς ἀπὸ τοῦ φοίνικος adpellat. Noster suo more Φοινικῆιον II. 86. III. 20. Supra [l. 11.] ἀπιάσει cur deterius τῷ ἀπιάσει Med. habitum fuerit, non capio. Vide II. 86. WESS.

18. ὅως ζωὸς ἔνιστε) Sic oportuit. Ζῶς Graecae dialecti formam non habet. Si σῶς fuisset, servassem. Noster IV. 76. ἢ σῶς καὶ ὕγις ἀπονουστήτη: et saepe Attici scriptores, Sophocles Oed. Colon. 1205. Euripid. Hecub. 994. Plato Phaedon. p. 87. B. Vide Eustath. in Hom. p. 957. [p. 940. ed. Bas.] et Thomam M. in Σῶς. WESS. — Equidem ne σῶς quidem probaturus eram, quod profecto non erat huius loci. S.

21. ἀπεικλήρυσαν) Quantillum erat litera transposita scripsisse ἱπανκλήρυσαν: insuper sub praecone vendebant: postquam nempe διαβλῶνται τὸν φόρτον, — — τὴν καλῶμεν πᾶσαν ἱπανκλήρυσαν. A Gronovio vulgatum [nempe ἀπεικλήρυσαν, quod in Var. Lect. adnotare oblitus eram] cum ἀπιμπωλίῳ comparabat Clar. Abresch. Diluc. Thuc. p. 584. ἐγκηρύσσειν tamen Graecum esse mecum, opinor, negaturus: Thucydideum ἱπανσιπὼν e lib. VI. c. 60. ab Hesychio et Suida enotatum, ad nostrum illud aptius respondet. Maxima voce utentes saepe dicuntur ἀναφωνῆσαι, ἀνακηρύσσειν, ἀνιπιῖν. De praecone res vendendas proclamante ἀνακηρύσσειν bis adhibuit Herod. I. 196. Nostro tamen loco si Codices conspirarent in ἀπεικλήρυσαν, causae nihil esset cur repudiaretur verbum, interdum significans per praeconem vendere, vel vendenda voci subicere praeconis, ὑπὸ κήρυκος vel ὑπὸ κήρυκι πωλεῖν: velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 456. §. 325. [p. 687, 23. ed. Reisk.] et in versu Comici Platonis, qui sic scribi debuerat ap. Harpocr. in voce, Σκευάρις δὲ κλέψας ἀπεικλήρυσεν ἐκ Θέρων. Menandri ἀπεικλήρυσεν Ammonius in voc. Κηρύξαι explicat ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. Lysiae forte restituendum isto sensu verbum frequentat in Βίων πράξει Lucianus. VALCK. — Veram esse scripturam ἀπ' ὧν ἐκλήρυσαν, quam noster cod. F. obtulit, neminem qui paulisper Herodotum triverit, dubitaturum esse confido. S.

CAP. CXCIV. [1 seq. κιθῶνι ποδ. λινῷ. *Lineas vestes* ab Herodoto dici non modo quae ex lino, sed et quae ex gossypio confectae erant, quum alii viri docti observarunt, tum Heeren in *Ideen über die Politik -- der alten Welt* T. I. p. 137. Caeterum simillimus Aegyptiorum vestitus apud Nostrum, lib. II. c. 81. S.]

2. εἰρήσων κιθῶνι Bene Ask. Scriptor ipse VII. 91. καὶ κιθῶνας εἰρήσους ἐνδεδικότες. Adde πῖλους ὑρήσους IV. 73. et II. 81. Non adiungo, Strabonem omnia haec suo sermone repraesentasse lib. XVI. p. 1082. A.; id monere debeo, restitutam in integrum Aldi et plurium schedarum scripturam esse. Quod Medic. dedit, hiulcum est, neque habet περιβαλλόμενος et ἔχων suum sibi fulcrum. [immo verbum ἐπερδύνει, fulcrum satis commodum. Vide *Var. Lect.*] Solet Herodotus creberrime a plurali ad singularem numerum pergere et ad priorem reverti, uti c. 197. Mos idem aliis. Ecce ex Hesiodi Aspid. vs. 253 et seqq. de Parcis δὲ δὲ πρῶτον μεμάρποιεν --- ἀμφὶ μὲν αὐτῷ Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους --- αἱ δὲ Φρένας etc. Quae huius loci structurae adcurate respondent. Poëtae deest ἐκάστη, cuiusmodi vox et hñc ad sententiae complementum advocanda est, ac saepe alias. WESS.

CAP. CXCVI. 4. ὡς ἂν αἱ παρθέναι etc.) Legendum puto vel ὦν ἂν, aut, si quis illud praeferat, τοῖσι ἂν αἱ παρθένοι γαμοῖα γάμων ὥραϊαι. Legitur lib. II. 85. τοῖσι ἂν ἀπογένηται ἐκ τῶν οἰκητῶν ἀνθρώπων. De puellarum hoc apud Assyrios mercatu Nicolaus agit Damasc. Stobaei p. 293, 16. Aelian. Var. Hist. IV. [c. 1.] p. 328. et ibi Perizonius. Σαυρομάται περὶ πότον τὰς θυγατέρας πιπράσκουσι, Zenobius Prov. V. 25. VALCK. — Vulgatum ὡς ἂν, quod tenet libri omnes, percommode tueri locum suum poterit. S.

14. ἐπίγαμοι, οὗτοι δὲ εἰδῆς etc.) Duae si transponerentur voculae, meo quidem iudicio rectius ista cohaerent, hunc in modum scripta: ὅσοι δὲ τοῦ δήμου ἔσπον ἐπίγαμοι, οἳ δὲ εἰδῆς μὲν οὐδὲν ἰδέοντο χρηστοῦ, οὗτοι αὖ χρημάτα τε καὶ αἰσχρόνας παρθένας ἐλάμβανον. VALCK. — Fluit multo lenior oratio, si coniecturam amplectaris. Reiskius maluit ἐπίγαμοι, οὐ μὲν τοι γ' εἰδῆς οὐδὲν ἰδέοντο χρηστοῦ, οἳ δ' αὖ χρημάτα etc. WESS. — At et perspicua satis est vulgata scriptura, et mirifice convenit stylo Herodoti: quare, in librorum potissimum consensu, sollicitari non debet. S.

16. ὡς γὰρ δὴ διεξέλθοι ὁ κήρυξ) Vulgatum ὡς γὰρ δὴ οἱ
 ἐξέλθοι ὁ κήρυξ πωλείων mihi certe non placet. VALCK. —
 Reiskius corrigit sicut ante eum St. Berglerus, ὡς γὰρ διεξ-
 ἔλθοι ὁ κήρυξ: quo sententia paullo sit expeditior. WESS.
 — Et luculenta et necessaria haec nobis visa erat emen-
 datio, Wytttenbachio etiam probata in Notis ad *Selecta* etc.
 p. 354. Particulam δὴ tamen cum Reizio tenendam putavi.
 Potuerat dein scribi διὰ τῶν ἐνιδιστάτων, qua structura
 utitur Noster III. 11, 12. sed perinde etiam cum accus.
 casu construi idem verbum potuit. S.

27. οὕτω ἀπάγισθαι) Praeclare Medic. quamquam et
 sua venus est in lectione schedarum Ask. ἀν ἀγισθαι, a
 qua non multum Aldus recedit. [Vide *Var. Lect.*] Tritum
 est οὕτω in sententiae consecutione. Noster II. 92. ἐν κλισί-
 ῃ διαφανί πύκταρις, οὕτω τρώγουσι: quibus usus est Georg.
 Raphelius ad *Act. Apost.* xx. 11. Alia conduxit Io. Taylor
 in *Demosthenis* Midianam p. 193. [in *Appar. Reisk.* Vol. I.
 p. 628.] WESS. — Sic Noster I. 94, 22. II. 100, 8. et
 frequenter alibi. In *Cebetis* Tabula c. 19. nostrae ed. iun-
 guntur ἕτα οὕτως, sequente ἀν particula, ut h. l. S.

30. ὁ μὲν τὴν κάλλιστος νόμος etc.) H. Stephanus hic prae-
 postere quaedam collocata in Graecis esse exemplaribus pu-
 tavit; sensum esse: *Et haec quidem apud illos honestissima*
consuetudo erat, ne iniuria illas afficerent, neque in aliam ur-
bem abducerent. Verum ad haec usque tempora non permansit.
Cum quo non facio. Graeca bene habent. Quae sedem ille
migrasse opinatus est, sua statione everti non possunt.
 Scripserat, licuisse ἐξ ἄλλης ἐλθόντα κώμης τὸν βουλόμενον ὠνί-
 σθαι. Itaque aliorum emtae abduci poterant, ac sic iniu-
 riis adfici: praeterea occupata urbe ab inimicis, eius rei
 amplior copia. Quare tenuiores καταπορεύειν τὰ θήλια τέκνα
 maluerunt, prorsus uti Lydi I. 94. WESS.

CAP. CXC VII. 1. Διόντιος δὲ) Haec apta et nexa
 sunt cap. 196. init. ὁ μὲν σοφώτατος ὄδῃ: quali periodo lon-
 gior et alibi utitur. Post pauca [l. 5.] Reiskius, εἰ τις ἢ
 καὶ αὐτὸς -- ἔπαθε: nulla gravi caussa. Plutarchus eadem
 in re, εἰ τι πρόσφορον ἔχοι παθὼν αὐτὸς ἢ παθόντα θεραπεύσας,
 T. II. p. 1128. v. Adde Strabonem XVI. p. 1082. [p. 746.
 Cas.] Nostri aemulatorem. Rudia medicae artis primor-
 dia tali ex veterum more haud pauci repetunt. Nomina-

vit nonnullos *Almelovenius* ad *Strabonem*, alios *Davisius* in *Max. Tyrii* Diss. XII. p. 540. WESS.

CAP. CXCVIII. 3. *περὶ θυνήμα καταγίζμενον ἔστι*) *Etsi περὶ καταγίζων* II. 47. posuerit, certae sunt schedae veteres, et iusta *Gronovii* opera. Alioqui locus *Heinsianae* coniecturae, qua *παρὰ θυνήμα* voluit, obportunus esset. Dedit eam *Iungermannus* ad *Polluc.* I. 26. Addigit et haec *Strabo* XVI. p. 1081. [p. 745. ed. Cas.] Io. autem *Spencerus* hunc et non dissimilem lustrationis in *Hebraeorum* iure ritum ex *Aegypto* arcessit, suo tamen arbitrio et sine teste, *Leg. Hebraeor.* lib. I. 8. p. 257. Egregie *Theano* rogata, *πρωταία γυνὴ ἀπ' ἀνδρός καθαρύνει, ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, εἰσι, παραχεῖμα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλοτρου εὐδέποσι*, in *Stobaei* Serm. LXXII. p. 443. et *Diogen. Laërt.* VIII. 43. cum *Menagii* observatione. WESS.

CAP. CXCIX. 8. *εὐρίφανον* --- *δάμωγος*) *Strabo* *δάμωγι* δ' ἵστιάται ἐκδότην, hoc ex loco, XVI. p. 1081. c. Referunt huc, neque iniuria, ex Epistola, quae *Ieremiae* tribuitur, versum 43. *αἱ δὲ γυναῖκες περιβήμεναι ὅχοντα ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐγκάθονται.* Conveniunt egregie, et turpem harum muliercularum morem describunt; uti copiose docuit *Nie. Bondt* V. C. in docta Dissert. ad eam Epistolam, quam me suasore scripsit et duce defendit. *Θάμωγος* sunt *ὅχοντα*. Quod *Noster* I. 26. de *Ephesiis*, urbem suam *Dianae* consecrantibus, *ἐξάψαντες ἐκ τοῦ θεοῦ ὅχοντιον ἐς τὸ τεῖχος*, id *Polyaeno* VI. 50. *θάμωγας συνάψαι τοῖς κίονι τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης*, pariterque *Aeliano* Var. Hist. III. 26. WESS. — *Vittam* sive *fasciam* in *funiculi* modum *tortam* intelligebat *Heyne* in commentatione *De Babyloniorum instituto religioso*, ut *mulieres* ad *Veneris* templum prostarent; inter *Commentationes Societ. Reg. Götting.* T. XVI.

11. *διήκοι πάντα τρόπον ὁδῶν ἔχουσι*) *πάντα τρόπον διήκουσι*, i. e. *διήκουσι*, Cl. *Reiskius*, quem sua correctione frui patior. WESS. — Vocabulo *τρόπος* de directione qua ducitur *linea* etiam alibi utitur *Noster*. Potest autem constructio istorum verborum duplici modo intelligi: sive, ut accusativi *πάντα τρόπον* pendeant a verbo *ἔχουσι*, quemadmodum II. 108, 13. dictae videri poterant *δαίμονες* --- *παντοίους τρόπους ἔχουσαι*: sive potius, ut verbum *ἔχουσι* absolute positum intelligatur, *tendunt*, *directi sunt*, *ducti sunt transitus*; sicut c. 180, 12. 181, 12. et saepe

alibi; quo ita posito, consequens est, ut πάντα τρόπον intelligamus κατὰ πάντα τρόπον, quomodo c. 189, 17 seq. habemus δούρχας - - τετραμμίνας πάντα τρόπον. Vocab. ἰδῶν si hinc abesset, nemo desideraturus erat: neque tamen opus est ut ei hic locus invideatur. S.

[16. Μύλλα) Conf. cap. 131, 12. ibique notata. S.]

23. ὅσαι μὲν νῦν ἰδίος τε ἱκαμίναι ἰσὶ) Vertebatur, quotquot forma et proceritate potuerunt aliquos capere, ex ἰφάπτοιμαι: sed qui id fieri possit, fateor me ignorare: debuit sane Herodotus, hoc si voluit, alia verborum structura sententiam declarare: praeterea VIII. 105. παῖδες ἰδῶς ἱκαμίναι, pueri sunt forma praediti, quales et hae mulierculae. Laudo tamen Medic., quem levi auxilio iuvabam olim, πεπαμίναι legens. Sunt ἰδῶς πεπαμίναι, quae pulcritudinis possessionem, ut sic dicam, habent, sive forma elegante instructae. Hesychius πεπαμίνος, κατημίνος. Sic πεπαμίνος νόσος, de aegro, Aeschilo Agam. 844. et φρόνημα πικρὸν δύσθιον πεπαμίν, Choëph. 189. In Philostrato, Vit. Apoll. VIII. 26. p. 307. de Scythis, οἰκίας τε ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πίπτανται: scribi oportuerat πίπτανται: quae enim adscripsit CL. Olearius, aliena sunt. Ἀνθρῶπον πολλὰς οἰκίας πεπαμίνον dabit Themistius Or. XXIV. p. 307. A. Neque suspicioni diversior nocebat casus: cui Pempeli succurrebat fragmentum in Stob. Serm. LXXVII. p. 460. σιμὸν γὰρ τε καὶ θείας φύσεος πεπαμίνον αἰμὴν τὸ τῶν φυτῶν ἰδρυμὰ ὄντων. Nunc coniecturae non admodum indulgeo. Ἐφημμέναι sive ἱκαμίναι ἰδίος vi verbi ἰφ᾽ἑσθαι erunt formosae, quae speciem sibi aptam et quasi connexam habebant. Convenit, quod hac origine manavit, Coelum stellis fulgentibus aptum ex Ennio, et Lucretii vestis purpurea; atque auro signisque ingentibus apta. Plura Cario in Gellii I. 15. Mox ἀπαλλάσσονται refinxī; sic enim plerumque solet. WESS.

[26. τρίτια καὶ τετράτια - - χρόνιον) Non continuum tempus indicari coniectabat Heynius l. c. p. 33. sed certos fuisse dies festos, quibus ad religionem solvendam templum adirent mulieres. S.]

27. καὶ τῆς Κύπρου etc.) In morē illic habebant, ἱταίρη-μῇ τὰς ταυτῶν κόρας ἀφοσιῶν, uti Athenaeus loquitur lib. XII. 3. p. 516. B. Non repeto, quae de Amathusiis Paphisque Io. Meursius conduxit, Cypri lib. I. 8. et II. 15. WESS.

CAP. CC. 6. σῶσι διὰ συνδόνος) *Incernunt per linteam*, ut recte cepit P. Leopardus, Em. VII. c. xi. Huc respiciens *Elxymologus* p. 710, 41. Ἡρόδοτος, inquit, τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν Σῶσιν, ἀντὶ τοῦ σήθουσι. Reperiuntur et νῶσιν, ἀντὶ τοῦ νήθουσιν, et alia huius generis apud Atticos plurima. VALCK.

CAP. CCI. 5. ἀντίον δὲ Ἰσσηδόνων) Confer lib. IV. 26. Turpis error Philostrati est, Heroic. c. 5. p. 704. ubi ἑλάσας γὰρ Κύρος ὑπὲρ ποταμὸν Ἰστρον ἐπὶ Μασσαγέσας τι καὶ Ἰσσηδόνας etc. quasi ultra Istrum atque in ipsa Europa Massagetarum et Issedonum sedes fuisset. Adde *Ammianum* XXIII. 6. in simili luto haerentem. WESS. — Conf. Cellarii Geogr. Ant. III. 21. p. 857. S.

CAP. CCII. 1. Ὁ δὲ Ἀράξης λέγεται καὶ μίζων καὶ ἑλάσων. εἶναι etc.) Nescio quid Cl. Reiskium inpulerit, ut in priore καὶ nomen magni et clari fluvii abditum esse decreverit. Potest utique omne flumen certa quadam ratione minus alio et maius esse, Verum id Noster spectasse non videtur: narrat diversas discrepantium opiniones, quarum aliae maiorem Istro, minorem aliae Araxem perhibebant. [forsan, quod alii alium fluvium Araxen intellexissent.] Namque omnia, quae de eo amne prodidit, ex auditione accepit, minime fida; tametsi, uti videtur, ipsius Araxes sit Rha sive Volga. Vide Ionae Hanway Itinera, lib. I. 10. WESS. — Vide max ad l. 16. S.

9. πῦρ ἀνακαύσωνται) Herodoteum est πῦρ ἀνακαύσασθαι. Hinc, ut suspicor, edoctus istum adtigit Massagetarum morem Mar. Tyr. XXVII. 6. νήσαντες πυρὰν, θυμιῶντες εὐώδεις βοτάνας, περικαθίσαντες ἐν κύκλῳ τῇ πυρᾷ, ὥσπερ κρατῆρι, ἐνωχῶνται τῆς ὁδοῦς etc. Ad quem locum Dionis Chrys. verba Dan. Heinsius excitavit p. 61. Similis quaedam Scytharum consuetudo memoratur Herod. lib. IV. c. 75. VALCK.

11, καταγιζομένου τοῦ καρποῦ) Optime Med. et Ask. Vitiū, quod Aldinum occuparat, odoratus H. Stephanus est in Vocib. Herodot. et Iungermannus ad Polluc. I. 26. Herodotus secum consentit, [sic enim I. 183, 11. et alibi.] sermonisque usus adstipulatur. Aelianus, de Animal. X. 50. πολλῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν καταγιζομένων θυμάτων - - - ἐξάπτιται: et XIII. 21. τοῦ δέρματος παρλὼν ὀλίγον καθήγισεν ἐπὶ πυρός. Iunge

Platonem in Critia p. 119. fin. et agnosces *Serranum* errare. WESS.

16. 'Ο δὲ Ἀράξης ποταμός ἔστι μὲν etc.) Carpit haec *Strabo* XI. p. 803. [p. 531. ed. Cas.] quaedam *Nostro* ad-fingens, quorum ille auctoritatem defugit. [*Strabonis* verba haec sunt: Φοιὶ γὰρ (sc. *Herodotus*) ἐν Ματιανῶν αὐτὸν πλω-
τα, εἰς τὴν Ἀράξιν ποταμὸν συγχέσθαι, μάλιστα δὲ Σκύθης καὶ Βακτριανῶν. Tum adiicit *Strabo*, *Callisthenem* quidem in his secutum esse *Herodoti* rationem.] In *Araxis* fluvii ortu credibile fit, *Herodotum* esse falsum. Si fontes fuerint in *Matienis*, oportet *Mediae* [aut *Armeniae*] flumen illud detur. Longe vero extra *Mediae* fines *Massagetae*, *Issedones* et *Scythae*, quos eiusdem amnis accolat *Diodorus* II. 43. statuit, habitarunt: praeterea in omni *Media* nullum eiusmodi flumen, quod tot ostiis *Caspio* mari iungatur. Congruunt pleraque omnia, si *Matienos* montes excipias, fluvio *Volgae*, qui et amplissimus et diversis oribus in *Caspium* mare exoneratur. Ostia ad octoginta et amplius, quae insulas ingentes incingunt, memorat *Ampl. Nic. Witsenius* in *Tartariae* Descriptione Belgica p. 700. Amnis olim *Ros*, *Ras*, *Aras* adpellabatur; unde Graecorum Ἀρά-
ξης, quo etiam titulo plures orientis fluvii insignes sunt: de quibus, sicuti et de hoc *Araxe* sive *Volga* *Ampl. Bouherius* Diss. *Herodot.* cap. 18. p. 190. et prior eo *Th. Sig. Baierus* in *Origin. Scythic.* Commentar. *Petropolit.* T. I. p. 393. Id mirum accidit, animadversum non esse verborum, in *Aristotelis* *Meteorol.* I. 13. [T. I. pag. 545. ed. Du Val.] transpositionem, factumque adeo, ut nunc ibi *Araxes*, cuius partem perhibet *Tanaïm*, derivetur ex *Indiae* monte *Parapomiso*, errore mirifico. Verum *Philosophi* verba, καὶ ὁ Ἀράξης τοῦτον δ' ὁ Τάναϊς ἀποσχιζέται μέγας ὢν εἰς τὴν Μασιῶνιν λίμνην, collocata olim fuerant post *Caucasi* montis mentionem et amnium inde devolventium, ante voces καὶ ὁ Φάσις. Postulare seriem rei et orationis eam verborum istorum migrationem, agnoscet qui *Philosophum* consuluerit. Mihi longiori esse non licet. WESS.
— Quod de *Aristotelis* loco obiter *Wesselingius* monuit, id vellem expensum excussumque fuisse a doctissimo de *Sainte-Croix*, *Philosophi* verba citante in *Exam. Crit.* etc. pag. 693. sed satis ibi habente monuisse, errorum illa

plena esse. Mihi videtur *Aristoteles* illum falso nominatum a Macedonibus *Tanaim*, qui *Iaxartes* erat, (de quo conf. quae olim ad *Polyb.* X. 48. notavimus) cum vero *Tanai* confudisse miscuisseque. Ad *Araxen* fluvium quod spectat, Nostro hic et alibi memoratum, diversissimas in partes viri docti abierunt. Libro IV. quidem cap. 11. ubi *Seythae* *Asiam* olim incolentes, a *Massagetis* pulsī, traiecto *Araxe* fluvio in fines *Cimmeriorum* abiisse memorantur; ibi *Heerenio* adsentior (*Ideen über die Politik etc. der alten Welt*, T. I. pag. 885.) vix posse de alio fluvio quam de *Volga* cogitari. At, usque ad *Wolgam* penetrasse *Cyrum*, parum est probabile: et post *Wesselingium* nemo, quod sciam, nisi *Larcherus*, hunc *Araxen*, de quo h. l. agitur, qui *Massagetarum* fines a *Cyri* imperio disternavit, *Wolgam* intellexit. Extant super hoc *Herodoti* loco disputationes trium Academicorum *Parisiensium* in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XVI. p. 69-85. Horum unus *De la Nauze* p. 69 seqq. contendit, et hic, et IV. 11. et IV. 40. ubicumque *Araxen* fluvium *Herodotus* memorat, nullum alium ab eo dici, nisi *Armeniae* fluvium, geographis omnibus sub hoc nomine cognitum, qui ab occidente in *Caspium* mare influit. Cui duo alii docti viri, *De Guignes* ibid. p. 76 seqq. et *Danville* p. 79 seqq. firmissimas opposuerunt rationes; quibus iam olim persuasi, quum alii, tum *Is. Vossius* ad *Melam* III. 5. p. 803. et *Cellarius* *Geogr. Antiq.* III. 21. p. 829. evicerant, ad orientem *Caspī* maris quaerendum hunc *Herodoti* *Araxen* esse. Ac hi quidem omnes *Ozum* fluvium hunc esse statuerunt. Rectius vero *Heeren* l. c. pag. 912. (quum aliis rationibus motus, tum quod *Ozus* apud Nostrum *Aces* est, III. 117, 8.) fluvium magis septemtrionalem *Iaxarten* h. l. intelligit: cum quo congruit, quod ad *Iaxartem* a *Cyro* conditum oppidum memoratur, cui *Κυρτοχαρα* nomen; de quo *Cellarius* pag. 854. et 836. Atque in eandem partem (*Iaxarten* hic esse intelligendum) *Danwillius* etiam inclinabat l. c. p. 84. et *Geogr. Anc.* T. II. p. 308. qui etiam in *Tabula Orbis antiqui* anno 1763. edita lacum illum ab oriente maris *Caspī*, hodie sub nomine *Aral* notum, hoc titulo insignivit, *Paludes recipientes Araxem apud Herodotum*. Eiusdem sententiae patronum se professus etiam est solertissimus *Geographus*

Barbié Du Bocage, (in *Commentatione Examini critico etc.* auctore *de Ste-Croix* adnexa, p. 829.) aitque secum sentire celeb. *Rennet*; cuius librum *Geographica Herodoti illustrantem* mihi praesto non esse doleo. Quo magis miratus sum, quum *Mannertum*, virum de notitia orbis antiqui praeclare meritum, vidi cum Parisiensi olim Academico *De la Nauze* facientem, contendentemque et hic et alibi, ubicumque *Araxen* nominat *Herodotus*, *Armeniae Araxen* esse intelligendum, T. IV. pag. 87. et 90. et T. V. Part. II. pag. 209 seqq. Qua quidem in sententia etiam doctissimum *De Ste-Croix* fuisse, ex *Larcheri* ad h. l. adnotatione intellexi. Quibus hoc unum aliquatenus favere videri poterat, et ne id quidem magnopere, quod in *Matienis* ortum capere *Araxen* ait *Noster*: qui scilicet hac in re Armenium *Araxen* cum altero illo, qui *Iaxartes* est, confudisse videtur. Nam, quod ad aliam rationem spectat qua illi nituntur, quod apud eundem *Nostrum* IV. 40, 6. ὁ Ἀράξης ποταμὸς dicitur μέν πρὸς ἡλίου ἀνίσχοντα, quod vulgo interpretantur contra solem orientem fluit, quam et ego versionem imprudens secutus sum; potuerant quidem per se verba Scriptoris in istam accipi sententiam, quemadmodum apud eundem v. gr. IV. 49, 3. et 10. et 12. μέντις πρὸς βορρῇν ἄνεμον dicuntur fluvii versus septentrionem decurrentes: eaque interpretatione adducti etiam duo ex Parisiensibus Academicis quos supra nominavi, *De Guignes* et *Danville*, hactenus adsensi sunt collegae, ut isto loco, IV. 40. de Armenio *Araxe* loqui *Herodotum* censerent. At res ipsa docere poterat, falsam ibi esse istam interpretationem. reddendaque ibi graeca verba his latinis debuisse, ad orientem (sive, ut latine rectius dicam, ab oriente) fluens, nempe ab oriente Caspii maris. Sic sane ibid. IV. 40, 3. τὰ πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατείλλοντα, sunt regiones ad orientem (in partibus orientalibus) sitae: eademque notione I. 201, 4. αἱ τῆς οὐρανίας πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολῆς. Et c. 204, 1. et 3. habes τὰ μὲν πρὸς ἰσπρίην τῆς θαλάσσης ταύτης, et τὰ δὲ πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατείλλοντα, qua parte sedes sunt *Massagetarum*, quos *Araxes* fl. a Cyri ditione separat. cf. c. 206, 11 seq. Similiter *Πυρρὸς* fluvius, IV. 48, 10. unus ex illis quinque qui e *Scythia* decurrentes (adeoque a septentrione) in Istrum influunt, dicitur πρὸς ἡῶ μέν, non quod

versus orientem dirigatur eius cursus; sed quod ille magis, quam caeteri *ad orientem, ab oriente sit*, et in ea parte Istri, quae maxime orientem spectat, in hunc fluvium incidat; contra Tiarantus *ibid.* memoratur *magis ad occidentem vel ab occidente esse*, πρὸς ἑσπέρης μάλλον: nam πρὸς praepositio istā notione promiscue cum genit. et cum acc. casu construitur, ut IV. 17, 11. et 13. IV. 122, 8. et frequenter alias. Denique de verbo *ῥέειν* observemus, quum *ῥέειν* dicitur fluvius, non continuo de *cursu* fluminis, et de *directione* cogitandum esse *qua flumen decurrit*: sed quemadmodum, ubi de situ oppidi vel regionis agitur, *καῖται* dicimus, aut *ᾠκεῖται*, aut simile quid; sic quum de *fluvio* quaeritur *qua parte*, *quave in regione sit*, in hac aut illa regione *fluere* (*ῥέειν*) illum dici. Priori verbi notione dicendum erat *ῥέειν ἀπὸ ἡλίου ἀνίσχοντος*, posteriori notione nullo incommodo eademque in sententiam dici potuit *ῥέειν πρὸς ἡλίον ἀνίσχοντα*. Est vero praeterea in hoc loco, in quo versamur, aliud quidpiam quod viros nonnullos doctissimos, et in his ipsum *Wesselingium* nostrum, aliquatenus turbavit; scilicet quod verba illa (l. 18.) *στόμασι δὲ ἐκίευνται τεσσαράκοντα* (ubi quidem de numero dubitatio quaedam subnasci poterat) ita interpretati sunt, quasi *Herodotus* diceret, *per quadraginta ostia in mare Caspium influere illum amnem*: quod quidem prorsus contra est, quum disertè ille doceat, *caeteros alveos in paludes et lacunas exire, nonnisi unum in mare influere*. Ex quo satis adparet, *ἐκίεσθαι* non de ostiis in mare se exonerantibus debere accipi, sed de rivis *e quadraginta orificiis scaturientibus et magnavi erumpentibus*. Sic *ἐκίεονται ἐκ μυχῶν παγαί* apud *Pindarum*, *Pyth.* I. 46. S.

23. *ῥέει διὰ καθαροῦ*) Insolens haec dictio visa nonnullis fuit, mihi nullo modo. Omnia amnis ostia, praeter unum, in paludes et stagna lutosa evolvebantur: illud *διὰ καθαροῦ*, videlicet *τόπου*, labebatur, minime turbidum et limosum. Tale de *Borysthene* IV. 53. *ῥέει τε καθαρὸς παρὰ θάλασσης*. Neque dissimile, si dicendi genus adtendas, *βῆναι ἐν καθαρῷ* *Sophocleum*, *Oedip.* Col. 1646. et *Homeri* *Ἰλ.* x'. 199. *ἰδριδωτο Ἐν καθαρῷ*: tum *Ἰλ.* ψ'. 61. Restitutum in pristinam stationem paullo supra [l. 20. conf. Var. Lect.] est *κατακίεσθαι*. Vide *Horrei* *Observ.* *Herod.* p. 115. *WESS.*— *διὰ*

καταρῶν commodius intelligetur per loca ubi nullum obstat impedimentum. Conf. VII. 183, 6. et Aristoph. Eccl. 320. S. 24. ἡ δὲ Καρπία θάλασσα etc.) Verissime Noster, cui paria facit Aristoteles Meteorol. II. 1. et Diodorus Sicul. XVIII. 5. Ceteri fere omnes ex oceano septemtrionali Caspium mare influere tradiderunt, imprudenter horum ducum vestigia deserentes. Vid. Casaubon. in Strabon. XI. p. 773. [p. 507.] Vossium ad Melam III. 5, 16. Πάντων [l. 26.] revocavi in suam sedem. WESS.

CAP. CCIII. 6. καὶ πλεῖστί μάλιστα) Gronov. bene. Aristoteles de Caucasq: Meteorol. I. 13. ὁ δὲ Καύκασος μέγιστον ὄρος --- καὶ πλεῖστί καὶ ὕψει: tum post pauca τοῦ δὲ πλεῖστος (σημῖον) ὅτι πολλὰς ἔχει ἰδρας, ἐν αἷς ἔθνη κατοικαὶ πολλά. Quem philosophi locum adscripserat et Berglerus. Nec convenit tamen omni ex parte. Aristoteles πλεῖστος retulit ad incoherentium multitudinem et sedes. Noster latissimam eius amplitudinem et vastitatem spectavit. Mox cap. 204. πεδῖον ἐνδείκνται, πλεῖστος ἄπειρον ἐς ἀποψιν: et IV. 123. Statim [L. 8.] τὰ πολλὰ πάντα artissime iunxi, uti lib. II. 35. WESS. — Nempe olim importune post πολλὰ comma erat insertum. Poterant autem τὰ πολλὰ πάντα videri ἔθνη dici, quomodo nos cum aliis accepimus: rectius vero absolute et adverbialiter posita illa formula τὰ πολλὰ πάντα accipietur, ut τὰ πολλὰ idem valeat ac ὡς ἐπὶ πολὺ, plerumque, ut plurimum, plurima ex parte, et adiecto vocab. πάντα, longe plurimum, longe plurima ex parte; scil. nullā fere aliā re vitam sustentant, nisi fructibus sylvestribus. Conf. Schaeferum ad Bosii Ellips. p. 427 seq. et qui ibi laudatur Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. I. 2. Conf. Nostrum V. 67, 6. S.

11. ζῶα ἰωυτοῖσι ἐς τὴν ἰσθῆτα ἐγγράφειν) Herodoto, sicuti Eustathius monuit in Iliad. p. 626. [p. 481, 6. ed. Bas.] ζῶα γράφειν et γράφισθαι ex vetere more est pingere, uti IV. 88. Hoc si valeat, variis coloribus et picturis vestes infecerunt Caspii. Strabo in eam sententiam verba transtulit, τὴν δ' ἰσθῆτα ποικίλλουσιν ἐπιχρίστοις Φαρμάκοις, δυσέξιπλον ἔχουσι τὸ αἶθος, lib. XI. p. 781. [p. 513. ed. Cas.] Sed dubito, an iure fecerit. WESS. — Ad Massagetas retulit Strabo quae de Caspiis hic tradit Noster. Caeterum, cur dubitarit Wesseling. recte-ne sententiam verborum

Herodoti expresserit, non video. *ζῶα ὑγρὰ* per se pro verbo *παμίλλιν* potuit reddi. *ζῶα* *figurae* dici et imagines cuiuscumque generis, supra ad c. 70, 5. monui. Priscus vocabuli usus etiam sequiore aetate in nomine *ζωγράφος*, pictor, superfuit. Apud *Polyb.* XXXI. 3, 10. *ζῶραι* dicuntur *vestes pictae; variegatae.* S.

CAP. CCV. 2. *Τόμυρις οἱ ἦν οὖρου*) Patet ex *Suida*, in reginae nominis principio scripturae constantiam non fuisse. *Lucianus* *Contempl.* c. 13. *Τόμυρις ἰατρὴ τοῦ*, ubi praeclare hac de regina et nominis scriptione *T. Hemsterhusius*. Codices *Herodoti* nihil variant; in *Iustini*, *Frontini*, *Valerii M.* schedis discordia viget, qua de *Oudendorpius* ad *Frontin.* II. 5, 5. Recte *P. Burmannus Secundus* *Anthol. Latin.* II. Epigr. 6. edidit, *Quam Tomyris turbata valet, cognovit in utre*, nimirum *Cyrus.* WESS.

8. *ἐκούτρο - - - στρατηγῶν*) Ita oportuit. *Κρούς - - ἰστέρο* *στρατηγῶν ἐς Καππαδοκίαν* I. 71. Verum crebro librarii imprudentes mutatum iverunt, veluti III. 3. et 56. IV. 83. atque alibi, at contra tabulas. WESS.

CAP. CCVI. 6. *ἀνίχεν ὀφίων ἀρχοῦρας*) Si *ὄφιων* esset, fors melius haberet. Docet *Strabo* *Massagetarum* plures loca montana habuisse, lib. XI. p. 780. *Tomyrin* praeterea *Cyro* posuisse in montibus insidias *Iustinus* auctor est I. 8. Hoc amplius, *ὄφις*, terminus, Ionibus *Φιδούρας*, teste *Eustathio* ad *Iliad.* p. 149, 15. Sed nolo contra *mas* toniti. Mox [L. 9.] *προθυμίας* optime *Paris. A.*; id postulat linguae genius ex *προθυμίας*. *Aldi* operae dederant *προθυμίας* errantes: cuius ibi tonus verbi innuit in scripto libro *προθυμίας* fuisse. Ex *Aldo* error late ad omnes editos manavit, *L. Küstero* in *Clerici Bibl. Vet.* et *Nov. T. V.* pag. 407. bene monente. WESS. — Mireris quid sit quod in illa dictione *ἀνίχεν ὀφίων* desiderarit *Wesselingius*, quum praesertim iam c. 80, 22. simillime dictum viderimus *ὄφιν ἀνίχεται ὀφίων*. Sed et alibi apud *Nostrum* eadem prorsus formula occurrit, de qua vide *Valckenar.* ad lib. V. c. 19, 15. Neque vero probari posse id, quod de *Aldina* scriptura *προθυμίας* idem *Vir* longe doctissimus pronunciavit, intelligetur ex his quae in *Var. Lect.* a nobis adposita sunt. S.

9 et seqq. *φίσι, μέχθον μὲν - - - ἀφίσι*) Omnia ista *Rais-*

lius suo deposita loco negat: sedem olim habuisse et occupare rursus debere post εὐ τοῦτο τοῦτο ποίει, atque hunc quidem ad modum, φέρι, ἡμῶν ἀναχωρησάντων - - εὐ τούτῳ τοῦτο ποίει, μάχθον δὲ, τὸν ἔχεις ζωγνῆς etc. Mihi opera displicet, quippe voluntaria et nimium audax. Bene Tomyris, omitti posse aerumnosum laborem iungendi struendique pontis, admonet: se tridui itinere retro cessuram, facilemque adeo amnis traiectionem ratibus et navigiis, citra eum laborem, Cyro fore. Mox ποίει [l. 17.] ex schedis probavi. WESS.

CAP. CCVII. 6 seq. παθήματα - ἀχάριστα) Potuerat ἀχάριστα sedis possessionem tueri. Homer. Odys. Θ'. 236. ἐπὶ ὧν ἀχάριστα μὲν ἡμῶν ταῦτ' ἀγορεύεις. i. e. ut in scholiis, ἀνθῆ. Hesychius Ἀχαρίστηρον, ἀχαριτώτερον, quod firmat verbis poetæ Odys. γ'. 392. Quia tamen potiores scripti ἀχάριστα praeferunt, eos non desero. Dant Codices VII. 156. εὐδαιμονία ἀχαριτωτάτων. Corrigit Mos. Solanus αἷς δὲ καὶ ἀχαρίτος εἰμι suo periculo, in Luciani Merced. Cond. cap. 30., ubi ex margine Aldinae meae ἄχαρις praestiterat. Εὐχάρistos Xenophontis, Appiani, Aeliani, et praescripta Hesychii verba, analogiam vocabuli roborant. Vide ad Diodori XVIII. 28. WESS. — Videri poterat proverbialiter dictum, Παθήματα μαθήματα: et miratus sum nihil tale apud Paroemiographos reperiri. S.

11. κύκλος τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ etc.) Aristoteles Problem. Sect. 17. p. 129. haec spectasse videtur, καθάπερ καὶ φασι κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα. Vidit hoc et Herodoto suo adscripsit Schurzfleischi, sicuti ex Cl. Walchio accepi. Amant hoc genus et Latini, sed varie. Seneca Cons. ad Marc. cap. 15. Sed videlicet it in orbem ista tempestas. Aliter Hilarius Pictav. lib. II. ad Constantium Imp. c. 4. Orbem aeternum erroris et redeuntis in se semper certaminis circumtulērunt. Vide Gronovium. WESS. — At nihil, quod huc faciat, apud Gronov. reperies, nisi quod orbem illum reipublicae huc trahat, Ciceroni memoratum, ad Attic. lib. II. Epist. 9. et 21. S.

22. νικήσας τοὺς ἐναντιουμένους) Hoc esse unicum in Herodoto exemplum huius sic compositi verbi: per reliqua non occurrere nisi simplex ἀντιώω, adscripsit, ut Mediceo faveret, vir Celeb.; cuius illi memoria decreti utique evanuit, cum ἐναντιώσθαι [ἐναντιώθη] ex illo libro reposuit VII. 10,

3., motus Artahani verbis sect. 4. eiusdem capituli, *εἰ γὰρ καὶ ἑναντιοῦνται τοῖς θύλοις*. Fugerunt eundem ista VII. 49. *καὶ δὲ τοῖς οὐδυνὸς ἑναντιοῦνται*. Quae satis sunt ad compositum retinendum, pariterque patefaciunt, quanta cautione, ne similis peccati rei evadamus, et quanta indulgentia, si quid ab aliis tali in re aberretur, uti, aequum sit. [Caeterum vide *Var. Lect.* ad h. l.] Quae haec antevertunt, [l. 21.] *τὸ αὐτὸ γὰρ ἀντιθέσω*, tangit versatque P. Horreus Obs. Herod. c. 19. WESS.

25. *ὑποχωρῆσαι τῆς χάριτος*) Amplector *Mediceum*. Non aum nescius, *Horreum* animose stetit pro veteri *τῆς μάχης*, Obs. Herod. c. 16. Verum, quod bene Gronov., nihil de pugna praecessit liquido, neque eam Cyro Croesus suadet: immo vero, ut in reginae Massagetarum fines transeat, et positis insidiis ad flumen Araxen se recipiat. Obportunum est ad dictionis habitum *Demosthenis* celebre dictum pro Coron. p. 162., quo tamquam emblemate *Diodorus* seriem scriptionis distinxit, XVI. 85. *τότε ἰγὼ τῷ Πύθωνι* --- *οὐκ εἶχα, οὐδ' ὑπεχώρησα*: neque alienus *Luciani* in *Tox.* locus c. 36., de quo *Abreschius* recte *Lect. Aristae.* lib. II. p. 186. Iam, si cum viro Reverendo [*Horreo*] mox *διαβάνα* [l. 26.] instauratum velis, non contentiose obnitar. Certe *περιγίνεσθαι* servari debuit. WESS. — At nec spernendus aoristus *περιγινέσθαι*. S.

31. *τῶν προβάτων αἶφ. πολλά*) *Laurentius* magna vi pecorum mactata; cuius versio moveri non debuerat. *Πρόβατα* olim πάντα τὰ τετράποδα dicebantur. Vide Schol. in *Ἰλ. Ε'*. 124. *Herodoti* loca non adnumerabo; in quibus saepe oves intelligunt, uti hic Gronov. De *Hippocratis* more multa *Galenus* in librum de Articulis. p. 587., multa quoque *Eustachius* ad *Erotian.* p. 92. [p. 502 seq. ed. Franz.] et *Foësius* in *Oeconom.* [voc. *Πρόβατα*.] Haec tenuia videntur, nec recusant tamen adponi. WESS.

CAP. CCVIII. 1. *Γινώμαι μὲν αὐταὶ συνίστασαν*) In *venere* in Latinis, ex Gronovii opinione. Paene puto contrarias indicari, ut erant, *sententias*. Tales *συνιστηαῖς* γινώμαι VII. 142., dissentiente Porto. Tale IV. 152. *συνιστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύτω*. in mssis. Tum VIII. 79. *συνιστηκόντων τῶν στρατηγῶν*, contra se consistentibus ducebatur. WESS. — Conf. I. 214, 10. Haud male *Valla* h. l. in *discussionem* *venere*. S.

6. τῷ περ τὴν βασιλείην ἰδίδου) Solebat rex Persarum bellum ingressurus, ob incertum expeditionum successum, ex lege successorem designare, uti est VII. 2. Neque hoc neglexit *Brisson.* Regn. Pers. I. 9. *WESS.*

CAP. CCIX. 6. τῷ Ἀρσάμω) Sic bene: vide VII. 11. et 224. In somnio Cyrus explicando nimius est. Vanae artis consultissimus *Artemidorus* censet id genus πλοῦσις καὶ τοῖς μέγα δυναμένοις ἀρχὰς περιποιεῖν, *Onirocrit.* II. 72. uti *Dario* contigit. *WESS.*

[23 seq. ποῖτε, ὅπως, ἐπειδὴ - - ἰκῆ, ὡς μοι etc. Aut ὅπως aut ὡς abesse poterat: sed ὡς post parenthesin ex abundantia adiicitur, quasi latine dicas, ut, inquam, mihi etc. Nisi pro ὅπως, εὖτω legas; qua tamen novatione nil opus est. *S.*]

CAP. CCX. 2. τῷδε ἡ δαίμων) Exquisitum illud et delicatum [τῷδε οἱ ὁ δαίμ.] quod ex *Med.* receptum erat, vix ulli agnoscunt et sentiunt. Si τῷδε aut τῷδε δὲ cum *Reishio* et *Valcken.* malueris, constabit oratio: praecessit *Kῦρος* μὲν. Porro [L. 4.] ἀμίσχεται ὧν restitui: neque enim simili in dictione casum tertium amant. *WESS.*

11. χρῆσθαι αὐτῷ τοῦτο ὅ, τι etc.) Gelo in *Aeliani* Var. XIII. 27. καὶ δίδωμι χρῆσθαι ὅ, τι βούλῃσθε. Scriptorum codicum τοῦτο ὅ, τι σὺ βούλῃσθε animum advertit. An plenissimam dictionis structuram exhibere voluerint? Mox cap. 215. οὐδ' ἀγγέλω χρῆνται οὐδέν: et II. 108. τοῦτο μὲν τὰδε ἐκρίνατο. *Libanius* Or. X. p. 288. D. καὶ περὶ τοῦ τί χρῆσται τὸ σῶμα τοῦ πολεμίου σκοποῦντα. Ubi τῷ σώματι alius mallet fortasse. Sed lege *Hutchinson.* ad *Xenophont.* Agesil. p. 84. *WESS.* — Haud cunctanter recipi τοῦτο debuit, intelligendo κατὰ τοῦτο. Itaque τοῦτο ὅ, τι idem valet ac οὕτω ὡς. *S.*

CAP. CCXI. [5. καὶ Περσίων τοῦ καθαροῦ στρατοῦ) *Valla*, cum expedita manu. *Gronovius*, cum integra et pura exercitus parte, quod tenuit *Wess.* Mihi adiectum vocab. Περσίων, quod commodè abesse alioqui poterat, indicare videtur, eam intelligendam exercitus partem, quae ex puris putis Persis maxime composita erat. *S.*]

8. κλέπτει; δαίνυντο) Verbi speciem Ionicam non repudio: sic *Poëta* Ἰλ. A. 468. In *Hesychio* δαίνυντο, εὐωχῶντο, geminata, ut in *Ask.*, litterà. De *Istris* simili paene in re cultissime *Livius* XLl. 2. Ibi quum omnium rerum pa-

ratam expositamque copiam -- inuenissent, regulus accubens epulari coepit: mox idem ceteri omnes, armorum hostiumque obliti, faciunt: et, ut quibus insuetus liberalior victus esset, avidius vino ciboque corpora onerant. Mitto Iustinum, et Polyaei aberrationes lib. VIII. 28. WESS.

CAP. CCXII. 7. ἱπαναπλῆιν) Minus considerate Ios. Wasse ad Thucyd. p. 427. [ad Thucyd. VI. 78.] quod forsitan in Cod. scripto repperat, ἱπαναπλῆιν hic legendum esse putabat. Codicibus antiquior Athenaeus haec habet ut Herodotea lib. XIV. p. 613. B. κατιόντος τοῦ αἵνου εἰς τὸ σῶμα, ἱπαναπλῆι κακὰ ἔτια καὶ μαινόμενα. Eustath. in 'Ιλ. Σ'. p. 1212, 12. ἀναπλῆι ἔτια μαινομένην πρίποντα: his alibi tangens illud dictum, habet ἀναπλῆι, in 'Ιλ. Φ'. pag. 1330, 28. et in Od. T'. p. 685, 16. Ionicum est et Herodotēni ἱπαναπλῶειν. VALCK.

Ibid. ἱπαναπλῆιν ὑμῖν ἔτια κακὰ) Laurentius, ad reginae mentem non absurde, improba a vobis verba fundantur: quae vir Celeb. correxit, ut vides, [nempe, ut, -- improbis vos verbis impleamini,] nescio quid spectans. Ἀναπλῆιν praeter alia dicuntur, quae in summa aqua fluitant. Aelian. Anim. XI. 22. de delphino, ex fundo maris emergente, καὶ αὐθις ἀφυσπιοθεῖς τῇ κρύσει ἀναπλῆι πάλιν: tum de sicca tussi, cum nihil egeritur, neque in ore fluitat, XIV. 20. ἀναπλῆιν δ' αὐτῷ οὐδὲ ἶν: et mox ἀναπλῆι δὲ οὐδέν. Indicat Tomyris, ebriis sursum tendere et quasi in ore natate improba verba. Non disparia Abreschius Diluc. Thucyd. pag. 363. Ἐπαναπλῶειν Herodoti sermoni melius congruebat. Vide VI. 26. 33. 116. etc. WESS.

8. Recte legitur Φαρμάκῳ δολώσας. Galeo non debuerat in mentem venire δηλῆσας. δηλῆσασθαι tantum admisit usus. Δολῶσαι, qua hic structura, legitur in Xenophont. K. Π. I. p. 20, 13. δολοῦν ὡς ἀγρίους πλεγμασι καὶ ὀρύγμασιν: et in Euripidis Iphig. Aul. 898. VALCK. — Quod hic δολῶσας, id c. 214, 19. ἐλὼν δόλω. S.

9. νῦν ὧν μεν εὖ παραινέουσας) Si codicibus abesset, μεν non requireretur. VALCK.

13. Ἦλιον ἐπόμενυμι τοὺς Μασσαγ. δεσπότην) Frequens alibi locorum Solis titulus. Aegyptii, ὧς δέσποτα ἦμε καὶ θεοὶ πάντες, ex Euphanto apud Porphyrium Abstin. Anim. IV. 10. Hydaspes Aethiops, ὧς δέσποτα ἦμε καὶ σελήνη δέσπον

π, in extremo lib. X. *Heliodori*. Neque id mirum, cum diis omnibus tribuatur, uti *Isthm. Pindari* VI. 7. *Eurip. Hippol.* 88. *Aristoph. Vesp.* 870. Sed desino, nec tango sacras nostras litteras. Tu vide *Cuperum Harpocr.* p. 113. et *N. Heinsium* in *Ovidii Heroid.* IV. 12. *WESS.*

14. ἡ μὲν σὶ ἐγὼ) Perverse scripta prostant in *Etymologico M.* p. 416, 48. *Sylburgius* alia contulit, quae leguntur infra c. 214. *Schol. ad Dion. Chrys.* p. 592. in *Morelli Collect.* τὴν Κύρου, inquit, ὑπὸ τῆς Μούριδος (ὑπὸ Τσούριδος) τῆς Μασσαγριτοῦς σφαγὴν Ἡρόδοτος ἀναγράφει. De *Tomyri* notans vir *Magnus* ad *Luciani* [Contempl.] p. 508. hoc etiam *Scholion* excitat et corrigit. *VALCK.* — *Herodoti* stylo convenientius futurum fuisse ἡ μὲν, in *Var. Lect.* monui. *S.*

CAP. CCXIV. 2. ὡς δὲ Κύρος οὐκ ἐσθλόν) Expulsi inportunum οἱ, quod unde in hanc viciniam inmigraverit, non quaero sollicite. [Vide *Var. Lect.*] Mox καὶ δὴ καὶ [l. 5.] in integrum restitui. καὶ post δὴ et h. l. eiecit *Gronov.* et II. 154. *Mediceo* suo obtemperans, citra causam urgentem. Vide I. 129. 165. VIII. 79. etc. *WESS.*

12. αὐτοῦ ταύτη) Apta haec et nexa recte voluit *Arch.*, servato scriptoris more, ut VI. 16. et 30. et creberrime alias. In annis, quos *Cyrus* regnando transegit, magna apud veteres discordia intercedit. *Adi Simsonii Chron. A. M.* 3746. Bene pro mente *Herodoti Sulpicius Sever.* II. 9. *Cyrus undetriginta annis rerum potitus est*: sic enim scripsisse videtur. In *Eld.* uno et triginta. Quo quidem in dictionis genere non infrequens olim lapsus. *Fabii Annal.* iv. duo et vicesimo, *Grammaticus* duo de vicesimo correxit apud *Gellium* *Noct. Att.* V. 4. *Lege Vallae* et *Gronov.* adnotata *Livio* XXIII. 37. et *Observ. meas* I. 29. *WESS.*

16. ἐναπῆκε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἀσκόν) Quid vir *Celeb.* pro *Medic.* conduxerit, adsumi facile potest: sumi quoque *Horrei* ambigua et operosa disputatio *Obs. Herodot.* c. 20. Potest-ne vero ἐναπῆκετῃ adsignificare, [quod *Gronov.* voluerat] adligavit superiori utris ori, ut modo posset demittere quasi ad potandum, modo rursus attrahere, ut intermitteret? ego non dixero. Quanto lenius et expeditius *Aldinum* totque *Codicum* ἐναπῆκε, demisit! Hoc reperisse videntur *Valer. Mazim.*, *Iustinus*, quos docti viri antestati fuerunt, et *Lucianus Contempl.* c. 13. Καὶ τὴν κεφαλὴν γὰρ

ἀποτιμούσα αὐτὴν, Tomyris, τοῦ Κύρου, ἐς ἀσπὸν ἰμβάλει πλήρη αἵματος. Nec morabitur quemquam Ionicae monetae verbum. Suidas receptiore more, Ἐναφῆκαν, ἐνέβαλον. Ἐναφῆκαν τῇ δρυὶ σφῆνας, ὡς διασταλῆν. WESS. — Haud dubie lenius et expeditius erat ἐναφῆκε: sed alterum ἐναφῆκε (ab ἐναπάπτω, ion. pro ἐναφάπτω) hoc ipso, quod paulo difficiliorem habet explicatum, advertere animum debuit editoris. S.

18. Σὺ μὲν ἐμὶ ζῶσαν etc.) Egregie haec adserta et explicata sunt a cel. Gronovio. WESS. — Herodoteam verbi formam ζῶουσαν, quum noster codex ms. dederit, aspernari non debui. S.

22. ὁδὲ μοι ὁ πιθανώτατος) Par aliorum, Nostri tamen vestigia prementium, tragica exitus Cyri deploratio. Quam longe vero ab ea Xenophon, Strabo, Lucianus, ut plures ne adnumerem, deslectunt! Pro Ctesia eruditam observationem Cl. Pelloutier Histor. Acad. Scient. Berolin. T. X. p. 502. inseruit. Nec desunt, quibus Xenophontis potior videtur narratio. Vide Camp. Vitringam in Iesaiæ c. xiv. 2. Ego in tanta discordia arbitrium recuso. WESS.

CAP. CCXV. 1. τῇ Σκυθικῇ Φορέουσι) Non placet Remig. τῇ Περσικῇ, multo minus magni viri τῇ Σερικῇ ad Strabon. XI. p. 781. [Casaub. ad p. 513. suae ed.] Habuerunt Scythae suum sibi amiciendi modum, quo et aliae vicinarum gentium sese ornaverunt. De Androphagis IV. 106. ἐσθῆτα δὲ Φορέουσι τῇ Σκυθικῇ ὁμοίην. WESS.

6. ἄρδεις καὶ σαγάρεις) Scholiastes adleverat his, ἄρδεις, φατέραι: hinc scholion in Vind. et Arch. hinc Suidas, Ἄρδεις, πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ φατέρας, etiam alii. Perperam omnes. Ἄρδεις est sagittae cuspis. Ἄρδιν μὲν ἀπὸ τοῦ οἴου κομίσαι, IV. 81. Δίχροον ἄρδιν reposuit in corrupto Leschæ versu Scaliger ad Euseb. An. mcccclx. p. 82. Servius Aeneid. XII. 404. Hic forcipem dixit, quod Graeci ἄρδιος θήραν dicunt, qua solent spicula vulneribus evelli; ἄρδια enim spicula sagittarum appellantur. Ubi equidem ἄρδεις mallet, uti apud Aeschylum Prometh. 878. [885. ed. Brunck.] in Ara II. Dosiadae, [Analect. Brunck. T. I. p. 413.] et Lycophr. vs. 914. [Nisi ἄρδιον forma diminutiva est nominis ἄρδεις.] Σαγάρεις ex Armenorum dialecto illustrant Whistoni fratres, Praef. ad Moysen Chorenens. p. 5. WESS. — De termina-

tionē plurali nominum ἄρδεις et εαγάρις vide *Var. Lect.* ad l. 4. S.

CAP. CCXVI. 5 seq. τὸν Φαρτριῶνα ἀποκρ. πρὸ τῆς αἰμάξης) Vid. IV. 172. *Aelian.* Hist. An. VI. 160. Μασσαγίται μὲν, ὡς Ἡρόδοτος λέγει, τὸν Φαρτριῶνα πρὸ γε ἰαυτῶν κρεμάσαντες, εἶτα μίντοι etc. Interpres *suspensa ad plaustrum pharetra*: unde suspicio iusta est, πρὸ γε ἄρματος, aut simile quid, legisse eum. Nupera *Aeliani* editio *Herodoti* oblita non est, de mendo silet: quae taciturnitas mihi in pravis eius scriptoris locis saepe displicuit. WESS. — Forsan vero vetus *Aeliani* interpres, quod huic auctori deerat, suo arbitratu ex *Herodoto* supplevit: cuiusmodi ratione subinde usos esse doctos Graecorum auctorum Interpretes, haud semel mihi videor observasse. Ex eodem *Nostro*, ut alia ex hac narratione, sic et hoc habet *Strabo* XI. pag. 413. τὴν Φαρίτραν ἐξαγρήσας (sic recte nupera ed. Lipsiens. pro mendoso olim ἐξαγρύσας) ἐκ τῆς αἰμάξης. S.

12. οὐ κατασιτίονται etc.) Schedae veteres hoc sibi expostulant. Barbarum illum morem Massagetarum et Derbicum illustravit Io. Alb. Fabricius ad *Sexti* Philosophi Hypotyp. III. 24. p. 179. Cultissime *Fragm. Pythagor.* p. 713. ed. Gal. Μασσαγίται δὲ τῶς γονίας κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τὰφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμιν, ἐν τοῖς τέκνοις τεθάρθαι. WESS.

18. πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάρχιστον) Laurentius e pecoribus omnibus perniciosissimum, quasi κτηνῶν legisset, quae *H. Stephani* coniectura. In *Arch. et Vind.*, quibus simillimas schedas *Valla* versavit, nihil eiusmodi. *Eustathius* in *Iliad.* pag. 36, 30. [p. 27, 43. ed. Bas.] τὸ ἐν τοῖς πιζοῖς τὰ χύστατον. et pag. 339, 41. [pag. 257, 15.] τὸ ἐν ζώοις τάρχιστον: quae posteriora *Herodoteis* proxima sunt. In eo *Episcopus* errat, quod equorum victimas ex *Herodoto* Persis contribuat. Vera res est; citra tamen *Nostri* testimonium. *B. Brissonium* consule *Regn. Pers.* II. 5. p. 339. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SECUNDUM.

Ad CAP. II. Lin. 1. πρὶν μὲν ἢ Ψαμμήτιχον σφίω βασιλεύσαι) Suum Scriptor recepit. Sic IV. 147. πρὶν ἢ θῆραν ἔλθῃν ἐκ Λακεδαιμόνος, et c. 167. πρὶν δὲ ἢ ἀποστεῖλαι τὴν στρατὴν. Medicei Ψαμμήτιχος [quod imprudenter receperat Gron.] Herodoteae facilitati et γλαφυρότητι pugnare, optime D'Orville monuit ad Chariton. I. 4. p. 52. [p. 221. ed. Lips.] Nam quae P. Horreus utramque in partem disputat. nimis docta et arcessita sunt, Obs. Herod. c. 21. Ψαμμήτιχον superiore libro c. 105. vidimus: hoc vero Ψαμμήτιχος, Ψαμμήτιχος, Ψαμμήτιχος in membranis est. Par apud alios discrepantia. [Vide nostram Var. Lect.] Mihi dubium nullum est, quin constitutum quid in eo nomine scriptor habuerit. Inclino in Ψαμμήτιχος. WESS.

8. Παιδία δύο νιογὰ) Pollux II. 8. νεόγονα reperisse videtur: αἰμεινὸν δ' αὐτοῦ τὸ παρ' Ἡροδότῳ νεόγονον. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν. Ubi doctissimus Heringa Obs. c. 3. hoc ex loco νιογόν refingit; contra ea Cl. Piersonus Veris. II. 8. p. 234. νεογόνω vindicem dat Euripid. Cycl. vs. 205. et Ion. vs. 1001. Hactenus bene: quod insuper addit, scriptum hic fuisse olim παιδία δύο νιογὰ, non adducor, ut credam. Certe praeter statuentis arbitrium non exputo caussam. Obstant et Codd. omnes. [in νιογὰ consentientes.] Διδότω cum recepit, quem Horreus in laboriosis ad huius libri principium disputationibus illi deferebat. WESS.

11. μηδὲν ἀντίον -- Φωνὴν ἰέναι) Mediceus cum sequace Ask. aberravit. Nihil verius Aldino, tot schedarum patrocinio protecto: taceo de cespitante verborum ordine. Schol. Apollon. Rh. IV. 262. hac ipsa in re, κλεῦσαντα μηδὲν μηδὲν αὐτοῖς φθίγγεσθαι. Ostendit praeterea ἰέναι Φωνήν, quod

et si Portus Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς, verso aspero in tenuem spiritum, putaverit dictum, praefero ἵναι, ut consuetudo fert. Habet Persen Ἑλλάδα γλώσσαν ἴναι IX. 16. WESS.

13. ἐπαγινύν θόσει αἶγας' πλήσαντα δὲ) Cogor ἐκὼν αἰνοῦν γι θυμῷ in omnia alia, ac vir Celeb., ire. Ἀγινύν et ἐπαγινύν, nemine obloquente, sunt Ionica. Et negabimus talia scriptori, hoc genus sectato? Πλήσαντας nexus orationis, ut errantis amanuensis peccatum, convellit, nec ferunt massti. In Tzetze, Chil. IV. 796. hanc historiam explicante, male legitur

Θηλάζην προτρέψάμενος ἐκῖνα τὰς μητέρας
dederat ipse τὰς μικὰδας. capras. WESS.

17. ὡς γὰρ δίδης χρόνος etc.) Postquam enim ista pastor fecerat per biennium. Perperam posita distinctio Herodoteam obscuraverat loquendi formam. [scil. post ἐγγόνι comma interpositum erat.] Lib. I. c. 113. ὡς δὲ τρίτη ἡμέρη τῷ πανδίῳ ἐκκειμένη γένετο: triduo post infantem expositum. III. 56. ὡς σφι τεσσεράκοντα ἐγγόνισαν ἡμέραι πολιορκίοντι Σάμον. IX. 38. ἡμέραι δὲ σφι ἀντικατημέναις ἤδη ἐγγόνισαν ὀκτώ. Apud alios etiam hic illic similia prostant: Thucydides III. 29. ἡμέραι μάλιστα ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ ἰαλωκυία ἐκτά, ὅτι etc. Demosthenes contr. Mid. p. 341. §. 150. et p. 550. §. 42. [ed. Lamb.] ἡμέραι ἦσαν συχνὰ ἐπιδημοῦσι τούτοις. Imitantur et hoc Atticistae. VALCK. — Quod in Var. Lect. de scriptura vocabuli δίδης monui, id sic positum oportuerat: „In F. δίδης a pr. m. dein adiectus alius accentus super e.“ S.

20. βέκος ἐφώνιον) Adsentior Gronovio. Opus certe non fuerat, ut ex barbaro vocabulo eruditae rixae materies gigneretur. Hipponax in Strabon. VII. p. 524. [p. 340. ed. Cas.] Κυπρίων βέκος φαίγουνσι καὶ Ἀμαθουσίων πυρόν. Plura Cl. Albert. in Hesych. et P. Horreus Obs. Herod. c. 31. WESS. — Adde omnino Polluc. V. 88. et quae ibi notarunt Interpretes. S.

28. πρεσβυτέρους εἶναι ἰωνῶν) Supra c. 2. οἱ γινώσκοντες πρῶτοι ἀνθρώπων: et Φρύγας προτέρους γίνεσθαι ἰωνῶν. Quae mihi suadere videntur, scholion haec occupasse, et ex tribus Codd. praestare πρῶτους -- ἰωνῶν. Suidam in Βακχισίδης simili quid offerre, Galeus vere adscripsit. De structura securos nos esse Aelian. Anim. VIII. 12. iubet: οἱ πρῶτοι μὲν ταῦτα ἀνιχνύσαντες. Manetho I. 329. βρεφίων γινώσκοντες πρῶτον

Μάρτυς τις αἰδὼν πέμψαι: quae ipsa iterat IV. 404. Adia hoc de genere *Georg. Herwartus*, Chronol. c. 241. in quib. haud pauca ἀπροσδιόνυστα, optime I. Perizonio, quo me olim doctore usum gratus testificor, docente in *Dissert. de August. Orb. Descript.* §. 21. et meliora in medium collocante. Mox [c. 3. l. 1.] τοῦ rescui. WESS.

CAP. III. 11. Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι) Disputari utramque hic in partem possunt multa; quo ego labore supersedebo. Laudo et amplector Gronovii [λογιώτ. probantis] iudicium. Λογιώτατοι Nostro honoratissimi plerumque semper sunt et dicuntur, sive δοκιμώτατοι, uti ex msstis III. 127. patefiet. Qui quidem titulus Heliopolitani cur tandem erit praecipuus? Immo vero ceteris solertia et eruditione priores erant. Nic. Damascenus in *Eusebii Pr. Evang.* IX. 16. καὶ συνὴν Αἰγυπτίων τοῖς λογιωτάτοις. Plura olim constipavi in *Diodori* II. 4. Nunc adstruo hoc *Iustini Martyr.* ex *Dial.* cum *Tryph.* p. 168. Ed. Thirlb. περιστάσθαι οὖν τὴν ἀπροβυστίαν τῆς καρδίας ὑμῶν, ὡς οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ διὰ πάντων τούτων τῶν λόγων ἀξιούσι. Corrigit vir doctus οἱ προφῆται, ego λόγοι τοῦ Θεοῦ, et sacros prophetas intelligo. WESS.

CAP. IV. 4. ἐκ τῶν ἄστρον) Bene *Medic.* Quod [L. 6.] additur διὰ τρίτου ἔτους, id doctos exercuit viros, *Leonem Allatium* *Mens. Temp.* cap. xv. p. 188. et *Alph. Caranzam*, *Leoni* consentaneum, *Diatrib.* c. 3. Decernit uterque, aliam innui intercalationem, ac L. 32. neque sibi in Graecorum anni forma bene consentire Scriptorem. *Verius D. Petavius* *Auctar. Doct. Temp.* lib. IV. 3. διὰ τρίτου ἔτους ineunte anno tertio interpretatur. Proinde alternis fiebat, uti *Musa* prima significavit, intercalatio; quae et *H. Dodwelli* opinio *Diss. I. de Cyclis* p. 50. WESS. — Conf. ad I. 32, 11. notata. S.

8. ἐπαύρουσι - - - πέντε ἡμέρας) Has ἐπαυρούμενας, sive intercalares quinque dies, non habuit insuper *Diodor.* I. 50. sicuti nec alii, quorum in Aegyptiorum anno occupata cura fuit; in quibus excellit sollertissima *Nic. Averanii* opera, *Diss. de Mensib. Aegypt.* c. 4. WESS.

16. βασιλεύσαι δὲ πρῶτον Αἰγύπτου etc.) Non erat ad sententiam valde necessaria Αἰγύπτου mentio, nec placuit eam hinc ampliori qb haec *Diodori* I. 45. μετὰ τοὺς θεοὺς ταῦτον πρῶ-

τὸν φερε βασιλεῦσαι τῆς Αἰγύπτου Μινᾶν. In regis nomine, qui primus ex hominibus, ut ea in regione perhibebant, principem egit, scribentium insignis discrepantia est. Μῆνα magno numero codices malunt, neque aliter suo in libro invenit Eusebius Chron. p. 14. Nostrum nominatum testem vocans. Μῆνιος βασιλεὺς meminit Plut. Isid. et Osir. c. 8. ubi nonnulla Sam. Scire. In Catalogo Eratosthenis apud Syncellum Μῆνης Θεβαῖος, ὁ ἐρημνύρας Διόνιος, ubi Μῆνης et αἰώνιος ex indole veteris Copticae dialecti docte correxit P. Ern. Iablonskius adnotat. ad Catalog. istum in T. II. Chronol. Vignolii p. 736. Quare hoc amplexus sum, sicuti et [l. 19.] Μελιος. Vide c. 13. et Diodor. l. 51. et Salmas. de Ann. Climact. p. 567. WESS.

CAP. V. 4. δῶρον τοῦ ποταμοῦ) Hoc, sive Hecataei, sive Herodoti dictum, adprime multis placuit: probata et opinio est de recente inferioris Aegypti origine ex continuis Nili incrementis. Ποταμόχωρος propterea Diodoro l. 34. III. 3. a quo Aristoteles Meteorol. l. 14. non deflectit. Quae quidem opinatio, adeo olim recepta, ex earum est numero, quae post accuratum examen laudantur ab his, culpantur ab illis. Diligentissimus Shaw Observ. Geograph. Syriae et Aegypti p. 183. Herodoti patronicium profitetur, Niloque vindicat illum regionis, cui Delta nomen est, tractum. Alia Cl. Freretius et egregie eruditus contra priscam istam suspicionem Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 333. et XVIII. p. 188. quae, quin consensum auferant, nihil admodum impedit. Lege etiam S. Bocharti Phal. IV. 25. p. 261. WESS. — In dubio Wesselingius reliquit, Herodoto-ne an Hecataeo tribuendum illud dictum sit, inferiorem Aegyptum Nili donum esse. Nempe ad utrumque horum Scriptorum idem dictum retulit Arrianus, de Exped. Alex. V. 6. sed ita, ut dubitaverit ipse, sit-ne prisci Hecataei Milesii id opus, ubi idem dictum, sicut apud Herodotum legebatur. Quem locum producens Creuserus (in Antiquiss. Historicor. Graec. Fragmentis, p. 29.) existimat, ex ipsa Nostri narratione perquam probabile fieri, de re certe, de qua hic agitur, Hecataeum Milesium iam ante Herodotum in eadem fuisse sententia: quum praesertim et Porphyrius apud Eusebium dicat, multa ex Hecataeo ad verbum transseripuisse Hero-

dotum. Sed id quidem utcumque sit, (de quo conf. *Velekanar.* ad Nostrum, cap. 77, 13. huius libri) Strabo certe constanter dictum illud ad unum *Herodotum* auctorem refert, XII. 560. D. XV. 691. & aliisque locis in *Var. Lect.* citatis. Denique illud certum est: etiamsi ab aliis quoque relata hanc sententiam audivit legitve *Herodotus*, suum tamen ille iudicium secutus eandem rationibus hic adpositis confirmavit. Et, recte iudicasse admirabilem nostrum Scriptorem, extra dubitationem posuisse videtur *Andreossi*, Vir multis nominibus illustris, in *Description de l'Egypte publiée par ordre de S. M. etc. Etat moderne*, *Memoires* T. I. p. 272 seq. merito laudatus ab *Heeren*, in *Ideen über die Politik etc. der alten Welt*, T. II. p. 541 seq. Eandem sententiam confirmat *Geoffroy de Saint-Hilaire* in eodem splendido opere, *Description de l'Egypte etc. Histoire Naturelle*, T. I. p. 1 seq. Quae in contrariam partem disputata sunt, summam ea exposuit *Larcher* in *Notis* ad h. l. T. II. p. 159 seqq. S.

CAP. VI. 4. ἀπὸ τοῦ Πλινθινήτεω κόλπου) Verum erit Πλινθήτιω. Oppido nomen Πλινθή, quod lacui Marcotico, cui vicinum erat, nomen Πλινθινήτου dedit. *Seylax* Πλινθινὸν κόλπον vocat, *Peripli* p. 106. ubi *Vossius* et *Holstenius*, ad *Ethnicographi* Πλινθήν videndi. Mox [l. 5.] in possessionem, unde deiecerat *Medicei* auctoritas, τῷ rediit. Scriptor ita voluit, nam III. 5. μέχρι Σεβωνίδος λίμνης, παρ' ἣν τὸ Κάσιον ὄρος τείνει εἰς θάλασσαν. Et hac quidem in defensione *P. Horreo* adsensum non nego *Obs. Herod.* c. 42. Quae vero *Noster* eodem loco adiungit, *Aegypti initia cum Serbonide palude ex Syria properantibus* fuisse, liquido ea affirmant, quae hic succedunt, et *Gronovii* explicationem. **WESS.**

[10 seq. σχοῖνος ἑκαστός - - - ἑξήκοντα σταδία) *Schoenum* *Noster* facit sexaginta stadiorum. conf. 9, 2 seq. At, non eandem in diversis *Aegypti* partibus, sed diversissimam habitam esse *schoeni* mensuram, tradidit *Artemidorus* apud *Strab.* XVII. p. 804. fuisse enim *schoenos* alibi stadiorum 40, alibi 30, alibi 60, denique alibi etiam 120 stadiorum. S.]

12. σταδίοις ἑκατόσις καὶ τρισχίλιοι) De discrepante in hac *Aegypti* mensura stadiorum apud *Diodorum* et *Strabonem*

numero vir magnus in *Strabon.* XVII. p. 1135. [*Casaub.* ad p. 786. suae ed.] De *Parasanga*, similia V. 53. et *Agathias Schol.* II. p. 43. v. ex *Nostro*. Aliorum dissensum non praeteriit *Strabo* XI. p. 788. A. [p. 518. med.] sicuti nec τὸ ἀρταρον τῆς σχοίνου μέτρον in diversis Aegypti locis XVII. p. 1156. B. [p. 803 extr. et seq.] *WESS.* — De *stadii* mensura quo usus est *Herodotus*, praeter *Gosselini* uberrimam commentationem de stadiis veterum Graecorum, quae Tomo primo gallicae versionis *Strabonis* continetur, consuli possunt *Danville* et *de la Nauze*, in *Comment. Acad. Reg. Inscr.* T. XXXV. p. 574 seq. et T. XXXVI. p. 86 seqq. Denique *du Bois-Aymé* in *Commentat. de priscis limitibus Maris Rubri*, in *Description de l'Egypte etc. Etat moderne, Mémoires*, T. I. p. 188 seq. S.

CAP. VII. 5. ἔξ Ἀθηνῶν) Quod aliquoties auctoritate libri Medicei posuit *Gronovius*, hic etiam debuerat ἔξ Ἀθηνῶν, *Athenis*, vulgari: nimis ille frequenter vocem perperam scriptam reliquit, nimirum hic vs. 49. p. 42, 16. p. 373, 24. 381, 24. 403. 49. 409, 21. 490, 33. 497, 49. 498, 43. 511, 11. 549, 15. [I. 98. VI. 127. VII. 6. et 62. et 90. VIII. 100. et 118. et 120. IX. 7, 6. et IX. 106.] quibus in locis similiter Ἀθηνῶν scribendum. Θῆβαι Ionice flectitur in Θηβαίον, quod pro Θηβαίων poni debuerat p. 91, 35, 37. p. 109, 46. [II. 9, 8 seq. II. 54.] Recte scribitur ἀπὸ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων p. 279, 33. p. 110, 10. [IV. 181. II. 55.] Huius generis Ionica cum toties in his recte scripta recurrant, cur ista tandem depravata relinquerentur? *VALCK.*

Ibid. ἔξ Ἀθηνῶν) Sic decuit, et statim. Scripsi quoque Πίσαν, [I. 6.] quorsum et *Mediceus*, leviter aberrans, ducit. Non ignoro, Πίσαν saepius nobilem urbem pingi; propius tamen ad vocabuli originem illud est. Aram XII. deorum Athenis habet VI. 108. fuitque in foro, ab *Hippias*, Pisistrati filio, olim dedicata apud *Thucydidem* VI. 54. Nam, quod eam in via, qua Athenis Pisas ibatur, et xv. quidem stadiis ab urbe, ex *Herodoto* locat *Barbeyracius* *Histor. Foeder. Part. I.* p. 72. id festinanti excidiase opinor. *WESS.*

8. τῶν οὐδὲν τούτων τὸ μὴ ἴσας etc.) Legebat scholiastes τὸ μὴ αἰσίων: adscripsit enim αἰσίων, ἰκανώσας, quod ἰκανῶς

ἴαν; si cum *Abreschio* formaveris, cessabunt *Corinthei* [Gregor. Dial. ion. §. 115. ubi vide quae *Koenius* notavit.] et aliorum ineptiae. Hic vero me properantem paulisper moratur τῶν οὐδῶν scriptio. Toties totiesque τῆς οὐδῶν mentio recurrit, species Ionica hic et III. 126. in sede mansit. *Homerus* Odyss. ε'. 196. ἐπὶ τῇ φάρ' ἀρισφάλλ' ἔμμεναι οὐδῶν: ubi vide *Eustath.* [p. 613. ed. Bas. p. 1815. ed. Rom. Conf. eundem ad *Il. α.* p. 18, 10.] et *Etymolog.* p. 615. Male nunc illis precarer, qui tantum sibi iuris in mutanda scriptoris dialecto sumserunt? At quid proficies? Διαφίρεσ an διάφορον praeoptes, in libero arbitratu est. Posteriori sese addixit *P. Horreus*, Obs. Herod. c. 33. WESS. — Quod si ab *Herodoti* manu est scriptura οὐδῶν, licuerat ergo Nostro (sicuti saepius observavi) in eisdem verbis modo ionicis uti formis, modo communibus. Sin ab aliis invecta ista scriptura est; non vana fuerit suspicio quam passim significavi, praeter ius et fas subinde a nonnullis (et maxime quidem a *Veneto Editore*) obtrusas esse Nostro ionicas formas, ubi communibus ipse usus erat. Ad rem quod spectat, de qua hic agitur, non est nostri instituti varias excutere virorum doctorum sententias. Videndus *Danville* a *Larchero* ad h. l. citatus, ipseque *Larcher* in Notis ad h. l. et in Indice geographico, voc. *Heliopolis*, auctoresque quos ibi laudavit. *Danwillii* accusationem, confudisse h. l. *Herodotum* minora stadia, quibus constanter in Aegypti historia utitur, cum Olympicis stadiis, repetiit *Cahirensis Academicus Du Bois-Aymé* loco paullo ante citato. S.

11. ὥς μὴ εἶναι) Inmigravit in locum suum ὥς, Mediceo odiosum. Non nego, citra damnum abesse potuisse: at vincit *Codicum* imperium. Potuerat etiam in his, ὥς ἐγὼ ἐκινθάνομαι -- εἶναι, brevi secuturis, [CAP. VIII. l. 8.] desiderari: et *Reiskius* inductum voluit. Verum saepe locum tenet, quem sine detrimento relinquere poterat. [Confer ad l. 58, 7. notata.] Vide *T. Hemsterh.* in *Luciani* Dial. Mort. XII. 1. [P] et *Horreum* Obs. Herod. c. 43. Porro ἐν τῷ καὶ λῆθι. [cap. 8. l. 5.] similem ob causam revocavi. WESS.

CAP. VIII. [6 seqq. ταύτῃ μὲν λῆγον etc.) Hoc loco, ubi sunt lapicidinae, desinens mons, scil. non amplius in

directione a septemtrione ad meridiem pergens, *flectitur in eam quam dixi partem*; scilicet *versus Rubrum mare*, (ut L. 4. dixit) *ibique continenter sursum tendit*, secundum mare illud (adeoque orientem versus, saltem versus orientem aestivum) pergens usque ad regionem thuriferam. S.]

11. Τὸ δὲ πρὸς Λιβύης etc.) Verius erit τῇ δὲ πρὸς Α. Pend-
dent enim ex superioribus τῇ μὲν γὰρ τῆς Ἀραβίης κ. λ. cuius
quidem coniecturae suasore utor Cl. Pauw. [At τὸ δὲ (nem-
pe κατὰ τὸ) idem valet ac τῇ δὲ.] Quae vero consequuntur
[l. 12.] de sazeo monte, in quo Pyramides, turbata vehemen-
ter ex Medic. sunt. Probare possum ψάμμω κατελυμένον, uti
θαμάθω εἰλυμένα πολλῇ Odyss. E. 136. quamquam κατελη-
μένον ex εἰλέω non minus bonum. In Philostrati Heroic. c. 2.
p. 693. Iupiter εἰλυμένος κόπρω, qui εἰλυμένος Gregor. Nazianz.
Stelit. l. p. 72. Ed. Montac. Φλογεῖν εἰλυμένα χοροῖ - - Φαλαγγ-
για Nioand. Theriac. 754. Possum etiam, si qui κατελυμμέ-
νον maluerit, uti P. Horreus Obs. Herod. c. 44. pati. At
segre exilii poenam fero, quam τεταμμένον Medicei de-
creto sustinuit: facit enim orationem intricatorem, et
scriptorem sibi contrarium; hoc enim de monte c. 12.
καὶ ψάμμον μούνον Αἰγύπτου ὄρος τοῦτο τὸ ὑπὲρ Μίμφοιο ἔχον.
Sabulo itaque obsitus non fuit mons Arabiae praetentus
et in Erythraeum mare tendens, cuius contrarium Medicei
auctoritas viro doctissimo extorsit. Quae quidem discor-
dia desinet, ubi ex Codicum consensu ψάμμω κατελυ-,
τεταμμένον τὸν αὐτ. τρόπον καὶ τοῦ Ἀραβίου κ. λ. redierit. In-
nuunt enim, montem hunc porrectum in meridiem ver-
sus fuisse, quod de Arabio monté paullo superius depo-
suerat. WESS. — Non vero τεταμμένον, ut Wess. cum
aliis, sed τεταμμένον, simplici μ litera, ut par erat, edi-
tum me voluisse professus sum in Var. Lect. sed invitus
video aliter visum esse typothetae nostro. S.

16. οὐκ ἔστι πολλὸν χωρίον) Hoc postulabat sermonis
series, et edunt membranae: venerat etiam in coniectu-
ram Reiskii. Quae statim memorantur, de Aegypto in ar-
ctum spatio navigationis iv. dierum constricta, deinde
vero laxiore, non placent Aristidi T. II. p. 343. esse enim
contra veri fidem; sese experiundo conperisse, in angus-
tias tum magis et magis cogi: cui fere consentit B. Mail-
let Descript. Aegypti p. 44. WESS. — Recentiorum Iti-

neratorum testimonio firmari *Herodoti* rationem adnotavit *Larcher*, provocans ad tabulam geographicam in *Nordeni* Itineribus, et ad *Savary* Epist. I. de Aegypto, p. 5. S.

CAP. IX. [1 seqq. ἑπὶ ἀνάπλους ἐν νύκτι ἡμερῶν etc. Vide ne iusto minor sit novenarius numerus. Quod si enim stadia sunt 4860, adverso flumine naviganti quotidie 540 stadia fuerint conficienda: quod, quamvis exiguam statuas stadii mensuram, nimium videtur; quum praesertim adverso flumine, ut c. 96. tradit *Noster*, non aliter, nisi navi fune secundum ripam tracta, navigare potuerint. S.]

8. μέχρη Θηβέων) Belle *Remig.* schedae. Cl. *Gronovius* attigit haec ad *Arrian.* Ἀναβ. III. 5. p. 109., ex *Medic.* idem asserens *Herodoto*. Cur illam rem hic tacitam habuerit, non exputo. Libro III. 26. caute minus Θηβῶν ex eo codice, ubi Θηβέων legebatur rectissime, reposuit. *WESS.* — Conf. *Valck.* ad cap. 7, 5. Ad rem quod spectat, quum a mari usque Thebas nunc stadia ponit 6120, haud utique congruit haec summa cum ante positis. Nam a mari usque Heliopolin (cap. 7.) posuerat 1500 stadia; iam ab Heliopoli Thebas 4860: unde conficitur stadiorum summa a mari usque Thebas 6360. S.

CAP. X. 4 seqq. ἰθαίνετό μοι -- κέλος θαλάσσης) Expressit *Plinius* Hist. N. II. 85. *Herodoto* quidem si credimus, mare fuit supra Memphim usque ad Aethiopum montes; itemque a planis Arabiae. Mare et circa Ilium et tota Teuthrania, quaque campos intulerit Maeander. Paria illis ex *Nostro* et *Nearcho* *Strabo* XIII. p. 1013. [p. 691. ed. Cas.] et *Arrianus* Ἀναβ. V. 6. p. 203., *Herodoti* non oblitus. Mox [l. 7.] *Thucydidis* exemplo tueri se ὡς potuit, ὡς μικρὸν μεγάλῃ σικάσαι lib. IV. 36. *WESS.* — Amant autem Iones ὥστε pro ὡς. De re ipsa conf. supra ad c. 5, 4. notata. S.

9. Νείλου, ἑόντος πενταστόμου) Notissimus septem geminus Nilus ex *Virgilio*, ἑπτάπορος *Dionysio* *Perieg.* 264., πολύστονος sive, ut in scholiis, πολύστομος *Nicandro* *Theriac.* 175. Praetulit ex *Med.* πενταστόμου titulum *Gronov.* motus (opinor) verbis c. 17., ubi ἰθαγενία στόματα Nili quinque; duo quae septenarium numerum explent, manu facta, ὀρεκτά. *Eustath.* optime, Ἡρόδοτος δὲ πεντάστομον ἰθαγενίᾳ λέγει τὸν Νεῖλον, δηλαδὴ κατὰ τὰ φυσικὰ στόματα, ὡς δύο τινῶν ὀρεκτῶν ὄντων, ad *Dionys.* vs. 226. Ad quae hominum opere

effossa ostia cum non attenderetur, sonvaluit de septem annis ostiis longe didita, et tot scriptis Codd. recepta, fama, quae utique firmior foret, modo *septem fluvii Esaias* xi. 15. Nilum eiusque rivos declararent. Tu magni Theologi, *Camp. Vitringae*, commentarium consule et de Nili ostiis observata; tum *B. Maillet* *Descript. Aegypti* pag. 49. Mox [l. 12.] *μεγάλα* bene Gronov. WESS.

15. τῶν Ἐχινάδων νήσων etc.) Haec et sequentia videntur obversata *Thucydidi* II. 102. εἰς τῶν νήσων αἱ ἡπείρωνται ἑλπίς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινὶ ἂν χρέονι τοῦτο παθεῖν: ubi viri Docti non meminerunt huius loci. VALCK. — Conf. quae ad h. l. ex *Pausan.* VIII. 24. p. 647. et ex *Woodii* libro de Ingenio et scriptis Homeri p. 7. *Larcherus* adnotavit. S.

CAP. XI. 2. ἐσείχων ἐκ τῆς Ἐρυθρῆς etc.) Ex coniectura *G. Raphaelius* in priorem *Petri* c. 2, 6. ἰσχείων, sed minime fideli. Supra I. 193. ἐσέχῃ δὲ ἐς ἄλλον ποταμὸν ἐκ τοῦ Εὐφράτιω. et II. 158. ἐσέχῃ δὲ ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θαλάσσαν. *Aristides* T. II. pag. 354. ed. *Iebb.*, εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν τόπους ἐσείχει θάλαττα, ἣ καλεῖται Κασπία. Quae quidem efficiunt, ut post pauca [l. 11.] ἐκ τῆς βορρ. θαλ. κόλπον ἐσείχοντα paene ex *Remig.* admittam. Recepi sine haesitatione [l. 6.] ἐς τὴν εὐρείην θάλ. *Arch.* monente, ut c. 9. et saepe. WESS.

[6. ἡμέραι ἀναισιμῶνται τισσεράκοντα etc.) Super hoc loco disputantem audire iuvabit doctum Academicum *Cahirensem* *Le Pere*, in *Déscription de l'Égypte publiée par ordre etc. Etat moderne*, T. I. p. 102. et quem is ibi laudat *Gosselin*, in *Recherches sur la Navigation des Anciens*, T. II. p. 163. S.]

8. ἰσχήν δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις) De aquarum isto in sinu fluxu et refluxu non dubia est res. Neque ignota calumnia vetus in *Mosem* et *Iudaeos*, Arabicum sinum transgressos. Scholiastes in *Ptolemaei* *Tetrabibl.* pag. 83. ἄμπωτιδος γὰρ γενομένης Φυγὰς παρήλθιν ὁ τῶν Ἰουδαίων νομοθέτης Μωσῆς. Docte et animose pro divino *Iudaeorum* legislatore *Vignolius*, *Chronol.* lib. III. 1. p. 663. etc. WESS. — De insolito prorsus et prodigioso maris illius refluxu, cuius ex prisco aevo memoria apud accolos duravit, vide *Diodor.* Sic. III. 40 extr. et quae ibi *Wesseling.* adnotavit. S.

11. ἐν τῇ βορρῇ τῆς θαλάσσης) Bene Ask. postulante dialecto. Sensit et Reiskius. Confer II. 158. 159. IV. 37. 42. Ita vero mare mediterraneum, et quae illi iunguntur, nuncupat. Νορίη θαλάσση est Erythraeum, cuius pars Arabicus sinus. WESS. — βορρῇ cum Ask. agnoscit etiam noster F. pro quo ante Wess. βορείης hic legebatur; quod in Var. Lect. adnotare neglexeram. S.

13. σχεδὸν μὲν ἀλλήλοισι συντετραίνοντας τοὺς μύχους) Praeclara Medic. et Ask. scriptura, iure merito a viro Celch. instaurata et defensa. Memini Diodoro III. 44. simile auxilium ferre et aliorum exemplis stabilire; quibus hoc Aeschyli adstruo, Choëphor. 449. δι' ὧν συντέτραπ' ἡσύχω φρένων βάσει, cothurno incedens, neque alienum tamen. WESS.

18 et seqq. χωσθῆναι ἂν κού γε δὴ ἐν τῷ προανααισμ. etc.) Adhaereo ad hanc disputationem, neque me expedito. Arch. οἶμαι [pro ἢ ἢ μὲν l. 20. ubi in nostra Var. Lect. perperam οἶμοι posuit typotheta.] non multum iuvat, nec Reiskii opera in Miscell. Lips. vol. VII. pag. 629. Adscribam Cl. Pauw coniecturam, ut arbitrandi sit facultas. Fors, inquit, una littera detracta, et distinctione leviter mutata, optime locus emendabitur: ἐγὼ μὲν γάρ - - - χωσθῆναι ἂν κού γε ἢ ἐν τῷ προανααισμιωμένῳ - - οὐκ ἂν χωσθῆναι κόλπος κ. λ. Opinor intra x. annorum millia alicubi aggeratum esse: an sinus longe hoc Arabico maior non posset impleri intra illud temporis spatium, quod ante nativitatem meam a rerum primordiis effluxit? Haec ille. WESS.

20. πρότερον ἢ ἢ μὲν γινέσθαι) Formularum Herodoti non incuriosus haud sane memini, sic alibi loquutum historicum: quod si Codicibus ista vetustis abessent, tum certe iudicarem aliunde invecta, ad ista scilicet explicanda, ἐν τῷ προανααισμιωμένῳ χρόνῳ. Tota fortasse periodus sic primitus scripta prodierat: ἐγὼ μέντοι ἔλπομαι γε καὶ μυρία ἐντὶς χωσθῆναι ἂν ἢ κού γε δὴ ἐν τῷ προανααισμιωμένῳ χρόνῳ οὐκ ἂν χωσθῆναι κόλπος καὶ πολλῶν μίζων ἔτι τούτου ὑπὸ τούτου τι πταμοῦ καὶ οὕτως ἰργατικοῦ; In his solemne illud ἢ κού vel Herodoti ἢ κού γε δὴ non cadet in dubitationem quin genuinum sit, suumque indat interrogationi vigorem. VALCK. — Cur suspecta haberemus illa verba πρότερον - - γινέσθαι, non satis equidem causae vidi. Si ἢ κού de-

disset vel unus liber, lubens accepturus eram. Interim τοῦ γε δὴ, eadem notione atque πῶς γε δὴ, ferendum putavi. καὶ γε δὴ legendum censeo Benedictus in Actis Semin. philol. Lips. Vol. II. P. II. pag. 285. Caeterum μέζων ἔστι τοῦτου, non cum Payio apud Wess. intelligendus sinus hoc Arabico maior; sed hoc Aegyptio, ut recte Larcherus accepit; nempe maior hoc, quem Herodotus existimat olim eam regionem occupasse, quae nunc Aegyptus est. S.

CAP. XII. [3. τῆς ἱχθυήσεως) In Lat. vers. perperam positum regionem utrique adiacentem, ubi utrimque scripseram. S.]

4. κογχυλία τε φαινόμενα) Res vera est, fulta testimonio Plut. Isid. et Osir. c. 40. p. 102., sed aliunde derivanda. Altissimos Europae, Asiae atque Americae montium vertices varia conchyliorum genera insederunt; quae unde advenisse putes, si generalem inundationem, qualis Noachi tempore, recuses. Non nescio, inter philosophos necdum super illo negotio convenisse; neque id demiror. Quae enim inter eos in tanto dissentiendi et disputandi pruritu concordia? Adi S. Bochartum Phal. IV. 24. et Freretum Comment. Acad. Inscript. T. XV. p. 342. WESS. — Nostra quidem aetate consentiunt fere eruditissimi quique viri, posse debereque conchylia marina in montium visceribus reperiunda, salva fide Mosaicae narrationis, ex aevo derivari Noachica inundatione longe superiori. S.

7. πρὸς δὲ, τῇ χώρῃ, οὕτως etc.) Laborabant haec mala punctione: πρὸς δὲ, praeterea, sicuti ad l. 156. adscriptum est. Pendet sermo ex ἰδὼν, cui superius suus locus. Vidit hoc Reiskius, brevi post [l. 9.] οὐ μὴν corrigens. WESS. — Reiskii conjecturam veterum codicum auctoritate vidimus firmatam. S.

CAP. XIII. 4. ἄρδεσκει Αἴγυπτον) Medic. ex Ionum consuetudine. Abydenus in Eusebii Pr. Euang. IX. 41. πύλας ἐπίστησεν, τὰς ἀνοίγοντες ἄρδεσκει τὸ πεδίον. Scripsi etiam σιναικόσια, quemadmodum II. 145. Homeri εἴνατον, εἰνάουχες nunc non attingo. Mire placet Gronoviana huius loci explanatio. WESS. — Scilicet et Μοίρι et τετυλχηότι e suo cod. restituit Gron. cui fere et nostri adsentiuntur libri. S.

[6. νῦν δὲ, ἂν μὴ ἐπ' ἐκκαίδεκα etc. Quum hodieque eadem Herodot. T. V.]

fere obtineat ratio, monuit Rich. Pococke (*Descript. of the East*, Vol. I. pag. 251.) citatus a Larchero, opinione videri hactenus falsum esse *Herodotum*, quod sua aetate tanto maiori incremento Nili ad irrigandam Aegyptum opus fuisse quam *Moeridis* regis aetate: octo enim illos cubitos, quos (l. 3.) ei dixerant sacerdotes, intelligi debuisse de incremento supra consuetam per se fluvii altitudinem; adeoque non differre illam mensuram ab hac *xvi. cubitorum*, quae intelligenda de fluvii altitudine ab imo inde alveo. Caeterum cum Nostro conf. *Strab.* XVII. 788. ed. Cas. et *Plin.* lib. V. cap. ix. sect. 10. S.]

11. κατὰ λόγον ἐπιδιδόι ἐς ὕψος) Dum quis ista nobis probabiliter interpretetur, suspicabor equidem ex interpretamentis nata, quae quis olim vicinis adposuerit. Certe nihil impedit hoc in loco κατὰ λόγον per κατὰ τὸ ὅμοιον interpretari, et ἐς ὕψος, εἰς αὐξήσιν. Mea saltem opinione nihil distarent κατὰ λόγον ἐπιδιδόι ἐς ὕψος: et κατὰ τὸ ὅμοιον ἐπιδιδόι ἐς αὐξήσιν. Cap. seq. 14. εἴ σφι ἰθιλήσει (sic legerim.) -- ἡ χάρις ἡ ἐνερθε Μίμφιος -- κατὰ λόγον τοῦ παρρηχμήνου χρένιν ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι. VALCK.

Ibid. κατὰ λόγον ἐπιδιδόι ἐς ὕψος, καὶ τὸ ὅμοιον ἀποδιδόι ἐς αὐξήσιν) Invenit et hic manifestam ταυτολογίαν Cl. Reiskius, sciolorum opera natam, *Miscell. Lips.* Vol. VII. pag. 629. Putares quodammodo adstipulari schedas *Ask.* in quis hiatus, sed ex scribae socorde negligentia: eadem verborum ἐπιδιδόι et ἀποδιδόι terminatio hominis oculos, ut in medio utriusque posita omitteret, praestrinxit. *Herodoti* dictiones bene constant: ἐς ὕψος altitudinem soli, ἐς αὐξήσιν eiusdem incrementum, quo latius in vicinum mare protenditur, declarant. Ceterum *xvi.* aut *xv.* cubitos amnem adscendisse et arva inundasse olim, argumento est Nili figura *xvi.* liberis circa ludentibus, per quos totidem cubita summi incrementi augentis se amnis intelliguntur in *Plinii* *H. Nat.* XXXVI. 7. ubi *Harduinus*; cui iungendus *Shaw* *Obs. Geogr. Syr. et Aegypti* cap. 5. p. 181. quantum aquis seriore tempore terra ea increverit, ex Arabibus docens. *WESS.* — Non ταυτολογία, quam dicunt, me turbaverat. Non parcum esse verborum, nec repetitas in eandem sententiam ῥήσεις aspernari *Nostrum*, satis constat. Sed de verbo ἀποδιδόι dubitaveram, etiamque nunc dubito, idem-

ne ac ἐπιδοῖ significare possit. Illud video, ἐς αὐξήτιν posse eandem in sententiam atque ἐς ὕψος accipi: iuncta mox utraq̃ue voce ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι dicit Noster c. 14, 6. Schaeferus quid spectarit, ex coniectura sic edens, καὶ μὴ τὸ ὅμοιον ἀποδοῖ ἐς αὐξήσιν κατακλύζοντος τοῦ ποταμοῦ, profiteor me haud liquido percepisse. Ad verbum id fuerit, neque tantumdem reddit ad augendum inundans flumen; quod ad eam videtur interpretationem accedere, quam reliquae versioni in parenthesi interieci. Sed quaero, quisnam reddit? nam nominativus, ἡ χώρα αὕτη, qui praecedit, ad verbum ἀποδοῖ, ista notione acceptum, referri vix potest. Commodum foret, καὶ μὴ ὁ θεὸς τὸ ὅμοιον ἀποδοῖ etc. si modo vestigium aliquod scripturae huiusmodi vel in uno libro superesset. S.

21. ὕδατος οὐδεμίῃ ἄλλῃ ἀποστροφῇ) Valla ἀποστροφῇ in versione neglexerat, sententia loci contentus. A Gronovio venit, quibus nulla sit aversio aquae. Praestare aquae per-
fugium sive remedium, Portus dudum monuit. Noster VIII. 109. ὕα - - ἀποστροφῇ ἔχη: pro quo ἀποστροφῇ καὶ καταφυγῇ ἔχιν Plutarch. T. II. p. 491. E. Et πάσης ἀποστροφῆς ἐργόμενος, cui perfugii et salutis via est interclusa, in Philostr. Vita Apol. VIII. 13., tum ἀποστροφῇ ἐποιεῦντο τοῦ Ἀθηναίων δήμου, de Vit. Soph. I. iv. p. 549., cuius praesidium et patrocinium rogabant. Hoc amplius de dira pressis fame Liban. Declam. XIX. p. 509. B. πᾶν γὰρ τὸ ἔμψυχον ἐκτείνετο - - τοῦτο ἦν αὐτοῖς ἀποστροφῇ τοῦ κακοῦ. Quae quidem de dictionis usu abunde erunt. Addo, Iosephum Bell. Iud. II. 11, 4. ἀποστροφῇ σωτήριον dixisse, quae Thucydidi ἀποστροφῇ σωτηρίας. Vide Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 782. Μούρου [l. 22.] Paris. C. minime malum videtur. WESS.

21 seq. ὅτι μὴ ἐκ τοῦ Διὸς μόνον) Non enim certe habent aquam quae agros irriget, nisi pluviam duntaxat. Valla dederat, nisi tantum a Iove. Romani quidem augures, pro coelo fulgente, tonante, dicere sueverant, Iove fulgente, tonante, Cicero de N. D. II. c. 25. Coelum et Aethera Iovem nuncupabant. Rarius illud Comici Platonis, quod sororis erat, marito tribuentis, apud Etymologum voc. Εὐδίας: Ἀνὴρ, ὃν ἂν τις ὀνομάσκει καὶ Δία. Quaevis coeli tempestas Iovi contribuebatur. Illud Aristoph. in Av. 1501. Τί γὰρ ὁ Ζεὺς πρῶσι; recte cepit Küster. quel temps fait-il? Theo-

critus Eid. IV. 43. Καὶ Ζεὺς ἄλλοι μὲν πίλει αἶθριος, ἄλλοι δ' ὕει, c. *Theognidis* versu 26. quem expressit etiam *Sophocles* in *Polyxenae* fragm. ap. *Stob.* pag. 344, 4. *Orpheus* τὸν ὄμβρον δῖξεραι δάκρυα Διὸς, teste *Epigene* ap. *Clem. Alex. Strom.* V. pag. 676, 3. *Aquam pluviam* *Plato* dixit τὰ ἐκ Διὸς vel παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα, τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα νάματα, T. II. pag. 761. A. 844. A. T. III. pag. 111. c. Cum pluebat, elegantioribus δ' Ζεὺς, vel ὁ Θεὸς, ὕειν dicebatur; (quam formulam *Alcaeus* iam adhibuit *Lyricus* apud *Athen.* X. pag. 430. A.) *Athenis* vulgo ποιῶν ὕδωρ: attigit *Casaub.* ad *Theoph.* c. 3. p. 32. Nondum in *Socratis* schola corrupti senis *Attici* piam persuasionem memorat *Aristoph.* *Nub.* 372. Καὶ τοι πρότερον τὸν Δι' ἀληθῶς ὥμην διὰ κοσκινού οὐρεῖν. VALCK.

CAP. XIV. [9 seqq. ἀπονέεσθαι etc. Putes cum *Herodio* ad *Pindar.* Ol. II. 111. ante oculos *Herodoto* fuisse poetæ versus illos, ἀπονέεσθαι ἐσθλοὶ νύμονται βίον etc. S.]

13. ὥλλοι ἀνθρώποι) Debetur *Arch.* Variant in vocis scriptura editi libri. ὥλλοι I. 48. et 125. ὦ'λλοι II. 51. ὥλλοι ex *Med.* bis II. 36. *Schol. Apollon. Rhod.* I. 1081. ὦ'λλοι μὲν ῥα. ἢ τοιαύτη συναλοιφὴ τῆς νωτέρας ἰαδὸς ἐστί. διὸ μέμφονται *Ζηνοδότῳ* εἰπόντι, ὦ'λλοι μὲν ῥα θεοὶ καὶ ἄνθρωποι. (*Iliad.* B'. 1.) οὐ κίχρηται γὰρ ταύτη' *Ὅμηρος*. Paria ad vs. 998. At III. 356. et 365. ὥλλοι, quod praestare opinor ob synaloephes indolem. De *Homero* quod critici produnt, falsae opinioni tribuit *Barnes.* in *Iliad.* A'. 288. Ceterum mirabilem hanc *Aegypti* ubertatem, quae sine magno et sollicito labore votis agricolae respondet, *Diodorus* I. 36. non praeteriit. WESS. — Conf. Var. Lect. ad I. 125, 12. et VIII. 67, 11. S.

16 seqq. ἐσβάλλει εἰς αὐτὴν ὕς etc.) *Galeo* designatus *Plutarchi* locus e lib. IV. *Symp.* legitur pag. 670. A. B. Rem sane vix credibilem suo quoque testimonio confirmat *Eudoxus* apud *Aelianum* de Nat. An. X. c. 16. hanc reddens rationem, cur a suis mactandis abstineant *Aegyptii*: φιλόδομοι, ἐπὶ τοῦ εἴτου σπαρίντος, ἐπάγουσι τὰς ἀγέλας αὐτῶν αἱ δὲ πατοῦσι τοὺς πυροὺς, καὶ εἰς ὕγραν τὴν γῆν ὠθεύουσιν, ἵνα μείνῃ ἔμβριος, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν ὀρεῖων ἀναλωθῇ. Mihi quoque sues hac in re non placent; sed, si iumentorum gregem designare voluisset, scripsisset utique βούς: et, ἐπὶ αὐτῇ δὲ καταπατήσῃ τῇσι βουσι τὸ σπέρμα. Neque tamen hanc fabulam ornandam esse censuerim; quam *Herodoto* deberi minime dubito,

secundum quem suum in segetes immissorum ungulis e apicis grana debuerunt. exteri: ita mihi capienda videntur ista quae sequuntur, ἀποδινήσας δὲ τῇσι ὕσιν τὸν σῖτον οὕτω κομίζεται, suum ungulis excussum frumentum convehit. Quod aliis diceretur ἀπαλοήσας, Herodoto dicitur ἀποδινήσας. Aream Telesilla δῖνον vocaverat: Athen. XI. p. 467. F. Τελείωλλα δὲ ἡ Ἀργεῖα καὶ τὴν ἄλω καλεῖ δῖνον: hinc Eustath. Ἰλ. ὕ. p. 1283, 4. [p. 1207. ed. Rom.] Aelianus duobus in locis rarissimo hoc usu forsitan alibi non obviam vocem adhibuit. Vid. elegantissima Epist. Critica II. D. Ruhnkenii p. 43. VALCK.

Ibid. ἰσβάλλει ἐς αὐτὴν ὕς etc.) Adsentiantur Plutarchus IV. Symp. c. 5. et Eudoxus in Animal. Histor. Aeliani X. 16., quos olim Galeo, non sues, sed boves intelligenti, opposui ad Diodorum. [lib. I. cap. 36.] Nec poenitet operae. τὰς enim ὕς boves indicare, quibus testibus probabitur unquam? Creant tamen sues in illa sementis et triturae consuetudine molestiam. Si verum est quod perhibetur, oportet diverso fuerint ingenio per Aegypti agros atque alibi locorum, rostrique usum rusticorum utilitati posthabuerint. At sus sui semper generis et indolis est, vorax pecus et gulae indulgens. [„Sues immissae in sementem, ait Galeus, haud dubie omne frumentum in ventres, potius, quam in limum, recondent.“] Aegypti praeterea boves, ut multae nationes, tritrandis frugibus adhibuerint. Cyrillus in Esaiæ c. 28. Αἰγυπτίων μὲν παῖδες συνήγαγαν ἐξ ἀγρῶν ἐπὶ τὴν ἄλωνα δράγματα, εἴτα βοῦς ἐπαφίνετο αὐτοῖς, καὶ ἐν κύκλῳ περικομίζοντες, καταλεπτύνουσι ταῖς χηλαῖς τὰς ἀσπάχνας. Prudenter profecto: sunt enim boves ad id negotium porcis multo aptiores. Considera praeterea, quod Galeus non neglexit, sues ab Aegyptiis studiosissime fuisse vitatos. [conf. c. 47.] Equidem, ni mihi obstarent Plutarchus atque Eudoxus, venisse ex scriptoris calamo ἰσβάλλει ἐς αὐτὴν βοῦς et τῇσι βοῦσιν τὸ σπέρμα, tum ἀποδινήσας δὲ τῇσι βοῦσιν arbitrarer. Quid enim, si menda utriusque aetatem anteverterit? Diodorus generali vocabulo βοσκημάτων uti maluit, suis fortasse hanc operam negans. Triturae autem illum in oriente atque alibi morem copiose praeter alios exsequitur Christ. Schoettgenius Antiq. Tritur. Sect. ix. et Aegyptiorum Fr. Lud. Norden Itin. Aegypt.

p. 58. WESS. — *Plinius Hist. Nat. lib. XVIII. cap. XVIII. sect. 47. Vulgo credebatur, a Nili recessu serere solitos, mox sues impellere vestigiis semina deprimentes in mado solo: et credo antiquitus factitatum.* Sic (uno Diodoro excepto; qui, dissimulans difficultatem, generale nomen βοσκήματα posuit) de semine per sues depresso consentiunt omnes. Eodem vero animali ad exterenda e spicis matura grana usos esse Aegyptios, nemo quod sciam dixit, nec per se credibile est: boum operâ ad hoc uti solitos esse populos versus orientem aestivum habitantes, satis constat. Quare scripturam istam, ἐμβάλλουσι -- ὕς, et ἐπὶ αὐτὴν διὰ καταικτῆσι ὕσι, ab Herodoti manu esse, in dubium vocari non debet: sed deinde scripsisse eundem ἀποδινήσας δὲ τῇσι βοῦσι perquam probabile debet videri. Larcher (suffragante Borh. in Appar. Crit. T. II. p. 803 seq.) utrimque, pro τῇσι ὕσι, τῇσι βοῦσι corrigens, ne tamen prorsus hinc amandarentur sues, verba ἐσβάλλει εἰς αὐτὴν ὕς, ante ista, σπείρας ἑκάστος etc. reponenda censuit: nempe ante sementem immissas esse in agros sues, scilicet ad devorandas radices plantarum aquatiliū, quae sementi nociturae erant. S.

CAP. XV. 4. τὸ παρὰ θάλασσαν εἶναι αὐτῆς) Non scripsit aliter. Agitur de regione Delta, cuius ad mare tractum, cum ea sola Aegyptus haberetur, usque ad Tarricheas Pelusiacas eiusdem esse Iones censebant. Consimile, quod sequitur, τὰ μὲν Λιβύης, τὰ δὲ Ἀραβίης εἶναι. Postulat porro rei et orationis habitus, ne Ald. et plurium schedarum [l. 6.] εἰς μεσόγαιαν τίθειν αὐτὴν pro quisquiliis putetur. Ταριχηίων sive ταριχηϊῶν Arch. species est lonica, neque spernenda. Fuere in Aegypto eo titulo loca conpluria. Vide II. 113. et Steph. Byz. in voce. Nominis fortasse caussa ex contumelatis ibi hominum animaliumque cadaveribus, quae more gentis diligenti cura condiebantur, uti c. 86. Ταριχηίας τῶν ζώων dabit Aelian. de Animal. X. 29. νεκρῶν ταριχηϊῶν Diodor. I. 91. WESS.

[11. ἤδη γὰρ σφί) ἢ τοι γὰρ σφί, profecto enim, corrigit Benedictus in Act. Sem. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 286. Cum eodem viro docto initio huius cap. Εἰ δὲ βουλοίμεθα malim, ob id quod dein l. 10. huic respondet, ἀπεδεικνύμεν αὐτὴν. S.]

17. τίνα γλώσσῃσι πρώτῃν ἀπήσουςι) Posset Aldi ἀπύσουςι patronos advocare Euripid. Orest. 1253., Hecub. 155. Supplic. 800. Sophocl. Aiac. 896. ut de Pindaro aliisque taceam. Verum membranarum potior sententia, cui usus respondet. Aeschylus VII. Theb. 871. οἶμαι --- σταθείων ἦσαν ἄλλος. Euripid. Med. 1176. ἦκεν ὀλοθυῆς μέγαν κοκυτόν. Quod et in Sophocl. Aiac. 862. Apollon. Rhod. IV. 874. ἦκε δ' αὖτὴν σμερδαλίνῃ: etc. WESS. — Φωνὴν ἵναυι habes apud Nestrum II. 2, 11. ubi de eadem re agitur. S.

CAP. XVI. 5. τρία μόρια εἶναι γῆν παῖσαν etc.) Vide IV. 42. In ea nostri orbis partitione magnus olim dissensus. Plerique in parte tertia Africam posuere; pauci tantummodo Asiam et Europam esse, sed Africam in Europa: ita Sallustius Bell. Iug. cap. 17. Sed veterum plures Asiam duntaxat et Europam novisse, Isocratis, Hippocratis, aliorumque testimoniiis firmatur. Lege Olympiodorum ad Aristotel. I. Meteorolog. p. 23. Scholiast. in Ptolemaei Tetrabibl. p. 58. et Lucanum IX. 411. WESS.

10. εὐρίζων τῇ Λιβύῃ) Nilus dici potest τῇ Ἀσίῃ εὐρίζων: sed non item, ut arbitror, τῇ Ἀσίῃ εὐρίζων τῇ Λιβύῃ. Suspicio adeo συνουρίζων scribendum. VALCK. — τὴν Ἀσίαν εὐρίζων τῆς Λιβύης ex Remig. praefexo, tacitam praepositionem [ἀπὸ] adsciscens. WESS.

11. ὅστις ἐν τῷ μεταξύ Ἀσίης etc.) Emendata [a Gronovio] Vallae Latina, ut sit in eo id quod medium est Asiae et Africae, meras tenebras offundunt. Voluit, ἐν μεθορίῳ Asiae et Africae Delta, ea ex sententia, esse oportere, atque ita neutrius. Erant super eius situ olim discordes. Schol. Apollon. Rhod. IV. 1571. ἡ δὲ Αἴγυπτος κατὰ μὲν τινάς, τῆς Ἀσίας ἐστὶ κατὰ δὲ τινάς, τῆς Λιβύης: et Auctor de Mundo, quem Aristotelem male vocant, cap. 3. WESS.

CAP. XVII. 13 seq. μέχρι μὲν νυν Κερκασώρου πόλιος) Similia his cap. 97. [et c. 15, 7.] et Mela I. 9. Adscribam Achillis Tatii verba Amor. lib. IV. p. 245., sanioris coloris indiga: ὁ Νεῖλος ἔτι μὲν ἀνοθεῖν ἐκ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἔστιν ἐς τοσούτον ῥῆον ἄχρι Μίμφεως, καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κίρας. Σύρος ὄνομα τῇ κόμῃ πρὸς τῷ τίλει τοῦ μεγάλου βύματος: ubi τίλος τ. μ. βύματος haud aliud ac Nostri ὄξυ τοῦ Δέλτα, sive acumen Delta, uti in Pomponio legunt. At quid Σύρος; Sabmasius Aegyptiacum tali nomine pagum legisse se negat,

et negabunt alii cum ipso Tatio; qui quidem ad hunc forte modum dederat: καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κόμη· Κερκάρως ὄνομα τῇ κόμῃ· πρὸς τῷ etc. Quae continuo subiunguntur de maiore amne ad hunc pagum in tres scisso, in animo illi Herodotea fuisse, manifestant. Atque haec praecipua ex parte viro doctissimo Steph. Berglero debentur. WESS.

26. τῷ μὲν Σαΐτικόν) Τανιτικόν corrigentes male agunt, neque a *Stabone* XVII. p. 1154. [p. 802. ed. Cas.] adiuvantur: siquidem illius τὸ Τανιτικόν στόμα, ὃ τινες Σαΐτικὴ λέγουσι, ex amne Bubastico sive Pelusio divergit: *Herodoti* vero ex Sebennytico. Credo rivo huic, quia praefecturae Saiticam radebat, nomen venisse. Addam *Platonis* ex *Timaeco* pag. 21. E. verba, ad hanc rem opportuna: Ἔστι τις κατ' Αἴγυπτον ἐν τῷ Δέλτα, περὶ ὃ κατὰ κορυφὴν σχίζεται τὸ τοῦ Νείλου ῥεύμα, Σαΐτικός ἐπικαλούμενος νομός· τούτου δὲ τοῦ νομῆος μεγίστη πόλις Σχίς: quibus non male nectentur *Proclo* disputata pag. 50. Confer *Cellarium* Geogr. IV. 1. pag. 24. horum oblitum. WESS.

27. καὶ τὸ Βουκολικόν) Haud aliter *Eustath.* in *Dionys.* vs. 226. *Nostrum* secutus. Apud alios de eo silentium. Non male conponitur cum *Phatnitico* *Diodori* I. 33. XX. 76. prope quod videntur τὰ βουκόλια, famosa latronum domicilia, fuisse; descripta eleganter abs *Heliodoro* I. pag. 10. *Achille* Tatio IV. pag. 250. tanquam loca palustria, ad struendas insidias et ad praedae receptacula commodissime posita. Etiam aliunde cognitum est, ad *Phatniticum* ostium pertinuisse regionem, cui a palustri situ Ἐλευχίας titulus, uti ad *Hieroclis* *Synecdem.* p. 726. significatum fuit. Quae quidem omnia persuadent, ostium *Βουκολικόν* et *Phatniticum* non discrepare, nominisque causam patefaciunt. WESS.

CAP. XVIII. 4. τὸ ἐγὼ τῇσι ἰμνωτοῦ γνώμῃσι ὕστερον) Lenissima correctione sic ista mihi concinnanda videntur: meam quoque firmat sententiam *Ammonis* oraculum: τὸ ἐγὼ τῇσι ἰμνωτοῦ γνώμῃσι ὕστερον περὶ Αἰγύπτου ἐπιθέμην, quod postea demum intellexi, quam sic de *Aegypto* iudicare in animum induxissem. Edixerat *Ammon*, Αἴγυπτον εἶναι ταύτην, τὴν ὃ Νείλος ἐπιὼν ἄρδει. In eandem ferme sententiam lib. II. c. 104. *Colchi*, inquit, esse videntur *Aegyptii*: νοήσας δὲ πρότερον αὐτὸς ἢ αἰνεύσας ἄλλων λέγω. Iam quod vulgatur,

τῇσι - - γνώμῃσι ὕστερον, prorsus esset insolens in Herodoto, ὕστερον iungente passim cum casu secundo. Praeterea, de sua solius ubicunque loquitur sententia, vices minimum γνώμην ponit numero singulari. VALCK. — Potiorem emendationis partem: τῆς ἐμ. γνώμης, lubens accepi. Potuerat deinde quidem περὶ Αἰγύπτου dicere Noster, sed movere vulgatum περὶ Αἰγύπτον non erat opus. Sic enim et alibi loquitur Noster: verbi gr. εἰρώτιον περὶ Πακτύνη I. 158, 3. idem est ac περὶ Πακτύω ibid. l. 11. S.

8. τῇ περὶ τὰ ἱρὰ θρησκίῃ) Maluissim, si mssti exemplo praeivissent. θρησκίῃ. Quod Arch. hic et cap. 37. obtulit, in lucro putavi. Scholia a Johnstone publicata in Sophoclis Electr. 996. τῆς νεωτέρας ἱαδὸς ἐστὶ τὸ λέγειν τὴν προμήθειαν, προμηθείαν καὶ τὴν εὐπείαν, εὐεπίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. MOX [l. 11.] καὶ οὐκ ὁμολογέειν de sermone videtur intellexisse; ὁμολογέουσι κατὰ γλῶσσαν οὐδὲν in simili re, I. 142. WESS.

CAP. XIX. 10 seqq. πελάσας δ' ἐς τὸν ἀριθμὸν etc.) Medicei πίδας Plinii verbis munitur, non omnino congruis: In totum autem revocatur intra ripas in Libra, ut tradit Herodotus, centesimo die. [lib. V. cap. ix. sect. 10. p. 256. ed. Harduin.] Quid enim hic de Libra et centesimo die, quo intra ripas cogitur iterum, tametsi πίδας probaveris? Haec et alia bene Salmasius in Solin. p. 310. Verum est, intra idem ferme spatium temporis, quo increverat, amnem descrescere. Culte Aristides T. II. p. 338. οὐ τοίνυν μόνον αὖξεται τὰ κτλ ὁ Νεῖλος, ἀλλὰ καὶ ἀποληγῇ τεταγμένως ὀπίσω, καὶ σχεδὸν οὐκ ἐν ἰσάττονι χρόνῳ καθίσταται εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἐν ὅσῳ προῖων ἐξεπλήρωσε. Diodorus praeterea I. 38. Utrum vero idem Noster indicaverit, caussa dubitandi adest in dissensu tot schedarum: habet quoque nescio quid scabri πίδας δ' ἐς τὸν ἀριθμὸν τουτέων ἡμερ., quod detractum vulgato cernitur. Πελάσας paullo minus est ac πληρώσας ἐς τὸν ἀριθμὸν c. 7. In Latinis nihil mutavi, dubius tamen de Laurentio, cuius membranae, quod mihi liquido constat, persimiles Arch. et Vind. fuere. WESS. — Vallae latina haec erant: et prope totidem diebus retrocedat, relinquens fluentia. Ex quo quidem non conficitur, πίδας illum in suo exemplari legisse; quae absurda scriptura est, ex veteris alicuius librarii negligentia derivata: illud adparet, τὸν ἀριθμὸν τουτέων ἡμερέων de aliis centum diebus, quibus decrescat

Nilus, intellexisse hunc interpretem. Quod in nostra *Var. Lect.* pro scriptura *πίλας* testes citantur codd. *Med. Ask. Arch.*, loco *Arch.* poni *Pass.* debuerat. Quo pacto vero *Plinii* verba scripturae *πίλας* faveant, equidem non exputo: nec omnino satis adparet, quid *Herodotum* ibi testem citans spectarit Romanus scriptor. Illud multis documentis constat, saepe *Plinium* testimonia auctorum, quos nominat aut sequitur, parum adcurate adponere, adiacere interdum nonnulla, verbis auctorum, alia detrahere; subinde etiam graecorum auctorum sententiam non recte accepisse interpretatumque esse: quod in tam immensa suscepti operis mole, in tamque infinita rerum, quas complectitur, varietate nemini magnopere mirum debet videri. Quod h. l. ait *Noster ἀπολείπων τὸ μέθρον*, (nempe κατὰ τὸ μέθρον, deficit quoad fluentum, quoad aquam quam vehit) pro eo alibi simpliciter, ἐπεὶν ἀπολείπη ὁ Νεῖλος, II. 93, 28. quando deficit *Nilus*. Similiter absolute, c. 22, 15. ἰκτῖνοι -- δι' ἔτος ἰόντες οὐκ ἀπολείπουσι. Quare etiam cap. 14, 15. ἐπεὶν ὁ ποταμὸς -- ἀπολείπη ὀπίσω eodem modo accipiendum, quamquam ibi ex praecedd. intelligendum videri potuerat ἀπολείπη τὰς ἀρεύρας. Pro ἀπολείπων perinde etiam ἐπιδείπων potuerat dicere, sicut VII. 43, 3. (quamquam et ibi ἀπέλιπε, pro ἐπέλιπε, probati codd. dabant:) et III. 108, 7. In verbi *πελάσας* interpretatione dissentiunt interpretes. Ut *Vallam* omittam, recte videtur *Wesseling.* dictionem *πελάσας* ἰς τὸν ἀριθμὸν cum illa c. 7, 12. πληροῖ ἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον contulisse; ut sit paullo minus *πελάσας*, quam *πληρώσας*. *Larcherus* vero *πελάσας* de accessu i. e. de incremento fluvii accepit, cui opponatur τὸ ἀπέρχισθαι, recessus s. diminutio. At (ut taceam, inauditum esse illum verbi *πελάζειν* usum) satis erat perspicuum, ἀπέρχισθαι h. l. opponi superiori κατέρχισθαι, quemadmodum ἀπολείπων opponitur superiori πληθύων. S.

[18. αὔρας ἀποπνεύσας] Commode h. l. *Larcherus* ex Scholiis ad *Sophoclis Aiac.* 683. haec adposuit: Διαφέρουσι ἀλλήλων, (αὔρα καὶ ἄνεμος,) τῷ μὲν τὴν αὔραν ἐπὶ τῶν ἐξ ὕγρου ἐκπνοῶν τάττεσθαι τὸν δὲ ἄνεμον, ἐπὶ τῶν ἐν αἵρει πνευμάτων. S.]

CAP. XX. [1. Ἑλλήνων μὲν τινες] Varias variorum Auctorum de Incremento *Nili* eiusque caussis sententias, ex *Plutarcho* de *Placitis Philos.* lib. IV. cap. 1. tum ex *Incerto*

auctore, porro ex *Theophylacto Simocatta*, lib. VII. *Histor. cap. 17.* ex *Diodor. Sic.* lib. I. ex *Aristidis* oratione *Aegyptiaca*, ex *Strabonis* lib. XVII. ex *Xiphilini* *Epit. Dionis Cassii*, ex *Heliodori* *Aethiopicor.* lib. II. denique ex *Theodoret* *Serm. IV.* de Graecorum affect. curandis, collectas *Godofr. Iungermanus* suae *Herodoti* editioni, Adpendicis loco adiecit. Eaedemque omnes eclogae, ex praedictis *Scriptoribus* excerptae, in *Londinensi* editione *Herodoti*, quae *Galei* nomen praefert, in editione *Gronoviana*, denique in *Wesselingiana*, eodem modo repetitae sunt: qua accessione augere hanc nostram *Herodoti* editionem inutile iudicavimus. Caeterum quod ad *Incerti*, quem dixi, *Scriptoris* fragmentum spectat, consuli velim quae in brevi Praefatione *Eclogae ex Ctesiae Persicis* praemissa (*T. IV. Part. 1.* huius edit. sub finem) monita sunt. Praesertim vero conferri cum *Nostro* merentur quae de eodem argumento *Diodorus Siculus* lib. I. cap. 38-41. congessit; quorum quidem minima pars in eadem, quam dixi, *Iungermaniana* Adpendice exhibetur. S.]

13. πολλοὶ μὲν ἐν τῇ Συρίᾳ ποταμοὶ) Sunt quibus haec displicent: esse enim quidem plures in *Syria* fluvios; sed evolvi in mare mediterraneum, eorumque in solem occidentem ostia tendere, non boream. Qui quidem si meminissent, *etesias* non magis e septentrione quam occidentis plaga, sive οὐδὲν τι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἀρκτοῦ ἢ πρὸς τῆς ἰσπείρας spirare, ut, post *Aristotelem*, *Meteorol. II. 6.* *Diodorus* observavit *I. 39.* in alia utique ivissent. De *etesiiis* autem, atque eorum in *Nili*, aestate exundantis, ostia vehemente flatu, quae veterum nonnulli tradiderunt, a vero non recedunt. *Philo*, *Aegypti* incola, id fassus ultro est, *Vit. Mos. I. p. 620. A.* et nostra aetate, diu eadem in regione occupatus, *B. Maillet* *Descript. Aegypti p. 55.* Neque ea tamen unica *increscentis Nili* caussa. WESS.

CAP. XXII. 5 seq. ἀπὸ τῶν θερμότητων τόπων βίαν etc.) Ψυχρότητα coniectura adsecutus *Corn. de Pauw* fuit. Adposite *Aristides*, *T. II. p. 334.* ὁρμᾶται μὲν γὰρ ἐκ τῶν θερμότητων τῆς οἰκουμένης ὁ Νεῖλος δῆπου, καὶ προΐων εἰς ἥπτον αὐτὴν θερμὴν. WESS. — Discrepantiam codicum in verbis τόπων et βίαν diligentius consideranti perquam probabile videri debet, vocab. τόπων ex scholio interlineari

esse invectum; quo factum, ut ex eisdem codicibus, quibus hoc insertum, verum verbum μέων expelleretur. Quare, nisi prorsus eiiciendum vocab. τόπων, cancellis saltem, ut suspectum, fuerit circumdandum. S.

6 et seq. τῶν τὰ πολλά ἴσσι) Reiskius, τὰ ὧν τεκμήρια πολλά ἴσσι --- ὡς etc. Ego τῶν τὰ πολλά non moveo, et τεκμήρια sive μαρτύρια ad sententiam arcesso. Quorum, paullo ante scriptorum, indicia multa adsunt viro, etc. Nec discrepat sententia Abreschii. Prudenter vero de Nili incrementis Arrian. Indic. c. 6. WESS. — Si nude legeretur τῶν πολλά ἴσσι, facile adsentirer viris doctissimis, intelligi e sequentibus τεκμήρια posse: sed turbat adiectus τὰ articulus, qui quid huc faciat non video. S.

12. ὕσαι ἐν πέντε ἡμέραις) Tan. Fabri lib. I. Ep. 70. correctionem [ἐν τισιν, pro ἐν πέντε.] merito exposuit Gronovius, suffecta alia, minime meliore. [ἐν παντὶ ἢ μέρει.] A. Gellius N. Attic. VIII. 4. super hoc loco disputaverat, non sine Nostri taxatione, quod scriptor historiae memoratissimus de aqua pluviali et nive rem non satis exploratam pro conperta posuerit, sicuti praefert capitis iv. argumentum. Periiit, quod dolemus, disputatio; verba quae superant, idem tum in Herodoto fuisse, quod nunc examinamus, conmonstrant. Ponunt enim de nive et aqua pluviali rem pro conperta non satis exploratam: neque usquam ulla in Musa talis deposita est. Vim proinde arceo, opinatus coeli habitum et clima, sub quo scriptor aut Halicarnassi aut Thurii vitam transegit, paucis post nivem diebus pluviosum fuisse. Ut ut hoc fuit, per illud mihi mirum accidit, doctissimos viros Gelliana, adeo obportuna, neglectui habuisse. Quae consequuntur de adusto hominum colore et de gruibus, Seneca non praeteriit Quaest. Nat. IV. 2. cui Euripidis cothurnum Helen. vs. 1497. adcommoda. WESS.

[18. εἰ τοίνυν ἐχρόνιζε καὶ ὁσονῶν. Pro copia quam amat Herodotus facile crediderim placuisse ei repetitam ante καὶ ὁσονῶν particulam εἰ. Certe restitutam eam malim, quam cum Benedicto rescribere εἰ τοίνυν ἐχρόνιζε καὶ ὕστιν ὧν; cui novationi non est hic locus, quod et de multis aliis dicendum ab eodem viro docto propositis, quae, ne longior sim, silentio praetereo. S.]

CAP. XXIII. 4. ποταμὸν Ὠκεανόν) De eodem iterum

IV. 8. *Homeri ποταμοῦ μέθρα Ὠκεανοῦ* Iliad. ε'. 245. varie olim docti homines agitarunt, quemadmodum ex Strabone movimus lib. I. p. 9. [p. 4. ed. Cas.] Aegyptii autem, siquidem Diodoro I. 12. 36. et 96. adcredimus, Nilum suum pro Oceano censebant; alii ex mari Oceano amnis incrementa, quos Seneca in ordinem coëgit, derivabant. Confer Libanium, in Basilico p. 140. Herodotea haec amplexum. WESS.

CAP. XXIV. 7. τῆς γὰρ ἂν ἀγχοράτω ἡ χώρας) Inpendit qualemcumque his operam G. Raphaelius ad Matth. cap. xii. 35. sed usus vetere Editione. Mediceo iure merito Gronovius obsecutus est, repulsa T. Fabri lib. I. Ep. 7. correctione. Θεὸς de sole tritissimum. Appianus Praefat. ἀρχομένου τε καὶ δυομένου τοῦ θιου. Quae autem Noster de Nili auctis per aestatem aquis et earum caussa, aliena sunt et saepe explosa. Lege Aristidem T. II. p. 341. et Diodorum I. 38. WESS.

CAP. XXV. 5. οὐκ ἰόντων ἀνέμων ψυχρῶν) Postulat ratio et rerum usus, ut calidae regionis calidi sint ventī. Propterea Pavius, [quum abesset olim negans particula] contraria contrariis adiuvanda et medicanda professus, θιμῶν, quo etiam modo Reisk. in litteris ad me aut ξηρῶν, substituit. Scio eundem Cl. virum, damnata superiore sententia, nihil mutatum velle, et turpem errorem scriptori impingere. Mihi nulla hic aberratio placet, sed quod ex Arch. provenit, et scriptor ipse adfirmat c. 22. Dedi et suam sedem participio ἰόντος, [l. 4.] quam amiserat. WESS.

14.) ἀλλὰ καὶ ὑπολείπσθαι) Verius hoc. [scil. quam ἀπολείπειν.) Cui usui autem illa circa solem relicta aqua? An ut illi alimento, quae plurium olim persuasio, cederet? Γελαῖοι πάντες, ὅσοι τῶν πρότερον ὑπέλαβον τὸν ἥλιον τρέφισθαι τῷ ὕδατι, graviter Philosophus, Meteorol. II. 2. Sequentia ad examen vocavit Salmasius in Solin. p. 303. WESS.

CAP. XXVI. 1 seq. αἴτιος - - καὶ τὸν ἥρα ξηρὸν - - αἶνα) Reiskius καὶ τοῦ τὸν ἥρα reponit. WESS. — Alius scriptor articulum ibi non neglecturus erat: Herodoti stylus haud aegre illo caret. Sic c. 20, 6. τοὺς ἱππείας ἀνέμους εἶναι αἰτίους πληθύνειν (non τοῦ πληθύνειν) τὸν ποταμόν. Scilicet in huiusmodi dictionibus ad infinitivum subintelligi debet ὥς particula. S.

3. διακλῶν τὴν διέξοδον αὐτοῦ) In Adnotationibus Gronov. αὐτῷ Medicei sumitur ac si αὐτῷ sive ἑωτῷ foret. Malo Aldi et plurium schedarum, atque ad aërem, qui solis transitu excandescat, referre. WESS. — At αὐτοῦ quoque ad solem fuerit referendum, et pro ἑαυτοῦ accipiendum: sol exurit suum transitum, id est, omnia exurit qua transit. S.

[5. καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῇ μὲν νῦν ὁ βορρῆς etc.) Post τοῦ οὐρανοῦ commate incisa erat oratio, parum commode: nam cohaerent τῇ τοῦ οὐρανοῦ, qua coeli parte. Maiore etiam incommodo olim aberat distinctio post ὧρων, ut iuncta intelligerentur τῶν ὧρων καὶ τοῦ οὐρανοῦ: quo posito, Vigerus Idiotism. VIII. vii. 5. τῇ μὲν νῦν pro καὶ τῇ μὲν νῦν poni censuerat, regulamque statuerat, apud Iones interdum καὶ subaudiri. Aptā verborum interpunctione Reizius planam reddidit orationem. S.]

CAP. XXVII. 3. οὐκ οἰκός ἐστι οὐδὲν ἀποκρίν) Est cui οὐκ ἀποκρίός ἐστι aequius melius videtur. Repetita negatio, me arbitro, non nocet, uti neque VI. 87. [An voluit VI. 88, 2. At id quidem paullo diversum. Caeterum satis notum est, amare Graecos repetitas particulas negantes; ac praesertim post negandi verba et similia, cuiusmodi est οὐκ οἰκός ἐστι, negantes particulas adhibere, ubi nullus eis locus esse videri poterat. Vide ex. gr. II. 63 extr. III. 66, 14. III. 99, 7.] Solus-ne Nilus nihil aurae exhalet, dubium est. Nostro adsentiuntur Diodor. Sicul. I. 38. Plinius N. H. V. 9. Aristides p. 361. atque alii. Prudentior Theophrastus de Ventis p. 407. quem hanc ad rem advocavit Brodaeus Miscell. III. 30. WESS.

CAP. XXVIII. 1. ὡς ἀρχὴν ἐγένετο) Non pugnabo, si qui τὴν ἀρχὴν elegerint: usus neutrum proscribit. Passim idem est ac prorsus, quomodo ex emendatione Viri Celeb. Latina. Melius Laurentianum ab initio. nexu orationis postulante. Quem quidem in modum Aeschines Socr., Isocrates, Arrianus, aliique plures: de quibus eruditi viri ad Ioannis Ev. c. viii, 25. WESS. — Vide I. 86, 27. et 140, 15. ibique notata. S.

[5. ὁ χρημματοτής τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνῶν) Valla, scriba sacrarum Minervae pecuniarum; rerum, loco pecuniarum, posuit Gronov. Verba ista Herodoti citans Pollux IV. 19.

nil aliud monet, nisi quod γραμματιστής idem sit ac γραμματιεύς. Sunt autem χρήματα non modo pecuniae, sed et res pretiosae cuiusque generis, ut vasa, aliaque talia: VII. 190, 8. IX. 83, 3. et frequenter aliàs. Quam in partem Larcher in priore ed. versionis gallicae non male, me iudice, hunc hominem nominaverat *le garde des trésors sacrés*; provocans etiam ad Polluc. ibid. ubi γραμματεῖον ab Atticis dici ait, ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπίκνιτο, et ad Harpocrat. voc. ἀργυροθήκη. In posteriore vero editione idem vir doctus, praeceunte Michaelis in Comment. Soc. Goetting. T. I. p. 271. hieroglyphorum, i. e. sacrarum scripturarum interpretem hic dici censuit. Id vero si voluisset Herodotus, ἱερογραμματεὺς puto dixisset, aut ἐξηγητὴς τῶν ἱερῶν γραμμάτων, non γραμματιστὴς τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίης. S.]

11. τὰς ὧν δὴ πηγὰς τοῦ Νείλου) Multa huius disputationis redarguit Aristides, non ausus tamen diffiteri, Syenen inter et Elephantinen ὡς ἀληθῶς esse πύργους μεγάλας δύο, earumque medium ex Aegyptiorum opinione Nili fontes continere: porro altitudinem fontium tantam esse, ut sub mensuram non cadat, καὶ τὸ βάθος γε οὐκ ἐφικτὸν εἶναι, p. 345. Ex Seneca non multum discrepantia ad Solin. p. 312. adscripsit Cl. Salmasius. Cur ergo insultant scriptori, quae auditu exceperat, narranti? WESS.

19. εἰ ἄρα ταῦτα γινόμενα ἔλεγε) Explicat Aristides, εἰ ἄρα ταῦτ' ἀληθῆ, δοκεῖν αὐτῷ δύναι ἐνταῦθα εἶναι καὶ παλιρροίας τοῦ ποταμοῦ, et recte. Namque τὰ γινόμενα, non utique alia, quam quae sunt et reapse contingunt. Cl. Reiskius his curam insumsit Miscell. Lips. Vol. VII. p. 630. quam, si lubet, expende et considera. WESS. — Vide Var. Lect. S.

21. εἰ δὲ ἐμβάλλοντος etc.) Qui voculam hinc eiecit, quia non meminerat additam voci εἰ, minuta talia cautius neglexisset ὡς αἰτὸς θρίπας. Ut ἄτε, ἄτε δὲ, et ἄτε δὴ, sic et εἰ, sed frequentius εἰ δὲ, leguntur etiam apud Herod. hoc quidem eadem structura p. 23, 15. [I. 61, 3.] εἰ δὲ παίδων οἱ ὑπαρχόντων. p. 76, 31. 160, 47. 169, 12. [I. 189, 19. III. 4, 7. III. 25, 6.] Nostro quoque loco voculam δὲ nexus necessariam monstrat. VALCK. — Vide iterum nostram Var. Lect. Sed, locum hunc denuo expendens, intellexi, verbis olim vulgatis nihil huc adici, nihil detrahi dehisce; sana fuisse omnia, nonnisi prava interpunctio-

ne, inde ab edit. Gronov. ad hanc usque nostram, obscuratum fuisse orationis gressum. Nempe sic distingui oratio debebat, quemadmodum fere in editis ante Gronovium. Οὕτω μὲν δὴ ὁ γραμματιστής, εἰ ἄρα ταῦτα γινόμενα ἔλεγε, ἀπέφαινε (ὡς ἐμὲ κατανόειν) δίνας τινὰς ταύτῃ ἐούσας ἰσχυρὰς καὶ παλιβοίαν· οἷα δὲ ἐμβάλλοντος etc. ubi δὲ particula, post οἷα, non adversativa notione, sed, ut frequentissime alibi, continuativa vel copulativa ponitur. S.

CAP. XXIX. 6. ταύτῃ ὣν δὴ) ταύτῃ ὣν δεῖ legit *Val-*
la; quod vel absque Codd. debuerat restitui. Eadem menda multis in locis haeret. VALCK.

11. τοὺς διτ' τοῦτῃ τῷ τρόπῳ διεκπλῶσαι etc.) *Dionysius Longinus* περὶ Ὑψ. Sect. 26. p. 152. narrationis *Herodoteae* elegantiam et perspicuitatem admiratus, ὁρᾷ, inquit, ὃ ἱταῖρε, ὡς παραλαβὼν σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει, τὴν ἀκοὴν ὅψιν ποιῶν. Et sunt profecto adtendentibus longe cultissima. Ἀπίξαι, iniuria in exilium abire iussum, praefert *Fabri Tollii*que editus *Longinus*: alii, neglecta forma Ionica, ἀφίξῃ. WESS. — Ἀπίξαι [*Gronovii*] ne graecum quidem. ἀπίξαι dubio vacabat, ubi in vicinis ista legabantur: τὴν διεκπλῶσας ἤξεις: et ἔπειτα --- ὁδοιπορίην ποιήσαι: tum αὐτῇ --- δώδεκα ἡμέρας πλεύσαι, καὶ ἔπειτα ἴξαι. Hoc etiam mutatum ivit in ἤξεις *Gronovius*. VALCK. — Descriptionem istam *Nostri* imitatum esse *Lucianum*, Ver. Hist. II. 27. notavit *Toup.* ad *Longin.* l. c. S.

25. τῇ οὐνομάῳ ἴσσι Μερόῃ) Describitur a *Diodoro* I. 33. et *Strabone* XVII. p. 1139. [p. 790. ed. Cas.] quorum is a *Cambydis* matre, hic a sorore sive uxore eiusdem nomen sortitam perhibet: *Iosephus* in pari fere caussa est; et tamen ab eruditissimo viro, *Phaleg.* II. 36. erroris propterea arguitur. Tu vide *Liban.* in *Antiochico* p. 343. WESS. — Conf. *Heeren*, in *Ideen über die Politik . . . der alten Welt*, T. II. p. 598 seqq. S.

CAP. XXX. [2. ἤξεις ἐς τοὺς Ἀυτομόλους) De his *Automolis*, s. *Transfugis Aegyptiis* consuluisse iuvabit quae commentatus est *Heeren* in libro modo laudato p. 411 seqq. et in singulari *Commentatione de Militum Aegyptiorum in Aethiopiam migratione et coloniis ibi conditis*, inter *Commentat. Soc. Reg. Scient. Goett.* T. XII. p. 48 seqq. S.]

4. Ἀσμάχ) Etsi nihil hoc de vocabulo constitutum ha-

beam, *Steph. Byz.* et plurium schedarum iudicium sequilibuit: fateor *Stephanum* non nihil discedere, sed illi dudum e *Nostro* medicinam *Hartungus* fecit *Cent. I. 3. p. 641.* Ἀρχαίμ *Medicei* cum simili Arabum vocabulo, sinistram notante, contendit *Reiskius*, non neglectis *Auxumitis* et *Aethiopum* urbe *Auxumi*. Ex *Hebraeorum* sermone Ἀσμάχ arcessivit *H. Relandus* *Diss. de Coptica Ling. ad David. Wilkins p. 97.* Alii alia, quae in re, ancipiti admodum, missa facio, *Lege* et *Diodor. I. 67.* WESS.

10 *seqq.* ἰν Δάφνης τῇσι Πηλουσίῃσι etc.) Vide c. 107. In *Ald.* et aliis haec male interpuncta recte disposuit et ordinavit doctissimus *Fr. Iunius* ad *Esaiae* cap. xxx. 3. deleto, quod vocem ἄλλῃ excipit, δι, utique non necessario. [At percommode adiecta est haec particula: καὶ --- ἄλλῃ δι, atque item alia.] *Daphnae*, uti idem et *Bochartus*, in sacris *Prophetarum* *Oraculis* *Taphnes*, nec longe a *Pelusio* in *Itinerario Anton. p. 163.* Ceterum pro *Assyriis*, contra quos in *Edd.* praesidium ad *Daphnas*, fortasse consistent nonnulli; siquidem *Psammetichus*, *Assyriorum* potentiam deiecturus, *Azotum* *Syriae* obsessum c. 157. ivit. Verum ea expeditione non inpedior, quo minus *Arch.* et *Vallae* accedam, et *Valckenarium* laudem. WESS.

11. Ἀραβίων καὶ Ἀσσυρίων) Saepenumero quidem, quod a *Relando*, *Spanhemio*, aliisque ostensum, *Syria* et *Assyria*, *Syri* et *Assyrii* promiscue *Veteribus* commemorantur; semper tamen *Herodotus* *Syrios* [sive *Syros*] ab *Assyriis* distinguit; hic itaque corrigendum *Συρίων*. [certe *Σύρων*.] Agit enim de custodibus, quos ad *Aegypti* fines collocavit *Psammetichus*: ad Orientem *Aegypto* sunt obiecti *Arabes* et *Syrii Palaestini*: τῆς γὰρ Ἀραβίης τὰ παρὰ θάλασσαν Σύριοι νύμνται lib. II. c. 12. ubi mox iungit τὴν Ἀραβίην τε καὶ Συρίην: tum c. 116. ὁμοῦ μὲν ἢ Συρίῃ Αἰγύπτῳ. Conferri possent in re minime dubia lib. II. c. 158. III. 5. et 91. IV. 59. VIII. 89. VALCK. — Equidem, ut in *Var. Lect.* professus sum, Ἀραβίων τε καὶ Σύρων editum volueram. Adiectam igitur in contextu τε particulam post Ἀραβίων velim. S.

21. οὐκ ἔα) *Vetabat*, *Valla*. *Vetut lex*, sive *legislator*, diciturque οὐκ ἔαν, *Isaeo* p. 80, 44. et *Demostheni* p. 143, 96. Sed apud *Herodotum* οὐκ ἔαν nusquam est imperantis, at mitibus verbis dissuadentis: hoc in loco fugitivos *Psam-*
Herodot. T. V. Q

metichus adsequutus multis verbis obsecrabat, Deosque Penates deserere dehortabatur: ἰδιότῃ (hoc intersero) [quae tamen particula τῇ non necessario requiritur] πολλὰ λέγων, καὶ σφίσι θεοὺς πατέρας ἀπολιπεῖν οὐκ ἔα. Lib. V. c. 96. atque alibi ter quaterve recurrit illud eodem semper molliori significatu. Venuste Xenophon. Κυρ. Ἀναβ. VII. p. 240, 8. ἐπήγετο ὁ Σειῆς τὸν παῖδα, εἰ παῖσιν αὐτὸν ἀντὶ ταῖνον, (τὸν ἱερὰν αὐτὸν τοῦ ἱερμένου) οὐκ ἔα ὁ παῖς, ἀλλ' ἵκνται μὲν ἕτερον κατακτείνῃ: negabat puer; obsecrabatque neutrum ut interimeret. Lib. II. Ἑλλ. p. 267, 8. tametsi de Cyro dicatur, οὐκ ἔα ναυμαχεῖν, notat dehortabatur. Apud Thucyd. VI. 72. cladem passos Syracusanos suos Hermocrates ἐπαρνεῖται καὶ οὐκ ἔα τῷ γιγνημένῳ ἐνδιδόναι. Lib. I. 28. et VII. 48. οὐκ ἔα ἀπαντῆσθαι. Veterum formulam repraesentarunt imitatores. VALCK.

22. τῷ δὲ τινι) Sic postulat Scriptoris consuetudo, quae Cl. Reiskium non latuit. Respice lib. I. 84. Dictum Automolorum celebre est, obscurius ab Aristotele positum Rhetor. III. 16. p. 149. manifestius in Diodori I. 67. et Plutarchi T. II. 601. D. WESS.

27. τοὺς ἐκείνους ἐξελόντας) Cl. Reiskius ἐξελόντας praecoptat ex vetere ἔλω, pello: quod equidem Graecis non aufero; malo tamen, si quid novandum, ἐξελόντας. Nam magna in his confusio; uti V. 63. III. 59. Verum mutandi nulla necessitas. WESS. — Nullo pacto sollicitari ἐξελόντας debuit. Vide I. 103, 12. I. 159, 12. etc. Et aptus huic loco erat aoristus, significatione praeteriti temporis: non enim ipsi incolere regionem potuerunt, quin illos eiecissent. S.

CAP. XXXI. 3. οὗτοι γὰρ συμβαλλομένη μηνι) In mensium numero, quos ab Elephantine Meroë versus et Automolos proficiscentes conterunt, dissentit Aristides Orat. Aegypt. p. 346. Cuius discordiae causa est, quod ambo ex aliorum narrationibus, saepe numero ambiguus, acceperunt. Statim, auxilio Arch. et Vind. τοσοῦτοι γὰρ συμβ. si volueris, haud erit pravum; quae et Reiskii coniectura. WESS.

CAP. XXXII. 1. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἤκουσα) Si sensui non possit satisfacere, poni [hoc a Gron.] non debuerat: acrius consideranti Gronovio latere videbatur ἀλλ' ἄττα. Sed hoc aequè sensum relinqueret pendentem; Atticis pro ἄ

sua frequentatum; non tamen *Herodoto*, semper Ionum more *ἄνευ* scribenti. Sincera mihi quidem videntur olim vulgata: Ἀλλὰ τὰς μὲν ἦν. Sed haec quidem, quae nempe dicturus sum, a Cyrenacis intellexi. Paulo post [l. 3.] *Herodotea Gronov.* interpolavit, vocibus *περὶ τοῦ Νίλου* e msto [perperam] inculcatis. VALCK. — Quae hoc cap. de iuvenum *Nasamon* *emitinere per deserta Libyae* narrantur, interpretatus est illustravitque *Heeren*, in libro iam saepius a nobis laudato, *Ideen etc.* T. II. p. 216 seqq. S.

3. καὶ ἀπειροὶ ἐς λόγους Ἐπίσχυ) Rescui inopportuna *Medicei* glossēma: quisque videt, nisi si amore membrarum nimio coccutiat, ex sequentibus in hanc viciniam migrasse, et optime ex plerisque omnibus *Codd.* abesse. Id quoque inmutavi, quod paullo ante *Florentia* dederat, [ἀλλὰ τὰ μὲν] opinorque suspicionem de lacuna, qua de *Miscell. Lipsiensia*, in spongiam abiisse. *Nasamonum* in *Lybia* sedem IV. 182. designat. WESS.

17. ἡ τελευτῇ τῆς Λιβύης) Male haec tinniunt. Scripserat aut ἡ τελευτῇ τῆς Λιβύης, quorsum tendit *Ask.* aut ἡ τελευτῇ τὰ τῆς, quae *Reiskii* sententia. [conf. *Var. Lect.*] Certum est, veterum opinione promontorium *Soloēnta*, quod et IV. 43., *Africae versus occidentem solem* censitum fuisse terminum. *Max* [l. 20.] τῶν ἐπὶ θάλασσαν revocavi, scriptoris mori et *Codicum* auctoritati obsecundans. Adsolet sane *Africae* in *mediterraneum* mare vergentes nationes τοὺς ἐπὶ θάλασσαν κατήκοντας, tum ὑπὲρ τούτων et ὑπὲρ θαλάσσης eas adpellare, quae regionis interiora καὶ θηριώδεια habent. Vide modo IV. 171. et 181. et exemplorum abunde erit. WESS.

24. Ἐπεὶ δὲ τοὺς πηλίας etc.) Corrigebat vir doctissimus [*Reiskius* puto] scriptis ad me litteris, *ἐπεὶ δὲ*, ut respondeat superioribus φάναι παρὰ σφίσι γινέσθαι, aut potius *εἰποῦ δὲ*. Ego aliter censeo. Frequens in hoc scriptore, neque nesciebat vir Cl., *ἐπὶ* atque *ἐπὶ γε*, infinita oratione sequente: similes structurae IV. 10. VII. 5. et 150. VIII. 111. dicta adfirmant, et quae *H. Stephanus* de *Dialect.* p. 138. WESS. — At non id turbaverat viros doctos, quod in obliqua oratione particula *ἐπὶ* cum infinitivo modo constructa est: sed quod, si *ἐπὶ* notione postquam accipitur (qua eam *Wess.* accepisse videtur) ἀπαόδοτος videretur esse oratio. Itaque *Vigērus*, hunc locum tractans, (*Idiot. graec.* VII. 6, 4.) *ἐπὶ* hic

notione particulae *ἐπειτα*, deinde, accipiendum esse statuit. Quum vero satis constet, nusquam alibi *ἐπειτα* ista notione adhiberi, emendatione opus esse Reizius cum Reiskio censuit, et ex coniectura *ἐπειτα*, (scil. *οἱ Ναραμῦναι*) in contextu posuit, ut in *Var. Lect.* a nobis dictum est; non *ἐπειτα*, ut in brevi notula sub contextu nostro perperam positum. *Hermannus* in Adnot. 241. ad *Vigerum*, recta interpretatione, non emendatione, indigere hunc locum monuit: notione caussali, satis usitata, hic positam esse *ἐπειτα* particulam, commodè per *nam* reddendam: referri enim eam ad id quod proxime suis verbis *Herodotus* dixerat, *regionem illam esse feris refertam, aqua carentem, desertam*: haec illum confirmaturum iis, quae reliqua erant de *Etearchi* narratione, pergere, *nam iuvenes illos talem*, qualem modo ipse dixerat, *Lybiam invenisse*. Quae quidem ratio a Viro et doctissimo et perspicacissimo inita, ut dicam quod sentio, mihi quidem ad expediendam huius loci difficultatem haud admodum adcommodata videtur. Iterum iterumque totam istam *ἡσιν* relegens intellexisse mihi videor, particulam *ἐπειτα* recte hic a *Wesselingio* ea notione, quae in narrationibus praesertim usitatissima est, acceptam fuisse; apodosin autem periodi in illis verbis inesse *διξιλόγους δὲ - - ἰδίῳ δὲ καὶ* etc. itaque post *ἀνιστοι* l. 28. loco maioris puncti, quod ibi posuimus, recte in superioribus editionibus minori puncto distinctam fuisse orationem. In apodoseos initio poni subinde particulam *δὲ*, praesertim quando in protasi eadem posita erat, satis notum: quo de genere conf. *Lexicon Polybian.* p. 125. et vide *Herodot.* l. 116, 12 et 14. — Atque haec ita non modo a me scripta, verum etiam a typographo descripta erant, et prelo iam submittenda, quum mihi traditur *secunda Vigeri Hermanniana editio*, anno MCCCXIII. in lucem emissa; ex qua haud mediocri cum voluptate cognovi, eundem clarissimum *Virum*, mutatà priore sententià, istum *Herodoti* locum, in quo versamur, eodem prorsus modo, quo a nobis factum, expediendum censere. S.

33. *ἄνδρας μικροὺς, μετρίων ἐλάσσονας*) *Pygmaei* sunt, prudentius, quam poetarum in fabellis, hic descripti; a quorum pictura non longe abit *Nonnosi*, qui eos in *Aethiopiae* finibus vidit, narratio. Sic *Photius* ex eo, Cod. III. Biblioth.

p. 8. *ἐντέτυχε γὰρ τισι μορφὴν μὲν καὶ ἰδίαν ἔχουσιν ἀνθρωπίνην, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος, καὶ μέλασι τὴν χροάν, ὑπὸ δὲ τροχῶν διδασυμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος.* Itaque in fabulis, si illa fide fulciuntur, putari non debent. Idem nempe, bene Is. Vossius, efficiunt aestus et frigus intensissimum, quamvis diversa ratione: nam, qui nimio sole coquuntur, illi breves sunt et exiles, praesertim in siticulosis regionibus, ad Melam III. 8. quibus iungi possunt a Iobo Ludolfo disputata Comment. in Histor. Aethiop. p. 70. WESS.

CAP. XXXIII. 8. καὶ μέσην τῶν ὁρίων Λιβύην· καὶ) Aut haec, aut superior, quippe lenem orationis cursum turbans, inducenda copula est. Mediam autem Africam permeare Nilum, si districte adfirmetur, vero non erit simile. Quare Ampl. Bouherius Dissert. Herod. c. 18. p. 190. confusionem amnium, Nili, et eius cui Niger nomen, huc invenit; fortasse citra ius. Haud sane aliter haec accipi possunt, quam quae de Istro, μέσην σχίζων τὴν Εὐρώπην: quae quidem si arte presseris, simili laborabunt difficultate, WESS. — At Herodoti quidem haec fuit sententia, Nilum mediam e transverso permeare Africam, Istrumque mediam Europam. Priorem καὶ particulam, Wesselingii monitum secutus abiicit Reizius: quam equidem, iubente codicum consensu, restitui. Pluribus autem rationibus tueri illa locum suum potest: quarum rationum haec simplicissima, ut repetitum verbum μέση subintelligas: μέση in Λιβύης, καὶ (μέση) μέσην τῶν ὁρίων Λιβύην. S.

12. Πυρήνης πόλις) Nollem dicam Laurentio a Viro Cl. impactam, ex non geminata canina littera: secutus est suas schedas, quibus aliae consentiunt, praeterque omnes Aristoteles Meteorol. I. 13. Isthic autem Philosophus montem signavit, Noster urbem; quo titulo in Celtis cum nulla sit, Guil. Stukius ad Peripl. Ponti Euxin. p. 164. Πυρήνης ὄρος sive ὄρεος, vel aliud quid huiusmodi, legendum coniecit esse: cui paria non facio. Herodotus ex auditu haec deponit, in omnibus non fallente. Monuit Glareanus et Stukius ex eo, non longe ab Istri fontibus duo amnes Brygen seu Pregon scaturire et cum eo misceri, vicinamque illis regionem Pregonam sive Pryginam adpellari: fieri potuisse, ut Πυρήνη inde gigneretur. Gemina illis Dalecampius ad Plinium H. Nat. IV. 12. in eo reprehendendus, quod Πυρήνης χώρας Nostro obtrudat. WESS.

13. Κελταὶ εἰσι ἔξω Ἑσπερίων σπηλαίων) Corrigunt doctissimi viri Io. Clericus et Bouherius Diss. Herodot. c. 19. ἔσω Ἑρ. σπηλαίων, siquidem Celtæ, sub quorum nomine Hispani continentur, extra columnas istas censeri nequeant. At hæc vide. Ad Calpen fixæ credebantur columnæ; unde diversa ratione cis et uls columnas multa considerari poterant. Omnia extra Herculis fretum in Oceanum versa ἔξω σπηλαίων Ἑσπερίων Straboni I. p. 82. [p. 47. extr. ed. Cas.] cui et pars extrema Lusitaniæ, sese vehementer porrigens ac incurvans, τὸ ἐκτὸς Ἑσπερίων σπηλαίων κύρωμα τῆς Εὐρώπης p. 112. [p. 64. Cas.] Præterea ἐντὸς σπηλαίων insulae contra Hispaniam in mediterraneo mari, ἔξω δὲ σπηλαίων, τὰ Γάδιρα sive Gades lib. III. p. 256. [p. 168.] Iam Celtæ ad flumen Anam et Lusitaniæ promontorium Sacrum et Nerium, cui et Celtico nomen, sedes olim habuerunt, eodem teste lib. III. p. 230. n. [p. 153.] Atque his dudum scriptis adfertur Biblioth. Germ. T. XXIV. pars II. in qua Cl. Pellon-terii Responsio ad Cel. Schoepflii dubia, de situ Celtarum in Hispania eadem tradens p. 396. WESS.

16. μέων --- διὰ πάσης Εὐρώπης) Hæc quidem voces orationis Herodoteæ lenem cursum impediunt, Criticisq; furcillis hinc videntur eiiciendæ; si vera suspicor, sic olim ad oram positæ:

τελευτᾷ δὲ ὁ Ἰστρος ἐς θάλασσαν	μέων διὰ πάσης Εὐρώπης
τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου	
τῇ Ἰστριννοὶ Μολυσίων οἰκίου-	
σι ἀποικοὶ	

Repeti poterant e lib. IV. c. 49. ubi μέν διὰ πάσης Εὐρώπης ὁ Ἰστρος (ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετὰ Κύνθας οἰκίονσι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ) μέων δὲ διὰ πάσης τῆς Εὐρώπης ἐς τὰ πλάγια τῆς Σκυθίας ἐσβάλλει. Hic ista post parenthesis Herodoteo more requirebatur repetitio: nostro loco paulo dixerat ante de Danubio [l. 12.] μέν μόνον σχίζον τὴν Εὐρώπην. Istis, quæ dicebam, reiectis nihil hic remanet impediti. Locorum præterea monstrat comparatio, quomodo capiendum sit μετὰ Κύνθας, IV. 49. exceptis nempe Cynesiis. Hi ultimi habitabant ad Occidentem Europæ; Celtæ paene ultimi: in Celtarum regione ponit Herodotus Danubii fontes, illinc per Europam fluentis, seseque tandem in Pontum Euxinum circa Istriam exonerantis.

VALCK. — Abiecta a Reizio verba revocavi cum Schaefero. Post Ἰστρὸς comma interposui, quod aberat vulgo. S.

CAP. XXXIV. 6. ἡ δὲ Αἴγυπτος - - - χίτρας) Haec alienissimo loco legi contendit T. Faber, atque in librum IV. reducenda: Quid enim, inquit Epist. I. p. 29. ad comparationem Nili cum Danubio situs Aegypti, qua Ciliciae montana aspicit, facere potest? Mea sententia lib. IV. prorsus ista locum non invenirent; hic autem pernecessaria apte respondent ad argumentationem Herodoti, haud sanequam comparantis longitudinem Nili per Aegyptum cum cursu Danubii per Europam fluentis, quod putabat Faber: nihil minus. Ostendere nititur, τὸν Νεῖλον τῷ Ἰστρῷ ἐκ τῶν ἴσων μέτρων ὁμίσσθαι. (cap. 33, 10.) Tractum ille duntaxat cursumque Nili atque Istri comparat ab Occidente versus Orientem fluentium. Ad quaestionem a Fabricio sibi positam altius Herodotea retractare debuerat Faber. Nilus secundum Herodotum (II. 22.) Libyam permeans et Aethiopiam ἐκδιδόει ἐς Αἴγυπτον. Quousque supra Aegyptum Nili fontes persequuti dicantur, narrat cap. 29. et seqq. Supra Aegyptum fluit ab Occidente, μένι ἀπὸ ἰσπέρης τε καὶ ἡλίου δυσμέων. (cap. 31, 5.) Tum narrationem interserit, qua per Libyae deserta quam longissime progressi iuvenes Nasamones flumen invenisse magnum dicuntur, μένι δὲ (cap. 32, 40.) ἀπὸ ἰσπέρης αὐτὸν πρὸς ἥλιον ἀνατέλλοντα. Nilum fuisse coniicit Herodotus; tandem hunc Nili cursum comparans cum cursu Danubii. Nilus ipsi dicitur μέσσην τέμνων Λιβύην: Ister μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Nilus fluit ab Occidente Libyae; Ister ab Occidentali parte Europae. Ister τελευτᾷ ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου, τῇ Ἰστρινῶι - - οὐκίνοισι: Nilus ἐκδιδόει ἐς Αἴγυπτον. Aegyptus terminus est Orientalis, ad quem ab Occidente Libyam pervadens pertingit Nilus: hanc, cursu mutato, mediam secans effluit in mare. Iam vero monstrandum erat, Aegypto obiectum respondere locum, quo se Danubius in Pontum exoneraret Euxinum: Aegypto, inquit, opposita est Cilicia montana: hinc recta via pergendo quinque diebus perveniri potest Sinopem, ad Pontum Euxinum sitam: Sinope obiacet Istro, se in illud mare exoneranti. Tandem e dictis concludit: οὕτω τὸν Νεῖλον δικίω, διὰ πάσης τῆς Λιβύης (per totam Africam; ut Danubius per totam Europam:) διεξιώντα, ἔξισσῆσθαι τῷ Ἰστρῷ. VALCK.

10. ἀντίον κείται) Gronovium vide, nimis argutantem. [Putaverat ille, legi hic debere τῷ Ἰστροῦ ἀντίον κείται: paullo ante vero, τῆς ὁρ. Κωδικῆς ἀντίον κείται.] Usus ἀντίον patrio casui iungit, quemadmodum scuti Hesiodi vs. 434. et 444. adnectit idem dandi inflexioni ἀντίον VI. 77. in scriptis Codd. Hoc si nolis, quidni ἀντίον retinebitur? WESS.

CAP. XXXV. 2. πλεῖστα θωυμάσια ἔχει ἢ ἄλλη πᾶσα χώρα) πλεῖω θωυμάσια sedem pristinam recepit. Lege tamen Clar. Abresch Diluc. Thucyd. p. 514. WESS. — Probavi equidem superlativum, notione comparativi positam. Similiter πρώτος sequente ἢ particula habes IX. 27, 7. Conf. Wessell. ad VII. 16. et Hermann. Adnot. 57. ad Viger. S.

[7. τὰ πολλὰ πάντα. Vide ad I. 203, 6. notata. S.]

8. ἥθειά τε καὶ νόμους) Quinimo ἥθειά τε καὶ νόμους habebant Aegyptii, quae pleraque prorsus essent aliorum populorum moribus atque institutis contraria. Ἐκὶ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θακοῦσιν ἰστουργοῦντες· αἱ δὲ σόντομαι τὰ ἔξω βίου τροφεῖα πορσύνουσι· αἱ: Sophocles Oed. in Col. vs. 331. Herodotus, αἱ μὲν γυναῖκες, inquit, ἀγοράζουσι καὶ κατελύνουσι, οἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκους ἐόντες ὑφαίνουσι. Secundum Nymphodorum ἐν τῷ γ' ἢ τῷ γ' τῶν Βαρβαρικῶν apud Schol. Soph. muliebria munia viris in Aegypto primus adsignavit Sesostris; quod, si fidem invenit, Rex bellicosissimus censendus est constituisse, posteaquam plurimas gentes subiugasset, ἀποστήσας τὰ πλεῖστα ἀπὸ τῶν πολεμικῶν ἔργων, Diodor. Sic. I. 56. qui his simillima de Amazonum maritis probabilius narrat II. 45. III. 53. Ceterum e Nymphodori fragmento Herodoteum ἀγοράζουσι interpretari debuerant ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσιν, aut διατρίβουσι: quo significatu semper verbum ἀγοράζειν Herodotus, (III. 137. et 139. IV. 78. et 164.) veteres etiam Attici praesertim adhibuerunt, quorum usum Grammatici respiciunt Atticistae. Quia rarissimum erat emendi sensu apud Oratores antiquos, in Hyperidis Deliaca, Ἀγοράσαι, ἀντὶ τοῦ ὠφέλειαι, positum adnotavit Harpocration: orationis ista pars superest in Scholiis ad Hermogenem, excitata Casaubono in Athen. X. c. vi. [Animadv. in Athen. T. V. nostrae edit. p. 371.] et d'Orvillio Exercit. Deliaca p. 110. VALCK. — Cur ἥθεια, quam ἥθεια, maluerit Vir doctus, haud satis vi-

deā. Ἰθὺα videntur magis esse consuetudines singulorum; ἄθνα, publici magis mores. Vide IV. 95, 9. 106, 2. VIII. 144, 17. De morum Aegyptiorum et Graecorum discrepantia lepidissimi exstant versiculi *Anaxandridae* comici apud *Athenaeum* lib. VII. c. 55. p. 299 seq. S.

Ibid. αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι) Tractavit haec ill. *Ex Spanhemius* ad *Iulian.* Or. I. p. 142. Sed ἀγοράζειν hoc loco idem est atque in foro agere et versari, sicuti III. 137. Recte *Nymphodorus* in *Schol. Oed. Colon. Sophocl.* vs. 350. αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσι, de Aegyptiis; tum εἰ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὑφαίνουσι, at nihil ibi de texendi more, quem clarissima luce *Salmasius* ad *Vopisci Aureliani.* cap. 46. p. 564. et post eum *Io. Braunius* Vestit. Sacerdot. Hebr. lib. I. 16. p. 267. etc. circumfudit. WESS.

[14. εὐμαρίη. Sic scribendum monuerat *Koen.* ad *Gregor.* *Dialect. ion.* §. 119. S.]

CAP. XXXVI. 2. τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι) Nihil multo. Κομέωσι *Arch.* (sic enim habet, non κομόουσι, uti *Galeus*,) librario debetur, ad notam ionicam offenso: indidem ξυρῶνται et ξυρῶνται venerunt, salvo meliore cap. 37. Non negavit his *Cl. Salmasius* operam, de *Coma* p. 542. talia derivans, quae sine controversia inde confici non possunt, bene observante *Cl. Dukero* in *Thucyd.* I. 6. WESS.

4. τοὺς μάλιστα ἐκρίναι) A poëtis omittitur interdum in talibus praepositio; addit *Herodotus*; qui et hic scripsisse videtur: ἰς τοὺς μάλιστα ἐκρίναι, nempe τὸ κῆδος: qui quidem genere sint proximi, atque id. circo ταφῆς et κηδείας. Lib. VI. c. 57. δικάζων πατρὸς τοῦ πατρὸς περὶ, ἰς τὸν ἐκρίναι ἔχον. conf. c. 109. Ad aliquem venire dicitur pecunia vel haereditas. *Solon*: μὴ ἐπιτροπιεύειν εἰς ἐν ἧ οὐσία ἔρχεται τῶν ὀφθαλμῶν τελευτησάντων, apud *Diogen. Laërt.* I. 56. cui legi *Charondae* contrariam explanans *Diodorus Sic.* XII. 15. τῆς οὐσίας, inquit, εἰς ἐκρίναι καὶ κηδείας. Iis esse adiuncta Sacra, scribit *Cicero* de *Legg.* II. c. 19. ad quos patris familias morte pecunia venerit. VALCK. — Ergo ἰς τοὺς voluerat *Vir doctus.* At similiter IX. 26, 34. ἡμῶς ἐκρίναι, pro ἰς ἡμῶς dixit *Noster.* S.

[7 et seq. δίαιτα. De victu interpretatus est *Larcher*: Les autres peuples prennent leur repas dans un endroit séparé des bêtes, les Egyptiens mangent avec elles. Qua strictiore

notione frequenter quidem apud alios auctores usurpari novimus id vocabulum; nec vero apud Nostrum. Vide I. 35 extr. I. 157, 10. II. 68, 18. coll. L. 4. etc. S.]

8. ἀπὸ πυρίων) Et hoc instauravi. αὐρίων, Θουράλιον, Σουρίων aliaque hoc de genere adhibuit; et haec terminatio recusabitur? Melius successisset, si in Latinis, *frumenti* loco, *triticum*, et ζῆα Hieronymi exemplo *speltam* vertissent. Belle de his Ol. *Celsius* Hierobotan. P. II. p. 101. et 122. WESS.

12. τὸν δὲ πάλιν τῇσι χερσὶ.) Huc praeter Strabonem XVII. p. 1179. c. [p. 823 extr. ed. Cas.] spectat *Anonyma* in *Pythag.* reliquiis p. 714. [ed. Gal.] τὸν πάλιν διύειν ταῖς χερσὶ, τὸν εἶπεν τοῖς ποσὶ, τήνους καλὸν, ἀλλ' αὖ μὲν τὸ ἐναντίον. Qui quidem meminerit, *vinum* secundum Grammaticos Ionice dictum πάλιν, et οἶνον πατιῖν *Hybriae* ap. *Athen.* XV. pag. 696. A. hic forsitan per πάλιν, *unas* intelligat pressas in torculari: sed *vinum* nusquam ita vocat *Herodotus*, secundum quem vitibus etiam caruit *Aegyptus*: vid. *Celeberr. Wesseling.* ad *Diodor.* T. I. p. 19. VALCK.

15 seq. εἴματα τῶν μὲν ἀνδρῶν ἱκαντοὶ ἔχουσιν δύο.) Hinc in *Schol.* ad *Soph.* *Oed.* in *Col.* vs. 351. corrigendus est *Nymphodorus*: τοῖς μὲν δύο ἱμάτια περιέβαλε, ταῖς δὲ ἑν: vulgariter, ταῖς μὲν δ. ἰ. π. τοῖς δὲ ἑν. Huc *Sesostris* ista dicitur in usum introduxisse, ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιτεχνήμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθελόνισθαι· ὃ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπεσιῖν φασί. *Lydi* cum a *Cyro* defecissent, κλέει σφιας, inquit *Croesus* apud *Herod.* I. 155. κισθῶνας - - ὑποδύνειν τοῖσι εἴμασι: quod *Polyaenus* dixit στελὴν γυναικεῖαν φορεῖν lib. VII. cap. 6, 4. De *Cyro* *Lydisque* narrata transtulit in *Xerxen* et *Babylonios* *Plutarch.* T. II. p. 173. c. De *Aegyptiis* conf. *Herod.* II. 81. VALCK.

23. διφασίσουσι δὲ γραμμασι χρίωνται) De *Aegyptiorum* litteris docte et prudenter *Cl. Warburton* *Divin. Legat. Moisi* lib. IV. sect. 4. Usi olim fuerunt sacris sive *Hieroglyphicis*, quales in obeliscis aliisque monumentis cernuntur: nisi etiam δημοτικαῖς, quas populares et currentes adpellare licebit. Memini aestate superiore in cimeliarchio *Auriani* Principis, monstrante *Hemsterhusio*, eruditissimi patris egregio filio, lintea videre huiusmodi litteris oblecta: habet similes fascias et lintea texta illustr. *Comes. Caylas*

in *Recueil d'Antiquités* T. I. p. 70., adpersis praeclarissimis observationibus, quas ut consideres auctor suasorque sum. WESS.

CAP. XXXVII. [4. ἵματι δὲ λίνῳ ὀφλέουσι) *Lineas vestes Herodotum videri dicere non modo quae ex lino, sed quae ex gossypio vel bysso confectae erant, iam ad I. 195. 1. monuimus. Vestes ex gossypio sacerdotibus Aegypti gratissimae, ait Plinius lib. XIX. cap. 1. sect. 11. 3. conf. Pol. Luc. VII. 75. et Forsterum de Bysso veterum p. 85. laudatum Heerenio in Ideen etc. T. I. p. 137. S.]*

6. τὰ τε αἰδοῖα περιτάμνονται) De sacerdotibus recte: neque enim omnibus Aegyptiis illa circumcisionis, nisi si mysteriis initiari et ad sacras scientias admitti vellent, necessitas. Docuit Huëlius, Vir Cl. in Origen. ad Genes. p. 16. et in Homil. V. in Ierem. p. 159. edit. nov. multoque uberius amicus meus, olim studiosissimus auditor, C. V. Vonckius, vir Ampliss. Obs. Miscell. cap. 1. p. 60. Caussam ritus, quam Noster adfert, ridiculam ait Guiliel. Jameson, Spicil. Antiq. Aegypt. c. 14. pag. 339.; potuisse enim sacerdotes munditiae et salubritati consulere sine circumcisione. Fa-teor id ultro. Vitio-ne tamen cedere scriptori debet, si, quem obtendebant Aegyptii colorem, signet? Philonem Iud. de Circumcis. p. 810. c. Vir Cl. in consilium ubi misisset, potuisset sapere. Addit doctissimus Iudaeorum, non aliam ob rationem sacerdotes corpus adcuratissime radere, et Synesius Encom. Calvit. pag. 70. v. cum Petavii observatis. WESS. — Conf. Michaëlis, Mosaisches Recht, T. IV. §. 186. et Meiners, De Circumcisionis origine et caussis, in Commentatt. Soc. Reg. Goetting. T. XIV. pag. 211 seq. S.

13. λαῶνται δὲ δις τῆς ἡμέρας) Valla interdum ter, quasi τρις esset. Mihi istud, modo scripti Codd. addicerent, non displiceret. Vide hoc Porphyrii ex Chaeremone, Abst. An. IV. 7. τρις δὲ τῆς ἡμέρας ἀπελούοντο ψυχρῶ, ἀπὸ τοῦ κρύου, καὶ πρὸ ἀγίου, καὶ πρὸς ἑαυτὸν. Quae et Mediceo et aberranti Arch. auctoritatem conciliant. Porro ἱεῖντα βαδῖν Aldi et Arch. [L. 12.] habet quidpiam singulare, cui fidere non audeo. WESS. — Vulgatum λαδῖν primus dedit H. Steph. ex codice puto msto. S.

19. ἄδοντι - - αἶος ἀμπίλων) Eam in modum c. 60. At

c. 77. usum Aegyptiis οἶνον ἐκ κριθῶν sive vini ex hordeo largitur; quoniam vites regioni deessent: quod quidem an-
districte verum sit, alias quaeremus. *Plutarchus*, post
Psammetichi aetatem, aditu Graecis intra regionem pate-
facto, vini potum regibus et sacerdotibus placuisse, de
Isid. et *Osir.* c. 6., antea pestiferi quid illi adesse opinatis,
innuit. Ut ut fuit, οἶνον οἱ μὲν οὐδ' ὅλως, οἱ δὲ ὀλίγιστα ἐγείνον-
το, *Chaeremon* in *Porphyr.* Abst. Anim. IV. 6. Confer *Mu-*
sam III. 5. *Iablonski* Panth. Aegypt. II. 1. pag. 131. et nota
Salmasium, ἀμπέλινον de foliis, ἀμπέλιον, in vino usurpari
adservantem ad *Achillem Tat.* lib. II. p. 67. WESS.

22. οὔτε τρώγουσι) *Cl. Pauw* corrigebat φρύγουσι, frigunt,
vulgatum vitii damnans, quoniam qui fabas ἔφοντες δα-
τίονται, eas τρώγουσι; quod *Noster* infitiatur: passim ἔφειν
et φρύγειν contra se poni, neque τρώγειν crudas edere indi-
care. Speciem ea habent, nihil amplius. Debuisset scri-
ptor, si vero niterentur, οὔτε φρύγοντες οὔτε ἔφοντες dare. At
veritas deest. Τρώγειν de crudis olim placuit unice: testan-
tur τρωπὰ et τρώξιμα, quae ὡμὰ ἐσθιόμενα exponit *Galenus*:
accedit verbi in his libris usus, I. 71. II. 92. [IV. 177, 3.]
Bene, quamquam generalius, *Plutarchus* Symp. VIII. 8.
οὔτε γὰρ σπείρειν, οὔτε σπεισθαι κύαμον Αἰγυπτίους, ἀλλ' οὐδὲ
ὀρώοντας ἀνέχισθαι φησὶν ὁ Ἡρόδοτος. Egregio Medicei et *Pass.*
παύλονται alius erit locus. [Vide Adn. ad c. 66, 8.] Nunc
notemus eorumdem τῶν εἰς ἑστὶ ἀρχιέριως [l. 25.] singu-
lare prorsus. Potuisset illi fideiussorem *Vir Celeb.* addere
Dionem Cassium, cui ὁ ἀρχιέριως, τῷ ἀρχιέριω, τὸν ἀρχιέριον
sese probarunt. Lege *Cl. Reimari* observata in *Dionis* LIII.
pag. 712. WESS.

CAP. XXXVIII. 2. καὶ τοῦτου εἴνεκα δοκιμάζουσι αὐ-
τοὺς ὥδε) Non expedit hanc consecutionem: *Boves mares*
Epaphi censentur: *Epaphus* non alius ac *Apis* II. 133. II. 28.;
propterea hunc in modum boves explorant. Haecce con-
sequens oratio? Saltem qualitatem aliquam aut coloris
aut rei alius adiunxisset. Aegyptii rufos boves τοὺς πυρροὺς
βοῦς tantummodo inmolabant, usi prius examine pilorum
superstitiosissimo, ὥστε καὶ μίαν ἔχῃ τρίχα μέλαιναν ἢ λευκὴν,
αὐτοὺς ἠγείσθαι, ut si vel pilum unum nigrum albumve haberet,
mactari non posse arbitrantur, testantibus *Plutarch.* *Isid.*
et *Osir.* p. 363. v. et *Diodoro* I. 88. In *Nostri* animo, etsi

verba nunc non praeferant, versatum simile quid videtur. Cl. Pauw planissima fore censebat omnia, modo βούς τοὺς ἱμνοὺς, nigros boves, refingeretur: hos enim Epaphi sive Apidis, itidem nigricantis coloris, fuisse. Quod quidem si probetur, cur atros candidosque pilos tanta superstitione bubus evulserunt, quibus ipse Apis insignis erat? mitto vocem Herodoteam non videri. Ne longum faciam, adstipulor Viro doctissimo, aut menda turpatam, aut voce aliqua defectam esse orationem. Fac fuisse τοὺς δὲ καθαρὸς βούς τοὺς ἱρτοὺς etc. et nexus erit sermoni; quam mihi suspicionem stabilire sequentia videntur et quae principio c. 41. tum Porphyrius Abst. An. II. 55. Sed hoc doctiores perpendant. WESS. — At nihil est, quod hic magnopere desideres. Non nisi eos boves immolare licitum fuisse, qui καθαροὶ essent, per se intelligebatur: itaque statim exponit auctor, quo pacto, an καθαρὸς sit et immolari Epapho bos possit, exploretur. S.

4. ἰπτοῦσαν) ἰπτοῦσαν ex Arch. scripsissem, nisi Pass. dedisset commodius, quod et in Abreschii coniecturam Dilucid. Thucyd. p. 350. venerat. Reiskio, post pauca εἰ καθαρὴ τῶν etc. [l. 7.] convertenti in εἰ κατορῇ τὴ τῶν, num conspiciat horum quidpiam, arbitrariam emendandi rationem lubens relinquo. WESS. — Ad ἰδντας intellige ex praecedentibus ὁ δοκιμάζων, nempe τῶν τις ἰδίων, ut mox deinde ait. S.

[8. ἐν ἄλλῳ λόγῳ potest significare in alio harum Historiarum libro: sed et simpliciter, in alia narrationis parte. Id, de quo hic agitur, habes lib. III. c. 28. S.]

11. γῆν σηματρίδα ἐπιπλάσας) Contendit P. Victorius Variar. XIV. 4. hanc σηματρίδα cum Ciceronis Orat. pro Flacco c. 16. creta Asiatica. In Salmasium ad Solin. p. 157. non dissimilia opinatum, Gronovius calamum strinxit. Quam ego litem meam non facio. Cui enim bono? Plutarchus τοὺς σφραγιστάς τῶν ἱερῶν et sigilli caelaturam Isid. et Osir. loco supra citato, sive cap. 31. expingit: tetigit et Clar. Steph. le Moyne ad Polycarpi Epist. p. 410. talia Nostro contribuens quae recusat. WESS.

CAP. XXXIX. 3. ἵπτα δὲ ἰπ' αὐτοῦ οἶνον) Torsit ἰπ' αὐτοῦ Cl. Reiskium, non perspicientem, quid hoc loco velit: substituit ἵπτα δὲ παῦρον οἶνον, aut κύανον, μέτρων,

καμὸν, σπινδὸν, ut eligendi sit facultas. Verum abundan-
tior ea est copia. *Corn. Pauw* ἵππια et ἐκ' αὐτοῦ visum fuit
ἐκ παραλλήλου idem esse, ac dein, post hoc, statim. Equidem
postea, deinde Latinorum, et αὖτις, αὖ pulcre recordor,
ἐκ' αὐτοῦ itidem; de isto nunc quidem addubito, in ver-
sione Gronoviana [αὐτοῦ ad βωμὸν referente] adquiescens.
Recepi praeterea [l. 6.] καταρυσάμενοι, libris et indole ser-
monis requirentibus. Consentit *Plutarchus* Isid. et *Osirid.*
c. 31. Quae de devotione victimae piacularis, et manibus
capiti eius inpositis, exponuntur, in rem suam vertit
Spencerus, *Leg. Hebraeor.* Dissert. VIII. p. 1466. WESS.

CAP. XL. 5. Ἐπὴν περινεστιύσῃσι τῇ Ἱερῇ etc.)
Induxit haec *Medicei* imperio *Gronovius*; ego vero, plurium
Codd. iussu, veterem reduxi in sedem. Quid virum *Cl.*
impulerit, adnotationes ostendent; in quis tamen conplu-
ra, non magni roboris. Negat *Herodoteum* esse βῶν, quam
ipse vocem non movit VI. 67., quamque *Parisienses* scri-
pti atque alii hoc non habent loco: urguet, bis sine
caussa idem dici, repetique brevi intervallo περινεστιύσαντας
δὲ, θύουσι. Atqui de Aegyptiorum circumcissione, ut uno
tantum utar exemplo, iteratio similis c. 36. 37. Quod
illi vero validissimum argumentum ex ratione dictionis
ἐκ' ὧν εἶλον, pro instauratis aequè firmum stat. Iam vide
verborum cohaerentiam: significat *Noster*, maximam se
deam et festum eius maximum descripturum: habent
utrumque suam in possessionem restituta; quae si au-
feras cum *Medic.*, ex parte sermo truncus incedit. Adde
conspirantem tot mssorum consensum. Id ignorare me fa-
teor, *Vallam* quid tandem, ut κατιύζωνται obdormierunt red-
deret, adegerit. An καθιύδωνται invenit? Quod si reperit,
cautione utique fuerat opus. WESS. — Insignem spe-
ciem habere scripturam eam, quam *Vir* praestantissimus
revocavit, minime equidem negaverim. Sed restituta illa,
quam probati libri nobis conservarunt, multo aptius
mihi visa erat cohaerere *Scriptoris* oratio. S.

[5 et seq. κοιλίην μὲν κεινὴν πᾶσαν ἐκ' ὧν εἶλον. Vide *Var.*
Lect. Plana sententia: totum abdomen exenterant, (intesti-
na omnia ex alvo eximunt,) viscera vero in corpore re-
linquunt. Cur vero cum *Schneidero* (in *Lex. crit. Graecae*
linguae, voc. Κολία) ventriculum simul cum intestinis exom-

tam hic intelligamus, causam equidem video nullam. S.]

15. ἐπιὰν δὲ ἀποτύλονται) Obversabantur ista docto natori, cuius Ionicum de Syria Dea libellum inter Lucianeae retulerunt, T. III. p. 454. ubi Adonin ab apro interemptum in sua regione ferebant Byblii, καὶ κατὰ (sic legerim) μνήμην τοῦ πάθους τύπτονται τε ἐκάστου ἴτιος, καὶ θρησκους - - - ἐπιὰν δὲ ἀποτύλονται καὶ ἀποκλαύσονται. Optime Hesych. Herodoteum Ἀποτύλονται interpretatur, παύσονται τοῦ τύλασθαι: ubi plangere desierint, Leopard. VII. Em. cap. 12. qui Lucianeae quoque comparavit. Ut in his τύλασθαι et ἀποτύλασθαι, sic II. 73. πιρᾶσθαι αὐτὸ φορέντα ἐπιὰν δὲ ἀποπιρᾶθῃ. Dantur huius generis plura: Ἀποφοιτῶν Eustathius interpretatur παύσασθαι φοιτῶντα. vid. Clariss. Piersoni Anim. in Moerid. Attic. p. 400. τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας est apud Diogen. Laërt. X. 6. VALCK.

CAP. XLII. 2. τὰς δὲ θηλίας οὐ σφι ἔστι θυίον) Porphyrius Abst. An. II. 11. his consimilia, non sine naturali quadam instituti causa. Duravit Aegyptiis ea superstitio in Constantii Imp. tempora. De bucula, hortos rigante; ἐπιχειρήσαν θυῖσαι καὶ ἴθυσαν ἀν, εἰ μὴ θῆλυ τοῦτο ἦν. τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔλεγον μὴ ἐξεῖναι παρ' αὐτοῖς θυῖσθαι, Athanasius Histor. Arianor. ad Monach. cap. 56. p. 378. Isidis simulacrum bubula cornibus dabit Plutarch. Isid. et Osir. c. 19., et Nostrimitator Libanius, ἡ γὰρ δὴ Ἰσις, τὸ βούκερων ἀγυλμα, τὸ Αἰγύπτιον, Antiochici p. 353. WESS.

15. ἢ καὶ ἀμφοτέρω ὑπερέχοντα) Potuisset ὑπερέχοντας, struetura vulgatiore. At Gronovium consule in cap. 66. huius libri. [ubi hanc dictionem cum illa confert, ταῦτα γινόμενα, c. 66, 15.] Antigonus Caryst. Hist. Mirab. c. 23. αἶον ἐν Αἰγύπτῳ τὸν βούν ἀν κατορύξῃς - - ὥστε αὐτὰ τὰ κέρατα τῆς γῆς ὑπερέχον etc. WESS.

CAP. XLII. 1. ὅσοι μὲν δὴ - - ἰδρυνται) Fortasse scribendum ὅσοις μὲν δὴ Διὸς Θηβαίος ἰδρυνται ἱρόν: et paulo inferiorius, ὅσοι δὲ δὴ τοῦ Μίνδης ἔκρηται ἱρόν. Voculas δὲ δὴ sic saepenumero coniungit Herodotus, qui c. 44. εἰρόμην, αἶτ, ἐκείνος, χρένος εἴη ἐξ οὗ σφι τὸ ἱρόν ἰδρυνται. VALCK. — Non erat cur sollicitaretur vulgatum. Idem valet ἰδρυνται ac ἰδρυνμένοι ἔχουσι, sive ἰδρύνασι ἑαυτοῖς: pro quo ἰδρυνάμενοι ἔκρηται dicit c. 44, 21. Cf. ad I. 180, 11. Ridicule Larcher: Tous ceux qui ont fondé le temple de Jupiter Thébéen. S.

2. Διὸς Θηβαίος) Rediit Iovi solemnis titulus, quo I. 182. II. 54. IV. 181. superbit. Ἰδενται ἱερὸν in *Vallae* Latinis templum incolunt, verius sacrum sive aedem constituunt, [potius constitutum habent.] ut c. 41. 44. et *Diodor. Sic. I. 15.* Rediit quoque Ὀσίρις, cui *Med.* Ionicam formam, hic inconsulte detractam, reddidit II. 157. WESS.

14. προίχισθαι τε τὴν κεφαλὴν) Pati hoc possum, si tamen opera levi fieret προσχίσθαι, sequentibus melius congrueret; quae et *Cl. Reiskii* opinatio. Νάκος de arietis vellerē Grammatici recusant, merito reprehensi a *Sam. Bocharto* Hierozoic. P. 1. c. 42. lib. II. De titulo Ammonis χρησιμώτερον nihil addam, nisi recurrere IV. 181. et in *Luciani* Astrol. c. 8. et *Proclo* in *Timaeum* p. 30. WESS.

19. Φωνὴν -- νομίζοντες) Adridere posset Φωνῇ, ob IV. 117. Φωνῇ -- νομίζουσι Σκυθικῇ. Sed illud aequè probum. Sic I. 142. γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὕτω νομιμάσκει. Alia hoc de genere *Portus* subpeditabit, quibus ex *Dione Cassio*, si quae necessitas, magna foret accessio. In *Cononis* Narrat. 44. ὅς τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισε καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς εἶπε μωτatum ivit *Th. Galeus*, non citra iniuriam. WESS.

21. Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιος etc.) Verius videtur *Eustathii* hoc ex loco Ἀμοῦν. [ut habet noster ms. F.] Namque ita Aegyptii. *Plutarch. Is. et Osir. c. 9.* ἰδιὸν παρ' Αἰγυπτίους ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι Ἀμοῦν. ὃ παραγαγόντες ἡμεῖς Ἀμμωνία λέγομεν. Hinc ex lapide inter *Epigrammata* *Muratorii* *Th. Inscript. pag. 73.* ΜΕΓΑΣ ΟΒΡΙΜΟΣ ΑΜΩΝ, quamquam AMMT in *Rich. Pocockii* *Antiq. Inscript. pag. 30.* Convenit Ἰμμὼν *Amun*, et Ἰμμῆ *Hamon*, *Ierem. xlvi. 25. Ezech. xxx. 15.* Vide doctissimi *Iablonskii* *Pantheon Aegypt. lib. II. 2.* et Aegyptiorum mysticas has fabellas docte explanatas ad-vertes. WESS.

27. τύπτονται -- τὸν κριόν) Arietem verberant, *Laurentius.* Ex usu verbi, plangunt, semet verberant oportuerat. *Lucianus* *Dea Syr. c. 6.* καὶ μνήμην τοῦ πάθους τύπτονται τε ἐκείστων ἴτιος. Poëta in *Hiephaestione* pag. 34. καττύπτεσθε κόρας, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας. Habet de hoc vocabuli usu plura *Gronovius*, admixtis tamen alienis, infra c. 61. WESS.

[28. ἐν ἱερῇ θήκῃ, sacrâ urnâ reddidit *Valla.* Nos, sacro in loculo, ut *Gronov.* Rectius futurum erat sacro in sepulcro. Est enim *Hierodoto* θήκη conditorium, sive camera in

quā pluribus sarcophagis locus. Vide saltem III. 16, 28 seq. S.]

CAP. XLIII. 8. ἴν δὲ δὴ καὶ τόδε) Haud scio an sit ἴν δὲ δὴ deterius. *Lucian.* *Astrol.* c. 4. ἴν δὲ καὶ οὐνόματ' ἀδ-
ρίωνι ἐπέθειαν: quod sollicitatum a viris doctis nollem.
Noster III. 39. ἴν δὲ δὴ καὶ Ἀσβίους -- εἰλε: et V. 95. Adde
Gronov. in I. 18. Aliter *Aldus* et ceteri pingunt, e qui-
bus δὴ restituo; *Medic.* et hic *Arch.* illi se infestum prae-
buit, sicuti et III. 15. placatior alibi. *Aeliani* Var. XIV.
38. πολλὰ καὶ ἄλλα ὄσδε, ἴν δὲ τοῖς καὶ τόδε paullo diversius
abit. *WESS.* — In *Var. Lect.* monere debueram, ἴν δὲ,
non ἴν δὲ hic *Wesselingium* e superioribus editionibus te-
nuisse, quibuscum scripti libri etiam omnes (quod qui-
dem sciam) consentiunt. Lubens tamen cum *Reiz.* et
Schaefer. ἴν δὲ correxi. Sic enim constanter adsuevit *Noster*:
I. 185, 7. 192, 2. II. 79, 7. III. 15, 10. 38, 11. et ple-
rumque quidem (sicut in omnibus istis locis) adiectā δὴ
particulā; quam et h. l. si quis revocatam cupit, quod
Schaeferus fecit, haud invitus patiar; nonnumquam vero
etiam absque δὴ, ut I. 74, 5. II. 176, 3. VIII. 113, 16. S.

17. ὥς ἔλπομαι τι) Correxerat vir eruditus in *Miscell.*
Lipsiens. ὥς πίπυσμαί τι, quod merito in litteris ad me
spernit. ἡ ἰμὴ αἰψῆς amplius est quam ἔλπομαι, et senten-
tiam rationibus nixam exprimit, sicuti λόγος αἰψῆς, quod
sanior ratio persuadet, III. 45. IV. 127. et in *Platonis* *Cri-
tone* p. 48. c., *Arriano*, *Imp. Antonino*, atque aliis. *Lege*
Uptoni *Adnotationes* in *Arriani* *Dissert.* lib. I. 29. p. 155.
[pag. 330. nostrae edit.] et *Abreschii* *Dilucid.* *Thucyd.* pag.
385. *WESS.*

20. ἀρχαῖός ἐστι θεὸς Αἰγυπτίων Ἡρακλῆς) Dubio res ca-
ret. Habuerunt Aegyptii suum sibi numen, cui Graeci
Herculis titulum inpegerunt: nulla illi natalium origo
ex *Iovis* et *Alcmenae* amoribus, verum *Nilo* genitus tra-
debatur, *Cicerone* doctore, *Nat. Deor.* III. 16. *Orlines* deo-
rum in ista gente varii: primi VIII. hinc XII. inde alii,
ut est c. 145. ex secundis fuit *Hercules*. Legendus est *Cl.*
Iablonskii *Praefat.* *Panth.* sect. 28. et lib. II. c. 3., neque
enim moram in hjs neccere libet. *WESS.*

[22 seq. ἐπὶ τι ἐκ τῶν ἐκτὼ θεῶν οἱ δυνάμει θεοὶ ἐγίνοντο)
Aliena prorsus erat *Vallae* interpretatio: ex quo *Herculem*
Herodot. T. V.

ex octo diis, qui duodecim erant, unum esse arbitrantur. Voluerat ille, puto, debuerat certe, ex duodecim diis, qui octo fuerant. *tylvorro* cum Gronovio exstiterunt reddidi, quod et *Wess.* tenuerat. Commodius *H. Steph.* in ora versionis Laurentianae: ex quo e diis octo facti fuerunt duodecim, quorum unum *Herculem* censent. Quam versionem probans *Iablonski* in *Proleg. Panthei Aegypt.* pag. LXIV. et LXXIII. ut octo diis, quos initio coluerant Aegyptii, succedente tempore adiecti fuerint quatuor alii. *Larcherus*, contra auctoris mentem: *il est du nombre de ces douze Dieux, qui sont nés des huit Dieux. S.]*

CAP. XLIV. 6. ἡ δὲ σμαράγδου) Non me fugit, quid patrocinii *μάργδος* ex *Athenaei* III. 14. [pag. 94. b.] auferre queat, sed locuples esse dubito. *Noster* vulgatum, nullo msstorum dissensu, probavit III. 41. [Sic corrige in nostra *Var. Lect.* ubi perperam II. 41.] Stat et pro eodem *Cl. Wasse* in *Thucyd.* IV. 13. Latinos *Zmaragdum* maluisse, cognitissimum est, quo de *Ian. Brouckhusius* in *Propert.* II. 13, 43., et ab eo cumulatim citati. *Μάργδος*, quod continuo [l. 7.] succedit, insolentius videtur: hinc *T. Fabri* *μεγάλης*, a Gronovio castigatum: indidem *Reiskii* *μήγα φῶς*, non magno utique molimine. Ego in *Laurentii* et *Porti* partes eo; nam Gronoviana explicatio minime se probat. *WESS.* — Nempe adverbialiter pro *μεγάλης* positum *μάργδος* *Portus* censuit: quod utique insolentius. Quod ad *Reiskii* spectat coniecturam, notabile tamen est, subinde et alibi a librariis permutatas reperiri ϕ et θ litteras. Cuius confusionis in *Athenaeo* exempla nonnulla observare memini: alia duo *Schaeferus* adnotavit, unum in *Notis ad Gregor. Dialect.* pag. 525. alterum in *Indic. Graec.* in eundem librum, p. 929. Vide etiam *Wesselingii* *Adnot.* ad II. 48, 7. et *Var. Lect.* I. 58, 4. De *smaragdina*, quam *Noster* dicit, *columna* consuli possunt quae *Larcherus* ad h. l. adnotavit. *S.*

12. τρηκῶσια καὶ διεχίλια) Fuit *Tyrus* post *Sidonem* *μηρίστη τῶν Φοινίκων καὶ ἀρχαιοτάτη πόλις*, in *Strabon.* XVI. pag. 1097. et, illo longe potiore, *Esaia* *Propheta* c. XXIII. 7. *Negari* tamen haud potest, nimium priscam huc perhiberi; quod praeter alios egregius *Vatis* eius explanator *Camp. Vitringa* condocfecit. Fieri potest, ut *Nostrum*, an-

tiquitatis suae iactatores, sacerdotes Herculis circumscripserint. Quod enim *Vignolius* Chronol. lib. IV. 1. p. 33. *τρηκόςια καὶ χίλις* rescripsit, id in coniectura, incerta et fallace, deputandum est. Non addo, et ea ratione Tyri initia iusto antiquiora constitui. WESS.

[13. *ἰπποκρίνην ἔχοντος Θάσου εἶναι*) De abundante verbo *εἶναι* vide ad I. 153, 19. notata. S.]

17. *πάντε γενῆσι*) *δέκα γενῆσι* corrigit *Maussacus* ad *Harpoer.* p. 144. edoctus a *Scaligero* ad *Euseb.* p. 37. Mendae patebit origo, si sic voces censeantur olim collocatae: καὶ ταῦτα δὲ γενῆσι ἰ (id est δέκα) πρότερά ἐστι. Nonnunquam numerum voci *γενῆ* subiicit etiam *Herodotus*, ut I. 185. *γενῆσι πάντε πρότερον γενομένη*, et IV. 147. VALCK.

Ibid. *πάντε γενῆσι ἀνδρῶν πρότερα*) Et haec exercuerunt eruditorum studia. *Maussacum* sannā *Gronovius* repulit, chronologica difficultate nihil admodum motus: belle noverat ex *Scaligero* ad *Euseb.* Chron. p. 37. a Thaso et Cadmo plus quinque generationibus ad Herculem abiisse; neque nesciebat *Berkelii* ad *Stephan.* in *Θάσος* conatus: et pertinax tamen silentium. Ego vero non ambigo de menda vocabuli *πάντε*. Quid fuerit olim, coniectando vestigandum est. *Maussaci* *δέκα γενῆσι* nimum videtur: addit enim in seriem maiorum Herculis Belum, cuius ratio hic nulla. Beli filio Aegypto aequales fuerunt Cadmus et Thasus: ab Aegypto ad Herculem octo numerantur descendentes in *Stephani* *Θάσος*, qui quidem, uti *Aldus* et prisci Editi, *Η' δὲ γεναίς Ἡρακλέους καὶ Θάσος παλαιότερος* h. e. octo vero generationibus *Hercule* antiquior *Thasus* est. Mutavit fautor *Berkelii* posuitque *δέκα*, quod scriptus liber ἰ. δὲ γεναίς praeferret: at offendit eundem ad lapidem, ad quem *Maussacus*. Iam generationum ordo et numerus in *Herculem* usque cum constet, adstipulor *Ampl. Bouherio* Diss. *Herodot.* c. II. p. 128. *ὀκτώ γενῆσι* reponenti. Discrepant, neque nego, *ὀκτώ* et *πάντε* scriptura; quae differentia notae fortasse numerali obscurius pictae, aut erranti amanuensi, in acceptum referenda est. WESS. — Possis cogitare *Η'* olim scriptum fuisse, idque successu temporis in *Π'* (i. e. *πάντε*) mutatum: sed scriptura *Π.* pro *πάντε* vetustior est, quam illa qua *Η'* octonarium numerum indicat: satisque notum, *H.* olim *ἑκτὸν* significasse. Lar-

cherus, cuius et Adnotatio ad h. l. et uberior in hunc locum commentatio in *Chronol. Herodoti* consuli potest, vulgatam scripturam $\pi\acute{\iota}\nu\tau\epsilon$ defendit. S.

23. $\omega\varsigma \eta\rho\omega\acute{\iota} \epsilon\tau\alpha\gamma\acute{\iota}\zeta\omicron\upsilon\tau\epsilon$) Sugillat *Plutarchus* de Malign. Herodoti p. 857. v. cavillandi studio abreptus. Herculem, Amphitryonis filium, Heroum olim ritu ac superstitione Graecos devenerari solitos testata res, atque a *Diodoro* IV. 39. copiosius explicita est. Non repeto quae illi adscripta sunt. WESS. — Conf. *Gregor.* dialect. ion. §. 109. ibique *Koen.* S.

CAP. XLV. 11. $\chi\omega\rho\acute{\iota}\varsigma \upsilon\omega\acute{\nu}$) Miror equidem hoc uno in loco tradi, fas fuisse Aegyptiis sues immolare; et tamen rerum Aegypti peritissimis viris locum de menda non fuisse suspectum. Lenissima mutatione corrigi poterit $\delta\acute{\iota}\omega\upsilon$: ut nullas mactasse pecudes dicantur praeter oves, boves mares vitulosque, et hos duntaxat qui solemni ritu fuerint explorati signoque notati. In nomo tamen habitantes Thebano $\delta\acute{\iota}\omega\upsilon$ $\alpha\pi\epsilon\chi\acute{o}\mu\epsilon\upsilon\omicron\iota$ $\alpha\acute{\iota}\gamma\alpha\varsigma \theta\acute{\upsilon}\nu\omicron\upsilon\tau\epsilon$, Mendesii contra, $\alpha\acute{\iota}\gamma\omega\acute{\nu} \alpha\pi\epsilon\chi\acute{o}\mu\epsilon\upsilon\omicron\iota$, $\delta\acute{\iota}\varsigma \theta\acute{\upsilon}\nu\omicron\upsilon\tau\epsilon$, uti scribit c. 42. Sed sues abominati vulgo ne tangebant quidem Aegyptii, c. 47. uno tantum festo die Lunae, $\upsilon\varsigma \theta\acute{\upsilon}\nu\alpha\tau\tau\epsilon\varsigma$, $\pi\alpha\tau\acute{\iota}\sigma\tau\alpha\iota$ $\tau\acute{\omega}\nu \kappa\tau\acute{\omega}\nu$ $\epsilon\acute{\iota}\nu \alpha\lambda\lambda\eta$ $\delta\acute{\iota} \eta\mu\acute{\epsilon}\rho\eta$ $\omicron\upsilon\kappa \alpha\acute{\nu} \epsilon\tau\iota \gamma\epsilon\upsilon\sigma\alpha\lambda\alpha\tau\omicron$. Rem adfirmant *Plutarch.* de Is. et Osir. §. 8. et *Aelianus* Hist. An. X. c. xvi. Hic sua probabiliter idoneo testi debet *Eudoro*, qui citatus ibidem $\Phi\eta\sigma\acute{\iota}$ $\Phi\epsilon\iota\delta\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon\varsigma \tau\omicron\upsilon\varsigma \text{Αἰγυπτίους} \tau\acute{\omega}\nu \upsilon\omega\acute{\nu} \mu\eta \theta\acute{\upsilon}\nu\omicron\upsilon\alpha\iota \alpha\upsilon\tau\acute{\alpha}\varsigma$. Aegyptiorum ad Graeca comparans instituta *Anaxandrides* apud *Athen.* VII. p. 299. F. $\omicron\upsilon\kappa \iota\sigma\theta\acute{\epsilon}\iota\varsigma \upsilon\iota$, $\epsilon\gamma\omega \delta\acute{\epsilon} \gamma' \eta\delta\omicron\mu\alpha\iota \text{Μάλιστα} \tau\omicron\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$. Graecis excipiendi Cretenses, secundum *Agathoclem*, $\upsilon\delta\epsilon \tau\acute{\omega}\nu \kappa\tau\acute{\omega}\nu \omicron\upsilon \delta\alpha\acute{\iota}\sigma\alpha\iota\upsilon\tau\omicron$, *Athen.* IX. pag. 376. A. Qui populi praeter Aegyptios sues aversatī sint, enumerantur *Bocharto*. Vid. *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* T. I. pag. 380. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* dixi, $\delta\acute{\iota}\omega\upsilon$ hic in cod. F. scribi; id quidem, denuo nunc inspecto codice, cuius mihi usura per insigne illustris possessoris beneficium ad hunc diem concessa est, paulo aliter se habere deprehendi; sed ita ut paulo etiam magis confirmetur ea scriptura, quam ex *Valckenarii* coniectura recepi. Superiore quidem loco, ubi manifeste de ovibus agebatur, c. 42, 3. et 9. pro $\delta\acute{\iota}\omega\upsilon$ in hoc codice perspicue $\delta\acute{\iota}\omega\upsilon$ scribitur: at hoc loco, in quo nunc versamur, est $\delta\acute{\iota}\omega\upsilon$

cum acuto accentu super vocali : calami ductus qui super ω conspicitur, quem olim pro accentu circumflexo acceperam, indicat postremam, literam, quae in reliquarum literarum serie non expressa est. Vulgatum vero $\dot{\omega}\nu$, ut Reiz et Schaefer, sic et Larcher tenuit, satis illud praesidii invenire censens in his quae cap. 47, 9-11. leguntur. S.

13. $\kappa\omega\varsigma\ \alpha\acute{\nu}\ \epsilon\upsilon\tau\alpha\iota\ \alpha\acute{\nu}\theta\rho\omega\pi\omicron\upsilon\varsigma\ \delta\upsilon\omicron\iota\epsilon\iota\upsilon$;) Legitima foret conclusio, ni aliunde de inopia hac gentis religione exploratum haberemus. Adpellavi ad Diodori I. 88. Manethonem, Plutarchum, Porphyrium testes; adiungo Seleucum, cuius liber ab Athenaeo IV. 21. p. 172. $\pi\epsilon\tilde{\rho}\iota\ \tau\eta\varsigma\ \pi\alpha\rho'\ \text{Αἰγυπτίου}\ \text{Ἀνθρῶποθυσίας}$, laudatur. Sustulit crudeles aras rex Amasis, humanarum victimarum loco placentis in usum vocatis. Quod cum diu ante Nostri aevum valuerit, inde illi hoc argumenti genus. Alia Iablonskius Panth. III. 3. pag. 75. $\epsilon\omicron\upsilon\tau\alpha$, [L. 14.] quo modo et mstus Baroccianus, teste Wasse, ex Arch. locum inpetravit. WESS.

17. $\epsilon\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\alpha\ \epsilon\tilde{\iota}\eta$) Voluit-ne Arch. et Vind. $\epsilon\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\alpha$, uti $\epsilon\upsilon\sigma\tau\omicron\mu\alpha$ et alia hoc de genere? Heliodori similis formula Aeth. IX. p. 424. $\tau\omicron\upsilon\tau\acute{o}\ \tau\epsilon\ \kappa\alpha\iota\ \eta\mu\acute{\iota}\nu\ \epsilon\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\alpha\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \epsilon\tilde{\iota}\eta\ \tau\omega\tilde{\nu}\ \eta\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\tilde{\nu}$, $\tau\alpha\ \mu\upsilon\tau\tau\iota\kappa\acute{\omega}\tau\epsilon\rho\alpha\ \delta\acute{\iota}\ \alpha\rho\eta\eta\tau\omega\ \sigma\iota\gamma\eta\ \tau\epsilon\tau\iota\mu\eta\sigma\theta\omega$. WESS.

CAP. XLVI. 6. $\alpha\gamma\alpha\lambda\mu\alpha\tau\omicron\pi\omicron\iota\sigma\iota$ possessionem, unde Medic. opera exciderant, recipiarunt. $\Gamma\lambda\acute{\upsilon}\Phi\iota\upsilon$ et $\gamma\rho\acute{\alpha}\Phi\iota\upsilon$ [L. 5.] artis sunt diversae; nec memini sub $\zeta\omega\gamma\rho\acute{\alpha}\Phi\omicron\iota\varsigma$ quoscunque opifices ad effigies parandas comprehendere. Ceteroqui in ordinatione verborum viro Cl. [Gronov.] accedo. WESS.

9. $\omicron\upsilon\ \mu\omicron\iota\ \eta\delta\iota\acute{o}\nu\ \epsilon\iota\sigma\tau\iota\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\upsilon$) Ionicam Herodoti formam loquendi aliquoties adhibuerunt Aelianus et veterum castigatissimus imitator Aristides. In huius T. I. p. 20. $\tau\eta\tilde{\nu}\ \theta\epsilon\omega\tilde{\nu}\ \mu\acute{\alpha}\chi\eta\tilde{\nu}\ \omicron\upsilon\chi\ \eta\delta\iota\acute{o}\nu\ \epsilon\iota\mu\omicron\iota\ \gamma\omicron\upsilon\tilde{\nu}\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\upsilon$, S. Iebb. $\omicron\upsilon\ \rho\acute{\alpha}\delta\iota\omicron\nu$ scribendum suspicabatur; ego contra $\omicron\upsilon\chi\ \eta\delta\iota\acute{o}\nu$ etiam reponendum arbitror T. I. p. 624. Quod habet p. 632. $\epsilon\iota\mu\omicron\iota\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \omicron\upsilon\chi\ \epsilon\upsilon\pi\rho\epsilon\pi\acute{\iota}\sigma\tau\iota\mu\acute{o}\nu\ \epsilon\iota\sigma\tau\iota\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\upsilon$, mutuatus etiam est ab Herodoto, in cuius legitur proximo cap. 47. Io. Stobaeus egregiam praebet Heracliti sententiam, p. 48, 13. $\alpha\acute{\nu}\theta\rho\omega\pi\omicron\iota\varsigma\ \gamma\acute{\iota}\gamma\gamma\epsilon\sigma\theta\alpha\iota\ \acute{\omicron}\kappa\omicron\tau\alpha\ \theta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota\upsilon$, $\omicron\upsilon\chi\ \alpha\acute{\mu}\epsilon\iota\omicron\upsilon\sigma\iota\upsilon$. Verum $\omicron\upsilon\chi\ \alpha\acute{\mu}\epsilon\iota\omicron\upsilon\sigma\iota\upsilon$, $\omicron\upsilon\ \lambda\acute{\omega}\rho\omicron\upsilon$, $\omicron\upsilon\ \chi\epsilon\tilde{\iota}\rho\omicron\upsilon$, $\omicron\upsilon\ \kappa\alpha\mu\omicron\iota\upsilon$, multo magis frequentantur. VALCK.

11 seq. $\kappa\alpha\iota\ \tau\omicron\upsilon\tau\omega\tilde{\nu}\ \omicron\iota\ \alpha\iota\pi\acute{o}\lambda\omicron\iota\ \epsilon\tau\epsilon$.) Si $\epsilon\tilde{\iota}\nu\epsilon\kappa\alpha$ in auxilium voces, uti oportet, nihil hinc inconcinni. Caprarios po-

tiore loco censebant, ob caprorum praestantiam. Hoc indicat. Verum, quae subduntur, ἐκ δὲ τούτων εἰς μάλιστα etc. spectant-ne eundem caprarium? Id volunt docti interpretes; qui quidem si considerassent hirci Mendesii venerationem, paene incredibilem ista in natione, utique ἐκ δὲ τούτων εἰς non ad caprarium, sed ad hircos retulissent, eumque in primis, qui vulgo Θμουῖτων τράγος. [conf. *West.* ad *Diodor.* I. 84. n. 21. et *Holsten.* ad *Stephan. Byz.* voc. Θμουῖς.] Hoc mortuo, sicuti in *Apidis* decessu alibi, omnis Mendesium tractus luctui indulgebat, haud sane obitu caprarii. Notavit hanc interpretum inconsiderantiam *Cl. de Pauw.* τῷ Μενδησίῳ νόμῳ [L. 14.] ex *Arch.* legitimum est, venitque in opinionem *Gronovii.* *WESS.*

[*Vallae* versionem: Et inter *Mendesios* caprarii praecipuo honore afficiuntur, et ex his unus maxime, tenuerat *Gronovius*; quasi quae continuo dein de ingenti luctu memorantur, ad mortuum caprarium spectarent, non ad hircum quem singulari religione Mendesii colebant. Contra quos recte *Wesselingius* monuit, ἐκ δὲ τούτων ad τοὺς αἰγας fuisse referendum. Quod vero idem vir praestantissimus in istis verbis καὶ τούτων οἱ αἰτόλοι censuerit τούτων intelligi oportere ἔνεκα τούτων, id equidem nec necessarium iudico, et omnino praepositioni ἔνεκα in ista ῥήσει non esse locum arbitror. Quidni vero τούτων τῶν αἰγῶν intelligeremus, quum plus semel αἰτόλος αἰγῶν Poëta dixerit? *Odyss.* β'. 247. et 269. alibique. Pleonasmum illum, si quis est, non magis *Herodotus*, quam *Homerus*, recusaverit. In interpretandis eisdem verbis, καὶ τούτων οἱ αἰτόλοι τιμὰς μίζοντας ἔχουσι, dubius olim haeseram, utrum sententia sit, hos (scil. τοὺς ἔρτινας) maiore in honore habent caprarii; an, horum (nempe τῶν αἰγῶν, caprarum hircorumque) pastores maiore sunt in honore. Nunc, quamquam, sicut μνήμην τινὸς ἔχειν, et ὥρην ἔχειν τινὸς, I. 4, 7. sic fortasse etiam dici possit τιμὴν τινὸς ἔχειν, intelligo tamen non ita loqui consuesse Nostrum: adhaec existimo, non fuisse alios caprarum pastores, alios hircorum. Quare eiectam e latina nostra versione priorem illam interpretationem, et in graeco contextu L. 12. post verbum ἔχουσι, pro maiori puncto, punctum minus repositum velim; ut intelligatur, ἐκ δὲ τούτων (scil. τῶν αἰγῶν, et quidem ἐκ τῶν ἐρτίων) εἰς μάλιστα τιμὰς ἔχει, et ex hoc genere unus

maxime prae caeteris in honore habetur. Caeterum, quamvis cum eo, quod ait, *maiore in honore esse caprarios*, bene congruat id quod cap. seq. de *subulcis* scribit, veluti infamia quadam notatis; nolim tamen dissimulare, in tota ista *ῥήσι*, haud satis expedite atque dilucide fluere orationem. Est in his haud obscura gradatio: *Mendesii colunt ovine genus caprinum: magis autem colunt mares quam foeminas: horum - - - maiore sunt in honore: ex his vero omnium maxime unus.* Susplicari utique licebat, eo loco, ubi nunc *οἱ αἰπόλοι* leguntur, scriptum olim fuisse aliud vocabulum, quo indicabatur certum quoddam genus hircorum, quod maiore in honore fuisset quam reliqui hirci; et ex quo genere denique delectus fuisset ille unus, qui maxime omnium colebatur. Tale quidpiam secutus esse videtur doctiss. Schaefer, quum pro *οἱ αἰπόλοι* (ex mera quidem coniectura, nam in vulgatum consentiunt libri,) *οἱ κόλοι* non modo legendum censuit, sed fidenter etiam in Herodoti graecis posuit; in quo, ut in plurimis aliis, sequacem Borheckium habuit: quam novationem silentio praeterire in *Var. Lect.* non debueram. Spectaverat, puto, coniecturae huius auctor (sive is Schaeferus ipse est, sive ab alio viro docto accepit) Theocriteum illud ex Eidyll. VIII. 51. Ἰθ' ὃ κόλοι, καὶ λέγι etc. ubi graecus Scholiastes consentiente Hesychio monuit, *κόλοι* dici hircum cornua non habentem; quod genus latino sermone similiter *mutilum* dicitur. Adiecit Scholiastes, ἡ μικρόν: quod nimirum ille fortasse sic intellexerat: sed videndum, ne *μακρόν* scripserit, quomodo apud Hesych. legitur, Κόλον, μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα: docuitque etiam Eustath. ad Iliad. p. 917, 16 et 18. (p. 942. ed. Rom.) *κόλον* a nonnullis subinde *μέγαν* intelligi. Sed hoc utcumque sit; illud constat, in caprino genere *mutilum* (τὸ κόλον) pluris olim aestimatum fuisse. Plinius lib. VIII. cap. 50. sect. 76. *Non omnibus (capris) cornua. - - Mutilus lactis maior ubertas. - - - Mutilum in utroque sexu utilius.* Et de maribus, id est hircis, diserte Columella, lib. VII. c. 3. Si (in ea quam habitamus regione) *clementior hiems, mutilum probabimus marem.* Est praeterea *κόλος* etiam peculiare genus animantis, de quo consuli possunt quae partim a Casaub. partim a nobis, ad Athenaei lib. V. p. 200. f. notata sunt: (Animadv. in Athen. T. III. p. 113.) sed illud quidem non

indigenum in Aegypto animal, ut de eo cogitari h. l. non possit. S.]

15. ὁ Πάν Αἰγυπτίσι, Μένδης.) Sequuntur Nostrum plerique omnes. Qui Coptici sermonis usum habent, infitiantur, praeterque ceteros *Iablonskius* Panth. II. 7. p. 275. Vide vero mihi haec *Plutarchi* Is. et Osir. c. 73. ἄν ἴστω Ἰλῆς - - καὶ αὐτὸς ὁ Ἄπις· οὗτω δὲ γὰρ τὸν ἐν Μένδῃσι γράγου καλοῦσι. Sentis-ne scriptum fuisse καὶ αὐτὸς ὁ Πάν? neque enim Apis et Pan idem, nedum hircus Mendesius usquam Apis. Unum adpello *Herodotum*. Nihil addo de turpissimo et detestabili hirci mulierum amore: dixi ad *Diodorum*, et conduxit conplura vir excellenti eruditione S. *Bochartus* P. I. Hierozoic. lib. II. 53. [et *Iablonsk.* loco cit. p. 277.] Ecce tamen istud *Clementis Alex.* Protrept. p. 27. de libidinoso love: ἐν ἐκίμπτω γοῦν γυναικῶν, οὐχ ἥττον ἢ αἰγῶν ὁ Θμουῖτων τράγος, in quo αἰγῶν vox aliena est atque ex scholio. Hirci omnes in capras ruunt, non solus Mendesius: huius proprium fuit, uti Iovis, in foeminas insanire. WESS.

[17. Quid sit quod ait, τοῦτο ἐς ἐκιδεῖν ἀνθρώπων ἀπίστευον, haud satis in liquido. *Vallae* versionem, in ostentationem hominum pervenit, cum *Gronovio* tenuit *Wess.* Contra *H. Stephanus* monuit, esse qui ἐκιδεῖν pro ostento hic accipiant. *Iablonski*, Panth. lib. II. p. 278. sic convertit, huiusque rei videndae hominibus copia facta est. In eam sententiam, quam equidem expressi, praeivere *Portus* et *Larcher.* S.]

CAP. XLVII. 2. αὐτοῖσι ἱματίοις) Articulum eieci, msstis obsecundans. *Euripides* Suppl. 926. Θεοὶ ζῶντ' ἀναπαύσαντες - - αὐτοῖς τιθήναι. *Sophocles* Aiac. 26. ἰφθαρμένους - - εὐρίσκομεν - - αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. *Noster* III. 126. ἀποκτείνων δέ μιν, ἠδ' ἀνίστη αὐτῷ ἵππῳ. Retinetur tamen contra morem III. 45. Confer *Davisium* in *Maximum Tyr.* Diss. VII. p. 520. *Medicei* *Passionei*que ἀπ' ὧν ἔβαψε egregie nitet. WESS.

4. οἱ συβῶται, ἰόντες) Non spernerem, si voculam καὶ Codices praeberent interiectam: οἱ συβῶται, καὶ ἰόντες Αἰγυπτίῳ θηρίῳ, tametsi sint indigenae, ἐς ἱπὸν οὐδὲν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἰστέχονται μόνον πάντων. Saepius in talibus καὶ ponitur pro καίπερ, et apud *Herod.* VII. 46. αἱ συμφοραὶ - - καὶ βραχὺν ἰόντα, μακρὸν δὲ δύναιτο ποιεῖν, τὸν βίον. Inter septem

genera Aegyptiorum memorantur et συμβῶται Herodoto lib. II. c. 163. Suum greges quem in finem aluerint, [scil. eam ob operam cuius Noster meminit cap. 14 extr.] Eudoxus tradidit apud Aelian. de Nat. An. X. 16. VAI.CK.

10. τοῦ αὐτοῦ χρόνου, τῇ αὐτῇ πανσελήνῳ etc.) Emendabat sequentia τοὺς ἔρποντας ὅς Cl. Reiskius, nulla, uti opinor, urgente caussa: rectius admonet, verba praescripta bene habere atque innuere, Lunae et Baccho eodem tempore, et plenilunio totius anni uno eodemque, sues immolatos fuisse. [Scil. in lat. vers. quam et Gron. et Wess. tenuit, nude positum erat per tempus plenilunii.] Adiungere potuisset Plutarchi et Aeliani testimonia, quorum posterior de Animal. X. 16. θύουσιν αὐτῇ (Lunae) ἀπαξ τοῦ ἔτους ὅν: ille Isid. et Osir. c. 8. θύοντες ἀπαξ ὅν ἐν πανσελήνῳ καὶ κατισθόντες. Ea enim explanationem dubio eximunt. Verum adnectitur post nonnulla [l. 15.] θυσίᾱ -- τῶν ὄντων τῇ Σελήνῃ ποιέταις, nulla Bacchi habita ratione; in quis πανσελήνῳ oportuisse, Cl. de Pauw opinio est. Equidem, etsi idem sacrorum genus adgnosco, nihil demuto. Lunae unice meminit, siquidem eius honori praecipua erat illa festivitas; quare et Aelianus solam nominavit. WESS.

[14. ἐνπερίστερος. Vide Valckenarii Adnot. ad c. 46, 9. S.]

[16. ἱερῶν θύσῃ, nempe τις, vel ὁ θύων. Quo de genere iam alibi dictum est. Vide ad I. 132, 5. S.]

22. ἐκ' ἀσθινείας βίου σταιτίνας) Aldinum βίους τε τινὰς H. Stephanus in Prolegom. secundae editionis scribendum docuit Βαιούς, voluit certe; at non recordatus fuit, ἀσθινίην Nostri usu morbum esse, ἀσθινίην βίου egestatem et victus tenuitatem, ut IV. 135. VIII. 51. Maneat proinde dictionis genus. Στατίνας ὅς posuit, sicuti Plutarchus in Lucullo p. 498. Α. οἱ μὲν Κυζικηνὶ ἠπόρουσι βοὸς μελαίνης πρὸς τὴν θυσίαν, καὶ στατίνην πλάσαντες τῷ βομῷ παρίστησαν. Quorum, morem eiusmodi adfirmantium, St. Berglero indicium debeo. WESS. — Pauperes, qui vivum immolare animal non possent, ex farina fictum immolasse adnotavit etiam Suidas in Ἐβδόμος βοῦς. S.

CAP. XLVIII. 2. τῆς ὁρτῆς τῇ δερπῇ) Hoc ex Apaturiorum festo Ionum die huc derivavit. WESS. — Gronovius, in eandem fere cum Valla sententiam, in festi conviviali coena: qua in versione nihil mutavit Wess. per-

raro omnino latinam versionem adtingens. Mire vero *Larcherus*, à l'heure du repas. Equidem, *vesperà quae festum antecedit*: poteram, primo festi die, quod eodem redit. Vide *Hesych.* et *Suidam* in Ἀπρωῖα: et confer ad *Athen.* IV. 171. d. notata, *Animadv.* T. II. p. 613. Ubi, quod dixi causam non fuisse cur a doctissimo *Hesychii* editore Δορπία in Δόρπια mutaretur, quandoquidem et metri ratio in *Philyllii* versiculo apud *Athen.* scripturam Δορπία poscit, et apud *Polluc.* VI. 102. eodem modo scribitur, adiaci etiam *Herodoti* hic locus debuerat. Denique, obiter hoc loco liceat monere, vitiosam omnino videri scripturam Δόρπια, quae et apud *Suidam* et alio loco apud *Hesych.* occurrit: nam festorum quidem nomina, quae per continuos aliquot dies ut plurimum celebrabantur, pluralis numeri sunt apud Graecos: singulorum vero dierum nomina singulari numero efferuntur. S.

5. πλὴν χοίρων) *Larga Gronovii* dissertatio *choros* tuetur, porcis depulsis. Sunt sane in Atticorum *Dionysiis* chori cognitissimi, unde color *Medicei* scripturae. Ubi tamen omnia perpendo, *Aldinum* et aliorum *Codd.* πλὴν χοίρων aequius melius opinor. Porcorum in *Lunae* et *Bacchi* sacris iterata praecessit mentio: additur, alia *Aegyptiorum Dionysia* a Graecorum *Bacchanalibus* vix differre, eademque videri, πλὴν χοίρων. Quae belle procedunt. Reliqui tamen *Mediceum*, ne illi infestior, quod nolim, habear: *Passioneus* consentit. *WESS.* — *Wesselingii* auctoritatem secutus *Larcherus*, postlimio porcos hic restituit, miram quidem sententiae suae rationem in *Notis* ad h. l. subiiciens: les chœurs n'étoient pas en usage dans les fêtes que célébroient les Egyptiens en l'honneur de Bacchus. Quae res si certa et explorata esset, maximo documento foret χοίρων hic legendum esse; non, quod illi placuit, χοίρων. Ego cum *Reiz.* et *Schaef.* χοίρων tenui, quum quod apud Graecos non minus quam apud *Aegyptios* immolare *Baccho* solitos porcos reperio: (*Schol.* ad *Aristoph.* *Ran.* 341. cum *Notis Spanh.*) tum quod per se multo probabilius debebat videri, χοίρων h. l. in χοίρων, de quibus alioquin hic agebatur, a librariis nonnullis fuisse mutatum, quam vicissim. Caeterum alteram scripturam, quae vel sic probabilior nonnullis videri poterat, simul cum ea, quae nobis probata est,

lectorum oculis subieci. Quod autem ait [l. 4.] τὰν ἄλλαν ὄρεϊν, non sunt alia Aegyptiorum Dionysia, sed reliqua eiusdem festi solemnia. S.

7. ἀγάλματα νευρόσπαστα) Gemina his Lucianea Dea Syr. c. 16. καλίσσται δὲ τὰδε νευρόσπαστα: quae quidem nervis cum moverentur, ea propter νῦον [nutans] τὸ αἰδεῖσθαι. Scio Corn. de Pauw σῦον maluisse, Reiskium νένοντα τὸ αἰδ., quibus carere licet. Gronovium consule in huius Musae c. 66. [qui notavit illam verborum structuram, ἀγάλματα -- νῦον τὸ αἰδεῖσθαι, ubi νένοντος τοῦ αἰδεῖσθαι desiderare quispiam potuerat.] et Plutarchum Isid. et Osir. c. 36. Duravit phallorum turpis superstitio in Athanasii aevum, quo protervus iuvenis, in sacram Christianorum aedem ingressus, eorum ostentatione et iactatione usus traditur: καὶ ἴτερος δὲ μετὰ Φαλλῶν εἰσελθὼν, καὶ ὡς Ἕλληνας κινῶν αὐτὰ τῇ χειρὶ καὶ χλευάζων, εὐθύς ἐσκοτώθη, Histor. Arian. ad Monach. p. 379. Nunc ibi μετὰ Φαλλῶν errore describentis: [conf. Adnot. ad II. 44, 6.] iustum esse, quod repraesentavi, praeclare docuit vir eruditus in Praefatione Montfauconii ad Cosmam Indicopleustem p. 19. Sed quid ego de Athanasii aetate? Supersunt in templorum ruinis, tabula Bembina, aliisque Aegyptiorum monumentis clarissima Φαλλοφορίας vestigia, de quibus Cel. de la Croze Hist. Christianismi Indor. lib. VI. p. 431. doctissime. WESS.

CAP. XLIX. [4. ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τὸ πρῶτον ὄνομα καὶ τὴν θυσίην) Saepe miratus sum quid sit quod Scriptor noster non modo cultum, sed etiam nomina deorum (conf. c. 50, 1.) ab Aegyptiis accepisse tradat; quum tamen graeca nomina ab Aegyptiis plurimum differrent. S.]

16. ὁμότροπα γὰρ ἂν ἦν τοῖσι Ἕλλησι) Desiderant in his docti viri multa. Signum extulit Cl. de la Barre Hist. Acad. Inscript. T. VI. p. 274. omnia haec sequentibus, ut ratiocinium cohaereat, subnectens: coniunctionis γὰρ mirificam saepe positionem ait esse; poni, nonnunquam periodi principio, cuius fini accedere debeat: corrigi oportere ὁμότροπα γὰρ ἂν ἦν. Velle scriptorem, Non dicam etiam Aegyptios a Graecis sacrorum ritus esse mutatos: neque enim tam Graecis fuissent recentes ac novissime introducti, sed una cum ipsis exstitissent quasi congeniti. Sic ille. Ego vero desidero stabilitam voculae γὰρ talem consuetudinem, nec

fero conmutatam verborum explanationem, nedum ὁμότροφα. Recte dixeris ὁμότροφα ἀγθρώποις θηρία, sicuti II. 66. quae una cum hominibus aluntur et victitant, sive ὁμοῦ τρεφόμενα apud Xenophontem: de cerimoniis credam, ubi exempli fuerit copia. Aliud sectatus est Cl. Reiskius, excidisse ante haec sciscens, οὐδὲ λαβεῖν αὐτὰ παρ' Αἰγυπτίων Ἑλλήνας: nolo quoque adseverare, ab Aegyptiis haec sacra Graecos accepisse; ὁμοίότροφα γὰρ ἂν ἦν. Quae mihi negare videntur, quod Herodotus saepissime insinuat, Graecos ab Aegyptiis sacrorum plures ritus sumpsisse: tum ὁμότροφα leviter mutantur, quae sua scriptor agnoscit: memorant certe Athenienses ἡμέα τε ὁμότροφα, quae cum reliquis Graecis communia et consimilia in Sacris observabant VIII. 144. suntque ὁμότροποι in Theophrasti Charact. c. 26. quorum iidem mores, idem vitae institutum. Ut paucis absolvam: negat Herodotus casu fortuito quadrasse Dionysia Aegyptiorum et Graecorum: tum enim in omnibus gemina germana, quod secus erat, neque noviter in Graeciam invecta esse debuisse. Itaque aliunde advenisse, sed in paucis transmutata. WESS.

[Graeca ista, Οὐ γὰρ δὴ συμπίπτειν γε φήσω τὰ τε ἐν Αἰγύπτῳ ποιούμενα τῷ θεῷ, καὶ τὰ ἐν τοῖσι Ἕλλησι ὁμότροφα γὰρ ἦν etc. his latinis Valla reddiderat: Neque enim dixerim, quae in Aegypto fiunt huic deo, congruere cum iis quae in Graecia: nam consentanea essent Graecis, non autem nuper introducta. Ad quae H. Stephanus adnotavit: „Sunt qui hunc locum ita interpretentur, Neque enim dixerim, casu contigisse ut eadem tum in Aegypto tum in Graecia huic deo sacra fierent: sunt enim [sic ille, contra manifestam Graecorum verborum sententiam, pro forent enim] uniusmodi apud Graecos, neque recens introducta. Denique Gronovius hanc versionem edidit, quam et Wesseling. tenuit, et in Adnot. explanatum ivit: Neque enim dixerim, quae in Aegypto fiunt huic deo, casu congruere cum iis quae in Graecia; nam simili modo ea fuissent Graecis, non autem recens inducta. In eandem fere cum Gron. et Wess. sententiam eundem locum Larcherus his verbis expressit: Je n'attribuerai point en effet au hazard la ressemblance qu'on voit entre les cérémonies religieuses des Egyptiens et celles que les Grecs ont adoptées. Si cette ressemblance n'avoit pas

d'autre cause; ces cérémonies ne se trouveroient pas si éloignées des mœurs et des usages des Grecs; et d'ailleurs elles n'auroient pas été nouvellement introduites. Tum idem in Notis ad h. l. ingenue profitetur, se per literas ad viros doctissimos, Valckenarium, Brunkiam, Wytttenbachium, datas quaesisse quid illi de ista sua interpretatione huius loci sentirent; horumque singulos, adprobantes eam, non tamen dissimulasse, vel sic nondum satis expeditam videri auctoris sententiam, ad quam quidem clariori in luce ponendam nihil ipsi in promptu haberent quod conferre possent. Mihi (ut dicam quod sentio) illa verbi συμπίπτειν interpretatio, *casu fortuito quadrare vel congruere*, ita ut hoc praesertim urgeatur de fortuito casu (in quo ex Wesselingii et Larcheri sententia vis argumenti maxime inest) non modo ad declarandam auctoris sententiam parum valere, sed et per se gratuito sumta esse, et in sermonis usu nullum invenire patrociniū videtur. Ponitur quidem nonnumquam verbum συμπίπτειν, cum dativo casu constructum, hac notione, *quadrare, consentire, congruere*, VI. 18, 6. VII. 151, 1. at neutiquam coniuncta *casus fortuiti* notione; quam quidem hic adsumendam inaximeque premendam viri docti existimarunt, quum pulcre intellexissent, non posse hoc loco Herodotum simpliciter *negare, congruere Bacchi cultum apud Aegyptios et apud Graecos*, quandoquidem paulo ante (c. 48. l. 5.) diserte dixerat, *paene omnibus rebus similem apud utrosque hunc cultum esse*. Taceo quod, si de similitudine aut dissimilitudine hic ageretur, non in praeterito tempore συμπίπτειν dixisset, sed in praesenti tempore συμπίπτειν, quemadmodum supra ἀνδύωνται. Alius est huius verbi usus, frequentatus admodum Nostro, ut συμπίπτειν dicantur *res quae simul, eodem tempore accidunt vel existunt*: ubi interdum quidem adiicitur ὁμοῦ, τοῦ αὐτοῦ χρόνου, aut aliquid simile, ut I. 82, 4. V. 36, 3. VIII. 141, 7. IX. 100, 8. subinde vero etiam absolute per se ponitur id verbum eadem notione, ut V. 35, 6. VIII. 132, 16. Itaque verborum, in quibus haeremus, haec mihi videtur esse sententia: Nam illud nimirum profecto non dicam, *simul eodem tempore existisse ortumque cepisse Bacchi cultum apud Aegyptios et apud Graecos*. Tum vero, quamquam vel sic fortasse defendi posset ὁμοῦ το-

πα, reliquis moribus consentanea, tamen perquam probabile mihi videtur, ὁμότροφα (ut olim Academicus Parisiensis De la Barre voluit, cum quo Corayus apud Larcherum consentit) scripsisse Herodotum; idque vocabulum a librariis, qui de moribus atque institutis hic agi vidissent, temere in ὁμότροπα fuisse mutatum. Requirebatur hoc loco vocabulum, cuius significatio et apta esset ad id quod praecedebat, συμπίσιν, et opposita esset ei quod sequitur, ἀλλ' οὐ πωστὶ ἱσαμένα: atqui talis est vis vocabuli ὁμότροφα, non illius ὁμότροπα. Quare in lat. nostra versione, loco illorum verborum, reliquis Graecorum moribus institutisque conformia, rectius haec ponentur, origini gentis coaeva, aut si qua sunt alia in eandem sententiam commodiora. De animalibus dici ὁμότροφα posse consentit Wesselingius, et qui ei suffragatur Larcherus; de caerimoniis dici posse non credunt, donec exempli fiat copia. Iam prorsus quidem adaequatum, quod adferam, exemplum in promptu mihi non est: sed, quemadmodum σύντροφος non modo de animalibus aut hominibus dicitur, verum etiam de rebus quibusdam, v. c. σύντροφος διαίτα, ita quidem ut etiam morbos, qui inter homines consuevi sunt, ξυντρόφους νόσους vel ξυντρόφα κατὰ Thucydides dixerit, II. 50. sic non admodum alienum videri debet, si ὁμότροφα dicuntur instituta simul cum populo aliquo nata, origini gentis coaeva. S.]

19. Μελάμπους τὰ περὶ τὸν Διόνυσον etc.) Haec Diodoro observata suspicor I. 97. Melampodem tamen in Aegyptum deducenti. De Nicephoro, cui Αἰγυπτίων ἱερογραμματεὺς καὶ ἱεροφάντης Melampus, non repeto ibi dicta. WESS.

CAP. L. [5. ὡς καὶ πρότερον etc. Vide c. 43, 11 seq. S.]

7. τῶν ἄλλων θεῶν Αἰγυπτίοις) Sic iuncta procedere debent. Gronovius copulam, his olim praefixam, iustissime induxit: turbabat scriptoris sententiam. Scripsi praeterea τῶν δὲ, [l. 9.] distracta voce, quod et Reiskio libuit. Neptunum vero Afrorum habet IV. 188. atque hinc Eustath. in Homer. p. 1386, 38. [Od. p. 13, 47. ed. Bas.] WESS.

CAP. LI. 2. ἀπ' Αἰγυπτίων νινόμελας) Explent locutionis formulam, adscito et intellecto ex sequentibus μαθόντες. Vide Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 493. [Sic vero etiam IV. 27, 4. παρὰ Σελείων νινόμελας, quod idem valet ac περιλάβομεν] De Mercurii Graecorum obscoenius excitata

et improbiore natura *Kühnium* vide in *Pausaniae* lib. IV. 26. p. 518. [cf. *Cic. Nat. Deor.* III. 22.] Est autem *Nostris* plausibilis suspicio, siquidem *Hermetis Aegyptii* paullo diversior habitus et indoles in *Panth. Iablonskii* lib. V. 5. Iam cur ἤδη τῆς αὐτῆς [l. 7.] acrius multo quam δὴ τῆς αὐτῆς sit, causa nulla est, nisi ex deliciis *Medicei*. Auctor ipsemet *Aldinum* modo, modo illud maluit, sicuti alii. Inspice I. 63. VI. 53. *Sophoclem* *Oed. Colon.* vs. 436. *Procepium* *B. Vandal.* II. 4. *WESS.* — At differunt sane δὴ et ἤδη. Si δὴ hic legas, significabitur desiisse deinde *Athenienses* in *Hellenam* numero censi; quod falsum. Sin ἤδη, significabitur fuisse olim tempus quo nondum in *Hellenum* numero sint habiti; id quod ipse *Scriptor noster* tradidit lib. I. c. 57. *S.*

12. τοὶ περ Ἀθηναίοις) Hoc melius. Confer. I. 57. In *Samothracum* mysteriis ex *Pelasgorum* sermone *Mercurius* *Καρμίδου* titulo censebatur, quod scholia ad *Apoll. Rh.* I. 917. testantur. Mox [l. 17.] τὰ ἐν τοῖς ἐν Σαμ. idem censendum ac κατὰ τὰ, sive ὡς. *WESS.*

CAP. LII. 6. ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα) Putes haec *Clementi Alex.* in mente fuisse, cum fine *Stromat.* primi, Θεὸς δὲ παρὰ τὴν θείαν εἴηται, καὶ τάξιν, καὶ τὴν διακόσμησιν: namque *Protrept.* p. 22. derivationem *Platonis Cratyl.* p. 397. amplectitur. Prisci illi θεός ex [θίω] θῶ, unde τήνης natales accepit, formarunt. Θεός itaque ὁ πάντα τήνης καὶ ποιῶν *Eustathio* in *Hom.* p. 1148. [*Iliad.* p. 1202, 8. ed. *Bas.*] eandem ibi originationem probanti: namque alibi sequitur aliud, quae et *Etymologi* fluctuatio. Sed his non inmoror. Quae supra [l. 2.] deposita sunt, πάντα πρότερον ἔθον, *Laurentius* verterat in deorum invocatione omnia immolabant, secutusque ex parte *Gronov.* est. *Palmerius* vero, quid sibi vult ea versio? num etiam stercus et feces diis immolabant? Πάντα, ut saepissime, idem esse ac πάντως, vertendumque primi omnium sacrificavere. Tu intellige θύσιμα, quod tali in dictione adscisci oportere, supra vidimus. *WESS.* — Conf. I. 50, 2 et 7. *S.*

[7 et seqq. ἔπειτα δὲ, χρόνου πολλοῦ διεξιθéntος, etc.) *Benedictus*, in *Actis Philol. Lips.* saepius iam citatis, p. 287. tenens ἐπεὶ τίς δὲ, monet longam esse periodum usque ad finem capitis excurrentem; in illisque verbis ἐπεὶ ὡς ἔχον

στημάζοντο (L. 13.) particulam *ἐπι* cum ista *ἐπι* τε initio periodi cohaerere; verba autem interiecta, τὸ γὰρ δὴ μαντήιον - - - μῦθον, in parenthesi esse ponenda; denique verbum *ἐπύθοντο* post ὅστιρον πολλῶ (L. 9.) ex librarii interpretamento esse ortum; verba enim ista, Διονύσου δὲ ὅστιρον πολλῶ, simul ex antecedente *ἐπύθοντο* pendere. S.]

14. *εἰ ἀνέλωνται*) Vereor ut se tueri queat: ad normam usitatum corrigi facile poterit: *εἰ ἀνέλοντο* (sive, *εἰ ἀνέλοιτο*) τὰ εὐνόμεντα τὰ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἤκοντα num in usum reciperent sciscitantibus, responsum fuit *χρίσθαι*. Lib. VIII. c. 49. *εἰ νικηθῶσι*, quod adoptavit Gronovius, ferri nequit. VALCK. — At hic quidem perinde et coniunctivo modo et potentiali, sive optativo, quem vocant, locus erat. Vide I. 53, 4 seq. ibidemque rursus L. 10 seq. tum I. 75, 5. Quod vero pro *χρᾶσθαι*, [L. 15.] *χρίσθαι* corrigit Valck. lubens hoc recepturus eram, si vel unus codex dedisset: sed in vulgatum (quo perinde uti licuit Herodoto) libri consentiunt omnes. S.

CAP. LIII. 3. *μήχρη οὐ πρώην - - ὡς ἐπιτὴν λόγῳ*) Recte dederat Valla: *ignoratum est* [rectius tamen hoc Gron. ignorarunt, scil. Gracci] nisi nuper atque heri, ut sic dicam. Quod his [ab eodem Gronov.] substitutum est, ut *vere dicam*, congruit Thucydideo *εἰς τὸ ἀκριβὲς ἐπιτὴν*, lib. VI. c. 12. Ubi contra res minus accurate videtur finienda, formulam adhibet Thucyd. *ὡς ἐπιτὴν*: idem est Herodoteum *ὡς ἐπιτὴν λόγῳ*, et Luciani Timon. c. 8. *οὐτως μὲν ἐπιτὴν*, quodque multo frequentius occurrit, *ὡς ἔπος ἐπιτὴν*, ut ita dicam. Hoc quum in Epist. ad Hebr. vii. 9. legeretur, exemplorum congesserunt affatim. Utramque Herodoti formulam iunxit Plato de Legib. III. p. 677. D. *ὡς ἔπος ἐπιτὴν χθὲς καὶ πρώην γεγονότα*. Nuspian in ista paene proverbiali formula, de qua Gataker. egit ad M. Antonin. X. 7. reperietur *πρὶν*, quod hic perperam a Gronovio positum Wesselingius Vir Clar. iam monuerat ad Diodor. T. I. p. 118. VALCK.

Ibid. *μήχρη οὐ πρώην τε καὶ χθὲς*) Magni facio *Medic.* et illi consentaneos: sed intra modum. Exemplum similis locutionis, etsi Gronovii sollers fuerit opera, nusquam se obtulit. Contra receptissimum et proverbii instar *πρώην τε καὶ χθὲς*, quod Athenagoras hic reperit et tot mssstis ratum habent. Dedi ex Demosthene et Diodoro ad eum scripto-

rem II. 5. quaedam; quibus adcumulo Iosephi adv. Apion. I. 2. *παρὰ τοῖς Ἕλλησι ἅπαντα νέα, καὶ χθὲς καὶ πρῶν, ὡς ἂν ἡμεῖς τις, εὐρήναις γεγονότα*: tum II. 2. de Pythagora, *οὐκ ἐχθὲς καὶ πρῶν γεγονότος*: et c. 15. *ὡς ἐχθὲς δὲ καὶ πρῶν*: porro Libanium T. II. p. 124. c. et ea abunde sunt. WESS.

4. *τετρακοσίαις ἔτεσι*) Classicus locus est de Homeri et Hesiodi aetate, neque ad verum incongruus. Herodotus natus est ex Pamphilae iudicio apud Gellium XV. 25. exeunte Olymp. LXXIV. paullo ante famosam Xerxis in Graecos expeditionem: hinc in superiora tempora si retrocedas, iustus ad Lycurgi et Iphiti aetatem progressus erit. Homerum vero utrique fuisse aequalem, plures olim censuerunt, docente Marshamo Canon. Chronic. p. 437. et Dodwello Diss. de Cycl. III. p. 153. Haecenus itaque res bene haberet. At ubi calcem Vitae Homeri, quae Nostro tribuitur, inspexeris, alia omnia videbuntur dicenda; adnumerantur anni istic DCXXII. ab Homeri aevo ad Xerxis expeditionem, insigni discrimine; cui quidem medetur illustr. Scaliger ad Euseb. Chron. p. 102. ibi legendo *ἔτις ἑπὶ τετρακοσία εἴκοσι δύο*. Sic sane discordia nulla. Contra venit Bonherius Diss. Herodot. c. XI. 124. nihil isto in calculo immutandum, sed his in numeris, pertendens: scribendum esse *ἡλικίην ἑξακοσίαις ἔτεσι* - *πρεσβυτέρους*, septingentis annis mea aetate superiores esse. Addit talia, si de Troia capta sermo esset, quae colore et specie non carent. Constant hic numeri Codicum omnium conspiratione, nec viderunt diversos hoc loco Athenagoras et Cyrillus. [Vide Var. Lect.] Sit-ne Noster Vitae Homeri scriptor in controversia haeret; quae si vel secundum Herodotum pronuncietur, erit fortasse expeditior difficultatis ratio, uti suo loco declarabitur. WESS. — Immo, prorsus praeter veri speciem libellum illum ad Herodotum auctorem referri, suo loco monstrabitur. S.

6. *οἱ ποιήσαντες Θεογονίαν Ἕλλησι*) Inventores Theogoniae antea Graecis ignotae, Homerum et Hesiodum fuisse, si significarit, aut erroris aut reus erit imprudentiae. Uterque poeta, quae de Diis canunt, non ut nova et a se primum excogitata perhibent, sed cognita et a maioribus accepta. Tetigit eam rem Io. Clericus ad princ. Theogon. Hesiodi et ad vs. 211. At alia verborum sententia Herod. T. V.

tia; indicant, primos versibus descripsisse atque ornasse. Simile Diogenis Laërt. Praef. §. 3. de Musaeo, ποιῆσαι δὲ θεογονίαν καὶ σφαῖραν πρῶτον. h. e. scriptis versibus exposuisse. Memini magnum nostra aetate virum aliter Diogenem explicuisse, de quo *Miscell. Obs.* Amstel. Vol. III. p. 346. Sed ποιῆσαι hoc significatu tritum. Tale Musaei III. 38. καὶ ὁρθῶς μοι δούλει Πίνδαρος ποιῆσαι: nec diversum ambiguum istud *Sophoclis*, Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δὲ οὐκ ἐπίστασθαι, in *Athenaei* XIII. p. 604. D. quem quoque vide XIV. p. 627. D. et animadversionem *Casauboni*, tum *Platonem* in *Lyside* p. 205. A. et de *Rep.* II. p. 379. A. Merito autem ob turpes de diis fabulas ambo taxantur ab *Isocrate*, Laudat. *Busirid.* p. 229. *Ed. Steph.* [T. II. p. 408. *ed. Auger.*] *WESS.* — Locum istum obiter attingens *WOLF* in *Prolegom.* ad *Homer.* p. LIV. rationem, ait, fefellisse *Herodotum* in sententia de *Homero* et *Hesiodo*, primis conditoribus theogoniae Graecae. „Perperam enim (inquit) *Wesselingius* verba, „οὗτοί σις οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἕλλησι, sic accipit, ut illi „duo primi versibus exposuisse theogoniam, non condidisse „dicantur. Sane ita ponitur ποιῆν; sed dativus in hac „significatione verbi additus luce exemplorum egebat, „qualia mihi quidem incognita sunt.“ — At, si ποιῆν significat versibus exponere, carmine complecti; quid tandem impedit quo minus verbo adiciatur nomen in dandi casu positum, personam indicans vel illud hominum genus, cuius in gratiam carmen componit poeta. Igitur, quamvis in horum nonnullis, quae de origine Graecarum religionum ex Aegypto repetenda *Herodotus* statuit, fallere eum opinio potuerit; isto tamen, quod a Viro docto prolatum est, argumento non persuadebimur, ut *Scriptori* haud utique absurdo hanc imputemus sententiam, *Homerum* *Hesiodumque*, quae de diis Graecorum cecinerunt, ea primos invenisse excogitasseque. S.

8 seqq. οἱ δὲ πρότερον ποιηταὶ λεγόμενοι etc. „Quod poetas, qui antiquiores habebantur, *Hesiodo* et *Homero* seniores vixisse contendit *Herodotus*, recte-ne an secus id statuerit, nunc quidem nec affirmare possumus, nec negare: certos enim poetas, qui theogoniam attigerant et quorum carmina tunc habebantur, eum respexisse necesse est; qui quales fuerint, nunc ignoramus: nisi forte carmina respicit,

quae sub Orphei, Musaei, Lini, Eumolpi, aliisque nominibus ferebantur; ut non tam illos homines post Homerum vixisse, quam carmina illis tribui solita serius condita censere videri debeat. Nec vero inde inferri aut potest aut debet, quasi *Herodotus* statuatur, nullos omnino ante Homerum et Hesiodum fuisse poëtas, nulla fuisse carmina; id quod omni rerum rationi adversatur: fieri enim nullo modo potuit, ut in rudi et a nullo alio poëta subacto et tractato sermone carmina *Homerica et Hesiodica* elaborarentur; et sunt infinita in iis ipsis, quae antiquiora carmina partim testantur, partim arguunt. At rerum summa continetur hoc, quod ea, quae antea pluribus carminibus passim de singulis diis eorumque natalibus, formis, muneribus etc. exposita, aut narratione maiorum ac fama diversis locis diverse sparsa ac disseminata erant, uno carmine *Hesiodus* comprehendit disertiusque exposuit; *Homerus* autem mythos de diis vulgatos ad epicam rationem traduxit, atque ita ornavit et ad certam rationem constituit, ut inde pro modulo ac regula fabulae haberentur apud posteros." HEYNE in *Comment. de Theogonia ab Hesiodo condita, ad Herodoti lib. II. c. 52.* inter Commentationes Soc. Reg. Goetting. per annum MDCCLXXIX. p. 132 et seq. — Credibile est autem; nihil fere aliud, nisi hoc ipsum, significare voluisse *Herodotum*, quum primos *Hesiodum et Homerum Theogoniam Graecis* condidisse ait. S.

[10 seqq. καὶ τὰ μὲν πρῶτα etc.) Frequentes notarunt viri docti candidum Scriptoris nostri ingenium et religiosum veri tradendi studium; qui, quae vel ipse vidit, vel ex historica fide pro exploratis aut maxime omnium probabilibus habuit, qualibet occasione diligenter ab his distinguit, quae vel pro sua sententia suoque iudicio interponit, vel quae e vulgari incertaque fama, aut a singulis quibusdam hominibus relata, tradit. S.]

CAP. LIV. 1. τοῦ τε ἐν Ἑλλάσι) In praepositionis absentia singularis est *Mediceus*. [quem secutus *Gronov.* abiecit ἐν ante Ἑλλάσι.] Supra c. 51. cum *Aldo* pauci τὰ ἐν τοῖς Σαμοθενείῃ μυστηρίοις. Non nescio praepositionis, ubi eam consuetudo requirebat, neglectum. Quo ex more Σαμ-
τη ζυνεύει τῷ πατρὶς ζυνεύει *Euripid.* *Iph. Taur.* 524. et

vs. 538. ἄλλως λέγεται ἔγμεν Ἀντίδῃ, quod utique ἔγμε' ἰν Ἀντίδῃ commodum fuerat. *Sophocles* Trachin. 176. ὡς --- αὐθιγαί ποτε Δαδῶνι. *Plato* Menex. p. 245. τὰ τρόπαια τὰ τε Μεγαλῶν καὶ Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς. Sunt ad manum consimilia, quae sicubi consensus conspiret mastorum, auxilio esse poterunt. Sed et saepe elisa videtur scribarum inconsiderantia. Sit *Philostratus* exemplo, Heroic. II. p. 694. quum de Ulysse διαφυσόντα δὲ αὐτὸν τὰ καὶ πάθη, ἀπώλεσεν αὐτῇ Ἰθάκῃ ὑστέρων. Dederat ἰν αὐτῇ Ἰθ. neque enim *Nep- tunus* Ulyssem una cum insula Ithaca, quae graecorum eorum sententia, sustulit: devoravit ἰν praecedentis verbi terminatio. Hoc *Herodoti* loco vincunt schedae, citra quarum adstipulationem, re postulante, [l. 3.] Θηβίων recepi. WESS.

3. γυναῖκας ἱρηίας ἐκ Θηβαίων) Quia supra scribit c. 35. ἱρᾶται μὲν οὐδεμὴν οὔτε ἱερονες θεοῦ οὔτε θηλῆς ἄνδρες δὲ πάντων τε καὶ πασίων: non ἱρηίας, sacerdotes, illas fuisse cen- seo, sed sacras, sacerdotumque ministras; atque adeo scribendum: γυναῖκας ἱρᾶς ἐκ Θηβίων ἐξαχθῆναι. Cap. 56. legi- tur, εἰ ἀληθῶς οἱ Φοίνικες ἐξήγαγον τὰς ἱρᾶς γυναῖκας, quarum alteram paulo dicit inferius ἀμφιπολιύσαναι ἐν Θάβησι ἱρὸν Διός: monstrat illud, fuisse mulieres ἱρᾶς sive ἱεροδούλους. In templo Syriae Hierapolitano praeter sacerdotes fuisse ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν scribit *Auctor* libri de Syria Dea c. 43. istius generis ἱεροδούλους *Strabo* vocat ἱερὰ σώματα VI. p. 418. B. [p. 272. c. ed. Cas.] VALCK.

CAP. LV. 3. ἐκ Θηβίων τῶν Αἰγυπτίων) Dialecti ratio ut hoc admitterem, perpulit. Πασίων, ἀλλέων, ἀρπα- σθισίων, ne alia advocem, praesidio sunt. Theo, detracta Ionica forma, ὅτι παρθῆναι τινὲς ἐκ Θηβαίων τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν ἱέρειαι, ubi *Nostri* praescripto ἤχθησαν oportuerat: sunt et alia refigenda ibidem, quae missa facio. WESS.

4. ἀναπταμένους) ἀναπτομένους *Aristophanis* et *Hesychii* auctoritate servavisse, nisi *Eustathius*, quem magni, quan- do ex usu est, vir Celeb. aestimat, et tot membranae contra ivissent. WESS.

6. αὐδαίξασθαι φωνῇ ἀνθρωπινή) Io. Iac. *Wetstenius* ad secundam *Petri* Apostoli c. 2, 16. plura coacervavit, quae ἀνθρωπινή, si omnium eadem esset dicendi species, auxilio forent. Belle *Pass.* et *Ask.* pro quo *Gronov.* ad. c. 57. pruden- ter. WESS.

11. Δωδωναίων δὲ αἱ ἱερίαι) Haec et quae anteverterunt, sacris Dodonaeis feminas fuisse antistites, liquido conmonstrant. Strabo autem lib. VII. p. 506. [p. 328. ed. Cas.] primitus ἀνδρὶς ἦσαν οἱ προφητεύοντες ait, deinde τρεῖς γυναικας, in mulierum numero consentiens. Unde sumserit mares istos prophetas, an ex ὑποφθῶν Homeri voce, an aliunde, quaerunt docti viri, praeter ceteros Gronovius Exercitat. de Dodona p. 23. WESS.

12. Προμηνία) Graece non dicitur προμηνής, sed προμηνής et προμηνία: scripserat fortasse, Πρεμηνή vel Πρεμηνή. Benevolam nomen illud designaret. VALCK. — Προμηνία Eustathii patronum, non locupletem tamen, habet. WESS. — „Eustathium patronum“ scribere puto voluerat: habet enim hoc nomen Eustathius in *Odyss.* p. 545, 14. In eadem vero scripturam consentiunt libri omnes: quae cur sollicitaretur non satis caussae fuisse videtur. Ut προθυμία, προμηνία et similia dicuntur, sic non video cur Προμηνία, praesertim tamquam proprium nomen, suspectum nobis esse debeat; licet adiectivum προμηνής, unde illud derivatum fuerit, in reliquiis graeci sermonis hodie non reperitur. S.

CAP. LVI. 4. δοκίμῃ μοι ἡ γυνή) Hoc praetuli; sunt γνώμη ἔχω et δοκίμῃ μοι eiusdem paene potestatis, nec concinne componuntur. Scripti Codd. in verbi scriptura passim variant, adtentique lectoris expostulant iudicium. Mecum facit Reiskius. Formulam eiusque usum illustant Reitzius ad *Lucian. Astrolog.* c. 9. et *Abreschius Diluc. Thucyd.* p. 5. Quod sequitur [l. 5.] de parte Graeciae, olim Pelasgia, ratum ex Homero et certum ponit *Thucydides* l. 3. WESS. — At non partem Graeciae ait olim Pelasgiam fuisse nominatam, sed universam Graeciam; eiusque partem fuisse Thesprotiam. S.

7. ἔπειτα δουλεύουσα) Voce transposita hunc in modum ista commode scribi posse suspicor, ut altera mulierum videatur πρὸς τὴν ἐξ Θεσπρωτῶν δουλεύουσα ἔπειτα αὐτῷ ιδρύσασθαι ὑπὸ Φηγῶ εὐπιφανίῃ Διὸς ἱερὸν ὥσπερ ἦν οἶκος, ἀμφιπελίσσασθαι ἐν Θήβῃσι ἱερὸν Διὸς, ἐνθα ἂν ἀπίκτο, ἐνταῦθα μνημεῖον αὐτοῦ ἔχειν: vendita, ut in Thesprotiam abduceretur servitutem servitura; postea illic sub procera quercu Iovis constituisse sacrarium, ut erat rationi congruum, quae Thebis

in templo Iovis fuisset ministra, quo pervenisset illic eius colere memoriam. VALCK. — Non multum refert, ἀμφι-
 λύνουσιν, an Aldinum, potius censeas; sapit tamen eius ἀμ-
 φιπολεῖσιν non nihil ex Ionia. Vide adscripta Diodoro
 XVI. 70. WESS. — Commode utique ἀμφιπολιεύ-
 σιν legeretur, quod cum Valckenario Reiskius etiam com-
 mendaverat. Idem, non minus quam ille, simpliciter po-
 sito verbo πεφυκνῆ offensus, ἐκεῖ πεφυκ. legendum conie-
 ctavit. Mihi, ut maximi facio sagaces eruditaeque docto-
 rum virorum suspectis super locis aut manifeste men-
 dosis coniecturas, sic nunquam placuit perpētus no-
 vandi pruritus. Reliquas partes huius traditionis alle-
 gorice intelligendas esse prudens Herodotus censuit; quod
 de fago narrabatur, illa (inquit) vera et naturalis arbor
 fuit. Hoc, ni me ratio fallit, verbo πεφυκνῆ significatur.
 Neque magis opus esse videtur, ut verba ἔπειτα et δυν-
 λύνουσιν transponantur: nec enim video quid impediat quo
 minus credamus, mulierem hanc etiam tunc servitutem
 servientem instituisse illud oraculum. Exoptata sane res
 hero debuit esse, ancillam habere fatidicam; cuius ex arte
 haud spernendum ille capere quaestum poterat. Caete-
 rum de Dodonaeo oraculo consuluisse iuvabit quae com-
 mentati sunt De Brosses in Actis Acad. Reg. Inscr. Tom.
 XXXV. p. 89 seqq. et Heyne in Excursu II. ad Iliadis lib.
 XVI. S.

9. ἔνθα ἀπίνετο) ἔνθα mutari haud debuerat. [quod a
 Gron. inconsulte factum.] Aliud est ἐνθάδε, et hic incon-
 gruum. WESS.

12. ἐν Λιβύῃ πεπρῆσθαι) Nisi Codices iterum coniectu-
 ris obniterentur, pau'o ante scribi malim χρηστηρίου κατη-
 γήσατο: [at vide modo II. 49, 7-9.] hic autem, ἐς Λιβύην
 π. Non quid evenisset in Africa, sed illud noverat mu-
 lier, comitem suam a Phoenicibus fuisse venditam ut in
 Libyen abduceretur: hoc vero saepe dicitur Herodoto ἐς
 Λιβύην πεπρῆσθαι vel πρῆσθαι. Herod. VIII. 105. πᾶσις --
 ἐπ' αὐτοῖς ἐς Σάρδεις τε καὶ Ἐφεσον. Demosth. p. 708, 23. παρὰ
 ἐς Λευκάδα. Ob locum Lucae Act. VII. 9. similia quaedam
 fuere collecta: vid. Celcherr. T. Hemst. in Miscell. Obs. VI.
 p. 344. Huc refero rarius illud Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 252;
 32. ἐς Λακεδαιμόνα γράμματι πεμφθέντα ἔλυσαν ἐς Ἀθήνας: et

de Periandro Diogenis Laërt. I. 94. τὸν παῖδα ἀπεκέρυξεν εἰς Κερκύραν, quaeque dantur similia. VALCK. — Ut saepius εἰς legitur, ubi commodius in videri poterat; sic et subinde in, ubi εἰς malles, apud probatissimos auctores. Sic quidem apud Thucyd. VII. 17. consentientibus libris habes ἀποστειλόντες ὀπίστας ἐν τῇ Σικελίᾳ, et similiter idem alibi. Conf. ad I. 21, 4. notata. S.

CAP. LVII. 1. Πηλεΐάδεις δὲ μοι δοκίουν κληθῆναι etc.) Quae fabulae origo, et unde antistitae Dodonaeae πηλεΐάδεις nominatae sint, post doctissimorum virorum, Bocharti, Gronovii, Triglandii, aliorumque suspensiones et coniecturas, nondum in expedito versatur. Valekenarium adi ad Tragici Phoeniss. vs. 1475. WESS. — Quae obiter ibi Valekenar. monuit, cum his conferenda sunt Scholia vet. ad Sophocl. Trachin. 175. (169. ed. Br.) ubi pro πελοῖους, quod vulgo legebatur, ex Hesychio (in Πηλεΐους) corrigendum esse πελαιοὺς iam olim Sallier in Actis Acad. Inscript. T. V. Hist. p. 35 seq. docuit, quod etiam a Brunckio receptum est. A quibus parum abludit quod ad Virgilii Ecl. IX. 13. Servius adnotavit, Thessalica lingua peliades et columbas et vaticinatrices mulieres dici. S.

3. εἰ δὲ κείον δέ σφι ὁμοῖα ὄρνισι φθίγγεσθαι) Mira hominum studia; quod uni ridet, alteri accidit ingratum: si quid ianoves aut coneris, in promptu acriora iudicia; quae equidem uti nec valde metuo, ita, prudentium ubi fuerint, non recuso. Hic allego novationis auctores Grammaticos ac schedas veteres, nexumque sermonis. Non nescio, quo fulcro εἰδοῖαι niti queat: neque non intelligo, ὁμοίως probum multis videri. Ostendit Cl. Hemsterhusius utriusque usurpandi morem ad Luciani Somn. c. 2., adseruitque Ionibus ὁμοῖα τοῖς etc. Edidit Aldus III. 35. ὁμοῖα τοῖς πρῶτοις: mutavit H. Stephanus; et sic tamen eiusdem Musae c. 8. et 57. VII. 120. WESS. — ὁμοῖα h. J. lubentem me accepturum, in Var. Leck. significavi. S.

11. Ἐστὶ δὲ καὶ τῶν ἱεῶν ἡ μαντικὴ etc.) Sic ex Florentino vir Clariss., divinandi per sacerdotes rationem intelligens; cuius explicationi pugnat cap. 83., ubi ἀνθρώπων μὲν οὐδὲν προσκίεται ἢ τέχνη sive divinatio. Alii ἱεῶν sive ἱπῶν de victimarum extis interpretantur, et ad haruspicinam referunt: ἱπῶν non aliud esse ac ἱπῶν, sicuti, χήνια et βόια, de

anserum boumque carne, quae aliis *χρῆμα*, *βέλμα*: haec Corn. de Pauw et Reiskii opinio; qua ratione sacerdotum ars, quam illis scriptor negat, maneret. Mihi τῶν ἱερῶν *μαντικὴ* divinatio in templis, quae et responsis et signis absolvebatur, placet. WESS. — Vallae interpretationem, divinandi in templis ratio, restituit Wess. quos et equidem, postquam incertus aliquamdiu haeseram, secutus sum. Attamen nec satis adparet cur hoc maxime adiectum voluisset Scriptor, in templis; et, hoc si voluisset, in ἱεροῖς dicturus fuisse videtur. Subiit igitur cogitatio, ἱερὰ hic intelligi fortasse sacra, sacrosque ritus, cuiuslibet generis, ut hoc Herodotus dixerit, in pluribus aliis sacris ritibus divinationem etiam ex Aegypto in Graeciam esse derivatam. At rursus, hoc si in animo habuisset, non tam ἔστι δὲ, sed ἔστι ὧν (vel δὴ) καὶ — ἡ *μαντικὴ* dicturus fuerat; quoniam, quae adhuc de Dodonaeo oraculo dicta sunt, utique et ipsa ad *μαντικὴν* pertinent. Quod vero ait, ἔστι δὲ καὶ τῶν ἱερῶν ἡ *μαντικὴ*, perspicue significare videtur, nunc de alio quodam *μαντικῆς* genere agi. Atqui hoc aliud genus, est divinandi ratio per victimas. Et, quo graeca verba in hanc partem accipi possint, non opus est, ut cum Pavio Reiskioque scripturam ἱερῶν probemus, statuamusque ἱερῶν pro ἱερῶν vel ἱερῶν dici; quum praesertim nusquam alibi ἱερὰ vel ἱερὰ, sed constanter ἱερῶν dicat Herodotus. At nimirum τὰ ἱερὰ frequenter Nostro idem, ac τὰ ἱερῶν, valent; suntque victimae quae immolantur. Sic θύει τὰ ἱερὰ, I. 59, 6. VIII. 64, 5. et alibi, est mactare victimas. II. 40, 1. ἡ ἐκτίσις τῶν ἱερῶν, est exenteratio victimarum, ubi conf. L. 14. et 16. Ac praesertim ubi de extispicio vel haruspicio agitur, legimus propitia aut contra fuisse τὰ ἱερὰ, V. 44 extr. IX. 19, 6. IX. 36, 3. (ubi haruspex *μαντεύσθαι* dicitur) item 37, 2. etc. pro quo τὰ σφάγια ait IX. 45, 10. Denique VIII. 134, 7. ἱεροῖς χρηστηριάζεσθαι, est ex victimis responsa dei petere. Quibus inter se collatis consentaneum est, ut h. l. τῶν ἱερῶν (idem ac si dicas διὰ τῶν ἱερῶν) τὴν *μαντικὴν* intelligamus divinandi rationem ex victimis; quam nimirum pariter, atque oraculorum institutum, ex Aegypto ad Graecos transiisse statuit Herodotus. S.

CAP. LVIII. 1. προσηγορίας explicat Gronovius et ad Pauli Epist. ad Roman. 5, 2. et Ephes. 2, 18. docti in-

interpretes. WESS. — Oblationes intelligebat Gronov. provocans ad Aristoph. Av. 854. et quae ibi a graeco interprete notantur: in versione autem *adductiones* posuit, quas tenuit Wess. Hesychio προσάγωγη est προσέλευσις, recte: accessio, nempe ad deorum aras, supplicatio. S.

CAP. LIX. 3. ἐς Βούβαστιν πόλιν) Stephan. Byz. Βούβαστος, πόλις Αἰγύπτου, ἣν Ἡρόδοτος Βούβαστιν φησι, διὰ τοῦ ἱ. Quae Ethniconographi cum Gronovio non laterent, vicit Medicei spectatissima, uti fertur, fides, ut ἐς Βούβαστρον obtrudi posset. *Bubastis*, exemplo Nostri II. 67. et 137. dicitur Pomp. Melae; aliis *Bubastus*, Βούβαστος. Mox [L 6.] ex Arch. Vind. Pass. ἐν μέν τῃ Δίλτα non omnino absurdum. Μίρον τὸ Δίλτα scripsit supra c. 17. Ceterum templi Isidis, quod olim in urbe Busiride, restant splendidissimae ruinae, elegantissimis optimi marmoris columnis, cultis hominum animaliumque figuris ac litteris hieroglyphicis spectabiles, descriptae cum cura a Sicardo, curioso ex Iesuitarum familia peregrinatore, in Novis Memor. Legationum eius ad Orientem Societatis T. II. p. 118. WESS.

CAP. LX. 2. ἐπιάν κομίζονται) Nihil habebat causae cur hic scribi mallet Galeus κομίζονται, ignotum Herodoto verbum; apud quem, ut hic, frequenter alibi κομίζεσθαι notat nave vehi vel deferri, IV. 76. V. 43. VII. 49. Quae Galeo obversabantur, Aegyptiorum κομμοσίας attigit vir Magnus ad Diodor. Sic. T. I. p. 177. VALCK.

8. ἐγχερίσαντες τὴν βάριν τῇ γῇ) Placet Arch. ἐγχερίσαντες, quem ille in modum III. 86. et Aldus IX. 98., nec tamen constanter. Antiquissimi usus fuit χρίπτειν et ἐγχερίπτειν, χρίπτειν recentioris: quae causa perpetuae in Edd. et scriptis discordiae. In Sophoclis Elect. 901. Μὴ ποῦ τις ἡμῶν ἐγχεὶς ἐγχερίπτῃ βροτῶν: at vs. 723. ἔχρημπτ' αὐτὸ σύμγνα, ubi nostri veterem sequuntur morem. Bacchylides in Eclog. Phys. Stob. p. 11. ἀλλ' ἐγχερίπτει νίφος ἄλλοτε, ubi schedae, teste Grotio, ἐγχερίμπτει. Mitto alia, et harum cupediarum amatores ad Cl. Ruhnkenium in Timaei Lexic. p. 76. [pag. 104 seqq. ed. sec.] et Eastachium ad Erotian. in hoc verbo amando. WESS. — Conf. Var. Leet. ad III. 85, 20. et IX. 98, 12. Apud Sophocl. video quidem in edit. Lond. ad Electr. 904. ἐγχερίπτῃ citatum ex ed. Ald. et ad vs. 723. ἐγχερίπτ' ex cod. Baroc. ms. Sed utroque loco Brunckius id verbum in-

sertā μ literā edidit, nulla e msstis suis dissensione in Notis prolata. Apud Stobaeum, pro olim edito *ἐπιχρίπτει* Heeren T. I. P. 1. p. 168. *ἐπιχρίμπτει* ex msstis edidit, cuius vide notam ad vs. 3. ibid. p. 167. S.

CAP. LXI. [2. αἴρεται πρότερόν μοι) Vide cap. 40. S.]

5. τὸν δὲ τύπτονται) Quod in *Athenag.* Legat. prostat pag. 114. τὸν δὲ τύπτονται τρόπον mihi quoque sciolo videtur contri-
buiendum; qui Herodoteum, τὸν δὲ τύπτονται, a Gronovio egregie adfirmatum, minus intellexerit, significans id ipsum quod usitatius Graecis diceretur τῷ δὲ τύπτονται, quemnam inflictiis sibi verberibus lugeant. Scripti tamen Codices si plerique praeferrent τῷ δὲ τύπτονται, cui se verberent, sive, in cuiusnam Dei honorem; cum vicinis illud conspiraret, ἐς Σάιν πέλιν τῇ Ἀθηναίῃ πανηγυρίζουσι ἐς Ἡλιούπολιν τῷ ἡλίῳ, similibusque. Herodoti locum IV. c. 34. ad *Pausaniae* I. p. 104. verba docte contulit *Leopardus* X. Em. cap. 24. στυφανοῦσθαι τῷ θεῷ dixit *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 304, 26. πηλοῦνται τῷ θεῷ *Aristid.* T. I. p. 543. Achillis τὰς κόμας Πατρόκλοῦ μνησθίας *Philostr.* Vit. *Apoll.* VII. c. 36. Vid. *T. Hemsterh.* in Add. ad *Luciani* p. 850. et *F. L. Abresch* in *Diluc. Thucyd.* p. 452. VALCK.

Ibid. τὸν δὲ τύπτονται) Plena manu *Gronovius*; in patiente verbi potestate imprudentior: agentem, et formae quae media dici adsolet, requirit, indicante d'Orvillio ad *Chariton.* III. p. 347. *Codex Bodleianus*, sicuti *Cl. Wasse* testificatur in *Indic. Thucyd.* voc. Ὀσια, τῷ δὲ τῷ τύπτονται praeferbat, quorsum *Vind.* et *Arch.* scriptura ducere videtur: nec absona eius sententia. *Bardesanes.* in *Praep. Evang. Eusebii* p. 279. D. ἐν τῇ Συρίᾳ - - ἀπικτόπτοντο πολλοὶ τοῦ Πέτρου: in honorem Opis sibi virilia amputabant. Equidem in vulgato adquiesco. WESS. — Ut vulgo κόπτεσθαι τινα, plangere aliquem; sic et τύπτεσθαι cum quarto casu construere *Noster* amat. conf. II. 42, 27. et 132, 7. De deo, quem nominare nefas ducit, conf. c. 132, 8. et 170, 1. ibique not. S.

CAP. LXII. 2. λύχνα καλοῦσι) Si Grammaticos, quos [in *Var. Lect.*] adpellavi, consulueris, notatum τὰ λύχνα, tanquam rarum et insigne, advertes. Glossae San-Germanenses: λύχνα οὐδέτερος; Ἡρόδοτος B., Εὐριπίδης Κύκλωπι (vs. 512.) Est ex Ionum consuetudine. *Schol. Apoll. Rhod.* III.

157. Ἴωνικαὶς δὲ τὰ κύκλα, ἀντὶ τούτων κύκλους, ὡς λύχνα καὶ δέφεα: quibus non dissimilia Critici in Nicandri Theriac. vs. 591. Recurrunt τὰ λύχνα c. 133. et apud Themistium et Procopium, studiosos Nostri, saepe. Mox [l. 4.] ἔμπλεα ἐτίετο: [loco ἀλός] καὶ ἑλαίου, plena partim adipe, partim oleo coniecit Reiskius, quod sal ad lampades nihil faciat: cui non subscribo. Frequentissimus olim in sacris usus salis aliud suadet; et quamquam vulgo sal crepitet magis et exsiliat in igne, quam luceat, satis erat si acetabulorum fundum pteret, oleo supernatante. Vide Plin. H. N. XXXI. 7. WESS.

6. οὐνεμα κείται λυχνοκαΐη) Habuit haec ante oculos Themistius principio Orat. ad Constantium Imp. p. 49.; quod Hemsterhusium, docto Oratori egregie opitulantem, in Polluc. X. 115. minime fugit. Spectavit et has lucernarum accensiones Iosephus, Apioni insultans et aliis suae gentis osoribus, λύχνον γὰρ οὐδέπω --- ἰωράκασιν, οἱ τὰς τοσαύτας καὶ τετρακύντας λυχνοκαΐας ἐπιτελοῦντες, contr. Apion. II. 9. p. 478., numero multitudinis electo, quandoquidem et Deorum aliis hunc habebant honorem in Achilles Tatii Amorib. pag. 277. WESS.

CAP. LXIII. 4. εὐτ' ἂν δὲ γίνηται καταφερῆς etc.) Rediit δὲ in pristinum locum, praecedente μὲν flagitante. Is. Vossius, V. Cl., adscripserat codici suo κατωφερῆς, nescio an motus Hesychii κατωφερῆς, κάτω φερόμενος. Novandi causa urgens non est. Καταφερῆς gaudet eadem notione. Dionysius Halicarn. T. II. p. 187. καὶ καταφερῆς ἡ ῥύσις τῆς λέξις, ὥστερ κατὰ πρηνούς φερόμενα χωρίου σώματα, translata quidem, sed manifesta declivitatis sententia. Polybius II. 68. εἰς τὸ τὴν θυρὴν ἐπὶ πολὺ καταφερῆ καὶ κρημνώδη γινέσθαι. quoniam per declivia et abrupta hostibus erat fuga. Aliibi, sicuti et Appianus, χωρία κατωφερῆ III. 55., nec stabili scriptura. WESS.

[8. ἔχοντες ξύλα, καὶ οὗτοι ἐπὶ) Rectius sic interpunges: ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐπὶ τὰ ἔτερα etc. Et in lat. vers. scribes fuste et horum quisque. Respondent enim ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι istis, ξύλων κορύνας ἔχοντες. S.]

9. τὸ δὲ ἀγαλμα, ἰὸν ἐν τῇ μικρῇ ξυλίνῳ) Unde Valla acceperit ligneum simulacrum, dicere non habeo. Optime eum Gronovius in ordinem revocavit; dudum etiam ante G.

Cuperus in Harpocrate p. 104. Multa istic vir longe doctissimus de hoc et similibus Aegyptiorum institutis ex *Diodoro* I. 97. atque aliis. WESS.

19. οὐ μὲν τοι γε οἱ τε) Una de particulis orationi nocet, sic tollenda, ut scribatur: οὐ μὲντοι οἱ γε Αἰγύπτιοι ἔφασαν. Hic etiam mos scribendi *Herodoteus*: pag. 19, 32. p. 32, 46. [I. 51, 21. 80, 28.] οὐ μὲντοι οἱ γε Ἀυδαὶ δαίλοι ἦσαν. p. 118, 6. 28. etc. [II. 81, 3. 83, 7.] atque isthoc ordine voculas istas passim collocat *Thucydides*. VALCK. — Scilicet non modo οὐ μὲν τοι γε, ut in *Var. Lect.* dixi, sed οὐ μὲντοι γε οἱ τε Αἰγύπτ. dabant *Ald.* et alii edd. Quum in id, quod *Wess.* edidit, cum aliis libris ii etiam consentiant, qui sunt ex eadem cum *Med.* familia, videtur hoc loco, ut passim alibi, codicem suum haud satis attente inspexisse Gronov. S.

CAP. LXIV. 3. ἀπότροφον γινόμενον) Haec et vicina pervertit *Valla*, quae hunc vel similem in modum converti potuerant Latine: Templum illud incoluisse matrem Martis; hunc educatum alibi, quum ad virilem pervenisset aetatem, colloqui cum matre voluisse; sed matris administros, quem ante non viderant, haud ingredi passos abegisse. In his Editorum culpa perperam scribitur *ματρὶ* et *ματρός*. *Ἀπότροφον* *Hezychius* recte reddidit *μακρὰν τετραμμένον*. De commercio familiari, sive colloquio, frequentatur *συμιξαί*. Apud *Herod.* VIII. 79. *Aristides* adversarium *Themistoclem* ἐξουαλίετο θύλων αὐτῷ *συμιξαί*: recte *Valla*, colloquendi gratia. [conf. I. 123, 9. VIII. 58, 4.] *Xenoph.* Ἑλλ. III. pag. 283, 37. *συμιξας* τῷ *Δερκυλλίδῃ*. *Demosth.* p. 234. §. 282. *συμιξαμεν* τῷ *Προξένῳ*. In *Aristoph.* Ἑκκλ. vs. 512. Οὐδεμιᾷ γὰρ διανοστίρῃ σου *συμιξας* οἶδα γυναῖκί: sic scribendum ante *Dawesium* vidit *T. Faber*. Suspicio tamen et hic in ambiguo ludere voluisse *Herodotum*; puerumque ἀνδρίζομενον aliud quid isto captasse colloquio: διαλέγεσθαι et ὁμιλεῖν frequenter inserviunt istiusmodi lusibus: est et ubi sic adhibetur ἰς λόγους ἰλθῖν. Propter ea certe quae sequuntur, τὸ μὴ μίσγεσθαι γυναῖξί ἐν ἱερείῳ, in istum equidem sensum ceperim τὸ ἰσέλθῖν vel ἰλθῖν παρὰ τὴν μητέρα, cum *Gronovio*, qui hanc in rem valde collegit opportuna, et *Herodotea* quidem diligentissime ad pag. 130, 5. VALCK.

Ibid. ἀπότροφον γινόμενον) Plurima hic turbavit neglectus sermonis habitus. Ἀπότροφος non est nutrimentis depul-

sus, quomodo Latina Gronovii; sed procul a parentibus educatus, uti Portus bene. Hesychius Ἀπότροφος, μακρὰν τεθραμμένος. Plutarcho propterea T. II. p. 973. n. luscinae, nidis ereptae atque in caveis altae, ἀπότροφοι τῶν μητέρων: Aristoteli, quem Chaeronensis advocat, ἀν ἀπότροφα γίνονται, de iisdem aviculis. Ad hoc, ἐξανδρωμένος prave redditur viriliter impulsus, multoque peius ob Medic. abesse posse decernitur. Suidas ἐξανδρώμενος, τὴν ἡλικίαν ἔχων εἰς ἄνδρα, h. e. adultus. Denique τῇ μητρὶ συμμίξαι colloquium requirit matris; coitum nunquam. De Xerxe, ἐθίλων σφί συμμίξαι, desiderans cum illis colloqui, VIII. 67. et Aristide c. 79. θίλων αὐτῷ συμμίξαι, colloquium eius cupiens. Plura Valckenarius. Quibus quidem, uti aequum fuit, animadversis, sententia scriptoris elucescit; neque patitur, primitus fuisse γετόμενον ἀπαλλάττεσθαι, μετὰ δὲ ἐξανδρωμένον etc. uti arbitremur: corrumpent enim additiones bene dicta. WESS.

11. μηδὲ αἰλόντους) Clemens Alex. I. Strom. pag. 361, 19. Αἰγύπτιοι, inquit, πρῶτοι - - ἐν ἱεροῖς μίσγεσθαι γυναῖξιν ἐκώλυσαν, μηδ' εἰς ἱερά εἰσέναι ἀπὸ γυναικὸς αἰλόντους ἐνομοθέτησαν. Attigit Marshamus Can. Chron. p. 222. Egregius Porphyrii est locus in Euseb. Praep. V. pag. 197. d. venustissimus Theocriti Eid. V. 147. VALCK.

[14 seq. μίσγονται ἐν ἱεροῖσι) De avibus aliisque animalibus loquens; ὀχυνόμενα, αἰτ, ἐν τε τοῖσι νηοῖσι τῶν θεῶν καὶ ἐν τοῖσι τεμένεσι: de hominibus vero, non ἐν νηοῖσι, in ipsis aedibus αἰτ, sed nomine utitur latius patente, ἐν ἱεροῖσι. Comprehendit autem τὸ ἱερόν et τὸν νηὸν et τὸ τέμενος, agrum, lucum, aedificia, quibus cingitur dei aedes. Attamen, vel sic, iusto gravior et praeter reliquum Herodoti morem iniquior videri possit ista criminatio, praesertim ita universe in omnes pene homines, Aegyptiis ac Graecis exceptis, iactata. Certe, in ipsa etiam famosissima ob Veneris obsoenum cultum Babylone, non modo non in aede deae, sed omnino ἔξω τοῦ ἱεροῦ (ut refert idem Noter, l. 199, 15.) committebantur illa flagitia, quibus placari deam persuasum habebant. S.]

16. νομίζοντες ἀνθρώπους εἶναι κατὰπερ etc.) Diogenes Cynicus simili disputatione ad foedas conmixtiones probandas abutebatur, abutebatur et Chrysippus; perstricti ex merito abs H. Grotio Iur. B. et Pac. II. 5, 3. Ecce tibi Stoici

nostris ita respondentia verba, ut hoc fonte hausta diceres: καὶ τὸ Φαγῖν τι, καὶ προελθεῖν ἀπὸ λείχους ἢ θανάτου πρὸς ἱερὸν, ἀλόγως διαβέβληται· ἐπὶ τῇ θηρίᾳ ἐπὶ δὲ ὑποβλέπεται· tum animantium mutorum exemplis liquere, τὸ μῆτε συγγινόμενα, μῆτε γεννώντα -- ἐν τοῖς ἱεροῖς μαινῶν τὸ δῖον, in *Plutarchi Stoicor. Repugnant.* p. 1044 seq. Quae homo locutuleius contentionis fervore et disputatrice virtute, si ea tamen virtus, atque ut alios premeret, iecisse dicendus est. Sed hunc rixosum relinquamus. Mox [L. 18.] ὀρνίθων τέλεια [loco vulgati γένεα] ex Codd. Britannicis adeo blandiuntur. ut a probandis non longe absim. Si qui interpretamentum putarint, *Eustathium* uti adeant, auctor sum, et considerent τέλος et τέλεια in *catervis* sedem habere VII. 211. 223. IX. 20. WESS. — Conf. I. 103, 4. ibique not. Apud *Eustathium* quidem, de diversis vocabuli τέλεις notionibus saepius disserentem, nihil quod magnopere huc faciat reperire mihi contigit. Caeterum scripturae isti, ὀρνίθων τέλεια, tam insignem veri speciem inesse intelligo, ut et ego eam cum *Schaefero* receptam velim. S.

18. ὀρνίθων γένεα) Τέλεια, quod in Codd. scriptis invenere *Galeus* et *Wasseus*, (vid. ad *Thucyd.* p. 151.) viz a correctoribus exspectandum; si Codices etiam exhibent alibi, [alii, puto, voluit] ubi vulgantur ὀρνίθων γένεα, genuinum videri poterit: τέλεις saepius periphrasi servit: mihi tamen nihil cuius occurrit simillimum. VALCK.

CAP. LXV. 4. ἀνέται τὰ ἱερά) Non, pro sacris habentur, ut vertit *Valla*, verum significarent ista, consecrata sunt templa, quod hinc alienissimum est: vid. *Observ. Miscell.* III. p. 94. Sententia poscit: τῶνδε εἵνεκεν ἀνέται τὰ θηρία εἰ λέγοιμι: quibus autem de causis ferae sint consecratae, si dicerem. *Herodotum* tamen suo scribendi more dedisse suspicor; ἀνέται vel ἀνέται ἱερά εἶναι εἰ λέγοιμι, literasque nonnullas partim male repetitas, partim neglectas. εἶναι saepe tanquam superfluum adiicitur ab *Herodoto*, πλεονασμῶν καὶ παρελλλητισμῶν studiosissimo. De rebus consecratis vel consecrandis satis vulgata sunt ἀνέται vel ἀνέταις, et ἀνέσθαι: rarius illud *Xenophontis* de amabili suo secessu *Scyllunteo*: ὁ χώρος ἀνέταις ἱερὸς εἶναι: in *Socrat. Epist. XIX.* ad *Aeschinem* fortasse scripta, quem multa maioris faciebat *Xenophon*, quam *Plato*. VALCK.

Ibid. ἀνίσταται τὰ ἱερά) Abundabit articulus, nisi αὐτὰ ἱερά fuerit. Superstitiosae animalium consecrationes et in Graecia et Romae notissimae fuerunt; exemplorum affatim in *Casauboni* notis ad *Sueton.* *Caes.* c. 81. Aegyptiorum ritus dabit *Diodorus* l. 85., *Nostri* vestigia premens. Ἀγκυαίη, [l. 7.] quod commutatum fuerat, forma sua iterum splendet, uti II. 182. IV. 180. etc. *WESS.* — Quod ait τὰ ἱερά, incommodat utique articulus, quem abesse et equidem malim: nisi aut praecedens ἀπαντα non ita stricte accipiendum fuerit, sed σχιδὸν ἀπαντα intelligatur, aut τὰ ἱερά intelligantur eae bestiae quae cuique deo sacrae sunt, aut quae apud quemque Aegypti populum sacrae habentur, coll. cap. 69, 1. et 71, 1. Caeterum post ἱερά in graecis nostris delendum comma, quo facilius intelligatur orationis structura. Tum illa, quae praecedunt, καὶ τὰ μὲν, σύντροφον etc. non tamquam absoluta per se ἥτοις accipienda, ut in nostra versione latina factum; sed ita haec cum superioribus connexa sunt, ut dicat auctor, sacrae habentur bestiae, non eae modo quae inter homines vivunt, (ut feles, et canes) sed et quae libere vagantur. Caeterum cum his quae hoc capite et proxime sequentibus traduntur, conferendus omnino *Diodor.* *Sic.* lib. I. c. 83. et seq. *S.*

21. ὅς δ' ἂν ἴδῃ ἢ ἴσῃ etc.) Eadem *Diodorus*, sed vulturis loco felem nominans. Accipitrem seu vulturem Iones olim ἴσῃ sonabant, [ut nos ex msto edidimus,] quemadmodum saepe poeta princeps. *Eustathius* *Iliad.* N'. p. 920, 44. τὸ δὲ ἴσῃ, Ἰωνικῶς ψιλοῦται, εἰ καὶ τὸ ἱεράξ δασύνεται. Neque dubito de *Herodoto*: scribae minuta huiuscemodi negligunt, et qui mstos comparant, non semper acutum cernunt. *Cicero* I. *Nat. D.* cap. 29. Ne fando quidem auditum est, crocodilum, aut ibim, aut felem violatum ab Aegypto: quibus paria *Quaest. Tuscul.* V. 27. cum *Davisi* observatis. *WESS.*

CAP. LXVI. 3. τοὺς αἰλούρους) Praeclare *Pass.* et *Mediceus.* Αἰλουργος Ἀττικῶς, αἰλουργος Ἑλληνικῶς, *Moeris.* Explicat eandem vocem *Etymologus* p. 31. Non addo plura. Otium fecit meditati *Io Piersonus* in erudito commentario ad *Moeridem* p. 36. *WESS.*

7. πτίαντες μίτροι οὐ πατίονται) Haec olim alio pertinere videbantur; sed felium mares designari manifestum

est ex *Aelliano* Nat. An. VI. c. 27. *Παρίορται* mutari non debuerat: his terve gustandi edendive significatu posuit *Ionicum* *παρίορται* *Herodotus*, *Hesychio* restitutum a *T. Fabro* et *Berkelio*. *Agathocles* *Cyzicen.* ap. *Athen.* XIV. p. 650. A. de fructu quodam, *ἰκὴν*, ait, *αὐτὸν*, *ποιεῖσιν* *ἐξ* *αὐτοῦ* *ἄλευρα*, καὶ *παρίορται* *ταῦτα*: vulgatur *παρίορται* redditurque pedibus calcant: [correctus locus in nupera edit. T. V. p. 363.] Ionice scribit *Agathocles*; ignorant autem Iones Doricum istum verborum flexum, saepius oblitteratum, etiam in Epistola *Aristippi*, *Socrat.* IX. ubi *περιβρίπορται* transmutandum est in *περιβρίπορται*. VALCK. — Mire hunc locum interpretatus *Larcherus* est: ils les tuent sans cependant en recevoir aucun dommage; id est, mares occidunt catulos, nec idcirco laeduntur (vel malo ullo adficiuntur) a foeminis. Ait, *Valckenarium* olim in alio nescio quo scripto, corrigendum censuisse *κρίναντες* *μύνοι* οὗ *τι* *ἀρίορται*, atque hanc sibi unice veram certamque visam esse scripturam. S.

8. οὐ *παρίορται*) Male abiit in *δαρίορται*, cuius in adtribuendo et dividundo potestas I. 216. Itaque rectissime *Florentinus* supra c. 37. οὐτε *ἐψῶντες* *παρίορται*, expulso inportuno *δαρίορται*. Iunge IV. 186. *Hesychius*, adiutore *Gueto*, *παρίορται*, *ισθίται*. *παρίορται*, *ισθίορται*. Felium autem hanc indolem et *φιλοτικίαν* describit *Aelian.* de Animal. VI. 27. WESS.

[11. *διὰ* *πράγματα* *καταλαμβάνει* *τοὺς* *αἰσλόμενους*. *Feles* in furorem aguntur interpretatur *Conr. Gesner*, De Quadrupedib. p. 324 med. S.]

CAP. LXVII. 2. *ἐς* *ἰσθίαις* *στρίγαις*) De his, quod quidem recorder, nihil alibi distinctius; nam quae c. 148. et 175. aliorum spectant. Explicat *Diodorus* I. 83. *Φέρονται* *εἰς* *τὰς* *ταρχίας* *ἴασιτα* *θρασιπιδόντων* *αὐτῶν* *κιδρία* -- *θράσιπιδον* *ἐν* *ἰσθίαις* *θήκαις*. Statim *ὡς* *δ'* *αὐτῶς* [l. 4.] ob I. 215. VII. 86. IX. 80. *Ἰχνηυραὶ* [l. 5.] sunt *ichneumones*, eodem *Diodoro* indice: firmantque *Nicander Theriac.* V. 195. et *Hesychius*, quibus *Cl. Salmasius* ad *Solin.* p. 317. testibus dextre usus fuit. *Phrynichus* *Biblioth.* *Coislin.* p. 467. *Ἰχνηυραὶ*, *εἰ* *καὶ* *Αἴγυπτοι* *καλοῦνται*, voce truncatus, sed facile instauranda. WESS. — Non differunt *ἰσθίαι* *στρίγαι*, et *ἰσθίαι* *θήκαι*, quae continuo dein dicit; quae sunt conditoria, camerae, cellae, in quibus conduntur mortui. *Abdallatif*, scriptor so-

culi post C. N. XIII. (in *Relation de l'Egypte, traduite par M. Sylvestre de Sacy*, p. 202 seq.) cellas sese intrasse ait, quarum in aliis canum, in aliis felium, in aliis boum cadavera ingenti numero condita fuere. S.

[*Ibid.* in Βουβαῖσι πόλιν. De hac urbe supra dictum, ad c. 59, 3. Bubastum vero Aegyptiorum lingua *selem* dici tradit Steph. Byz. in voce. S.]

6. τὰς δὲ ἰβίδας ἐς Ἑρμείω πόλιν) Scribarum aberrans oculus haec praeterviderat. Bene vir Celeb. ex Med. et aliis iustum illis locum dedit: sunt enim, ne ratio ibidis nulla sit, opportuna et necessaria. *Hermopolis parva-ne, an magna*, (his titulis duae Mercurii in Aegypto urbes distinguebantur) intelligenda sit, certo constitui haud potest: forte posterior in Thebaide, propter *Ibii* sive *Ibiu* mansionem, non longe ab urbe seiunctam. Itiner. Antonini p. 157. Liquidiora videntur, de *ursis* *lupisque* prodita, propter consensum Prosp. Alpini Hist. Nat. Aegypti IV. 9. WESS. — De verbis *ἰούσας ἰράς*, quae nos interseruimus, vide in *Var. Lect.* dicta. Ut hic intelligimus *ἰράς* τοῦ Ἑρμείω, sic et alibi *ἰρὸς* cum genit. casu illius dei construitur, cui aliquid sacratum est. Sic *εὐρος ἰρὸν Μπερὸς Διονυμῆνης*, L. 80, 5. Boves foeminae *ἰραὶ εἰσι τῆς Ἰσῖος*, II. 41, 3. S.

CAP. LXVIII. 6. τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθρίας etc.) Optime haec Cl. Salmasius, vir summus, Exercit. Solin. p. 314. ex *Aristotele* et *Plinio*, de crocodili nocturna in aquis mora, ratione et caussa teporis; quibus equidem nihil a Gronovio fuisse rescriptum mallet. Non libet in disputationis eius examen, ne quid praeter opinionem acerbius effluat, memet immergere. Sola Philosophi verba, hinc clarissime derivata, ex Hist. Animal. II. 10. adponam, tantoque magis, quoniam praecipua hanc in rem voce desecta [a Gronovio] repraesentantur. Sic scribit: τὴν μὲν οὖν ἡμέραν ἐν τῇ γῇ τὸ πλείστον διατρίβουσι, τὴν δὲ νύκτα, ἐν τῷ ὕδατι· ἀλειψάντων γὰρ ἐστὶ τῆς αἰθρίας. Quid his disertius? Negare fluviatilem aquam in Aegypti aliisque orientis plagis tepidiorem noctu esse roscida et subdivali statione, pugnat veritati, et aestivae his in oris experientiae. Sed absisto. WESS.

[8. ὡς, χνίων οὐ πολλῶ μίζονα. Vide Hasselquist, et Geoffr. apud Sylvestre de Sacy ad *Abd-Allatif*, p. 158 seq. Nempe Herodot. T. V.

Geoffroy ex professo edidit *Observations sur les habitudes attribuées par Herodote aux Crocodiles du Nil*; quae exstant in *Annales du Musée d'Hist. Nat.* T. IX. p. 373. T. X. p. 167. T. XI. p. 37. S.]

13. γλῶσσαν δὲ μόνον θηρίων οὐκ ἔφυνε) Eadem Aristoteles; in expingendo crocodilo Herodotum, quod verbo monui, uti is Hecataeum, auctore Porphyrio apud Euseb. Praep. Ev. X. p. 466: aemulatus: inspicie Hist. Anim. I. 11. II. 10. V. 33. et post Philosophum plures Graecorum Latinorumque. Multa tamen in crocodili hac descriptione diligentissimi superioris et nostrae aetatis naturalis speculatores historiae desiderant, Rondeletius, Bellonius, Gesnerus, Bochartus, praeterque ceteros, Aristoteli paullo magis, quam oportebat, iratior Ol. Borrichius, Hermet. Aegypt. c. 10. p. 270. WESS. — Praecipua quae huc spectant, collecta et excussa videas in *Histoire des Animaux d'Aristote, traduite par M. Camus*, T. II. art. Crocodile. Lingua non prorsus carere crocodilum, porro inferiorem eius maxillam moveri, ut in reliquis animantibus, non superiorem, diligentiores observationes docuere. De Hecataeo apud Euseb. ex Porphyrio, conf. infra ad c. 77, 13. notata S.

[14. ἀλλὰ καὶ τοῦτο μόνον τῶν θηρίων) τοῦτο pro διὰ τοῦτο accipiens Bastius, interpretatus erat idcirco: eandemque in sententiam corrigenda etiam esse graeca, et ἀλλὰ κατὰ τοῦτο legendum, censuit Schaefer ad Gregorium de Dialect. p. 30. Quae mihi supervacanea opera videtur: perspicua scriptoris sententia, sed est etiam hoc unum ex omnibus animalibus, quod etc. S.]

21. τροχίλος) Habent ex Herodoto, et nominatim, Aristoteles Rhetor. [immo, Ethicor.] ad Eudem. VII. p. 189. [ed. Wechel.; p. 271 med. edit. Duval. T. II.] et Aelianus de Animal. VIII. 25. ubi dictione nonnihil mutata, εἰρηναῖα καὶ ἐνσπονδά ἐστι: quemadmodum de apibus V. 11. πρὸς μὲν τοὺς μὴ ἐνσχλοῦντας — — εἰρηναῖα αὐτοῖς καὶ ἐνσπονδά ἐστι: et XII. 15. Ceterum tonus vocabuli apud Aristotelem, Aelianum et alios variat: τροχίλος scribunt, ex eo more, quo nomina huiusmodi terminationis paroxytona esse solent, docente Gesnero Histor. Anim. IV. p. 301. Atque ita scripti codices. Ἐθέλει [l. 23.] bene habet, Florentinique auctoritate III. 33. IV. 33. [p] rediit. WESS.

26. εὐδὲν σίνεται) Τὸ μὴδὲν ἀδικῆσαι τὸν τροχίλον λογίζεται οἱ μισθόν, *Aelianus*, enarrans *Herodotea de trochilo* Nat. An. III. c. 11. et hanc partem [*Historiarum Nostrae*] designans lib. VIII. c. 25. citat *Herod.* ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς λόγοις. Sed quae narrat *Herod.* cap. seq. alio fonte derivata tractat idem *Aelian.* X. 21. VALCK.

CAP. LXXIX. 6. ἀργήματα τι λίθινα χυτὰ) Sive hoc, seu λιθωτὰ malueris, *fusi et factitii lapilli* designantur: *Reiskius* vitrum describi opinatur. Vitri, conditoriorum cipporumque ἐξ ὕλου, mentio erit III. 24. ad quod an adludat, non adfirmo. Faveret suspicioni *Epinicus* apud *Athen.* X. 9. [cap. 40. nuperae edit.] p. 432. c.

Ἑσμὸν [sive Νασμὸν] μελίσσης τῆς ἀκροχόλου γλυκὺν συγκυρμαιήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου.

modo vitrum, quae *Dalecampii* sententia, intellexisse liqueret: ut ut est, commodissimus poëtae locus est. Ἀργήματα et ἀμφιδίας illustrant docti viri ad *Hesychium*, inque primis *Gronovius* in *Adnotat.* WESS. — In *Epinici* versiculo tam felix quam erudita emendatio, νασμὸν pro vulgato olim ἰσμὸν, *Iacobsio* Viro clar. debetur, qui illam primus in *Animadv. in Euripidem* p. 114. proposuit: quod me tunc, quum eam, a *Fiorillo* commendatam, in nostra *Athenaei* editione recepi, praeterierat. S.

13. χάμψαι) Durat *Coptorum* in libris hoc illis nomen, nec multum discordat titulus monstri fluviatilis Arabicus. *Lege Iablonskii* *Panth.* lib. V. 2. p. 70. [conf. *Sylvestre de Sacy* ad *Abdallatif*, p. 157.] *Κροκοδείλους* autem *Ionibus* fuisse lacertas, sive χειρταίους κροκοδείλους, uti IV. 192. testatissima confirmataque res est a *S. Bocharto* *Hierozoic.* P. 1. lib. III. 1. p. 1060. WESS.

CAP. LXXI. 2. τῷ Παπρημίτῃ) Iustum est; neque enim ex Πάπρημις c. 59. Παπρημίτης flecti potest: melius ipso in *Med.* c. 165. Παπρημίτης. Iam Πάπρημις et Πατρημίτης *Arch.* et *Vind.* ex adsimilitudine litterarum descenderunt, quemadmodum *Stephani* Πάπρημις, πόλις Αἰγύπτου ὁ πολίτης Παπρημίτης. Debet et hanc *Hippopotami* sicuti et *Phoenicis* descriptionem *Herodotus* (perhibente *Porphyrio* in *Eusebii* *Pr. Ev.* X. p. 466. c.) *Hecataeo*. WESS. — Conf. infra ad c. 77, 13. notata. S.

5. εὐρὴν ἵππου) *Aristoteles* κίρκον δ' ὕς, *Histor. Animal.*

II. 7. *Achilles Tat.* IV. p. 223. οὐρανὸν βραχέων, quibuscum alii conspirant et peregrinatorum observata. WESS. — Merito h. l. *Larcherus* commendat doctissimi viri *Schneideri* Historiam criticam Hippopotami, subiectam *Artedi* Synonymiae piscium, (Lips. 1789.) p. 247 seq. S.

7. ξυστὰ ποιεῖσθαι ἀκόντια) ξυστὰ ἀκόντια, ut *rasae hastilia virgae latini poetae*. *Aristoteles*, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Conf. *Sam. Bocharti Hieroz.* P. II. lib. V. 14. WESS. — *Ξυστὸν* apud *Nostrum* I. 52, 4, *hastile est, lignum hastae vel iaculi*: sed et universum iaculum, *hastam ferro praefixam* significat, et a *Lexicographis*, *Ammonio*, *Hesychio*, *Suida* ἀκόντιον exponitur. Quae causa puto fuit, cur vocab. ἀκόντια *Schaeferus* h. l. tamquam e scholio invectum delevit. *Reiskio* vero ἀκόντια hīc adiectivum esse visum erat, ut ξυστὰ ἀκόντια idem esset ac ξυστὰ ἀκόντων, *hastilia iaculorum*. At est potius ἀκόντιον substantivum nomen, et ξυστὸν proprie adiectivum fuerit; ut ξυστὸν iaculum significet, ob subintellectum alibi substant. ἀκόντιον, quod cum illo hic coniungit *Herodotus*. Quare etiam pro eo, quod in lat. vers. *iacula rasa* *Gronovius* posuit, nosque *polita iacula*, satis fuerat simpliciter *iacula* ponere. S.

CAP. LXXII. 3. ἰχθύων τὸν καλεῖσθαι λεπιδωτὸν) De λεπιδωτῷ confer *Adnotationes Gronovii*. WESS. — Reprehendit *Gronovius Vallae* versionem, *piscium genus quod vocatur squamosum*; debuisse, ex piscibus eum qui *squamosus vocatur*. Commodius equidem teneri putavi proprium nomen quo hunc piscem Graeci insigniverunt. In *Niloticorum piscium* numero, cum aliis multis, *lepidotus* etiam ab *Athenaeo* recensetur, lib. VII. c. 88. Graecum vocabulum, originem si spectes, utique nihil aliud nisi *squammatum* vel *squamosum* significat: sed oportet in aliis piscium generibus squammis munitorum fuisse unum aliquod, cuius squammæ proprii atque praecipui quidpiam habuerint, quam ob causam ei id nomen prae caeteris fuerit impositum. Itaque videndum, ne *Niloticus* ille *Lepidotus* idem sit piscis, quem sub nomine *Polypteri Bichir*, in *Description de l'Egypte etc. Hist. Nat.* T. I. p. 4 seqq. singulari diligentia Academicus *Geofroy de Saint-Hilaire* descripsit. De cuius piscis squammis haec ille observavit: *Le bichir est couvert d'écaillés fortes et impénétrables, qui le*

défendent également de tout contact funeste et de la dent des animaux qui seroient tentés de l'attaquer. Cette solidité provient d'une matière osseuse qui double chaque écaille au dessous, et qui est si épaisse et si compacte, que la plupart de nos instrumens tranchans ne parviennent qu'avec peine à l'entamer. Eiusdem piscis descriptio cum icone exstat etiam in *Annales du Musée d'Hist. Nat.* T. I. p. 57 seqq. S.

CAP. LXXIII. 2. οὐκ ἴδον, εἰ μὴ ὅσον γραφῇ) Tentari non debebant Euripidis ista in Hippol. vs. 1005. Οὐκ ἴδαι πράξιν τήνδε; πλὴν λόγῳ κλύων Γραφῇ τε λίσσων. Idem, Troas 682. Γραφῇ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι. Euripidea quoque libenter imitatur Herodotus. VALCK.

5. ἔστι δὲ, εἰ τῇ γραφῇ παρόμοιος) Nullam status quaestionem vulgatis, cum tot doctissimi viri operam avi fabulosae insumserint, motam fuisse demiror. Negavit, et prudenter infitatus est, phoenicem a se visum, et tamen ἔστι δὲ ἐν τῇ etc. Quae apta et bene iuncta non erant. WESS. — Scilicet (quod in *Var. Lect.* nostra temere praetermissum est) sic perperam olim vulgabatur, ἔστι δὲ ἐν τῇ γραφῇ παρόμοιος. Primus Wess. εἰ τῇ γραφῇ edidit, praeceuntibus codd. Rem. Vind. et Valla. Cum quibus consentire videntur nostri Pa. Pb. Pc. e quibus nihil varietatis adfertur: nec aliud debuerat Arch. in quo ἔστι δὲ οἱ τῇ γραφῇ. Mendosum ἐν τῇ γρ. cum aliis tenet noster F. Ex Pd. citatur ἔστι δὲ εἰ ἐν τῇ γραφῇ. S.

6. τὰ μὲν αὐτοῦ χρυσόνομα etc.) χρυσόνομα τῶν πτερῶν ab iniuriis protecta et defensione viri Celeb. et Codicum auctoritate sunt: eum adi. [Nempe χρυσόκεκκα legendum contenderat Salmasius.] Quod si vero lis de voce cesset, in avis pictura consensio reperietur. Κεντρασται μὲν τὰ πτερεὰ χρυσῷ καὶ πορφύρῃ Achilles Tat. III. p. 215. Aquilae narratur magnitudine, auri fulgoris circa colla, cetera purpureus, ex Nostri praescripto, Plinius Hist. Nat. X. 2. Aliorum loca nunc nihil moror. Περιήγησις formam et diligentem eius descriptionem exprimit ex usu verbi περιηγῆσθαι, quo de Cl. Salmasius in Solin. p. 68. et multo accuratius T. Hemsterhusius ad Dial. Mort. XX. p. 412. Luciani. WESS. — Videtur circumscriptionem dicere, quam gallice *le contour* vocamus. S.

15. ὅσον τι δυνατός ἐστι φέρειν) Illud perquam politum; quod in Medicei δυνατός εἶναι inesse decernebatur, sermonis

indoles respuit. Obstant praeterea scriptae membranae complures. Confer L. Küsterum in Clerici Bibl. N. et Vet. T. V. p. 404. Achilles Tat. eadem in re, Φέρι το χάσμα γήινω χώματι, ἐπὶ τὸν Νεῖλον οὕτως ἵπταται τὸ ἔργον Φέρων, sed prave culpa librariorum: fuerat Φύρι το χάσμα -- καὶ ἐπὶ τὸν Νεῖλον etc. Obstruere ingestā terrā cavum, quod phoenix rostro fecerat, Herodotum deserens indicat. De Taciti Ann. VI. 28. sublato murrhae pondere, vide amicam N. Heinsii et Graevii disputationem, Syllog. Epistol. T. IV. p. 512. et seqq. WESS. — Istud ὅσον τε δυνατός εἶναι non equidem cum Gronovio „perpolitum“ dixerim, sed stylo tamen Nostri neutiquam repugnare censuerim, ut in Var. Lect. significavi. S.

CAP. LXXIV. 2. δύο κέρα Φορίουσι) Fuerunt ex *cerastarum* genere, nec tamen δηλήμονες ἀνθρώπων, ut reliqui apud Diodorum III. 50. aliosque ibi citatos. Auctor *Aelianus* est de Animal. XI. 17. ἐν Μελίτῃ τῆς Αἰγύπτου draconem sacrum in veneratione fuisse, adfirmans gentilem eam anguium superstitionem. Puto ἐν Μετῇλαι scripsisse, quae Aegypti urbs, non Μελίτη. WESS. — Nihil in urbis nomine mutavit doctus *Aeliani* Editor Lipsiensis. S.

CAP. LXXV. 2. κατὰ Βουτοῦν πόλιν) Alia haec atque ea *Butus* [sive *Buto*,] quae *Latonae* oraculo censebatur, quippe Arabiae adfinis: longe inde *Sebennyiticum* Nili ostium, radens *Butum* illam atque adluens c. 155. Πτερωτῶν serpentium titulum [l. 3.] male praeterierunt *Florentiae*: quae enim sequuntur, illo carere non possunt. Res etiam ipsa a fabularum indole abhorret. Namque angues volucres, ex Aethiopum Arabumque finibus in Aegyptum irruentes, veterum monumenta ita celebrant, ut dubii nihil esse debeat. Ipse vates *Esaias* c. xxx. 6. dat מִן הַיָּדֹם הַשָּׁמַיִם *hydrum* sive *chershydrum* volantem Aegypto. Plura qui desiderat, ex eruditissimi *Bocharti* copiis Hierozoic. P. II. lib. III. 12. p. 423. mutuari poterit, atque illis hoc *Pausaniae* IX. 21. cautissimum sane, adnectere: Quo circa neque ad adsentiendum proclivior quisquam esse debet, neque se omnino incredulum ad ea, quae sint rariora, τὰ σπανιώτατα, praebere: ἐπεὶ τοι καὶ ἐγὼ πτερωτοὺς ὄφεις οὐ διασάμενος πείθεμαι, διότι ἀνὴρ Φρυγὴς ἤγαγεν εἰς Ἰωνίαν σκόρπιον ταῖς ἀκρίσιν ὁμοιότατα πτερὰ ἔχοντα. Porro σωροὶ ἀκανθέων [l. 6.]

omnibus in libris, non exceptis *Ask.* et *Pass.* Bene Critici in *Apollonium Rh.* IV. 150. τὰ τῶν ὄφτων ὅσα ἄκανθαί λέγεται. Amanuensis Mediceus in errore versabatur. WESS. — Scilicet, quod in nostro cod. F. monstrose legi dixi, σωροὶ δὲ ἦσαν τῶν θειῶν, id ipsum et codicem *Med.* hic praeferre docuit Gronov. in Adnotatt. ita quidem ut in ora libri notetur, pro θειῶν legendum ὀστῶν, quod vulgato praeferendum Gronovius censuit. Esse autem istud θειῶν perperam ex ἀκανθίων detruncatum nemo non videt: sed ex eisdem codicibus articulum τῶν ad ἀκανθίων utique adscisci debuerat, hac sententia sunt autem harum (quas dixi) spinarum catervae, aliae maiores etc. Typographicum sphalma in graecis nostris, l. 3. χωρίων, pro χωρίον, quamvis visu ingrata sint talia, ipsi praesertim editori, neminem tamen morabitur. S.

[11. πτερωτοὺς ὄφεις ἐκ τῆς Ἀραβίης πείσθαι ἐκ Αἰγυπτου) Ciceronem de Nat. Deor. I. 36. volucres istas angues ex vastitate Libyae vento Africo invectas statuere, adnotavit ad h. l. Larcherus. Sed ille forsán memoriae lapsu ista scripserat. Caeterum conf. *Aelian.* Nat. An. II. 18. ubi *Schneiderus* adnotavit, serpentes hos, quos *Herodotus* dicit, alis membranaecis volantes, (coll. c. 76, 12.) esse fortasse lacertas volantes, quae dracones volantes a *Linnaeo* nominantur. S.]

CAP. LXXVI. 3. πρόσωπον -- ἐπίγρυπον) *Straboni* παραγώδης κατὰ σχῆμα, ciconiae similis, lib. XVII. p. 1179. [p. 823. D. ed. Cas.] quae tamen similitudo ad rostrum sese non porrigit, quod avi incurvum et aduncum. Figuram habet *Middletonus* Antiquit. Monument. p. 129. et conplura de volucre. Crex, ex sono, quem continuo iterat, nomen indepta, describitur a *Belonio* Observ. II. 32. cum cura. WESS. — De *Ibide* veterum *Aegyptiorum* consulenda instar omnium, principis hac aetate in *Historia animalium* viri *Cuvieri* *Commentatio*, inserta Tomo I. operis cui titulus *Recherches sur les Ossements fossiles de Quadrupedes.* S.

6. ψιλὴ τὴν κεφαλὴν) Sustuli articulum schedarum iussu: respicitur ἥδ' ἰδίη, ut bene *Reiskius*. Hanc autem *Strabo* ὅλην μελαίνην facit; prudentior *Herodotus*, etsi non sine lapsu: nam pars circa nates tota alba est; τὸ γὰρ πυγαῖον ὅλον λευκὸν ἔστι, si fides *Theoni*. WESS.

CAP. LXXVII. 2. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἱπασκίοντες μάλιστα etc.) Vallae versio plurimos decepit: mentem historici perspexit Reiskius. Aegypti superioris incolae longe fuisse dicuntur disertissimi, utpote μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἱπασκίοντες μάλιστα, prae omnibus aliis memoriam excolentes: illuc enim pertinet μάλιστα, non ad sequentia. Herod. II. c. 37. Θεοσιβίης περισσῶς ἰόντες μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Etrusci τὰ περὶ τὴν κεραυνοσκοπίαν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἐξεργάζαντο, Diodor. Sic. V. 40. De Pythagora Heraclitus Ephesius, ἰστορίην ᾗσκησιν ἀνθρώπων μάλιστα πάντων, ap. Diog. Laërt. VIII. 6. Ipsius fuit Pythagorae praeceptum, μνήμην ἀσκήν. Literarum inventum suum, veluti memoriae subsidium, commendanti Theuth dixisse fertur Rex Aegypti Thamus, σὺ πατήρ ὢν γραμματέων, δι' εὐνοίαν τοῦναντίον εἰπὶς ἢ δύναται τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρῆξι, μνήμης ἀμελητῆρα, etc. in Phaedro Platonis T. III. p. 275. A. Hunc, ni fallor, locum respexit Quinctilian. Inst. Or. XI. c. 2. p. 985. Invenio apud Platonem obstaré memoriae usum literarum; videlicet quod illa, quae scriptis reposuimus, velut custodire destinimus, et ipsa securitate dimittimus. VALCK.

Ibid. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἱπασκίοντες μάλιστα) Laborabant haec ex mala interpunctione; quo non animadverso morbo, ἀνθρώπων πάντων rerum humanarum suspicabatur Corn. de Pauw: mutavit dein sententiam, μάλιστα a sequentibus, aicuti oportebat, avulso; neque alia mens aut voluntas Reiskio. Nempe hominum omnium maxime Aegyptii memoriam exercebant, proptereaque praeter ceteros excellebant. Bene Proclus in Timaeum p. 51. Αἰγυπτίους δὲ ἔτι καὶ τὰ γεγνηῶτα διὰ τῆς μνήμης αἰὲν νέα παρίσταν, ἢ δὲ μνήμη διὰ τῆς ἰστορίας, αὕτη δὲ ἀπὸ τῶν στηλῶν κ. τ. λ. WESS. — Equidem nondum persuadere mihi potui, μνήμην h. l. ab Herodoto dici memoriae vim quam vulgo vocamus, nempe facultatem in mente retinendi et quotiescumque lubet recordandi et nobiscumque recolendi ea quae vel vidimus vel audivimus vel semel cogitavimus. De memoria rerum gestarum aut observatarum agitur in futurum tempus et ad posterum propaganda: quod maxime fit, dum, quae vel a nobis ipsis observata sunt, vel quae ab aliis tradita accepimus, ea scripto consignamus. Atque hoc ipsum in rebus, quae memoratu digna visa erant, diligenter fecisse, passim auctor noster signifi-

eat; veluti c. 82, 7. et cap. 145, 12. Unde factum, ut prae caeteris hominibus, quibuscum conversatus est *Herodotus*, *Aegyptii* ei visi sint longe omnium λογιώτατοι, non disertissimi, ut *Valekenar.* interpretatur, nec universe prae caeteris excellentes, ut h. l. *Wesseling.* ait, sed doctiores, magis eruditi, et antiquitatis (patriae praesertim) peritiores, ut idem *Wess.* apud *Diodor.* II. 4. et ad *Herodot.* I. 1, 1. intellexit. Quam in sententiam *Hesychius* Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, παιδαυμένος, interpretatur: et *Δολίους* *Moeris* et *Thomas M.* τοὺς πολυώστορας. Neque patriarum solum antiquitatum, verum etiam externarum rerum et institutorum gnaros *Aegyptios* fuisse passim et alibi et III. 2, 6. significat *Noster.* S.

9. ὑγιήςτατοι πάντων ἀνθρώπων) Non intercedo, quo minus ὑγιήςτατοι servantur: quo de genere alia I. 153. in medium fuerunt collocata. Schedarum mirus olim hic dissensus. *Glossator* *Sangermanensis*, Ὑγιήστατος, Ἡρόδοτος B'. ad quem modum IV. 187. Plures ὑγιήστεροι cum *Eustathio*. *Hippocrateum* vero τὰς μεταβολὰς τῶν ὥρων μάλιστα τίχτιν νύσους egregie explicuit *Galenus* T. V. p. 253. et cum *Nostro* comparavit *H. Mercurialis* Var. Lect. II. 3. Iam si αἱ ὥραι a periodo extrema abessent, sermonis cursus lenius laberetur. Verum multa sibi priva *Scriptor* habet. *WESS.*

13. ἀτροφαγίους etc.) Quae huc leguntur, eadem propemodum ex *Hecataeo Milesio* bis tradidit *Athenaeus* X. p. 447. C. Ἐκαταῖος ἐν δευτέρᾳ Περιγησίᾳ εἰπὼν περὶ Αἰγυπτίων, ὡς ἀτροφαγοὶ εἶναι, ἐπιφίρει, τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλίονσι, mola frangunt: sic scribendum cum *Casaub.* pro καταλείνουσιν. vid. *Herod.* IV. c. 172. et *Athen.* p. 418. E. Alibi quoque prostant *Hecataei* nonnulla, *Herodoteorum* simillima, quae probabile reddant, quod *Porphyrius* prodidit apud *Euseb.* Praep. X. p. 466. B. ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ πολλὰ Ἐκαταίου τοῦ Μιλησίου κατὰ λέξιν μετήνεγκεν ἐκ τῆς Περιγησίᾳ, βραχέα παραπονήσας: postremum illud explanat *Celeberr. Wesseling.* ad *Diodori* T. I. p. 89. Sed ista *Asiae* *Περὶ γήσις* *Herodoto* fortasse fuit recentior; *Callimacho* certe non videbatur *Hecataei Milesii* genuinum opus, ut liquet ex *Athen.* II. p. 70 B. Praeterea, quod narrat *Porphyrius*, *Herodote* id nuspiam obiicit *Plutarchus*, *Hecataeum* τὸν λογο-

παρὸν acerbe notanti lib. II. c. 143. et VI. 137. cuius etiam mentionem facit V. 36. et 125. VALCK: — Conf. supra ad c. 68, 13. 71, 2. et ad c. 5, 4. Praesertim vero consulendus *Creuzer* in *Historicor. antiquiss. Graecorum Fragmentis* p. 19 seqq. S.

14. τοὺς ἐκτῶν κυλλήστις ὀνομάζουσι) Inspice Gronovii adnotationes. Admonuit Cl. *Wasse* in *Thucydidis* I. 126. κυλλήστις ex Cod. *Lambethano* melius videri, siquidem ita *Hesychius*. At oblitus est speciei Ionicae. *Athenaeus* X. p. 418. ε. *Λήγουσι*; δ' Ἐκαταῖος ἀγοφάγους φησὶν εἶναι κυλλήστιας ἐσθίωντας, τοὺς δὲ κριθὰς εἰς ποτὸν καταλαίονοντας. [cf. *Athen.* III. p. 114. c.] Quae quidem indicio sunt, et hic *Herodotum* vestigia *Hecataei* pressisse: nam de potu ex hordeo clara eius verba, qui πόμα ἀπὸ τῶν κριθῶν *Aretaeo* I. *Morb. Acut.* c. 9. ἐκ κριθῶν μέθυ *Aeschylo* *Suppl.* 900. *Diodoro* ἐκ κριθῶν πόμα, ὃ καλοῦσι ζύθος. I. 34. Quod autem subiicitur, vites *Aegypto* deesse, generatim si sumitur, cum veritate disconvenit. Mosis aevo in parte *Aegypti* vites depangebantur, quod querelae *Israëuitarum* *Numer.* xx. 5. significant abunde: creverunt quoque laetissime in praefectura *Heracleopolitana* apud *Strabon.* XVII. p. 1163. [p. 809. med.] Quae omnia operosius Cl. *Iablonskius* *Dissert. de Terra Gosen*, p. 28. *WESS.*

19. τὰ μικρὰ τῶν ἐρριβίων) *Aristophanis* μικρὸν ἀργυρίδιον, *Terentii* pisciculi minuti, et minutae interrogatiunculae *Oratoris Latini*, satis haec protegunt. Ὡμὰ autem εἰσέσται concoquere haud valuit Cl. *de Pauw* ob ea, quae de piscibus praescripta fuerunt, et quoniam succedit περιτρυχέσσαντες: neque enim aves, sale antea bene conditas, crudas, ὥμὰς, posse censerī. ἐφθὰ elizas dedisse *Herodotum*, et eo esse nihil adcommodatius. Mihi de gustu *Aegyptiorum* disputatio absona, at certa lectio censetur. Cur quaeso additum voluit τοὺς λοιποὺς ὀπτοὺς ἢ ἐφθὺς στέλλονται, reliquos partim assos, partim elizos comedunt, si nil dispar scripsisset superius? *WESS.*

CAP. LXXVIII. 3. μεμνημένον ἐς ταμάσιον) Est cui μεμνημένον praecedentis glossa censetur, cui non subscribo. Suadent aliud producta a Gronovio exempla, [ex c. 86, 4. 152, 4. 169, 23.] reique series. Adde *Plutarchum* *Isid.* et *Osir.* c. 17. et doctos interpretes *Petronii Satyr.* c. 34. tum *Tzelzæ* *Chil.* III. vs. 387. ubi satis absurde.

ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος ὁ παῖς ὁ τοῦ Ὀξύλου.

Voluit, debuit certe, ὁ τοῦ Λύξω. WESS. — Est in bibliotheca publica civitatis Argentoratensis, in Museo antiquario Schoepfliniano simulacrum quale hic Herodotus describit, ex sycomori ligno sculptum, cubitali longitudine, formā picturāque mumiae Aegyptiacae simillimum. S.

[4. μέγας ὅσον τε πάντῃ πηχυαῖον ἢ δίπηχυον) Quum ante Gron. δίπηχυ legeretur, ad μέγας relatum, haud incommode post ἔργω paullo maior orationis distinctio ponebatur: nunc, ubi πηχυαῖον ἢ δίπηχυον ad νεκρὸν refertur, rectius inter ἔργω et μέγας nonnisi leve incisum interseretur. Turbavit me autem h. l. vox πάντῃ, quae aliās, ubi de superficie vel mensura agitur, constanter apud Nonstrum quidem quaquaversum, omni ex parte, in longitudinem et latitudinem significare videtur; ut I. 126, 4. 181, 7. II. 168, 4. IV. 101, 2. cui notioni quum nullus hic locus esse possit, cum superioribus interpretibus graecam vocem latinā omnino reddendam putavi. S.]

CAP. LXXIX. 2 et seqq. τοῖσι ἄλλα τι πολλὰ ἐπάξια etc.) In loco perdifficili, quem magis etiam obscuravit Gronovius, ista vetus fuit Edd. lectio. Suspisor in his, ἐπάξια ἔστι νόμιμα, vocem latere soli Herodoto frequentatam, ἀξιαπληγτότατα, commemoratu dignissima: tale quid postulare sententiam attendenti facile patet, sensitque Reiskius, corrigens: τοῖσι ἄλλα τι ἀπληγτίος ἀξια ἔνεστι. In proximis etiam, minus sinceris, nihil vetat periculum fecisse: Codicum quorundam Galeo memoratis lectionibus instructus, integram hanc pericopam ista ratione scribi posse iudico: Πατρίοισι δὲ χρεώμενοι νόμοισι ἄλλον οὐδένα ἐπικρίνεται· τοῖσι ἄλλα τι πολλὰ ἀξιαπληγτότατα νόμαϊα, καὶ δὴ καὶ αἴσιμα ἔν ἐστι Αἴνος, ὅσπερ ἔν τε Φοινίκη αἰοιδιμός ἐστι καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλῃ. Aegyptiorum Μανέρων sive Μανέρωντα attigerunt Pausan. IX. p. 766. et Plutarch. de Is. et Osir. §. 18. Proxima quaedam Herodoti descripsit Eustath. ad Hom. Ἰλ. Σ'. p. 1225, 4. [p. 1164. ed. Rom.] legitque prout ante Gronovium [l. 7 seq.] vulgabatur: ἐν δὲ δὴ καὶ τὸν Αἴνον ἐκόντων ἔλαβε τὸννομα. De Lino Graecorum non protrita leguntur in Scholio ad Homer. inedito, [vide Scholia Veneta Villosioni ad Ἰλ. σ'. 570.] quae huius non sunt loci. VALCK.

Ibid. τοῖσι ἄλλα τι ἐπ' αἵμα ἴσσι νόμιμα, καὶ δὴ etc.) Quod uni datur, id alii, in pari si causa fuerit. sine iniuria negari non potest. Postulant masti loci quandam innovationem. Quid vir celeberrimus ex *Mediceo* tentaverit, docebit ipse. [vide *Var. Lect.*] Coniecturis indulgent alii, qualis Cl. Reiskii in litteris ad me: ἄλλα, τὰ ἀπαξ ἐφ' ἴσσι νόμιμα, καὶ δὴ καὶ αἰὶ μένι τοῖσι ἄλλα τι πολλὰ ἐπαίνου ἀξιά ἴσσι, καὶ δὴ καὶ αἵμα ἴσσι, operosa profecto et periculi plena. Mihi schedae viam planiorem, uti opinor, monstrarunt. Non hic agitur de *legibus*; quas nec Graecas neque aliarum nationum Aegyptios adscivisse unquam c. 91. perhibet demum. *Hymnos* sive *cantilenas*, quod *Galei* animum optime advertit, Scriptor spectat; hos *patrios* habere, nullosque illis peregrinos addere, et eam rem ex *Manerote*, qui Graecorum *Linus*, cognosci posse. Videt quisque apertissimam sermonis cohaerentiam, nec desiderabitur, ut *νόμους* et *ἐπ' αἵμα* locis consimilibus adfirmem. *Νόμους* qui *cantilenas* esse dubitat, rarus erit, et ablegandus, si haesitet, ad *Suetonii Neron.* c. 20. doctasque *Salmasii* et *Burmanni* animadversiones. *Ἐπαξίου* vocis locus VII. 96. dabitur. [ubi *ἐπ' αἵμα* *ἡγεμόνες* sunt notabiles, memoratu digni.] Hactenus, nisi mihi blandior, bene habet. Quae sequuntur, variis modis turbata sunt. Dicam ingenue, quid in mentem multa agitantem venerit. Primo *Αἶνος* [vel *Αἶνος*, l. 3.] subsistere haud potest, recte a *Valla*, *Arch. Vind.* praeteritus. Docet ipse, canticum Aegyptium, quod *Maneros* gentili dialecto, idem videri ac Graecorum *Linum*, hinc scioli arripuerunt. Scribatur itaque καὶ δὴ καὶ αἵμα ἴσσι, ὅπερ ἴν τε *Φοινίκη* αἰοῖ δὲ μόν ἴσσι, tum vero etiam *cantilena* una est, quae et in *Phoenice* cantatur. Iuvat *Arch.*, levi auxilio adiutus, praeterea αἰοῖ δὲ πρώτη καὶ μόνη in fine *Capitis*. Deinde *συμφέρεται δὲ τῷ τὸ εἶναι τὸ οἱ Ἕλληνες Αἶνον*. *Pausanias* IX. 29. καλοῦσι δὲ τὸ ἄσμα Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ *Φωνῇ Μανέρων*, bene *Sylburgius*. Tandem καὶ τὸν Αἶνον ἐκόθεν ἔλαβον φαίνονται etc. aut certe ἔλαβον νόμον φαίνονται etc. Non diffiteor, praeter morem aliam plura induere formam. Verum vara uti vibiam sequitur, ita *Linus* semel intrusus conturbavit reliqua. Tu si aliter sentis, frui arbitrio. Meis a partibus stat doctissimus de *Pauw*, et *Herodoti* disputatio. De *Manerote* Aegyptiorum *Plutarchus* Is. Osir. c. 17.

Pausaniasque. Nam *Lipum* notandorum angustiae nunc excludunt. WESS.

[Ad l. 1-8. Ad huius loci scripturam quod adtinet, his quae in *Var. Lect.* dixi, nihil fere quod adiciam habeo; nisi quod me, ad l. 8. scribentem „ex coniectura primi Editoris profectum esse illud ἴλαβε, quod pro ἴλαβον dabat *Aldina* editio,“ praeterierit *Eustathii* locus a *Valck.* productus, ubi ἐκόντι ἴλαβε τοῦ νόμου legitur, sicut in ed. *Ald.* et aliis ante *Gron.* Nec vero eo minus persuasum habeo, recte a *Wess.* et *Gron.* receptum esse ἴλαβον, recteque eundem *Wess.* de abiiciendo vocab. τοῦ νόμου, utpote temere huc invecto, monuisse. Nam de *Lino* ipse proficitur *Herodotus*, nomine hoc non usos esse Aegyptios, sed *Maneron* vocasse: itaque mirari non potuerat, unde *Lini* nomen illi acceperint. At, cur l. 3. subsistere Λίνος haud possit, quod vir doctus contendit, id quidem non video; quin potius percommode ibi nominatus videtur: nam, quod dein *Herodotus* ait, συμφέρεται δὲ αὐτὸς (sive αὐτὸς malis) ἵναί etc. id ipsum indicare videtur, iam in praecedentibus nomen istud adpositum fuisse. *Aegyptii*, ait, cantilenam habent *Linum*, qui *Linus* etiam in *Phoenicia* et in *Cypro* alibique canitur: nam, quamquam diversis in regionibus diversum nomen gerit, consentit tamen ea cantilena cum hac quam Graeci canunt *Linumque* adpellant. Iam, quod ad illa verba (l. 1.) spectat, Πατρίεσι δὲ χρεώμενοι νόμοις, pulcre quidem novimus, canticum subinde νόμον graece dici; verumtamen (ut omittam, nusquam alibi apud *Nostrum* hac notione positum id vocab. reperiri) suffragari *Wesselingio* non possum, istam notionem huic loco unice aptam esse contendenti, et, pro eo quod instituta aut mores intellexerant *Valla* et *Gronovius*, primora huius capituli verba his latinis reddenti: Contenti vero hymnis patriis, nullum alium iis adsciscunt. „Non hic agitur (ait idem Vir doctus) „de legibus, quas nec graecas, neque „aliarum nationum, Aegyptios adscivisse unquam cap. 91. „perhibet demum.“ Nec vero ego, non magis quam superiores interpretes, de legibus hic agi existimo; sed de institutis moribusque Aegyptiorum: et agitur quidem de his inde a cap. 35. huius libri, usque in cap. 98. (Nam et, quae de animalibus disserit Scriptor, perinde ad instituta

Aegyptiorum spectant, ut qui sacra illa habebant.) Et quidem iam initio huius disputationis generatim pronuntiaverat auctor, (c. 35, 7.) quoad ad *ἡθία τε καὶ νόμους* spectat, *paene omnia contra facere Aegyptios quam alios homines*. Deinde, de sacris institutis agens, saepius declaravit, nihil a Graecis Aegyptios, plurima Graecos ab Aegyptiis accepisse. (vide praesertim cap. 39. sub fin.) Nunc, inter alia Aegyptiorum instituta, mentionem factururus cantici apud illos usitati, quod ipsi simillimum esse videbatur carmini a Graecis cantari solito, cuius argumentum ex ipsorum Graecorum antiquitate ductum erat; nunc, inquam, initio huius capitis obiter repetit id ipsum, quod iam saepius significaverat, nullum institutum Aegyptios ab aliis populis adscivisse; mirarique se, ait, unde tandem hoc carmen illi acceperint. Similiter sequenti capite, ubi aliud refert institutum, quod Aegyptiis cum Spartanis commune erat, continuo adiicit, alia eorundem instituta a Graecorum institutis dissentire. Pariterque cap. 91. ubi memoraturus erat institutum civitatis alicuius Aegyptiacae Graecanico instituto simile, iterum ab hoc proficiscitur ut in memoriam revocet lectoribus, Graecorum institutis caeteroquin minime uti Aegyptios. Ut autem ad hunc, in quo versabamur, locum redeam: cantici illius, quod apud Graecos a Lino nomen invenerat, et cuius argumentum deplorabilis Lini obitus erat, mentionem hoc loco fecisse videtur Herodotus ex occasione conviviorum, de quibus modo dixerat; quoniam Aegyptii Maneron suum, quem cum Lino Noster confert, sub finem conviviorum, quando mortui hominis imago circumferebatur, cantare consueverant; quod ex Plutarchi loco supra citato (de Iside et Osir. T. II. ed. Wechel. p. 357. sub fin.) intelligitur. Quod autem Aegyptiorum illud canticum idem esse cum Graecorum Lino statuit Herodotus, id suo iudicio arbitratuque fecit; quemadmodum etiam carmen in Cypro et Phoenice cani solitum, quo quidem Adonis plangebatur, ad eundem Linum retulit: cum quo congruit, quod Lesbiam poetriam Sapphonem uno eodemque carmine simul Linum et Adonidem cecinisse Pausanias docet lib. IX. c. 29. Denique, quum duorum Linorum fata, qui et ab aliis et a Pausania loc. cit. (p. 766. seq.) et Suida memorantur, quorum alter ab Hercule, alter ab Apolline

occisus perhibetur, parum vel in Aegyptium *Maneron*, qui ἄνωρος mortuus esse ferebatur, vel in *Adonidem* conveniant; intelligi par est, eam de *Lino* traditionem spectasse *Herodotum*, quae Apollinis hunc filium, infans quum esset, a canibus pastoritiis discerptum memorabat, ut est in Scholiis ad *Iliad.* ε'. 570. et apud *Canonem*, Narrat. XIX. qui prae caeteris de *Lino* hoc conferendus. S.

CAP. LXXX. 2. Ἑλλήνων μούνοισι Λακεδαιμονίοισι) Adludebat *Eustath.* in *Iliad.* d. p. 176, 18. et p. 1484, 37. [p. 133, 42. et *Od.* δ'. p. 151, 48. ed. Bas.] ubi memoriae labentis vitium doctissimo episcopo nocuit. Certum est, *Spartae* magnam fuisse quondam capiti reverentiam cano, ex *Gellio* N. *Attic.* II. 15. et *Plutarcho* T. II. p. 235. c. et maiorem, quam corruptis moribus alibi. Olim *Athenis* καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι laudi cedebat in *Comici* *Nubib.* vs. 989. quam suis etiam in diis venerationem *Poëta* Ἰλ. α'. 533. praedicat; meritoque, iisdem paene verbis, quibus *Herodotus*, *Heroic.* XI. p. 719. *Philostratus.* [p. 170. ed. Boissonad.] Plura *Gabr. Palaeotus* de Bono *Sennect.* Part. III. p. 236. Mox [L. 5.] τὸδε μίντροι ἄλλοι Ἑλλ. non damnassem, nisi praeiissent schedae et *Aldus*. Sententia vix discrepat. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

4. εἰκονεῖ τῆς ὁδοῦ) Quod Graecorum solis *Lacedaemoniis* *Herodotus*, id Graecis in universum tribuit *Nymphodorus*, in *Schol.* ad *Soph. Oed.* in *Col.* 329. *Socrates Xenophontis* Ἀπομν. II. p. 434, 25. [II. 3, 16.] οὐ γὰρ καὶ ὁδοῦ παραχωρήσαι τὸν πῶτερον πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται, καὶ οὐ καθήμενον ὑπαναστήναι, (καὶ αὐτῇ μαλακῇ τιμῆσαι, ista *Graeculo* ludimagistro quam *Socrate* digniora censeo, atque eiicienda:) καὶ λόγῳ ὑπεῖξι: ubi corrigi debet λόγῳ. In *Κύρ. Παιδ.* VIII. p. 139, 9. [VIII. 7, 10.] se puerum didicisse testatur *Cyrus*, τοῖς πρεσβυτέροις - - καὶ ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπέκριν. Semper in talibus casus adhibetur secundus, praepositione plerumque suppressa: vid. *Xenoph.* *Symp.* p. 516, 28. p. 533, 1. *Aristoph.* *Ran.* 175. 802. *Philostr.* p. 719, 12. Plene *Tyrtaeus* in *Stobaeo* *Grot.* p. 195. vs. 41. Πάντες δ' ἐν θάκοισι - - νιοι - - εἰκονεῖ ἐκ χώρης. *Aristoph.* *Nub.* 989. καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι. *Herodotus* obviam, ait, occurrentibus decedunt de via, καὶ ἱπποῦσι ἐξ ἱδρὸς ὑπανίστάται. Recta esse ista et honesta

poverant, sed facere volebant Attici; et nusquam senectuti honestius fuit domicilium quam Spartae. Quam *Cragius* et *Meursius* vix attigerunt, *Lycurgi* legem humanissimam exhibet *Aelianus* de Nat. An. VI. 61. tangunt idem *Aelian.* VII. 15. *Aristides* T. III. p. 505. (ubi ἀμυῶς temere videtur adiectum:) et *Eustathius* ad 'Ιλ. α. p. 110, 26. [p. 146. ed. Rom.] VALCK. — Vitiosum est, puto, quod apud *Eustath.* ἐπανίστασθαι legitur, pro ὑπανίστασθαι. S.

CAP. LXXXI. [1. καθῶνα; λινούς. Conf. I. 195, 1 seq. et ibi notata. S.]

2. *Δυσανωτοῦς*) Hoc melius. *Δυσάνους* et *Δυσανωτοῦς* metri modulo Poëtae nonnunquam. Tu vide IV. 189. et *Hom.* 'Ιλ. ξ. 181. etc. Quae post pauca *Medicei* iudicio *Gronovius* aliorum relegavit, in exilio relinquo. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad l. 6 seq. S.

CAP. LXXXII. 1 seq. Μῆς τε καὶ ἡμέρη ἐκάστη θειῶν ὄντι ἱερί. Verum est de mensibus et septimanae diebus, agnoscitque *Dio Cassius* XXXVII. [c. 18.] p. 123. Planetarum autem et dierum Aegyptia nomina, *Dioni* ex *Kircheri* Prodomo cap. 5. adscripta a Cl. *Reimaro*, non esse (quod praeclari viri *Spencerus* et *Vitringa* suspicati fuerunt) bonae fidei, erudite exposuit *Iablonskius* in *Remphah Aegypt.* p. 36. WESS. — Ad ista, θειῶν ὄντι ἱερί, intellige ἱεὴν vel ἱεός. S.

3. ὅτιοις ἐγκυρήσει) Expressit hunc locum imitando scriptor *Epistolar.* *Phalarid.* 38. ὅτοις μέλλει δυσκόλως ἐγκυρήσειν παρὰ τὸν βίον. Verbum Ionicum praeter *Herodot.* adhibuere *Democritus*, *Eusebius* *Stobaei* pag. 191, 18. *Heraclitus* ap. *Clem. Alex.* p. 432, 27. emendatus *Gatakero* ad *M. Antonin.* p. 128. *Archilochi* nobilissimam nobis *Aeschines* *Socr.* servavit sententiam II. p. 66. [pag. 71. ed. Fisch.] Καὶ Φρονεῦσι τοῖ' ὁκείως ἐγκυρήσειν ἔργμασι: postremum praebet *Stobaeus* p. 512, 51. ἔργματα corrigendum in isto trochaico monuit me olim amicissimus *T. Hemsterh.* Praeterea legirim, Καὶ Φρονεῦσι τοῖ' ὁκείως ἐγκυρήσειν ἔργματα: ut sensus sit, καὶ τοῖα σίσι τὰ ἔργματα, ὁκείως Φρονεῦσι ἐγκυρήσει. Sententiam ex *Euripideis* atque aliunde illuminare huius non est loci. VALCK. — Equidem in illo *Archilochi* dicto nihil magnopere requirebam, cuius haec plana est sententia: Ita sentiunt, (sive sapiunt,) prout sunt res in quae inciderint. S.

[5. εἰ ἐν ποιήσει γινόμενοι. Quod vulgo dicunt γίνεσθαι πρὸς τι, vel πρὸς τινι, occupari, versari in aliqua re, id *Noter* ἐν τινι dixit. S.]

CAP. LXXXIII. [7. αἶ γι μαντήϊαι, *modus quo redduntur oracula.* Conf. c. 57, 11. ibique notata. S.]

CAP. LXXXIV. [1. Ἡ δὲ ἱπρική etc. *Larcher*: La médecine est si sagement distribuée. De prudentia huius instituti altum est apud *Herodotum* silentium S.]

4. ὀφθαλμῶν ἱπρὸι κατεστίας) Salutarem artem mos Aegyptius in partes secuerat, quam seriore tempore *Mazippus Tyrius* ante oculos ponit διαλαχεῦσαν, τοῦ σώματος τὰ χωρία, ἄλλην ἄλλο τι, τὴν μὲν ὀφθαλμούς, τὴν δὲ νῶτα, τὴν δὲ ἄλλο τι μέρος, ubi cum *Marklando* τὴν δὲ ὦτα, ut ordo naturae servetur, malim, *Dissert. XXXIV.* 1. p. 403. Mox τῶν κατὰ νηδὺν ob *Codd.* et sermonis indolem sperni non debuerat. Nam, quod *Hieron. Mercutialis Var. Lect. II.* 8. ἢ τῶν ἀφανέων corrigit, ut particula ἢ expositiva sit, id quidem necessarium non videtur, acuti ipsemet fatetur: iunge *Gronovio* dicta. *WESS.* — Apud *Gronov.* quidem nihil amplius, quod huc faciat, reperiet *Lector.* Quoniam nimis saepe ab illo discedere coactus erat, ideo eum subinde honoris causa nominavit *Vir moderatissimus*, ne malevolus esse in hominem videretur. S.

CAP. LXXXV. 3 seq. κατ' ὧν ἐπλάσσατο τὴν κεφ. πηλῷ) Quando supra c. 70. capti crocodili et in terram attracti primum ὁ θηρευτὴς πηλῷ κατ' ὧν ἐπλάσσει αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, opplet oculos luto; ut alibi,prehenditur et in his *Herodotus* utramque verbi formam accurate discrevisse. Forsan hic quoque variabunt *Codices*, sicut apud *Diodor.* Sic. de iisdem Aegyptiis in luctu publico privatoque loquentem lib. I. p. 83, 57. et p. 101, 90. [c. 72. et 91.] ubi *Codicum* lectio, καταπεπλατμένοι τὰς κεφαλὰς πηλῷ, et, καταπλαττόμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, propterea vulgatis videri posset anteponenda; quia κόνις quidem πάσσεται et καταπάσσεται: sed πηλός, lutum, rectius dicetur καταπλάσσεσθαι. Pulvere adperso vultum foedare, satis erat vulgo; καταπλάσσεσθαι τὴν κεφαλὴν πηλῷ καὶ τὸ πρόσωπον, Aegyptiacum est et orientale. *VALCK.*

5. ἐν τοῖσι οἰκίῳσι) Ita decuit. Respice I. 109. Στρωφόμεναι ex *Vind.* posset adsumi; neque in relictulis forent [l. 6.]

Herodot. T. V.

V

ἐπιζώμεναι et [l. 8.] ἐπιζώμενοι, ex prisca linguae consuetudine, qua de Suidas in Σίσωται. Reiskius ἀπιζώμεναι et mox ἀπιζώμενοι; siquidem sine cingulo fuerint. Non audeo sequi, amiciendi Aegyptiorum et vestitus habitum ignorans. Vide Diodorum I. 91. WESS. — Ἐπιζώμενος non idem esse ait Wytttenbachius (in Notis ad Selecta Historic. pag. 355.) quod apud alios Scriptores ὑπιζώμενος. „Aegyptii (inquit) „in luctu pectora nudabant, ut ea plangerent: ne autem „ulterius etiam nudaretur corpus, ἐπιζώντες, cingulo „circa extremam nudati pectoris partem circumdato vestibus, eas corpori adstrictas retinebant.“ περιζώμενος εἰσδόντες ὑποναίτω τῶν μαστῶν ait Diodor. Sic. I. 72. S.

CAP. LXXXVI. 1. Εἰς δὲ οἱ ἐν αὐτῷ τούτῳ κατέαται) In aliis forsani Codicibus invenietur, quod in suo legisse videtur Valla, κατατράχεται: mihi placet vulgatum κατάρται. In re qualibet occupati, inprimis ἐκιδίφρως τυχίται (vid. Diodorus lib. I. p. 101, 1.) dicuntur ἐπὶ τοῖς καθήσθαι Aristidi T. III. pag. 720. Ἐν ἀφίρῃς ἐφ' ᾧ καθήσθαι περιέρχονται, Xenoph. Oecon. p. 482, 18. In Pluto vs. 533. fortasse dederat Aristophanes: Τὸν χειροτέχην ὥστε δίσκων ἐπανακαίξουσα καθήσθαι, — Ζητῶν θ' ὅπόθεν βίαν ἔξει. Comparari possunt paulo diversae loquendi formulae, ἐν ἰχθυῖ κατῆσθαι, et frequentior illa, ἐν ὄρνιθι κατέξθαι. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτῷ τούτῳ κατέαται) Multo mihi elegantius atque lonum sermoni κατατράχεται convenientius videbatur; publica certe lege designati fuerunt, quibus funerali illa cura, Diodoro I. 91. teste. Simile erat lib. I. 191. οἱ Πέρσαι, ὥστε ἐτετάχαστο ἐν αὐτῷ τούτῳ, Persae, qui ad hoc ipsum constituti erant. Sed novationis nimiae criminationem reformido. WESS. — Verum videtur κατάρται (scil. ἐν οἰκῇμασι, coll. vs. 12.) de artificibus sellulariis, in officina sua sedentibus. Similiter impudicae mulieres, in lupanari velut officina sua sedentes, κατῆσθαι ἐν οἰκῇματος dicuntur. Vide II. 121, 99. et 126, 3. S.

5. σπουδαιοτάτην) σπουδαιοτάτην, et paulo post σπουδαίστατα libri forte dabunt fideliores, quales custodiverunt supra τὰ σπουδαιοτέρα τῶν πηγμάτων, lib. I. cap. 8. et 133. ubi notat Gronov. Huius moduli multa collegerunt Eustathius ad Od. β'. p. 89. et Athen. X. pag. 424. D. Conf. Etymolog. in voc. Αἰδαιοτάτος, Ἀνιπρότερος, et in Ἠδύμης.

Apud Eustathium hoc reperitur haud aspernandum Hecataei fragmentum: οἱ Βιαντιδαὶ ἄνδρες σπουδαιότατοι ἐγένοντο. VALCK.

[5 et seq. τοῦ οὐκ ὅσιον ποιῆσαι τὸ εὖνομα - - ὀνομάζειν) Osiris est quem dicit, indice Tatiano, in Legat. pro Christian. loco a Wess. in Var. Lect. citato, p. m. 32. ed. Paris. 1635. Conf. Larcher ad h. l. S.]

10. μισθῷ ὁμολογήσαντες) μισθὸν ὁμολογ. Reiskius, dubito urgente-ne caussa. Vide tamen Themist. Or. XXIII. pag. 288. n. WESS. — Fuerit μισθῷ intelligendum, quasi ἐπὶ μισθῷ dixisset: coll. I. 60, 10. S.]

[12. ὧδε τὰ σπουδαιότατα ταριχεύουσι) τὰ σπουδαιότατα σώματα intelligit Bernholdius in Notis ad Lamb. Bosii Ellipses Gr. pag. 498. ed. Schaeferi. Fallitur Vir doctus: ad ταριχεύουσι utique intelligi τὰ σώματα debent, aut potius τὸν νεκρὸν coll. L. 3. et 10. vel τοὺς νεκροὺς, coll. L. 32 seq. τὰ σπουδαιότατα vero valet κατὰ τὰ σπουδαιότατα, vel κατὰ τὴν σπουδαιότητα ταριχεύουσιν, coll. L. 4-9. et cap. 83. Similiter τοὺς τὰ πολυτελέστατα σκιάζουσι νεκροὺς ait extr. hoc cap. scilicet τοὺς κατὰ τὰ πολυτελέστατα ταριχευομένους. S.]

15. λίθῳ Αἰθιοπικῷ) Paria Diodorus l. 91. Adde Erodi cap. 4, 25. Iosuae cap. 5, 2. et Pentecont. Ramirezii de Prado c. 4. Habet Middletonus Monument. Antiq. p. 262. descriptas ex condito cadavere Aegyptio, Mumiam vocare solent, figuras in quibus παρασχίστης lapidem eiusmodi manu tenens: iungi etiam Io. Nardii Adnot. in Lucretium pag. 650. possunt, adcuratorem conditurae picturam sistentes. WESS.

[16-21. ἐξ ὧν εἶλεν τὴν κοιλίην πᾶσαν' ἐκκαθήραντες δὲ αὐτὴν - - ἔπειτα τὴν νηδὺν - - - πλήσαντες, συμβάπτουσι ὀπίσω. Haec Larcherus sic convertit: Ils tirent par cette ouverture les intestins, les nettoient, et les passent au vin de palmier; ils les passent encore dans des aromates broyés; ensuite ils remplissent le ventre de myrrhe etc. Id si dixit Herodotus; si, quod de diligenti expurgatione, elutione, extersioneque multis verbis commemorat, id ad intestina pertinet; merito mirabimur cum eodem erudito Interprete, cur non doceat Scriptor noster, quid deinde hisce intestinis fecerint isti homines. Mirarique item subit, Diodorum Sic. l. 91. perpurpata memorare intestina, (τῶν

ἐγκολίων ἕκαστον: paullo ante dixerat, ἕκαστα ἐξαίρει πλὴν νεφρῶν καὶ τῆς καρδίας) nec tamen, quid illis dein factum sit, tradere. De quo quum sileant hi scriptores, videri poterunt significare, postquam diligenter perpurgata fuissent intestina, rursus in cavitate ventris fuisse reposita. Atque id ita fieri solitum esse, intestina probe perluta mox iterum intra ventrem recondita fuisse, Heynius etiam in *Spicilegio Antiquitatis Mumiarum*, p. 84. refert, tamquam diserte et ab Herodoto et a Diodoro traditum; quod mihi quidem apud neutrum illorum reperire contigit. Contra, *Porphyrus* (*Larchero* citatus) de Abst. An. IV. 9. purgationis quidem nulla mentione facta, intestina ait, arcae inclusa, sacris quibusdam precibus peractis, in fluvium esse proiecta: quem morem item *Plutarchus* attigit in VII. Sapientum Convivio, p. 159. B. et de Carnium esu Orat. II. p. 996. E. Cum quibus hactenus *Sextus Empir.* (Pyrrh. Hypotyp. lib. III. §. 226.) consentit, ut dicat, *Aegyptios, extractis intestinis, τὰ ἔντερα ἐξιόντας, condire cadavera.* Iam satis quidem novimus, κοιλίαν interdum intestina dici, et hac ipsa notione id vocabulum a *Porphyrio* et *Plutarcho* locis citatis usurpari. Immo etiam vocab. νηδύς, quod, sicut ἡ κοιλία, proprie ventrem et alvum significat, apud ipsum Nostrum cap. 87, 10. de stomacho et intestinis accipiendum videtur. At hoc quidem loco, ad quem nunc haeremus, ubi τὴν νηδὺν ait --- πλήσαντες συμβάπτουσι ὀπίσω, [l. 19-21.] dubium esse nullum potest, τὴν νηδὺν ventrem ipsum vel alvum dici, non intestina. Atqui in eadem hac narratione vocabula νηδύς, et κοιλία quam l. 17. dicit, prorsus synonyma sunt. Nostro: nam pro eo, quod hic ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην, et τὴν νηδὺν πλήσαντες dixit, vicissim cap. 87, 4 seq. ἐπλήσαν τὴν κοιλίην ait, et ἐξελόντες τὴν νηδὺν. Quare, quod h. l. de expurgatione, elutione et extersione dicit, id non ad intestina, sed ad cavitatem ventris, e qua exempta intestina et viscera erant, spectare consentaneum est. S.]

20. καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων) Hoc praefero. Non damno θυμῆματα, sicubi praesidio et consensu Codicum roborantur. Secus hic habet, neque *Herodotus* suum diffitetur III. 113. et supra c. 40. In *Simonidis* fragmento, κηλειφόμεν μύφοισι καὶ θυώμασι, apud *Athen.* XV. 12. [p. 690. c.] mutavit aut *Clemens Alex.* ipse, aut eius scribae καὶ θυμῶ-

ἄριστοι, Paedag. II. p. 207. [Sic nempe et hic in locum rarioris vocabuli aliud vulgatius a nonnullis substitutum est.] Adiunge his Cl. Trillerum ad Thom. M. De myrrha, casia, aliisque aromatibus pretiosioribus, quibus cadavera curata conditaque fuerint, dubia res medicis nostrae superiorisque aetatis est. Io. Nardius; qui diligentissime Mumias, quas adpellant, ad Lucretium p. 636. excussit atque examinavit, regum et regiae familiae cadaveribus funerationem aromaticam auferre non audet, vulgo negat: nihil certe se, post impensissimum examen, praeter concretas bituminis glebularum in ventre cadaverum et parte calvariae observasse. Non dissimilia Middletonus et Io. Gravius Pyramidogr. p. 49. Sed Mumiae, quae in aetatem nostram perseverant, pleraeque omnes Herodoto longe posteriores videntur. WESS. — De veterum Aegyptiorum ratione condiendi mortuos, sive medicata cadavera purandi, diligente plurium mumiarum instituto examine, erudite commentatus est Rouellus, in Actis Academiae regiae Scient. Parisiensis anni MDCCL. Exstat etiam curata cadaveris eiusmodi descriptio in Sylvestri de Sacy Adnotationibus ad Abd-Allatif (Relation de l’Egypte) p. 268 seq. neminemque poenitebit reliqua etiam perlegisse quae in eodem opere, vel ab ipso Arabico auctore, vel a doctissimo eius Interprete, de medicatis Aegyptiorum cadaveribus p. 198. et seqq. leguntur. Ut alios taceam doctos viros, qui de medicatis Aegyptiorum cadaveribus commentati sunt: ad recte aestimandam universam hanc Herodoti expositionem, eandemque cum his conferendam quae et ab aliis priscis auctoribus et a recentioribus nonnullis super eodem argumento scripta exstant, inprimis valet illustris Heynii Spicilegium Antiquitatis Mumiarum, in Commentationib. Soc. Reg. Goett. per annum MDCCLXXX, Vol. III. p. 69-98. S.

22. ταρχεύουσι λίτρῳ) Moeris: λίτρον Ἀττικῶς, νίτρον Ἑλληνικῶς: hinc ψευδολίτρον in Comici Ranis apud Polluc. [VII. 39.] et Eustath. Vide not. Piersoni. [ad Moer. p. 246.] Male ergo νίτρον post pauca. Multa sibi, ut fert querela, librarii adrogarunt olim, quaeque non bene habebant cognita, aliam in formam verterunt. Tale fortasse ὑποχρίοντες τῇ κόμμῳ. [l. 27. pro τῷ κόμμῳ.] Glossae Sangerman.

Κόμμιδι, ἡ δότικη, 'Ηρόδοτος Β'. *Commis Alexandrina* est in *Scribonio Largo* Conpos. 72. Habet *Plinius* Nat. Hist. XIII. 20. et saepe quidem eo genere. *Alpinaque commis* citatur a *Nonio*: qua de *P. Leopardus* Emend. XVIII. 30. Tamen *κόμμι ἐστὶ*, cap. 96. WESS. — Quod *λίτρην* vel *νίτρην* Graeci dixerunt, non esse hoc salis genus, quod *nitrum* vulgo vel *sal petrae* vocamus, sed istud quod *alkali minerale* et *natron* recentior aetas nominavit. satis inter omnes constat. Quod vero (referente ad h. l. *Larchero*) *Rouellus* loco cit. p. 123 seq. ait, inverso ordine rationem condiendorum cadaverum descripsisse *Herodotum*, natro enim prius saliri exsiccarique cadavera debuisse quam aromatibus medicarentur; intercedit Vir eruditus, Scholae Medicae in Argentoratensi Academia lumen, *Thomas Lauth*, patrocinium Scriptoris nostri suscipiens in *Historia Anatomiae* propediem in publicum emittenda, cap. 2. p. 20 seq. S.

26. Σινδόνο; βυστίνης τελαμῶσι) Sic VII. 181. in vulnere ligamentis. Inpendit his operam vir doctissimus *Steph. le Moyne*, et errantem *Vallam* adiuvit *Observ. ad Polycarpi Epistol.* p. 301. Contulit quoque *Valckenarius* ad *Euripid. Phoeniss.* vs. 1663. quae his adplicari queunt. Id alienum haud erit ex *Athanasio* adiungere, funerationis et ταφῆς hoc genus ipsos servasse Christianos, propterea quoque, quod supra significavi *Mumias* tantae omnes vetustatis non videri, ac censentur passim. Οἱ Αἰγύπτιοι scribit τὰ τῶν τελευτῶντων σπουδαίων σώματα, καὶ μάλιστα τῶν ἁγίων μαρτύρων. Φιλοῦσι μὲν θάπτειν καὶ περιελίσσειν ὀθονίοις· μὴ κρύπτειν δὲ ὑπὸ γῆν, ἀλλ' ἐπὶ σκιμφοδίων τίθεναι, καὶ φυλάττειν ἔνδον παρ' ἑκαστοῦ, vitae S. Antonii c. 90. p. 362. WESS. — De Christianorum Mumiis singulari commentatione *Chr. Guil. Franc. Walchius* egit, quae legitur inter *Comment. Soc. Reg. Goetting.* 1780. *Sindonas* istas *byssinas* ex *gossypii* sive *lanae xylinae* genere quodam contextas fuisse, et curata observatio *Mumiarum* docuit, et prisci testes sunt auctores, *Theophrastus* Hist. Plant. IV. 9. *Pollux* VII. 75. aliique. Conf. *Harduin.* ad *Plin.* XIX. 1. sect. 4. et instar omnium *Forsterum* in commentat. de *Byssio veterum* p. 38 seqq. laudatum *Heerenio* in *Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 138. S.

31. ἐν οἰκήματι Σηκκίῳ) Ne *Salmasius* quidem [a quo in *Plinianis* p. 1208. illustrari istam dictionem adnotaverat

Gron.] alibi, opinor, legerat οἶκημα θήκαιον, quod mihi oppido mirum videtur. Fac in antiqua membrana reperiri οἶκημα θήκαιον, litera interserta legem ego quam vocant Criticam migrarem, atque ignotae notissimam vocem substituendo legerem, ἐν οἰκῇματι καινῷ ἱσταντες ὀρθὸν πρὸς τοῖχον: neque aliter legisse suo tempore suspicor Diodorum Siculum, cuius eadem de re verba sunt lib. I. c. 92. καινὸν οἶκημα ποιῶσι κατὰ τὴν ἰδίαν οἰκίαν, καὶ πρὸς τὸν ἀσφαλέστατον τῶν τοίχων ὀρθὴν ἱστᾶσι τὴν λαβήκα: hanc dixerat Herodotus ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα. οἶκημα more satis usitato vocant conclave. VALCK. — Quid-ni vero Noster, cui frequenter θήκη sepulcrum est, οἶκημα θηκαῖον dixerit conclave sepulcrale, cameram adservandis corporibus medicatis destinatam? S.

CAP. LXXXVII. 1. τοὺς τὰ μέσα βουλευμένους) Sequor Vindob. nam Porti commentum, βουλευμένους Poët. et Ionic. pro κοινῇ βουλευμένους, fundamento destituitur. Cognitissima est confusio utriusque verbi, VI. 66. atque alibi. Supra c. 86. κατὰ ἣν τινα βούλονται σφί σκευασθῆναι etc. Mox τὴν τε πολυτελεῆν praeferrem. Hoc amplius, T. Fabri emendationem [L. 6.] καὶ ἐπιβαλόντες τὸ κλύσμα concludit repressitque Gronovius, cuius observatis adstrue Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 468. WESS. — Recte Gronov. monuerat, ἐπιβαλόντες idem fore ac id quod modo dixerat ἐσθῆσαντες, nunc autem huius contrarium requiri; quare verum esse ἐπιβαλόντες, notione cohibendi, impediendique ne continuo per posteriora rursus effluat. S.

[10. τὴν νηδὺν καὶ τὰ σπλάγχνα) τὴν νηδὺν h. l. stomachum cum intestinis dici, supra ad cap. 86, 16. observavimus, τὰ σπλάγχνα sunt nobiliora quae vulgo vocamus viscera. S.]

CAP. LXXXVIII. [2. συρμαῖη διπλήσαντες τὴν κοιλίην) Συρμαῖη (unde συρμαῖζιν c. 77, 5.) Galeno in Explic. voc. Hippocr. est ἡ μετρίως γενομένη τῶν περὶ γαστέρα καθαρίσι: Hesychio, πόμα δι' ὕδατος καὶ αἰλῶν: Suidae, πόμα ἐκ ξιῶν καὶ ὕδατος: et τὸ καθαριστικὸν δι' ἐμέτων καὶ κοιλίας. Vide viros doctos ad Hesych. et instar omnium Foësius in Oecon. Hippocr. hac voce. Alia notione idem vocab. infra recurrit cap. 125, 18. S.]

CAP. XC. 2. ὑπὸ κροκοδείλου ἀρπαχθεῖς) Exploratum si foret, abreptos a crocodilo capacem eius in ventrem semper et statim demergi, prorsus haec intricata atque

implicita durarent; quorsum doctissimi viri observatio porrigitur, Miscell. Lips. Vol. VII. p. 634. At id nec liquet, nec fit vero adsimile. Iosephi iusta defensio est, huc pertinens, Nos asinis, ait, neque honorem -- damus, sicut Aegyptii crocodilis et aspidibus: quando eos, qui ab istis mordentur, et a crocodilis rapiuntur, ἀρπαχθέντες ὑπὸ κροκοδείλων, felices et deo dignos arbitrantur, contr. Apion. II. 7. p. 475. WESS.

CAP. XCI. [1. Ἑλληνικοῖσι δὲ νομαίοισι etc.) Conf. quae ad c. 79, 1. notavimus. S.]

4. Χέμμι πόλις) Hesychio Κέμμις, πόλις Αἰγύπτου. Eadem, quae Πανός Graecis πόλις, teste Diodoro l. 18. Superest urbs, nec multum discrepat titulus, Achmin sive Ichmin, quo nota nunc est apud Golium ad Alfergan. p. 102. et uberius in Pantheo Aegypt. Iablonskii lib. II. 7. p. 294. Mox περίξ δὲ αὐτὸ τὸ tueri se potest ex I. 196. II. 29. WESS. — De Chemmi satis copiose Stephanus Byz. hac voce. S.

13 seq. σανδάλιον τι αὐτοῦ --- δίπηχυ) Veri fidem mensura longe excedit, et par tamen Herculei pedis modulus III. 81. Quo quidem in genere quid sibi veteres indulserint, poëtae declarant, nec opus indicio est. αὐτοῦ Reiskius αὐτῷ esse iubet, quod equidem, si schedae addicerent, non recusarem. WESS.

18. καὶ δέρματα) Legebat vir doctus δέρματα, torques, incertus dubiusque de torquibus et pellibus, quae certantibus praemia victoriae fuerint. Succurret, ne δέρματα male oleant, Homerus 'Ιλ. χ'. 159.

--- Ἐπεὶ οὐκ ἱερήιον οὐδὲ βοεῖην

ἀγνύσθην, ἃ τι ποσσὶν αἰθέλια γίνεταί ἀνδρῶν.

In quae Scholiastes a Valckenario editus, τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν ἀγῶνι βύρσας εἰδίδουν ἑπάρλον. Superiora [l. 16.] διὰ πάντῃ ἀγωνίας ἔχοντα haud scio an verti debeant, in omni certaminum genere eminentes, quo modo διὰ πάντων τῶν βασιλείων VI. 63. et διὰ πάντων φασμάτων VIII. 37. Tale et διὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων μάλιστα Dionis Chrys. Or. XXXVII. p. 458. male sollicitatum a Seldeno. WESS. — Wesselingium secutus Larcher sic interpretatus est, qui de tous les jeux sont les plus excellens. At nihil hic de eminentia. Commode Valla, cuius versionem editores omnes tenuere, per omne certandi genus. Si participium ἔχοντα exprimere vel-

les, dicendum erat, ludos celebrant, qui per omne certaminum genus obtinent, locum habent; qui ad omnia certaminum genera pertinent, omnia genera comprehendunt. Alia ratio est locorum a *Wess.* citatorum, VI. 63, 15. ubi εὐδοκίαντι adiicitur, aut VIII. 37, 12. ubi ἄξια θανμάσαι μάλοστα. Similiter VIII. 69, 5. ἐν πρώτοις τιτιμημένης διὰ πάντων τῶν συμμαχῶν. Alibi saltem adverbium μάλιστα adiicitur, ut in *Dionis Chrys.* loco cit. aut ἥκιστα, ut apud *Nostrum* VIII. 142, 8. ὑμῖν διὰ πάντων ἥκιστα, vobis prae omnibus minime. At hic quidem nihil tale comparet: ac per se etiam multo commodior videri debuit ea sententia, quam secuti sumus. S.

CAP. XCII. [2. οἱ ἐν τοῖσι Ἰλίοι. Conf. *Hemsterh.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 55 seqq. S.]

[8. φυέται ἐν τῷ ὕδατι κρίνια πολλά, τὰ Αἰγύπτῳ καλοῦσι λωτόν.) Alia est *Cyrenaica* et *Libyca arbor lotus*, (*Rhamnus lotus* Linn.) a quo *Lothophagi* nomen habent; cuius de fructu *Noster* IV. 177. agit, ipsamque arborem paullo post (cap. 96, 3.) memorat. Alia aquatilis planta, de *Nymphaearum* genere, *Lotus Aegyptiacus*, de quo hoc loco: de eodemque *Athenaeus* lib. III. cap. 1. et 2. nostrae edit. et lib. XV. cap. 21. p. 677. ed. Cas. Huius duas species hic memorat *Herodotus*: alteram, cuius fructum cum papavere confert; quae est *Nymphaea lotus Linnaei*, flore albo, radice esculenta: alteram, flore rosaceo, cuius ovarium vel capsula seminalis, fava vesparum similis, nucleos esculentos continet; quae est *Nymphaea nelumbo* Linn. cuius capsula seminalis apud auctores ab *Athenaeo* citatos ciborium nominatur; fructus, faba *Aegyptiaca*; radix sive bulbis utriusque speciei, falso nomine colocasia: ipsius loti nomine, flos maxime intelligitur. Posteriores speciem nostra aetate non amplius in *Aegypto* reperiri, sed in *India* etiamnum nasci, docuerunt diligentes naturae observatores. Est autem tertia species, primae adfinis, et promiscue cum illa et inter illam hodieque in *Aegypto* nascentis, caeruleo flore, *Athenaeo* loc. cit. p. 677. c. memorata: cuius ideo hic mentionem inieci, ut monerem, nullam rationem habendam novationis a *Salmasio* et *Bodaeo* propositae, qui κυανέα τὴν χρεῖαν apud *Athen.* in χιονέα mutandam censuerunt. Hanc *nymphaeam lotum* caerule-

leam descripsit *Iul. Caes. Savigny* in *Annalibus Musei Hist. Nat. T. I. pag. 366 seqq.* De tribus quas dixi speciebus, post auctores quos ad *Athenaeum* laudavi, inprimis consulendus *Raffeneau-Delille*, in *Observations sur le Lotus d'Egypte*, eisdem in *Annal. Hist. Nat. T. I. p. 372 seqq.* et is cui commentationum istarum indicium debeo, *Sylvestre de Sacy* in *Adnott. ad Abd-Allatif p. 94 seq. S.*]

10. τῇ μήκωνι ἰὸν ἰμθέρης) Atticorum et Ionum est ἡ μήκων auctore *Dionysio* in *Eustath.* *Comment. p. 1390, 50.* [Od. p. 19, 38. ed. Bas.] Optime mox *Salmasius* et eius exemplo *Bod. a Stapel* ad *Theophrasti Hist. Plant. IV. 4. p. 447. πτίσαντες πομῦνται*, quomodo in msstis et *Eustathius*. Prius certe est pinsere, quam panem coquere; neque locum hic habet mos torrendi farris, priusquam panis ex eo fiat. *WESS.*

[16. ὁ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι παραφρομένη ἐκ τῆς ῥίζης γίνεται] Ad verbum, *fructus in alio calyce* (sic enim, non calice, scribi in nostra versione debebat) *inest*, ex radice adnato. Quibus verbis quid significare auctor voluerit, haud sane liquet. Putares, dixisse eum, alios loti flores masculinos esse, alios foemininos; quae si eius fuit sententia, opinione falsus est. Sed fieri potest, ut, quum in eadem planta simul vidisset partim apertos flores, partim clausos, simulque in aliorum caulium capitibus involucri illa fructum complectentia, sive capsas seminales favi vesparum speciem referentes, temere sibi persuaserit, aliis ex caulibus flores, ex aliis fructum enasci. Graecum vocab. κάλυξ, a verbo καλύπτω originem ducens, frequenter quidem sigillatim de *rosa* usurpatur *clausa* adhuc, necdum expansa: (conf. *Adnot. ad Athen. IV. 148. b.*) sed proprie et generatim (prorsus ut latinum *calyx*, *Plinio* frequentatum) *involucrium* significat, quod vel *florem tegit*, vel *fructum includit*. conf. *Nostrum*, III. 100, 5. Quod adiiicitur, κηρίω σφικτῶν ἰδίην ὁμοιότατον: quemadmodum ego ὁμοιότατος requisiveram, sic et *Benedictus* in *Act. Sem. philol. Lips. p. 298.* legi maluerat. Sed nihil novandum: non quidem *adverbialiter* (ut in *Var. Lect.* dixi) accipiendum fuerit illud ὁμοιότατον, sed more Graecis vulgatissimo per ellipsin vocabuli κρημα, aut minutae voculae ρ, intelligendum. Iconem capsulae seminalis loti, favi vesparum

speciem referentis, ex *Clusio* repraesentavit *Bodaeus* a *Stapel* ad *Theophr.* p. 446. florum et bulbi icones ex *Prosp. Alpino* exhibentur *ibid.* p. 449. et 450. S.]

[19. τὴν δὲ βύβλον, τὴν ἐπίτειον γινώσκον) Hoc ita dictum est, quasi significare *Herodotus* voluisset, duas aut plures esse *papyri* species, quarum una *ἐπίτειος* sit, reliquae non item. Quod quale sit, videant doctiores: illud equidem moneo, repetitum istum articulum tenere libros, quod sciam, omnes. In nostro quidem cod. F. casu accidisse videtur, ut τὴν post βύβλον accentu careat. S.]

24. ἐν κλιβάνῳ διαφανί) *Interpres* in *furno luculento*, i. e. bene candente et ignito. Ἀλλως ἐν πυρὶ διαφανίας habemus *IV.* 73. διαπύρους καὶ διαφανίς in *Plut.* *Opusc.* pag. 1006. *Ed. H. Steph.* Haec *Reiskius*. In glossis *Erotiani*, διαφανίς, διαπύροις, ac saepe *Hippocrates*. Vetus scriptor in *Τεκτὰ* *Suidae*, καὶ τὴν σιδηρεῖν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῷ διαφανῇ ἰργάζονται. Tantilla res neglecta conturbavit viri egregii rationes, commentantis, ἐν *furno διαφανί*: quod quid sit nescio, nisi dicamus intelligi vitrea ista vasa, quibus radices, fructus, flores, herbae, destillantur, quae vulgo dicuntur *Atambica*, *Observat.* in *Polycarp.* *Epist.* p. 611. Πύρεως, ad quod itidem adhaesit, recte in *Hesychio* ἐπτήσαντες. *WESS.* — Alias tamen πύγιν non torrere significat, sed longe diversam denotat ciborum parandorum rationem, de qua *Kühn* ad *Polluc.* X. 107. conf. *Athen.* II. 65. c. III. 126. c. IX. 365. f. et seq. S.

CAP. XCIII. [1. ἐν μὲν τοῖσι πεταμοῖσι) *Commode* *Reiskius* monuit, πεταμούς h. l. dici canales e *Nilo* ductos. S.]

5. ἐπομέναι ἀνακάπτουσι) *Aldinum* et *Remig.* ἀναλάμπουσι natum est ex ἀναλάπτουσι, quod etsi rei non male respondeat, posterius vulgato manet. *Aristoteles*, explodens hanc in piscium generatione fabellam, τὸν εὐκὴν λόγον -- ἔνπερ καὶ Ἡρόδοτος ὁ μυθεύων, ὡς κνίσκουσαν τῶν ἰχθύων ἐκ τοῦ ἀνακάπτειν τὸν θορόν. Editur ἀνακάμπτιν, quod *Laurentio* et hic repertum fraudi fuit: scripturae in *Philosopho* vitium *Sylburgius* non neglexit. *WESS.*

Ibid. ἀνακάπτουσι) Legitur ἀνακάψαι in *Aristoph.* *Av.* 580. et in *Schol.* ad vs. 1550. restitui poterit *Hermippo*: Ἐγὼ δ' αἰνέειν, λαθὼν γε τὴν διφρητέρεν: nisi quis ἐνκατα censeat praefereendum: vulgata, sensu cassa, Ἐγὼ δ' ἔνικα

ψαλάων τὴν διφροφόρον *Meursium* non videntur offendisse in Panathen. pag. 40. [Eodem verbo utitur *Clearchus* apud *Athen.* I. 6. a.] Si forte legeretur in Cod. *Herodoti* ἅμα τε κᾶπτουσι καὶ ἐξ αὐτοῦ κνίσκονται, hoc vulgato non postponerem; quia de piscibus simplex ferme tantum κᾶπτειν adhibetur. In *Gloss. Herod.* vulgatur Κᾶπτοντες, ἀποδεχόμενοι. Κάψει πίνειν, e *Plinio*, morsu bibere *Casaub.* interpretabatur *Anim. in Athen.* p. 669. [ad *Athen.* IX. 388. d.] Eximia notavit *Tib. Hemsterhusius* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 314. et seqq. *Sophron Athen.* VII. p. 286. D. et 323. A. κίστραι βότιν κᾶπτουσαι. In *Eratosthenis Catast.* c. 38. ὁ μέγας - - - ἰχθύς, ὃν καὶ πειν - - - coëant literae male distractae, ὃν κᾶπτειν λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ ὕδροχόου ἐκχύσεως: non aliter in suis reperere libris *Theon* et interpretes Latini: vid. *Schol. in Arati Phaen.* vs. 386. ubi pro κᾶμπειν recte κᾶπτειν iam scribebat *Scaliger* ad *Manil.* p. 62. *Hygin.* *Poët. Astr.* II. cap. 41. Hic videtur ore aquam excipere a signo aquarii. *Schol. German.* p. 154. Piscem dicunt aquarii urnae habere (l. bibere) effusionem. *VALCK.* — Cf. *Koen* ad *Gregor. Dial. ion.* §. 117. S.

11. κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων) Putes hanc ad formam esse IV. 181. τρυφία κατὰ χόνδρους μεγάλους. Certe minuta et pauca grana, quae mox pisculos interpretatur, semellas eructare docetur. *WESS.* — Pro κατ' ὀλίγους doctissimus *Corray* apud *Larcherum* κατὰ λόγον corrigit, adplaudente *Creuzer* in *Fragm. Hist.* p. 63. interpretaturque magnitudine granorum milii, coll. III. 100, 4. ubi ὅσον κέγχρος τὸ μέγαθος. Quibus suffragari equidem non possum, persuasum habens nihil hic esse mutandum. Non enim conferuntur nunc ova piscium cum milii granis: sed, quemadmodum verbi gr. apud *Athen.* XII. 525. d. memorantur vestes χρυσοῖς κέγχροις (aureis granis) distinctae, sic et hic οἱ κέγχροι, generali quadam vocabuli notione, grana dicuntur; et τῶν ὠῶν οἱ κέγχροι (ovorum grana) intelliguntur ipsa singula ova, vel ovula, si ita loqui fas est. Naturalis verborum structura hunc in modum concipienda, ἀπορβαίνουσι τῶν ὠῶν κατ' ὀλίγους: eā sententiā quam in *vers. lat.* expressi. conf. supra l. 5. et mox l. 12. et 14. Caeterum satis novimus, haud raro κατὰ λόγον et κατ' ὀλίγον temere inter se permutata reperiri: sed hoc quidem loco culpa vacant librarii. S.

15 et seqq. οἱ δ' αὖν αὐτίων ἄλλωσι etc.) Quod subditur de

piscibus in mare nantibus et renantibus, verum et in thynnīs, Pontum versus pergentibus, quodammodo apud Athen. VII. pag. 301. E. ex Aristotele Hist. Anim. VIII. 13. Mox Reiskius οἱ δ' αὖ [pro οἱ δ' αὖ] ὀπίσω praeferit. Ego vero fidenter cum Valckenario ἐπαριστερά τῶν κεφαλῶν et τὰ ἐπιδεξιὰ recepi ex IV. 191. Nam ἐπ' ἀριστερά et ἐπὶ δεξιὰ, ut edebatur, hic non quadrat, et error est scribarum. Non dissimilis confusio VI. 32. WESS. — Vide Var. Lect. et conf. I. 51, 4. et 5. VI. 33, 2. et 3. Adde Lexic. nostrum Polyb. p. 243. col. b. S.

26. πίπλαται πάντα) Probo Medic. cui plerique ad-sentiuntur I. 212. et IV. 72. Solent aliqui in verbi scriptura, sicuti notum, discordes esse. [vide Var. Lect.] De piscium subita, aquis Nili increscentibus, origine alii aliter. Arch. οἱ ἰχθύες, οἱ τικόντες ὡς, [I. 29.] paene iustum et legitimum opinor. WESS. — Nobis aliud libri nostri persuaserunt: parum commode post ἰχθύες repetitur articulus; post οἱ ἰχθύες autem commode incidetur oratio: οἱ ἰχθύες, ἐντικόν-τες etc. pisces, postquam ova in limo deposuerunt, etc. S.

CAP. XCIV. 3. καλεῖσι μὲν Αἰγύπτιοι κίκι) Nimia admiratio Medic. eiusque τῇκε abstulit a tramite Gronovium. Ecquis τὸ τῇκε memoravit? Mitto Codicum concordem, si Ask. et Pass. seponas, a Florent. dissensum: praetereo medicos, κίκι et expressum inde oleum saepe numero adhibentes: tum Diodorum, Plinium, etiam קיקי שמן oleum Kik, et קיקי Hebraeorum; quae, a Scaligero, Salmasio atque aliis deposita in medium, si nihili duxit, ut sane flocci fecit Vir Cl., morari eum debuerat omnibus codicibus prior Strabo, illis, quae verissime de Aegypto Noster prodidit, accensens καὶ τὸ κίκι sive κίκι, καρπὸς τις, verba eius sunt, σπειρόμενος ἐν ἀρούραις, XVII. p. 1179. [p. 824. A. ed. Cas. Adde Plin. XV. 7. et, quem ibi Harduin. laudat, Dioscorid. lib. IV. c. 164. ubi σιλικύπριον i. q. σίσιλι Κύπριον.] Sed hoc habet. Incredibilis paene praeiudicatarum opinionum vis est; quae, nisi caute et consulto agas, aciem ingenii et obfuscabit et obtundet. Silicypria, sive Silicypria explicat Salmas. in Solin. pag. 704. Quod autem habet Arch. [I. 5.] τὰ ἐν ἔλεσι, considerationem meretur. Supra c. 92. ἐν τοῖσι ἔλεσι scribit Vind. ἐν τοῖσι ἔλλησι, prave

citra dubium. Alibi eadem scriptionis conversio, qua de pluribus olim ad Hieroclis Synecdem. pag. 726. WESS. — De kiki cf. Viros doctos ad Hesych. h. v. S.

5. αὐτόματα ἄγρια) Apollonius Philostrati p. 27. f. ἡδὲ μοι, εἴπι, τὰ ἄγρια καὶ αὐτόματα λάχανα τῶν ἡναγνωσμένων. Neque tamen putem, Herodotum absque copula dedisse duas voces, quarum altera prorsus esset superflua: mihi videtur ad αὐτόματα aliquis interpretamenti loco adposuisse ἄγρια. [Is aliquis, puto equidem, ipse Herodotus fuerit, copiam verborum minime aspernatus.] Quae sic sponte sua nascerentur αὐτόματα φύεσθαι dicuntur VIII. cap. 138. III. c. 100. Olim, mi fallor, voce aliter collocata sic lib. IV. c. 74. legebantur ista: "Ἔστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη φύομένη ἐν τῇ χώρᾳ" — ταύτης δὲ πολλῶ ὑπερφέρει ἡ κάρναβις αὕτη, ἣ καὶ σπειρομένη φύεται. VALCH.

8. κόψαντες, ἀπικοῦσι) Laurentius: alii contusum, ad ignem, alii in sartagine coquant. Melius Salmasius in Solin. p. 686. alii contusum exprimunt, alii frictum excoquant. Ἀπικοῦν est exprimere, ut ἐξικοῦν Dioscoridi V. 85. et 89. καὶ ἐξικώσας ἀνέλαυ τὸ ἀποκῶν. Ἰκεῶν et εἰκοῦν non dissimili gaudent potestate; Comici Eq. vs. 920. ἰκούμενος ταῖς εἰσφοραῖς docte illustravit Hemsterh. ad Plutum vs. 816. Scholiastes Passion. ἀπικοῦσι bene explicuit ἐκπίζουσι. WESS.

CAP. XCV. 9. τὴν δὲ νύκτα αὐτῷ χρᾶται etc.) H. Steph. in Prolegom. p. 741. aliter interstinguit, non dis-sentiente admodum Gronovio, quem vide. Malim quoque cum Abreschio καὶ ἔπ. ἰνδύς, ὑπ' αὐτῷ καθ. Conopeum operis erat reticulati, instarque ἀμφιβλήστρου. Paullus Silentiaris:

Καλλυγᾶμοις λέκτροις περικιδναμαι εἰμι δὲ κεδνῆς

δίπτυον οὐ φοιβῆς, ἀλλ' ἀπαλῆς Παφίης,

culte, Florileg. IV. 32, 2. [Anal. Brunck. T. III. p. 92.] WESS. — Ut nos edidimus orationemque distinximus, τὴν δὲ νύκτα αὐτῷ χρᾶται ἐν τῇ ἀναπύεσθαι καί τη. περί ταύτην etc. sic ante nos omnes, nisi quod post νύκτα leviter orationem incidit Ald. cum nostro ms. F. iterumque uterque post ἐν τῇ comma ponit, quo significatur τῇ ionice pro ἔ poni: ex scriptis autem libris nulla lectionis adnotata varietas est. H. Stephanus, turbatum hic quidpiam esse sentiens, et in ora suae edit. et in Prolegom. sic legendum interpungendumque censuit, τὴν δὲ νύκτα οὕτω χρᾶται ἐν

ἢ ἀναπαύεται κοίτη, περὶ ταύτην etc. Perspecte ille quidem: cui hactenus suffragatus est Gronov. in Notis, ut eodem modo distinguendum locum censeret; caeterum, incommodam et ipse sentiens vulgatam scripturam, abesse quidem maluerat duo verba αὐτῷ χράται, sed, quoniam ea cod. Med. cum aliis agnoscit, ita tenenda monuit ut αὐτῷ χράται legeretur, sibi utitur. Profitetur equidem, semper me offensum fuisse vulgatā huius loci scripturā et interpunctione: nec satis ipse scio, qui factum sit, ut eundem locum in *Var. Lect.* absque notatione praetermiserim; quum, si nihil aliud habuissem, saltem speciosissimae *H. Stephani* emendationis mentionem facere debuissim. At, ecce! iam multo etiam gravioris negligentiae me ipse accusare cogor. Nam nunc maxime, optimum nostrum codicem *F.* denuo evolvens, perspicue in eo scriptum video, quod ad hunc diem observationem meam effugerat, τὴν δὲ νύκτα, τὰ δὲ αὐτῷ χράται· ἐν τῇ etc. quam scripturam (τάδε, i. q. κατὰ τάδε vel οὕτω: conf. saltem c. 108, 4.) nemo, qui vel primis labiis Herodoti Musas attigit, dubitabit sinceram esse manum auctoris. Quo loco iterum iterumque gratissimum meum animum illustri domino SCHELLERSHEMIO pro codicis huius usura ad hunc usque diem liberalissime mihi concessa, itemque *Creuzero* meo, quo intercedente ille beneficio hoc me adficere dignatus est, lubens merito publice testatum facio. Simul vero illud profiteor, fieri quidem posse, ut unus hic codex sit ex omnibus, qui genuinam auctoris scripturam hoc loco servarit; sed fieri etiam potuisse, ut, quod mihi ipsi accidit, novam *Herodoti* editionem ad fidem veterum librorum emendatam paranti, qui in excutiendum hunc manuscriptum codicem (unum ex omnibus, quem meis usurpare oculis licuit) praecipuam adhibere curam debueram, idem nonnullis etiam ex illis hominibus acciderit, qui aliorum in gratiam alios Musarum codices contulerunt. Mox l. 11. ὑπ' αὐτῷ scribens noster codex, verba haec ad praecedens ἰνδὺς refert, sed praemisso commate ὑπ' αὐτῷ καθεύδει iungit; quod fortasse non deterius vulgato ὑπ' αὐτῷ. Quid sit vero quod dicat Herodotus, *per rete ne conari quidem pungere culices*, non dixerim equidem. S.

CAP. XCVI. [ὁ τῷ Κυρηναίῳ λυτῷ. Haec est arbor

lotus, cuius supra in transcurso mentionem feci, ad cap. 92, 9. S.]

6. γόμφους πυκνούς) *Densos et longos stipites* Interpret. Ego *clavos* censebam, quibus utique in navium conpage suus usus. Notum Poëtae Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἀρμο- νίῃσιν ἄρξεν, *Odys.* E'. 248. et *Nonni* XL. pag. 1044, 10. Φράξετε λιπταλίοισι σιτηρότα δούρκα γόμφοις: unde ipsae na- ves πλοῖα γομφωτά *Strabon.* XVI. p. 1076. B. [pag. 741. ed. Cas.] *WESS.* — Mira vero locutio, περὶ γόμφους περιείρουσι τὰ ξύλα, circum *clavos* circumnectunt ligna; quum expectas- ses, *clavis* connectunt. Tractavit hunc locum *Schneiderus* in *Lexic. voc. Γόμφος*, nec vero prorsus ad liquidum perdu- xit: illud recte videtur observasse, non tam *navis* structur- am, quam *ratis*, hic describi. Sunt autem etiam alia in hoc capite, expeditu haud admodum facilia. S.

9. ἐν ᾧ ἰπακτώσαν) Ignotum vulgo hinc debuerat eno- tari verbum ἰμπακτώσαι, significans γομφῶσαι vel συγγομ- φῶσαι. Galeo versus observabatur *Homeri* ex *Od.* E'. 248. Γόμφοισι δ' ἄρα τήν γε etc. Saepe verbum πακτοῦν, semel atti- git *Eustathius* hunc *Herodoti* locum, ad *Od.* E'. p. 220, 27. velut *Herodoteum* excitans, πακτοῦσι τοῖς ἀρμονίαις βύβλων, quod interpretatur κατασφαλίζονται, significatum *Aristo- phaneis* adfirmans, et his *Sophoclis*, καὶ δῶμα πάκτου, quae sic emendate scripta bis terve alibi etiam adhibet: tametsi autem ita scribendum dudum monuissent *H. Stephanus* *Annot. in Soph.* p. 13. et *Is. Casaubon.* in prima Edit. nota- rum in *Diog. Laërt.* p. 172., perversa tamen scriptio, καὶ δῶμ' ἀπάκτου, per editiones *Sophoclis* Ai. vs. 579. propagata, *Sui- da* potissimum auctore, verbum nobis peperit minime Graecum, ἀπακτοῦν. *VALCK.* — Correxerit *Brunck.* S.

11. διαβύνεται) Sic *Ald.* et *Medic.* bene, atque hinc *Granov.* cui iungetur haud male *Küsteri* observatio ad *Hesychii* Διαβύσσει. Quod insequitur, δύνανται, retineo. Frequens ea structura optimo cuique, ut II. 125. Adde *Diodorum* V. 8. et illic congesta. *WESS.*

15. κατερῆμμένη ῥίπει καλάμων) *Reisk.* ῥίπει ἢ καλάμων, cui non adstipulor. ῥίπει *Homeri* *Odys.* E'. 256. *Hesychius* et *Eustath.* interpretantur, πλίγμασιν ἐκ καλάμων. *Diosco- rides* I. 55. ῥίπον ἐκ καλάμου dabit; et ῥίπους ἐκ φοινίκων *Agar- tharchides* p. 47. ed. *Huds.* quo genere *Aeneas* in *Tactic.*

c. 30. et 37. cum *Casaub.* scholiis. Usu feruntur $\beta\iota\psi$, $\beta\iota\psi$, quod glossator huic loco adscripsit, τὸ $\beta\iota\psi$, (unde *Homeri* et *Nonni* $\beta\iota\psi$) et ὁ $\beta\iota\psi$. At hinc abeo. Θύρη crates illa dicitur, quoniam eius figuram et formam praeferebat, quae *Porti* iusta opinio. *WESS.* — Sic VIII. 51, 9. Θύραι sunt asseres, tabulae. Conf. *Schneid.* *Lexic. Gr.* hac voce. S.

21. τούτο γὰρ δὲ οὐνομαῖ ἐστι etc.) Grammaticorum natio $\beta\alpha\epsilon\rho\iota\iota$ Ionici eommatis censet. *Phavorinus*, $\beta\alpha\epsilon\rho\iota\iota$, τὰς ναῦς λέγουσιν οἱ Ἴωνες. *G. Corinthus* consimiliter. Hinc $\beta\alpha\epsilon\rho\iota\iota$ *Euripides* *Iphig. Aul.* 297. *Ionicas*, quod gens illa pro barbara putaretur, ridicule explicat *Ios. Barnesius*. Spectavit enim Aegyptios, *Aeschyli* exemplo, qui *Suppl.* vs. 880. Αἰγυπτίαν δὲ $\beta\alpha\epsilon\rho\iota\iota$ οὐχ ὑπερβορῆ. *WESS.*

CAP. XCVII. 2. τῇσι ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ νήτοισι) *Diodorus*, ὁμοία γίνεται ταῖς Κυκλάσι νήτοισι l. 36. ubi plura. Πόντος de mari Aegaeo recurret semel iterumque, quo de aliàs. Nunc considerata quae de navigatione produntur, [l. 8 seqq.] ἐστὶ δὲ οὐδ' οὗτος, ἀλλὰ παρά etc. Sunt enim, si Latina interpretis amplectaris, a vero alieniora. A Naucrati urbe comoda navigatio, per eum alveum, qui *Canobicus* cap. 17., quocunque erat tempore *Memphim* versus: agris *Nili* inundatione mersis praeter ipsas *Pyramides* pergebatur cursu extraordinario. Itaque *Reisk.* ἐστὶ δὲ οὐ τῇδε οὗτος, ordinaria autem navigatio illuc non fert, uti vertit; *Πάων* vero, ἐστὶ δὲ οὐδ' οὗτος, ἀλλὰ καὶ etc. neque sola haec navigatio est, verum etiam iuxta etc. ut *μοῦνος*, quae vox tali verborum ordine saepe deficit, intelligatur. Res ipsa verissima est, coniecturarum arbitrium mihi nunc non sumo. *WESS.* — Latinam correxi versionem: in Graecis nil mutandum. οὐχ οὗτος facile patet accipiendum h. l. de consueta et ordinaria navigatione. S.

CAP. XCVIII. 2. ἐς ὑποδήματα ἑκαίρετος) Ἐκαίρετος, quod legitur apud *Stephanum Byz.* voc. Ἀνθυλλα, si Codices exhiberent scripti, hoc uno forsitan in loco videri posset vulgatae voci praefendum, ut data diceretur *Anthylla* praesertim in calceos τοῦ αἰὲ βασιλεύοντος Αἰγύπτου τῇ γυναικί, uxoribus Regum Aegypti, qui sibi invicem succederent. [At nihil est quod in librorum constanti scriptura desideres.] Formulae sunt usitatissimae, οἱ αἰὲ βασιλεύοντες: οἱ *Herodot. T. V.*

αἰὲ διέκθοντες: οἱ αἰὲ ἀρχοντες: in lapide Cretensi οἱ αἰὲ κέρ-
μαρτες memorantur. [Cf. Lex. Polyb. p. 11.] Recte monuit
Galeus, apud Athen. I. p. 33. f. Anthyllam datam dici Re-
ginis εἰς ζῶνας: quod sane legitur in talibus frequentius:
vid. B. Brisson. de Regn. Pers. p. 100. et 133. et Wesseling.
ad Diodor. T. I. p. 62. [lib. I. c. 52.] Quae Gellio sunt ad-
scripta p. 428. et Xenophontis Κυρ. Ἀναβ. p. 40. ab Hutchin-
sono, aliis debentur: usum istum praepositionis εἰς attigit
Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1013. VALCK.

Ibid. εἰς ὑποδήματα ἐξαίρετος δίδουσι) Persarum istum mo-
rem explicuit B. Brissonius Regn. Pers. I. 108. non negle-
cto Athenaeo I. 25. [c. 60. nostrae ed.] qui de Anthylla,
sive, ut scribitur Antylla, ἧς τῶς Φόρους οἱ τότε βασιδαῖς,
Αἰγυπτιοὶ τε καὶ Πέρσαι, ταῖς γαμεταῖς ἰδίδουσαν εἰς ζῶνας, non
exiguo, uti adparet, discrimine. [Nec vero ista ex Hero-
doto citantur apud Athen.] Archander autem [l. 6.] ne-
pos-ne Achaei an filius sit habendus, dubium videtur. Vir
Celeb. nepotem putat; Pausanias filium. Ἀρχανδρος, scribit
VII. 1. p. 522. Ἀχαιο καὶ Ἀρχιδος εἰς Ἀργος ἀφίκοντο ἐν τῇ
Φθιώτιδι: ἰδθάντες δὲ ἐγένοντο Δαναοῦ γαμβροί. Quare Φθίς
Archander ex loco, unde venerat. Memini Φθίον τοῦ Ἀχαιο
ex Stephano in Ἑλλάς, Archandri patrem Phthium mini-
me. Quem tandem sequemur, Pausaniam, an Gronovium?
WESS. — Potuerat tamen Gronov. auctoritate Stephani
sententiam suam tueri. S.

CAP. XCIX. 3. κατὰ τὰ ἥκοντα) Non erat cur hoc
spernerem. [Nempe τὰ, quod olim aberat editis, dedere
codd. Arch. Vind. Pass. Ask. Paris. B. quibuscum faciunt
alii Paris. et F.] Tale κατὰ τὰ ἔρα ex schedis, IV. 76.; tale
κατὰ τὰ συνθήκοντο VI. 88., et in msstis V. 112. nec diver-
sum erat κατὰ τὰ ἰδόντο V. 12. [V. 11 extr.] quod Medic.
mutavit. Scripsi quoque [l. 4.] τὸν Μῆνα, τὸν πρ. βασιλ. ob-
secutus membranis, et narrationi c. 4. WESS.

5 seq. οἱ ἱερεῖς ἔλεγον, τοῦτο μὲν, ἀπογεφυρώσαι) Et hic du-
cibus utor msstis; qui incongruo, quod vulgata post se
trahebat, bene medentur. Probe novi, τοῦτο μὲν post pauca
[l. 17 seq.] recurrere, quae repetitio non insolita, sicuti
VI. 114. 122. 126. atque alibi. [Scil. huic τοῦτο μὲν, re-
spondet illud τοῦτο δὲ, quod l. 22. legitur: quia vero ni-
sais longum hinc est intervallum, repetitur interim τοῦτο

μὲν l. 17 seq.] Maior difficultas τὸ ἀπογεφυρῶσαι urget; cui tollendae quid Gronovius impenderit, notata patefaciunt. Pontes, quibus Memphim rex separaverit, non bene disputationi narrationique conveniunt. Quam ob rem Reiskius ex Medicei inserto καὶ deficere quaedam opinatus, τούτῳ μὲν refingit ἀπὸ τι θυρῶσαι τὸν ποταμὸν καὶ κτίσαι τὴν Μίμφιν, oggesta mole, velut foribus oppositis, fluvium exclusisse, et Memphin condidisse. Verum copula illa sublestae fidei est, damnata a plerisque libris, et propterea inducta. Hesychii ἀποθυρούμενος, ἀποκλεισμένος, foribus exclusum, quales in Comoediis saepe commissatores, indicat, et insolente translatione amni accommodatur: mitto citra necessitatem et schedas addita alia, nec aegre fero doctam istam operam. Mihi lenior commodiorque videbatur medicina in ἀποστεινυρῶσαι. Docuit Galenus in Hippocrat. de Morb. Vulgar. p. 456. στείνυρόν Ionibus tantundem esse ac στενόν, et στείνυρῶσαι humorum vias occludere et arefacere, συναγαγὼν τῶν ὑγρῶν τὰς διαξόδους καὶ ξηρᾶναι: nec discrepat Erotiani iudicium; στείνυρῶσαι esse ait ἀποστείνωσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινα, ἐν ᾧ ὑγρασία ἐστὶ. Erit itaque ἀποστείνυρῶσαι τὴν Μίμφιν, eam sicciores abducta aqua reddere, et in artum quodammodo cogere. Quorum utrumque abs Aegypcio rege inchoatum et absolutum fuisse, scriptor exponit. Venerat, ut sollicitis plura solent, et ἀποκαφεῖν τὴν Μίμφιν in calamum et mentem. Sed nolo coniecturis indulgere nimium. Viderint peritiores, et Diodorum l. 50. addant. WESS. — Haec pererudite, ut solet, Vir longe doctissimus. At tanto nunc non opus erat molimine. γέφυρα, ut perspete Schneiderus in Lexic. monuit, non modo de ponte proprie nominato dicitur, sed et de aggere, ut Iliad. i. 89. Et γεφυροῦν, non modo ponte iungere, verum etiam aggere complere, aut velut aggere obstruere, Iliad. φ'. 245. Sic isthmum Pindarus Nem. VI. 67. πόντον γέφυραν, et Isthm. IV. 34. γέφυραν ποταμάδῃ. Quare haud incommode ἀπογεφυρῶσαι τὴν Μίμφιν intelligetur iactis aggeribus Memphin (a Nilo) secludere, et ab inundatione tutam praestare. Et percommode etiam καὶ particulam probati adiiciunt codices. Scilicet: putares Memphin, utpote ad ipsum Libyae montem sitam, semper ab inundatione tutam fuisse: sed hoc etiam solum, in

quo *Memphis* condita, opere hominum in sicco positum est, et quidem antiquissimis temporibus, sub primo rege *Mene*, ut quidem sacerdotes *Herodoto* narrarunt. Verbum ἀπογεφυρώσαι idem *Reiskius*, qui mutatum voluerat, haud multo post eadem notione, quam nos probavimus, defendens: „Hanc significationem, inquit, verbo inesse „posse, patet e simplici γεφυρά, quod non modo pontem, „sed etiam, ut *Homero* passim, intervallum inter binos „quosque aciei ordines notat. Hoc sensu verbum γεφυρῶν „simplex occurrit apud *Eusebium* in *Chronico*, ubi de „*Hadriano* sic tradit: Ἀδριανὸς ἐχίμασεν εἰς Ἀθήνας, μνηστὴς „τὰ μυστήρια, καὶ γεφυρώσας Ἐλευσίνα, κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ „Κηφισοῦ ποταμοῦ.“ Sic ille Vol. III. *Animadv.* in *Græcos* auctores, p. 106. S.

13. δὲ ἀπεργμῆνος ἦεν) Negante adposita voce ab eodem viro clar. [*Reiskio*] οὐ ἦεν scribitur. *WESS.* — Hanc conjecturam ille in *Animadv.* editis repetens, intelligit, unde exclusus *Nilus* non perluit. Equidem in vulgato nihil desidero. S.

CAP. C. 3. ἐν τῷ αὐτῷ δὲ γενήσῃ ἀνθρώπων) Hoc placuit. *Reiskius*, damnatis, quae *Miscell. Lipsiensia* habent, refingit, addito pronomine, ὧν ἐκτωκαίδεκα, labore, ut ego quidem censeo, frustraneo. Verius est, τότε τῇ Βαβυλωνίῃ turbari non oportuisse. De *Iosepho* vero quid dicemus aliud, quam haec negligentissime versasse, reginaeque *Nicaulae* sive *Nicaulis* inpegisse nomen, quo usum numquam fuit: non exagitabo hominem, satis poenarum doctissimo *S. Bocharto*, *Phalegi* II. 26. dantem. *WESS.*

6. τότε ἐν τῇ) *Ferri* nequit: pristina lectio, τότε τῇ Βαβυλωνίῃ, [quam *Gron.* mutaverat] revocabitur; nisi forte plures libri scripti *Mediceo* concinant: tum commode scribi poterit: οὐνομα ἦν --- τότε τῇ ἐν Βαβυλῶνι, Νίτωρι. *VALCK.*

11. καινοῦν τῷ λόγῳ) Mirifica peperit verbum illud commenta: si et ego aberravero, peccabitur intra spem veniae. Legitur in *Gloss. Herod.* Καινοῦν, τὸ χηρῆσθαι λόγῳ καινῷ. Hinc sua transsumsit *Suidas*, cuius interpretes: „Καινοῦν ap. *Herod.* significat novo quodam sermone uti:“ absurde. Utilior *Hesychii* nota: Καινίσαι, καινῷ χηρῆσθαι, καὶ ἡκαινίσαι. De *Perillo*, qui, *Phalaridis* iussu tauro inclu-

aus, artis suae opus teterrimum primus auspicatus est, ut scribit Valer. Mar. IX. cap. 2. ext. 9. Callimachus fragm. cxiix. πρῶτος ἐπὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν. Ab Herodoto potuit καινοῦν in eundem sensum adhiberi, scribique: ποιησαμένην γὰρ μιν οἰκημα περίμηνες ὑπόγειον καινοῦν μὲν λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανήσασθαι: quod fieri curaverat spatiosum conclave subterraneum, verbo quidem auspicatam, sed revera alia fuisse meditatam. Alibi apud Herod. opponuntur πρόσχημα μὲν ποιούμενος, et ἐν νόῳ δ' ἔχων. Thucyd. VI. 76. ἤκουσιν ἐς τὴν Σικελίαν, προφάσει μὲν, ἣ πυθάνεσθαι, διανοία δὲ, ἣν πάντες ὑπονοοῦμεν: in quibus διανοία proximum accedit ad Herodoteum νόῳ. In talibus ubique permutantur πρόφασις et λόγος. Pervulgatae sunt formulae, ut apud Latinos verbo et revera, λόγῳ μὲν sive λέγων μὲν, βουλόμενος δὲ λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές· προφάσει, vel πρόφασιν μὲν, τὸ δ' ἀληθές. Postremum illud Maximo Tyrio restitutum voluit accuratissimus Marklandus, XXVII. 8. ubi minori molimine scribi poterit: ἐγὼν φησι μὲν τοῦ ὄρωμένου, τὸ δ' ἀληθές ἐγὼ κάλλους ἀληθεστέρεον. VALCK.

Ibid. ὑπόγειον, καινοῦν τῷ λόγῳ) Praestet ne ὑπόγειον avulgatum, in Grammaticorum est controversiis. Operose litem examinaverat Coprogenius, quo de Suidas in Ἀνώγειον. Hic molestum magis est καινοῦν τῷ λόγῳ. H. Stephani καινοῦν [in ora positum] alienum prorsus videtur: alii aut ἐγκαίνισεν praeferunt, aut καινίσαι μὲν λόγῳ, quem fere in modum Sophocles Trachin. 877. καὶ τι καινίζῃ στήνῃ. Editio patrocinator Scholiastes Passion. et Λέξιων Herodoti auctor voce καινοῦν, adscribentes, τὸ χρῆσθαι λόγῳ καινῷ, et ex illis Suidas: praetexuisse videlicet aedificio reginam novi quidpiam, ut Aegyptios videndi studio adliceret, quorum etiam vergit Abreschii sententia, Diluc. Thucyd. pag. 67. Fortasse invenietur, cui καινὸν τῷ λόγῳ, si color recepto constare non poterit, probabitur. Vide Berglerum in Alciphron. I. 9. WESS. — Comma, quod ante ὑπόγειον e superioribus editt. in nostram transiit, rectius delebitur. „Καινοῦν, ait Reisk. l. c. pag. 107. non satisfacit, „neque tamen reperio quod substituam.“ Violentam Toupii novationem (Emend. in Suid. P. III. p. 468. ed. Lips., pag. 193. ed. Lond.) ξεινῶνα μὲν λόγῳ, ante Borh. adoptans Larcher, suo idiomate sic reddidit, *qu'elle déstinait en apparence à des festins*. Infinitivum verbi, non

accusativum casum nominis substantivi, hoc loco posuisse Herodotum, ex universa orationis structura et ex sequenti verbo μηχανᾶσθαι intelligitur. Ego, vulgatam scripturam, satis et abunde firmatam videns, in eandem interpretatus sum sententiam, quam his verbis *Valla* expresserat, *per caussam quidem novi operis*. Sic fere *Thucydides* III. 82. καινοῦσθαι τὰς διανοίας dixit, nova in usum vocata esse inventa, novas excogitatas rationes. Nempe regina illa, cameram istam subterraneam extrui curans, nil aliud prae se ferebat, nisi se novum quoddam et insolitum opus moliri. Sed nunc, ubi animadverto ad istam sententiam oportuisse ποιουμένην scribi in praesenti tempore, non ποιησαμένην in praeterito, recordorque subterraneam cameram non admodum novum fuisse apud Aegyptios inventum, in eam partem magis inclino, ut interpretationem probem quam *Valckenar.* in animo habuisse videtur, quamque planius *Schneiderus* in *Lex.* expressit: scilicet, prae se tulit regina, in augurare et dedicare se velle illam cameram. Consentaneum enim videri debet, καινοῦν idem atque καινίζιν valere. Simplex autem verbum καινίζιν vim habere compositi ἑκατινίζιν, (i. e. καθοσιῶν, καθιστοῦν, coll. *Polluc.* I. 12.) testimonii *Callimachi* et *Hesychii* constat a *Valck.* citatis. S.

16 seq. ἥψαι εἰς οἶκον σποδοῦ πλέον) Non dissimile Persarum supplicium ex *Ctesiae Persic.* c. 47. 50. 51. his admo-verunt *Corn. Pauw* et *Abresch.* [cf. *Valer. Max.* IX. 2, 6.] At illud, atrox admodum et crudele, vitae finem adferebat: Regina in cineres insiliit, ὅπως ἀτιμώρητος γίνηται, quo esset impunita. An ut poenam, quae ab Aegyptiis imminebat, voluntaria morte vitaret? [Sic videtur.] an ut sese abderet? Alterutrum sane malim, quam cum *Clar. Pauw* εἰς ὄχημα, in vehiculum cinere plenum, sufficere. Redolet enim recentius quidpiam. *WESS.* — Ad supplicium quod spectat apud Persas usitatum: de homine qui eiusmodi supplicio adiciebatur, *Ctesias Persic.* cap. 48. ait, εἰς τὴν σποδὸν ἐμβάλλεται καὶ ἀπόλλυται: rursusque cap. 51. ἐμβάλλεται εἰς τὴν σποδὸν: et cap. 52. ὁ δὲ (βασιλεὺς αὐτὸν) εἰς τὴν σποδὸν ἐμβάλει. Quod vero in anonymi auctoris libello de *Mulieribus bellica virtute aut prudentia claris*, in *Bibliothek der alten Literatur* etc. Göttingae 1789. edito, p. 13 seq. de *Nitocri* ita scribitur, ἐαυτὴν δὲ εἰς οἶκον τι σποδοῦ πλεονήσας

ἡβας, non idcirco sollicitanda constans librorum Herodoteorum scripturā, sed temere ibi πλήρης pro πλήρες positum. Caeterum conf. quae ad c. 140, 3. notamus. S.

CAP. CI. 2. κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητος) Platonis Politic. pag. 188. F. οἱ περὶ τὰ πολιτικά κατ' οὐδὲν γινώσκοντες ex parte convenit, non omnino. Tentabat Reiskius κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητας, aut potius λαμπρότητος ἐχόμενόν τι. Quale quidem fulcrum si ad explendam structuram adscisceretur, non obluctarer. Potest certe dictio locum tueri, etsi rarior, huiuscemodi praesidio. Lege Abreschii Diluc. Thucyd. p. 690. WESS. — κατ' οὐδένα οὐδὲν εἶναι λαμπρότητος, legendum commodè suspicatur Benedictus in Act. Sem. phil. Lips. II. 289. Videtur tamen stare posse vulgatum. οὐδὲν λαμπρότητος, est nihil splendoris: κατ' οὐδὲν, fere nihil, tantum quantum nihil; quod gallice diceres autant que rien, vel à peu-près rien. Sic κατὰ comparationi inservit II. 10, 11. IV. 23, 11. IV. 181, 6. Rursus idem ac fere, circiter, valet II. 145, 14, 16 et 18. VI. 79, 6 seq. Orationis structura similis illa erat, c. 93, 11. ἀπορβαίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κέρχρων: ubi quidem κατὰ alia notione ponitur, ac possis ibi ad genitivum τῶν κέρχρων intelligere τινὰς vel μέμους τι, sed rectius ibi pariter rationem constructionis hoc modo intelliges, ut statim cogites ἀπορβαίνουσι ὀλίγους τῶν κέρχρων, spargunt granorum nonnulla, tum accedente κατὰ ad ὀλίγους, spargunt identidem granorum nonnulla, id est, spargunt grana minutis portionibus, spargunt paullatim grana. S.

[6. ὕσσιρον δηλώσω) Vide cap. 149. S.]

CAP. CII. 1. τοῦ ἐπὶ τούτοις γενομένου βασιλέως) Trecentos et xxx. reges intelligit, quos ex commentariis nominatim sacerdotes adnumerabant, quorumque postremus Moeris. Diodorus quidem Sicul. I. 53. ἐπτά γενεαῖς, septem generationibus, Sesostri Moeride recentiorem statuit, secutus alios; sed Nostri potior fides et auctoritas, quippe multo vetustioris ac seriem regum et successorum Sesostri ita nectentis, ut bene procedat. Pertinet huc elegans et operosa disputatio Ampl. Bouherii, Dissert. Herod. cap. 7. Iam cum Moeris annis ferme nongentis prius mortem cum vita conmutaverit, quam Herodotus in Aegyptum est profectus cap. 13., abierint praeterea anni circiter octingenti a bello Troiano ad eiusdem usque tempora; cap. 145. et

ab Hercule Alcmenae filio fere nongenti; consequitur his ex narratis manifesto, *Sesostrin* ne integro quidem seculo ante bellum Troianum vixisse, aequalem Herculi Alcmenae filio, vel paullo inferiorem. Plura *Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 16. WESS.* — Neque vero diserte *Herodotus* ait, proximum *Moeridis* successorem *Sesostrin* fuisse: neque continuam regni Aegyptiaci historiam scribere constitutum illi erat, sed potiora solum quaedam momenta ex illa commemorare. S.

9. στρατιὴν πολλὴν τῶν λαβῶν) Aut e contextu τῶν videtur eliciendum, aut in ἀστῶν transmutandum, quod malim. Ἄστροι, ἡγετίς etiam dicti et ἡχώριοι, *Herodoto* sunt indigenae, lib. II. c. 172. III. 99. IV. 33. et 68. Opponuntur ἄστροι et ξῖνοι II. 160. et III. 8. Potuerat *Sesostris* et in istam expeditionem nobilissimam ξείνους conscribere, nam iam ante sibi subiecerat Arabas et Libyas secundum *Diodor.* Sic. I. 53. et postea certe peregrinis usus est ad aedificanda templa, quibus inscribi voluit, ὡς οὐδαίς ἡχώριος εἰς αὐτὰ μεμόχθη, eodem teste *Diodoro* I. 56. VALCK.

Ibid. στρατιὴν πολλὴν λαβῶν) Ab Aldo venit πολλὴν τῶν λαβῶν, deditque ansam doctis viris varia machinandi; quorum ego consilium laudare possum, operà non uti. In-sititium vocabulum est et nulli usui, meritoque schedarum iudicio damnatum. Mox [l. 11 seq.] δεινῶς γλιχομένοις περὶ τῆς ἐλευθερίας corrigitur a Reiskio μαχομένοις, sicuti περὶ ἐλευθερίας μαχισάμενοι I. 95.; neque enim γλίχισθαι περὶ τινος in sermonis usu versari. Atque hoc ego non nego: imò vero τῆς ἐλευθερίας γλιχομένοις sunt in msto Ask. VIII. 143. Nec verbum tamen muto, aut praepositionem detraho: potest enim idem videri ac περιγλίχισθαι, et sunt aliorum, eiusdem notionis verborum, similes structurae, ab *Abreschio* conductae ad Ph. Cattieri Method. pag. 86. et Diluc. Thucyd. p. 722. WESS.

11. γλιχομένοις) Tueri voluit in hac sede vir eruditione clarus et humanitate: mihi, quod ipsius pace dictum sit, dudum placuit altera coniecturarum Reiskii, genuinumque videtur, δεινῶς μαχομένοις περὶ τῆς ἐλευθερίας: quae consuetudo *Herodoto* est aliisque scribendi ratio, verbo μάχεσθαι similibusque praepositionem περὶ hunc in sensum passim adiungentibus. De multis pauca ponam *Herodoti*: VII.

135. εἰ ἐλευθερίας πιθήσασα, οὐκ ἂν δόρασι συμβουλεύοις ἡμῖν περὶ αὐτῆς μάχεσθαι, ἀλλὰ καὶ πελέεσι. V. 2. ἀνδρῶν ἀγαθῶν περὶ τῆς ἐλευθερίας γινομένων τῶν Περσῶν: optime Valla, pro libertate strenue pugnantes. Egregium de Graecis Persa testimonium dicit lib. VIII. cap. 26. οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιῶνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς. Anaximenes, Ion certe, apud Diogen. Laërt. II. 5. μέλλουσι δὴ ἀμφὶ τῆς ἐλευθερίας ἀπάντων Ἰωνες Μῆδοις καθίστασθαι ἐς πόλεμον. Si quando constiterit, quod vix opinor futurum, γλίχεσθαι περὶ τῆς ἐλευθερίας etiam alibi reperiri, levis erit huius chartae iactura. Ceterum in gentium bellicosarum regionibus, quas statuit Sesostris, columnae fortitudinis ipsorum indicem habuerunt insculptum αἰδεῖν ἀνδρές: quod, a Diodoro monitum I. 55. non adnotavit Herodotus, memorans tantum τὰ γυναικὸς imbellium columnis indita. VALCK. — At verbum μάχεσθαι, si olim hic positum statuimus, quonam tandem vel casu vel consilio in γλίχεσθαι mutatum fuisse putabimus? Retractavit dictum ipse doctissimus Valck. in Nota ad VIII. 143, 8. et tenendum h. l. γλίχεσθαι statuit, sed abiiciendam περὶ praepositionem. Sed et hoc quo iure facturi essemus, velim scire. Dicamus potius, verbum γλίχεσθαι plerumque quidem cum nudo genitivo construi: id autem (quemadmodum aliis in verbis cum eodem casu constructis) fieri per ellipsin praepositionis, quam hic adiectam dedit Herodotus. S.

18. καὶ δὴ καὶ αἰδεῖα γυναικὸς προσενέγραφε) Iosepho placuit haec narratio, plura inde derivanti, quam necesse erat, lib. VIII. Ant. c. 10, 3. Ferebant olim Margaretham, Danorum fortissimam reginam, simili exemplo in dedecus gentis Sueonum, veluti socordiam exprobrando viris, ea parte, quam in feminis natura tectam voluit, numum signavisse. Quam fabulam docte exploserunt Pontanus, Rer. Danic. lib. IX. p. 54. et Elias Brennerus, Thes. Num. Sueogoth. p. 20. WESS. — In Var. Lect. ad h. l. ubi Eustath. in Homer. p. 688. citatur, debebatur p. 668. qui locus in ed. Bas. est p. 537, 46. S.

CAP. CIII. 11. τῇ πλάνῃ αὐτοῦ ἀχθεσθέντες) Aliter Valer. Flaccus V. 420., quo de dissensu ad Diodori I. 55. WESS.

CAP. CIV. 1 seq. Φαίνονται - - οἱ Κόλχοι Αἰγύπτιοι)

Haec ut ambigua admodum examinavit *Theo*, ἐπὶ δὲ τούτοις, scribens, οὕτως παρ' Ἡροδότου ἐν τῇ πρώτῃ τισὶ δὲ καὶ Αἰγύπτῳ Κόλχοι, varie aberrans. De libro primo taceo; potest enim amanuensis esse peccatum. Magna culpa haeret in mutato vocabulorum ordine. WESS. — Si οἱ Αἰγύπτιοι praemisso articulo scripsisset *Theo*, excusari non posset; nunc vero vacat fortasse culpa, nec dissentit admodum a *Nostro*: cuius de *Sesostri* et de *Colchis* famam *Apollonius* etiam *Rhodus* secutus est, *Argonaut.* IV. 272 seqq. ubi in Scholiis nominatum etiam citatur *Herodotus.* S.

[6 seq. νομίζουσιν δ' Ἰφάρην etc. Inserenda h. l. versioni nostrae latinae haec verba: Putare autem se, dixerunt Aegyptii, esse *Colchos* de exercitu *Sesostri*. S.]

12. Φοίνικες δὲ καὶ Σύροι) Lege Gronovii doctam observationem de discrimine τῶν Σύρων καὶ Συρίων. [Σύροι, quando a Syris distinguuntur, proprie Cappadoces dicebantur; Σύροι. Syriae incolae, a mari mediterraneo usque ad Euphratem. Conf. Adn. ad I. 6, 3. et ad I. 72, 9. cum Var. Lect. ad I. 72, 9.] *Iosephus*, Σύρους τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ populares suos intelligens, criminandi occasionem multis obtulit. Nota sunt certamina *Ramiresii de Prado*, *Marshani*, *Spencerique* pro Aegyptiis eorumque circumcidendi more antiquissimo; et pro Iudaeis *Th. Gatakeri*, *Herm. Witsii*, *Christ. Wormii* de *Corrupt. Antiq. Hebr. Vestigiis* lib. II. 10. p. 128. et *P. Ern. Jablonskii* *Prolegom. Panth. Aegypt. Sect. VII.* p. 13. Est sane *Wormii* disputatio in carpendo *Herodoto* nimia; neque ad redarguendum, si requiratur, difficilis. Nec absolvo tamen *Nostrum*; quem Iudaeorum familiarem usum habuisse, expiscari non potui. *Phoenices Syrosque Palaestinos* non neglexit, eos innuens, qui loca regionis maritima habuerunt, quales *Philistaei*: at hos genitalia circumcidisse, a veritate alienum videtur. Lege *Samuel.* lib. I. c. XVIII, 25. et 27. — quaeque ibi *Io. Clericus.* Hic vero strigilem criticam, asperrime *Herodotum* radentem et lancinantem, *Guil. Jamesoni* ex *Spicil. Antiq. Aegypt.* c. 14. non posthabuissem; si modum servasset. Falli possunt scriptores atque in fraudem ab aliis indui. Dolo malo qui agunt, et consulto, ut alios circumscribant, mentiuntur, boni viri nomine digni non sunt. *Herodotum* falsa narrantem et rumore deceptum cognovi,

mendacem nondum. Eos ego non laudo, quibus volupe est, mortuos rodere, criminationibusque partim falsis, partim incertis, ut mendacii teneantur crimine, adurgere. WESS. — Consuli, praeter alios, de eodem argumento possunt Michaelis, in *Mosaisch. Recht*, T. IV. §. 185. et qui ab illo citantur auctores. S.

20. ἀρχαίων γὰρ δὴ τι φαίνεται ἰόν.) Idem atque superius ἀπ' ἀρχῆς, ab antiquissima aetate: quod verum esse constat. In Aethiopibus censebantur Troglodytae, qui omnes παραπλοσίως τοῖς Αἰγυπτίοις circumcidebantur, teste Diodoro III. 32. Usi et Homeritae in Arabia eodem fuerunt ritu, ex quibus hodierni Aethiopes sive Habessini. Vide Iobi Ludolfi *Histor. Aethiop.* lib. III. 1. et eiusdem *Commentarium*. Ἐπιμνησόμενοι Αἰγύπτῳ alii sunt, [nempe populi quos paulo ante nominaverat:] non Aethiopes. WESS.

CAP. CV. 2 seq. λῖνον μούνοι οὗτοί τε καὶ Αἴγ.) Multa Gronov. pro Herodoto. Si liqueret, Aegyptios in lino elaborando, carminando, nendo, diversum quid a ceteris nationibus observasse, uti in textura c. 35, argumenti pondus causam magis premeret. Validius est, quod de consimili vitae instituto et sermone additur. Nolle autem, [l. 3.] καὶ κατὰ ταῦτα καὶ ἡ ζῆν πᾶσα καὶ etc. vir Cels. sublata distinctione, aptasset arte. Perit ita vis ratiocinii ex lino; nec verum est, solos Aegyptios et Colchos linum tractasse. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. CVI. 1. Τὰς δὲ στήλας, τὰς ἴστας etc.) Sic praestat ex scriptis. Mutarunt scribae, quod ordo verborum insolentior videretur. Sic tamen V. 103. καὶ γὰρ τὴν Καῦνον, πρότερον οὐ βουλομένην, συμμαχεῖν, --- τότε σφί καὶ αὕτη προσγίνετο. Sophocles *Trachin.* vs. 287.

--- Τὰς δὲ δ', ὥσπερ εἰσσεύεσθαι,
ἢ ἐλθόντων ἄλλων εὐροῦσαι βίον
χωροῦσι πρὸς σὲ ---

Plura doctissimi viri I. Fr. Gronovius in *Senecam de Benef.* IV. 32. et Io. Davisius ad *Cicer. Disp. Tuscul.* I. 24. WESS. — Conf. *Adnot.* ad I. 86, 39. S.

[9. μέγας πίπτης σπιθαμῆς) Valla, magnitudine quinum palmorum; quam interpretationem omnes Herodoti editores, absque animadversione repetierunt. Pariterque Larcherus, un homme de cinq palmes. Atqui non videtur

adeo pusillam effigiem significare voluisse Herodotus; cui parum etiam conveniebat inscriptio per pectus porrecta: nec per se credibile videri debebat, *Sesostrem* hunc (de cuius ingenio conf. c. 110, 2-5.) veluti nanum voluisse effingi. Nec vero id, quod dicentem *Herodotum* faciunt interpretes, verba eius declarant: nam *quinque palmi* non sunt *πίμπτη σπιθαμή*, sed *πέντε σπιθαμαί*. Ut brevi absolvam. *σπιθαμή* est *dimidium cubiti*: itaque, quemadmodum v. gr. *τρίτον ἡμιτάλαντον* sunt *duo talenta cum dimidio*, et *ἰσόμενον ἡμιτάλαντον*, *sex talenta cum dimidio*, sic *πίμπτη σπιθαμή* sunt *quatuor cubiti cum dimidio*, sive *cum una spithama*. Atque ita hunc locum iam ante interpretutus eram, quam concordantem mecum animadvertissem *Didymi* apud *Priscianum* interpretationem, de qua supra in Adnot. ad I. 50, 19 seq. dixi. Conf. item ad I. 50, 13. notata. S.

12. ἐκ δὲ τοῦ ὤμου ἐς τὸν ἴτερον) Corrigitur ἐκ δὲ τοῦ ὤμου ὤμου, me invito: mox quoque [l. 15.] ὅπλοις τοῖσι ἰμοῖσι, ex *Diodoro* I. 55. a *Galeo*, *Pawio*, *Reiskio*. Tu vide *Sophocleum* hoc, *Trachin.* 1057. Ὡς πολλά δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ καὶ χερσὶ καὶ νότοις μοχθήσας ἐγώ. Vertebat *Cicero* liberius, *Tuscul. Disp.* II. 8. O multa dictu gravis, perpersu aspera, Quae corpore exantlata atque animo pertuli. Nam, ut in *Sophocle* καὶ νότοις μοχθήσας, quae *Davisii* conjectura, legerit, vix credo. Ecce aliud et propius quidem *Claudianum*, *Bell. Gildon.* vs. 115.

Ast ego, quae terras humeris pontumque subegi. Quod idem est ac si *lacertis* dixisset. Non certe ex necessitate *Rubenius* et *Gebhardus* scribebant *numeris*, neque *iuvenis*, uti *Barthius*. Tuitus *Claudianum* est *Nostri* verbis, quae poëtae in animo fuerunt, vir magnus I. Fr. *Gronovius* *Diatrib.* in *Papin.* *Statium* c. 25. p. 128. Nunc video, Cl. P. *Burmanno* non admodum *Gronoviana* placere, nec muto dicta. WESS.

18. Μένονος εἰκόνα εἰκάζουσι) Antiquissima haec et prima statuae *Memnonis*, *Thebis* erectae, mentio, qua de P. *Ernst Iablonskius* singulari *Syntagmate* pererudite p. 30. Eam vero *Sesostri* colossus esse, *Pausanias* auditu etiam acceperat, *Atticor.* c. 42. p. 101. Negat *Noster*, nec sine ratione. Πολὺ τῆς ἀληθείης ἀπολείπεσθαι, sive τοῦ ἀληθοῦς, hinc habent *Procopius* *Bel. Pers.* I. 6. et *Agathias* *Sch.* II. p. 38.

2. Placuit et *Lysiae* Or. I. 5. *Euripidique*, *Helen.* vs. 1262. etc. WESS.

CAP. CVII. 2. πολίας ἀνθρώπους) Tacitum habere non debeo, πολίας, specimen Ionicae dialecti, *Homero* toties frequentatum, rediisse pristinam in possessionem. WESS.

11. τοὺς δύο ἐπὶ τὴν πυρὴν ἐκτείναντα) Anilis haec Aegyptiorum fabula. *Diodorus* insidias regi ad Pelusium structas a fratre insuper haud habuit; de regis liberis, supra pyram extensis, prudenter tacens I. 57. Ἐπ' ἐκτείνων [L. 12.] ex indole Ionica *Vind.* et *Ask.* WESS. — Nempe (quod in *Var. Lect.* praetermiseram) ante *Wess.* perperam ἐφ' ἐκτείνων edebatur, sphalmate typographico ex *ed. Steph.* 2. derivato: scripti nostri codices, puto item alii omnes, verum tenent. Paulo ante, pro καίόμενον, prave κέόμενον est in *Arch.* et *Vind.* monente eodem *Wess.* in *Var. Lect.* S.

CAP. CVIII. 3. τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο) Haec si abessent, necessaria non censerem. Glossam redolent, ex superiore capite huc invectam. Eadem *Pawii* suspicio. Mox [L. 4.] ἐς ταῦτε ἐχρήσατο *Reiskius*, quae praepositio in simili verborum ordine saepe reticere solet. WESS. — Conf. ad II. 95, 9. notata. S.

3. τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο) Totidem atque eadem paulo superius leguntur verba c. 107. quo *Sesostrin* dixerat ἀνάγοντα πολίας ἀνθρώπους τῶν ἰθύνων, τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο. Conf. *Diodor.* Sic. I. 55. V. 58. Hic prudentissimum Regem in vindicta de fratre sumenda scribit usum τῷ ἐμίλῳ τὸν ἐπηγάγετο: quae sane sufficiebant: mihi quoque adeo multo videtur verisimilius, quae his prostant subiecta, τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο, e praecedenti capite repetita a lectore, quam ab ipso *Herodoto*: sed, quae scripti Codices tuentur, in hoc quidem historico, saepius luxuriant, perpaucis videbuntur in marginem relicienda. VALCK.

17. πλατυτέραισι ἐχρέωντο τοῖσι πόμασι) Salsioribus. Πλατὺ, αἰλμυρόν, *Hesychius*. Quam voci potestatem ex *Aristotele* atque aliis docte vindicavit *Is. Casaubonus* in *Athen.* II. 4. [cap. 21. nostrae ed. p. 41. b. ed. Cas.] De *Chalcide Diacazarchus* c. 13. [in *Hudsoni Geogr. min.* vol. II. p. 19.] haec: ὕδατα ἔχουσι. τὰ μὲν πολλὰ, αἰλμυρά. ἐν δὲ ἡσυχῇ μὲν

ὑπόπλατυ, τῇ δὲ χρεὶς ὑμινὸν καὶ ψυχρὴν: *Subsalsam aquam* verborum series et usus postulat. Namque *H. Stephanum*, ὑπόπλατυ corrupte legi atque ὑπόπαχυ esse debere opinan-tem, ratio fugit. WESS.

18. ἐν φρεάτων χρωμένοι) Ne hoc quidem, ἐχρήντο --- χρωμένοι, videtur Herodoteum, verum potius natum ex errore proclivi describentis: ἐν φρεάτων ἀρύνεσθαι vel ἀρνέ-μενοι, ex puteis haurientes, forsitan scriptum fuerat olim. Dubium est, quam verbi formam adhibuerit. lib. VI. c. 119. vulgatur ἀρύνονται ἐξ αὐτοῦ, nempe τοῦ φρεάτος, ubi ἀρύνονται, aut ἀρνύονται scribi potuit. Quid sint πλατύτερα πόματα, vel ὕδατα πλατύτερα, disci potest e *Casaub.* Anim. in *Athen.* II. c. 4. De Aegypto loquens *Plutarch.* de Is. et Os. §. 40. πᾶσαι, inquit, πηγὰὶ καὶ φρεῖα πάντα --- ἀλμυ-ρὸν ὕδωρ καὶ πικρὸν ἔχουσιν: memorat et *Diodorus* ὕδατα --- πικρᾶς ἀλμυρῶδες ἔχοντα γινῆσθαι lib. III. c. 39. VALCK. — Ad *Aristot.* Meteorolog. lib. II. c. 3. T. I. p. 556. D. et E. ed. Duval. provocaverat *Casaub.* ad *Athen.* I. c. Vinum vero πλατὺ memorans *Arctaeus*, de Cur. Morb. acut. II. 3. p. 101. ed. Boerh. *amarulentum* dicere videtur; salsum enim sapo-rem quod habeat vinum, nullum equidem novi. Frustra vero fuisse *Petri Petili* et *Hudsoni* operam, quorum ille apud *Arctaeum* παχύς pro πλατύς, hic vero apud *Dicaear- chum* ὑπόγλυκυ legendum censuit, satis adparet. S.

CAP. CIX. 4. ἀποφορὴν ἀποτελεῖν) *Diodori* Sesosis devictos Aethiopas coëgit φόρους τελεῖν, ceteras, quas sub- iugavit, gentes quotannis κατὰ δύναμιν δαμοφορεῖν, [lib. I. c. 55.] sed de Aegyptiorum ἀποφορῇ tacet *Diodorus*. Herodotei Codices si variant, vix, opinor constitui poterit, utrum scribendum sit ἀποφορὴν οἱ τελεῖν, an ἀποφορὴν ὑποτε- λείν, an quod *Mediceus* praebet, ἀποτελεῖν: quando sin- gula reperiuntur in talibus. Huc pertinet in Glossar. *He- rod.* Ἀποφορὴν: quod hic tributum notat, τὸ ὑπὸ τῶν ὑπακύντων τοῖς ἄρχουσιν ὑποτελούμενον. Vox quidem Atticis satis est usi- tata; nam Athenis sic merces dicebatur, quam heris prae- stabant servi; quam in rem sufficiunt *Valesio* notata ad *Harpoer.* Nunquam tamen, quantum recorder, scriptori- bus Atticis ἀποφορὰ tributum illud vocatur, quod Athe- niensium reipublicae quotannis pendebant οἱ σύμμαχοι, quos vocabant, sive αἱ πόλεις, vocabulo minus invidioso

dictum *σύνταξις*. Hoc quum hominibus harum rerum gnaris sit notissimum, mirum est, apud Harpocrat. in voc. *Σύνταξις* ab Aldo usque per editiones ista fuisse propagata: *ἔλεγε δὲ ἰκαστοὺς φόρους συντ.* quae prostant et apud Suidam: quum absque controversia hunc in modum corrigi debuerant, *ἔλεγον δὲ καὶ τοὺς φόρους Σύνταξις*: atque ita scribendum etiam apud *Etymologum*. Sensit vitium Andr. Dounaeus, cuius vid. Praelect. in *Demosth.* Philipp. de Pace p. 118. VALCK. — ἀποτελλέειν receperat Gron. ἰπτελλέειν revocavit Wess. conf. V. 49, 35. 82, 18. 84, 2 et 5. S.

[9. κατὰ λόγον τῆς τετραγμένης ἀποφορῆς τέλει) Est qui ἀποφορὴν malit: non ego. Intellige μέρος τῆς τετραγμ. ἀποφορῆς. S.]

10. δούλει δὲ μοι ἐντιῦθεν γεωμετρική etc.) Duce hac in re Herodoto plerique utuntur, quos Menag. ad Diogen. Laërt. VII. 11. adnumeravit. Suidas in voc. edoctos eam Aegyptios, ait, ἐκ τοῦ ἀπλήτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαίρεσιως τῶν χώρων: qui si ἀετάρου τῆς γῆς, aut simile quid scripsisset, rectum fortasse tenuisset. Inventa enim haec ars est, tempore, quo Nilus, plus aequo crescens, confudit terminos possessionum; ad quos innovandos adhibiti sunt Philosophi, qui lineis dividerent: inde Geometria dicitur. Sic Servius in Eclog. Virgilii III. 40. WESS.

11. πόλον μὲν γὰρ καὶ γνώμονα καὶ etc.) Non imprudenter haec ursit Leo Attatius de Mensura Temp. cap. iv. 34. ut τῶν ὥρων horarum usum et nomen antiquius esse vince-ret, ac vulgo doctissimi viri censuerunt. De voce πόλον alia lia. Pollux IX. 46. πόλον et ὠρολόγιον nonnullis idem fuisse, significat. Itaque πόλος prius dicebatur, quod postea ὠρολόγιον. Hoc placet Scaligero, et firmatur ad Manilium III. 434. In alia abit, longa et ambigua disputatione, Cl. Salmasius ad Solin. p. 448. Ego cum Scaligero facio. WESS. — Larcherus γνώμονα quidem horologium solare intelligit, πόλον vero, coeli quem vulgo polum vocamus. Rectius alii et polum et gnomonem instrumenta h. l. intelligunt astronomica, alterum indicantibus anni vicissitudinibus inserviens, alterum diei partibus. Sane et apud Polluc. l. c. et apud Athen. lib. V. p. 207. f. instrumentum polum est, non coeli cardo. Caeterum conf. Menag. ad Laërt. II. 1. et Bailly Hist. de l'Astronomie ancienne p. 384. S.

CAP. CX. 2. *μνημόσυνα δὲ ἐλάττω*) Ut donarium forent et monumentum vitati periculi c. 107. memorati. Sic *Diodorus* I. 57. qui de Dario et mota illi ἀπὸ τοῦ ἱεῖος Vulcani controversia non dissentit. Certe in *Coisl.* *Diodori* et *Mutinensi* Cod. *ἱερὺς*, in aliis ἀρχιερεὺς, frequenti mutatione, neque iniusta, ut alibi monitum. WESS.

[12. *ἰστάναι*. Commodius foret *ἰστάναι* vel *στῆναι*, stare. Nunc ad activum *ἰστάναι* intelligendum *ἰστάναι αὐτὸν ἀνάθημα* vel *ἀνδριάντα*. S.]

CAP. CXI. 2. *τὸν παῖδα αὐτοῦ Φερῶν*) Hoc an *Φερῶνα* malueris, parum refert. *Eusebio* dicitur *Φαραὼ Chron.* p. 7. *Diodoro*, *Sesostris*, [sive, ut ille scribit, *Sesoosis*,] titulo paterno. Si verum est, quod aliunde constat, regum Aegyptiorum commune nomen fuisse *Ἰϣήρι* *Pharao*, uti in Hebraeo codice scribitur, sive *ΦΟΥΡΟ* aut *ΦΕΡΟ*, quomodo *Coptorum* vetere sermone; nuncupari utique *Pharao Sesostris* potuit, sicuti *Pharao Neco*, et *Pharao Hophra*, qui *Necos* et *Apries* hac in *Musa* c. 158. et 161. WESS.

20. *Ἐρυθρὴ βῶλος*) Habet hinc *Steph. Byz.* in voce. *Diodoro* *Ἰερὴ βῶλος* et *κώμη*, sive *vicus*, ipsius-ne an librarii culpa, in dubio est. Minime vero ambiguum, sumsisse omnem istam fabellam *lib. I. 59.* hoc ex loco. WESS.

CAP. CXII. 4. *τοῦ Ἡφαιστίου*) Disputabant Grammatici περὶ τῶν τιμινικῶν, utrum *Ἡφαιστίον*, an *Ἡφαιστίων*, (quod in *Ask.*) melius esset: dignaque res visa *Eugenio*, aequali *Imp. Anastasii*, ut singulari commentario illustraretur apud *Suidam* in voce. In *Edd.* ac scriptis Graecorum libris discordia observatur insignis, modo *Διονύσιον*, nunc *Διονύσιον*, et hoc de genere alia. Copiam ingentem congestit ad *Dionis Cassii* *lib. IV. p. 606.* vir eruditissimus. *Castra* autem *Tyriorum* [I. 7.] non neglexit *Gronov.* quibus similia *Iudaeorum castra* in *Augustamnica Aegypti* provincia *Notit. Imp. Orient.* p. 204. sive *στρατόπεδοι Ἰουδαίων*, *Iosephi Antiq.* XIV. 8, 2. Adde infra c. 154. WESS.

11. *καὶ δὴ καὶ ὅτι ξίτης Ἀφροδ. ἐπώνυμιον*) Si foret *ὅτι* *ει ξίτης* etc. uti *Reiskius* coniecit, *ἐπώνυμιον* protectius esset, idemque ac *ἐπώνυμία*: alioqui *ἐπώνυμιον* (de quo praeclare *Stanleius* in *Aesch.* VII. *Theb.* vs. 138. et *Hemsterhusius* ad *Luciani* *Dial. Mort.* IX. 1.) non movendum. *ῥωτίσσει* et *διατρήθη* se tueri, *Ionum* augmenta saepe *spernentium*

adsuetudine. Cetera omnia servo, nihil demutans. Vide tamen *Miscell. Lips. Vol. VII. p. 639. WESS.* — Ἐπώνυμον, i. q. ἐπώνυμον, scil. τὸ ἱερόν. Etiam *Pindarus ἐπώνυμος* pro communi ἐπώνυμος usurpavit, *Ol. X. 95. et Pyth. I. 58. S.*

CAP. CXIII. 5. ἰς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος) Emendat vir doctus ἰς τὸ Κυπρίων πέλαγος: id Sidonem fluctibus adspargere, de qua c. 116. neque aliud ac Sidonium esse mare. Factum nollem. *Aegyptium mare Plinio H. Nat. II. 68. et Nostro illud est, quod Aegyptum, et utrimque vicinas oras adluit. Neque Strabo dissentit, Carpathium Aegyptio committens, huic Creticum et Libycum lib. X. p. 748. A. et II. p. 187. in Issico et Pamphylio sitam esse Cyprum, συνάπτουσιν τῷ Αἰγυπτίῳ πελάγῳ. Addit p. 182. D. maris Aegaei sinum συγκείμενον esse ἐκ τοῦ Αἰγυπτίου πελάγους, καὶ τοῦ Παμφυλίου καὶ τοῦ Ἰσσηικοῦ. Quae quidem pro Herodoto abunde sunt. WESS.* — *Strabonis testimonia leguntur p. 488. B. 125. D. et 121. D. ed. Cas. S.*

8. ἰς Ταριχίας) Ionico flexu Ταριχίας dabunt forte codices. Supra c. 15. μέχρι Ταριχηίων legebatur in msto Galei. Quando nomen est urbis, Ταριχία scribendum censebat *Salmasius. VALCK.*

9. Ἡρακλῆος ἱερόν) Canobi suburbio *Heraclium [Heracleum]* ab Herculis hoc templo nomen est in *Strabonis XVII. p. 1153. A. [p. 801. B. ed. Cas.]* Ipse Hercules in oraculi responso Κανωβεύς apud *Pausan. Phocic. c. 8. p. 830. et eius cultus in Taciti Ann. II. 60. iam quae consequuntur, servos eius in tutela fuisse docent; quorsum et Hebraeos refert, dira Aegyptiorum servitute pressos olim, Paul. Ern. Jablonskius Diss. ultima de terra Gosen p. 101. conjecturà admodum incertà. Illud autem ὅτι ἀνθρώπων converti in ὄντιν, uti mssii lib. IX. 82. plures, posset, nisi tertium Noster casum in similibus adamasset. Loca Herodoti studiosum fugere non possunt, et coacervavit doctissimus *Raphelius ad Epistol. Paulli ad Ephes. I. 3. Porro ἐπιδείκναι Arch. non est absurdum. WESS.**

19. τῷ ὀνόματι ἦν Θῶνις) Homero Θῶν, Θῶνος. Aegypti rex Θῶνις est *Aeliano Hist. Anim. IX. 21. et Criticis in Nicandri Ther. vs. 312. poëtae Θῶνις ἐν ψαμμάθοισιν ἀθρήσχω* explicantibus de serpente haemorrhoo, cui Θῶνις a loci *Herodot. T. V.*

rege titulus fuerit. Multo rectius, ut ego quidem cen-
seo, Θώνος patrius erit casus, et ψάμαθοι Θώνος arenosus
Thonidis praefecturae tractus. WESS. — Apud Diodor.
Sic. I. 19. Θώνος est oppidi maritimi in Aegypto nomen. δ.

CAP. CXIV. 12. ἵνα εἰδῶ ὃ τι ποτὶ καὶ λίξι) Nolo tot
membranis obniti. Alioqui ἵνα εἰδῶ defendi potuisset. [At
εἰδῶ saltem scriptum oporteret.] Tale Sophoclis Oed. Colon.
943. λέξαι, ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν οὐ χάριν διερ' ἦξα θᾶσσον: [vs. 889.
ed. Brunck, ubi quidem εἰδῶ ex msstis recepit Editor.] et
Ciceronis pro Arch. c. 8. vidi hunc dicere. Critici praeterea
ad Nicandri Theriaca εἰρῶ εἰα λίξις, exemplum αἰσθήσεως
ἀντὶ αἰσθήσεως ponunt, non neglectum a Barthio in Statii
Theb. II. 100. Adde Cl. Oudendorpium ad Lucani I. 255.
WESS.

CAP. CXV. 15. ὅσοι ὑπ' ἀνέμων ἦδη ἀπολαμφθίντες)
In simili fluctuum et ventorum procella receptius ὑπο-
λαμβάνεσθαι est. Sic VIII. 118. πλείοντα δὲ μιν ἀνέμων Στρομο-
νίην ὑπολαβεῖν: et VII. 170. quibus hanc ad rem locum
contribuit Cl. Ὁρβίλλιος in Chariton. p. 269. Aliud Plato-
ni placuit Phaeton. p. 58. β. ὅταν τύχῃσιν οἱ ἀνέμοι ἀπολα-
βόντες αὐτούς: et Philostrato Heroic. c. 19. p. 741. καὶ ἀπ-
μοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσι: ubi Salm. et Gruter. ἀποβάλλωσι,
nulla urgente causa. Vide ibid. p. 748. et Uraniam No-
stri c. 108. WESS.

18. παρὰ τοῦ etc.) Hic egregia codicis est Medicei lectio,
παρὰ τοῦ σιωντεῦ ξάνου τὴν γυναῖκα ἦλθες. VALCK. — For-
mulae istius, παρὰ γυναῖκα ἔρχεσθαι vel φοιτᾶν, et similium
plura ex Nostro exempla congegit Gronovius. In his V.
70, 5. II. 66, 10. II. 111, 14. III. 69, 23. IV. 1, 16. VI.
68, 7. S.

20 seq. οἷχται ἔχων ἐκκλίψας) Placet elegans Reiskii con-
iectura, οἷχται λεχέων ἐκκλίψας. VALCK. — Potuerat
medium vocabulum [ἔχων] sine damno abesse, uti c. 118.
τὰ οἷχται κλίψας, si per mastos stetisset. Cl. Reiskius οἷχων
aut λεχέων eius in locum sufficit, non utique ignarus Hero-
doto verbi et participii istius usum in deliciis fuisse. Me-
mini ad superiorem librum nonnulla posuisse. Vide nunc
Alcidamantis Declam. in Palamed. p. 186. [in Reiskii Orato-
rib. Graec. vol. VIII. p. 72 seq.] In praecedentibus [ad verba
παρὰ τοῦ etc.] erudita Gronovii exstat opera. WESS. —

Coniecturam istam, neutiquam necessariam, idem Reiskius in Animadverss. editis silentio pressit. Quamnam Adnotationem ad superiorem librum positam hic spectaverit Wesselingius haud scio, nisi illa sit quae ad I. 37, 7. refertur. ubi de periphrastico praeterito agebatur, quale illud est ἀπεκλήσας ἔχεις, et similia complura. At hoc quidem loco diversa ratio est: nec enim tam iuncta intelligi debent ἔχων κλέψας, quam οἷχται ἔχων, nempe οἷχται ἔχων αὐτὴν: quemadmodum ἔρχομαι ἔχων est adfero; et ἀπαιμα ἔχων, aufero, proprie ab eo tecum sumens; similiaque alia satis obvia. S.

28. ἐς ἄλλην τινὰ μεταμίζεσθαι) Arch. μεταμρίζεσθαι singulare est, neque recorder de navigatione, aliorum instituenda, simpliciter collocari. Μεταμριστὴς ἐν τῷ πέλῳ Thucyd. VII. 16. et μεταμρίσαι τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλῳ Philostrati Vit. Apoll. VI. 12, p. 250. et alia de hoc genere, non bene respondent. Μεθορμίζεσθαι haud spreuit Euripides Medae vs. 255. et 443. sententiā tamen translata. WESS.

CAP. CXVI. 1. Ἑλένης μὲν ταύτην ἀπῆεν etc.) Sylabā repetitā scriberem ταύτην τὴν ἀπῆεν. Helenam Euripidis legerat, ni fallor, Herodotus. Herodotea certe Philostrato obversabantur de Helena scribenti, tum alibi, tum praesertim in Heroicis, p. 694. VALCK. — Saepe vero post οὗτος et huius declinata articulum omittit Noster, quem atticus scriptor non neglecturus erat. S.

4. ἐς δὲ μετῆκε αὐτὸν) Vallae Latina, in quem (sive ex Gronovii correctione, in quod) eum transtulit, incongrua sunt, et turbas cient. Reiskius ἐς δὲ aut delendum, aut in ἐς τέλος conversum voluit, me invito. Verti debuerat, quare eum missum fecit sive neglexit: supra I. 115. οὗτος δὲ -- λόγον εἶχε οὐδὲνα ἐς δὲ ἔλαβε τὴν δίκην, quapropter poenas dedit. WESS. — Possis ἐς δὲ intelligere quasi esset ἐς δὲ ἀπιδόν, quod respiciens, quo respectu, i. e. quā causā. S.

6. δῆλον δὲ, κατὰ γὰρ etc.) Distinguit scribitque Reiskius: δῆλον δὲ κατὰ γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι. (καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνέπιδειξε ἰωντὸν) πλάνην etc. cui de punctione non admodum refragor. Guil. Budaeco Comment. Gr. Ling. p. 418. [p. 806 extr. et seq. ed. 1548.] eadem fuit animi sententia. Agnosco praeterea κατὰ et κατὰ in membranis permisceri nonnunquam, cuius nullum hic quidem vesti-

gium. Mihi κατὰ ex Ionum et Nostri sermone non diversum aliudve ac καθά. Id si probes, non eget tali auxilio Herodotus; nedum ut dictum intelligas pro κατὰδὸλον δι' ἐποίησι etc. uti Abreschius Diluc. Thucyd. p. 794. suspicabatur. WESS. — Scilicet olim post ταυτὸν non incisa erat oratio; recte vero comma interposuit Wess. Equidem cum Reizio, ut suaserat Reiskius, verba ista (καὶ - - - ταυτὸν) parentheseos signis inclusi: intelligoque etiam, commode me facturum fuisse, si δὴλον δὲ cum paulo maiore distinctione scripsissem. Iam κατὰ haud dubie ionicā specie ponitur pro eo quod communi linguā καθά vel καθ' ἑστ, atque idem fere ac ὡς sonat, ut, quęquāmodum, prout, quatenus, sicut I. 208, 4. II. 6, 3. III. 86. 2. pro quo alibi κατὰ ταῦτ' ait, qua de formula ad II. 99, 3. dictum est. At ne sic quidem difficultate caret h. l. sermonis consecutio: nam ab hac particula κατὰ incipit protasis quaedam, cui quae respondeat apodosis haud satis adparet: quare etiam Reiskius in Notis msstis ad Wess. missis κατὰ in κάτ'α mutandum censuerat. Ego vero, quoniam κατὰ idem atque ὡς valet, videndum puto, ne sit simillima huius structurae ratio atque illius, cuius plura exempla ad I. 58, 7. congressi: nisi quod pro infinitivo, qui ibi in elliptica apodosi ponitur, hic dein ait ὡς ἀπνεύχῃσιν ἄγων, quod quidem perinde est ac si dixisset ἀπνεύχῃσιν ἄγοντα. Quae si cui minus placet ratio, dicendum fuerit cum eodem REISKIO in Animadverss. editis ad hunc locum p. 108. „Apodosin verborum κατὰ γὰρ ἐποίησι esse demum in illis „verbis, quae infra leguntur, (I. 24.) ἐν ταύτοις τοῖς ἔργοις „δηλοῖ etc. hoc sensu: nam secundum illum modum, quo fictos „a se errores Alexandri exposuit; (nusquam autem se retractat) - - - illo itaque modo illisque verbis declarat sibi non „ignotum fuisse Alexandri ad Aegyptum appulsum.“ Miratus sum vero, de verbi ἀναποδίζειν usu, et de notione qua illud hic accipiendum, a doctissimis Interpretibus, et in adstruendo rariore verborum usu alioqui diligentissimis, nihil hoc loco notatum reperiri. Nam verissima quidem videtur Vallae interpretatio, nec usquam alibi retractat, quam omnes etiam tenuerunt interpretes, eadem puto ratione qua gallice se retracter usurpamus, id est, diversum vel contrarium dicere eius quod semel diximus. Atqui nullum

alium vel *Nostrum* locum vel alius cuiuspiam scriptoris aut legere memini aut prolatum reperio, quo ista notione usurpetur hoc verbum: et apud *Nostrum* quidem non modo lib. V. cap. 92, 102. longe diversa notione positum est, verum etiam hoc ipso loco *Guil. Budaeus*, a *Wess.* citatus, sic interpretatur „et nusquam alibi se ipsum revocavit, id est, nusquam id iterum dixit.“ Pariterque *H. Stephanus* in *Thes. T. III. p. 517. f.* „se ipsum revocavit, pro iterum idem dixit.“ *Schneiderus* vero in *Lexic. crit.* alterum *Herodoti* locum citans, hunc quidem silentio praetermisit. Caeterum eandem famam de *Helena in Aegypto retenta*, non *Troiam a Paride abducta*, secutus est *Euripides* in cognomine fabula. Conf. *Fabric. ad Sext. Empir. VII. 180. S.*

10. ἐν Διομήδους Ἀριστίῃ) Auctoritate Codicum destituito non requirerentur ista. Sunt subiecti versus ex *Iliad. Z'. 289. et seqq.* Διομήδους Ἀριστία vocabatur a Grammaticis *Ilias E.* in qua meminit in transcurso Poëta *Alexandri*, naviumque architecti *Pherecli*: sed hoc nihil ad *Herodotum* facit, *Homerum* etiam alibi commemorantem, nuspiam tamen appellationes, quibus *Homerei* carminis diversas insignivere partes Grammatici. Primus forte *Plato* meminit *Naxulas* *Odysseae* in *Minoë p. 319. v.* Ceterum in *Aegypto* permansisse *Menelaum* censuit *Dion. Chrys. Or. XI. p. 188. c.* atque id ipsum obscurius indicatum ab *Homero*. VALCK. — Non patitur constructionis tenor, ut abiiciantur ista verba. *Iliadis* librum quintum sequioris aetatis Grammatici Διομήδους Ἀριστίαν inscribentes, sexto libro alium titulum fecerunt. Intelligi autem par est, antiquitus carmen illud, quod Διομήδους Ἀριστία inscriptum erat, sextum etiam librum esse complexum. Conf. *Wolffii Proleg. ad Homer. p. cviii. et Heynii Obs. ad Iliad. ζ'. 289. et ad ε'. princ. S.*

[15. ἐν Ὀδυσσείῃ) *Odyss. δ'. 227 seqq. et 351 seq. S.*]

CAP. CXVII. 1. Κατὰ ταῦτα) Cum his non cohaeret δηλοῖ. Lineolā tantum adiectā scribi posset: Κατὰ ταῦτα -- δηλον, ὅτι οὐκ Ὀμήρου τὰ Κύπρια ἔπια ἴσται: Ex istis versibus, postremo potissimum loco, manifestum est: δηλοῖ servari poterit, si scribatur: Καὶ ταῦτα δὲ τὰ ἔπια, καὶ τοῖς τὸ χωρίον. Sed nimis forte suspiciosus in *Herodoto*

miror equidem τὸ χωρίον. Veterum loca quae dicimus, recentiores inprimis Philologi Graeci non tantum ῥήσεις, et χρήσεις, et μαρτύρια dicebant, sed etiam χωρία, vel τόπους. Sic saepe Scholiastae et Eustathius: item Athen. XV. p. 671. 1. Ἀρίσταρχος ἐκτινόμενος τὸ χωρίον. Lucian. T. II. p. 17. [Quomodo conscr. Hist. c. 12.] τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, libri, quem scripserat, locum: in Act. Ap. Lucae VII. 52. ἡ περιοχὴ τῆς γραφῆς, locus est de istis, quae γραφικὰ χωρία, S. S. loca vocantur in Epist. Ignatio inscripta p. 99. τόπον habet et alibi Lucas Eu. IV. 17. Sed neutrum hunc in usum adhibitum inveni apud Scriptores, qui rebus Graecorum florentibus viguerunt, ubi Poëtarum excitant antiquorum loca, praeterquam hic ap. Herod. et in uno loco Xenophontis Ἀπομν. II. [c. 1, 20.] p. 429, 35. Illic Epicharmi trochaico: Τῶν πάντων παλουῦσιν ἡμῖν πάντα ταῖχα οἱ θεοί: (quo modo scribendum e Stobaeo p. 198, 48.) subiiciuntur ista: καὶ ἐν ἄλλω δὲ τόπῳ φησὶν Ὁ ποιητὴ, μὴ τὰ μαλακὰ μῦθοι, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχῃς: quae, nimium vexata, trochaicum etiam optimum efficiunt. Sed si qui Socratis supersunt amatores, hos rogo, Socrati-ne congruant ista vel Xenophonti, an recentioris aevi Philologo, qui ad priora totam illam periocham καὶ ἐν ἄλλω δ. τ. φ. Ω. π. retulerit? VALCK. — Valckenarii coniecturam secuti Reiz. et Borh. L. 2. δῆλον ὅτι οὐκ Ὁμήρου ediderunt; et ex Reiziano exemplo δῆλον, me imprudente, in nostram transiit editionem. Cuius novationis in Var. saltem Lect. mentionem facere debueram; nam δημοῖ, consentientibus mssis omnibus et editis, tenuerat Wess. tenuitque etiam prudentissimus Schaefer. Nec vero, cur mutaretur, idonea causa fuit: nam si haud ita commode, ut paulo ante, (c. 116, 24.) intelligi h. l. posse putarem, δημοῖ Ὁμηρος vel ὁ ποιητής, declarat poeta; nihil impendebat, quo minus idem verbum hic intransitive et impersonaliter acciperemus, clarum est, adparet, quemadmodum IX. 68, 1. ac fortasse etiam alibi: similiterque δαδῆ, II. 134, 16. III. 82, 17. et ἰδῆλωσι apud Xenoph. Memorab. I. 2, 32. et Cyrop. VII. 1, 30. iam, quod ait καὶ τόδε τὸ χωρίον, et hic locus, intelligit Larch. cum Valck. duo versus postremo citatos, sic vertens: Ces vers du Poëte, et principalement les deux derniers, prouvent etc. Atqui Homericos illos versus de Menelao in Aegypto retento

opportune quidem praemisit Herodotus narrationi isti sacerdotum Aegyptiorum, quam cap. 118. et seq. relaturus erat: nec vero ex eisdem versibus, prae reliquis quos ante adposuit, maxime efficitur id, quod hoc cap. de Cypriorum carminum auctore obiter ostendere vult. Itaque τὸ ἐν τῷ χωρίῳ, si modo genuina Herodoti haec verba sunt, intelligi debet ille Poëtae locus, quem proxime Herodotus extremo capite superiore respexit, quem iterum paulo post diserte indicat, nempe locus ex Iliade citatus, quo memoratur, Alexandrum cum Helena, per vastum mare oberrantem, ad Sidonem adpulisse. Sed, ut dicam quod sentio, etiam ego valde dubito, Herodotum χωρίον dixisse locum ex auctore quodam citatum; nec vero idcirco cum Borheckio totum hoc cap. cxvii. suspectum habeo: sed scire velim, an omnes veteres codices h. l. duo ista verba τὸ χωρίον agnoscant: denique videndum puto, ne ipsa haec duo verba temere olim adsuta intrusaque fuerint; quae si cum Schaefero abiiceremus, percommode fluere oratio: Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἱππία καὶ τὸδε οὐκ ἦκιστα, ἀλλὰ μάλιστα, δηλοῖ, ὅτι οὐκ Ὀμήρῳ etc. Ex eisdem versibus etiam hoc maxime adparet, etc. S.

5. εὐαὶ τι πνεύματι χρησάμενος) Videtur poëtae τῶν Κυπρίων dictionem expressisse. Notissimum est Sophoclis iucundum illud, Philoct. vs. 822. Ἵππ' ὀδύνας ἀδαῆς, ἵππε δ' ἀλγίων εὐαῆς ἡμῖν ἰλδοῖς. Belle vero Noster concludit, Homero τὰ Κύπρια ἱππία perperam transscribi, quod factum ab aliis novimus. Verus auctor in dubio est. Aristoteles Poët. Art. c. 16. Dicaeogeni τὰ Κύπρια tribuit; alii Stasino, quemadmodum Schol. ad Iliad. A' 5. aut Hegesiae, vel Halicarnassensi cuidam, sicuti apud Athenaeum XV. 9. [c. 36. nostrae ed. p. 682. ed. Cas. conf. eundem Athen. VIII. 334. h. c. et Animadv. ad utrumque locum.] qua de re docte Th. Rykius Dissert. de Italic Colon. Prim. c. x. p. 446. et eo duce usus Iac. Perizonius ad Aeliani Var. Hist. IX. 15. Sit-ne Ἰωάνης Ἑλλάσων vitae Hom. c. 16. idem ac τὰ Κύπρια poëma, quaeremus obportuniore tempore. WESS.

CAP. CXVIII. 5. εἰς τὴν Τευκρίδα γῆν) Sic melius ex scriptoris more et Corintho quoque. Sic τὴν Μελιάδα γῆν I. 173. τὴν Μηδικὴν γῆν IV. 12. τὴν Αἰολίδα γῆν Edd. VI. 8. τὴν Ἰωάνδα γῆν VII. 42. ut plura ne congeram, dixit. WESS.

15. μὴ μὲν ἔχουσιν Ἑλένην) Est cui μὴ μὲν adridet, quo

modo in Theophylacto Simoe. lib. II. 16. ὡχύρου ὄρω τὸν Βουβᾶν περιτάζειν, μὴ μὴν ἀναιρεῖν. Neque deficit, μὴ μιν ἔχειν corrigens. Neutrum necesse erit, si, quod G. Corinthus adseverat, [Dialect. ion. §. 62.] μὴ μὲν Ionici sit commatis, sicuti est II. 179. [et saepe aliàs.] WESS.

CAP. CXIX. 4. καὶ Ἑλένην ἀπαθία κακῶν ἀπέλαβε) De Helena, Troiam-ne fuerit asportata ab Alexandro, an in Aegyptum, magna inter veteres discordia. Cum Euripide Elect. vs. 1280. Herodotus quadam ex parte facit, Πρωτίως γὰρ ἐκ δόμων Ἦκει λιπούσ' Αἴγυπτον· οὐδ' ἦλθε Φρύγας. Adduntur de simulacro Helenae, quae hic praeteriit, uberiusque enarrantur in Tragici Helena. Quare veritas non prorsus constat observationi περὶ τοῦ εἰδώλου τῆς Ἑλένης Eustathianae, τούτων εἰς ὧν καὶ Ἡρόδοτος, in Iliad. Γ'. p. 397, 45. [p. 301, 24. ed. Bas.] WESS.

10. ἔντομά σφια ἐποίησε) Plutarchus de Malign. ἔντομάς ἐποίησε, quod in Lexica translatum durat: at error Plutarchi aut librariorum est. Simili Noster in re, atque ut venti placarentur, VII. 191. τίλος δὲ, ἔντομά τι ποιοῦντες. Valla de haruspicina, quae exsectione fieret, accepit. Et multis sane in sacris ἔντομάς ad sanguinem eliciendum, frequentabant superstitiosi veteratores. In Luciani Asin. c. 37. circumforanei deae Syriae sacerdotes τοῖς ξίφεσιν ἱρίμνοντο τοὺς πῆχας. Talis venefica anus τὸν βραχίονα ἐντεμνοῦσα Heliodori Aeth. VI. p. 293. et antistites Baalis I. Reg. xviii. 28. praeterque ceteros fanaticus, sive Dianaticus, graphice a Maximo Taurinensi Serm. XXXII. Tom. IV. Anecd. Muratorii p. 100. descriptus. At scelerosum magis, humanasque victimas, puto innui. Quae quidem religio, in pia et horribilis, in Aegypto ἀνόσιος erat, c. 45. Apud Graecos non insolita: Virgilii Aen. II. 116. quis ignorat? Sanguine placastis ventos et virgine caesa. Sanguine quaerendi relictus. Quibus et H. Stephanus, mecum sentiens, usus fuit Thes. T. III. p. 1401. Aliis ἔντομα et ἐντέμνιν de inferiis; quorsum Critici Apollon. Rh. I. 587. a Porto haud neglecti, respuerunt. WESS.

12. ἐπὶ Λιβύης) ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης legitur in Herodoteis Plutarchi T. II. p. 857. b. Utrumvis scribi potuit, εἴχεται Φεγορρά νηυσὶ ἐπὶ Λιβύης, vel ἰθὺ Λιβύης: hoc, quia Herodoteum est, sincerum arbitror; alterum natum ex interpreta-

mento; licet *ἐν* cum casu secundo magis etiam in motu frequentet *Herodotus*, quam alterum *ἰδύ*. VALCK.

CAP. CXX. 12. οὐκ ἔστι ὅτε οὐ δύο, ἀ τρεῖς) Cultus hoc: alioqui et prius οὐκ subprimendum, fatente viro Celeb. Monuit etiam *Reiskius*. Ceterum hanc *Herodoti* disputationem examini *Ang. Maria Riccius* submitit, modesto et placido, *Diss. XL. in Homer. p. 217. Tom. II.* Est in omni eo genere, cum prisci scriptores in partes abeunt, libera arbitrandi optio, atque id, quod unicuique propius vero censetur, amplectendi. Habet *Herodotus* veterum haud paucos consentaneos, in his maxima ex parte; uti obiter monitum, *Euripidem*; neque illi adsensum *Libanius* negavit *Declam. I. p. 189.* Secuti et alii fuerunt; ad testimonium a *Io. Alb. Fabricio* vocati in *Sexti Empirici* lib. VII. adv. Mathem. p. 427. Plures *Homeri* amor et studium in diversa compulit. Controversia ipsa in ambiguo haeret, incertis sulta coniecturis. De *Chrysostomo Dione* dico nihil: discrepat eius caussa. WESS.

20. καὶ πρῶτος, καὶ ἀνὴρ) Exsulant haec e *Med.* et *Ask.* quorum negligens silentium *Gronovio* persuasit, ut pro subpositiciis ferrentur. Mea multum dissidet sententia: namque luxa et hians erit oratio, ea si auferantur; vetant praeterea *mssti*, in quibus *Passionei Cardinalis* codex, par *Mediceo*. *Hectorem* autem natu et virtute *Alexandro* *fuisse* priorem, qui *Homerum* novit, obliviscetur nunquam; neque latuit eruditissimo viro, cupide nimis, quod in mores abierat, *Schedis Florentinis* faventi. WESS.

28. ὅπως πανωλεθρῆ etc.) Deo minus indignam opinionem suam *Herodotus* opposuit sententiae *Poëtae* veterrimi, qui cecinerat τὰ Κύπρια ἔπη, quemque supra (c. 117.) *Homerum* esse negabat. Istius *Poëtae* *Iupiter*, ut terram incolarum onere praegravatam levaret, ἐν πυκναῖς περὶ δέσσει Σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβότορα γαῖαν, Ἐπίσας πόλιν μεγάλην ἔρην Ἰλιακοῖο: in *Schol. ad Hom. Iliad. A' 5.* Hanc et alibi sententiam sequutus est *Euripides* et in *Helen* vs. 39 seq. Quae habet *Euripidea* similis argumenti *Strabo* IV. p. 279. A. [p. 183. D. ed. Cas.] suspicor e deperdito dramate repetita. *Euripidis* studiosissimo *Chrysippo* Philosopho non displicuit ista ratio, cuius e lib. III. de Diis verba quaedam exhibet *Plutarchus* T. II. p. 1049. B.

Homines Jupiter iste tanti faciebat, quanti Appii illius caeci filia, quae, Gellio teste Noct. Att. X. 6. *utinam, inquit, reviviscat frater, aliamque classem in Siciliam ducat, atque istam multitudinem perditum eat, quae me male nunc miseram converavit.* VALCK.

CAP. CXXI. 5. πῖντι καὶ εἴκοσι πύχτων) Hoc malui, non ignarus poetarum usu, sed metri ob leges, *εἴκοσι* celebrari. Recurret II. 130. 134. 175. invitis Codicum tabulis. At hoc perquam leve. Protei regis successor [qui *Rampsinitus* Nostro] Diodoro Remphis I. 62. audit; *Rhameses*, si *Marshami* valeat opinio, Tacito Ann. II. 60. Verum quae de *Rhamse* Tacitus et eius per Africam Asiamque expeditionibus et ablatis inde manubiis, in *Rampsinitum* non quadrant, in *Sesostrim* optime, quem quoque in *Ramse* latere, *Henr. Valesius* et *Iac. Perizonius* Orig. Aegypt. c. xvii. p. 348. coniecerunt. Duo autem illa *Rhampsiniti* simulacra et scriptoris orationem Gronov. praeclare illustravit. WESS. — At, quod ad illustranda duo illa simulacra spectet, nihil equidem in Gronovii Notis reperio, nisi quae de codicis Medicei scriptura monuit, quem ille secutus est, et nos cum illo et cum *Wesselingio*. Tum vero de formula πρὸς ῥοπήν monet, potuisse perinde πρὸς ῥοπήν scribi, quemadmodum mox πρὸς νότον in accus. casu legitur. Sed amat nempe *Herodotus* variare orationis structuram. conf. ad I. 202, 16. notata, p. 204. Iam quod ad rem pertinet: qui a septemtrione stabat colossus, is meridiem (puto) spectabat, coque aestas salutabatur; qui a meridie stabat, is septemtrionem spectabat, adeoque hyems vocabatur: non vice versa, ut a nonnullis video accipi. S.

11. τῶν ὑπερὶ ἐπιτραφέντων) Videlicet τὴν ἀρχὴν aut τὸ ἐκπύρρον, sicuti III. 142. Et si autem egregii hoc in verbo *mssti* sint *Med. Ask.* et *Pass.* maiore in laude forent, si ἐπιτραφέντων obtulissent, quemadmodum I. 7. Adsolet enim *Noster*, popularium suorum aduetudine, in passivis hunc modulum, quamquam sono asperiores, praeferre. Lege *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. [*Iliad.* p. 395. med. ed. Bas.] WESS. — Recte quidem ἐπιτραφέντις ἔσχη τὴν ἀρχὴν scribitur I. 7, 11. a praes. ἐπιτρέπω. Recte vero item h. l. ἐπιτραφέντων (i. q. ἐκτενομένων) a verbo ἐπιτρέπω, quo usus est *Noster*, haud admodum dissimili notione L. 123, 6. et IV. 3, 2. S.

16. τῶν λίθων -- ἵνα ἐξαίρετον, sive ἐξαίρετόν) Hinc corrigi fortasse poterit Charax apud Schol. Aristoph. ad Nub. vs. 508. ubi Agamedes et Trophonius in Elide ταμειὸν χυσοῦ κατσκευάσαν Αὐγεία, ᾧ καταλείψαντες ἄρμόν λίθου: scripserat-ne ἐν ᾧ καταλείψαντες ἀνάρμοστον λίθον, νυκτός εἰσιόντες ἔκλεπτον τῶν χρημάτων? ut ἀνάρμοστον dixerit lapidem non coagmentatum, τὸν ἐξαίρετον ῥηϊδίως Herodoti, vel ἐνὲξαίρετον. In eadem historia Pausan. IX. p. 785. ἐποίησαν ἐνταῦθα τῶν λίθων ἵνα εἶναι σφίσι ἀφαιρῶν κατὰ τὸ ἐκτός. Quae narrantur apud utrumque simillima sunt in universum fabulae Herodoteae de thesauro Rhampsiniti; qui, Diodoro Ῥίμφις dictus, ob opes sordide coacervatas οὐ βασιλεὺς ἀλλ' οἰκονόμος ἀγαθὸς audiebat. Ex Herodoto videntur a Graeculo quodam repetita atque in Agameden Trophoniumque translata, e quo sua hauserint Charax et Pausanias. Hi nihil habent, quo paulo post τὰ μέτρα illustrentur: instrumenta filiis pater probabiliter dedit, quibus lapis sic potuerit ceteris interponi, ut coagmentatus videretur; qualia dici potuerunt ἄρμοστρα. Quod scribit Herod. [I. 38.] πάγας -- -- πρὶ τὰ ἀγγεῖα -- -- στήσαι, Characis Daedalus, qui in Elide degebat exul (αὐτοῖσι legerim, pro ἔκτοσι) παγίδας ἔστησεν. Pausaniae Hyrieus ἔστησεν ὑπὲρ τῶν ἀγγείων πάγας. Furum alterum Herod. τῇ πάγῃ scribit ἐνέχεσθαι: Agameden Pausaniae ὁ δισμὸς κατέχευε. Characis παγίσι περιπεσὼν Ἀγαμέδης ἀναιρείται. Clar. Ernesti reponit αἰεῖται. Tandem ob eandem, quam tradit Herodotus, rationem apud Pausaniam et Characem furto proximus illaqueati fratris caput amputat. VALCK.

25. δοῦναι τὰ μέτρα αὐτοῦ) In Miscell. Lipsiens. Vol. VII. p. 640. convertuntur τὰ μέτρα in τὰ τεκμήρια sive indicia et lapidis notas. Non arbitror, necesse fuisse. Callidus et furax senex exemtilis lapidis indolem, situmque liberis exposuit, tum, ne errarent, quae eius mensura, et qui termini. Ita μέτρα θαλάσσης in Oraculo I. 47. et passim alia. WESS. — Puto consulto τὰ μέτρα scripsisse Herodotum; scilicet mensuras, non solum ipsius lapidis mensuram, sed mensuram distantiarum ab imo aedificio et ab utroque latere. S.

[35. καταλείβειν) Herodoti stylo convenientius fuerit καταλείβειν, quod probati praeferunt codices. Cf. ad I. 186, 15. S.]

38. πάγας προτάξαι ἐργάσασθαι) Simili in narratione Pau-

sanias IX. 37. p. 784. ἴστην εὖν ὑπὲρ τῶν ἀγγέλων -- πάγας. Sic enim tono mutato oportebat, et bene Kühnius. Ipsa vero illa de Agamede et Trophonio fabella adeo Herodoteis respondet, ut eius struendae ansam praeuisse videantur. Certe Pausanias, ut saepe adsuevit, Nostri dictionem expressit. Adde Schol. in Comici Nub. 508. WESS.

45. ὅπως μὴ αὐτὸς --- προσαπολίσει) Hoc melius. Solet ὅπως et ὅπως ita instrui, quamquam correctoribus saepe aliud placuit, sicuti paullo inferius; et c. 120. Habet, quae hoc adfirmant, Rich. Dawes Miscell. p. 228. WESS. — Bene et h. l. προσαπολίσει, et dein l. 61. ὅπως --- κομιεῖ, in futuro indicativi, quia subiunctivus futuro tempore caret, sive illud simile habet indicativo. Recte vero item c. 120, 29. ὅπως --- ποιήσῃσι in aoristo. S.

47. τῷ δὲ δόξαι) τῷ δὲ δόξαν Arch. non inprobum. Inferius c. 148. δόξαν δέ σφί, et frequenter apud alios. Euripides Suppl. 129. ἰδίᾳ δοκῆσάν σοι τόδε: et Heraclid. vs. 187. WESS. — At, δόξαν si legeres, abesse debebat consequens καὶ particula. S.

53. ἀπορεύμενον δέ μιν, τὰδε ποιῆσαι) Errarunt librarii Arch. et Vind., Vallamque in praecipitia egerunt. Nam quod Vind. edit, id mihi hic fuisse olim ἀπορεύμενον δέ μιν τὰδε, τὰδε etc. innuit: repetitum enim vocabulum, ut subprimeretur alterum, occasionem dare potuit. Sane Euripideum ἠπόρημαι τὰδε, ab Henr. Stephano productum adsimile est. Vide eius Thes. T. III. p. 169. WESS.

64. χαλεπῶς ἐλαμβάνετο ἡ μήτηρ) Tot scriptis obniti nomen ausus, tantoque minus quod λαμβάνεσθαι reprehendendi notionem haud recuset. Ut nihil tamen dissimulem, paene adcedo Abbati Geinozio, verba omnia ἡ μήτηρ τοῦ περιόντος παιδὸς ex glossa derivanti. Posuit paullo ante τὸν περιόντα παῖδα. Cui bono haec iteratio? Turbatur praeterea insiticiis ordo et structura sermonis, filium spectantis: tum autem ὡς χαλεπῶς ἐλαμβάνετο passiva erit potestate, cum acerbius acciperetur. Verum, omnibus contra euntibus membranarum, haec tango magis, quam adsevero. WESS. — Nec subiecti orationis in proximo membro mutatio turbare non debet, nec verborum quorundam paullo ante positorum repetitio: nihil in his inest quod a stylo Nostri abhorreat. Tum χαλεπῶς λαμβάνεσθαι τινός proprie est da-

ro modo aliquemprehendere et tenere, i. e. asperere premere, acriter instare, pressim urgere. S.

70. ποδιῶνας αὐτὸν λῦειν ἀπαμμένους) Inprudenter Ionicam speciem ultimo detraxerunt Med. et Pass. Vide I. 199. IV. 98., quae Gronovii tamen acumen flectere haud valuerunt. Ποδιῶνας ἀσκῶν Valla verterat pedes. Sunt hic, et in oraculo quod regi Aegeo quondam redditum traditur, utrium petioli sive prominulae partes: δ τοῦ ἀσκού πρέχει, Scholia in Euripid. Medeam vs. 679. explicant. At haec occupavit eruditissimus Paull. Leopardus Emend. VII. 13. WESS.

82. ἐπιδοῦναι αὐτοῖσι τῶν ἀσκῶν ἵνα) Bene memini ἀνάξια σφειν αὐτῶν I. 73.; hic locus aliam seriem postulat. Προαγυγίσθαι in ea schedarum discordia potius habetur. Pausanias IX. 5. κατιλθὼν δὲ εἰς διαφορὰν προήχθη: et c. 8. προήχθησάν ποτε ὑπὸ μίθης εἰς ὕβριν, saepeque alias. Iunge Vit. Homeri c. 21. Post pauca [l. 87.] Aldinum καὶ ἐπιδ. αὐτοῖσι καὶ ἄλλον τῶν ἀσκῶν, satis utique protectum nunc, haud spreui. Idem, Aldum tamen praetereuntes, viri doctissimi Corn. de Pauw, Reiskius et Abreschius coniectando divinant. WESS.

92. τῶν φυλάκων ἐπὶ λύμῃ etc.) Sic ἐπὶ λύμῃ, contumeliae caussa III. 14. et Sophocl. Elect. 1201. Similem ignominiam legatis Davidis inposuit Ammonitarum regulus Chauun, belloque occasionem dedit, II. Samuel. 10, 4. Durat in hanc aetatem apud Arabes et Turcas contumeliosum poenae et iniuriae genus, quo aut barba vellitur aut ex parte raditur. De Arabibus testem fero Abulpharaium Hist. Dynast. IX. p. 186.; Turcarum consuetudines exponit Ism. Bullialdus ad Hist. Byz. Ducae c. 15. WESS.

99. κατίσαι ἐκ' οἰκήματος) Hic et cap. 126. errantem Valiam corrigit L. Bos Obs. Crit. c. 2. vid. Anim. in Ammon. p. 177. Saepenumero peccarunt interpretes in hac voce, velut in Charmide Platonis T. II. p. 165. B. Isaei Or. V. p. 58, 15. ubi καθῆστο ἐν οἰκήματι et ἀπὸ τοῦ οἰκήματος ἀνίσταται redduntur ab interprete p. 457. domi mansit, et e domo discessit: in Dionis Chrys. Or. XL. p. 494. c. et Or. VII. p. 127. D. paulo ante facta mentio fuerat οἰκημάτων βασιλεῶν: ut μικρῶν οἰκημάτων ap. Athen. V. p. 220. D. οἶκημα πορνεῖκόν dixit interpretes Ezech. xvi. 24. In Origene contr. Cels.

I. p. 50. scribendum puto, ἀπὸ οἰκήματος αὐτὸν μετήγαγεν, deleta voce nihili ἰστέον, nata e στίγους vel τέγους, quam vocem adscripserant e lib. III. pag. 152: locum tentarunt *Boherellus*, *Menag.* et *Davisius*. Recentioribus τὸ εἶκμα passim τέγος dicitur vel στίγες. De puero cuius esset interrogatus *Diogenes*, acerbo lusu *Τρυγιάτης* ἔφη. *Laërt.* VI. 61. VALCK.

Ibid. καρίσαι ἐν οἰκήματι) Ex *Vallae* Latinis domi: oportuerat iu lupanari, ut cap. 126. ubi par eiusdem lapsus, notatus a *Io. Taylor* ad *Marm. Sandvicenses* pag. 59. et pridem a *Th. Galeo*. Censui autem *Aldinum* atque aliorum τὴν sufficere, neque accessionis incremento ex *Med.* indigere. *WESS.* — Conf. ad II. 86, 1. notata. S.

108. ἀποταμόντα ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα) Postulant hunc ordinem scripti *Codd.*; χεῖρ pro brachio ponitur, ab humero in extimos digitos porrecto, sicuti apud *Homerum* et brevi post. Amplius est, neque alienum tamen, de *Scytharum* crudelibus victimis τῶν - - ἀνδρῶν τοὺς δεξιούς ὤμους πάντας ἀποταμόντες σὺν τῇσι χερσὶ ex lib. IV. 62. *WESS.*

109. ὡς τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα) Non recuso eam hic formulam, alibi fortasse. *Aristoph.* *Plut.* 242. ἢ ὡς παραπληγ' ἀνθρώπων εἰσελθὼν τύχῳ: *Ioseph.* *Antiq.* XVIII. 8, 4. *Iudaei* εἰσάσιν ὡς τὸν *Περσῶνιον*: et *Alciphron* I. 28. cum *Bergleri* observatis. Iam quod *Gronov.* ad II. 115. εἰσελθόντα εἰς τοῦ βασ. τὴν θυγατέρα eo nomine proscribit, quod eo nihil magis obscenum videatur, laudare non possum. Adeo-ne sui oblitus *Polybii* fuit, qui XV. 24. [XV. 26, 1. nostrae ed.] εἰς τούτους εἰσῆλθε μετὰ τοῦ βασιλέως. *Apollodori* II. 4, 3. de *Persco*, εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα, et *S. Lucae* Actor. XVI. 40. εἰσῆλθον εἰς τὴν Λυδίαν, de *Paullo Apostolo* et *Sila*? Lege adnotationes ad illa *Lucae* Cl. *Alberti*. *WESS.* — *Gronovianum* ὡς cum aliis etiam *Borh.* tenuit: et pulcre quidem novi, amare hoc *Atticos* scriptores. Ego vero ἰς revocare eo minus dubitavi, quod nusquam alibi citra controversiam ὡς pro εἰς vel πρὸς usurpatum *Nostro* memini reperire, licet subinde codex unus et alter istam praeferat particulam, ut I. 116, 3. II. 135, 26. 147, 16. III. 140, 5. S.

CAP. CXXII. 5. τὰ μὲν νικᾶν αὐτὴν) Haec et vicina, ingeniose tractata, in *Iosephi* *Pharaonem* accommodare tentat iuvenis creditus *Dan. Szathmari*, in *Dissertat.*

Franequerae nuper divulgata de Pharaonibus; alea cum Cerere ludere, eamque vincere, vel ab illa vinci, nihil aliud esse indicans, quam *Cererem almam et faulricem, vel vicissim inimicam experiri*. VALCK.

4. καὶ μὴ πάλιν ἀπικέσθαι) Cum scripserit in praegressis τὸν βασιλῆα ζῶν καταβῆναι κάτω, quidni recipimus ex *Msstis* πάλιν ἄνω ἀπικέσθαι? Mihi, ne redeat, inpedimento *Athenaeus* est, vocem negligens: tacent etiam schedae aliae. Quae vero post nonnulla [l. 9.] in *Codd.* οὐ μὲν εἶγε sive εἴτε, διὰ ταῦτα ὄγρ. mediis neglectis, specimen sunt aberrantium ob iteratas easdem voces librariorum, neque morari Virum Cl. debuerant. WESS.

13. εἰς ἱερὸν Διήμπερος) Mox denuo τὸ ἱερὸν τῆς Διήμπερος, quod cupidum non retrahet, quo minus ex *Vind.* et *Arch.* εἰς Διήμπερος recipiat. Specta laetitiam Gronovii ob *Medic.* εἰς Ἀμφιάρεω VIII. 134. et hoc Comici Thesmoph. 231, εἰς τὸ τῶν Σεμνῶν θιῶν. Alia sciens praetereo. Id ex *St. Bergleri* indicio obportunum est: in Darsania, Indiae urbe, mulieres stamen vestis in iugali extendere, detexere et desecare uno die: *Dionysius* in *Bassaricis*, Ἐνθάδε πέπλα γυναῖκες Αὐτῆμαρ προκόωσιν, ἐφ' ἱστοπίδων τακύνουσαι Αὐτῆμαρ δ' ἐτάμεντο, καὶ αὐτῆμαρ ἱρύσαντο: sic postrema, in *Steph. Δαρσάνια* manca, explevit *Falkenburgius* ad *Nonnum* eleganter: aliter *Salmasius* in *Capitolini Pertinac.* c. 8. WESS.

CAP. CXXIII. 6. ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατος ἐστὶ) Eodem *Aegyptios* honore *Clemens Alex.* mactat *Strom.* VII. pag. 752. *Ciceronem* si audimus, *Pherecydes Syrius* primum dixit animos esse hominum sempiternos, *Disput. Tuscul.* I. 16. quo de philosopho plane diversa, uti *Ciceroni* adscripsit *Davisius*, litteris *Tatianus* prodidit *Orat. ad Graec.* cap. 41. Et nunc certe eius oratio illud praefert. Ego vero non dubito de transpositis, amanuensium errore, *Tatiani* verbis. Scripserat de *Pythagora*, Εὐφορβος γεγενῆσθαι φησιν, τοῦ Φερικύδους δόγματος κληρονόμος ἐστὶ· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τῆς ψυχῆς διαβάλλει τὴν ἀθανασία. Liquida res est ex c. 5. ubi *Pythagorae* Φερικύδους sive *Pherecydis* τὴν περὶ τὸ δόγμα κληρονομίαν attribuit, nusquam *Aristoteli*, ne quidem apud alios. Atque haec *Tatiani* caussa. WESS.

11. τὴν περιήλυσιν δὲ αὐτῆς etc.) Optime *Mssti* et *Gronovius.* *Περὶ ἁλώσεως* Edd. exprimere apta est nugas Iudacorum recent-

tioris aevi, plus quam poëticas, *ῥοταὶς ἡλιαία* sive *animarum rotationes* perque cavernas *volutationes* apud *Buxtorfium* Lex. Thalm. p. 439. et *Windetum* de Vita Functorum Statu Sect. V. p. 80. quae nihil ad Graecos et Aegyptios, quod equidem sciam. Notabilius *Ask.* *περίκλυσιν* praebebit specimen, siquidem apud *Stobaeum* idem semet reperisse et *περικύκλησιν* esse posse, *Is. Vossius* ad libri sui marginem monuit. Non sane *κύκλησιν*, *ἀνακύκλησιν*, *κύκλοι* in *animarum* ista transmigratione spernebant. Mihi tamen *Stobaei* amatori et *Herodoteorum* vestigatori, locus ille latet. De codicis *Ask.* scriba adseverare possum, *περίκλυσιν* voluisse, *κ* et *η* saepius commutante. Recte autem *Noster* Aegyptiorum et Graecorum, eiusdem opinionis popularium, sententiam explanavit, nuper ab amico et discipulo *Ger. Guil.* ab *Oosten de Bruyn* V. Cl. Dissert. de Philosoph. Gentil. Doctrina Morali p. 104. egregie explicitam adsertamque. Id porro admonitione non eget, ex Graecis *Pherecydem* et *Pythagoram* a *Nostro* spectari potissimum, architectos in ea gente *μετεμψυχώσεως*. Conf. *Nemesium* de Nat. Homin. c. 3. p. 82. Edit. Oxon. WESS.

CAP. CXXIV. [4. *ἐς πᾶσαν κακότητα ἰλάσθαι*) Potest *ἰλάσθαι*, ut fecere interpretes, intransitive accipi, ut idem fere valeat ac *ἰλθῆν* cap. 126, 1. atque ita *κακότης pravitas*, *nequitia*, intelligi debet. Possis vero etiam active accipere, supplendo *σφία*; vel *τὴν Αἴγυπτον*, ducere, praecipitare: tuncque *κακότητα* et h. l. et cap. 128, 3. et *κακούμεθα* c. 153, 13. perinde et *pravitatem* interpretari possis, coll. c. 133, 8. et calamitalem, coll. c. 129, 4. S.]

5. *πρῶτα μὲν σφία* *θυσιῶν ἀπέρχαι*) Quod olim legebatur *θυσιῶν τουτίων*, merito displicuit. Cl. *Reiskius* *πασίων* suffecit, *Abreschius* *θυτιῶν*. Ego schedis iubentibus induxi. Fortasse variatum in vocibus fuit, his *θυσιῶν*, illis *τουτίων*, videlicet *ἱεῶν*, edentibus. Similes *δερτρογραφίαι* passim se produnt. Ceterum in regum successione *Diodorus* l. 63. in alia abit, et hunc *Cheopem* adpellat *Chemmin* sive *Chemnim*. WESS. — *Τουτίων* mendosam fuisse suspicor since-rae vocis *θυσιῶν* scriptionem; quae contextu debuerat expelli, altera recepta. *Mycerinus* postea dicitur cap. 129. *τά τε ἱερά ἀνοίξαι, καὶ τὸν λιῶν* — ἀνεῖναι πρὸς ἔργα τε καὶ θυσίας. VALCK.

16. τῆς μὲν γὰρ μῆκος εἶσι etc.) Hoc verius arbitror. Superius cap. 41. περίμετρος δὲ αὐτῆς εἰσι σχοῖνοι ἑνὶα: et I. 163. ἡ περίοδος οὐκ ὀλίγοι στάδιοι εἰσι: tum I. 93. IV. 85. etc. Omnia autem haec viam, qua lapides clivum versus trahebantur, signant. Bene memini, Diodorum aggeris eius vestigia I. 64. nulla agnoscere, et Io. Gravium opinionis consortem habere, Pyramidograph. p. 119. sed et hunc manifesti erroris et negligentiae nuper culpam sustinuisse, in pactam a Fr. L. Norden Itin. Aegypt. p. 95., de Pyramidibus multa sollester commentato. At ea quaestio huc unice non pertinet. WESS.

19. ταύτη δὲ δὴ τὰ δέκα ἔτια γινέσθαι) Aggeri sive viae: namque ad Pyramidem qui referunt, longe a vero deflectunt. Quae his apta et nexa sunt, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου etc. in Laurentii Latinis turbata mire sunt: dederat, *Illic decem annos fuisse etiam consumptos in subterraneis conclavibus in colle, supra quem Pyramides stant.* Sed purgari ista poterunt, modo cetera bene habeant. Rem paucis lustremus: docetur extremo cap. 125. multum temporis in caedendis lapidibus, multum in trahendis fuisse contritum: praeterea καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ὄρυγμα ἐργάζοντο οὐκ ὀλίγον χρόνον, sive cavernas subterraneas haud exiguum temporis spatium abstulisse. Consequens inde est, ut decem anni struendo aggeri sint inpensi. Iam τὰ ἐπὶ τοῦ λόφου opera indicant, eius clivi solo et superficiei admota, ut tantae molis Pyramides solidius fundarentur et haererent: ad hoc, τὰ ὑπὸ γῆν οἰκήματα cavernae sive conclavia sunt, destinata regis Cheopis conditorio, c. 127. Quae quidem si veritati, ut mihi persuadeo, respondeant, manca haec narratio et defecta videtur. Deest temporis intervallum, quod molitiones illae desiderabant. Id vero sine msstorum praesidio quis finire ausit? Scriptor ipse his machinationibus οὐκ ὀλίγον χρόνον, constitutorum annorum forte ignarus, contribuit. Atque haec mihi satis sunt liquida. Malo nunc, quid aliis in mentem venerit, interponere. Corn. de Panw coniecit, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων, τὰς - - τοῦ Νείλου ἰσαγαγόν, ἔτια οὐκ ὀλίγα. Sic orationem belle decurrere, et genitivos καὶ τῶν ἐπὶ etc. καὶ τῶν ὑπὸ etc. conmode, uti superius, δέκα μὲν ἔτια τῆς ἰδοῦ, procedere. Io. Iac. Reiskii coniectura est: ταύτη δὲ δὴ

τὰ δέκα ἔτια γινίσθαι, χωρὶς τῆς ἀναβιβάσεως τῶν λίθων ἐπὶ τὸν λόφον - - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν etc. *Ibi, in via paranda, consumptos esse decem annos, absque opera lapides in illum elivum - - - attollendi, et absque structuris subterraneis. Equidem, ut adparuit, animi pendeo. In partes eundi si quae necessitas adsit, malletm minore molimine, πάρει καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου - - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν, et eam quidem in sententiam, quae superius posita fuit. Statim τὰ ἑποῦστο θήσας Cl. Pauw, cui non adstipulor. WESS.*

20. τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου) Sed ἐπὶ τοῦ λόφου stabant ipsae pyramides, in quarum maximam anni sunt insumpti viginti. Nullus etiam nexus apparet inter ista et τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων. Scribi potuit ab *Herodoto*: τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, ἐπ' οὗ ἱστᾶσι αἱ πυραμίδες, οἰκημάτων: et ad ista, τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, adiaci τῶν ὑπὸ γῆν e sequentibus, ubi de Chephrenis agens Pyramide c. 127. οὔτε, inquit, ὑπάρχει οἰκήματα ὑπὸ γῆν, οὔτε ἐκ τοῦ Νείλου διώρυξ ἤκει ἐς αὐτήν. VALCK. — Substitutā, praeceuntibus msstis, τὴν particulā [l. 19.] in locum vulgatae olim δὲ, omnis evanuit difficultas, qua premebatur hic locus. Quod vero consentientem librorum scripturam ταύτη cum Reizio in ταύτης mutavi; videri id quidem necessarium potuerat ob praecedens τῆς ἰδέου, quo refertur hoc pronomen: atque etiam haud raro a librariis terminationes α et η temere cum ας et ης permutatas novimus. conf. Var. Lect. II. 16, 9. III. 80, 11. Sed potuit etiam Scriptor, post interpositam parenthesin, mutare superiorem orationis structuram, et eadem nunc uti constructione (paullo etiam commodiore) qua mox dein utitur, ubi ait, τῇ δὲ πυραμίδι etc. Quare suam in sedem repositum dandi casum ταύτη velim. S.

[25. καὶ ὕψος ἴσον. Si vera haec est scriptura, Herodotum, aequalem statuentem pyramidis huius altitudinem latitudini laterum baseos, plurimum fefellit opinio. Mensura enim altitudinis perpendicularis, adcuratissime haud ita pridem inita, reperta est 448 pedum, 2 pollicum; latitudo vero baseos pedum 728, teste *Grobert*, in *Description des Pyramides de Gizèh*, pag. 57. et 65. S.]

CAP. CXXV. 3. κρώσας) *Aldus* et scripti *Codd.* hunc in modum: *Homero* et *Grammaticis* κρώσας. [Sic vero et nostri *codices Herodotei*.] Fuerint-ne scalae mura-

les, in urbium expugnationibus muris adponi solitae, apud poëtam, magna rixa est. Vide Hesychium in voce, *Tzetzen* ad *Lycophron.* vs. 291. p. 38. et *Eustath.* in *Iliad.* p. 903. [p. 863. ed. Bas.] Hic sunt Pyramidum quaedam eminentiae, graduum formam repraesentantes, sive ἀναβαθμοί, quod *H. Stephani* non fugit sollertiam, *Thes.* T. IV. pag. 1300. Mox [l. 5.] χαμάθεν iustissimum est. *Moeris:* χαμάθεν Ἀττικῶς, χαμόθεν Ἑλληνικῶς: ubi docte vir praeclarus, nuper tristi fato, florente aetate, raptus, *Io. Piersonus* pag. 409., in *Plutarchi* Quaest. Gr. p. 296. E. χαμαῖθεν ad eam etiam normam refingens. WESS.

[4. ἤνεον τοὺς ἐπιλοιποὺς λίθους) In altum tollebant reliquos lapides; scilicet politos illos lapides, quibus universa pyramidis superficies ita oblecta erat, ut gradus, quos modo dicebat Herodotus, non amplius conspicerentur, sed ut quaeque pyramidis facies unum continuum atque laeve planum inclinatum referret. Caeterum de toto hoc mirabili monumentorum genere utilia multa, quae vel ad illustranda vel ad confirmanda ea quae ab Herodoto memorantur valent, diligentissimus *Larcher* ex doctorum Itineratorum, *Pococke*, *Shaw*, *Norden*, *Savary*, aliorumque commentariis collegit; cum quibus interim, dum Magnae Descriptionis Aegypti, Napoleonis auspiciis edicoeptae, ea pars publici iuris fuerit facta quae hoc argumentum tractabit, conferri merentur *Abd-Allatif*, in opere supra iam a nobis laudato, *Relation de l'Égypte* cum *Notis Sylvestri de Sacy*, et quem paullo ante laudavi *Grobert*. Nobis in universa hac opera Herodoto dicata id maxime ac fere unice fuit propositum, ut, quid ille scripserit, quam diligentissime inquireremus, mentemque et sententiam scriptoris quanta maxima possemus fide interpretaremur. S.]

14. Ἐξεποιήθη δ' ὡς τὰ ἀνώτατα αὐτῆς) Displicuerunt hoc ordine scripta *Corn. de Pauw*: maluit ἐξεποιήθη δ' ὡς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὰ κατώτατα αὐτῆς πρῶτον· μετὰ δὲ etc. non sine errore. Ἐκποισθῆναι nostri Scriptoris ac aliorum consuetudine perhibentur, quibus ornandis et absolvendis ultima manus inponitur. Primum itaque Pyramidis superiora, tum descendentes reliqua perpoliverunt. Antea I. 164. τὸ μὲν δὲ πῦρ -- ἐξεποιήθη. et II. 175. V. 62. *Dio Cass.* de Statilio

Tauro et eius amphitheatro lib. LI. pag. 527. καὶ ἐξποίησι τοῖς ταυροῦ τίλσι. Philostrat. Heroic. XIX. 4. pag. 732. καὶ ὅπλα ἐξποίησεν αὐτῷ. WESS.

18. ὅσα ἔς τε συρμαίν) Supra c. 88. συρμαίν, *raphanorum succus ad ventrem purgandum*: hic *raphani* sunt, *Plinio* Hist. Nat. XXXVI. 12. praeunte. Vide ad *Diodori* I. 64., et *Herodotum* ab eo expressum cognosces. Post nonnulla [I. 27.] ἄγον restitui, ut I. 70. atque aliās: interpunxi praeterea levius; nam ἄλλον δὲ adhaeret τῷ, οὐκ ὀλίγον χρόνον artissimo nexu, ut quisque videt. WESS.

[26. ἄλλον δὲ, ὡς ἐγὼ δοκέω, --- οὐκ ὀλίγον χρόνον) Intelligo minus accurate haec me interpretatum esse, nec minus multum temporis; quum debuissim, aliudque haud exiguum tempus. Dixerat cap. 124, 20. decem annos insumtos esse muniendae viae, transportandis lapidibus, et conficiendis aedificiis subterraneis: quare quaeri potest, cur nunc indefinite dicat tempus haud exiguum, et cur adiciat, ut equidem puto. Nempe significat sese existimare, insuper etiam rationem habendam esse temporis caedendis lapidibus in lapidinis insumti. S.]

CAP. CXXVI. 8. ἐν τοῖσι ἔργοις) Suspicio in male repetitum e syllaba praecedenti, scribendumque: ὅπως ἐν αὐτῇ ἔνα λίθον τοῖσι ἔργοις δωρεόιστο, pro eis τὰ ἔργα: quomodo loquitur etiam alibi. Nam neminem futurum puto, qui ἔργα nobis e quaestu mulieris voluerit interpretari? ταιλαιπωρεῖν ἐν τοῖς ἔργοις [Diodor. I. 64.] eximie dicuntur, qui in pyramidibus exercebantur fabricandis. VALCK.

CAP. CXXVII. 4. Χαφρῖνα) *Diodoro* [I. c.] Καφρῖν: addit, aliorum sententiā non fratrem, sed filium fuisse, nomine Χαβρῦν, sive, ut mssti, Χαβρῦν, Χαβριεῖν. Quae mihi scriptionis discrepantia, non longe ab *Arch.* et *Vind.* recedens, digna animadversione est. Utra verior et melior sit, dicere non possum, ut nec *Perizonius* valuit *Origin.* Aegypt. c. 14. p. 270. WESS.

9. ὡς περ ἐς τὴν ἱερίην, μέγιστα etc.) His sanitas non constat. Id constat, canalem describi, per quem Nili aqua, interiores pyramidis magnae sive Cheopis cavernas influens, insulam, in qua regis eius sepulcrum, circumluebat ambituque suo efficiebat. Redibit fortasse suis verbis color, si punctione adhibita ac molli auxilio cor-

rigatur, μέντοι δὲ οἰκοδομημένου αὐλάτος ἴσως ἦσαν περιμέτρηται, fluens per structum canalem introrsum insulam circumfluit; cui favet emendationi Arch. et Valla, et c. 29. ἐν τῇ ἡσὼν περιμέτρηται ὁ Νείλος. Stat et hac a parte Reiskius. Alio usus est remedio Pavius, qui quidem μέντοι διοικοδομημένου δὲ αὐλάτος, ἡσὼν περιμέτρηται: ut posterius finem indicet, in quem canalis erat structus et aqua sub Pyramidem deducta: si quis malit tamen δὲ οἰκοδομημένου αὐλ., huic obniti detrectat. Ego in supra depositis adquiesco. WESS. — Commode Strothius Aegyptiacor. P. I. p. 107. verba δὲ οἰκοδομημένου — — — Χίσπα parentheseos signis inclusit. Sed cum his etiam praecedentia, inde ab illis ταῦτα γὰρ ὦν, in parenthesis posita intelligi debebunt. S.

[11. λίθου Αἰθιοπικοῦ ποικίλου) Vide infra, ad c. 134, §. S.]

12. τεσσαράκοντα πόδας ὑποβάς, τῆς ἱέρης etc.) Participia ὑποδείμας et ὑποβάς carent suo verbo; quod quidem aderit, ubi οἰκοδόμησε formabitur ex οἰκοδομῆς cum H. Stephano: haerebit tamen labes quaedam et macula in τῆς ἱέρης τῷ τὸ μέγας: namque haec Chephrenis pyramis haud aequabat magnitudinem alterius sive Cheopis, quod supra scripsit clarissime. Elui mihi menda posse videbatur olim, hoc modo: τεσσαρ. πόδας ὑποβάς τῆς ἱέρης τὸ μέγας, ἔχουμένην — οἰκοδόμησε, xl. pedes infra alterius magnitudinem degressus, contiguam magnae Pyramidi extruxit. Nunc in dictionis genere adhaereo, vereorque, ut a lacuna locus sit immunis. Reiskius, mihi de omissione concors, τῆς ἱέρης κατὰ τὸ μέγας ratione magnitudinis minorem altera faciens, malebat: Corn. de Pauw τεσσαρ. π. ὑποβάσαν τὴν ἱέρην, τὸ τὸ μέγας, ἔχουμένην — — οἰκοδόμησε, Pyramidem alteram, quadraginta pedibus depressiorem, ista magnitudine, extruxit etc. τῷ τὸ μέγας locutionem esse, genium Herodoti ex asse respirantem. Ego vero dubito, nec persequor cetera. WESS. — Οἰκοδόμησε, quod H. Stephanus iam commendaverat, adoptavi cum tribus post Wess. editoribus. Cur vero ὑποβάς aut in ὑπόβασιν cum Reizio, (cuius conf. Praefat. p. xvii.) aut cum Schaefero in ὑποβάσι mutaremus, nullam equidem causam potui exputare. Si ὑποβάσαν dedissent libri nonnulli, perapte ὑποβάσαν τῆς ἱέρης inferiorem, depressiorem alterà, significaret. Sed eadem notione ὑποβάς etiam (scil. rex) nullo incommodo dant libri

omnes, xl. pedes de alterius pyramidis altitudine remisit, xl. pedibus infra alteram substitit. Potuerat porro τὸ μέγαθος scribere Herodotus: sed eandem in sententiam paulo etiam significantius est τὸν μέγαθος, quod ad eandem (i. e. *par-*rem) magnitudinem spectat, non nisi xl. pedibus infra eam substitit. Iam vero fortasse ne illud οἰκοδομῆς quidem, quod et ipsum communi consensu exhibent codices, opus fuerat mutari. Nam, quod desideratur verbum, quo nominativi ὑποδείμας et ὑποβάς referantur, potest illud nullo incommodo e superiori oratione (l. 5 seq.) intelligi, nempe ἰποίησι. Praecessit quidem oratio infinita, τοῦτον - - - πυραμίδα πρῆσαι, cui ex legitimae structurae ratione nunc responderi debebant accusativi ὑποδείμαντα et ὑποβάντα: sed istiusmodi ἀνακολουθία, pluribus praesertim interiectis verbis, ab optimorum auctorum et maxime ab Herodoti stylo minime aliena est. Ista, quam exposui, ratione erudite commodissimeque locum hunc Strothius expedit, Aegyptiac. P. I. pag. 107-109. Ad rem quod spectat, licet in aestimanda per se altitudine prioris pyramidis (si ita scripsit uti cap. 124, 25. vulgo legitur) plurimum erraverit Herodotus, tamen in conferenda inter se utriusque altitudine non multum a vero abest. Dimensio diligentissime nuper instituta docuit, nonnisi quinquaginta fere pedibus depressiorem esse altera. conf. Grobert l. c. pag. 94. S.

CAP. CXXVIII. [6. τὰς πυραμίδας καλέονσι ποιμένος Φιλιππίωνος) De scriptura vide *Var. Lect.* De re confer *Zoëgam*, de Obeliscis p. 389. et, qui eum laudat, *Heeren* in *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 576. et seqq. S.]

CAP. CXXIX. 3. τὸν λεῶν τετραμμένον) Scripsit lib. I. 22. καὶ τὸν λεῶν τετρίσθαι εἰς τὸ ἔσχατον κακοῦ, et hic cur inprobemus? Produxit *Maittaire* ex *Dionysii* Ant. Rom. I. p. 75, 16. τὸν λεῶ, quo de ibi *Sylburgius*. *Τετραμμένον* *Arch.* originem habet ex τρύχω, nec altero (etsi *G. Corinthus*, in quo vitiose τετραμμένον, idem legerit) praestantius est. [Vide *Gregor. Dialect. ion.* §. 140. cum *Koenii* et *Schaeferi* Notis in nupera editione.] In *Polybio* τετραμμένον saepius, sed contra *Codd.*, uti *Boecleri* excerpta ostendunt. *Appianus* simili passim in luto haeret, quemadmodum et alii. Diversa poetarum consuetudo, metri legibus parens, hinc

τετριμμένα γούνατα *Apoll. Rh. I. 1174.* [Ut *Brunckius* *Apollo-*
nio, sic nos *Polybio* et *Appiano* veram restituimus scriptu-
ram.] An vero τετριμμένη κυφορίαίς mulier in *Oeconomicis*
Hieroclis ap. *Stobaeum* *Serm. LXXXIII. p. 491.* fuerit τε-
τριμμένη, disputari poterit; certe τετριμμένος τε ἐν κυνηγεσίῳ
καὶ πολέμοις in *Excerpt. Nic. Damasceni* pag. 425. ab omni
innovandi periculo liber manet. *WESS.*

9. τῇ ἐπιμεφομένῳ ἐκ τῆς δίκης) Ob latam sententiam, vel,
post iudicium. [Sic ἐκ τούτου frequenter, non modo post hoc,
sed et ob hoc; quod gallice dicimus en conséquence de cela.]
Adscripserat *Abreschius* ὡς δὲ ἐκ τῆς θυσίης ἐγένετο lib. I. 50.,
nonnihil discrepans. *Diodorus* *Mycerinum* I. 64. solitum
ait κατὰ χρηματισμούς in iure dicundo magnam vim pecuniae
insumere, διδόντα δωρεὰς τῶν ἐπιδικῶν τοῖς δοκοῦσιν ἐν ταῖς κρί-
σεσι μὴ κατὰ τρόπον ἀπαλλάττειν, *Herodoti* sermonem con-
mentans. *WESS.*

CAP. CXXX. 3. ἐν οἰκῇματι ἡσκημένῳ) Recurrit πα-
στάς ἡσκημένη στόλοις II. 169. et Παρίῳ λόβῳ ἡσκημένα III. 57.
Abydenus ap. *Euseb. Praepar. Eu. IX. 41.* τὰ τε βασιλῆα δίν-
δους ἡσκησι. Quae ornandi vim verbo insinuant, sicuti et
Cl. *Reitzio* observata ad *Luciani* *Deam* *Syr. cap. 31.* Vide
nunc hoc *Philonis* *Iud. de suae gentis pontifice*, *Leg. ad Cai.*
p. 1033. D. ὅποτε ἀσκηθεῖν τῇ ἱερᾷ στόλῃ, et mirare consilium
Th. Mangey, ἐνσκευασθεῖν reponentis. Idem tamen *Iudaeus*
p. 1003. B. de insano *Imp. Caio*, ὅποτε ἀσκούτο εἰς Διοσκού-
ρους, et καὶ νεβρίσιν εἰς Διόνυσον ἡσκούτο: ubi cautior vir do-
ctus et merito. *Aeschylus* *Pers. vs. 182.* ἡ μὲν πίπλοισι Περ-
σικοῖς ἡσκημένη. Sed desino. *WESS.*

CAP. CXXXI. 4. ἡ παῖς ἀπήγατο ὑπὸ ἄχρῳ) Obti-
nuerunt haec locum in famosa nostrae aetatis lite περὶ τοῦ
ἀπάγχεσθαι. *Iac. Gronovius* illis aciem instruxit in *Defen-*
sione Exercitat. de Pernicie Iudae p. 62.; contra acriter
venit *Iac. Perizonius* *Diss. de Morte Iudae* c. 9. p. 74. Ama-
vi utrumque V. Cl. ob eximias ingenii et eruditionis
dotes; rixa ipsa, etiamnum iuveni, visa fuit modum ex-
cessisse. *Gronovium* laudo, eius hic iteratione abstinem-
tem. *WESS.*

CAP. CXXXII. 7. ἐπὶ τὸν τύπτωνται οἱ Αἰγύπτῳ etc.)
Fortasse *Osiris* est. *Plutarchus* *Is. et Osir. cap. 39.* καὶ βοῦν
διάρχουσιν ἱματὶ μέλανι περιβάλλοντες ἐπὶ πίθῳ τοῦ θιού δακνύνου-

σι -- ἐπὶ τίσσας ἡμέρας ἑξῆς: differunt ea in paucis, nec tamen aliena videntur. Convenit optime tabula, bovem hanc repraesentans, a Io. Pricaeo ad Apuleii Apolog. pag. 148. primum publicata, et Herodoteis bono consilio, ut spectaculo foret, a Gronovio adposita. WESS. — De formula *τύπτισθαι τινα* vide Il. 42, 27. et 61, 5. ibique not. De deo quem nominare nefas ducit, conf. Il. 170, 1. S.

CAP. CXXXIII. 5. *πίμψαι* -- τῷ θεῷ) Deo? verum, quod memini, Dei nullius fuit in urbe Buto *μαντήιον*. Praeterea valde videbatur insolens, *ὀνειδισμα ἀντιμεφόμενον*. Si Dei cuiuspiam, Apollinis ex gr. cuius in ea urbe templum fuit, oraculum designaretur, scriberem: τῷ θεῷ ὀνειδίσαντι μεμφόμενον. Nunc censerem potius corrigendum: *πίμψαι ἐς τὸ μαντήιον τῇ θεῷ ὀνειδίσασθ μεμφόμενον*. Dea erat Latona Graecis dicta, Apollinis Isidis filii nutrix, cuius maxime omnium nobilitatum erat in urbe Buto oraculum: τόγε μάλιστα ἐν τιμῇ ἄγονται πάντων τῶν μαντήϊων, Ἀποῦς ἐν Βουτοῖ πόλι ἱερί: Herod. Il. cap. 83. Misisse cap. 152. Psammitichus dicitur legatos ἐς Βουτροῦν πόλιν ἐς τὸ χρηστήριον τῆς Ἀποῦς, ἔνθα δὲ Αἰγυπτίοισι ἱερεῖ μαντήϊον ἀψευδέστατον. De Dea eiusque oraculo *Iablonskins* egit Panthei lib. III. c. 4. Hunc Herodoti locum respicit *Aelianus* Var. Hist. Il. 41. VALCK. — Scripserit fortasse *Herodotus* τῇ θεῷ: sed potuit etiam masculino uti genere, quum in eadem urbe Buto etiam magnum fuerit *Apollinis* templum, (conf. c. 155, 8. et 156, 8.) in quo et ipso oracula edita fuisse videntur. Vocab. *ὀνειδισμα* cur sollicitetur, nulla caussa subest: etiam Croeso libuit τῷ θεῷ ὀνειδίσαι, I. 90, 16. S.

10. ἐκ δὲ τοῦ χρηστήριον αὐτῷ δεύτερα etc.) In his nihil desidero. *μαντήϊα* reticuit et intellecta voluit: geminum superius est, ἰλθεῖν οἱ μαντήϊον ἐκ Βουτοῦς πόλιος. Cl. tamen *Raiskio* blanditur, ἐκ δὲ τοῦ, χρηστήρια αὐτῷ etc. ex eo inde tempore, venisse illi secunda Oracula. Post pauca, [l. 16.] retineri et per editiones propagari ὡς κατακρυμμένον ἤδη οἱ τούτων potuisse demirarer, nisi et inssti praeberent: quorum quidem lapsus ut pravus est, ita turpior in tot editis. Spectavit autem insanientem Mycerini sapientiam *Libanius* in Vitae suae Historia p. 20. B. ignaro et propterea errante *Morello*: adtiget et *Aelianus* Var. Il. 41. WESS.

20. ἐνθητήρια) In Leidensi Cod. Gregorii de Dialectis, ut Herodotea, prostant ista: ἵνα πυνθ. εἶναι τῆς ἐνθητήρια ἐπιτ. Scripserat Grammaticus, et, ut equidem puto, Herodotus, ἵνα πυνθάνοντο εἶναι γῆς ἐνθητήρια ἐπιτηδεύματα: in quacunque parte regionis secessus intelligeret esse iucundissimos. ἵνα γῆς, αὐ γῆς, et similia frequentat inprimis Sophocles. Herod. I. 213. ἵνα ἦν κακοῦ. Soph. Ai. 386. ἢ εἰ κακοῦ. Duo sufficient Herodoti loca, quae ad hunc locum apte respondeant: lib. I. c. 98. Deiocri aedificia extruxerunt, ἵνα αὐτοῖς ἴφρασι τῆς χώρας, qua destinarat regionis parte. Lib. II. c. 172. quam fieri curarat Amasis statuam, ἴδρυναι τῆς πόλεως οἴκου ἢ ἐπιτηδεύματα. Herodotea negligentius descripsit Athen. X. p. 438. B. Ἐνθητήρια Grammatici reddunt ἐνεωχτήρια. Parum distant quae Diodorus Sic. vocat καθωνιστήρια lib. V. c. 19. in quibus ἐκαθωνίζοντο, quod legitur in Graecis Esther III. 15. Binis etiam in locis ἐμβιωτήριον praebet Diodorus T. I. p. 345, 59. et T. II. p. 518, 59. Sunt Ἐνθητήρια loca πρὸς ἄνισιν καὶ ἀπόλαυσιν εὖ πεφυκότα. In notis ad Excerpta e Dione Cocc. H. Valesius p. 96, 97. interpretatur amoena diversoria et secessus. Apud Aelian. de N. A. XI. c. x. p. 617. in urbe Memphi Apidi dicuntur esse τὰ φίλα ἦθη καὶ τριβαὶ κεχαρισμένα καὶ ἐνθητήρια. VALCK. — Ἐνθητήρια, loca voluptaria, apud Salustium Bel. Catilin. c. xi. et Plautum Poenul. III. 2, 25. ἐμπαιθεῖς τόποι in Gregorii Nysseni Epist. de Itin. Hierosolym. p. 10. Ἐβθητήρια Plutarcho et Athenaeo, quorum verbis lucem vir eruditissimus Pet. Faber Agonist. III. 27. p. 345. adpersit. WESS.

CAP. CXXXIV. 2. εἴκοσι ποδῶν καταδίουσαν) Haec altitudinem an latitudinem Pyramidis designent, in quaestione est. τῷ δὲ μεγέθει λειπόμενον τοῦτο τὸ ἔργον τῶν προειρημένων de ea scribit Diodorus I. 62. controversiam non dirimens. At Plinius Hist. Nat. XXXVI. 12. Tertia minor quidem praedictis, sed multo spectatior, Aethiopicis lapidibus, assurgit cccclxii. pedibus inter angulos; quibus utique ampliore, quam Herodotus, singulis lateribus latitudinem tribuit. Hinc πεντακασίων ποδῶν hic fuisse olim arbitrantur; numeris, ut equidem opinor, multo quam oportebat, auctioribus. Cum tamen superiore πολλὸν haec fuerit ὑψέων, si ad altitudinem referas, xx. pedes nimis quam pauci erunt. Lege Io. Gravii Pyramidograph. p. 112. etc.

WESS. — Difficultatem, qua premi videbatur hic locus, non magis *Larcherus*, quam qui eum praecesserunt docti viri, potuit expedire. Postquam enim graeca verba his gallicis reddidit, *elle est beaucoup plus petite que celle de son père, ayant vingt pieds de moins, et chacun de ses cotés trois pléthres de large*; monuit in Notis, viginti quidem pedes illos haud dubie ad altitudinem spectare, quoniam latitudinis mox separatim mentionem faciat scriptor; manifeste autem corruptum esse hunc numerum, quoniam, si viginti tantum pedibus haec pyramis minor fuisset altera, profecto eam Herodotus non dixisset *multo minorem*. Memorabili vero exemplo hic locus est, quo me neamur quam minuta res quantum interdum habeat momentum. Una lineola, unum leve incisum alieno loco positum, hasce citavit turbas: abiecto commate, quod post *καταδιούσαν* in omnibus ad hunc diem editionibus (mirum dictu!) interpositum erat, omnia nunc plana sunt, omnia recte se habent. Altitudinem huius pyramidis non definit scriptor: *multo minorem* ait esse paternā, quum illius *latus* quodque in basi nonnisi tria plethra dentis viginti pedibus (i. e. 280 pedes) metiatur. Atque haec mensura exactissime congruit cum ea quae ab eodem, quem iam saepius laudavi, *Grobert* reperta est. Vide librum citatum, p. 95 seq. aut, si magis in promptu est, *Langlès* in *Notes et Eclaircissemens sur le Voyage de Norden*, p. 288. S.

[3. λίθου δὲ ἐς τὸ ἥμισυ Αἰθιοπικοῦ) Nigrum fuisse lapidem et pretiosum dicunt Diod. Sic l. 64. itemque Strab. XVII. p. 808. ed. Cas., adiciens valde esse durum, ut ex eo mortaria conficiantur: quare etiam cultros ex hoc lapide confectos memorat Noster, II. 86, 15. In Cheopis pyramide primum ordinem ex Aethiopico lapide variegato substructum vidimus c. 127, 11. Ac videtur lapis etiam huic pyramidi Mycerini adhibitus variegatus fuisse aut versicolor, nempe nigro colore in rubrum vergente aut rubris maculis distinctus, ac fortasse de illo Syenitae genere, quem *pyropoecilum* olim vocatum fuisse *Plinius* refert, XVI. VIII. 13. Conf. omnino *Abd-Allatif*, p. 173. ibique *Sylv. de Sacy*. p. 214 seq. Quare nulla caussa fuit, cur hunc lapidem, de quo hic agitur, ab illo qui cap. 127. memoratur, diversum *Larcherus* statueret. De eodem lapide cf. *Wess.* ad c. 176, 6. S.]

[8. *ταλάωντων χιλιᾶδες ἀναρίθμητοι*) Licet enim multo minor duabus aliis, multo tamen haec pyramis erat spectatior et ob lapidis e longinquo advecti praestantiam duritiemque multo maioribus impensis exstructa, consentientibus Strabone et Diodoro locis cit. et Plinio, XXXVI. XII. 17. S.]

12. *τῶν τὰς -- λιπόντων, ἢν ῥεδώπης*) Nihil his inesse, quod offendat, videtur: et tamen esse, codicum discors scriptura declarat: alii *πυραμίδας -- λιπομένων* ἢν ῥεδ. fortasse voluerunt agente usu, ut *καταλιπίσθαι, ἀπολιπίσθαι* et *λιπίσθαι* c. 147. atque alibi saepius; alii *λιπόντων, λιπομένη* ἢν ῥεδ. posterior erat Rhodopis; pari structura, quae in Diodori proxime descriptis verbis, atque in Euripideis Orest. vs. 1085. *ἣ που λίλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων*. At tum, quod scripti mordicus retinent, ὅστις in exilium ire debebit. Atque hoc admonuisse satis est. [Vide Var. Lect.] Ecce aliud. Herodotus disputatione circumspecta meretriculae Rhodopidi pyramidis aedificationem aufert: antiquum rumorem amplectuntur Diodorus, Strabo, Plinius; commentariis certe inserunt. Hoc amplius, Rhodopidem Aelian. Var. XIII. 35. elocat regi Psammeticho, qui Amaside, cuius aetate feminam floruisse Noster adseverat, annis ferme quinquaginta prior est. Unde erroris aut Herodotus aut Aelianus culpā tenetur: neque ille ea liberabitur, si duas fuisse Rhodopides statueris, easque ab Herodoto, Strabone et Plinio confusas: alteram proprie sic dictam, ex meretrice uxorem Psammetichi, et sepultam in Pyramide; alteram Aesopi conservam, et Charaxi, fratris Sapphūs, amicam, quae tempore Amasidis floruerit. Haec Celeb. Iac. Perizonius ad stabiliendam Aeliani fidem; quae, si negentur, incertissimae coniecturae, etsi olim alia fui opinione, locum obtinebunt. Aelianus fabellam ex Strabone XVII. p. 1162. [p. 808. Cas.] aut aliunde, hausit. Geographus regis nomen tacitum habet; de suo Aelianus Psammetichi titulum inpingit. Herodotus duas Rhodopides non novit, et Amasidis Aesopi illam contubernalem tempore vivisse distincte adfirmat. Utri credemus? WESS.

14. *τῶ Ἡφαιστοπόλει*) Adhaerescunt ad virile hoc nomen doctissimi viri. G. Cuperus Obs. IV. 4. p. 58. haec se capere negat; nisi dicatur, latere hic nomen patris, vel urbem eo nomine in Samo fuisse; vel ladmonem, ori-

gine Samium, Hephaestopoli in Aegypto habitasse, scribique debere τοῦ ἐκ Ἡφαιστοπόλεως. Gronovii similes sunt fluctuationes ad Arriani Ἀναβασ. III. 5. p. 109. quibus vehementer offensus Corn. de Pauw correctum voluit τῷ Ἡφαιστοπέλου, nova voce, sed, ut censet, perelegante, quae Vulcani ministrum denotet, et Iadmonis patrem, vel fabrum ferrarium insignem, vel Vulcani potius sacerdotem fuisse doceat. Mihi, ut absolvam verbo, inventum non placet. In propriis Graecorum nominibus mira multa: Σώπολις est in Epigramm. XVIII. Callimachi, Ἀμφίπολιν habet marmor a Buherio editum, feminam Νικόπολιν dabit aliud, et numus Abderitarum Ἀναξίπολιν: neque ignoti Ἀγασίπολις et Κρατησίπολις sunt. Quae Ἡφαιστοπέλου abunde defendunt. Confer Comitiss Cayl. Recueil d'Antiquit. T. II. p. 265. WESS.

15. Ἰάδμονος ἐγένετο) Apud Demosthen. p. 729, 30. [p. 1352. ed. Reisk.] Νίαιμα Νικαρίτης ἦν. Pseudolus Plauti II. 3, 24. Quia Ienonis me esse dixi: alibi dicitur Amphitryonis Sosia; ut Phereclis servulus Lydus, Andocidi Ἀνδρὸς ὁ Φερικλίδης, p. 3. 24. Lysias p. 256. ἐγένετο ὁ Εὐμάχης οὗτος Νικοκλίδης καὶ Ἀντικλίδης: recte cepit ista Marklandus vir cl. sed nomen Εὐμάχης genuinum esse vel Theocritus monstrabit Eid. V. 10. et 73. τὴν Στρυμοδώρου Θράτταν Aristoph. Ἀχ. 272. Quod mox legitur, [l. 17 seq.] ὅς βούλοιτο ποιῆν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνέλκτῃαι, Plutarchus interpretatur T. II. p. 557. A. τὸν βουλέμενον ὑπὲρ Αἰσώπου δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν: ubi tandem etiam Samius venisse dicitur Ἰάδμων (vulgatur Ἰδμων:) γένει μὲν οὐδὲν Αἰσώπῳ προσήκων, ἀπόγονος δὲ τῶν πριάμενων αὐτὸν ἐν Σάμῳ γιγνοῦς. VALCK.

CAP. CXXXV. 5. τῆς μουσοποιῦ) Fulvii Ursini ad Carm. illustrium Feminar. p. 25. μελοποιῦ fallenti memoriae debetur. Sappho μουσοποιός, quemadmodum Pindarus in Orat. p. 25. Dionis Chrysost. et Hipponax Theocrito Anthol. III. p. 392. [Analect. Brunck. T. I. p. 382.] Quod Athenaeus autem [lib. XIII. c. 69. p. 596.] ignorantiae labem Herodoto adfricat, Charaxique amicam, non Rhodopin, sed Doricen sive Dorichen vero nomine fuisse contendit, id sibi habeat. Nosse debuerat, non Doriches tantum, sed et Rhodopidis cognomine meretriculam fuisse celebrem ex Strabone XVII. p. 1162. A. WESS.

7. Ῥοδῶπιν) Ῥοδῶπιος vicina paene videntur postulare: μεγάλα - - ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιος, opes magnas, ut Rhodopidis scilicet. Aelian. de Nat. An. IV. 54. παῖδα ὡςπαῖον, ὡς ἂν Αἰγύπτιον. Cicero de Senect. c. 4. multae etiam, ut in homine Romano, litterae. Notissimum illud, satis exercitatum in dicendo, ut Thebanum scilicet, sumsit Nepos a Thucydide, qui de Brasida p. 287, 56. ἢ οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακιδαιμόνιος, εἰπῶν. VALCK.

Ibid. ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν) Lipsiae in Miscellan. addebatur κατὰ Ῥοδ. εἶναι. Amplecterer, si verba correctionem requirerent, ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιος. Credo, vim et elegantiae cultum, ut saepe alias, proprio inesse nōmini: Magna, scriptor inquit, sibi bona quaesivit, ut Rhodopis esse potuerit, populi videlicet prostibulum et vilis conditionis. Ceteroqui ex praemissis κήτῳσθαι advocari non inconmode poterit. Rectius [l. 8.] οὐκ ὥς γε, dissecta priore voce, maluit Reiskius. Postulat enim sententia et probat Cod. Cl. Askew. WESS. — Commodum utique Ῥοδῶπιος: sed nec inconmode teneri vulgatum potuit, adeoque debuit. ὡς ἂν Ῥοδῶπιν εἶναι, ἰκτήσατο μεγάλα χρήματα: ut quae Rhodopis esset, magnas pecunias fecit. Caeterum confer Nostrum II. 8, 16. IV. 81, 4. IV. 99, 21. S.

19. ἐν τῇ Ναυκρατί, ἐπαφροδίτῃ - - ἱταῖραι) Hoc de numero quatuor scortilla in Archiae Epigrammate Veneri donaria dedicant, interque alia

Ἄλκις ἄγλαα δῶρα, γαμοστόλῃ, σὺ τὰδε, Κύπρι,
ὥπασαν, αἰγιαλῶν Ναυκρατίδος ναῖται.

Integrum dabit L. Küsterus ad Suid. voc. Κερκύραλον: [et Brunck. Analect. T. II. p. 92 seq.] vulgavit et Reiskius Anthol. Cephalae p. 25. quaedam inmutans, quae non mutari fuerat potius. Naucratis ripae Nili adcubabat, florens commercii et scortorum celebritate, ut Corinthus, Puteoli, et plures ex littoralibus urbibus. Quid in acta patrarent, si Cicero lib. V. in Verrem c. 25. tacuisset, ex Aegyptiorum et Syrorum Maiumis cognosci potuerant. Archidices memoria durat in Athen. et Aelian. Var. XIII. 68. WESS.

24. ἥσσαν - - περιεσχήμεντος) Archidice minus altera fuit famosa. Hinc petita vox Ionica Περιεσχήμεντος redditur ab Hesychio περιβόητος, περιλάλητος: sic pro περιποίητος fuit emendatum in Animadv. ad Ammon. p. 65. Reperiuntur et περι-

Φημος et περιαδόμενος. Cyclici οἱ περιηχημένοι in Philone Bybliο Euseb. Praep. p. 39. v. Apud Etymol. legitur: Δημοκράτης, περιβόητος. [Cognata significatione ἑλλισχος dixit Noster L. 153. 9.] Permutantur apud Herodotum locutiones ἀπικέσθαι εἰς λίσχην et εἰς λόγους. Rarius illud lib. IV. c. 4. ὡς προλασχηνηυμένων αὐτῷ ἀποστάσις πέρι. VALCK.

26. ὡς Μιτυλήνην) Sic dedit e msto Gronov. quod si vel in aliis etiam Codicibus inveniretur, probandum tamen foret εἰς Μιτυλήνην, quia nunquam a veteribus ὡς iungitur quarto casui in talibus, nisi ubi πρὸς locum invenit. In his nonnunquam a librariis, sed multo frequentius ab hominibus eruditis fuit peccatum, quos in tantilla re nominari necesse non est. Norma scribendi Thucydides lib. IV. c. 79. ἀφίκετο ὡς Περδίκκην καὶ εἰς τὴν Χαλκιδαίην. Idem pag. 148, 48. [P] εἰς τὴν Ἀσίαν ὡς βασιλεία. p. 554, 92. [VIII. 31.] ἀπὶ πλευσαν εἰς Φωκαίαν καὶ Κύμην ὡς Ἀστύοχον. p. 527, 36. [VIII. 39.] ναῦς εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ὡς Φαεινίδαζον πίμπειν. p. 553, 37. [VIII. 81.] Paulo exercitator facile sentiet, in his similibusque vocular ὡς et εἰ non posse transponi. Eadem in omnibus obtinet scriptoribus Atticis veteribus, quin et in Atticistis accuratioribus, ratio; e quibus priorum simillima, etiam in quibus utrumque reperiretur, plurima possent expromi. Ceterum ex hac non magni momenti observatione multa veterum loca corrigi poterunt; nam librariorum delictis recta ratio praeferenda est. VALCK. — De Herodoti usu conf. quae ad c. 121, 109. monuimus. S.

Ibid. ἀπινόςσῃσι εἰς Μιτυλήνην) Suum scriptor recepit: neque enim ἐπὶ ἀψύχου veteres, sive regionum urbiumque nominibus, ὡς adstruebant. Thom. M. ἀπαξ ἐπὶ ἀψύχου uno in Thucydide invenit, et loco adhucdum controverso. Egerunt hac de structura docte T. Hemsterh. Miscell. Observ. Vol. V. tom. 3. p. 56. et Valcken. ad Euripid. Phoeniss. p. 475. Μοχ κατεκρητόμῃσι μιν [l. 27.] ambigue dicitur. Potest Charaxum, potest Rhodopem indicare; hanc Sappho, ὡς πολλὰ τοῦ Χαρᾶξου νοσφισαμένην, multa Charaxi intervertentem et furatam, si fides Athenaeo, taxavit inusta nota. Nec puto fratrem probavit, in casses meretriculae demersum. Vide Ampl. Cuperi Observ. IV. 4. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. εὖ γεγλυμμένους) Laurentius

figuras insculptas, ἐγγεγλυμμένους, sicuti Arch. et Vind. Hæsito in electione. Vulgatum videtur perconmodum et singularius: Vallæ scriptoris patrocinator consuetudo, qua II. 124. καὶ ζῶων ἐγγεγλυμμένων: talis quoque c. 138. αἵμασιν ἐγγεγλυμμένη τύποισι: tum τύπων ἐγγεγλυμμένων πλείοι, c. 148. Libera itaque optio est. In sequentibus vertendis Vallæ aberraverat, in viam ab H. Stephano comiter revocatus. WESS. — Olim pingebatur ἐγγεγλυμμ, Inde deflexum est εὖ γεγλυμμ. S.]

[11. ἀπάσης κρατεῖν τῆς --- θήκης) θήκη hic idem fere valet ac οἶκημα θηκαῖον, II. 86, 31. Nam in una θήκη pluribus cadaveribus locus erat. conf. III. 16, 28 seq. Mox hoc cap. I. 15. pro θήκη ponitur τάφος. S.]

16. τὸν ἑωυτοῦ ἀπογενόμενον) In Codd. fortasse reperietur, τῶν ἐ. ἀπογενόμενων, prouti Vallam in suo legisse Latina manifestant: ac ne alium quidem ex se ipso progenitorum sepulturae mandare. Quæ prostant in Ed. Gronov. commodum vix admittunt sensum. Ex se ipso progeniti, vereor ut Græcæ dici possint ἐἰ ἑωυτοῦ ἀπογενόμενοι. Praeterea fato functi Herodoto quoque dicuntur aliquoties ἀπογενόμενοι: qua significandi virtute hic illud videtur capiendum. Qui patris cadaver, quod pignori opposuerat, expuncto debito non redemerat, hunc legislator etiam ipsum sepultura censuerat indignum, nolueratque ut suos ipse liberos fato functos isto dignaretur honore, μήτε ἄλλον μὲνεναι τῶν ἑωυτοῦ ἀπογενόμενον θάψαι: sic scribendum arbitror: neque alium quemquam suorum fato functum. De his tacet legem commemorans Diodorus [I. 95.] T. I. p. 104, 93. In talibus ἀπογενέσθαι idem est ac ἀποβιῶναι vel ἀποθανεῖν, ter quaterve adhibitum Herodoto: vid. Clar. Alberti ad Hesych. in Ἀπογενόμενοι. Hoc sensu mea quidem sententia debuerat illud in Attica lege accipi apud Demosth. contr. Macart. p. 608, 88. [p. 1069. 10. ed. Reisk.] τοὺς δ' ἀπογενόμενους ἐν τοῖς δήμοις ὡς ἂν μηδεὶς ἀναιεῖται: quorum in pagis mortuorum nemo cadavera tollat. Quamque legem ad Leges de Sepultura referre debuerat, eam, quia forte legebatur aliis interiecta, retulit ad φανικούς νόμους S. Petitus in LL. Att. p. 624. Latine vertens, si quis in aliquo populo caesus sit. Alciphroni p. 80. mecum restituit A. Heringa: ἐπειδὴ Κρίτων αὐτῷ ὁ γενήσας ἀπεγίνετο. VALCK.

Ibid. τῶν ἐαυτοῦ ἀπογνόμενον) Non exputo, cur Aldi et Camerarii hanc scripturam mutatum ierint, tutam codicum auctoritate. Ἀπογνόμενος hoc non est loco *progenitus*, sed *fato functus*, uti II. 85. IV. 4. et apud *Thucydidem*, monitore Schol. ad *Demosthen.* Or. de Cherson. p. 59. Quod legem adtinet, de qua agitur, ea et in *Diodori* I. 92. Quanto vero humanius Imp. Iustinianus edixit, *nulli esse licentiam corpora defunctorum debiti gratia detinere, aut impedimentum facere eorum sepulturae*, Novell. CXV. 5. Porro [L. 21.] κατονόσῃς Gronovii praefert editio; in adnotatione κατωνόσῃς esse ait in optimo codice; forsitan errore operarum. Nam *Passion.* et *Ask.* prius edunt, a quo alienus non sum. Κατόνοστο τὸν Ἀμασιν Αἰγύπτῳ inferius c. 172. *Vallae*, vertentis *compares*, lapsum redarguit *H. Stephanus* in *Prolegom.* Edit. secundae, ut mirer valde *Corn. de Pauw* κατωνόσῃς, ex latinis istis formantem. WESS.

21. Μὴ με κατονόσῃς πρὸς τ.) Ex diversis hanc sinceram puto lectionem. Quando primum interpretabatur *Valla*; *ne me caeteris pyramidibus compares*; non ille quidem aliud hic verbum legit, sed minus dextre praegnantem phrasin intellexit, significantem: *ne me sic vilipendas, ut unam censeas ceterarum*; sive, *ignominiosa cum ceteris pyramidibus instituta comparatione*. Ionicum ὀνόσασθαι, κατονόσασθαι, (*Herod.* II. 172.) notabat ἐκθαλίσθαι et καταμήμψασθαι. Quid sit in proximis [L. 24.] ὑποτύπτειν, monuit vir summus [*Hemsterhusius*] in nota L. Küsteri ad *Aristoph.* Av. vs. 1145. VALCK. — Conf. Not. ad. III. 130, 19. S.

CAP. CXXXVII. 1. ἐξ Ἀνύσιος πόλεως) Hinc τομὸς Ἀνύσιος c. 166. verum contra tabulas. Non praeteriit urbem *Stephanus Byzant.* estque eius longe antiquior memoria in his *Esaiae* c. xxx. 4. וְיָגִיעוּ חֲנַם וְכִנֹּם et *legati eius Chanes* (h. e. *Anysin*) *adtigerint*. Vocis apud Hebraeos pronuntiatio differt, urbs eadem. Nam quae *Iunius* et alii de *Daphnis Pelusiis*, sive *Taphnes*, minime congruunt. Tetigit verbo *Thom. Pinedo* ad *Ethnicographum*, uberius vero et distinctius *Celeb. Camp. Vitringa*, *Comment.* in eum *Vatem* p. 168. T. II. *Reges Asychin* et *Anysin* non novit *Diodorus*, *Bocchorin* ante *Sabacum Aegypti* inponens, I. 65. WESS.

15. καὶ ἱερίων κατασφόμενων) *Levi opera κατασφόμενων*, uti fa-

ctum scio, refingi posset. Quo vero successu? *πάσσειν, ἐμπάσσειν* de inspersis, ornatus etiam caussa, non refugit usus. In urbibus, *altius eductis*, neutrum novi. Facit Codd. tamen discordia ambiguum, sit-ne *τασσομένων* an *γενομένων* genuinum: alterutrum sane [haud dubie posterius] ex glossa venit. Quae sequuntur, a Cl. Gronovio bene constituta et docte explanata sunt. [Vide *Var. Lect.*] De *Bubasti*, quae Graecorum *Ἀρτεμις* sive *Diana*, nihil addo. Repetit *Herodotus* c. 156. quod hic professus fuit, et explicat copiose *Iablonskii* Panth. Aegypt. III. 3. Hoc adcedat, placuisse mihi olim [l. 19.] *ἦδον ἢ δ' ἰδίσθαι*, blanditumque *Abreschio*: movebar *Nostri* verbis III. 160. *εἰ δὲ ὤκιν ἦδον ἢ τοῦ κατὰ θάλατταν ἡγεμονεύειν*. Qui in vulgato adquiescunt, auxilium ex *Car. Daubuz* de Testim. Christi apud *Ioseph.* lib. II. 12. inpetrabunt. WESS. — *ἦδον ἢ* cum *Aldo* tenent edd. omnes, nec aliud e mssis citatur. In F. desideratur quidem iota subscriptum vel adscriptum, sed habet ille tamen *ἦδον ἢ* circumflexo accentu. Intelligendum *ἦδον ἢ ἰδίσθαι* οὐδὲν μᾶλλον ἀξιαπύχην. S.

19. *ἦδον ἢ δ' ἰδίσθαι*) Hic si Codices vulgatis concinunt, paulo tamen superius [l. 16.] dabunt, ut autumo, *πολίων*: qua in re tantilla Codicum non exspectassem consensum. Quicquid huius fuerit, *Herodotum* scripsisse suspicor *ἦδιον δ' ἰδίσθαι* οὐδὲν τοῦτου μᾶλλον, alibi suo more scribentem *ἄμεινον μᾶλλον, μᾶλλον ὀλβιώτερες, et αἰετώτερα μᾶλλον*. *ἦδίκως μᾶλλον* *Chrysippus* dixit apud *Athen.* IX. p. 373. A. *ἦδιον* — *μᾶλλον* forsā *Isocrates* in *Aeginet.* p. 393. D. *ἐκ πείρας ἀν αἰκίας ἰδιον υἷον εἶδεν αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους εἰσποιηθέντα μᾶλλον, ἢ ταύτης*: in quibus, mutata tantum pronuntiatione, *ἦδιον* corrigo pro *ἰδιον*: nam *ἰδιον υἷον* — — *εἰσποιηθέντα* quis tandem dixerit? Comparativis iunctae vocis *μᾶλλον* pleonasmus exemplis adfirmarunt *H. Stephanus, St. Berglerus, F. L. Abreschius*, aliique. VALCK. — Nil opus fuisse sollicitare vulgatum, paullo ante vidimus. S.

CAP. CXXXVIII. [10. *ἴσοπτόν ἐστι*. Sic recte iam *H. Steph.* in ed. 1. posuerat: dein vero rursus mendosum *ἴσοπτόν ἐστι* habet ed. 2. Caeterum, quid sit quod dicat Scriptor, quoniam exaltatum fuerit solum urbis, in templo autem media in urbe sito nihil fuerit mutatum, id *Herodot.* T. V.

A a

circo magis undique conspicuum factum esse templum, fateor mihi non liquere. S.]

18. *φίμῃ δ' ἐς Ἑρμῆν ἱερὸν*) Rediit expulsa praepositio. Qui ciecit, [Gronovius] pulcre noverat, non haec ad τὰ δῖνδρα pertinere: retulit ad viam, quae Mercurii templum ferret; [id est, ut ille putabat, in qua via erat Mercurii fanum:] per utique incommode, cum totus aggeris tractus et tenor ad Mercurii aedem ducat. De decoro, quod obtenditur, id vero nihil est: sufficit, Herodoto eum verborum ordinem adrisisse. Non memoro Codd. scriptos, neque usum dictionis. Virgilianum, *Hinc via, Tartarei quae fert Acherontis ad umbras* Aen. VI. 295. omnes norunt. Dedit Gronovius ex Nostri copiis nonnulla, [ex II. 122, 13. tum, quae huc minus spectant, ex I. 10, 12. I. 120, 12. IX. 33, 13.] facile, si res postularet, ex Polybio, Diodoro, et Pausania in primis adaugenda. Conf. doctos viros in *Act. Apost.* c. xii, 10. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Τίλος δὲ τῆς ἀπ.) Τὴν ἀπαλλαγὴν forte dicere potuisset ἀπαλλαγῆς τίλος, ut mors dicitur θανάτου τίλος; caedes, φόνου τίλος. Paulo post, [l. 5.] ubi in somnio Rex dicitur iussus τοὺς ἱππᾶς μέσους διαταμῖν, (Conf. Diodor. T. I. p. 75. ult.) neque illud, nec διαταμῖν, sed διατάμνιν legit Gregorius de Dial. Ion. mstus: [§. 67.] Τὸ τέμνιν, Τάμνιν λέγουσιν. Ἡρόδοτος ἐν β', τοὺς ἱππᾶς - - - μέσους διατάμνιν. Ionice, ut τάμνιν, scribebatur στράφιν et τράπιν. Sed Dorica sunt, ut puto, τράφιν et τράχιν: loc rarius, et Grammaticis tantum observatum. VALCK.

5. μέσους διαταμῖν) Adiungit Diodorus καὶ διὰ μέσων αὐτῶν διελθεῖν μετὰ θραπείας, et per medios sectos cum administris transire, I. 65. cuiusmodi triste sectionis exemplum in Pythii filium natu maiorem Xerxes repraesentasse legitur Musae VII. 39. Ceterum Oracula, quae Aethiopes consulebant, signavit supra c. 29. WESS.

CAP. CXL. [3. νῆσον χώπας σποδῶ τι καὶ γῆ) Cineres, puto, coenosae humo mixti, aptius culturae solum erant reddituri. Ac nescio an hoc consilio diligenter collectos cineres certis in aedium cameris adservare soliti sint Aegyptii. conf. c. 100. extr. S.]

7 seqq. ἔτια ἐπὶ πλῖω ἢ ἑπτακόσια - - - Ἀμυρταίου) Omne hoc comma ineptae tautologiae, ex inperiti hominis glos-

semate ortae, damnat Iac. Perizonius vir clar. Orig. Aegypt. cap. xi. pag. 202. Nollem factum. Fluunt ex abundantiore Scriptoris sermone; suntque frequentes huiusmodi iterationes, uti bene observavit Iac. Gronovius. Quod addit autem, cetera Perizonii se tangere dedignari, ἀρῖστον ἀμεινον. Viam ille ostenderat ad turpem errorem huic loco adimendum, non sane cum dedecore spernendam. Rem vide. Dicit Herodotus, insulam, Anysis tempore in paludibus aggestam, septingentis atque amplius annis frustra ab insecutis regibus ad Amyrtaeum usque fuisse quaesitam. Amyrtaeus, quod Thucydidis I. 110. testimonio novimus, eas in paludes, quum Persis Longimanus Artaxerxes imperaret et Herodotus floreret, secessit: ab utroque ad Achazi aut Hiskiae, Principum Iudaeorum, aevum, in quod Anysis et Sabaco incurrunt, intervallum est annorum paullo plus trecentorum. Hinc, ut Chronologiae ratio constaret, Perizonius ἑτὶ ἐπὶ πλείω ἢ τριπλόσια, trecentis et amplius annis, coniectura plausibili. Mendam notae genuerunt numerorum, perperam pictae, quem ad modum Ampl. Bouherius, eiusdem coniecturae patronus, Diss. Herod. c. vii. p. 71. commonefecit praeclare. WESS. — Nempe, pro HHH olim temere [H]HH a librariis hic scriptum fuisse, Bouherius censuerat. Aliam rationem secutus Reizius, πεντακόσια pro ἑπτακ. non modo legendum statuit, sed etiam recta in contextu ponere hunc numerum non dubitavit. Cuius rationem et in versione sua adoptans Larcherus, et in Chronologia Herodotea, quae Tomo VII. gallici Herodoti continetur, p. 108 seqq. uberius adstruens, auctorem huius inventi (ut multorum aliorum quae Reizio debentur) Borheckium celebrat; qui tamen diserte professus erat se Reizium ducem esse secutum. S.

CAP. CXLI. 3. τῶν μαχίμων) Nec satis apte congruunt ista cum παραχρησάμενον, neque phrasi ἰν ἀλογίῃσι ἔχειν: nam nihil huc facit locus lib. IV. c. 159. Scribi potuit τῷ μαχίμῳ, sive τὸ μάχιμον, ut corrigit Abreschius Dil. Thuc. p. 63. sive etiam τὸ τῶν μαχίμων, ut Reiskius, nempe γένος. Inter Aegyptiorum ἑπτὰ γένη, -- οἱ μὲν μάχιμοι καλεῖσθαι, Herod. II. 163. Diodoro commemorantur τὸ μάχιμον ἕθνος, p. 106, 48. [I. 94.] et οἱ μάχιμοι καλούμενοι, p. 85, 1. [I. 73.] quocum loco desiderarem equidem in concordiam

posse redigi supra Diodoro narrata p. 53, 1. [voluerat p. 33, 1. scil. lib. I. c. 28.] Indorum collatâ, quam alibi tradit, πολιτεία. Sed in Herodoteis mihi sane videtur insolens ἐν ἀλογίῃσι: horum vice si legeretur ἀλογίην, in vicinis quidpiam novari nihil esset necesse. Scribi certe commode potuit: τὸν ἀλογίην ἔχειν παραχρησάμενον τῶν μάχιμων Αἰγυπτίων. Sic Herod. IV. 150. ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου, oraculi nullam habuerunt rationem. Alibi scripsit ἐν ἀλογίῃ τι ποιεῖσθαι: et II. 172. Amasin ἐν οὐδεμιᾷ μοίρῃ μεγάλη ἡγεύ. Apud alios, pro despiciatui habere, dicitur ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχειν, vel ἄγειν, vel τίθεσθαι. Stobaei Tyrtaeus p. 353. imbellem Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τίθειν: praeferrem τῷ μὲν: quod habet Plato de Legib. I. p. 629. A. II. p. 660. E. et hinc Iamblich. in Protrept. p. 112. A Stobaeano diversum exhibens animosum Tyrtaei carmen *Lycurgus* contr. *Leocr.* p. 162. de Lacedaemoniis vs. 25. [in Reiskii Or: Gr. Vol. IV. p. 212.] καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς οὐδένα λόγον ἔχοντες περὶ τούτου οὕτω σφόδρα ἐπιδουδάκασιν. Scaliger et Io. Taylor περὶ τούτων recte corrigunt; vereor autem ut eruditissimi viri legerint alibi, περὶ τινὸς λόγον ἔχειν. Corrige, sodes: καίπερ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχοντες, περὶ τούτων etc. Ab his parum distat illud Euripidis *Androm.* vs. 209. τὴν δὲ Σκυῖον οὐδαμοῦ τίθης, vel τίθη. Scriptor non inelegans II. *Macc.* VII. 12. ἐν οὐδενὶ ἐτίθετο. VALCK. — Τὸ μάχιμον τῶν Αἰγυπτίων legit Schneider in Lex. sub voce Παραχρησάμαι: et accusativum τὸ μάχιμον ad verbum παραχρησ. refert, conferens hunc locum cum illo VIII. 20, 2. ubi παραχρησάμενοι τὸν χρησμὸν mox ab ipso Scriptore per οὐδὲν τοῖσι ἔπεισι χρησάμενοι explicatur. Vulgatam h. l. scripturam communi consensu tenent libri omnes: ac fortasse ipse *Herodotus*, syntacticis legibus non nimis religiose adstrictus, ἐν ἀλογίῃ ἔχειν cum genitivo casu construxit, quum cognatam dictionem ἀλογίην ἔχειν in animo habuisset. S.

8. Ἀραβίων τε καὶ Ἀσσυρίων, Iosephi codicem postremis caruisse, significarunt Palmerius, Marshamus, Vitringa: quam tamen rem dubiam relinquunt Iudaei scriptoris membranae. Quod si vere absentiam earum vocum animadvertit, Ἀραβίων στρατὸς, qui brevi sequetur, Iosephum quadamtenus iuvabit; nam et illi non ad censentur *Assyrii*. Sed praestat, quod res et schedae omnes adprobant,

defendere. Certe *Senacheribo* et *Arabum*, quibus trans Iordanem et in Petraea sedes, amplius numerus, et *Assyrii* dicto audientes fuerunt. Quod autem vir eruditus *Iosepho* Ant. X. 1, 1. *Senacheribum βασιλέα μέγαν* nominanti, adposuit, *Herodotum* eundem τὸν μέγαν Σαναχάριβον βασιλέα nuncupasse, secus habet. Mox [l. 10.] ἰς ἀπορίην ἀπειλημένον oportuerat. Vidimus *Arionem ἀπειληθέντα ἰς ἀπορίην* I. 24. et erunt deinceps alia. WESS. — Conf. VIII. 109, 8. et IX. 34, 13. Sed nimirum h. l. non modo cod. F. quem in *Var. Lect.* memoravi, verum etiam alii omnes et ed. *Wess.* cum superioribus edd. in ἀπειλημένον consentiebant. S.

20. ἰνταῦθα ἀπικομένους) *Corn. de Pauw ἀπικομένου*, aut ἀπικομένων, posita post ἀνθρώπους maiore στήγμῃ. Prius etiam *Reiskius*. Nolo refragari: qui voluerit, patronum arcesset *Gronovium* II. 66. WESS. — Vide nostram *Var. Lect.* ad II. 66, 15. Nempe recte ibi *Gronovius* de nominativo participii pendente, ut aiunt Grammatici, sive absolute posito monuit, ubi aliās genitivus absolutus locum habet: cuius ἀνακολουθίας exempla quidem etiam in *Notis* nostris ad I. 33, 1. p. 42. adposuimus. Simillima vero ratione hic, ut in oratione infinita, loco nominativi participii accusativum absolute positum habemus; quemadmodum III. 99, 6. αὐτὸν τηκόμενον, pro eo quod ad legitimam syntaxeos normam αὐτοῦ τηκόμενου esse debebat. Mox ἀγοραῖος ἄνθρωποι, circumforanea hominum turba, ut I. 93, 8. S.

21. ἐπιχυθέντας νεκρὸς μὺς etc.) De muribus agrestibus quae prodebantur, tantopere *Polemonis* narrationi et grammaticorum apud *Eustathium* [ad *Il. α. 39.*] de Troadis incolis, mures venerantibus, ὅτι τὰς νεκρὰς τῶν πολεμίων διέτρωγον τόξων, congruunt, ut eodem fabulari fonte manasse diceret. Namque, aliam Assyriorum cladis causam et locum fuisse, ex *Esaia*, qui ea vixit aetate, c. xxxvii, 36. exploratum habemus. Lege ibi, si vacat, *Camp. Vitrinae Observationes*. WESS.

24. γυμνῶν ὅπλων) *Mediceus*, et illi consentanei, si γυμνῶν καὶ ἀνόπλων, sicuti *Plutarchus*, *Appianus*, *Polyaenus* et alii, prae buissent, ansam praecidissent quaelaelae. Equis unquam γυμνῶν ἀνόπλων aptavit? Quando melius *Aldus*, *Eustathius*, schedaeque plures. Ita *Xenophon* Κυρ. Παιδ. V. [c. 4, 45.] p. 140. γυμνὰ ὅπλων σκευοφόρα. *Galenus* de Usu

Part. p. 368. ἄνθρωπος δ' ὥσπερ τὸ σῶμα γυμνὸς ὄπλων, οὕτω καὶ τεχνῶν τὴν ψυχὴν ἔρημος. Alia mitto. WESS. — Addé Aelian. Var. Hist. XXX. 37. quem locum Gronov. in Notis citavit, licet absurdum ἀνόπλων in contextu posuisset. S.

CAP. CXLII. 8. γινῆαι γὰρ τρεῖς ἀνδρῶν ἡκατὸν ἔτι (ἴσῃ) Haud dissimilia Clemens Alex. Strom. I. p. 401. [p. 246. ed. Lugd. Bat. 1615.] et Homerici scholiastae. [ad 'Il. α. 250.] Alii aut brevius aut amplius temporis spatium τῇ γινῆαι contribuant, uti Theod. Ryckius Dissert. de Prim. Ital. Colon. c. 4. et Io. Alberti ad Hesychii Γινῆαι docuerunt. Noster non semper sibi in annorum γινῆαι ambitu respondet et congruit, quod I. 7., si sana isthic omnia, testabitur. Alibi praeterea de singulis hominibus sive regibus sine ulla finiti temporis notatione vocem adhibet, veluti VI. 98. Conf. Iac. Perizon. Orig. Aegypt. c. xi. p. 215. Scripsi ex Arch. et Vind. post pauca [L. 12.] καὶ πρὸς, τρηκοσίαισι etc., elegantius quam scribarum pro ingenio ratus. Dixi ad I. 156. quibus Euripid. Heracl. vs. 961. et Helen. 641. Isaëum de Hagn. Hered. p. 89. adstrue. WESS.

16. ἰξ' ἡθίων τὸν ἥλιον ἀνατίλλαι) Neque hoc debuerat tentari. Alium respicit locum Suidas, [scil. I. 15, 4.] quando 'Εξ' ἡθίων interpretatur ἐκ τῶν συνήθων τόπων: hunc Thomas M. ἰξ' ἡθίων optime reddens ἔξω τῆς συνήθειας, in voce 'Εξ. 'Ιστίον, inquit, ὅτι ἢ 'Εξ' ἴσῃ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξω τίθεται. [Sic in illa dictione, ἐκ τοῦ μέσου κατῆσθαι, III. 83, 14. IV. 118, 9.] Ea saepenumero latet in compositis vis, velut in ἔκμητρος, ἔκδικος, ἔκθεσμος, ἔξαθλος, similibusque; in ἐκδῆσαι, ἐκστρέψαι, ἐξοικεῖν. Apud Aristid. I. p. 175. ἐξοικεῖν τῆς οἰκουμένης idem est ac ἐκτετοπίσθαι. Aristoph. Nub. 88. Ἐκστρέψον ὡς τάχιστα τοὺς σαντοῦ τρόπους. In Thucyd. III. 55. ἐκπρίπτιστον Schol. reddit ἔξω τοῦ πρίποντος. VALCK.

Ibid. τὸν ἥλιον ἀνατίλλαι) Corrigit Miscell. Lipsiens. τὸν ἥλιον ἀναπῆλαι, solem resiliisse e sedibus suis, velut pila in murum illisa ἀναπάλλει, resultat. [Nempe sic Reiskius.] Non credo, nec ea verbo potestas. Haud multum huic fabellae dissimilis Platonica, Politic. p. 269. A. ὡς ἄρα, regis Atrai aetate, ὅθην μὲν ἀνατίλλαι νῦν, εἰς τοῦτον τότε τόπον ἰδύετο, ἀντίλλαι δ' ἐκ τοῦ ἰαντίου, in ortu solis et occasu aliorumque siderum mutato. Scaliger, Emend. Temp. pag. 198. (quod et Galeus adscripsit) veri quandam umbram in Aegyptiis

his nugis quaesivit et invenit. WESS. — Tum in *Addendis* haec adiecit idem Vir doctissimus: „Inpendit huic loco Dissertationem IV. T. III. p. 300. Edit. Paris. *Origins. Leg. et Art.* eruditissimus Goguetus, multisque disputatis eum corruptum et ob defectum meliorum codicum pro desperato et insanabili habet: videri tamen Aegyptios obscure indicasse mutatum solis cursum tempore Iosuae imperatoris, et Hiskiae, Iudaeorum regis; de quo utroque in *Iosuae* libro cap. x, 12, 13. et II. *Reg.* cap. xx, 9. Quae disputatio, uti elegans est, ita plane coniecturalis arcessitaque, atque in scriptas membranas aspera et iniqua. Aliam nuper meditando extudit [idem] vir doctissimus in *Memor. Trivultin.* [Janvier 1762.] T. LXV. pag. 409. Edit. *Amstel.*, maximopere urgens, ἢ ἡλίον non esse extra sedes, quae Gronovii Latina, verum ex sede consueta. Sententiam Aegyptiorum et Herodoti esse, solem quater inde ortum fuisse, unde oriri solet: et bis cursum illinc inchoasse, ubi Herodoti tempore occidebat, bis eundem finiisse isthic, ubi eiusdem aetate oriebatur: τὸν ἥλιον hic solem non innuere, sed solarem periodum, quae spatio annorum undecim millium trecentorum et quadraginta revoluta varios ortus occasusque, sive initia et fines, habuerit. Huc, nisi aberro, tendit operosa eruditi viri explicatio, quam quidem laudibus ferre, probare non queo. Namque et longius abit a Scriptoris verbis; et prodigium, cuius caussa adfertur, enervat. Quid ista enim, si solaris periodus significetur, καὶ οὐδὲν τῶν κατ' Αἴγυπτον ὑπὸ ταῦτα ἐπερωθῆναι? Et quis unquam ἥλιον ἀνατῆλαι et καταδύναι de periodi solaris initio et fine, ut alia ne addam, posuit? Ipsam sollertissimi viri diatribam adi.“ Haec igitur WESS. — Porro idem Herodoti locus ingenium diligentiamque Academicorum Parisiensium, *De la Nauze*, *Brequigny* et *Dupuis*, haud admodum prospero quidem successu exercuit, quorum interpretationes rationesque Tomo XXIX. Historiae et Comment. Acad. Reg. Inscript. p. 64. et seqq. exponuntur. Scaligeri rationem secutus Reizius, in brevi argumento huius capituli scripsit, intra id tempus initium vagi anni bis in aestatem, bis in hiemem incidisse. S.

CAP. CXLIII. 7. ἵναστος αὐτόθι ἵσταται - - - εἰς ἡμέραν αὐτοῦ) Suum defendere videtur IV. 103. ἐπὶ ξύλῳ με-

γάλου ἀνακείρας ἰστᾶ: etiam *Demosthen.* περὶ Συντ. pag. 100. [pag. 172. ed. Reisk.] μὰ Δι', οὐ χαλκοῦς ἴσταται, οὐδ' ὑπερ-
πράπων. *Alciphron.* I. 30. cum animadversione *Bergleri.*
WESS. — Dubitare videtur Vir doctissimus, recte-ne
fecerit *Gronovius*, quod ἴσταται loco olim vulgati ἰστᾶ re-
posuit. At proprius hic locus verbo medio erat, ubi agi-
tur de statua, quam sibi ponit quisque, non alteri. S.

9. Ad vulgatam olim scripturam πατὴρ ἐκαστον ἐωυτὸν
ἰόντα, haec monuit VALCK. „ἐωυτοῦ scribendum cen-
seo, sui quemque patris filium esse demonstrabant; e similitu-
dine nimirum imaginis τοῦ ἀγχιῶστα ἀποθανόντος. Sed unus-
quisque tunc illorum πατρί ἰσικῶς Παῖς ἀγαπητός ἔγενε.“
Vide *Var. Lect. S.*

10 seq. διξιόντες διὰ πασιῶν etc.) Haec scripti libri suspec-
ta reddunt. Nec sunt, quod *Gronovius* adposuit, ad sen-
tentiam adprime necessaria; sed *Herodoteae* tamen redun-
dantiae minime contraria. WESS.

12. ἀναδῆσαντι ἐς ἑκαίδ. θεὸν) ἐς θεὸν ἀναδῆσαι [ἐωυτὸν] et
ἀναδῆσαι τὴν πατρίην, [l. 3.] vulgo Graecis dicebatur τὸ γί-
νος εἰς θεὸν ἀναφέρειν: et, voce γίνος omitta, ἀνέφερον ἐς Θαιμῶν.
Proximum accedit ἀνέψαι τὸ γένος εἰς Δία, et γένος ἀρχαῖον
καὶ τῶν οἰκιστῶν ἀνημμένον in *Philostr. de Vit. Apoll.* I. 4.
VALCK.

18. Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γενόμενον) Inepta sunt quae
vulgo hic legebantur, Πίρωμιν ἐπονομαζόμενον, et orationem
interturbant. *Henr. Stephanus*, ut asperitas tolleretur,
Πίρωμις [sive Πιρώμιος voluerat] ἐπονομαζόμενος, *Piromidas*
cognominatos, emendavit; *Reiskius*, Πίρωμιν ἐπονομαζόντες.
Quorum ego conatus non aspernor. Quanto tamen prae-
stantius *Laurentii* et *Codd.* illud Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γιγνώμε-
νον, *Piromin* ex *Piromi* progenitum. Ausus sum, nec putō
damnabili consilio, id scriptori reddere, siquidem supe-
riora id et ratum habent et sibi postulant. Belle *Gronovius*
hanc maiorum in Aegypto computandorum rationem ex
Synesio I. de Provid. p. 93. v. firmavit, gratias sine dubio
Mediceo acturus, si quid huiusmodi dedisset: et erat tamen
a *Galeo* in medium depositum. Iam, si fides *Kirchero*,
ΠΙΡΩΜΙ Coptis est vir fortis et Heras, *Suppl. Lex. Copt.*
cap. 7., sive, ut *Noster*, καλὸς καὶ γαῖός. At certa non est:
namque illi in *Prodromo Copto* p. 295. ac alibi ΠΙΡΩΜΙ

vir aut homo est, sine ullo boni malive additamento. Inspice *H. Relandi* Dissert. de Copt. Ling. p. 108. et *Iablonskii* Prolegom. Panth. Aegypt. pag. 38. WESS. — Deos et heroas sui generis auctores arroganter iactantibus Graeculis sacerdotes Aegyptii suos quidem Reges, qui hominibus imperassent, omnes homines fuisse comprobabant ex hominibus natos. Homo Aegyptiace *πίρωμις* dicebatur; *Herodoti* καλὸν καγαθὸν lusum esse etymologicum monuit *Iablonskii* Proleg. in Panth. p. 38. VALCK. — Ab Aegyptiaco vocabulo *Piromi* Indicum *Brama*, quod alii *Biruma* pronunciant, derivatum esse sibi persuaserat *Lacroze*; cuius vide, si lubet, *Hist. du Christianisme des Indes*, lib. VI. T. II. p. 224 seq. S.

CAP. CXLIV. 4. οὐκ ἰόντας ἅμα τοῖσι ἀνθρώποισι) Qui hic nobiscum studia tractat literarum, vir ingeniosus *Joann. le Fevre*, corrigendum suspicabatur οἰκίοντας ἅμα τ. ἀ. atque ita legisse *Vallam*, vertentem, una cum hominibus habitantes. VALCK. — Magnum Theologiae Aegyptiae, quam docte digessit, praesidium *Iablonskii* in his reperit, sed meo iudicio infirmum et haudquaquam locuples. Quid enim, si semper deorum unus Aegypti fuerit dominator, si suos sibi successores habuerit, artes invenerit, formarit legibus et institutis civium mores, gesserit bella, vitaeque finem et suum sibi sepulcrum habuerit, negandus-ne erit cum hominibus egisse? Nullum quidem fabularis illa doctrina θεὸν ἀνθρωποειδέα agnovit, nec vero sustulit eorum inter homines et cum mortalibus commercia ἐν ἱερῶν ζώων μορφαῖς. Testes fero *Diodorum* I. 12. et *Plutarch.* Is. et Osir. c. 18. Atque haec faciunt, ut verissimum putem, οἰκίοντας ἅμα τοῖσι ἀνθρώποισι, habitantes cum hominibus, quomodo *Valla* et schedae quaedam. Convenit egregie istud fabulis gentis et scriptoris sententiae. Obstat, necque diffiteor, *Athenagoras*, quem si dixerō, codice emendatissimo caruisse, nihil ponetur, quod a vero abeat. Sed placet his in conmutationibus τὸ ΜΗΑΕΝ ἸΑΡΑΝ. WESS. — Sane, Ne quid nimis! Sed et, Ne minus iusto! et, Suum cuique! De scripturae ratione apud *Athenagoram*, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. S.

7. τοῦτον, καταπαύσαντα Τυφῶνα, βασιλεύσαι etc.) In Latinis a *Valla* venerat postquam exstinxit *Typhonem*. Scio

bello superatum periisse Typhonem apud *Diodorum* I. 88. nec non, quae *Plutarch.* Is. et Osir. c. 19. litteris mandavit, et *Stephan. Byz.* in voce Ἡρώ. At *Herodotus* nihil tale. Significat regno, quod fratri per scelus eripuerat, deiectum ab Horo fuisse. Simile est τοὺς τυράννους τῶν Ἰωνῶν καταπαύσας ὁ Μαρδόνιος, VI. 43., quos ille abdicare coëgerat. VII. 105. τὸν δὲ ὑπὸ Δαρείου σταθίνα καταπαύσας: et II. 162. De *Osiride*, ceterisque Aegyptiorum diis et eorum ordinibus parco scribere. Cl. *Iablonskii* hic campus fuit, *Prolegom.* Panth. p. 75., in paucis ab *Herodoti* mente aberrant. WESS.

CAP. CXLV. [8. διδῶνται μοι πρόσθε. Vide cap. 43. huius libri. S.]

14. κατὰ ἐξήκοντα ἔτη καὶ χίλια) In numeris latet error. Ab *Hercule* ad *Herodotum* abierunt anni ferme non-genti: ergo, si in his nihil fuit admissum, a *Dionysio*, *Cadmi* nepote, ad eundem anni circiter septingenti: ergo *Bacchum* istum inter et *Herculem* generationes (γενεαί) plusquam viginti. Atqui non plus quinque generationibus *Bacchus* et *Hercules* disiuncti fuerunt, sicuti ex *Apolodoro*, *Diodoro*, et aliunde cognitum habemus. Quinque generationes, siquidem tres centum dederunt, quod cap. 142. adseruit, centum fere et sexaginta consummant annos. Unde consequens est, ut, κατὰ ἐξήκοντα ἔτη καὶ χίλια, anni ferme mille et sexaginta, reformetur. Vidit hoc ac recte ursit *Th. Lydiatus* in *Oxon. Marm.* p. 25., probavit etiam *Bouherio*, *Diss. Herod.* cap. xi. p. 131. Animadvertorat mendam *Palmerius* quoque, *Exercit. ad Graec. Auct.* p. 12., finxeratque ἐννακῆσια ἢ χίλια μάλιστα, nongenti aut mille ad summum; nimium a rei veritate et prisca loci lectione desciscens. WESS. — ἐξήκοντα cum *Reiz.* et *Borh.* in versione adoptavit *Larcher.* Quae quamvis et per se probabilis et alioqui necessaria videatur emendatio; tamen dici non potest, vulgatam huius loci scripturam (sicut illam cap. 140, 7. et passim alias) permutatis inter se notis numericis admodum inter se similibus ortum debuisse. Multum enim differunt priscae numeri utriusque notae: nam 600 hac nota [H]H designantur, 60 vero ista [Δ]Δ. S.

CAP. CXLVI. 7. ἔφη ἂν τις καὶ τούτους ἄλλους εἰς.)

Μαλλον τοὺς ἄλλους. Hoc videtur voluisse: si Hercules, Dionysus et Pan, in Graecia nati et educti, priscorum Deorum nomina et titulos invaserint; etiam alios humanae originis, pro diis superstitione Graecorum habitos, dici non iniuria posse, illud ipsum in semet expertos esse. Quae sane suspicio ex earum est genere, quibus veritatis character detrahi non debet. Unde enim tot Ioves, Apollines, Neptuni, et omnis fere ille *συνθετός οὐρανίωνων*? De Mercurio Maiiae filio, τοῦ Ἑρμοῦ aut Aegyptii Thoyth aut Samothraeciae *Cadmili* titulos et officia occupante, testantur conplures: τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ τὴν τῶν Διοσκούρων δέξαν ἐπιλθεῖν, πάλιν (immo πάλαι, ut *Hemsterhusius*) νομιζομένων εἶναι θεῶν, verissime *Sextus Empir.* IX. [§. 37.] pag. 557. Castor enim et Pollux, Tyndari et Ledae filii, Dioscurorum, qui inter Cabiros Samothracum, nomen et honores vulgi et veteratorum artibus inpetraverunt, et diu servarunt; quod *Hemsterhusius* V. Cl., tanta eruditionis variae copia ad *Luciani Dial. Deor.* XXVI. pag. 282. patefecit, ut nihil supra. *Herodoti* non iniustum de similibus arbitrium. WESS. — Mihi, pace praestantissimi Viri dixerim, longe alia *Herodoti* sententia, aliud ratiocinium esse videbatur. Occasione mentionis factae Deorum, quos antiquissimis temporibus, priusquam homines regnassent, regnum inter Aegyptios tenuisse sacerdotes Aegyptii memorabant, redit Scriptor noster ad idem argumentum, quod iam supra cap. 43. tractaverat; scilicet ad quaestionem, *utrum Deos suos Graeci ab Aegyptiis acceperint. nec-ne?* Haec sunt illa *ἀμφότερα*, quae initio huius cap. dicit, *duae rationes*; nempe altera eorum qui adfirmant, altera eorum qui negant. Et nunc quidem quaestionem istam respectu trium Deorum, quos superiore capite prae caeteris nominaverat, instituit, et in hunc maxime modum ratiocinatur. Negari non potest, *Herculem*, *Dionyson* atque *Panem* deos esse multo antiquiores illa aetate qua nati in Graecia feruntur viri illorum cognomines, quos ut deorum choro adscriptos colunt Graeci: adeoque constat, esse hos multo recentiores. Iam si priscis temporibus noti fuissent Graecis *Hercules* aliquis et *Dionysus* et *Pan*, dii qui inter Graecos regnassent; tum hi qui hos deos ex Graecia ipsa, non ex Aegypto, repe-

tendos statuunt, dicere possent, recentiores hos, *alterum Herculem, alterum Dionysum, alterum Panem*, priscorum illorum nomina et honores occupasse. Atqui antiquior apud Graecos *Hercules*, quam Amphitryonis filius, nemini notus est: (silentio hic praeterit Scriptor id quod inter omnes constabat, *Herculem* hunc, prius *Alcaeum* vel *Alcidem* nominatum, postea demum oraculi iussu *Herculis* nomen accepisse: conf. *Sext. Empir.* IX. 36. et ibi *Fabric.*) *Dionysus* vero et *Pan*, non modo prisci, Graecis ignoti; sed ne recentiores quidem hi, quos colunt, satis illis noti sunt, ac fere peregrini (nisi quod in Graecia nati putantur) ab illis habentur. Unde colligi par est, trium priscorum deorum, *Herculis*, *Dionysi* atque *Panis* nomina et cultum nonnisi eis fere temporibus primum innotuisse Graecis, quibus natos in Graecia esse hosce recentiores istorum cognomines constat. S.

11. καὶ ἦντις ἐς Νύσαν) Adtigit Aethiopiae hanc urbem III. 97.. Νύσαν, non ut Edd. Νίσσαν, adpellans: quod et hic sequor codicum imperio. Alii alibi locant et Νύσαν scribunt, de quibus ad *Diodori* I. 15. Nihil praeterea interest, utrum ἐς μηδὲν ἐνέββατο an ἐββάτο optaveris. ἐββάμενος τῷ μηδῷ eadem in fabula *Aristides* princ. Laud. *Dionysi* T. I. pag. 29., ἐνέββατο τῷ μηδῷ *Apollod.* III. 4, 3. μηδῷ ἐγκατεβάτο *Orpheus* Hymn. XLVII. 3. WESS.

[17. Ταῦτα μὲν καὶ etc. Nempe haec de tribus deorum ordinibus, qui olim Aegypti tenuissent imperium, priusquam homines coepissent in eadem terra regnare: atque etiam quae de priscis regibus ex hominum genere hactenus memoravit *Herodotus*. S.]

CAP. CXLVII. 13. ἐνέχρητό σφι κατ' ἀρχαίς) Notabile est, neque displicet, ἐνέχρητο *Arch.* et *Vind.*; quem in modum iidem II. 151. III. 94. VII. 220., consentiente isthic *Med. Ask.* et *Pass.* Tale etiam δαμάσσει τὸν καρχηδόνιον θάνατον IV. 164. [At alibi formationem paulo asperiores, duabus concurrentibus consonis, amare Nostrum iam saepius observavimus. Nec vero opus fuit, ut religiosam in huiusmodi minutiis constantiam servaret Scriptor.] Iam supra quod posuit, [l. 5.] post Sethonis excessum, sive μετὰ τὸν ἵστα τοῦ Ἡφαιστοῦ, XII. principes lectos fuisse, id insuper *Marshamus* habuit, *Anysin* coecum et *Sethonem* ca-

talogo XII. regum satis imprudenter inserens, Can. Chron. pag. 538. WESS.

CAP. CXLVIII. 3. ὑπὲρ τῆς λίμνης τῆς Μοίριδος κατὰ Κροκοδείλων - - πόλιν) In Stephano Byz. quem huc respexisse L. Holstenius aliique monuerunt, mendam reliquerunt intactam: Κροκοδείλων πόλιν sita fuisse dicitur ἐν τῇ Μοίριδι τῇ λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ. corrigendum sine dubio: ἐν τῇ Μοίριδος λίμνῃ: neque enim lacus iste nobilissimus Moeris, Μοῖρις, dicebatur, sed Moeridis: Μοίριος λίμνη semper Herodoto, Μοίριδος λίμνη Diodoro ceterisque. Herodotei non meminerat loci Contr. Gesnerus, Maream vel Mareotida paludem designari suspicatus Aeliano de Nat. An. VI. 7. Ἐν τῇ Αἰγύπτῳ περὶ τὴν λίμνην τὴν καλουμένην Μοίριδος, ὅπου Κροκοδείλων πόλιν: scribi praestat Μοίριδος, quod in Diodoro probavit et Cl. Wesselingius. Duae sunt a se invicem longe dissitae paludes, Alexandriae vicina Μάρεια, et iuxta quam Labyrinthus erat, inter nomon Arsinoiten et Memphiten, Μοίριδος λίμνη. Veteres admirandum lacum Regis Moeridis iussu χιροποιήτων fuisse consentiunt: vid. Wess. ad Diodor. I. [c. 51.] p. 61. Contra testis oculatus Aristides Maream et lacum Moeridis, et paludes inferioris Aegypti, Νίλι κόλπους fuisse iudicabat, in Aegyptiaca T. III. p. 591. ἥτι γὰρ Μοίριδος λίμνη, καὶ αἱ πρὸς τοῖς Ἰλσι (sic egregie corrigit vir summus P. Wesselingius ad Hierocl. Synecd. pag. 726.) καὶ ἡ Μάρεια ἐξ ἀρχῆς εἰσι τοῦ Νείλου κόλποι. In Moeridis lacu nuper Iovis μηρὸν quaesivit Eruditiss. Schmidtus: cui sub Bacchi et Osiridis fabulis Nilus latere videtur. Caeterum urbium Aegypti, quae quidem nobis innotuerunt, Aegyptiaca nomina saepe latent: indigenis crocodili vulgo Χάμψαι appellabantur: Herodoti testimonium lib. II. cap. 69. firmat Iablonskius Panth. P. III. p. 70. illinc probabiliter ductum genuinum fuit urbi Crocodilorum nomen. Quae Graeci nobis tradiderunt Aegyptiaca nomina, de his plerisque credi par est, quod de nomine Canobi, observat Aristides T. III. p. 608. Αἰγύπτια καὶ ὀνομαζόμενα nomina, in sonum mutata faciliorem, ori suo accommodarunt. Hoc facile ferendum: sed saepenumero nullius ingenii lumine dissipandas tenebras offudit historiae veteri illud ipsum, quod in nominibus Aegyptiacis Solonem fecisse Critias narrat Platonis, T. III. p. 113. Α. διαπυθνόμενοι τῶν

τῶν ὀνομάτων δύναμιν εἰς τὴν ἰσοτεῶν φωνὴν μεταπηδᾷ. Haec in re frequenter etiam peccarunt Philo Byblius et antiqui Foederis *Interpretes* Graeci. Ne nunc quidem desunt imitatores istius historici, quem notat *Lucianus* de *Historia scribenda* T. II. p. 29. vid. *Plutarch.* de *Fort. Rom.* p. 322. r. VALCK.

[4. τὸν ἐγὼ ἤδη ἶδον λόγου μίջω) Quatenam sit h. l. vis particulae ἤδη, velim doceri: videtur ad λόγου μίջω referenda; nescio vero an divisus vocibus ἤ δὴ scriptum oportuerit, *profecto*. Sed, haec cum maxime scribens, intelligo referri verba τὸν ἐγὼ ἤδη ἶδον ad ea quae cap. 147, 3. posuerat, ταῦτ' ἤδη φράσω. προσέσται δέ τι αὐτοῖσι καὶ τῆς ἐμῆς ὀψιος. *Labyrinthi* rudera, et cellas ubi sepulti *sacri crocodili*, vidisse sibi visus est descripsitque *Savary*, in *Lettres sur l'Egypte*, T. II. p. 24 seq. Caeterum multa ad *Labyrinthum* spectantia erudite collegit disquisivitque *Larcher* in *Notis* ad hoc caput. Totam aedificii rationem distributionemque symbolum fuisse annui cursus Solis probatum ivit *Gatterer* in *Commentat. Soc. Reg. Goetting.* Vol. IX. pag. 60 seqq. S.]

5. τὰ ἐξ Ἑλλήνων τύχια) Non alia sunt ac πάντα τὰ Ἑλλήνων τεύχια, sive, quidquid substructionum operumque Graeci condiderunt. Ad quem modum τὰ ἐξ ἀνθρώπων πρᾶγματα apud *Platonem*, τὰ ἐξ ἀνθρώπων καὶ Dionis Cassii, τὰ ἐξ ἀνθρώπων χρήματα in *Heliodoro*, pluraque alia, docte explicita a Cl. *Abreschio* *Animadv.* in *Aeschyl.* I. 20. pag. 140. Ἔργων ἀπόδιξις de egrægiis facinoribus I. 207. II. 101. et alias obvia est. [sed hic quidem de operibus hominum manu factis.] Verum proinde [l. 10 seq.] quod *Aldus* dederat, et codices non plane improbant Ἑλληνικῶν ἔργων καὶ μεγίστων: aliud placuit ob *Medic.* viro *Celeb.* WESS.

[12. αὐλαὶ κατὰ στεγοί. Vertunt aulæ tecto opertae: quae quidem secum ipsa pugnant, quum αὐλή sit locus apertus, sub dio. Itaque recte *Gronov.* intelligebat aulas porticibus circumdatas; quod ipsum etiam disertius infra (l. 33.) indicat auctor, ubi ait αὐλὴ ἰκάντη περίτευλος: et εἶναι, quas l. 27. et 30. dicit, iidem porticus esse videntur, atque hoc vocab. porticus, sive fornices in alueris, (κρηπταί *Strabo* vocat lib. XVII. p. 811. B.) in Latinis nostris et hic et l. 27. et 30. positum velim, ubi conclavia et aedificia

posui; conclavia enim οἰκήματα sunt. *Wytttenbachius* vero Selector. pag. 356. αὐλαί τε καὶ στήλαι scripsisse Herodotum censuit; στήλας autem tecta aedificia interpretatur, quum αὐλαί apertae sint. S.]

18. αὐταὶ τε ὀρόμεν) Ionum ore idem ὀρώ atque aliorum ὀρώ sonuisse G. *Corinthus* et hoc de grege monuerunt alii. Scriptis in libris mira variatio: haud pauci Ionicam speciem, ut *Pass. Ask. Vind.*, prorsus recusant. ὀρώμεν *Arch.* natum ex ὀρόμεν neglectā αὐξήσαι videtur, quod et II. 106. servavit, et in Edd. occurrit V. 40. Sic *Heraclitus*, θάνατος ἐστὶ, ὅσους ἐγερθέντες ὀρόμεν, in *Clement. Alex. Strom.* III. p. 520. Par discordia ὀρόντας inter et ὀρώντας, quamquam illius, uti aequum erat, frequentior usus. Sunt hae minutiores curae, et res gestas vestigantibus fortasse ineditae, considerandae tamen Ionicum scriptorem versanti. [conf. Var. Lect. ad I. 99, 9. et 13.] Superbum autem *Labyrinthi* opus *Mela* I. 9. *Plinius* Hist. Nat. XXXVI. 13. *Strabo* XVII. p. 1165. [p. 811 ed. Cas.] non praeterierunt, in descriptione non usque quaque concordes. *WESS.* — Adde *Diodor. Sic.* lib. I. c. 61. et 89. cum *Wesselingii* Notis. S.]

[34 seq. τῆς δὲ γωνίης τελευτῶντος τοῦ λαβυρίνθου ἔχεται πυραμὶς) Istud τῆς γωνίης eandem mihi dubitationem movet, quam supra ad lib. I. c. 51, 9. iudicavi. In extremitate labyrinthi ex stadii intervallo (ἐπὶ τέλει τῆς οἰκοδομίας ταύτης πλέον ἢ στάδιον ἀπεχούσης) positam istam pyramidem facit *Strabo* p. 811. c. ex vulgata quidem scriptura, quam nuperus etiam Editor Lipsiensis tenuit: sed nimirum ἐπεχούσης scriptum oportebat, quod in versione latina reete expressum, In fine huius aedificii quod plus stadio occupat. S.]

CAP. CXLIX. 4. εἰςὶ στάδιοι ἑξακόσιοι καὶ τρισχίλιοι) Omnia haec uncis includit *Cl. Pauw*, praetereaque 1307 καὶ legit, cuius ambitus aequat *Aegypti* partem maritimam. Neutrum adscisco. Nam, τὸ περίμετρον - - εἰςὶ στάδιοι etc. suum agnoscere Scriptorem, cap. 124. et illi adposita firmabunt. [conf. II. 41, 18.] ἴσοι τὸ παρὰ θάλασσαν ea sumendum est consuetudine, qua μὴ ἴσας μῆκος εἶναι II. 7. [nempe per ellipsin κατὰ praepositionis.] Cetera, quae de *Aegypti* ad mare latitudine, ibidem c. 6. explanavi. Neque opus erit, ut *Moeridis* amplitudinem lacus examinem: factum aliàs, ad *Diodor.* I. 51. Hoc vide: denuo enim λιπτε-

λογηρίον: superiore capite [c. 48, 13.] πρὸς βορῶ ex Med. et aliis locum occupavit; πρὸς βορῆν, quod hic [l. 6.] se offert, mutato. Possum id ferre et pati, siquidem βορῶ contractum ex βορῶ docetur ab Eustath. in Homer. p. 994, 37. [Iliad. p. 989, 31. ed. Bas.] sicuti est, et repetitur III. 102. Quid itaque impediet, quo minus πρὸς βορῆν ex Arch. et Vind. in sedem redeat? Habent Edd. I. 6. III. 97. VII. 189. membranae creberrime. WESS. — Praepositionem πρὸς, istà notione, promiscue mox cum secundo casu; mox cum quarto, construi a Nostro, observavimus in Adnot. ad I. 202, 16. p. 204. et ad II. 121, 5. De Moeridis, lacu, iuxta ea quae erudite, ut solet, collegit disputavitque Larcher, consuli merentur Savary, *Lettres sur l'Egypte*, T. II. p. 50 seqq. Denon, *Voyage dans l'Egypte* p. 85. et instar omnium Jomard, in *Memoire sur le Lac de Moeris comparé au Lac de Fayoum*, T. I. magnae Descriptionis Aegypti, Parte ad Antiquitates spectante, p. 79-114. S.

5. ἴσον) Quod forte noluisse adeo diligenter observatum Herodotus, in numeris amplificandis saepe modum excedens, id a Lectore primum ad oram libri positum fuisse suspicor, ἴσον καὶ αὐτῆς Αἰγύπτου τὸ παρά θάλασσαν: qui quidem eorum meminerat, quae supra leguntur lib. II. c. 6. αὐτῆς Αἰγύπτου ἰσὶ μῆκος τὸ παρά θάλασσαν ἐχέοντα σχοῖνοι, κατὰ ἡμέρας διαίρομεν. De orae maritimae latitudine Wesselingius egit ad Diodor. Sic. I. p. 36. cui hic tradita aequae videntur ac Is. Vossio parum credibilia. VALCK.

14. ὀργυαὶ δίκαιαι) Perperam ultimum quibusdam in mssis negligitur. Aelianus Hist. Anim. XV. 9. μῆκος μὲν οὖν προήκων εἰς πεντεκαίδεκά που πόδας μεμνημένους δικάϊω μέτρῃ. Alexandrini interpretes Levit. XIX, 36. ζυγὰ δίκαια καὶ σταθμία δίκαια, et aliis saepe in locis. In illis autem [l. 18.] αὐτοῦ γὰρ δὴ δεινῶς, mira se balbuties Corn. de Pamv prodidit: fuisse olim, αὐτοῦ γὰρ γῆ, aut γὰρ δὴ γῆ δεινῶς: quorum alterutrum si schedae dedissent, expellendi defuisset caussa; nunc, si ad loci sententiam adsumatur, satis erit. WESS. — Vide vero, ne δίκαιαι εἰσι ad sequentia verba debeant referri, idemque valeant ac si dixisset δικάϊως δύνανται, accurate, exacte valent stadium sex iugerum. Quo spectat fortasse quod ex Grammatico San-

germanensi Larcherus adnotavit: δίκαιον μέτρον, τὸ ἴσον. Ἡρόδοτος Β. S.

22. τὸ βασιλικόν) Regium fiscum, Valla: aulam regiam designat Herodotus, etiam ubi thesauros commemorat. Fiscum Principis vel Imperatoris βασιλικόν vocant: in Diogene Laërt. VII. 181. recte cepit Menagius. Frequentat hoc sensu τὸ βασιλικόν Diodorus Sic. lib. II. c. 40. τετάρτην εἰς τὸ βασιλικόν τιλοῦται. conf. ibid. c. 41. Lib. XI. c. 67. Damnatorum bona Hieron εἰς τὸ βασ. ἀνιλάμβανε, in fiscum referebat. XX. 4. Agathocles τὰς οὐσίας εἰς αὐτὸν ἀνίλαβε. Plene legitur in Eclogis p. 592, 89. εἰς τὸ βασιλικόν ταμιῶν τὰς οὐσίας ἀνίλαβε. conf. H. Vales. in Exc. Peiresc. p. 96. Ceterum vectigal illud e piscibus lacus Moeridis Reginae datum scribit Diodorus πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμέν, lib. I. c. 52. VALCK.

CAP. CL. 10. Σαρδανάπαλλον) Una haec luxuriosi et perditī Regis in Musis mentio: fuisset alibi uberior, ni temporum iniuria λόγους Nostri Ἀσσυρίους invidisset. Nomen hominis sic expressi, ut Mssti ostendant plures. Scaliger, quod profitetur ad Euseb. Chron. p. 63. in omnibus Chronicis Codicibus Sardanapallum invenit. In Iustino et Orosio animadverterunt alii. Maximus Tyr. Σαρδανάπαλλον adpellat Diss. X. 9. cum Davisii adnotatione: Philo etiam Iudaeus Tom. II. p. 536. Ed. Mang. Fuit et in Luciani Dea Syr. c. 40. si schedis credimus. Ipsum autem hoc exemplum, quod incredibilem subterraneam fossam, qua lacus Moeridis aqua cum Syrti committitur, illustrare debet, longe discrepat. WESS. — Congruit quidem exemplum hactenus, quod utrobique effossam humum memorant in fluvium fuisse coniectam. Sed hoc ipsum mireris, humum ex Moeridi lacu effossam in Nilum fuisse proiectam, non struendis aggeribus aut exaltando solo usos illa esse Aegyptios. S.

CAP. CLI. 4. Φιάλας χερσείας) Galeo dicitur miris modis hanc historiam pervertisse Athenaeus, VI. p. 231. Sed in Athenaeum ista vix cadere potest incuria, hominem in excerptis veterum scriptis accuratissimum. Quae prostant loco citato tanquam Herodotea, lectoris potius inepti conficiunt emblemata, ab instituto Athenaei prorsus alienum, quodque non videtur legisse, qui vicina dedit, Herodot. T. V.

Eustathius ad 'Ιλ. λ'. p. 815. VALCK. — Ex *Eustathio*, quid scripserit *Athenaeus* vel non scripserit, nusquam certo cognosci potest, quoniam nonnisi *Epitome Athenaei* ille usus est. In eo memoria fefellit *Athenaeum*, quod a *genteas phialas* pro aureis scripsit. S.

7. *Υαμμήτιχος*) Haesitavi in regis nomine. *Υαμμήτιχος* ex *Codd.* scripsissem, si semper conspirassent. Lege ad Musam superiorem c. 105. et II. 2. *Athenaeus*, *Herodotea* haec adtingens, multa admiscet aliena, et scriptoris sententiae contraria, fortasse memoriae peccato, VI. 4. [c. 19. nostrae ed.] p. 231. D.; paullo prudentior *Diodorus* I. 66. WESS. — Conf. superiorem adnotationem. S.

18. *φιλόσαντας τὰ πλείστα τῆς δυνάμει*) Convenit *Xenophontis* Κυρ. παρδ. IV. [5, 19.] p. 105. B. *ἔπιμπιν ἐπὶ τοὺς Μήδους*, ὡς *φιλόσων* αὐτὸν, ut *Cyrum* potentia exueret; et *Dionis Cassii* XL. [c. 62.] p. 167. ἢ μὴδ' ἱκίον *φιλόσαντας*, αὐτὸν ταῖς δυνάμει -- ἐκδύναι. WESS.

CAP. CLII. 2. ὅς οἱ τὸν πατέρα Νικῶν ἀπίκτινι) Sic publicarat *H. Stephanus*; adscripto, si vulgatum *ἱκῶν* sequamur, verti posse, volens, i. e. non per imprudentiam, occiderat: nec discrepat *Paull. Leopardus* Emend. VII. 12. Quae quidem censura non placuit *Pavio*, ἔχων ἀπίκτινι praeferenti. *Gronovius* ἔκων ex *Med.* et aliis potius censuit, *Νικῶν* non plane spernens. Equidem id retentum maluissem, tum quia regis nepos eodem fuit nomine, qui praeorum mos, tum ob *Stephani* Codices, quibus paria sentiunt alii. Valeant itaque coniecturae incertae et ex arbitrio natae. WESS.

5. *βασιλεύοντα τοδεύτερον etc.*) Certum ratumque est, *Psammitichum* Aethiopicam cladem fuga evitasse: τὸ δεύτερον vero quorsum referetur? Dices, a *Saitis* revocatum, et regno admotum, neque refragabor. Ergo-ne bis regni curam suscepit, iam ante exilium, regis *Sabaconis* tempore, eadem dignitate conspicuus? Id vero consistere nequit cum c. 147. Quare τὸ δεύτερον secundam fugam indicat, qua, pressus a collegis regibus, salutem suam consuluit. Mox [L. 4. et seqq.] ὄψιος, ἐπινόει, et *μνηστήριον* recepi, quippe *Ionici* commatis. Quod et alias facio, solo *Msstorum* indicio contentus: cui enim bono repetitae iterum iterumque admonitiones? *Herodotum* qui versant, dictionis eiusdem callent genus. WESS.

16. κατὰ λήϊν ἐκπλώσαντας) Cares erant ληστρικὸι et passim μισθοῦ στρατεύοντες in Strabonis XIV. p. 978. A. [p. 662. D. ed. Cas.] Par Graecorum olim et Ionum prava consuetudo, teste Thucydide I. 5. Hinc in lege Solonis, a Gaio servata L. 4. D. de Colleg. οἱ ἐπὶ λείαν οἰχόμενοι, sociati ut praedatum eant. Vere enim doctissimi viri, Palmerius, Heraldus, Bynkershoekius, ita correxerunt, oblitī verborum Herodoti, ad eam sententiam adprime utilium. WESS.

CAP. CLIII. 6. δωδεκαπήχεις) Aldinum contemni haud debuerat, quippe unice legitimum: vidit et Reiskius; Diodorus I. 67. consentit. Quod subditur [l. 7.] ὁ δὲ Ἄπις κατὰ τὴν Ἑλλ. γλ. ἰστὶ Ἐπαφες, vereor, ut Herodoti sit. Conmodam sedem habet III. 27. et 28. hic fortasse additiciū, minus certe necessarium. De Epapho gemina Aelian. Hist. An. XI. 10. et Graecorum alii. WESS.

CAP. CLIV. 11. πρὸς θαλάσσης, ὀλίγον ἔνεθε Βουβ.) In Latinis erat prope exiguum maris, vulgato πρὸς ὀλίγον θαλάσσης respondens. Neutrum bene. Reiskius ex illo, ὀλίγον πρὸς θαλάσσης, tantillum remoti a mari. Veriora edunt Msti; quibus Diodorus adstipulatur I. 67. Statim [l. 14.] idem Vir. Cl. κατοίκησε ἐς Μίμφιν, iustiore causa, quam Herodotus brevi adprobabit ipse. [Olim ibi κατοίκησε, quod et Gron. tenuit. Veram scripturam servavit ms. F. puto et Paris.] Mendae genus per est frequens. Tale in Strabonis X. p. 685. B. [p. 447. A. ed. Cas.] ὁ μὲν τὴν Ἐρετρίαν ᾤκησε: et p. 734. [p. 479. B.] εἰτ' Ἀχαιοὶ καὶ Λάκωνες συνῶκησαν. Tale Musā VI. 33. VII. 170. Cares autem μέρος τι τῆς Μίμφιος incoluisse, Καρομιμφίτας adpellatos, est in Polyaeo VII. 3. et Steph. Byz. voce Καρικόν. WESS.

21. ὅλκοι τῶν νεῶν) Laurentius Vestigia navalium, et c. 159. H. Stephanus obscurius, canales quibus naves deducebantur. Malo navalia cum Porto. Ὀλκοὺς δυνάμεις Philo Iud. Leg. ad Caium p. 1030. alibi ὀλκίαις, eas ait, quae adliciunt. Nautica in re ὅλκοι rudentes sunt ad naves trahendas. [sive lignei cylindri, quibus naves in terra promoven- tur.] Schol. Thucydidis III. 25. οἱ ὅλκοι, ὄργανά εἰσι, εἰς αἵ τῆς ἔλκονται: tum navalia. Hesychius ὀλκοὺς, ναυστάθμους, τὰς ἔλκεις τῶν πλοίων. Suidas paria, fortasse hoc ex loco. WESS. — Inde νεωλκίῳ, subducere naves, apud Polyb. et alios. S.

CAP. CLV. 7. (ὡς καὶ πρότερον εὐνόμασται μοι) Vide cap. 59, 9. 83, 7. 133, 3. S.]

[13. Λητούς νηὸς ἐξ ἑνὸς λίθου πεποιημένος) De aedibus monolithis, cuius generis aliam cap. 175. memorat Noster, praeter Norden paulo post Wesselingio laudatum, consuli possunt Caylus in Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. p. 35. seqq. Abd-Allatif p. 186. ibique Sylvestre de Sacy p. 248. et quem is laudat Denon p. 140. et 246. ed. in 4to. et Tab. aen. XLI. n.º 1 et 2. Adde Description de l'Égypte par ordre etc. Antiquités, T. I. Pl. x. fig. 5. 6. et 7. Exstat etiam in India ad hunc diem in ruderibus urbis Mavalipuram aedes monolitha, xx. pedes in altitudinem et profunditatem, xii. in latitudinem metiens. Vide Langlès Monumens anciens et modernes de l'Hindustan, Fascic. V. Paris. 1813. tab. aen. xxiii. S.]

[15. τούριον ἱκαστόν ἐστι) Est qui ἱκαστός ἐστι legendum censent, quoniam τοῖχος praecessit. At ἱκαστον τούριον ad ἕψος et μῆκος refertur. S.]

17. τὴν παρωροφίδα τετραπύχην) Pollux I. 81. τὸ μεταξὺ τοῦ ὀρόφου καὶ τοῦ στέγους, παρωροφίς: cuius descriptio Latinis Vallae non congruit. Nisi aberro, videtur prominentiam τοῦ καταστεγασματος, sive quod παρὰ τὸν ὀρόφον porrigebatur, indicare. Huiusmodi autem tecta ex uno lapide, μονόλιθα, non praeterita a Strabone XVII. p. 1165. [p. 811. c. ed. Cas.] neque Nostro II. 175. ostendant in hunc diem Aegyptiorum parietinae a Frid. Lud. Norden Itin. Aegypt. p. 187. cum cura descriptae. Θώῤῥμα, θωῤῥμαστότατον cur receperim, dictum alias fuit. WESS. — Vide Adnot. ad I. 11, 16. S.

CAP. CLVI. 3. νῆσος ἡ Χίμμις καλεσμένη) Eustathii et Arch. Ἐχιμς probari a Th. Galeo haud debuerat: nata est ex διτρογραφία. Mela I. 9. et Stephanus Byz., Nostrum excitans, Chemmin tuentur, atque Hecataeus apud eundem. [At Chembin nominaverat Hecataeus. conf. Creuzer Histor. Fragm. p. 26 seq.] Nam quae c. 91. Chemmis, longe diversa urbs est. Insulas, quas [I. 7.] miratur Herodotus, fluitantes Aegypti, et μεγάλας σφάδρα, dabit Theophrastus Histor. Plant. IV. 13. etiam prope Orchomenum Boeotiae; Italiae nonnullas Seneca, Quaest. Nat. III. 25., plures Plinius Hist. Nat. II. 95. quorsum Labeonis verba in L. 65. §. 2. D. de

Adquir. R. Dom. recte referunt. Conf. Sotionis Eclogarum finem. WESS. — De Chemmi insula conf. quae notavit Et. Quatremère, in Mem. sur l'Égypte T. I. p. 226 seq. S.

10. *ἱμπεφύκασι δ' ἐν αὐτῇ*) *Homeri περὶ δ' αἴγυρος πεφύκασι Thomam Gale ad Arch. et Vind. ἱμπεφύκασι amplectendum pertraxit, pellicit et me. Priorem tamen formam Hippocrates et Aretaeus Cappadox non spreverunt, neque Noster l. 193. II. 91. WESS.*

24. *Αἰσχύλος*) *Cereri filiam Dianam dixerat, opinor, in dramate deperdito. Pausan. VIII. [c. 37.] p. 676. Δήμητρος Ἀρτιμὴν θυγατέρα εἶναι καὶ οὐ Λητοῦς, ὄντι Αἰγυπτίων τὸν λόγον, Αἰσχύλος ἰδίδαξεν ὁ Εὐφορίωνος τοὺς Ἕλληνας: sua desumpsisse ex Herodoto merito videbatur Iablonskio Panth. III. c. 4. §. 4. Quae praecedunt Herodotea [l. 19-21.] de Labea, liberorum Διονύσου καὶ Ἰσίου Apollinis et Dianae nutrice ac servatrice, prostant in Scholiis ad Ciceron I. in Verr. c. 18. mendosissime scripta; nam voces, Ἰσίου λέγουσι, in has deformatae sunt ΗΣΙΟΔΟΣ ΔΕ ΤΟΥΤΕΙΝ. Magis mirum, Λητοῦν in τοῦτον degenerasse: sed hunc locum video designatum Gronovio; qui frustra Λητὸν scribe maluit quam Λητοῦν. Eustath. ad Od. l. p. 212, 7. τὴν Καλυψὼ καὶ τὴν Ἰὸν, Καλυψοῦν καὶ Ἰοῦν οἱ πλείονες Ἰωνίς γράφουσι: habet Ionicum καλιστοῦν Hesychius, ἰνιστοῦν scripsit Democritus. VALCK.*

26. *ἐποίησι γὰρ Ἀρτιμὴν εἶναι etc.) Oculis et animo Pausaniae haec obversata fuisse, ex VIII. 37. nemini non adparebit. Satis vero hic ambiguum, τὴν δὲ νῆσον διὰ τοῦτο γινίσθαι πλωτὴν, quorsum tendant: an ad Aeschylum, an aliorum? Cl. Pauw Tragico transscribit, et propterea τὴν δὲ Δῆλον διὰ τοῦτο γινίσθαι πλωτὴν, ideoque Delum redditam esse natantem, corrigendum pertendit. Fabula ex Callimachi Hymno in Delum abunde nota est, huic tamen loco non bene adcommodata. Continuatur, quod de fluitante insula Chemmi positum ante fuerat, adseriturque πλωτὴν tum esse factam, quum Apollo et Diana Typhonis in ea insidias vitarent. Pendent omnia ex superioribus φασὶ εἶναι αὐτὴν πλωτὴν, et arguunt sequentia. Deerat στιγμή post Δήμητρος, prudente Cl. Reiskii consilio adscripta. WESS. — Commode Schaefer interiecta verba, inde ab illis, ἐκ τούτου δὲ, parenthesescos signis inclusit: nos parenthesescos initium ab istis, Ἀπόλλωνα δὲ, fecimus. S.*

CAP. CLVII. 1. *Υαμμίτιχος δὲ ἰβασίλευσε Αἰγύπτου πέντε καὶ πενήκοντα ἔτη*) Redit in memoriam acerba criminatio, qua *Herodotum* suo more perstrinxit *G. Iameson*, *Spicileg. Ant. Aegypt. c. vi. 6.* Negat vera esse, quae de *Psammeticho*, *Scythis*, *Cyaxare* lib. I. 105. litteris prodita sunt. Neque enim *Psammetichum* obviam ire *Scythis* potuisse, quia debitum naturae persolverat: namque XLIII. annis ante *Cyaxarem* regnum inchoasse. Quid tum porro? Regni munera per annos LIV. *Psammetichus* obiit; potuit ergo, si verum foret annis XL. et duobus ante *Cyaxarem* regnum inchoasse, plurium spatio annorum isti *Medorum* regi, quod *Herodotus*, et *Strabo* XVIII. p. 1153. [p. 801. D. ed. Cas.] aliunde doctus, adfirmavit, aequalem habere aetatem. At hoc perpende: mortem cum vita commutavit *Amasis* anno Periodi Iulianae 4187., a cuius obitu ad *Psammetichi* initia anni sunt, sicuti *Iamesonus* bene putavit, centum circiter et quadraginta sex. Ergo principia *Psammetichi* conveniunt anno Per. Iul. 4042. *Cambyaes* sub annum regni quintum in Aegyptum arma vertit, hoc est, Per. Iul. 4188. anno. Hinc ad *Cyaxaris* regni exordium reperiuntur anni ferme centum et octo, non inficiante docto viro: quare regnare is anno eiusdem Periodi 4079. coepit. Consequens inde est, ut *Cyaxares* et *Psammetichus* reges se ultra xv. annos videre et venerari potuerint. I nunc, et criminatori ausculta. Ego vero [L. 4.] ἔς τὸ, quod in ἔς δὲ crebro abiit, non movi; atque ex sermonis indole *πολιορκευμένη* [L. 5.] et *ἐλαττωμένης* [cap. 158, 6.] ex schedis recepi, *Eustathii* iudicium secutus. WESS.

CAP. CLVIII. 4. *τῆς μῆκος μὲν ἴσσι*) Bene masti, ob sequens M. Est de hac fossa Cl. Mich. Rossalli schediasma, quo ex *Aristotele* I. Meteorol. c. 14. et *Strabone* eius initia *Sesostridi* vindicantur. Verum *Geographus* XVII. p. 1157. [p. 805. A. ed. Cas.] incertus haeret, *Herodoti Aristotelisque* opinionem recensens; alibi, I. p. 65. [p. 38.] confidentior, ubi *Casaubonus* doctissime. Nostro planissime accedit *Diodor.* I. 33. plura de egregio isto opere, modo inconcussum mansisset, quam alii, commentatus. Hoc addere, ferente occasione, debeo, *Iosephum* Bell. Iud. V. 9. p. 347. Pharaoni, qui Abrahamo uxorem *Saram* abduxit, *Νεχώς* cognomen indidisse: quod unde acceperit, nescire

me fateor; probe alioqui gnarus, eam Iudaei scriptoris perorationem multa stolidae iactantiae argumenta complecti. WESS. — Quod ait Scriptor πλὸς ἡμέραι τέσσαρες, suspicatus eram iusto minorem esse numerum: cuiusmodi dubitatio mihi ad c. 9, 1. oborta erat. Sed conf. lib. IV. c. 86. S.

6. ἱλαστρευμέναις) Adfirmat etiam Eustath. ad 'Ιλ. ε'. p. 1219, 24. "Οτι καὶ ἐπὶ νεῶν ἱλαυομένων τὸ Ἐλαστρεῖν λέγεται Ἡρόδοτος δηλοῖ ἐν τῷ „τρίηρεις ἱλαστρευμένας.“ Multo frequentius olim formam istam in libris veterum lectam, quam a nobis, monstrant diversa Grammaticorum interpretamenta, ex usu multiplici verbi ἱλαύνειν atque origine facile illustranda. VALCK.

11. τὸ κατὰ Μίμφιν τιῖνον ὄρος) Admotam his medicam a Reiskio manum, τὸ παρὰ Μίμφιν τιῖνον, *Memphim praetendens*, aut τὸ κ. M. στινόν, *angustus apud Memphim mons*, Scriptor deprecatur. Maluit II. 8. hoc de monte τιῖνον ἐς τὴν Ἐρυθρὴν καλ. θάλασσαν, ἐν τῷ αἰ ληθοτομίαι, uti hic: tum c. 175. ἐκ τῶν κατὰ Μίμφιν ἰουαίων ληθοτομιῶν. [Turbaverat viros doctos, quod κατὰ Μίμφιν vulgo apud Memphin intelligebatur, quum sit ex adverso, contra Memphin. cf. I. 76, 4. II. 148, 3. et Valck. ad III. 14, 10.] Mox ex schedis φέρουσα [I. 15.] sententiam ornat. Nam divortia sive διασφάγεις ab indicato monte non protendebantur, sed ipsa fossa, ab eo in meridiem et sinum Arabicum ferens. [Ut via ferre (φέρειν) ad aliquem locum dicitur, cf. II. 138, 18. ibique not. sic nunc fossa φέρουσα etc.] Iam Arabiae urbs Πάτουμος praeterita a Steph. Byz. non est, eadem, ut viri eruditi arbitrantur, ac Πηθ Pithom Hebraeorum, Exodi c. 1, 11. quae quidem Ἡρώων πόλις et Coptorum sermone ΠΕΘΩΜ cum deinde fuerit nuncupata, et extimo sinus Arabici angulo adcubuerit, nulla mihi dubitatio est, quin Herodotea distinguenda sint ὄλλον Βουβάστιος πόλις παρὰ Πάτουμον — — πόλιν ἐείχην ἐς τὴν etc. Certe ad Patumum fossa sinui Arabico iungebatur, longe ab urbe Bubasti seiunctam. Illis autem δι si deforet, equidem non revocarem. WESS.

20 seq. ἀπὸ τούτου εἰςὶ στάδιοι χίλιοι) Quod Scholiastes Aristophanis ad Plut. vs. 388. ut Herodoteum produxit, ἀπὸ τούτου εἰςὶ στάδια δύο ἀπαρτί, aut, uti in Ἀπαρτί Suidas, στάδιοι εἰς, h. e. ἰσθμὸν κεντὰ, id frustra in Musis quaesitum, hic

olim, sed correctius, conmodam sedem habuerat. Testis erit Grammaticus Sangermanensis, cuius indicium Cl. D. Ruhnkenio acceptum fero, Ἀπαρτὶ scribens παρ' Ἡροδοτῶν σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τούτου εἰσὶν σταδίοι χίλιοι Ἀπαρτὶ εἰς τὸν Ἀραβικὸν Κόλπον. Valde autem mirum, ita vocem hinc abiisse, ut ne vestigium quidem reliquerit. Noneam inconmodam, sed et Herodoteam, diximus ad lib. V. 53. WESSELING. in *Addendis*. — Distantiam intimi recessus sinus Arabici a Mediterraneo mari, metrorum francicorum 100,000, id est, trecenta fere pedum millia, Aegyptius Academicus Du Bois-Aymé reperit; quam mensuram ait (in Commentatione supra a nobis ad cap. 6, 12. laudata) exacte convenire cum mille stadiis, quibus eandem distantiam Herodotus aestimavit: hunc enim scriptorem in rebus quidem Aegypti (quod iam a Danvillio aliisque viris doctis monitum) non maiori stadio Olympico uti, sed minori quodam, nonnisi 306 fere pedes continente; quod ut ab illo supra cap. 6. et 7. huius libri, sic et hoc loco factum. Cui rationi quum manifeste repugnare videatur, quod in eisdem Aegypti rebus idem Scriptor noster, lib. II. c. 149. stadium diserte tradit centum orgyas, id est, sexcentos pedes continere, tum quod lib. IV. c. 41. idem intervallum mille stadiorum, de quo hic agitur, centum millibus orgyarum, id est, sexcentis pedibus aequiparat; huic difficultati ita occurrunt viri docti, ut dicant, aut propriae rationis suae nonnumquam oblitum esse Herodotum, aut, pro ratione maioris minorisve stadii, etiam orgyas maiores vel minores esse aestimandas. Equidem, argumentum hoc leviter attigisse contentus, vereor ne nondum satis momenta cuncta, quae ad quaestionem de aestimanda diversa stadii ratione apud veteres spectant, perpensa a viris doctissimis, qui in hoc genere laborarunt, et ad liquidum sint perducta. S.

CAP. CLIX. 3. ἐπὶ τῇ βορρῇ θαλάσσῃ etc.) Instruxit triremes, in septemtrionale, et in australe mare, sive Oceanum Orientis, mittendas: eadem Ἐρυθρῇ hoc loco θαλάσσῃ, ac ῥοῖν, sicuti c. 158. tum IV. 42. ubi memorandum regis huius circa omnem Africam in Herculeum fretum et mare mediterraneum, sive boreale, navigandi studium. Quod autem in duobus Codd. οἱ ὅλκοι εἰσι ὅλκοι, pro iusto potest putari. WESS.

6. ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκηται) Hac de urbe quanti disputationum aestus? Officii ratio, ne nihil moneatur, expostulat. Paucis defungar. Sunt doctissimi homines, quibus *Magdolum* ea est, quam XII. M. P. *Antonini Itinerar.* p. 171. *Pelusio* sciungit. Convenit nomen, congruere et situs videtur. Ego vero studiosius consideratum vellem, urbem eam ex *Herodoti* finitione II. 6. et III. 5. Aegypti fuisse: in quam Syros se, quicumque fuerint, hoc rege, adeo opibus et militaribus copiis florente, penetrasse, creditu difficile fit: praesertim cum ora Syriae maritima, ad Azotum utraque, eius fuerit in ditione, sicuti narratum c. 157. Adeo-ne supinos arbitrabimur Syros, qui, vitare cum possent, in anceps discrimen et certam perniciem se mergere voluerint? Mihi, imperatorum artes et cauta consilia replicanti, id quidem probabile non accidit. Ubi ergo *Magdolum*? Inventa ab eruditissimis viris est in urbe *Massitidis* tribus, *Megiddo*, cuius vicina in valle egregius princeps *Iosias* profligatus (*Chronic.* II. xxxv, 22. *Reg.* II. xxiii, 29.) hoc abs rege fuit. Neque illis ego refragabor. Nominis discrepantia non moratur. Ex *Megiddo*, [quae *Mageddo* apud *Iosephum*,] Aegyptii, unde haec *Herodotus*, suo ore *Magdolum*, ut in similibus accidit saepius, formarunt. Et, si moratur, adscisci poterit *Magdiel*, non longe hinc dissitus vicus, apud *Hieronymum* in *Onomast.*, unde *Magdolum* conmodo gignetur. Nec obficiunt Syri, suo vocabulo, sumto latius, Iudaeos, in Aegypto multimodis detestabiles, complexi. Mitto alia, quae *H. Relandi Palaest.* lib. III. p. 894. et *Iac. Perizonii*, etsi in quibusdam dissentientis, *Origines Aegypt.* c. 23. p. 471. subpeditabunt. WESS.

7. Καδύτιν πόλιν τῆς Συρίας) Recurrit urbs III. 5.; nec diversa, seu eius amplitudinem sive situm examines, videtur. *Herodotus* aliam si voluisset, addita notae significatione utique secrevisset. Qui *Carcemischum*, quorum *Necos* victo *Iosia* *Chronic.* II. xxxv, 20. properavit, esse pertendunt, in quis Cl. viri, *Simsonius* et *Galeus*, ad id animum non adverterunt. Nam, cum opinantur Καδύτιν primo vocatam hanc urbem, deinde *Carchemischum* a clade, ea profitentur, quae ubi negaveris, in spongiam ultro abibunt. Idem de suspitione *Cl. Pauw*, quae *Carcemischum* primis temporibus *Κιρκήσιον* et *Κίρκασον* nominat, atque

hinc Κέρκυρα et Κέρκυρα, et tandem Κάδουρα negligentia scribarum format, iudicium esto. Quibus enim indicibus, quo teste probatur? De Cadyti suo loco. [nempe ad III. 5.] WESS.

9. ἐς Βραγχιδας τὰς Μιλησίων) Porphyrii aetate idem exemplaria praeferebant, sicuti I. 92. ubi Gronovius bene, haec tamen docti scriptoris adspernatus: καὶ γινόμενος ἐπὶ τέλει τῆς Αἰγυπτιακῆς βίβλου, ἥτις ἐστὶ δευτέρα τῇ τάξει, εὕρισκω πάλιν κατὰ τὴν αἰτιατικὴν πτώσιν εἰπόντα τὸν Ἡρόδοτον, „ἀνέθηκε ἐς „Βραγχιδας τὰς Μιλησίων.“ οὐκ ἐστὶ οὖν ὥμην ἀμαρτήματα εἶναι γραφικόν, Ἰωνικόν δὲ μᾶλλον ἰδίωμα. Quae hunc locum occupare debent, quo inopportunam τούτοις Μιλ. corrigentium vim in posterum arceant. WESS. — Conf. ad I. 92, 6. notata. S.

CAP. CLX. 22. Ἡλείων δὲ μηδὲν) Apud Diodor. Sic. lib. I. cap. 95. Eleorum legatis interrogantibus, πῶς ἀνέχοντο δικαιοσύνης; (ὁ Ὀλυμπικός ἀγών,) respondisse traditur Amasis, ἰὼν μηδὲς Ἡλείων ἀγωνίζεται. Amasi, Regi Graecorum studiosissimo, haud sane disconveniunt, quae sub Psammi scribit evenisse Herod. quantumvis ab aevo iam Psammitichi, qui Psammi fuit avus, exercere commercia cum Aegyptiis coeperint Graeci, postquam is in Aegypto Ionibus et Caribus quibusdam sedes adsignasset. Definitum Hellanodictarum sorte lectorum numerum Indus culpabat Iarchas, quo iudice πολλῶν σεφώτερον ἐφρένον ἀνὴρ Ἡλείος, ἀριθμῶ μὲν ἄλλοτε ἄλλοι ὄντες, δικαιοσύνης δὲ οἱ αὐτοί: apud Philostr. Vit. Apoll. III. cap. 30. Sibi quales hoc in certamine constituendo viderentur Apollonius declarat IV. c. 29. ubi corrigendum videtur, ὡς ἐπιμελοῦντο τῶν ἀγώνων, πρὸ τῶν αὐτῶν. Ne rebus quidem Graeciae prolapsis Eleorum in his ludis administrandis aequitatis desunt exempla; quale subministrat Dion Chrys. in Rhod. p. 344. c. Olim tamen etiam, ut sunt humana, nonnunquam ad gratiam et libidinem suam potius spectarunt, quam quid ius et aequum postularent. VALCK. — Diodorus, Psammin silentio tramittens, Eleorum legatos ad Amasim ducit I. 68. et 95. Plutarchus in Quaest. Platon. p. 1000. A. Aegyptiorum responsum sophistarum uni tribuit, qui, si Eleis id inculcavit, istos dicti auctores habuit. WESS.

CAP. CLXI. 9. ἐν τοῖσι Λιβυκοῖσι λόγοις) Vero simile est, quod Bouherius Dissert. Herodot. cap. 1. et

G. *Raphelius* Annot. ex Herodoto ad S. Script. p. 96. coniecērunt, non indicari singularem de rebus Libycis commentarium, abs Historico digestum. sed eam *Musae quartae partem*, res Africanas continentem. Habet ea c. 159. militum hanc rebellionem, et infelicem Apriae regis exitum: neque veterum ullus est, qui λόγους *Herodoti* Λιβυκούς, ab isto distinctos libro, vel verbulo adtigerit. Obstatere putes, quod minime μεζόνως, sed prorsus μετρίως et tenuiter de *Aprie* illic agatur; cuius mutati instituti rationes habere plures, nunc incognitas, potuit. [At, *qua occasione* Apries copias in Cyrenaicam miserit, id vero ipsum, quemadmodum hfc promittit, ita ibi enucleatius exposuit.] Res sane Africanas operose et tanta cura persecutus isthic est, ut uberiores et aliam illis operam impendisse non videatur. WESS.

11. Αἰγύπτιοι δὲ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι) Interiectum articulum non spernerem: Αἰγύπτιοι δὲ οἱ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ. Primum enim ab Aprie defecisse narrantur qui redierant e clade Cyrenaica, eorumque qui perierant amici, cap. 162. dicti τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἀπιστιῶτες. Tandem, postquam ducem Aegyptium contumeliose tractasset Apries, οἱ λοιποὶ τῶν Αἰγυπτίων, οἱ ἔτι τὰ ἐκείνου ἐφρόνουν, ἀπιστῶτες πρὸς τοὺς ἑτέρους. cap. 162 extr. Quoniam non una fuit defectionis causa, *Herod.* lib. IV. c. 159. ἀντὶ τούτων, inquit, Αἰγύπτιοι, καὶ κατὰ τοιαῦτα (sic legerim) ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίῃ ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ. Infortunii originem plenius enarrat isto loco *Herodotus* tractans Libyca vel Cyrenaica: atque hi sunt Λιβυκοὶ λόγοι *Herodoti*, hoc cap. 161. memorati, quos viri doctissimi sibi periisse persuaserant: vidit hoc monuitque primus G. *Raphelius* Annotat. in S. S. T. I. pag. 85. Libyca tractans *Diodorus Siculus* lib. III. c. 62. sua citat ipsius Αἰγυπτιακά. VALCK.

CAP. CLXII. 2. ὁ δὲ, ἐπεὶ τε ἀπικόμενος etc.) Anomaliam horum structuram animadvertit G. *Raphelius* in Epist. *Pauli* ad Galat. 11, 6.; estque notabilis, nec vero insolita. Non repeto, quae vir doctus conduxit. De *κυνὴ, galea*, nihil mirum, quippe regiae auctoritatis apud Aegyptios, ut deinde apud Graecos διάδημα, insigne, c. 151. At quid facias *Iulio Africano*, in hac Amasis (Ἀμώσιος perperam pingit) ab Aprie defectione, *Israëliturum, Moë*

duce, abs Aegypto rege discessionem inveniente atque hoc ex loco extundente? Fallit profecto et fallitur bonus vir, apud Eusebium Praep. Eu. X. 10. pag. 490. c. *Athenaei* caussa discrepat, *Hellanicum*, a *Nostro* dissentientem, secuti, lib. XV. p. 680. B. WESS.

15. *ἐπάρας ἀπειματῶσι*) Hinc derivatum *Phavorini* in *Stobaei* Serm. CXII. pag. 586. de sene, qui lxx. annis maior casu in thesaurum inciderat. *ἐπάρας τὸ σκέλος ἀπειματῶσι*, sublato crure pepedit. Eadem de re *πομῶν ματαίσιμον* *Seleucus* in *Athen.* III. 4. [pag. 76. f. cap. xi. nuperae edit. ubi in latina versione, pro mentis efficiat alienationem, poni debebat *flatus ventris cient.*] Quae eruditissimos viros P. *Leopardum* Emend. VII. 13. *Ios. Scaligerum* ad *Catulli* Epigr. L. et *Is. Casaubonum* non latuerunt. WESS.

25. οὐδὲνα λόγον αὐτῷ δόντα, ἀλλὰ) *Male Laurentius*. Scripserat αὐτῷ, aut ἰωῦτῷ potius, nulla nempe regem ratione rei usum, sed ira percitum iussisse. Huc ἀλλὰ ducit, et constans usus. De *Cyro* I. 209. ὁ Κῦρος ἰδιῶν λόγον ἰωῦτῷ περὶ τῆς ὀψίως, de somnio apud se prudenter cogitabat. III. 25. οὔτε λόγον ἰωῦτῷ δούς, neque secum ratione inita. VIII. 86, 1. ἐμῶντῷ λόγους δίδους, apud me ipsum animo putans. Simile IV. 102. οἱ δὲ Σκύθαι δόντες σφίσι λόγον, ὡς οὐκ etc. ubi in Latinis aberratur, sicuti V. 138. *Plutarchus* Defect. Oracul. pag. 419. c. καὶ δίδοντας ἑαυτοῖς λόγον, εἴτε ποιῆται βέλτιον εἴη etc. WESS. — Ut αὐτῷ a recentioribus Editoribus in ἰωῦτῷ mutaretur nulla urgebat necessitas. Valet enim ex optimorum quorumque auctorum usu, rariore illo quidem apud *Nostrum*, αὐτῷ idem ac αὐτῷ οἱ vel ἑαυτῷ: et frequenter quidem αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν suo arbitrato posuere editores, ubi recte αὐτεῦ, αὐτῷ, αὐτόν, notione reciproca, scripti libri dabant omnes. S.

CAP. CLXIII. 4. ἐπικούρους τρισημύριους) Nimum inputatur schedis *Medic.*; habet postremam vocem *Passionci* Cardinalis codex, *Mediceo* antiquitate et dignitate par, legunt omnes alii, praeterque eos *Diodorus* I. 68. cuius consensus cum dispellitur, disputatio [in *Gronovii* Notis] nascitur iniqua et longe ab illis deflectens, quae ad *Stephani* Μώμιμφις adscripta fuerunt. Mox [I. 6.] ἐπὶ τοῖς Διγυπτιῶσι ἦσαν Edd. plerique omnes: ἦσαν verum est. Grammaticus in *Lexic. Coislin.* p. 600. οἱ δὲ Ἰωνες, ἦσαν καὶ ἦσαν,

nōn sine vitio: voluit ἦσαν καὶ ἦσαν. Ecce alium, p. 234. οἱ γοῦν Ἴωνες ἦτα λέγουσι, καὶ ἦσαν: et brevi post, οἱ Ἴωνες ἦσαν καὶ ἦσαν. Sic I. 62. III. 77. IX. 5. WESS.

7. Ἐν τε δὴ Μωμέμφι) Mox c. 169. ἐς Μώμεμφιν, sive iuxta eam: ἐν Καρπάθῳ πλείοντι III. 45. et ἐν τῇ Σαλαμῖνι VIII. 86. eiusdem sunt usus et conplura alia. [conf. ad III. 45, 2. notata.] Μωμέμφι, coniecturam secutus Gronovius, et cap. 169. membranas, bene refinxit. H. Stephano in opinionem illud ipsum venerat ad Diodori I. 66. qui ambo Laurentianae versionis prisca exemplaria si adhibuissent, non eam suspicionem sed veritatem pronuntiassent. Bonus Valla ob lapsus nonnullos audiit male; hinc ille contemptus: δῆμῳ Μίμφι Arch., si quid dubii restet, eximit universum. WESS.

CAP. CLXIV. [1. Αἰγυπτίων ἐπὶ τὰ γένη) De septem civium classibus apud Aegyptios multa utilia monuit Heeren, in *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 594. et seqq. Ibi p. 614. καπήλους, quos l. 3. nominat Scriptor, latiore notione accipiendos censet, de opificibus, artificibus, institutoribus et mercatoribus; ut haec classis non modo καπήλους proprie dictos, sed et χειρωνακτας et ἀγοραίους ἀνθρώπους comprehenderit, qui cap. 141, 19. cum καπήλοις iunguntur. Agricolarum classis quum nulla memoretur, agrorum culturam censet idem Vir doctus (p. 615 seq.) omnibus quinque inferioribus civium classibus communem fuisse. Medici, quorum ingens apud Aegyptios numerus erat, ex sacerdotum puto classe fuere. S.]

6. Ἑρμοτύβις) Aristagurae apud Steph. Byz. Ἑρμοτυμβιεύς, et, *Ethnicographo*-explanatore, μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ. Vox eadem, sed invitante pronuntiandi consuetudine varians, monstrante Hemsterhusio ad Comici Plutum vs. 729. Addit Stephanus, οἱ αὐτοὶ καὶ λαβαρεῖς, quod, nusquam alibi lectum, Ampl. Cuperus in litteris ad N. Heinsium; Syllog. Epist. T. II. p. 690. οἱ αὐτοὶ καὶ Καλασίρις corrigit. Erant utrique ἐκ τῶν μαχίμων, sed non iidem; neque iuvat IX. 31., quippe ibidem, sicuti hic, distincti. WESS. — Ex diversis Aegyptiorum stirpibus oriundos fuisse suspicatur Heeren ib. pag. 609. Utrorumque nomen a diverso vestitus genere tractum fuisse censet Hemsterh. l. c. auctoritate Pollucis VII. 71. S.

CAP. CLXV. [3. νῆσος ἡ Πρωτοπῆτις. Conf. cap. 41, 17 seqq. et Et. Quatremère Mem. sur l'Egypte, T. I. pag. 424 seq. S.]

5. ὅτι ἐπὶ πλείστον γυνόιστο) Revocavi Ionicum γυνόιστο, toties in Porti Lexico ex Musis depositum: mallet tamen, si per mssos liceret, ἐγνόιστο, quod brevi se dabit. WESS. — At propria iustaque est particulae ὅτι cum modo potentiali constructio, ubi illa quando vel quoties significat: et ἔτι - ἐγνόιστο cap. 166, 7. nonnisi variationis amore scripsit Herodotus. S.

7. ἀνίωνται) Verius fortasse ἀνιώνται, ut ἀφιώνται. Sic H. Stephanus in Recensione vocum Herodoteorum. Alioqui ex ἀνίωμαi erit, quae Porti sententia. WESS.

CAP. CLXVI. 3. Ἀνύτιος) Aliunde nota sunt quae praecedunt: Stephano quoque nomus memoratur Ἀφδίτης. Ἀνύτιος alibi forsitan non inveniatur, et ad priorum normam in Ἀνυσίτης videtur refingendum: Stephanus Byz. Ἀνυσις, πόλις Αἰγυπτου· τὸ ἰόνικόν Ἀνυσίτης ὡς Ὀασις, Ὀασίτης. Anysis urbs memoratur Herod. lib. II. cap. 137. Nostri quoque loci meminit ad Steph. Luc. Holstenius. VALCK. — Rediit Σεβιννύτης ex cap. 155. et Stephano Byz.; tum Ἀνύσιος, ut c. 137. pro quo Ἀνυσίτης Ethnographus. WESS. — Mendosum Ἀνύτιος cum aliis tenet noster F. De Thmuite districtu conf. Quatremère Mem. sur l'Egypte, T. I. pag. 129 seq. S.

5. Istud ὁ νομός ἐν νήσῳ οἰκεῖται, Praefectura in insula sita est, ad Homericum Ἰλ. β'. 626. Νήσων, αἱ ναίουσι πέραν ἁλὸς adcedit; expressum, quod Eustath. advertit, a Sophocle Aiac. 604., et Apollon. Rhod. I. 831. III. 1091. Huiusmodi Isocratis, in Laud. Busir. p. 214. Ε. τὴν πόλιν σποράδην καὶ κατὰ κόμας οἰκοῦσαν ἐς ταυτὸν συναγαγών: et Phocylidae πόλις ἐν σκοπίῳ, κατὰ κόσμον οἰκεῖται σμικρὴ, in Dionis Chrysost. Borysthenit. p. 441. A. WESS.

CAP. CLXVII. 10. ἥμισυ δὲ Κορίνθιοι ὄνουνται τεύε χαυροτέχναις) Laurentii, Corinthii quoque minimi faciunt opifices, multos in fraudem induit, magnum etiam virum Thom. Reinesium, docte de opificibus et eorum collegiis disserentem, Inscript. Class. I. 105. pag. 144. Contrarium de Corinthiis, eos nequaquam minimi facere opifices, traditur, ut vere Henr. Steph. in Prolegom. Et quis est, qui

Κερνθιοῦργῃ χαλκώματα, vasa Corinthia, τοιεύματα ὀστράκινα, tanta ambitione et studio a Romanis olim expetita, non recordatur? In urbe, mercatura celebri, opificum studia in pretio erant: Ἀνδρῶν τε ἡπόρηκεν, Strabo scribit, ἀγαθῶν εἰς τι τὰ πολιτικά, καὶ εἰς τὰς τέχνας τὰς δημιουργικάς, lib. VIII. pag. 586. A. ubi Casaub. [ad pag. 382. suae ed.] WESS.

CAP. CLXVIII. [7. Καλασιρίων χίλιοι, καὶ Ἑρμοτυβίων ἄλλοι) Necessariam vocem ἄλλοι etiam Valla hic legerat: Calasirii milleni et Hermotybium alii totidem. Vide vero ne iusto minor sit numerus χίλιοι, collatus cum universo militum numero c. 165, 5. et 166, 7. edito. S.]

CAP. CLXIX. 6. μὴδ' ἂν θεὸν μιν μηδένα etc.) Plena stultissimae iactantiae oratio et per illi similis, quae eius (eiusdem enim Aprien et Hophram esse convenit) effreni ex ore profertur Ezechiel xxix, 3. ubi H. Grotius et G. Raphaelius horum obliti non sunt, neque neglexit magnus Scaliger ad Eusebii Chronicon. Aiakis, Mezentii, Capanei, stolidas gloriationes et consimiles aliorum conduxit La Cerda ad Aeneid. X. 773. Verum omnium iudex et superbiae ultor μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερῆχθαίρει, uti Sophocles; καὶ ἀντιτάσσεται τοῖς ὑπερηφάνοις, belle Petrus Apost. Epist. I. cap. v, 5. WESS.

25. ἐν δὲ τοῖσι θυρώμασι) Postes, in quibus urna sive locus est, Valla. Ego vero postes tanta crassitie et amplitudine non novi. Scribit III. 16. Amasim ἐπὶ τῇσι θύρῃσι ἐντὸς τῆς ἑαυτοῦ θήκης mortuum quemdam ad fores intra conditorium suum sepeliisse, semet vero collocari ἐν μυχῷ τῆς θήκης ὡς μάλαστα, in intimo eius penetrali, iussisse. Quae postibus παστάδος quo congruent modo? Sunt hic θυρώματα tabulata, ad fores deposita et conditorio apta. Diotogenes, in Serm. XI. I. pag. 251. Stobaei, τῶς δὲ νόμῳ οὐκ οἰκήμασι καὶ θυρώμασι ἐνῆμεν θεῶν, quae et in Archytæ fragmento p. 269. Uterque ad tabulata, [sive tabulas] quibus leges inscriptae promulgabantur, spectavit. WESS. — Ut θύρη apud Nostrum II. 96, 15. et VIII. 51, 9. pro tabula ponitur, sic in loco a Wess. ex Stob. citato. Est autem θύρωμα etiam apud Lyriam, apud Demosth. et saepius in graeca versione Vet. Test. idem atque θύρα, nisi quod grandius quiddam sonare videtur, quasi medium quoddam inter θύραν atque πύλας.

Igitur διὰ θυρώματα sunt *geminatae fores, ianua bivalvis*: et in τοῖσι θυρώμασι idem fuerit ac ἐν τοῖς τῶν θυρωμάτων. Nec vero incommode Larcher διὰ θυρώματα, per metonymiam, pro minori conclavi vel repositoio, *bivalvi ianua clauso*, accepit. S.

CAP. CLXX. [1. τοῦ οὐκ ὅσιον ποιῆσαι etc.) Osirin diciauctor est Athenagoras loco a Wess. citato in *Var. Lect. S.*]

4. ἐχόμεναι τοίχου restitui postulante sententia et msstis. Idem divinaverat Cl. Pauw, et eo prior Editor Genevensis, sed iusto audacior. WESS.

7. ἡ τροχαιοῖδης καλομένη) De Phoebi natalibus et excellentia Theognis vs. 7.

Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχαιοῖδϊ λίμνῃ.

Callimacho τροχαιοῖσα λίμνη Hymn. Del. vs. 261. ubi Anna Fabri, doctissima matronarum, et Ios. Barnes. in Euripid. Iphigen. Taur. vs. 1104. Durant hunc in diem paludis in Delo argumenta apud Sponium Itin. T. I. p. 136. WESS.

CAP. CLXXI. 4. εὐστομα κείσθω) Saepe Plutarchus εὐστομα κείσθω, καὶ Ἡρόδοτον, Aelianus, Porphyrius, Themistius, Synesius. Fuit enim paroemiae instar. Taxarunt nonnulli. Sic Critici ad Sophoclis εὐστομ' ἔχε καὶ, Philoct. vs. 202. Τὸ δὲ τοιοῦτο κεχάσται, inquit, ὅτι Ἑλληνικός ποτε ἀναγινώσκων τὰ Ἡροδότου ἔλεγε περὶ τῶνδε μοι εὐστομα κείσθω· οὐ διαίρων ὡς δύο λέξεις, ἀλλ' ὡς ἅν τις εἴποι, τῷτα ἴστω εὐστομα. h. e. ori ac palato iucunda. Hoc si intendit Hellanicus, risui dictum elegans exposuit. Valde autem dubito, an εὐ στόμα, distracta voce, ut Grammatici innuunt, scribi legique oporteat. WESS.

CAP. CLXXII. 7. οὐκ ἀγνωμοσύνη) Quomodo-
cunque vox capiatur, nemo dici potest, *quempiam ἀγνωμο-
σύνη προταγαγίσθαι*, quod si vel plures habuerint Codices,
ut lectum etiam fuit Vallae, tamen alteri lectioni postpo-
nendum censeo. Aegyptios Amasis σοφία, - - οὐκ εὐγνωμο-
σύνη προσπαύετο, callido potius consilio, quam lenitate et
clementia, sibi conciliavit. Hominis Aegyptii σοφία hic est,
ut alibi saepe, calliditas. Plato de Leg. V. p. 747. c. τὴν κα-
λουμένην ἂν τις πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπεργασάμενος λάθω, κα-
θάπερ Αἰγυπτίους καὶ Φοίνικας καὶ πολλὰ ἑτέρα ἀπεργασμένα γένη
τῶν ἴσθιν ἰδίων. Qui sibi student populum conciliare viri Prin-
cipes, dicuntur alios εὖνους κατασκευάσαι, ἐξιδιοποιήσασθαι: sed

inprimis προσαγαγέσθαι, variis artibus allicere et ad studium sui perducere: attigit Andr. Dounaeus in Demosth. pag. 98. Dicuntur autem populum προσαγαγέσθαι ἐπαγγελίαις χρημασι καὶ δωρεαῖς· ἀρετῇ· οἰκτῶ· ἐπιεικείᾳ· πραότητι· εὐεργιστίαις: etiam ἀπάτῃ: ut Amasis Herodoti, σοφίᾳ. Thucyd. III. 43. ἀπάτῃ προσαγέσθαι τὸ πλῆθος, et III. 48. Lenitate et clementia προσαγαγόμενοι τοὺς Ἕλληνας, Isocrates in Plataica pag. 304. v. Τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἔτι δ' ἐπαγγελίαις προσαγόμενος, Diodor. Sic. XV. 8. cuius Sesosis, expeditiones suscepturus, ne quid absente se rerum novarum molirentur, subditos πάντας ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῇ τῶν τρόπων ἐπιεικείᾳ προσηγάγετο, I. 54. Atque ob eandem, quae movit Amasin, rationem Darius Hystaspidis, quum ad imperium pervenisset, dicitur χρημασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προσαγόμενος, Platoni de Leg. III. p. 695. v. VALCK.

Ibid. οὐκ ἄγνωμοσύνη) Non reluctor tot Codicibus, putoque idem esse atque οὐκ ἀνοήτως, et praecedens magis explicare. Severitati locus non convenit, sed callidae sollertiae et astutiae, uti regii actus innuunt. Solet Scriptor ἄγνωμοσύνην in inperitia et fastu frequentare VI. 10. IX. 3. Solent alii, Euripides Bacch. 884. Sophocles Trachin. 1273. [1282. ed. Johns. 1267. ed. Br.] Neque absurde Schol. Demosthenis Olynth. II. pag. 17. οὕτως ἄγνωμόνως ἔχει explanat ἀνοήτως: Harpocratio, ἀλογίστως καὶ ἀβούλως. WESS. — Equidem προσαγέσθαι h. l. intellexi ad officium redigere, coll. lin. 22. Sic Plutarch. in Romulo, citante H. Stephano, etiam πολέμῳ προσαγέσθαι ἔθνη dixit. S.

15. ἐκ τοῦ ποδανιπτῆρος τῶγαλμα) In Octavio Minucii Felio. cap. 23. Et deus aereus vel argenteus de inmundo vasculo, ut saepius factum Aegyptio regi, conflatur. Quae, nisi scribentis memoriae error obrepserit, rectius procederent, si deus aureus, et, ut accepimus factum scriptum prostaret. Prius in mentem venit doctissimo Th. Gatakero, insuper ut legimus vel scimus factum divinanti, Advers. Miscell. XIX. pag. 371. Pelvim, τὸν ποδανιπτῆρα Amasidis, personatus Chilon prudente monitu tangit in Plutarchi Conviv. VII. Sapient. p. 151. E. WESS.

CAP. CLXXIII. 2. μέχρι ὅτου πληθύνῃς ἀγορῆς) Vulgatum πληθύνῃς ἀγορῆς doctissimi viri Casaubonus, Heraldus, Duckerus, quos testes ad Diodor. XIII. 48. adpellavi, Herodot. T. V.

ea in luce posuerunt, ut desideres nihil. Debueram et ego in eo adquiescere, nisi cultius obtulissent mæsti. Ionum est πληθώρα in omni rerum abundantiore copia. Eusebius apud Stobaeum Serm. X. p. 130. verissime, τὸν δὲ αἰὶ ἐπιθυμῶντα προσκτήσασθαι, καὶ πληθώραν μηδὲ ποτε τοιούτου λαμβάνοντα --- πάντα καλῶ. Neque de tempore, quo forum completur, recusant: χρόνον ἐπισχόν, ἐς ἀγορῆς καὶ μάλιστα πληθώραν προσοδὸν ἐποιεῖτο habet Auctor, suum adserens, Musā VII. 223. WESS. — Ut frequenter apud Nostrum in μέχρι οὗ, (conf. Wess. ad I. 181, 11.) sic hic in μέχρι οὗ abundat posterior particula; quod ex tacite mutato orationis tempore repetit Hermann, Adnot. 251. ad Vigerum. S.

5. ἢ μάταιός τε καὶ παργνήμων) Secundum Vallam, morionem agebat Amasis ac scurram. Postquam ille seria tractaverat, ut animum relaxaret, in vino petulantioribus indulgebat iocis: sic interpretor Herodotea. Quia compotioribus ipsis lusus isti Regis personā minus viderentur digni, μάταιος fuisse dicitur et παργνήμων. Permutantur ματαιῶν et ἀσχημονῶν: et fortasse solita sibi castimonia Herodotus turpe quid ambigua voce velavit, ut ne ab obscenis quidem abstinuisse iocis significaretur. Deianiram Nessus ψαύει ματαίαις χερσίν, in Soph. Trach. 574. Nam τὸ παργνήδης privatae sortis convivis laudi ducebatur; παργνήμων dicebatur ingeniosus et εὐφυνής, qui iocis urbanis indulgeret. Placebat Vel cavillator facetus, vel conviva commodus qui dicitur Plauto Mil. Glor. III. 1, 47. Aristoph. Vesp. 1205. προσμάνθαι συμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικὸς. Luciano I. p. 552. συμβῶναι διξιδός, καὶ συμπιῶν ἱκανός. Talis fuit Aeschines, hac etiam in parte aquae potoris Demosthenis adversarius: vid. Philostratus de Vit. Sophist. I. p. 507. Talis ab Euripidis ingenio diversissimus Sophocles: Euripides Ἦν μισογέλως, καὶ ταβάξιν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς, teste Alexandro Aetolo ap. Gellium Noct. Att. XV. 20. Aequalis Ion Chius ap. Athen. XIII. p. 603. F. Σοφοκλεῖ, inquit, συνήντησα ἀνδρὶ παιδιῶδι ἐν οἴνῳ καὶ διξιδῷ: ubi scribi quoque potuit παργνήδης: permutantur enim a librariis ista; vid. Xenoph. Symp. p. 512, 37. et Suidas in Παργνία. τὰ παργνήδη παρὰ Ξενοφῶντι legit Pollux II. 20. ubi commodum Iungermann. advocat Xenophontem Έλλ. II. pag. 276, 6. miratum, Therameni iam iam morituro μήτε τὸ φρόνιμον μήτε τὸ παργνήδης ἀπολαπῶν ἐν τῇ ψυχῇ. VALCK.

10. δι' ἡμέρας πρήσσειν) Non satis ad Aegyptiorum mentem est interdiu: totum diem insumtum volebant. Bene I. 97. τοῖσι πύλας δι' ἡμέρας διακάζειν, totum diem dirimendis litibus impendere. VII. 210. ἐγὼντο δὲ συμβολὴ δι' ἡμέρας, iterum interdiu, sed contra gestae rei seriem. Talia, διὰ νυκτὸς Aristophanis, recte ab Athenaeo acceptum VII. p. 276., δι' ἔτος supra II. 22. δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ διὰ ἔλου τοῦ ἐνιαυτοῦ Harpocratio. Mox [l. 12.] σὺ ἂν ἤκουες non debuerant truncare Vind. et Arch. Fert repetitum ἂν sermonis usus. Iterant ipsi IX. 27. geminatque Euripid. Helen. 955. et 1017. Sophocles Oedip. Tyr. 610. et Oed. Colon. 1524.; alterum ἂν iniuria utrobique viro docto delente, Plato Alcib. II. p. 142. c. iunge, si videbitur, Ios. Barnes. in Euripid. et Davis. ad Iustin. Martyr. p. 442. ed. Thirlb. WESS.

15. ἐπειὶν δὲ χρήσωνται, ἐκλύουσι) Haec, etsi Med. et sequaces exemplum praebeant, auferre non audeo. Vetant Codices alii, suntque et vera, neque inconmoda. Utrum autem scribarum oculis deceperint terminata iisdem literis verba, quae creberrima omittendorum occasio, non habeo dicere. Erasmus, hoc Amasidis neglecto, paroemiam dicto Dionysii Siculi ex Plutarchi de Sen. Rempubl. Administr. p. 792. c. illustravit, quem consule. WESS.

CAP. CLXXIV. 2. ὡς φιλοπότης ἰών) Hoc praefero. Athenaeus, uti multi solent, dialecti inmutavit speciem. Κατισπουδασμένος; Nostri aemulatione, Procopius Bell. Pers. II. 8. Antiocheni εἰσι οὐ κατισπουδασμένοι: et Bell. Vand. II. 4. ἦν δὲ οὗτος δραστήριός τε καὶ λίαν κατισπουδασμένος, de Phara praefecto. Quo probo atque elegante orationem et alibi distinxit. WESS.

7. κατηλίσκετο) Si vel in omnibus legatur Codicibus, leni medela corrigendum est absque ulla controversia, καὶ ἡλίσκετο: adeo constans veterum usus Codicum auctoritati semper in talibus anteponi debet: nam quod in Lexicis καταλίσκομαι redditur convincor, hoc unico nititur loco, infirmo sanequam tibicine. Scripserat Herodotus: πολλὰ μὲν δὲ καὶ ἡλίσκετο ὑπὸ τῶν μαντησίων, πολλὰ δὲ καὶ ἀποφρεύεσκε, saepe quidem ab oraculis etiam furti convincebatur, sed frequenter etiam absolvebatur: postremum Herodotus, ut alia millena, Wesselingio debebit. [Vide Var. Lect.] Imperium ingressus Amasis templa Deorum

negligebat, qui quidem ipsum olim ἀπέλυσαι μὴ Φῶρα εἶναι: magni contra faciebat illorum oracula, ὅσοι μιν κατέδθησαν Φῶρα εἶναι, [l. 13.] id est, a quibus ἤλω vel ἱάλω Φῶρ εἶναι, qui ipsum furti convicerant. In eundem sensum adhibetur etiam καταδῆσαι lib. IV. c. 68. utrobique temere tentatum. Hoc rarius est atque Herodoteum; reliqua, ἀλίσσθαι, ἀποφεύγειν et ἀπολύσαι sensu forensi pervulgata sunt. Ubi scripserat Noster lib. VI. cap. 82. ἀπέφυγε πολλὸν τοὺς διώκοντας, perperam posuit Gronov. διέφυγε. Accusator in Attico foro dicebatur διώκειν, persequi; accusatus, φεύγειν: condemnatus, αἰῶναι vel ἱαλῶναι: absolutus, ἀποφεύγειν, criminibus elapsus Ciceroni in Verr. II. c. 58. VALCK.

8. ἀποφεύγεσσι) Instauravi Ionicam ex discrepante schedarum scriptura formam. Κλέπτεισι, ἄγισκον, et similia complura, veram praestabunt. Mihi liquido adparuit, nimios, sicuti in aliis, etiam in ea conmutanda temerarios fuisse scribas. Eadem fortuna Cl. Valckenarii καὶ ἡλίσκετο, [l. 7.] quo nihil certius, obtigisset merito, ni novationis metus, iusto fortasse gravior, obstitisset. Quid enim tritius ista vocum conversione? Extremo cap. 175. pro καταχθόμενον pingit optime Arch. καὶ ἀχθόμενον, valetque in aliis. WESS. — Conf. quae ad c. 175, 24. notamus. S.

14. ὡς ἀληθείως θεῶν ἐόντων) Dedi ex msstis; ne inter variantes, quas vocant, lateret. Quisque videt multo id grandius atque ad sententiam obportunius esse. Κατέδθησαν Φῶρα [l. 13.] non debebat abire in κατέδθησαν, pronuntiant, uti Laurentius Latine dederat. Iucunda est in ἀπολύσαι et καταδῆσαι dissimilitudo, repetita IV. 68. Convenit quodam modo τοὺς δὲ ἄλλους - - κατέδθησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, V. 72. WESS. — At V. 72. diversa videtur ratio esse. S.

CAP. CLXXV. 1 seq. τῇ Ἀθηναίῃ προπύλαια θωυμάσει αἱ οἱ ἐξεποίησι) θωυμάσια οἶα divinavit Cl. Abreschius. Quid si duplici in dativo amplior vis insit? Amasis αἱ ἐξεποίησι sibi in Minervae honorem absolvit; ita πολλὸν πάντας ὑπερβαλλόμενος perconmode sequitur, alioqui ob πάντας implicatus. Eadem Cl. de Pauw opinio. WESS. — Vide Var. Lect. Si vera est scriptura οἱ, quod haud aegre mihi persuadeo, referetur hic dativus ad τῇ Ἀθηναίῃ, eritque pleonastice positus, ut passim alibi apud Nostrum; cuius generis plura quaedam exempla, a Gronovio collecta, citavi in Adnot. ad L. 86, 28 seq. S.

5. ἀνδρόσφγγας) Huc spectare Hesychianum Ἀνδροφῆτης monuit H. Valesius; et corrigendum Ἀνδρόσφγγας iam fuerat observatum in Miscell. Obs. VIII. pag. 170. Scripsisse praeterea videtur Hesychius: σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρός καὶ Σφγγός, atque huic voci corruptae sibi notam substituisse librarius. Coquum, aenigmata magnifice loquentem, Σφίγγ' ἄρματα senex nuncupabat Atticus in Comoedia apud Athen. IX. p. 382. v. Vulgo tamen et apud Aegyptios facie Sphinxes virginea fingebantur: vid. Aelian. de N. A. XII. cap. 7. Origen. contr. Cels. I. p. 32. Cur Sphinxum figuras ante templa statuerint Aegyptii, tradunt Plutarch. de Is. et Osir. §. x. et Clem. Alexandr. Strom. V. p. 664, 20. et p. 671, 8. ubi Sphinx τὸ μὲν σῶμα dicitur πᾶν λόντος, τὸ πρόσωπον δὲ ἀνδρώπου ἔχουσα. VALCK. — In voce ἀνδρόσφγγας prior para vocabuli non ad masculinum genus refertur, sed idem valet ac si ἀνθρωπόσφγγας diceres. S.

[11. οἰκημα μουνόλιθον. Vide supra, ad cap. 155, 13. notata. S.]

19. τὸ δὲ εὖρος, δωδεκα πηχίων) Inest difficultatis quoddam specimen in his, a Cl. Gronovio studiose quaesitum et expensum; quod tolli universum si nequeat, nemo, nisi iniquus, aegre feret. In rem praesentem ire non datur, adparetque abunde, interiorem τοῦ μουνόλιθου longitudinem, latitudinem et altitudinem fuisse contractionem, nec longe cubitorum discrepare rationem. Cur verba fuerint omissa, caussa in aperto est, additionis nulla. Negligi autem non debuisse, per se adtento liquet, siquidem nota latitudinis necessaria est. WESS. — Non admodum video equidem quid difficultatis in hoc repererit Wess. cum Gronov. quod latitudo interior ab exteriori nonnisi duobus cubitis differebat, quum paullo maius in longitudine et altitudine fuerit discrimen. S.

22. οὐκ ἐστὶ λυῖσθαι τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτῆς) Interpunxissem ita in Codicum silentio, saepe miratus insuper habitum. Advertit Corn. de Pauw. Ineri praeterea μὲν debet: τὸν μὲν ἀρχ. ob ea, quae succedunt. [At nullo incommodo abesse ea particula potest.] Ceterum χρόνου ἐκγεγονότος πολλοῦ [L. 23.] insolens videtur; χρόνου ἐγγινομένου I. 190. et II. 124., ubi ἐκγεγνῆσθαι schedae, uti I. 27., χρόνου διαγινομένου Act. Ap. xxvii, 9. et Diodor. III. 64. χρόνου γινομένου XX. 109. atque

alii apud *Hemsterhusium* in *Luciani Dial. Mort. VII. 1.* Vidit verbi istam insolentiam *Cl. Abresch.* [ἐγγεγονότας utique me malle, in *Var. Lect.* significavi. Ferri forsā vulgatum posset, si πολλοῦ abesset.] Ego vero non cohibeor, quin [l. 24.] καὶ ἀχθόμενοι ex *Arch.* ex structuræ nexu et *Herodoti* more reformetur: ὁ δὲ Ἀματις τῇ δυνάμει τῶν Περσῶν ἀχθόμενος *III. 1.* οἶα ἀχθόμενόν τε τῇ Πεισιστράτου ἀρχῇ *VI. 35.* iunge *Gronovii* observata *II. 103.* *WESS.* — At nihil, quod huc faciat, observavit ibi *Gronov.* nisi quod ἀχθεσθαι dativo casui iungat *Herodot. II. 103, 12.* et cap. 173, 5. Nulla autem caussa fuit, cur sperneretur compositum verbum κατάχθεσθαι, quum praesertim h. l. in particula καὶ non modo vis nulla inesse possit, sed et structura orationis magis respuat illam, quam requirat; iuncta enim intelligi debent ista, ἀναστεινάζαι καταχθόμενοι τῷ ἔργῳ. Alia ratio est c. 174, 7. ubi καὶ suo loco stabat, sibi que ex usu *Nostri* respondebant duo orationis membra, πολλά μὲν δὴ καὶ ἀλίσκετο, πολλά δὲ καὶ ὑποφύγισκε. *S.*

25. ἐνθυμιστὸν) Aut fallor, aut aliunde non poterit adfirmari, nisi dubia *Grammaticorum* auctoritate. Ἐνθύμιστον in *Suidae Lex.* redditur ὑποπτον: et *Pollux [II. 231.]* legisse videtur in *Thucydidis V. cap. 32.* ἐνθυμιζόμενοι τὰς ἐν ταῖς μάχαις συμφοράς: ubi, quod *Codices* praebent et *Edd.* ἐνθυμούμενοι, *Polluci* quoque restituendum putabat *Iungermannus*. In ἐνθύμιον *Herodotei* *Codices* si conspirarent, ego sane vulgatae vocem anteferrem in talibus usitatam, etiam *Herodoto VIII. cap. 54.* εἴτε καὶ ἐνθύμιον ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱόν: de qua forma loquendi egerunt *Aem. Portus Dict. Ion. Duker.* in *Thucyd. VII. 18.* et in *Ind. Thucyd. Wasseus.* *Ammonio* pag. 53. citatus *Antiphon.* ἐν τοῖς Φονικοῖς, ἐπὶ τοῦ προστροπαίου vocem adhibuit p. 119, 6. p. 125, 2. p. 121, 2. ubi legi posset: αὐτῷ μὲν οὐκ ἐνθύμιον. *VALCK.* — Quum in usu fuerit verbum ἐνθυμιζέσθαι, (quod *Suidas* etiam ex *Dione* adnotavit: Ἐνθυμιζόμενοι, λογιζόμενοι) nulla subest caussa cur verbale adiectivum ἐνθυμιστὸν suspectum habeamus. *S.*

CAP. CLXXVI. 6. Αἰθιοπικοῦ ἰόντος λίθου) Spectabilius hoc quam pro scribarum ingenio. Quid illi de lapide Aethiopico? Marmoris eius in *Pyramidum* et *Propylaeorum* substructionibus frequens in *Aegypto* usus.

Mycerini Pyramis λθου ἐς τὸ ἤμισυ Αἰθιοπικοῦ fuit cap. 134. [ubi vide notata ad c. 134, 3.] *Inter alias spectatior Aethiopicis lapidibus* scribit Plinius N. Hist. XXXVI. 12. Lapidis color erat niger, aut varius, ποικίλος cap. 127., sed magna durities laborem operi reddebat sumtuosiore: δυσίργαστος πολυτελῆ τὴν πραγματείαν παρέσχε in Strabon. XVII. pag. 1161. D. [pag. 808. ed. Cas.] αὐτοῦ, quod est in aliis, ex scripturae compendio restat. Mox [l. 8.] Laurentius, hinc et hinc magno illi adsistentes ex libri sui ὁ δ' ἔνθεν τοῦ μεγάλου, i. e. colossi, supra descripti: cui scripturae, alioqui notabili, Codd. calculum negant. Cl. de Pauw potiorer censuit. WESS. — Et ego parum absurdum ut unice verum putem μεγάλου: quo etiam refertur id, quod continuo adiicitur, λίθινος ἔτερος τοσοῦτος: ubi λίθινος indicare videtur, alterum ex vulgari lapide fuisse confectum. S.)

CAP. CLXXVII. 4. καὶ πόλις ἐν αὐτῇ γενέσθαι etc.)

Lege Diodorum I. 31. Aegypti felicitatem, Amasidis tempore, praedicatam tantopere, ex gentis sacerdotibus Noster accepit, multa dissimulantibus, et ultima eius regis nimium quantum augentibus. Certiora et longe diversiora Ieremiae et Ezechielis oracula docent; de quibus docte Iac. Perizonius, V. Cl., Origin. Aegypt. cap. ult. WESS.

7. ὅθεν βιβαιοῦται) Me quidem iudice ferri nequit: si plures dant Codices, scripsisse forsitan videbitur, ἀποδεικνύναι ἕτερος ἑκάστου - - ὅθεν (isthoc anno nimirum) βιβαιοῦται. vid. Cl. D'Orvillius in Charit. pag. 190. Commode quoque cum Reiskio legi posset ὅθεν οἱ βιβαιοῦται, sive ὅθεν βιβαιοῦται, quonam quaestu sustentaretur: ἀποδεικνύντα ὅθεν ἔσθ', habet de re eadem loquens Aelianus Var. Hist. IV. [c. 1.] λόγον δώσοντα, πόθεν --- διαζῆ, Diogen. Laërt. VII. 168. ἀπὸ τίνων ἕκαστος πορίζεται τὸν βίον, Diodor. Sic. I. [c. 77.] pag. 88, 40. Τὰ τῇ βιοτῇ ἀναγκαῖα Homero dicuntur βίος, teste Porphyrio Schol. ad 'Ιλ. χ'. 431. et usitatius τὸ πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, βιοτεύειν dicebatur. Quid Aegyptium moverit ad utilissimam hanc legem ferendam, Iac. docet Perizonius V. Cl. ad Aeliani Var. X. 14. Quam ex Aegypto petitam civibus suis tulisse traditur Solon, lex Draconi potius videtur contribuenda velut auctori: vid. Cl. Wesseling ad Diodor. I. p. 88. et Io. Taylor Lect. Lys. p. 707 seq. Eandem apud alios etiam populos viguisse ante Perizon.

ostenderat Nic. Abramus ad Cicero. Or. pro P. Sextio cap. 48. Miror adeo quod scribit Aristides T. II. p. 157. νόμος παρ' ὑμῶν (Athenienses adloquitur), ὡς ἐγὼ νομίζω, μόνους εἶσιν, ὁ γραφαῖς πεποινηκὼς ἀργίας. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 4. ἔδωκε Ναύκρατιν πόλιν) Eusebius Chron. urbis initia inmani anachronismo in Olymp. vi. 4. refert, notatus ab ill. Scaligero Animadv. pag. 73. Strabo vero XVII. p. 1153. [p. 801. extr. ed. Cas.] Milesii, inquit, καταναυμαχῆσαντες Ἴναρον, πόλιν ἔκτισαν Ναύκρατον. [Ναύκρατιν recte ed. Lips.] Inarus res Aegyptias conturbavit Artaxerxis Longimani tempore. Sic multis annis Amasidis regno urbs erit posterior. Qui dissensus, si Κρίσις Ναυκράτους Apollonii Rh. superesset, discuti posset commodius. Ἐδωκε χάρεος [l. 6.] non utique inprobum; [Cf. Var. Lect.] certe mutantis ratio praegnans non est. WESS.

13. προτάτας τοῦ ἐμπορίου) Naucratis inter civitatis rectores suum sibi Τιμοῦχον habuerunt apud Athen. IV. 13. ab his emporii praefectis, modo ne fallat Cl. Edm. Chishull coniectura Antiq. Asiat. p. 100, titulo tenus discrepantem. Ego dubito. Quam reipublicae partem Naucrati et Teii Τιμοῦχοι et Τιμουχίοντες curaverint, decerni non potest. Προτάται τοῦ ἐμπορίου (PRAEFECTOS MERKATORUM ex Reines. lapide Cl. V. 16. dicere liceat) communi plurium civitatum suffragio legebantur, ut negotiatorum rebus adtenderent, et arbitri essent litium; quales recentior aetas in portubus et emporiis, descriptos in Consolato del Mare cap. 1. et seq., vidit et habet plures: fortassis etiam superior. Fuit enim in Delo ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΤΥΡΙΩΝ ΕΜΠΟΡΙΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΚΑΗΡΩΝ ap. Sponium Miscell. Erud. Antiq. p. 344. cui suus utique praefectus. Athenis decem ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου quibus rebus curam inpendierint, docemur ab Aristotele apud Harpocratonem in voce Ἐπιμελ. WESS.

CAP. CLXXX. 3. ὁ γὰρ πρότερον ἐὼν - - κατεῖλε) Sustuli inutilem parentheseos, his circumdatam, notationem. Satis est iusta punctio. Coniiciunt statim docti viri, Pavius, πλανώμενοι τε οἱ Δελφ. Reiskius, οἱ δὲ, οἱ Δ. De Delphico fano, ab Alcmaeonidis instaurato, inferius V. 62. Pausan. X. 5. et pererudite Dion. Petavius in Themistii Or. IV. p. 391. WESS. — Cremati templi mentio facta

L. 50, 17. In ed. Steph. et aliis ante *Wess.* parenthesi inclusa erant verba ὁ γὰρ πρότερον - - - κατεκίνη, post παρασχεῖν vero minori puncto distinguebatur oratio: *Wesselingius* sublati parentheseos signis minus punctum servavit, et sic quoque Reiz. et Borh. Nos cum *Schaefer.* post παρασχεῖν maius punctum posuimus, quo finiretur ibi periodus, cuius apodosis (ut frequenter alibi) particulam δὲ ex protasi repetitam haberet. Commodius factum foret, si omnia ista, ὁ γὰρ πρότερον - - παρασχεῖν, signis parentheseos circumdarentur, ut apodosis ab istis πλανώμενοι δὲ incipere intelligeretur. S.

8. στυπτηρίης τάλαντα certa praestant codicum consensiones, quibus *Medicei* compendiosa lectio melior censi non debuerat. Vide ad *Diodori* V. 10. WESS.

CAP. CLXXXI. 5. Βάττω, οἱ δ' Ἀρκεσίλει) Verius puto Βάττω τοῦ Ἀρκεσίλει, *Batti Arcesilai* F. quem in modum *Arch. Vind. Vall.* Res et tempus congruunt optime, siquidem *Battus* ille aequales habuit *Aprien* et *Amasin*, *Nostro* auctore IV. 159.: *Batti* filium, *Arcesilaum*, minor aetas excludit. Filiam *Ladice*n, *Amasidis* coniugem, *Λαοδίκην* aut *Λευδίκην* vir eruditus scriptam cupiebat. At nomen idem est, tantum modo contractius. Habet *Luc. Holstenius* LADICEON numum ad *Stephan. Byz.* [p. 188.] et ΛΑΔΙΚΕΥΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΚΟΝ est in *Gudii* vetere lapide: urbem LAUDICIAM et LADICIAM pingunt msssti *Itinerarii Antonini*. WESS.

11. καὶ ἐστὶ τοι οὐδεμία μηχανή) Inconmodum, quo *Med.* ἔστι τι premebatur, cessat: neque amplius offendet ὑπολύναι, quod olim operarum vitium opinabar, sed *Mediceo*, etsi tacitum habuerit vir *Celeb.*, debetur. Iam γυναῖκων *Arch.* si cui scabrum tinniat, χιλιάδων, μυριάδων, ἀνδρῶν, et quae alia *Portus* stipavit, recordetur. Ἐν τῷ νῦν in re dubia nolui sollicitare, adposito paene, cuius se auctorem profitetur *Gronovius*, cultissimo *Epigrammate*. WESS.

21. ἐς ἐμὴ ἢν σόον) Non excidit memoria καὶ ἐς ἐμὴ ἦσαν σῶαι I. 66. [in quod ibi msssti omnes consentiunt.] Puto *Ionici* et veteris usus vocabulum [σόος] redire in possessionem debere. Reddunt schedae V. 96. VI. 86, 1. VIII. 39. Ἐξω τετραμμένον in Latinis extra urbem *Cyrenensem* posita ex *Laurentio*, qui ἰδρυμένον invenit. Si τετραμμένον locum non

migravit, statuam notabit vultu extra urbem verso, sive spectantem loca suburbana. Verum in talibus saepe anceps electio. WESS.

CAP. CXXXII. 11. τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας) Ipsi Danao dedicationem tribuit *Callimachus* apud *Euseb.* Pr. Euang. III. 8. in Epigrammate, quo de ad eius Poëtae fragmenta R. *Bentleius* Vir Cl. p. 357. — Vide *Callim.* Fragm. CV. p. 477. ed. Ernest. Mox l. 12. ἰδρύσθαι me invito editum est, quum ἰδρύσασθαι voluissem, ut in *Var. Lect.* significavi. Conf. Adnot. ad II. 42, 1. S.

13. Εἰς δὲ Κύπρον) *Cyprum*, ab Amaside occupatam, non praeteriit *Diodor.* I. 68. Quod autem librum terminat ἡ πόρεν ἀπαγωγὴν, advertimus supra semel atque iterum, et frequentissime apud *Priscum Patria.* in Exc. *Hoesch.* p. 22. 26. etc. *Procopium* Bell. Goth. I. 5. p. 10. 23. etc. *Agathiam* I. p. 13. veterum studiosos imitatores. WESS.
